

Giới thiệu Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?

“- Sau này tớ và cậu sẽ sống chung một nhà nhé , ngôi nhà đó sẽ do tớ thiết kế và tớ vẽ lên truyện tình yêu của chúng mình.

– Hứa nhé !

– Okay . ”

“- Dễ ngọt người yêu xong rồi đây à ?

– ...

– Phải rồi , người yêu làm sao bằng bạn được . Phải ưu tiên quan tâm người yêu hơn chứ !

– Đồ ngốc , người yêu cái gì chứ ? ”

“- Sau này mỗi lần cậu buồn bức truyện gì , cứ nói với tôi . Bất cứ nơi đâu tôi cũng sẽ đưa cậu đi ! ”

“- Diệu Anh , loại người như cậu , vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi lần nữa ! ”

“- Diệu Anh , tôi hỏi cậu nhé . Bao năm cậu đi , có nhớ tôi chút nào không ?

– Không .

– Tôi cũng vậy . Nếu không phải cậu tự dưng trở về chắc tôi cũng quên mất con nhỏ cùng bàn năm nào rồi . ”

“- Tôi không tin, mãi mãi không tin, Diệu Anh , em rốt cuộc xem tôi là gì chứ ?

– Bạn tốt . ”

“- Hải Đăng , cậu rốt cuộc có nghĩ đến cảm xúc của tôi không ? Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?

– Không , một chút cũng không nghĩ đến . ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Được , Tôi Chấp Tất !

– Diệu Anh , em lên phòng giáo viên gặp cô ! – Tiếng cô Hà nhẹ nhàng truyền đến bên tai Diệu Anh .

– Vâng . – Theo phản xạ Diệu Anh gật đầu đáp .

Trên đường đi có vô số ánh mắt nhìn theo Diệu Anh mà ngưỡng mộ . Đơn giản , ở trường này Diệu Anh là học trò cưng của mọi thầy cô , luôn được ưu ái . Diệu Anh là không thể tránh khỏi tự hào , miệng cười tươi .

– Em ngồi xuống đó đi ! – Đến nơi , cô Hà chỉ tay về phía ghế đối diện bên trái rồi ngồi xuống ghế còn lại bên phải .

– Có việc gì sao cô ? – Diệu Anh ngồi xuống thắc mắc hỏi .

– Đợi chút đi , bạn ấy sắp đến rồi .

Diệu Anh dù ôm một bụng thắc mắc nhưng vẫn ngoan ngoãn im lặng chờ đợi .

– Em chào cô , xin lỗi em đến trễ . – Tiếng một nam sinh vang lên , giọng nói này tương đối trầm . Cả hai người lẫn cô Hà và Diệu Anh không hẹn đồng loạt quay sang nhìn .

– Em đến rồi à ? Ngồi đi .

Nam sinh kia sau khi nghe câu nói của cô cũng đi đến ngồi vào chỗ trống bên cạnh Diệu Anh .

– Diệu Anh ? – Cô Hà thấy Diệu Anh nãy giờ cứ im lặng liền lên tiếng gọi .

– Vâng .

– Đây là Hải Đăng , mới chuyển đến lớp chúng ta .

– Vâng . – Diệu Anh gật đầu rồi quay sang phía Hải Đăng chào hỏi – Chào cậu , tôi là Diệu Anh .

– Chào cậu , tôi là Hải Đăng . – Không biết có phải là Diệu Anh nghe nhầm hay không , nhưng cứ như là đối phương cố ý nhấn mạnh tên mình vậy .

– Diệu Anh , bây giờ cô phải đi họp . Nên em dẫn Đăng đến phòng học rồi giới thiệu với lớp . Tiện thể trong thời gian này em giúp Đăng làm quen với trường lớp nhé ! – Cô Hà cắt ngang màn giới thiệu , đưa tay nhìn đồng hồ nói .

– Vâng , em chào cô . – Diệu Anh lễ phép đáp đứng dậy nói – Đi thôi , Hải Đăng !

Hải Đăng cũng đứng dậy cúi người chào cô Hà rồi bước theo sau Diệu Anh . Dọc hành lang đến lớp , cả hai đều không mở miệng nói một câu .

Đến nơi , trước khi bước vào Diệu Anh quay sang nhắc nhẹ :

– Cậu ở đây ! Tôi vào trước , đến lúc tôi sẽ gọi cậu vào .

– Được .

Diệu Anh mở cửa bước vào . Trời đất ! Đây là cái lớp của cô sao ? Trông nhốn nháo chẳng khác gì cái chợ vỡ cả ! Cái âm thanh ồn ào đến cả Hải Đăng đứng bên ngoài cũng nghe rõ mồn một . Diệu Anh khẽ ho nhẹ một cái , cả lớp quay sang thấy cô đứng ở cửa liền vội vã trở về chỗ cũ .

Trong lớp , mọi người ai cũng quý Diệu Anh . Nhưng Diệu Anh là một lớp trưởng nghiêm túc , thật không thể đùa giỡn .

Cảm thấy lớp đã khá ổn , Diệu Anh bước lên bục giảng thông báo :

– Các cậu , lớp chúng ta hôm nay có bạn mới .

Vừa dứt lời phía bên dưới đã xì xầm bàn tán :

– A , ai thế nhỉ ?

– Không biết trai hay gái ?

– Vào được lớp chuyên này chắc giỏi lắm !

– Nếu mà trai thì tha hồ ngắm , lớp mình chẳng có ma nào đẹp trai cả !

– Ôi , có khi nào là một bông hồng xinh không nhỉ ?

– ...

Diệu Anh khẽ liếc mắt nhìn phía bên dưới , mọi người đều biết ý mà im bật .

– Cậu vào đi !

Bên ngoài nghe thấy được lời Diệu Anh nói cũng đẩy cửa bước vào , lên phía bục giảng giới thiệu :

– Chào mọi người , tôi là Hải Đăng . Mong được giúp đỡ !

Lần này thì cả lớp ồn ào cả lên , đa phần là nữ sinh . Trước mặt họ là một nam sinh cao ráo , đẹp trai ngồi ngời , giọng nói lại ấm áp . Diệu Anh cũng bất lực trước bọn người này , quả là một đám mê trai !

– Quao ! Đẹp trai quá đi mất !

– Ôi ! Giọng cậu ấy hay quá đi mất , nghe thật êm tai !

– Lớp chúng ta thật may mắn ! Cậu ấy chắc chắn cũng là một nhân tài í !

– Lớp trưởng à , cho cậu ấy ngồi bên cạnh tớ đi !

– Diệu Anh , không được ! Chỗ này nè !

– Diệu Anh , chỗ tổ trống , mau sắp xếp cậu ấy ngồi đây đi !

– Diệu Anh ...

– Diệu Anh ...

– Diệu Anh ...

Có người chóng mặt cả lên .

Có người cứ vô tư tươi cười làm quen .

Thường thì Diệu Anh là người quyết định chỗ ngồi , nhưng lần này là Hải Đăng . Cậu ta mới chuyển đến đã gây náo loạn lớp như vậy , cô còn thấy cô Hà có vẻ quý Hải Đăng . E rằng nếu Diệu Anh xếp chỗ không hợp lí sẽ bị hàng trăm ánh mắt đâm chọc mắt !

– Hải Đăng , cậu muốn ngồi ở đâu ? – Diệu Anh quay sang từ tốn hỏi , tốt nhất là xếp theo ý thích của cậu ta , như vậy sẽ không liên quan gì đến cô .

Sau khi đảo mắt một hồi quanh lớp , Hải Đăng quay sang nhìn Diệu Anh , tay chỉ về phía bàn đầu gần cửa sổ , hỏi :

– Bàn đó không có ai ngồi sao ? Tôi muốn ngồi đó !

Theo hướng tay của Hải Đăng , cả Diệu Anh mà mọi người đều không hẹn đồng loạt nhìn về phía đó .

Diệu Anh nhìn thấy mà suýt sốc ! Không phải chứ ? Sao lại là bàn đó ? Lớp cũng đâu thiếu bàn ?

Ai đó ngớ người ra không biết giải quyết làm sao cho hợp lí .

Ai đó thấy phản ứng của người kia thì đặc ý lăm .

– Chọn bàn khác được không ? – Diệu Anh quay sang giả vờ tươi cười hỏi .

– Sao lại thế ? Bàn đó trống mà . Tôi thích ngồi một mình .

– Bàn đó có người ngồi rồi , không phải bàn trống đâu ! – Có đứa nghe thấy như mở cờ trong bụng , miệng vui mừng đáp .

– Vậy sao ? Thôi kệ , tôi ngồi chung với người đó cũng được . – Lại có đứa giả vờ tiếc nuối dứ lăm , nhưng vẫn ra vẻ bao dung .

– Hà ? – Diệu Anh bỗng chớp mắt đen xì , nhìn một vòng quanh lớp . Mọi người đều đang vênh tai voi lên mà nghe hai người nói chuyện .

Hải Đăng nhìn phản ứng của cô cũng đủ biết bàn mình chọn là chính xác , lại giả vờ hỏi :

– Bàn đó của ai thế ? Sao không thấy ai cả ?

– Bàn tôi ! – Diệu Anh quay sang ỉu xiu đáp .

– Thế à ? Vậy càng tốt ! Cô bảo cậu hướng dẫn tôi mà ! Ngồi gần nhau sẽ dễ hơn !

– Được được ! – Diệu Anh kéo dài giọng lê bước tiến về bàn của mình , theo sau là Hải Đăng miệng cười đắc ý .

Từ nam sinh đến nữ sinh đều liếc mắt nhìn hai người đang ngồi ở bàn đầu dãy gần cửa sổ kia mà không khỏi ganh tị . Nhưng họ vẫn chẳng thể nói ra . Đơn giản họ hiểu , Diệu Anh cũng chẳng muốn thế đâu !

~~~~~

Tiết toán .

Lớp của Diệu Anh là lớp chuyên Anh , nên tiết học này là lúc họ chán chường cực độ . Riêng đối với Diệu Anh , nó càng chán ghét hơn , từ lúc nhỏ đã chẳng ưa môn Toán tạo nào . Nhưng nghe nói , Hải Đăng là chuyên Toán , không phải chuyên Anh . Vậy mà vào lớp này cũng là chuyên lạ ?

Nhân cơ hội này , nó có thể kiểm chứng trình độ toán học của Hải Đăng . Diệu Anh tự thừa nhận rằng mình nhỏ nhen , nếu thực sự Hải Đăng hơn cô , Diệu Anh sẽ cố gắng học hơn nữa để vượt mặt cậu ta , dù đó là môn nó ghét nhất trên đời !

Cô Giang là giáo viên dạy Toán của lớp Diệu Anh . Dù cho ai ngu ngốc đến nhường nào cũng nhìn ra sự ưu ái , thiên vị của cô dành cho Diệu Anh . Đối với người khác , nếu sai về phần cách làm hay kết quả đều sẽ bị chép phạt bài đó 50 lần hay 100 lần . Nhưng đối với Diệu Anh lại khác , cô chỉ là đơn giản nhắc nhở .

Từ nãy đến giờ cũng chẳng có bài nào là quá khó , thành ra Diệu Anh chẳng được chứng kiến trình độ của cậu bạn cùng bàn . Chợt , Diệu Anh ngẩng mặt nhìn lên bảng thấy cô Giang đang chép lên bảng một bài toán hình . Nhìn sơ qua cũng biết là rất khó , giải rất mất thời gian . Ngồi cắn bút nghiền

ngẫm nghĩ suy mà chỉ giải được hơn nửa bài, còn câu chứng minh cuối vẫn chưa nghĩ ra phương án. Thời cơ đã đến, Diệu Anh huych tay người ngồi cạnh. Hải Đăng lập tức phản ứng, ngẩng mặt nhìn Diệu Anh:

– Gì thế?

– Cậu làm được chưa?

– Bài trên bảng đấy á?

– Ừ, câu d. Làm xong chưa?

– Rồi.

– Thật á? – Diệu Anh suyt nửa thì há hốc mồm, Hải Đăng gọi vậy sao?

Như vẫn không tin, Diệu Anh giật lấy cuốn vở xem xét. Không đúng, cuốn vở này là vở nháp mà! Có thấy chữ nào đâu. Định ngẩng mặt bảo cậu đưa nhầm vở thì cuốn vở trên tay liền bị ai đó giật mất.

– Diệu Anh, sao em lại chép bài bạn thế? – Tiếng cô Giang nghiêm nghị nói.

– A... em không có, em chỉ muốn xem cách bạn ấy làm thôi.

– Xem như vậy chẳng phải là xem luôn kết quả rồi sao?

Diệu Anh quắc mắt sang phía Hải Đăng, tình cờ nhìn thấy nụ cười đắc ý trên khóe môi đáng chết kia. Hận không thể nhảy tới bóp cổ tên đó.

Cô à, sao cô không xem trong vở đó có gì? Toàn là mấy con số nháp thôi mà! Làm gì có đáp án chứ!!! Nhưng nếu tiếp tục thanh minh e rằng càng làm mất cảm tình của cô thôi, đành nhận vậy.

Cổ nuột cục tức vào trong, Diệu Anh bộ dạng hối lỗi:

– Em xin lỗi, lần sau sẽ không có việc đó.

– Được rồi, hai em làm bài tiếp đi! – Vì cũng là Diệu Anh nên cô Giang cũng không trách cứ gì, gạt đầu cho qua rồi đi tiếp.

Diệu Anh ức lắm chứ! Nhưng cũng nhận nhục! Cố gắng làm hết bài. Đợi tính sổ sau.

~~~~~

Giờ giải lao...

Diệu Anh giữ bình tĩnh quay sang Hải Đăng hỏi:

– Có phải cậu cố tình làm vậy để tôi bị cô mắng không?

– Huh? Cậu đang nói gì thế?

– Chuyện lúc nãy, cuốn vở đó cậu cố tình đưa cho tôi. Trong đó không có bài cậu làm, còn nữa, cô xuống cậu cũng không báo cho tôi biết. Là cố ý để cho cô phát hiện, mắng tôi chứ gì?

– Ừ, đúng thế.

Úc, ức lắm, Diệu Anh ức vô cùng!

– Sao cậu phải làm thế?

– Tôi thích làm thế.

– Cậu... Hải Đăng... đâu ra loại người ngang ngược như cậu!

Hải Đăng không nói gì mà chỉ cười khẩy, đứng dậy kéo ghế ra ngoài.

Diệu Anh thối mắng lắm bầm nhìn theo Hải Đăng: Cậu ta sao lại làm thế chứ? Mới chuyện đến đã muốn gây sự rồi! Được, tôi chấp tất! Để xem cậu làm gì!?

Diệu Anh thối mắng lắm bầm nhìn theo Hải Đăng: Cậu ta sao lại làm thế chứ? Mới chuyện đến đã muốn gây sự rồi! Được, tôi chấp tất! Để xem cậu làm gì!?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hôm sau, đến lớp ...

Gi thế này ? Tên Hải Đăng hôm nay ầm trán à ? Đến sớm thế ?

Đã vậy cái tướng ngồi vênh váo trên ghế cũng rất khó ưa .

– Này, sớm thế ? – Diệu Anh cũng chỉ là tiện miệng hỏi .

– Ủ, theo lịch hôm nay tôi và cậu trực lớp . – Hải Đăng đứng dậy cầm lấy cây chổi gần đó ném về phía nó .

Ủ ha, cậu không nhắc Diệu Anh cũng chẳng nhớ ra . Chắc, dạo này trí nhớ kém quá !

Diệu Anh thả cặp xuống bàn rồi cũng cầm chổi quét . Quét cẩn thận từng li từng tí là thế, mà sao chỗ nào cô quét, cũng ngày càng nhiều bụi, nhiều rác . Quái thật !

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt là tên khốn nạn nào đó đang quét hết rác sang chỗ cô . Mịa nhà nó, dám chơi Diệu Anh này !

– Hải Đăng, lớp rộng thế này . Sao tôi và cậu lại quét cùng một chỗ ?

– Hai người quét một chỗ như vậy sẽ nhanh sạch hơn .

Còn bày đặt ...

– Nhưng cậu quét bên kia thì sẽ nhanh xong việc hơn .

– Vậy sẽ không sạch, mọi người học sẽ không có hiệu quả . Nghĩ xem, học trong môi trường bẩn thế tiếp thu sao nổi .

Vừa lúc định đốp chát lại, lũ quỷ lớp Diệu Anh ở đâu đi vào . Quái, hôm nay hăm cả lũ à ? Đến sớm vậy ?

– Đúng, bà nghe lời Hải Đăng đi .

– Phải đấy, Đăng nói đúng mà .

– Yes yes yes, bản quá tui tui học không vô .

– ...

Mịa, toàn lũ mê trai ! Có cái kiểu quét lớp nào quái đản thế không ? Một chữ Đăng, hai chữ Hải Đăng . Trong mắt tui nó, lớp trường Diệu Anh này còn ra kí lô nào nữa chứ !

Thế là một người cật lực quét, một người nhón nhơ hất hết rác sang người kia .

Có người ức lắm, nhưng đợi cơ hội trả thù .

Quét xong, Diệu Anh lên cầm giẻ lau bảng, ” vô tình ” ném trúng mặt ai đó, còn giả vờ :

– Ôi, xin lỗi nhé ! Tôi không cố ý đâu ! Cậu đi giặt giẻ lau bảng đi !

Cầm lấy cái giẻ lau bảng, Hải Đăng lửa nóng hừng hực . Được, Diệu Anh, ăn miếng trả miếng ! Chơi cô thật không dễ !

– Không sao, không sao ! Để tôi giặt cho !

Hờ ? Cô cứ tưởng tên này phải trả đũa chứ ? Mà không ngờ, cậu còn vui tươi cầm giẻ lau tung tăng đi giặt .

Cảm thấy sao hôm nay lắm đũa hăm quá ! Suy đi nghĩ lại mỗi cô là bình thường !!!

~~~~~  
– Ê , Anh ! – Hải Đăng ngồi phịch xuống ghế , tay vừa lau mồ hôi , miệng lại gọi tên cô .

– Hờ ? Sao cậu dám gọi Anh thôi vậy ? Gọi là Diệu Anh , Diệu Anh , rõ chưa ? – Diệu Anh dẫu môi gắt .

– Tôi thích ? Cậu cấm à ?

Lại là câu này , cô cực kì ghét cái câu này ! Nghe xong muốn nhào tới bóp cổ tên trước mặt chết quách cho xong !!!

– Được được , tôi làm sao có khả năng cấm cậu .

– Nếu là cậu cấm , tôi sẽ làm theo . – Hải Đăng đột nhiên nói rất nhỏ , nhỏ đến mức chỉ đủ mình cậu nghe .

– Hờ ? Nói gì nói lớn lên nào ! Lí nhí lí nhí thế ai nghe ?

– TÔI NÓI LÀ CẬU XUỐNG PHÒNG ĐỘI HỌP LỚP TRƯỞNG KÌA !!! – Hải Đăng đột nhiên lớn tiếng làm cô xém thùng màng nhĩ .

– Làm gì nói lớn thế ? – Diệu Anh đứng dậy nhăn mặt bịt tai .

– Thì cậu bảo tôi lí nhí còn gì ? Nói lớn thế đủ nghe chưa ? – Hải Đăng nhếch môi cười đắc ý , xem ra bộ dạng này cũng giống như nhím xù lông .

Diệu Anh hừ giọng một cái rồi đi mất .

~~~~~  
– Diệu Anh ? Là Diệu Anh 11 Anh A1 phải không ? – Tiếng nam sinh nào đó vang lên ở phía sau lưng , theo tự nhiên Diệu Anh xoay người lại nhìn .

– Phải , tôi là Diệu Anh . Cậu là ?

– Tốt quá , tôi là Hoàng 11 Toán A1 .

– À , chào cậu .

– Biết Diệu Anh lâu rồi mà tôi chưa có dịp làm quen .

– Thế ...

– Anh ! – Lại cái tiếng gọi này , không cần nhìn Diệu Anh cũng biết rõ là ai ! Ngoài tên đáng đánh đó ra còn ai dám gọi tên cô thế chứ ! – Sao cậu không lên phòng đội đi , ở đây nhiều chuyện với ... ai đây ? – Hải Đăng từ phía sau tiến lên ngang hàng với cô , đối diện Hoàng .

– Không cần biết , tôi đang đi đây . Cậu làm gì mà ra tận đây hối hối vậy hả ?

– Kệ tôi ! Cậu mau đi đi ! Xem có thông báo mới không !? – Hải Đăng lấy tay đẩy đẩy người Diệu Anh đi mất , cô còn chưa kịp quay lại chào Hoàng nữa .

Tới trước cửa phòng đội , Hải Đăng hất mặt vào bên trong bảo :

– Vào đi , tôi đợi ở đây !

Diệu Anh khẽ lắc đầu rồi đi vào trong , cứ như là bảo mẫu của cô không bằng .

Thật ra Hải Đăng cũng chẳng quan tâm đến thông báo gì sất . Chỉ là cái giây phút thấy Diệu Anh cười cười nói nói ngoài hành lang , máu nóng cứ dồn hết lên đỉnh đầu . Bất giác chân tự đi đến chỗ cô mà phá đám .

~~~~~  
Diệu Anh lát sau ngán ngẩm đi ra , Hải Đăng lấy làm lạ huých vai hỏi :

– Sao thế ?

– Lại là ” Tài năng trẻ ” .

– Thì cái đó được gì ?

– Một trai một gái , hai người thắng sẽ chụp hình cho tạp chí Teen .

– Ủ , cậu tham gia đi !

– Cậu điên à ? Tôi không tham gia mấy cái đó đâu .

Hải Đăng im lặng hình như đang suy tính điều gì đó , trán còn nhăn lại đôi chút .

Hai người họ vừa bước vào lớp đã bị choáng bởi điều bất thường hôm nay . Sao ngoan ngoãn im lặng thế này ? Mà thôi kệ , như vậy chẳng phải rất tốt cho Diệu Anh hay sao ?

– Các cậu , sắp tới trường tổ chức cuộc thi ” Tài năng trẻ ” , ai tham gia báo cho tôi biết .

– Diệu Anh , cậu biết mà ! Sắp tới lớp ta có bài kiểm tra loại , chúng ta không nên tham gia vào mấy cái hoạt động vớ vẩn này đâu ! – À , thì ra là chuyện này nên mọi người mới trầm mặc như thế ! Diệu Anh gật gù hiểu chuyện .

– Đúng đấy ! – Theo sau lời của lớp phó học tập là hàng loạt ý kiến tán thành .

– Tụi tớ không chú tâm nổi vào mấy cuộc thi này đâu !

– Phải rồi , kiểm tra không được thì toi chứ mấy cái này cùng lắm là trừ điểm thi đua chứ gì .

– Cậu học tốt nhất nên cậu đi thi nhé Diệu Anh , cậu đâu cần lo về bài kiểm tra này ! – My – Lớp phó văn thể mỹ đứng lên phát biểu làm Diệu Anh chết sốc .

Không phải chứ !? Là cô sẽ đi thi sao ?

Cô thì đang bực bội là thế .

Lại có kẻ đứng bên miệng cười tủm tỉm .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 3

Diệu Anh thất thểu đi trên đường . Sau khi thảo luận , dù không muốn nhưng cô phải tham gia cuộc thi ” Tài năng trẻ ” ... cùng với Hải Đăng . Sao từ ngày gặp cậu ta , cô đều gặp chuyện xui vậy nhỉ ? Không lẽ ...

– Này ! – Từ đằng sau ai đó vỗ tay lên vai Diệu Anh , cắt đứt mạch suy nghĩ .

Diệu Anh bực bội quay lại :

– Này cái gì hả ? Tôi có tên đằng hoàng đấy !

– A , thế hả ? – Vậy mà tên trước mặt cứ nhe nhón trên người , nhăn răng ra mà cười .

Diệu Anh giận run người , thật muốn đấm cho Hải Đăng sái quai hàm mà !!!

– Anh !

Hờ !? Sao cậu ta cứ gọi cô là Anh vậy nhỉ ? Gọi Diệu Anh có gì không được ?

– Sao ?

– Đằng nào chúng ta cũng ” được ” cả lớp tin tưởng chọn đi thi ” Tài năng trẻ ” . Không thể làm mọi người thất vọng !!!

Diệu Anh nhìn thái độ của cậu gật gù đồng ý .

– Phải phải !

– Vậy chúng ta sẽ tập luyện nhé !

– Há ? Tập luyện ? – Cô đơ người , mắt mở to ngạc nhiên hỏi lại .

– Không tập sao thi ?

– Cũng là phong trào mà . Cứ đến đó thi rồi về thôi !

– Thế không được , mất mặt 11 Anh A lắm !

Sau một hồi suy nghĩ , cũng đứng , cô hỏi :

– Nhưng tập cái gì ?

– Hm , chưa biết !

Diệu Anh suýt sặc với câu trả lời chẳng đầu vào đầu của kẻ trước mặt .

– Vậy mà cứ ra về ... !

– Thôi được , để tôi suy nghĩ . Sáng mai cậu đến nhà tôi rồi quyết định .

– Nhà cậu ? Là ở xá xinh nào vậy ?

Đột nhiên Hải Đăng đưa tay kí đầu Diệu Anh , mặt đen như đất nồi .

– Úi !!! Cậu điên hả ? Sao đánh tôi chứ ?

– Cậu nhắc lại xem ? Dám nói nhà tôi ở xá xinh hả ?

Diệu Anh vừa xoa đầu vừa lau bầu :

– Bỏ qua . Nói xem , địa chỉ nhà cậu ?

Hải Đăng nắm lấy bàn tay của Diệu Anh rồi dùng bút không biết lấy ở đâu ra viết viết gì lên đó .

– Xong , cậu không được xóa , nhớ chưa !?

Diệu Anh đưa tay lên nhìn dòng địa chỉ , đáp :

– Tôi tự biết mà , cần gì cậu nhắc .

– Biết thế thì tốt ! – Hải Đăng cười nhẹ ôn nhu xoa đầu cô .

– Tôi không phải con nít đâu ! – Diệu Anh dẩu môi liếc mắt nhìn cậu .

– Vậy à ?

– Tất nhiên vậy rồi !

– Vậy là ai mỗi lần ngủ gục lại chảy cả nước dãi vậy ?

– Làm ... làm gì có !!!

Diệu Anh há hốc miệng ngạc nhiên , cô có ngủ như thế bao giờ . Nếu thật như vậy ... ôi ! Thật mất hình tượng !

– Ngủ thì làm sao cậu biết . Tôi ngồi cạnh thấy rõ nè , ghê chết được !

– Con trai gì mà chữ xấu như gà bới vậy ! – Chẳng biết nói sao , Diệu Anh đành đổi đề tài .

– Thật ? Trước giờ cậu là người đầu tiên bảo chữ tôi xấu đấy ! – Hải Đăng chẳng tin vào tai mình , mở to mắt ngạc nhiên .

Diệu Anh bĩu môi quay mặt đi : ” Tôi về đây . ”

Thật ra chẳng phải như Diệu Anh nói . Chữ của Hải Đăng rất đẹp , lúc mới nhìn thấy cô đã rất ngạc nhiên . Tuy chữ Diệu Anh cũng không phải xấu nhưng thực lòng cô có chút ganh tị với nét chữ của Hải Đăng . Nhưng lúc này chẳng biết nói sao nên cô đành đổi sang bêu xấu chữ của cậu ta vậy .

~~~~~

Sáng hôm sau ...

Diệu Anh mơ mơ màng màng trên giường , đột nhiên âm thanh chói tai từ dưới lầu vọng lên làm cô suýt rớt giường .

– DIỆU ANH !!!

Diệu Anh rõ ràng khi nghe tiếng gọi kinh khủng thủng tầng mây đó liền ngay lập tức bật dậy như lò xo . Không phải chứ ? Có phải cô mơ ngủ không ? Cái giọng nói đấy ... !?

– VŨ HOÀNG DIỆU ANH !!!

Ô mai chuối !!! Cô không nghe lầm rồi ! Cái giọng con gái lãnh lút gọi đầy đủ họ tên của cô chẳng ai khác là ... MAI QUỲNH GIAO !!! Con nhỏ đáng chết bạn thân của cô từ hồi hai đứa còn mẫu giáo .

– Mày còn nhớ tao cơ à ? Tưởng đi luôn rồi chứ ? – Diệu Anh hất mặt sang hướng khác giận dữ , chẳng thèm nhìn lấy người đứng ở cửa lấy một lần .

Cách đây gần 2 năm , đúng hơn 1 năm 4 tháng 28 ngày , Quỳnh Giao phải chuyển nhà sang thành phố khác vì ba nó chuyển công tác . Lúc chuyển đi thì hứa hẹn đủ điều , rồi cuộc trong suốt khoảng thời gian đó , đến một lời nhắn cũng đếch có ! Đáng chết !

– Ôi , BFF của tao ! Tao nhớ mày quá ! – Quỳnh Giao là biết ý tứ trong lời nói của Diệu Anh , liền xấn tới bên giường , ôm hôn thăm thiết .

– Eo ôi , tòm ! Tránh xa tao ra ! Đi lâu như vậy không có thông tin gì , đừng đừng về đây nịnh nọt mày nghĩ là sẽ có kết quả à ?

Diệu Anh lừ mắt nhìn con nhỏ trước mặt , tránh như tránh tà .

– Tao có gì bản đầu mà mày tránh ghê thế ! Từ từ tao mới giải thích .

– Được , để xem mày biện minh ra sao .

Diệu Anh khoanh hai tay trước ngực chờ đợi lời giải thích từ Quỳnh Giao .

– Lúc trước , vì đột nhiên chuyển đi nên gia đình tao khó thích ứng được với môi trường mới . Nói không phải quá chứ , lúc hoàn toàn quen được với nơi đó cũng gần 1 năm chứ không vừa . Tao cũng định ngay lúc đó liên lạc với mày nhưng ba tao nói chỉ còn mấy tháng nữa là hoàn tất công việc , gia đình tao sẽ chuyển về đây lại . Vì muốn tạo bất ngờ cho mày nên tao bật vô âm tín đó giờ .

Diệu Anh im lặng một lúc rồi sực nhớ ra điều gì đó hét toáng lên :

– Chết !!!

– Gì , ai chết hả mày ? Người nhà mày hả ? Ông bà cô di chú bác mày hả ? Hay hàng xóm ? Đám tang chưa ? – Quỳnh Giao tròn to mắt hỏi dồn .

– Con rồ ! Mày đang trù ẻo gia đình tao đó hả ?

– Đầu có . Mày nói ai chết mà !? – Quỳnh Giao không hiểu chuyện ngây thơ đáp .

– Mệt mày quá ! Chuyện đó coi như bỏ qua , tao còn có việc gấp phải đi .

Diệu Anh luống cuống vơ vội quần áo rồi chạy tót vào phòng tắm thay .

Quỳnh Giao ngồi trên giường ngơ ngác nhìn theo . Đây là Diệu Anh sao ? Bình thường cô thù dai lắm mà , chuyện gì đã lỡ gây ra con nhỏ đó chắc chắn sẽ khắc cốt ghi tâm . Quỳnh Giao trước lúc đến đây đã nghĩ rất nhiều cách để năn nỉ , ai ngờ , Diệu Anh thay đổi chóng mặt , bỏ qua nhanh đến thế !

Diệu Anh vừa bước ra thì đã cảm vội áo khoác xuống lầu . Quỳnh Giao thấy vậy lập tức chạy theo sau .

– Ê , ê mày , Diệu Anh , đứng lại coi ! Mày đi đâu thế ?

– Bây giờ mày về đi . Tao có việc bận , gặp mày sau vậy !

– Cho tao đi theo với . Bây giờ ở nhà không có ai , chán lắm ! Nha !!! Cho tao đi với nhé !

Diệu Anh là thế . Từ nhỏ đến lớn vẫn không đổi ở điểm này , đối với mấy lời mật ngọt chết ruồi của Quỳnh Giao , cô căn bản là không có khả năng kháng cự .

– Cũng được , đi thôi .

~~~~~

Đây rồi , căn hộ số 133 tầng 13 khu chung cư Modern Building .

Kì thật , Diệu Anh vừa định bấm chuông thì cửa đã tự động mở . Có chức năng cảm ứng sao ???

– Đăng, Hải Đăng cậu có ở đây không ?

Trong khi Diệu Anh đang tìm người thì Quỳnh Giao còn đang ” bận ” nhìn ngắm xung quanh , căn hộ này rất rộng , mà cũng phải , khu chung cư cao cấp như vậy , diện tích như thế cũng không lạ . Về nội thất , chắc hẳn chủ căn hộ này gu thẩm mỹ rất tốt , thiết kế hài hòa , đơn giản mà tinh tế . Không biết đây là nhà ai nhỉ ?

Hừm , hình như có tiếng đàn ? Cả hai người Diệu Anh và Quỳnh Giao chân đều tự động đi đến căn phòng phát ra âm thanh đó .

Diệu Anh cẩn thận mở cửa , hé mắt nhìn vào bên trong .

Ô mai gót ! Là Hải Đăng sao ? Cậu ta đang chơi đàn piano à ? Thật khó để thừa nhận nhưng cậu ta đàn rất hay . Đúng là chuyện lạ có thật !

– Ê ê , cho tao coi với !

Quỳnh Giao ở phía sau không thấy gì , cứ nhón nhón , đẩy đẩy Diệu Anh đằng trước , và rồi cái gì đến cũng đến ...

“ Rầm ” – Hai đứa con gái lên lên lút lút xem người ta chơi đàn ngã nhào về phía trước , nằm chinh ỉnh trước cửa .

Hải Đăng giật nảy mình nhìn hai đứa con gái trước mặt , lập tức đứng dậy chạy đến đỡ Diệu Anh . Cậu biết Diệu Anh đến nên cố tình mở cửa vậy để cô tự vào , trong lúc đó suy nghĩ tiết mục . Ai ngờ cô lại dẫn thêm người khác , còn lên la lên lút lút rình trộm .

– Anh ! Không sao chứ ? – Nắm lấy hai bàn tay của Diệu Anh , Hải Đăng lo lắng cẩn thận đỡ cô đứng dậy .

– Kh ... không sao .

Diệu Anh quay sang thấy Quỳnh Giao còn đang nằm dưới đất , liền đưa tay đỡ nó .

– Làm cái gì mà để ngã vậy hà ? – Hải Đăng bực bội đâm ra có hơi lớn tiếng , hỏi .

– À thì ... tôi có làm gì đâu .

Hải Đăng liếc Diệu Anh sắc lẹm rồi nhìn người bên cạnh cô .

– Ai đây ?

– Bạn tôi .

– Sao lại kéo cả bạn cậu đến đây ?

– Nó chán quá , nên tôi lôi nó sang đây cho vui .

– Đây là chỗ chơi của cậu à ?

– Tôi không có ý đó . Chỉ là ... à , cậu ấy làm giám khảo cũng được mà . Có thể cho ý kiến về phần tiết mục của chúng ta .

Hải Đăng cứ nhìn chăm chăm Diệu Anh , không nói gì nữa .

– Ch ... chào cậu , tôi là Quỳnh Giao , bạn thân của Diệu Anh . – Quỳnh Giao nãy giờ cứ ngơ ngơ sau khi bị Diệu Anh huych vai mới áp ứng giới thiệu .

– Ủ , tôi là Hải Đăng .

Ôi trời , người đâu mà đẹp thế , manly này , đa tài này , giọng nói lại ấm áp nữa , nghe thích thật ! Quỳnh Giao ôm tim nhìn Hải Đăng mãi không thôi , mặt cũng đỏ cả lên .

Nhận thấy ánh nhìn chăm chăm từ cô bạn mới quen chưa được 1 phút kia , Hải Đăng có ngượng ngập .

– Anh !

Diệu Anh nhìn dáo dác căn phòng , có lẽ đây là phòng tập nhảy thì phải .

– Ủ , sao hả ?

– Chúng ta ... chuẩn bị tiết mục nhảy nhé !

– Nh ... Nhảy sao ? – Diệu Anh há hốc mồm nhìn Hải Đăng , thật là nhảy sao ?

– Ủ .

Diệu Anh xua tay lia lịa phản bác , hát hò gì thì được , chứ nhảy cô chịu cái này !

– Tòì ... tôi không biết nhảy đâu .

– Không sao , tôi sẽ dạy cậu .

– Nhưng ... sao không phải hát hay gì đó , lại là nhảy ?

– Cậu nghĩ xem , số lớp đăng kí tham gia nhảy sẽ nhiều không ?

– Không .

– Thì đây , nếu chúng ta tham gia , tiết mục lạ là ấn tượng đầu tiên , cộng thêm nhảy giỏi , không chừng sẽ có giải .

Diệu Anh nghe giải thích cùng với ánh mắt khích lệ từ phía Hải Đăng nên bớt được lo lắng phần nào .

– Được , nhưng cậu phải giúp tôi .

– Chuyện nhỏ !

Diệu Anh ghé tai nói nhỏ với Quỳnh Giao : ” Mày lại ghé đó ngồi đi , đừng có nhìn người ta như vậy . Quê chết mắt ! ”

Quỳnh Giao lúc này mới ý thức được việc mắt mắt vừa rồi , rầm rập nghe theo đến đây ghé sát góc phòng ngoan ngoan ngồi .

– Cậu xem , nhảy bài gì ? – Hải Đăng bật laptop lên hỏi Diệu Anh .

– Nếu là nhảy ... Good Boy nhé !

– Của GD và Taeyang sao ?

– Phải phải !

– Cậu cũng có idol à ?

– Có chứ .

– Được , tập bài đó vậy .

Sau khi xem đi xem lại vid dance dăm ba lần , hai người họ cũng bắt đầu tập luyện dưới sự chỉ dẫn tận tình của Hải Đăng .

Kết quả mất cả buổi sáng lẫn buổi chiều chỉ tập được 1/3 . Đến bây giờ trời đã chập choạng tối .

Diệu Anh cũng không lạ gì về chuyện này , bởi cô không có khiếu trong mấy cái nhảy nhót này . Nhưng thôi , coi như vì lớp vậy .

Hải Đăng một lời can ngăn cũng không , chỉ cười rồi bảo hôm sau tập tiếp là được . Ôi , lúc này thật sự Diệu Anh rất cảm kích Hải Đăng nha !!!

Rời khỏi nhà Hải Đăng , Diệu Anh và Quỳnh Giao tản bộ chậm rãi về . Diệu Anh mãi mê nhớ lại những động tác nên không nói gì . Mãi một lúc sau , Quỳnh Giao mới hỏi :

– Diệu Anh , mày có tin vào tình yêu sét đánh không ?

– Diệu Anh !?

– Diệu Anh !?

Mãi đến lần gọi thứ 3 Diệu Anh mới giật mình quay ra trả lời :

– Ừ , mày nói gì ?

– Mày thật ... tao hỏi mày có tin vào tình yêu sét đánh hay không ?

– Cái đó ... không phải tin hay không tin . Còn tùy vào mỗi người .

– Hình như tao bị trúng tiếng sét ái tình rồi mày ơi ! – Quỳnh Giao vừa ôm mặt vừa tưởng tượng về ai đó .

Diệu Anh vừa nghe liền quay sang sốt sắng hỏi :

- H ... Hà ? Cái gì ? Mày á ? Là ai ? Là thằng nào hả ?
- Thằng gì mà thằng ! Người ta có tên đằng hoàng đấy !
- Được rồi , nói xem . Ai ?
- Là ... Hải Đăng .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Là Hải Đăng !

Diệu Anh nghe xong mấy chữ chắc chắn đó từ Quỳnh Giao chết điếng người . Chẳng phải hai người họ vừa mới quen biết nhau mấy tiếng thôi sao ? Làm gì tình cảm này sinh nhanh đến vậy ?

- Mày chắc chứ ?
- Chắc , rất chắc chắn .

Ặc ! Quỳnh Giao , nó là đang không hiểu ý tứ trong câu nói của Diệu Anh sao ?

- Ý tao à ... ừm là ... hai người mới quen không được lâu . Sao mày có thể nói thích dễ dàng vậy ?
- Tình yêu thì quan trọng gì thời gian hả mày ? Và lại tao bị trúng mũi tên tình yêu từ lần đầu nhìn thấy cậu ấy rồi ! – Quỳnh Giao mắt sáng như đèn pha , trong đầu liên tục tưởng tượng cái gì đó .

Diệu Anh phải nói là khổ sở vô cùng . Cô biết rõ cái tên Hải Đăng đó mà , có gì tốt lành chứ ! Không được , nhất định cô phải ngăn cản Quỳnh Giao lại ngay .

Nhưng ... ngăn cản bằng cách nào Diệu Anh chưa nghĩ ra , thôi để từ từ xem xét tình hình đã . Chắc gì ... chắc gì Hải Đăng đã thích Quỳnh Giao !?

Mãi suy nghĩ Diệu Anh không biết điện thoại reo này giờ , đến khi Quỳnh Giao vừa lay người Diệu Anh vừa hét bên tai :

– DIỆU ANH , MÀY CÓ ĐIỆN THOẠI KÌA ! LÀM GÌ MẮT HÒN VẬY HẢ !?

Ôi ! Là cái tiếng hét này ! Là cái tiếng hét chói tai mà cô cực ghét , nghe cứ như đâm vào tai vậy .

Diệu Anh ậm ừ rồi móc điện thoại ra . Nghĩ Tào tháo , Tào tháo tới liền .

- Alo , Hải Đăng !
- Y như rằng Diệu Anh vừa nói xong Quỳnh Giao bên cạnh đã sột sắng nghe ké điện thoại .
- Anh , cậu về tới nhà chưa ?
- À ừ ... mà có chuyện gì sao ?
- Tôi quên ghi homework môn Anh rồi , cậu về xem giúp rồi điện thoại báo tôi biết nhé !
- À , thế hả ? Được , tôi biết rồi , lát tôi sẽ điện thoại lại cho cậu sau .
- Okay , mau về sớm đi .

Diệu Anh đập máy nhìn sang đã thấy Quỳnh Giao tiu nghỉu , liền thắc mắc hỏi :

– Mày sao vậy , Quỳ ...

Chưa kịp nói xong Quỳnh Giao đã cắt ngang mất .

– Tao cứ tưởng Hải Đăng có gì quan trọng nói . Cậu ấy còn không đề cập gì đến tao luôn .

– ... – Diệu Anh mặt ngẩn ngẩn , nói gì bây giờ , thôi đành im lặng vậy .

– Mà thôi không sao . Thời gian còn dài , tao nhất định sẽ chinh phục được Hải Đăng !!!

Phải rồi , Quỳnh Giao rất lạc quan . Diệu Anh mỉm cười gật đầu rồi đi trước .

– Về thôi !

Xuyên qua lớp cửa kính của căn hộ chung cư số 133 tầng 13 , Hải Đăng chăm chú nhìn hai người con gái vừa đi vừa tám chuyện rôm rả . Chính xác hơn , là đang nhìn đứa con gái ngồi cùng bàn với cậu , đứa con gái xem cậu như kẻ thù , đứa con gái đầu tiên lên tiếng chê cậu này nọ , đứa con gái ...

Mà thôi , thật ra bây giờ đã là 8h . Diệu Anh là con gái , không nên ra đường buổi tối như vậy . Cũng vì lo lắng nên Hải Đăng mới đích thân gọi điện như vậy . Người như cậu làm sao có chuyện không cẩn thận quên chép homework chứ , chỉ là cái cớ . Nhưng không ngờ Diệu Anh ngu ngơ đến vậy , cứ gật đầu lia lịa tin răm rắp . Nghĩ đến đây Hải Đăng khẽ cau mày khóe miệng cười nhẹ .

~~~~~

Diệu Anh nằm ườn ra trên giường . Học bài xong , gọi điện cho Hải Đăng cũng xong , tắm rửa cũng xong . Cô còn làm gì nữa đây ? À , hay là chạy sang phòng Quỳnh Giao bà tám nhĩ ?

Thật ra Quỳnh Giao đã xin ba mẹ sang ở nhà Diệu Anh , học cùng trường , cùng lớp với Diệu Anh . Xem nào , khác gì người một nhà nhĩ ?

Mới vừa nghĩ , chưa kịp bay qua phòng đối diện thì Quỳnh Giao đã ôm gối lon ton chạy sang :

– Ê mày , tối nay tao ngủ ở đây nhé !

– Mày lạ chỗ à ?

– Ừ , ngủ với mày có lẽ sẽ tốt hơn ngủ một mình .

Diệu Anh gật đầu đồng thời nhích người sang một bên giường , nhường chỗ cho Quỳnh Giao nằm xuống .

– Mai tao với mày sẽ cùng nhau đến lớp nhé ! – Quỳnh Giao vui vẻ mở lời trước .

– Ừ .

– Thích thật , lúc nào cũng ở cạnh mày . Thật giống lúc nhỏ , phải không ?

– Ừ . Chỉ là bây giờ chúng ta đều trở thành đứa trẻ to xác .

– Chúng ta đã thay đổi nhiều , suy nghĩ chín chắn hơn , biết lo nghĩ hơn .

Diệu Anh nghe đến đây quay sang cười cợt :

– Và mày cũng biết ... yêu !

Quỳnh Giao đột nhiên đỏ mặt , bạo dạn hỏi :

– Mày với Hải Đăng quen nhau lâu chưa ?

– Không lâu lắm , mới học chung lớp năm nay .

– Ra thế , vậy thì cũng mới được 2 , 3 tuần gì đó .

– Ừ .

– Kể cho tao tất cả những gì mày biết về Hải Đăng , được không ?

Diệu Anh mặt méo xệch , cô biết kể gì bây giờ . Kể hai người là kẻ thù , kể trong mắt cô Hải Đăng là tên xấu xí , đáng đánh nhất sao ? Thôi đành bịa vậy , mong rằng tài năng chém gió của Diệu Anh không khiến Quỳnh Giao sinh hoài nghi .

– À , cậu ta ấy hả ? Học cũng giỏi , mặt thì mày biết rồi đó , cũng đẹp trai .

Diệu Anh bịa ra mà không chút ngượng miệng , tài bốc phét của cô cũng được quá ấy chứ !

– Còn về tính cách hà mầy ?

– Cậu ta ... hòa đồng này, vui vẻ này, tốt bụng nữa .

– Quào ! Mắt nhìn người của ta quả không sai ! – Vừa nói Quỳnh Giao vừa vui mừng cười tít mắt .

Diệu Anh sờ cả tóc gáy, tên này mà được như vậy cô cũng mừng . Khổ nổi, một góc cũng không bằng !!!

– Tao hỏi cái này nhé ! – Quỳnh Giao đột nhiên tắt ngúm nụ cười, mặt nghiêm trọng .

– Hử ? Ừ, mầy cứ hỏi .

Diệu Anh nuốt nước bọt lo lắng nhìn người bên cạnh . Không lẽ Quỳnh Giao đã phát giác ra cô nói dối !?

– Sao Hải Đăng gọi mầy là Anh vậy ? Không gọi là Diệu Anh sao ?

Miệng mỉm cười, Diệu Anh thăm thò phào trong bụng . Vậy là không có gì, không bị phát hiện .

Nhưng cô phải trả lời sao ? Khi ngay cả bản thân cô cũng không biết sao Hải Đăng lại gọi cô vậy ?

– Chắc là ... chắc là cậu ta muốn thế ấy mà !

– Giữa hai người không có gì chứ ?

– Mày đang nghĩ gì vậy ? Làm sao có chuyện gì được !

Sao Quỳnh Giao lại nghĩ thế nhỉ ? Diệu Anh hận thù Hải Đăng còn không hết, sao có thể xảy ra chuyện gì như Quỳnh Giao đang nghĩ được !?

– Ừ, vậy tốt rồi . Mày biết không, tao rất sợ !?

– Sợ ? Mày sợ gì ?

– Sợ rằng hai đứa chúng ta sẽ cùng yêu một người .

– ...

– Đến lúc đó, chúng ta sẽ không còn là bạn thân như vậy . Có khi còn trở thành kẻ thù tranh giành lấy một người đàn ông .

– Mày yên tâm đi, sẽ không có đâu . Mà nếu có ...

– Nếu có thì sao ?

– Mày có nhớ lúc nhỏ không ? Mày đã cứu tao . Nếu không có mày, có lẽ tao đã bị tai nạn giao thông . Nếu không có mày, có lẽ tao sẽ không còn được ngồi đây như vậy .

– Sao tự nhiên mày lại nhắc đến chuyện đó ?

Diệu Anh quay sang nắm lấy bàn tay Quỳnh Giao mỉm cười nói :

– Giao, tao nợ mày một mạng . Nên sau này, nếu có chuyện tao với mày cùng yêu một ai đó . Giả sử mày muốn tao nhường, tao sẽ nhường . Mày muốn tao cạnh tranh công bằng, tao cũng sẽ làm thế .

Quỳnh Giao xúc động ôm chầm lấy Diệu Anh :

– Diệu Anh, mày đừng nói thế . Sẽ không có chuyện đó đâu, làm gì có chuyện cùng yêu một người chứ !? Trên đời này đâu thiếu đàn ông ...

– Phải rồi, sẽ không có đâu . Tao nói thế cũng chỉ là nhắc phòng thôi ấy mà !

Diệu Anh vỗ nhẹ lưng bạn, ánh mắt mông lung nhìn về phía xa ...

~~~~~

Sáng hôm sau, Diệu Anh cùng Quỳnh Giao tung tăng đến lớp . Máy thành phần bà tám, ông tám trong lớp nhào tới bắt tay làm quen . Vốn Quỳnh Giao là người hướng ngoại, hòa đồng nên dễ nói chuyện, không như Diệu Anh, cô sống nội tâm, khép kín .

Diệu Anh tách khỏi đám đông tiến đến bàn . Chợt chạm phải ánh mắt khó hiểu của Hải Đăng đang nhìn mình, cô kéo ghế ngồi xuống hỏi :

– Sao vậy ?

- Mai Quỳnh Giao sao lại ở đây ?
- À , cậu ấy từ nay sẽ học chung lớp với chúng ta .
- Chiều nay chúng ta tập nữa nhé , lần này là đến nhà cậu .
- Chẳng phải còn một tháng nữa sao , cần gì gấp gáp vậy ?

Hải Đăng nghe vậy nhếch môi chế giễu :

- Cậu nhảy giỏi lắm sao ?
- Cậu đang khinh thường tôi đấy à ? Được rồi , đợi đó , tôi sẽ nhảy giỏi hơn cậu cho mà xem .
- Tôi sẽ đợi !
- Nhưng mà ... không tập ở nhà cậu được sao ?
- Lần trước nhà tôi rồi , hôm nay phải đến lượt cậu chứ !?
- Nhà tôi không có chỗ tập luyện gì đâu , khó tập lắm !
- Không sao , tới đó rồi sắp xếp .
- Ừ , cũng được .

Hải Đăng không nói gì nữa , chỉ gật đầu rồi lấy tập vở ra xem bài .

Trong đám đông , Quỳnh Giao nhìn chăm chú bàn đầu , dãy cạnh cửa sổ . Nơi đứa bạn thân , và cả người nó yêu ngồi chung . Bọn họ ngồi gần quá , cả cách nói chuyện cũng thân thiết nữa . Hải Đăng cứ cười suốt . Có thật hai người đó không có gì như lời Diệu Anh đã nói không ?

Quỳnh Giao mỉm cười rồi len lỏi qua đám đông , đến gần Hải Đăng :

- Chào cậu , Hải Đăng . Chúng ta lại gặp nhau .

Hải Đăng không ngay lập tức ngẩng đầu lên mà quay sang nhìn Diệu Anh trước tiên , sau đó mới chậm rãi chào hỏi :

- Ừ , chào cậu .
- Từ nay chúng ta sẽ học chung lớp , mong được cậu giúp đỡ .
- Ừ .

Từng hành động của Hải Đăng đều khiến Quỳnh Giao lòng có chút buồn . Hải Đăng và Diệu Anh thân thiết như vậy , cứ cười đùa nói chuyện với nhau rất thân thiết . Thế mà khi Hải Đăng nói chuyện với nó , một chút thân cũng không có , cũng không nhìn nó lấy một lần . Chỉ tập trung nhìn Diệu Anh rồi lại dán mắt vào vở .

Quỳnh Giao tủi thân ôm cặp xuống bàn dưới ngồi .

Diệu Anh hết nhìn Hải Đăng rồi lại nhìn Quỳnh Giao . Hải Đăng đã làm gì sai khiến Quỳnh Giao buồn sao ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Cả buổi học hôm đó , Quỳnh Giao cứ như người mất hồn , chẳng thể tập trung nổi vào bài giảng của giáo viên . Quỳnh Giao không phải là một học sinh xuất sắc như Diệu Anh , nhưng học lực của nó cũng tốt , không đến nỗi nào .

Bây giờ thì nhìn xem , tiết này là tiết tự học . Thế quái nào Diệu Anh và Hải Đăng lại ngồi gần sát nhau cứ như là tình nhân ấy ! Chỉ là một bài toán , tự

giải cũng được mà . Đồng ý là ... bài toán đó cũng khá là khó , nhưng mà ... chứng kiến cảnh đó , Quỳnh Giao chịu sao nổi đây ?

Phải rồi , là bài toán khó ! Xin lỗi mày nhé , Diệu Anh , nhưng tao phải làm thế !

Diệu Anh đang chăm chú nghe phương hướng chứng minh của Hải Đăng thì phía sau có cái gì nhột nhột cứ chọt chọt vào lưng cô .

Diệu Anh ra hiệu cho Hải Đăng dừng một lát rồi quay lại phía sau , khó hiểu nhìn Quỳnh Giao :

– Mày làm sao thế ?

– Tao ... tao không biết làm bài này . – Quỳnh Giao chia sách ra trước mặt Diệu Anh , mắt long lanh cún con , ý là nhờ chỉ bài đây mà !

Diệu Anh khẽ liếc mắt nhìn vào sách , là bài cô và Hải Đăng đang giải đây mà . Cô quên mất , trong tất cả các môn học , Quỳnh Giao dở nhất môn toán . Ngày trước lúc nào cũng là Diệu Anh làm bài giúp nó .

– Hải Đăng biết làm bài này , tao nhờ Hải Đăng giúp mày nhé !

Quỳnh Giao mắt sáng lên , gật đầu lia lịa .

Diệu Anh thấy thế cũng chỉ thăm lắc đầu , quay lên khẽ huych vai Hải Đăng :

– Này , cậu giúp Quỳnh Giao giải bài này nhé ?

Hải Đăng này giờ không phải là không nghe thấy gì . Ngồi ngay sau lưng như vậy có không muốn thì âm thanh cũng tự động lọt vào tai . Lại thêm Diệu Anh mở miệng bảo cậu giúp đỡ Quỳnh Giao , đâm ra có phần bức bối :

– Tại sao tôi phải giúp ? Cậu ta cũng tự giải được mà .

– Cậu xem , bài này chúng ta chỉ giải được hơn 2 phần . Huống chi Quỳnh Giao lại học kém toán như vậy , cậu không muốn cũng nể tôi giúp chứ ?

Kệ chứ , nó học giỏi hay dở toán thì cũng liên quan gì đến Hải Đăng ? Nhưng là Diệu Anh đã mở miệng , tại sao không lợi dụng điều này ?

Nghĩ vậy , có kẻ ôm bụng mưu tính quay sang cười nham hiểm hỏi :

– Nếu giúp Mai Quỳnh Giao thì tôi được gì ?

Diệu Anh suýt sặc vì lời vừa thốt ra từ miệng Hải Đăng . Tên này , định làm gì nữa đây ? Nhìn cái bản mặt xem , nguy hiểm đến thế là cùng . Nếu không phải vì Quỳnh Giao , cô đâu phải chịu cảnh này ?

– Vậy cậu muốn gì ?

– Cậu nghĩ xem , có thể làm gì cho tôi ?

– Tôi mời cậu đi ăn , thế được chưa ?

– Ăn ngoài ? Tôi không thích ăn ngoài .

Hải Đăng chết bầm , được bốn cô nương đây mời đi ăn còn bày đặt kén cá chọn canh .

– Cậu kén chọn vừa thôi ! Thế muốn sao hả ?

– Nấu cho tôi ăn .

4 từ , 11 chữ kia vừa bay ra là lúc Diệu Anh xém té ghế . Hải Đăng , hôm nay cậu ta ăn trúng cái bả gì thế ? Sao cái gì nói ra cũng đều quái gở ?

Nhưng nhìn lại Quỳnh Giao xem . Vẻ mặt mong chờ , ánh mắt long lanh như thế , Diệu Anh nỡ lòng nào phủ phàng !?

– Được .

– OK , thỏa thuận xong .

Hải Đăng mừng thầm trong bụng , vừa định quay xuống bàn dưới thì để ý , cậu vẫn chưa chỉ nốt bài đó cho Diệu Anh , liền ngỏ lời :

– Hay cậu học chung với tôi và Quỳnh Giao luôn ?

Diệu Anh không phải là không biết mục đích sâu xa của Quỳnh Giao , cô liền từ chối :

– Không cần đâu , tôi đã hiểu cách cậu làm rồi . Tôi sẽ tự làm nốt phần còn lại .

Hải Đăng nhấp máy môi định nói gì đó nhưng nhìn vẻ kiên định của Diệu Anh nên thôi, chỉ gật đầu. Di chuyển xuống bàn Quỳnh Giao ngồi.

Thế rồi, kề bên dưới ghệt con ngồi cạnh cứ ”Tớ không hiểu, cậu chỉ lại nhé ! ”. Đứng lăm chuyện, Diệu Anh đâu có ngu ngốc thế, bày một cái là hiểu ngay. Nhìn xem, giờ Diệu Anh đã làm xong, đi chơi oản tù tì búng trán với tụi con trai kia. Thật, nhìn cái trán đỏ đỏ thấy mà thương. Mà thương bao nhiêu càng ghệt bấy nhiêu, giao cho cậu của nợ này rồi thoải mái đi chơi vậy à ?

Hải Đăng nhếch môi cười gian, bày kế lừa Diệu Anh.

Quỳnh Giao ngồi bên thực rất bức. Ngồi chung một bàn, tại vì có gì mà ngồi xa như hai cực của Trái Đất vậy ? Nghĩ lại Diệu Anh, Hải Đăng ban nãy ngồi rất gần, nhìn cứ như dính sát vào nhau ! Đã vậy tâm trí của Hải Đăng cứ treo ngược cành cây, mắt có nhìn nó bao giờ ?

– Hải Đăng, cậu sao vậy ? – Đột nhiên bên cạnh Hải Đăng ôm bụng rên rĩ, mặt mày nhăn nhó hại Quỳnh Giao sợ muốn chết.

– Tôi ... đau bụng quá !

– Sao ... sao thế ? Để tớ đưa cậu đến phòng y tế.

– Không, không cần đâu. Để tôi ... nhờ người khác được rồi.

– Vậy sao được ? Để tớ giúp cậu.

– Cậu còn chưa giải xong bài toán, cứ ở đây ... tôi nhờ người khác.

Hải Đăng nói đúng, nó cãi lại gì bây giờ ? Thôi để người khác giúp cậu vậy.

Mà người khác đó, là người Quỳnh Giao không ngờ tới nhất ! Tại sao lại là người đó, lớp ba mươi mấy học sinh sao phải là người đó ?

– Anh ... !

Tiếng Hải Đăng dịu dàng gọi Diệu Anh làm tim gan Quỳnh Giao như bị cào xé, đau thật ! Sao nó chưa bao giờ được cậu gọi một tiếng ” Giao ” nhẹ nhàng vậy nhỉ !? Phải chăng là hai người quá khác biệt ?

Diệu Anh ngồi cách đó ba bàn nhưng vẫn nghe tiếng gọi của Hải Đăng, dù nó có phần yếu ớt của ” người bệnh ”.

– Hà ?

– Cậu mau tới đây ... giúp tôi !

Hải Đăng cố tỏ ra tội nghiệp, đánh động tới tâm lý của cô bạn bên trên. Y như rằng, Diệu Anh bị mắc bẫy.

– Cậu bị quái gì vậy ? Tôi giúp như nào ?

– Tôi bị đau bụng. Cậu giúp tôi lên phòng ... y tế.

Diệu Anh muốn giúp lắm, nhưng vẫn còn đắn đo suy nghĩ. Liệu Quỳnh Giao ... ? Diệu Anh khẽ liếc mắt sang nhìn cô bạn, Quỳnh Giao biết ý liền cười tươi, nói :

– Mày giúp tao đưa Hải Đăng lên phòng y tế. Tao còn phải làm bài tập. – Quỳnh Giao cố ý nhấn mạnh ba từ ” Mày giúp tao ”, mục đích muốn cho Diệu Anh biết nó mới là người giúp Hải Đăng, không phải là cô.

– Được.

Diệu Anh gật đầu rồi cúi người xuống đỡ một tay Hải Đăng khoác qua vai mình, dìu bạn lên phòng y tế.

Quỳnh Giao nhìn theo mà lòng chua xót. Lần đầu tiên nó ghệt bản thân mình biết bao.

Phải chi, nó học xuất sắc như Diệu Anh !

Phải chi, nó gặp Hải Đăng trước Diệu Anh !

Phải chi, người bên cạnh giúp đỡ Hải Đăng lúc này là nó, không phải là Diệu Anh !

Phải chi, Hải Đăng quan tâm đến nó một chút ...

Quỳnh Giao biết rõ, Hải Đăng giúp nó học là vì Diệu Anh lên tiếng nhờ vả. Nhưng còn cách nào khác, nó đành phải lợi dụng đứa bạn thân duy nhất để được gần gũi người mình yêu.

Hải Đăng vui như mở cờ trong bụng. ”Đăng à , mày làm tốt lắm ! Diễn rất hay ! ” Cũng đúng thôi , ngu ngơ như Diệu Anh làm sao có thể không dính bẫy của cậu .

Khổ cái thân , phòng y tế thì nằm ở đầu dãy tầng một , lớp của Diệu Anh lại ở cuối dãy tầng 3 . Đi thôi cũng rã rời tay chân . Huống chi , phải diu thêm của nợ ! Tên này ... ăn cái giống gì mà Diệu Anh diu thôi cũng không nổi !? Mà cũng không trách Hải Đăng được , cô yếu thể lực quá mà !

Lên đến phòng y tế , Diệu Anh liền thẳng tay vứt luôn cục tạ mang tên ” Hải Đăng ” xuống giường . Cậu biết là Diệu Anh mệt nhưng vẫn trẻ con muốn trêu :

– Cậu làm thế với người bệnh à ?

Diệu Anh vừa nghe thấy lời chỉ trích của Hải Đăng liền liếc mắt đáp lại :

– Còn nói nữa ? Học ... Được tôi diu xuống tận đây là niềm vinh hạnh của cậu đấy ... học ... !

– Được rồi , uống nước đi . Vừa thở vừa nói chả ra làm sao cả ! – Thấy vẻ mặt của Diệu Anh mà thương , mặt mũi cứ đỏ lên , mồ hôi tùm lum tà la .

Diệu Anh gạt đầu rồi lấy cốc rót mấy ly uống liền một hơi . Trời nóng quá đi mất , nếu là bình thường thì cô không mệt như vậy . Nhưng hôm nay nhiệt độ là bao nhiêu ? 40 độ đấy ! Diệu Anh chịu sao nổi !?

– Xong rồi , tôi về !

Hải Đăng thấy Diệu Anh là có ý định đi thật liền tìm cách níu kéo :

– Ế , cậu định bỏ tôi ở đây thật đấy à ?

– Chứ không lẽ tôi giỡn ?

– Sao cậu có thể ngược đãi người bệnh như thế nhỉ ?

– Chỉ là đau bụng , làm gì to tát !

– Tôi không cần biết . Cậu phải ở đây !

– Tại sao tôi phải nghe theo cậu ?

– Nhìn đi , ở đây giáo viên trực phòng y tế không có . Tôi ở đây xảy ra chuyện gì biết nhờ ai ?

– Vớ vẩn , chuyện gì mới được chứ ?

– Biết đâu bất ngờ !?

– Cậu lòi thôi thật ! Tôi ở đây là được chứ gì ?

Diệu Anh bức bối kéo ghế đến ngồi cạnh giường Hải Đăng đang ngồi . Cậu không nói gì , chỉ gạt đầu rồi tùm tùm cười .

Diệu Anh nhìn thấy mà thâm lắc đầu , nghĩ : ” Đau quá hóa điên ! ”

Mà cô nào biết , chính mình mới là đang bị lừa .

~~~~~

Diệu Anh thả phịch người xuống giường , mệt mỏi lăn lộn qua lại . Giờ cô phải làm sao , xuống nấu ăn cho tên chết bầm kia á ? Nổ nồ nồ !

Nhưng mà cũng không được , cô lỡ hứa mất rồi , làm sao có thể thất hứa !?

” Cách ” – Tiếng cửa phòng mở ra , Diệu Anh nhìn về phía cửa hỏi :

– Quỳnh Giao à ?

– Ừ , tớ đây ! – Quỳnh Giao đứng ở cửa tươi cười gạt đầu .

– Có chuyện gì thế ?

– Hải Đăng bảo cậu xuống nấu cơm ấy !

Chết tiệt ! Tên này , rõ ràng là nhà của Diệu Anh , sao có thể ngang nhiên ra lệnh cho cô như vậy ? Nhưng Diệu Anh phải làm sao , cô nào có thể phản kháng ?

– Được rồi , tớ xuống ngay !

Quỳnh Giao gật đầu ”Ừ” một tiếng rồi về phòng . Nó đứng trước gương ngắm đi ngắm lại toàn thân . Quỳnh Giao có gì không đẹp , tại sao cái gì Diệu Anh cũng hơn nó ? Có thể vì trí thông minh , Quỳnh Giao thua Diệu Anh . Nhưng nó sẽ cố gắng , phải rồi ! Quỳnh Giao sẽ cố gắng học giỏi hơn Diệu Anh , để nhận được sự chú ý ... của Hải Đăng , dù chỉ một chút !

Mở cửa phòng , Quỳnh Giao nhẹ nhàng xuống nhà . Nó nghe thấy có tiếng nói trong bếp , rón rén đi vào .

Bên trong , là một cảnh tượng khiến nó ngán lẩn chưa xốt . Diệu Anh thì cắt cắt tĩa tia bên bếp , đôi khi bóp chất vài câu với ... người ngồi ở bàn ăn gần cô .

– Sao cậu cứ nhìn tôi chòng chọc thế hả ? – Diệu Anh khó chịu lên tiếng .

Hải Đăng nhếch mép nham hiểm đáp :

– Nhớ cậu ghét tôi bỏ đồ đạc vào đồ ăn thì sao ?

– Tôi mà có đã đổ hết vào thức ăn cho cậu !

– Cứ thử xem , tôi thách !

– ...

– ...

Có thể đối với Diệu Anh , đó là sự phiền toái khi có người cứ nhìn chằm chằm mình .

Nhưng trong mắt Quỳnh Giao mà nói , đó là sự quan tâm của Hải Đăng dành cho Diệu Anh . Quỳnh Giao đã ước được như thế bao nhiêu ? Cũng ước được một lần Hải Đăng chú ý đến nó nhiều như vậy ! Nhưng nào có thành sự thật ?

” Diệu Anh , sao mày lại được Hải Đăng chú ý ? Còn tao lại không ? ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hải Đăng hiện tại đang nhón nhor ” tham quan ” phòng riêng của Diệu Anh , nụ cười trên môi đều không thể tả .

Chà , phòng của Diệu Anh cũng gọn gàng , sạch sẽ quá chứ ! Để xem , laptop vẫn còn bật . Đập vào mắt Hải Đăng là những khung inbox làm quen cả tá . Cái gì mà ... :

– Bạn là Diệu Anh 11 Anh A1 phải không ? Chúng ta làm quen nhé !

– Diệu Anh này , bạn xinh quá đi mất ! Lại học giỏi nữa !

– Cậu accept lời mời kết bạn của tớ đi , tớ muốn làm quen với Diệu Anh !

– ...

Khổ một cái , con gái đâu không thấy . Toàn là lũ trai hám gái vào inbox là thế quái nào ?

Không được , phải diệt trừ , diệt trừ tận gốc loại sâu bọ này ! Tránh rắc rối về sau thì khổ !

Vậy là Hải Đăng nhanh tay click chuột xóa hết tin nhắn , xóa cả mấy lời mời kết bạn .

Trong lúc có kẻ ung dung tự tại lượn qua lượn lại trong phòng người khác thì Diệu Anh phải lẩn xuống bếp mà rửa bát . Hải Đăng chết bầm , nhà của cô mà cứ như là của mình vậy à ? Hãy đợi đấy , Diệu Anh này không trả thù thì ... thì ... thì gì đó tạm thời chưa nghĩ ra !

– Ê Diệu Anh ! – Là tiếng của Quỳnh Giao .

Diệu Anh thả nhẹ bát đang cầm trên tay xuống , quay mặt lại cười tươi hỏi :

– Ủ , sao hả mày ?

– Cho tao mượn cuốn vở văn của mày nhé !

– Okay , trên kệ sách đấy .

– Ủ .

Quỳnh Giao gật đầu rồi xoay người lên lầu . Diệu Anh cũng quay trở lại công việc rửa bát đĩa .

Mỗi lần vào phòng Diệu Anh , Quỳnh Giao đều không gõ cửa , lần này cũng chẳng phải ngoại lệ .

Nhưng khác một điểm , cửa vừa mở ra , cái mà Quỳnh Giao thấy đầu tiên , là một cảnh tượng khiến nó ngán lặn tưởng tượng không nên .

Hải Đăng sao có thể tự nhiên đến thế ? Tự do ôm laptop của Diệu Anh nằm trên giường như không có gì xảy ra ? Hải Đăng , đến tận cùng đối với Diệu Anh là bạn bè thôi sao ? Quỳnh Giao đã suy nghĩ việc này rất nhiều lần , mỗi đêm đều trằn trọc suy nghĩ , nhưng mãi vẫn nghĩ không thông . Dù rất muốn , nhưng nó liệu có thể tin lời Diệu Anh không ?

Hải Đăng nghe tiếng động ngoài cửa không nhanh không chậm liếc mắt về phía cửa , không hề có biểu hiện gì giống bị bắt khi làm việc xấu . Sau khi đã xác định đối phương không phải người mình chờ nãy giờ , liền có chút không vui hỏi :

– Gì vậy ? Mặt tôi dính gì sao ?

– A ... không có . Tớ chỉ vào đây mượn vở của Diệu Anh thôi .

Hải Đăng đối với chuyện này cũng không để ý là mấy , tầm mắt lại trở về trên màn hình laptop :

– Vở à ? Lấy đi , trên kệ sách .

– Ủ , được .

Quỳnh Giao trong lòng có chút hụt hẫng , nhưng ngay sau đó lấy lại tinh thần . Nói ra thật đau lòng nhưng từ trước đến bây giờ , nó chưa bao giờ nói chuyện với Hải Đăng quá 10 câu . Quỳnh Giao nhẹ nhàng đến bên giường , ngồi xuống đối diện Hải Đăng bắt chuyện :

– Ủm ... Đăng này !

– Gọi tôi là Hải Đăng ! – Chữ ” Đăng ” dịu dàng vừa đến tai Hải Đăng hiển nhiên trở nên rất khó nghe .

– Không thể gọi Đăng bình thường được thôi sao ?

– Không được . Tôi đã bảo gọi Hải Đăng .

– Nhưng Diệu Anh ...

– Anh thì làm sao ?

Một chữ ” Anh ” đó , khiến Quỳnh Giao vạn lần ganh tị biết bao ! Là do cô tưởng tượng hay sự thật mỗi lần nhắc đến Diệu Anh , Hải Đăng đều rất tha thiết , gần gũi . Chẳng lạnh lùng , xa cách như đối với Quỳnh Giao !?

– Không , không có gì .

Hải Đăng dường như cảm thấy gì đó không ổn lắm , liền gấp màn hình laptop lại , di chuyển đến bàn học của Diệu Anh mà ngồi xuống .

Quỳnh Giao biết rõ , cậu là không muốn ngồi gần nó . Có phải người nó rất bản không ? Sao Hải Đăng cứ tránh nó như tránh tà vậy ?

Hải Đăng nấp máy môi định nói gì đó nhưng Diệu Anh đã lên đến nơi , đứng trước cửa khó chịu hỏi :

– Sao cậu ở trong phòng tôi ?

– Thế cậu muốn tôi ở đâu ?

– Xuống phòng khách mà ngồi .

– Cậu không nhớ là tôi đang đau à ? Lên đây nghỉ ngơi .

Diệu Anh mặc dù biết Hải Đăng là đang giả nai nhưng vẫn im lặng, có Quỳnh Giao ở đây, cô chẳng thể tự do chửi bới tên đáng chết này.

– Ủa, mày lấy vợ chưa mà còn ngồi đây? – Diệu Anh đến bên chỗ Quỳnh Giao đang ngồi thờ ra, thắc mắc hỏi.

– Ừ, lấy rồi. Tao chỉ... ừm – Vừa nói Quỳnh Giao vừa lăm lét liếc nhìn Hải Đăng đang mải mê nhìn Diệu Anh – ... muốn nói chuyện với Hải Đăng chút thôi.

Hải Đăng có đôi chút giật mình khi nghe đến tên mình, nhưng cũng ngay sau đó trở về trạng thái bình thường như ban đầu.

– Ừ, vậy mày nói đi. Tao xuống nhà.

Quỳnh Giao chưa kịp gạt đầu thì Hải Đăng đã khó chịu lên tiếng:

– Cậu đi đâu? Chẳng phải đến đây để tập luyện sao? Định để tôi tập với ma à?

Hơ... tên này, hâm hâm dở dở! Diệu Anh đến phải chóng mặt với Hải Đăng. Mới nãy đang ăn còn bảo mệt nên nghỉ hôm nay, giờ lại dở chứng bảo tập là thể quái nào?

– Chẳng phải lúc nãy cậu nói hôm nay không tập sao?

– Bây giờ tôi khỏe rồi.

– Được được.

Diệu Anh đáp mà chẳng thèm nhìn Hải Đăng lấy một lần, một mực áy náy nhìn về phía Quỳnh Giao.

Quỳnh Giao dù khó chịu bao nhiêu vẫn mỉm cười vui vẻ nói:

– Không sao, chuyện đó... nói sau cũng được. Tao về phòng trước đây.

– Ừ.

Cửa vừa đóng lại là lúc Hải Đăng mỉm cười thỏa mãn, nó thật chẳng khác nào kì đà cần mũi nếu cứ mãi ở đây.

– Giờ thì tập được chưa? – Diệu Anh mệt mỏi ngồi lên giường, mắt liếc về cuốn tập trên giường.

Quỳnh Giao để quên vở ở đây rồi. Nếu nói Diệu Anh đăng trí thì đó là chuyện rất rất bình thường, nhưng Quỳnh Giao lại khác, trước giờ đều rất cẩn thận, không hay quên như cô. Có phải vì thái độ của Hải Đăng hay không? Nghĩ lại thì Diệu Anh cũng thấy Hải Đăng có gì đó khó chịu với Quỳnh Giao thì phải?

– Tập thì được, nhưng... chỗ này chật quá, tập không thoải mái lắm.

– Cậu bị cái quái gì vậy hả? Điền điền khùng khùng vậy!?

Cái tên này...? Lúc nói tập, lúc lại không tập. Lần nào cũng viện cớ này nọ.

– Chứ không phải sao? Cậu thử tập ở đây tôi xem.

Cái lý do nào được bịa ra từ Hải Đăng cũng hợp lý, Diệu Anh im bật không trả lời nữa.

Hải Đăng thấy Diệu Anh im lặng liền nghĩ chắc chắn đã bịa lý do thành công, ung dung ngồi huyt sáo.

– Hải Đăng này...

– Ừ? – Hải Đăng thắc mắc nhìn Diệu Anh.

– Cậu có thể đối xử tốt với Quỳnh Giao được không vậy?

– Hừm... cậu muốn thế sao?

– Ừ, không được hả?

– Được, tôi sẽ đối tốt với Mai Quỳnh Giao.

– Thật chứ? – Nghe được câu này, Diệu Anh như mở cờ trong bụng, miệng cười toe toét.

– Ừ, cậu muốn thế mà.

– Chỉ cần tôi muốn , thì cậu sẽ làm sao ?

– Ừ .

– Vậy ... cậu có thể gọi Quỳnh Giao thân thiết hơn được không ?

– Thân thiết hơn ? Cụ thể ?

– Chẳng hạn giống như cậu gọi tôi là Anh vậy nè .

– Không được , tôi không thể gọi cậu ta là Giao được .

Hải Đăng đối với chuyện này một mực phản đối . Trên đời này , chỉ mỗi Diệu Anh được cậu gọi như vậy , cũng mỗi cậu có quyền gọi Diệu Anh như vậy !

– Vậy sao ? Nếu vậy gọi Quỳnh Giao cũng được .

– Ừ , tôi sẽ gọi thế .

– Cảm ơn cậu .

Bây giờ cũng đã trễ rồi , đến giờ Diệu Anh phải học bài . Cô liền lựa lời nói khéo ” đuổi ” Hải Đăng về :

– À , cậu mệt lắm phải không ?

– Ừ , mệt lắm , rất mệt !

Hải Đăng cứ lầm tưởng Diệu Anh đang quan tâm đến mình , gật đầu lia lịa .

– Vậy cậu về đi !

Thật không ngờ , Diệu Anh lại phủ phàng đến thế ! Nói ra câu đó không chút luyến tiếc .

Hải Đăng thật rất ghét cái con nhỏ này , cái bộ mặt đó , cậu thật muốn đề ra mà bóp méo nó .

– Cậu thật độc ác ! Sao có thể đuổi tôi như vậy ?

– Sao lại không thể ?

– Cậu không hiểu tâm lí người bệnh gì cả , người bệnh thường rất dễ bị tổn thương .

– Chỉ là đau bụng , có phải bị ung thư gì đâu ?

– Gì thì cũng là bệnh chứ !

– Được được , vậy mời bạn Hải Đăng về giúp cho tôi còn học bài .

– Như vậy phải được hơn không ?

Diệu Anh không nói gì , chỉ lườm nguyệt thẳng chân đá Hải Đăng ra khỏi phòng :

– Về đi !

Ồ , nhỏ này ! Dám đá cậu thế à ? Đợi đấy , Hải Đăng này có thù phải trả !

Trong lúc có kẻ tiu nghỉu ra về , lại có người trong phòng cười hả hê . Đây cũng là nhà của Diệu Anh , cô phải có quyền chứ ! Haha ... !

Ở phòng đối diện , có người con gái , vùi đầu vào chăn , nước mắt lặng lẽ rơi ...

“Yêu một người vô tâm ...

Giống như dao đâm vào ngực

Rút ra thì đau ...

Mà để lâu thì chảy máu ”

Trước đây Quỳnh Giao từng đọc qua câu này , nhưng chưa bao giờ hiểu hết ý nghĩa của nó , hiện tại thì khác , Quỳnh Giao đang phải trải qua chuyện

này . Quỳnh Giao tự thừa nhận mình rất ngu ngốc ! Như Diệu Anh từng nói , trên đời này thiếu gì đàn ông . Sao nó lại chọn Hải Đăng , lại trở thành kẻ thứ 3 ? Nhưng trong tình yêu , nhu nhược là kẻ ngu . Nó không thể bao dung mà nhìn người mình yêu rơi vào tay kẻ khác , bất kể đó là ai , dù có là ... đứa bạn thân từ nhỏ đến lớn , dù có là ... Diệu Anh !

“Diệu Anh , xin lỗi mày nhé ! Tao ích kỷ lắm , chẳng thể nhìn Hải Đăng bên cạnh mày mãi như thế được ! ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tối hôm ấy , Quỳnh Giao vì thức trắng đêm mà hai mắt thâm quầng . Mới sáng ra Diệu Anh đã bị dọa mà làm sợ khiếp vía .

Ôi mai chuối ! Nhỏ bạn của cô làm gì mà thân tàn ma dại thế kia ?

Diệu Anh lấp ba lấp bắp chỉ chỏ vào khuôn mặt không thể đáng thương hơn của Quỳnh Giao :

- M ... mày ... bị cái quái gì thế ?
- Tao ngủ không được .
- Bị mất ngủ sao không qua phòng tao lấy thuốc ? Tao cũng hay bị thế nên có để sẵn thuốc trong phòng .
- Sợ mày thức giấc nên thôi luôn .
- Gớm ! Làm như mới quen ngày đầu , thân nhau cả chục năm rồi chứ ít gì mà ngại ?
- Đừng nói nữa , đi học thôi !
- Ờ , nhưng phải chắc là mày đi học được đấy !?
- Làm quá thế ! Tao không sao , không muốn mày quan tâm .

Quỳnh Giao không hiểu vì lý do gì đột nhiên nổi cáu , quát vào mặt Diệu Anh .

Diệu Anh thật sự rất sốc nha ! Trước giờ nó có bao giờ nóng nảy thế đâu ? Sao hôm nay tự dưng thế ? Nhưng nhìn đi nhìn lại gương mặt lẫn nét mặt mỗi đó nên Diệu Anh chỉ nghĩ đơn giản chắc vì mất ngủ nên đâm ra nóng tính .

Mà cô nào biết , Quỳnh Giao không phải vì thế mà quát cô .

“Diệu Anh , mày lo nghĩ cho tao sao ? Vậy tại sao mày không nghĩ tao đã như thế nào khi mày cứ bám riết lấy Hải Đăng ? ”

~~~~~

Đến lớp , Quỳnh Giao cố gắng kiềm chế cơn buồn ngủ , mở to hai mắt đợi người đó tới .

Nhưng khi Hải Đăng tới , người mà cậu mở miệng chào đầu tiên chẳng phải là nó :

- Good Morning !
- Hè lô ! – Diệu Anh lật lật từng trang truyện giờ tay lên chào .
- Đến sớm thế ?
- Là cậu đến trễ mà !?
- Làm gì có , tôi đến cận giờ mà . Đã trễ đâu !
- Ừ thì sắp trễ !

Quỳnh Giao cắn mạnh môi dưới , Hải Đăng , sao một lần cũng chưa hề quan tâm đến nó ? Có phải Quỳnh Giao quá mờ nhạt , nên cậu tưởng nó là

không khí ?

Lúc nó uất ức nhất , cũng là lúc người đó quay xuống chào nó :

– Chào buổi sáng , Quỳnh Giao .

Nó có nghe lầm không ? Là Hải Đăng đang chủ động chào nó ư ? Lại gọi nó hai chữ ” Quỳnh Giao ” , không phải ba chữ xa cách ” Mai Quỳnh Giao ” thường gọi kia ?

Niềm vui này , cứ ngỡ như là mơ . Cuối cùng Hải Đăng đã dành một chút sự chú ý đến nó .

– Ch .. chào cậu , Hải Đăng .

– Ừ , mắt cậu làm sao thế ?

Sự quan tâm này , là Quỳnh Giao ước ao bấy lâu nay . Bây giờ đã trở thành hiện thực rồi sao ? Người nó thích đang hỏi han nó sao ?

– À , không sao . Tớ chỉ bị mất ngủ chút thôi .

– Ừ .

Nói xong câu đó , Hải Đăng liền quay lên bàn trên . Mấy câu vừa rồi , thật sự khi nói ra không dễ chút nào . Chỉ vì đã hứa với Diệu Anh , cậu sao có thể nuốt lời ? Trước đến nay , cậu không có khái niệm san sẻ sự quan tâm . Chỉ quan tâm đến người mình yêu , dành trọn trái tim cho một người !

Trong khi đưa bàn dưới xuống cười mĩm thì Diệu Anh bàn trên này giờ nghe không sót một từ , hải lòng quay sang bên cạnh nói : ” Cảm ơn cậu đã giữ lời hứa , Hải Đăng . ”

Lời cảm ơn này , nghe sao tình cảm , tha thiết . Hải Đăng người sướng rơn , nhưng vẫn là lợi dụng cười đều ra điều kiện : ” Vậy trả công cho tôi ! ”

Diệu Anh biết ngay mà ! Tên vô sỉ này làm gì có chuyện giúp đỡ không công : ” Được , chiều nay tôi khao cậu châu trà sữa ! Thế nào ? ”

Hải Đăng không do dự gật đầu cười tươi trả lời : ” OK ! ”

Nụ cười này , Diệu Anh đã từng ghét biết bao . Sao hôm nay nó đẹp lạ thường ? Chắc không đâu , chỉ là lúc sáng cô chưa ăn gì thôi – Một lần nữa , Diệu Anh lại tự biện minh cho tình cảm của mình .

~~~~~

Tiết đầu là tiết Toán , cô Giang bước vào lớp liền bảo Diệu Anh thu tất cả vở cho cô chấm bài . Diệu Anh vâng dạ đứng dậy đi từng bàn thu vở .

Hải Đăng cũng đưa vở ra đầu bàn cho Diệu Anh thu . Nhưng kì lạ , cô chỉ lấy vở của cậu rồi tiếp tục xuống bàn của Quỳnh Giao , vở của Diệu Anh đâu ? Chẳng lẽ Diệu Anh không làm bài ? Không thể nào , nói người khác thì được chứ Diệu Anh không thể không làm bài tập được !?

Diệu Anh vừa trở về chỗ ngồi liền bị Hải Đăng quay sang chất vấn :

– Anh , sao tôi không thấy vở bài tập của cậu ?

Diệu Anh định gục đầu xuống bàn nghỉ ngơi nhưng khi nghe Hải Đăng hỏi vậy ngay lập tức ngẩng đầu lên :

– Cậu ... sao cậu lại để ý chuyện đó làm gì ?

– Vậy là thật sao , Diệu Anh ?

Hải Đăng bỗng nhiên trầm giọng hẳn đi , đầu đó trong câu nói hình như có đan xen sự thất vọng .

– Tôi ... tại tôi qua tôi mệt quá nên chưa làm .

Diệu Anh cô làm sao có cửa để lọt qua mắt của cậu !? Đương nhiên ngay từ đầu cậu đã nhận ra có gì đó không đúng trong chuyện này , Diệu Anh đích thực là muốn che giấu điều gì đó .

– Ừ .

Trái với dự đoán của Diệu Anh là Hải Đăng sẽ có chấp tra hỏi . Nhưng không , chỉ đơn giản là một chữ ” Ừ ” .

Lúc trả vở về , cô Giang đứng dậy về mặt nghiêm nghị hỏi :

– Một em chưa nộp bài , cô đã biết em đó là ai . Chỉ có điều , cô hoàn toàn sững sốt khi người đó là ... Diệu Anh .

Sau câu nói của cô là một tràng ”Ồ ” từ phía dưới lớp . Từ trước đến nay không bao giờ có chuyện này xảy ra . Lớp trưởng của họ , gương mẫu là thế , sao có thể không làm bài tập ?

Diệu Anh chẳng bắt ngờ gì trước phản ứng của mọi người , không nhanh không chậm đứng lên :

– Em xin lỗi , thưa cô .

– Em có thể cho cô một lý do về việc này được không ?

Diệu Anh phải nói gì ? Nếu biện minh là bệnh thì lý do đó quá ” thường ngày ” , ai không làm bài chẳng nói như thế . Nếu biện minh không biết làm thì càng không , nhờ cô bảo Diệu Anh lên làm chẳng lẽ Diệu Anh lại cố tình làm sai .

Đang lúc phân vân không biết nên nói gì thì tiếng trống báo hiệu hết tiết vang lên . Diệu Anh chưa kịp thở phào thì cô Giang đã gọi lên phòng giáo viên . Chẳng còn cách nào khác , Diệu Anh đành ngoan ngoãn đi theo .

Hải Đăng vẫn ngồi yên ở chỗ cũ , một chút di chuyển cũng không có , trầm tư suy nghĩ . Lát sau quay lại hỏi Quỳnh Giao :

– Đây , cậu cho tôi mượn vở bài tập của cậu . Tôi có bài không hiểu lắm .

– Việc đó ... ừm ... có điều ... – Quỳnh Giao tức khắc chột dạ , cắn cắn môi dưới phân vân .

Hải Đăng tình ý nhìn ra sự ngập ngừng khác thường đó , vẫn cố ý nói :

– Sao vậy ? Chỉ là mượn vở cũng không được sao ?

Quỳnh Giao tất nhiên là sợ Hải Đăng nghĩ xấu về mình , liền đưa vở cho Hải Đăng .

Cậu khấn trương cầm lấy vở lật từng trang kĩ càng xem xét . Nét chữ này ... ? Hải Đăng làm sao có thể nhận làm ? Nét chữ này ... ngày ngày cậu đều đề ý . Nét chữ này ... 100% là của Diệu Anh .

– C ... cậu xem xong chưa ? Trả cho tớ được không ?

Thái độ của Hải Đăng bỗng dung khác hẳn , lạnh nhạt đặt vở lên bàn rồi kéo ghế đứng dậy đi mất , một lời cũng không nói .

Quỳnh Giao trong lòng sinh ra huyệt huyệt . Cớ sao khi không có Diệu Anh thái độ của Hải Đăng lại khác hẳn như vậy ? Phải chăng chỉ vì Diệu Anh nên Hải Đăng mới mở lời hỏi nó đòi điều ?

Hải Đăng đi trên hành lang vừa tức vừa lo lắng . Không biết Diệu Anh sẽ bị phạt như nào ? Mà cũng lạ , sao có thể đưa vở cho Quỳnh Giao để bản thân mình phải chịu sự la mắng của giáo viên . Thêm nữa , Diệu Anh là người có lòng tự trọng cao , cô luôn muốn được mọi người quý trọng , đặt lòng tin vào mình . Vậy mà bây giờ lại để bản thân mình phải chịu la rầy khi bản thân chẳng làm gì . Quỳnh Giao đáng để Diệu Anh làm vậy sao ? Ngay cả khi Diệu Anh phải lên phòng giáo viên thì Quỳnh Giao chẳng có vẻ gì là lo lắng cả ?

Hải Đăng sốt ruột đi qua đi lại trước phòng giáo viên , sao lâu ra quá vậy ?

Diệu Anh sầm sập từ phòng giáo viên đi ra . Vừa lúc gặp Hải Đăng thái độ ngay tức thì thay đổi .

– Cậu sao lại ở đây ?

Hải Đăng quay lại nắm chặt hai bả vai của cô , lớn tiếng quát :

– Cậu làm cái quái gì trong đó lâu quá vậy ? Có biết tôi lo lắng không ?

– Cậu ăn trúng cái bả thối gì thế ? Có gì mà lo với lắng chứ hả ? – Diệu Anh vì không thể chịu được sự đau đớn ập đến từ bả vai , ra sức kháng cự .

– Tôi , tôi xin lỗi ! – Nhận thấy hình như việc mình đang làm hơi lỗi , Hải Đăng liền buông tay ra , thấp giọng nhận lỗi .

Diệu Anh như được trả sự tự do , xoa xoa bả vai :

– Ừ , được rồi . Mà sao cậu không về lớp đi , ở đây làm gì ?

– Tôi ... ừm , chuyện của tôi cậu không cần quan tâm . Thế nào rồi , cô nói gì ?

– Không có gì lớn lắm ! Chỉ là chép phạt bài giải 50 lần , trực nhật một tuần .

– Vậy thì ổn rồi ! Về lớp thôi !

Hải Đăng như trút được gánh nặng trong lòng , tự do choàng tay sang khoác vai cô , tình tứ bước đi . Diệu Anh cũng không phản kháng gì , cô cũng không hiểu tại sao , nhưng tự nhiên cô muốn Hải Đăng cứ thân thiết với cô như bây giờ .

– Mà này , Quỳnh Giao học giỏi toán thật nhĩ ? Bài tập làm đúng cả !

Diệu Anh nghe đến đây bỗng chột dạ , nhưng đã hứa sẽ không nói ra , cố diễn cho thật tốt để khỏi bị nghi ngờ :

– Nó ấy hả ? Ngu ba năm khôn một giờ !

Hải Đăng cười khẩy một cái , rõ ràng cô vẫn muốn che giấu . Nếu đã vậy , Hải Đăng sẽ là bạn diễn tuyệt vời cùng Diệu Anh :

– Bạn bè từ nhỏ đến lớn đấy hả ? Lợi dụng cơ hội nói xấu người ta là sao ?

– Ôi dào ... bây giờ còn bênh vực nó , khiển trách tôi cơ !?

– Gì chứ lúc nào tôi cũng về phe của Anh mà ! Bất kể Anh nói gì tôi cũng nghe , dù cậu có nói con chó là con mèo .

– Thật chứ ?

– Tôi nói dối cậu thì được gì !?

– Được , là cậu tự nói , tôi không ép . Sau này tôi có nói gì cậu cũng phải đồng tình đấy ! – Nhìn thấy cái gật đầu từ đối phương , Diệu Anh tủm tỉm cười .

Ở góc khuất hành lang , có người con gái , ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay , lòng đau như cắt . Sánh vai cùng nhau đi tình tứ như vậy , là muốn cho thiên hạ biết hai người là một cặp sao ?

Quỳnh Giao biết rõ Diệu Anh là trò cưng của thầy cô , ắt hẳn sẽ không có hình phạt gì lớn . Nhưng lâu trở lại như vậy , trong lòng cũng sinh chút lo lắng , mới cất công đến đây tìm Diệu Anh . Cứ tưởng Hải Đăng đi ra ngoài có việc gì đó , thật không ngờ , là đến hỏi han Diệu Anh . Chứng kiến cảnh tượng như thế , Quỳnh Giao không khỏi chán ghét Diệu Anh .

~~~~~ Ngược dòng thời gian ~~~~~

Mới sáng sớm , Quỳnh Giao đã lần mò sang phòng Diệu Anh mượn vở :

– Diệu Anh chinh chép oiii !!!

Diệu Anh lúc này còn say giấc nồng trên giường , ậm ừ cho có :

– Ờ ờ , sao ?

– Cho tao mượn vở toán của mày nhé , tao chưa làm xong .

Diệu Anh nghe mấy chữ đó xong vội bật dậy , có gì đó không hài lòng hỏi :

– Sao mày chưa làm ?

– Tao ... ừm , có vài bài không biết làm .

– Mượn để chép thì được .

– Không kịp đâu , toán tiết đầu mà . Cho tao mượn nộp cô luôn nhé !

– Vậy còn tao , vở đâu tao nộp cô ?

– Cô thu hết cả lớp vậy thôi chứ chỉ lấy những ai chưa có điểm thôi , vả lại mày có điểm rồi ! Cùng lắm cũng phạt nhẹ , cô không nỡ nặng tay với mày đâu .

Ban đầu Diệu Anh còn ra chiều không đồng ý , nhưng ” nước chảy đá mòn ” . Quỳnh Giao năn nỉ một hồi Diệu Anh cũng thuận theo mà gật đầu .

~~~~~

Chiều hôm ấy , như đã hứa , Diệu Anh sẽ khao một chậu trà sữa cho Hải Đăng . Diệu Anh hiển nhiên cảm thấy áy náy . Nếu cô đi chung với Hải Đăng thì Quỳnh Giao sẽ nghĩ sao ? Thế rồi , có người lần la quay xuống rú rê :

– Mày uống trà sữa không ? Tao khao , đi chung với tao và Hải Đăng luôn .

– Được , miễn phí ngu gì không hưởng !?

– Okay !

Rủ rê thành công, Diệu Anh hớn hờ quay lên. Có Quỳnh Giao đi chung, cô sẽ không cảm thấy có lỗi nữa. Mà như vậy cũng tốt, nhân cơ hội này Hải Đăng và Quỳnh Giao có thể gần nhau hơn.

Ấy vậy mà Diệu Anh không để ý, kẻ kẻ bên mặt mũi hằm hằm, lửa bốc tận lên đỉnh đầu. Diệu Anh thật không biết điều, là ngu ngốc không hiểu hay cố tình không hiểu cậu muốn đi riêng với cô? Học thì thông minh lắm, mà sao mấy chuyện này chẳng khôn lên được tí nào vậy?

Bực bội Hải Đăng xách cặp đi trước, để lại câu đe dọa với con nhỏ đáng đánh đang nhớn nhơ bấm điện thoại:

– Hôm nay tôi uống cho cậu cạn tiền!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Ố!? What the hell? Hải Đăng, cậu ta là đang hù dọa Diệu Anh đấy hả?

Không phải chứ? Tiền tiêu tháng này của cô sắp cạn rồi, lỡ mà cậu ta làm thật thì cô sống sao? Chẳng lẽ lại chia tay xin tiền bố mẹ để “được nghe cái lương” miễn phí à?

Tên này... ăn trúng cái bả gì mà dờ chừng thế không biết!?

– Diệu Anh, mày sao thế? Sao ngẩn ngơ ra vậy? Hải Đăng đi trước rồi kìa!

Quỳnh Giao không hề để ý đến thái độ của Diệu Anh, đeo cặp ngay ngắn hối thúc cô.

– Ờ ờ, tao biết rồi.

Diệu Anh cũng tặc lưỡi cho qua, thôi thì hết tiền ở lại rửa chén không công trả nợ cho người ta vậy. “Quỳnh Giao, mày có biết vì mày mà tao rơi vào tình cảnh éo le vậy không?” – Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ, Diệu Anh nào có nói ra.

Trong khi Diệu Anh đang khổ đau nghĩ về túi tiền thì tên đằng trước cứ sột ruột chờ ai đó chạy đến năn nỉ.

Trái với dự đoán, người chạy đến lại chẳng phải người đó. Lại còn tự nhiên khoác tay Hải Đăng thân thiết:

– Hải Đăng, cậu có chuyện không vui à? Sao khó chịu thế?

– Không có gì.

Hải Đăng thẳng thừng hất tay ra, lộ rõ vẻ khó chịu. Hơi nghiêng người nhìn về phía sau. Con nhỏ này bị gì thế? Lùi thui đi một mình như vậy... bị gì sao?

Không một chút quan tâm đến người bên cạnh đang hụt hẫng, đau lòng biết bao. Hải Đăng bước thật nhanh về phía người kia – người mà cậu vừa ghét vừa thương...:

– Anh, cậu bị sao vậy?

Diệu Anh vừa đi vừa cầm đầu xuống đất, nghe thấy giọng nói ngàn lần đáng hận kia lập tức ngẩng đầu lên:

– Không sao !!!

Nói xong Diệu Anh liền bước nhanh vượt mặt Hải Đăng, không một lần ngoảnh đầu nhìn.

Quỳnh Giao nãy giờ thấy cả, không sót một cái gì. Diệu Anh chẳng thèm quan tâm đến Hải Đăng như vậy, tại sao cậu vẫn một mực quan tâm đến Diệu Anh, thay vì như thế, quan tâm đến Quỳnh Giao chẳng phải tốt hơn sao?

~~~~~

– Cho 5 ly trà sữa! – Hải Đăng mặt lạnh hơn tiền bước vào quán mở miệng gọi.

Chủ quán nhìn Hải Đăng và hai người đằng sau bằng con mắt khá là ” khác thường ” . Cũng phải thôi , 3 người uống 5 ly trà sữa !?

Diệu Anh biết rõ Hải Đăng tại sao lại gọi nhiều vậy . Nhưng đành bấm bụng tiếc tiền , hi vọng cậu ta không gọi thêm . Nếu gọi nữa , e rằng Diệu Anh không tránh khỏi kiếp ôsin .

Quỳnh Giao kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Diệu Anh , khẽ an ủi :

– Không sao đâu , Hải Đăng là con trai mà . Lý nào lại để con gái trả tiền cho mình ? Nếu không , tao thêm vô tiền thiếu là được chứ gì .

Đúng là chỉ có Quỳnh Giao là tốt với cô nhất ! Nhưng mà ... phải ha ! Cậu ta là con trai , sao có thể để con gái khao mình ăn uống như thế ? Hải Đăng đâu có hèn hạ đến vậy nhì !?

Thế là Diệu Anh mừng thầm trong lòng , vô tư uống trà sữa .

Kẻ đối diện nhếch môi cười khẩy một cái , Diệu Anh ... hèn hạ với ai là không thể , nhưng với cô , thì hoàn toàn có thể đấy !

Một phần là nghĩ thế , phần khác Hải Đăng phải suy nghĩ làm sao uống hết 3 ly trà sữa kia . Cậu không thích ngọt lắm , 1 ly thì được . 3 ly ... liệu có quá sức không ? Thấy kệ , nhất định phải uống hết . Không được tự làm mất mặt trước Diệu Anh !

Nghĩ rồi Hải Đăng bắt tay vào uống hết 3 ly trà sữa . Uống , cứ uống , hết ly này đến ly khác ... xong , cuối cùng cũng hết 3 ly . Hải Đăng ôm bụng bự xoa xoa , như vậy về nhà là khỏi ăn tối luôn .

Phía đối diện Diệu Anh cứ nhìn chăm chăm Hải Đăng , chờ đợi sự ga lăng nào đó sẽ xuất hiện . Lúc Hải Đăng gọi bồi bàn tới tường tính tiền ... ai dè , gọi thêm 10 ly nữa đem về !

Tên khốn !!! Rõ ràng là muốn Diệu Anh ôm túi tiền rỗng về nhà mà ! Diệu Anh bản thân tự hiểu rõ cứ bị Hải Đăng chơi khăm hết lần này đến lần khác , vậy mà cô vẫn chưa tìm được cơ hội trả thù mới tức !!!

Tiết nuối rồi ghé đi tính tiền , phóng ánh mắt như dao găm về phía tên khốn nạn ôm bụng thành thoi cười cợt nhìn Diệu Anh . 300 ... 300 nghìn của cô ! Bay rồi , một đi không trở lại !!!

Cầm 10 ly trà sữa trong tay mà Diệu Anh muốn ném thẳng vào mặt Hải Đăng ghê gớm ! Nhưng thôi , cũng là tiền của cô , đành cẩn thận đưa trà sữa cho cậu .

– Ôi chào ơi ! Anh hôm nay tốt bụng ghê !!!

Có ngu cũng nhận ra đây chính là sự mỉa mai chứ chả khen gì sất ! Ý là Diệu Anh thường ngày rất keo kiệt , tên đáng chết !!!

Đợi Hải Đăng cầm xong , Diệu Anh không nói không rằng liếc mắt xoay lưng đi về . Quỳnh Giao cũng định chạy theo nhưng thấy Hải Đăng cứ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích . Nó thấy lạ liền hỏi :

– Cậu bị sao vậy , Hải Đăng ?

– Không có gì đâu , mau về với Anh đi ! Mai gặp .

Hải Đăng chỉ lắc nhẹ đầu rồi bước ra khỏi quán , không hiểu sao lại đi rất nhanh .

~~~~~

Trước khi lên nhà , Hải Đăng phân phát trà sữa cho mấy đứa nhóc đang chơi trước chung cư . Chỉ giữ lại duy nhất một ly cho mình .

Vào phòng , Hải Đăng không uống ngay mà cứ nhìn ngắm ly trà sữa trên tay . Đây là trà sữa đào – loại trà sữa mà Diệu Anh thích nhất . Là ly duy nhất khác với 9 ly còn lại .

Diệu Anh , có phải cậu đã làm cho cô giận ? Thái độ vừa rồi của Diệu Anh , từ nãy đến giờ , cậu cân nhắc rất nhiều .

Nhưng cũng không trách cậu được , tất cả là do Diệu Anh . Từ lúc gặp nhau đầu năm cho đến lúc này , cậu đều cố tình gây sự với Diệu Anh , tất cả ... tất cả đều xuất phát từ Diệu Anh mà ra .

“Diệu Anh , đừng vội trách tôi ! Là do cậu cả thôi !”

Hải Đăng mệt mỏi dần thiếp đi .

Đến tối , Hải Đăng giật mình thức giấc . Đã 7h rồi . Ly trà sữa giờ đã tan thành nước rồi , không hiểu sao khi nhìn nó , Hải Đăng lại cảm thấy có gì đó ... hơi buồn .

Lết tẩm thân vào bếp nấu mì gói ăn . Hải Đăng vừa húp nước mì vừa suy nghĩ gì đó .

Căn hộ này, là do ba mẹ đã mua cho Hải Đăng. Họ rất bận, đến cả thời gian dành cho con trai độc nhất của mình cũng không có. Họ cứ đi công tác rồi lại về, mỗi lần về chỉ ở được tầm 1 tuần. Thời gian đó, đối với những đứa con xa ba mẹ lâu ngày mới gặp lại mà nói, thật sự rất ít.

Không có họ, Hải Đăng cũng ít quan tâm tới bản thân mình hơn. Cậu là con trai, biết nấu ăn cái gì đây? Chẳng lẽ lại cầm cuốn sách hướng dẫn nấu ăn lẫn vào bếp. Ngán ngấm cái viễn cảnh đó, ngày nào Hải Đăng cũng ăn mì gói. Thậm chí còn mua cả thùng về cất trong tủ bếp, lúc đói lại lấy ra nấu mà ăn. Siêng lắm, hoặc là kinh phí cho phép cậu mới xách mông ra khỏi nhà đi ăn quán.

Đang tập trung nghĩ suy thì tiếng điện thoại reo làm cắt đứt mạch suy nghĩ. Lúc này, đột nhiên Hải Đăng mong rằng cuộc gọi này, là từ người đó.

Nhưng không phải... là một người khác. Chẳng cần nhìn màn hình điện thoại cậu cũng có thể biết đó không phải Diệu Anh. Vì đơn giản, chuông điện thoại không phải bài Until You. Diệu Anh khác với tất cả những người có trong danh bạ điện thoại, họ đều chung một loại nhạc chuông. Nhưng mỗi Diệu Anh lại là Until You.

Chán chuông bắt máy, Hải Đăng hỏi:

– Alo, ai vậy?

Đầu dây bên kia nghe được giọng Hải Đăng vui mừng khôn xiết:

– Tớ, là tớ... Quỳnh Giao đây!

Thì ra là Mai Quỳnh Giao. Đây là lí do màn hình không hiển thị tên ai cả, Hải Đăng không hề lưu số của nó trong danh bạ.

– Ừ, có gì sao?

– Cũng không có gì lớn lắm, tớ chỉ muốn hỏi bài cậu thôi.

Hỏi bài mà cũng cần phải gọi điện cho Hải Đăng sao? Có Diệu Anh ở chung nhà để làm gì?

– Bài môn gì?

– Là môn Anh.

Lần này thì Hải Đăng càng phải nói thẳng:

– Quỳnh Giao, hình như cậu không biết!? Tôi học lớp chuyên Anh không phải vì tôi giỏi Anh đâu. Tôi chuyên Toán, vì một lý do nào đó nên tôi được chọn vào 11 Anh A. Tuy không biết bài cậu muốn hỏi là gì, và có thể tôi giúp được. Nhưng tôi thắc mắc Diệu Anh là một dân chuyên Anh chính gốc, lại là lớp trưởng của 11 Anh A. Như vậy cũng đủ hiểu trình độ ngoại ngữ của cậu ấy hơn hẳn tôi. Tại sao cậu lại không hỏi, trong khi hai người ở chung nhà?

Nhất thời không nghĩ Hải Đăng lại tuôn một tràng như vậy, đầu dây bên kia im phăng phắc.

Hải Đăng phía bên này nói xong mấy câu đó cũng không nói thêm gì nữa, chờ đợi sự phản hồi từ bên kia.

– Xin lỗi, hình như tớ làm phiền đến cậu rồi.

Xem ra Mai Quỳnh Giao còn hiểu chuyện, tuy sự thật là thế nhưng Hải Đăng vẫn lựa lời khôn khéo:

– Tôi chỉ thắc mắc vậy thôi, nếu cậu muốn hỏi, cứ việc hỏi.

Không sai dự đoán của cậu, Quỳnh Giao liền từ chối:

– Không cần đâu, để tớ sang phòng Diệu Anh hỏi cậu ấy cũng được. Xin lỗi đã làm phiền cậu!

Chưa đợi Hải Đăng trả lời, Quỳnh Giao đã chủ động tắt máy.

~~~~~

Cùng lúc đó, ở nhà của Diệu Anh.

Diệu Anh đang ở trong phòng chuyên tâm học bài. Ở bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, quái lạ! Hôm nay Quỳnh Giao còn khách sáo gõ cửa nữa à?

– Vào đi, Giao!

Dứt lời, người bên ngoài liền mở cửa đi vào, ngồi phịch lên giường.

Người bên trong nhìn thấy hoảng hồn:

– Mày sao thế , Quỳnh Giao ?

Quỳnh Giao hai mắt uơu ướn nằm xuống giường , vùi mặt vào chăn , không đáp .

Hành động đó càng khiến Diệu Anh sốt ruột hơn . Diệu Anh bỏ cả bài vở đến ngồi bên giường , lay nhẹ người nó :

– Có chuyện gì ? Kể tao nghe , chẳng nhẽ không được ?

Quỳnh Giao nghe được mấy lời quan tâm đó , xoay người về hướng Diệu Anh , bắt đầu kể lể :

– Diệu Anh này , có phải tao còn gì sai sót không ? Sao Hải Đăng lúc nào cũng lạnh nhạt với tao thế ?

Thì ra là vì TRAI , cái lý do muôn thuở .

– Hải Đăng lại làm gì mày nữa à ?

– Lúc này tao gọi điện hỏi bài , cậu ấy chẳng những không bày , còn tuôn một tràng mắng tao .

– Cái gì ? Tên đó ăn trúng gan trời hay sao mà dám mắng mày ?

– Sao mày cứ gọi tên này tên nọ vậy ? Cậu ấy có tên đằng hoàng đấy !

Trong mắt Diệu Anh , lời của Quỳnh Giao là sự bênh vực mù quáng . Cậu ta đối xử với nó tệ như vậy mà trước mặt Diệu Anh vẫn cố bênh vực .

– Rồi rồi , Hải Đăng cụ thể là nói gì ?

– Bảo tao sao không hỏi mày , có mày chung nhà làm cảnh à ? Còn hỏi tao mày chuyên Anh lại dốt hơn người chuyên Toán không giúp tao giải bài tập được sao ? Còn ... còn ...

Nói đến đây Quỳnh Giao bỗng dừng bật khóc , làm Diệu Anh bối rối hỏi liền :

– Mày khóc cái gì chứ ? Còn nói gì nữa hả ?

– Nói ... nói tao làm phiền cậu ấy !!!

– Phiền sao ? Thật quá đáng !

Diệu Anh không biết gọi là ngây thơ hay ngu ngơ mà tin lời Quỳnh Giao . Cô nào biết , trong câu nói đó , một phần là thật , đa số là bịa .

Mấy câu nói đó , như động chạm lòng tự trọng của Diệu Anh . Hải Đăng , cậu ta dám bảo cô dốt Anh hơn cậu ta ? Ý là cậu ta giỏi Anh hơn cô sao ? Nằm mơ cũng đừng nghĩ đến chuyện đó .

Vậy mà Hải Đăng lại ngang nhiên nói Diệu Anh như vậy ? Chuyện lúc chiều , Diệu Anh còn chưa cho qua , lại thêm chuyện này . Hải Đăng , quá đáng !!! Đáng chết !!!

– Được rồi , mày thắc mắc gì thì lấy vở tao xem , lần sau có gì cứ hỏi tao . Giờ mày về phòng đi , chuyện đó xử sau ! Đừng buồn ! – Diệu Anh lấy vở bài tập Anh đưa cho Quỳnh Giao , trấn tĩnh bản thân cố nhẹ giọng an ủi nó .

– Ừ , cảm ơn mày ! – Quỳnh Giao nhận lấy vở thút thít trở về phòng .

Từ trước đến nay , Diệu Anh luôn là chỗ dựa vững chắc , là chỗ để Quỳnh Giao giải quyết mọi nỗi buồn , bực tức .

~~~~~

Hải Đăng học bài xong tự dừng lại muốn nói chuyện với Diệu Anh , bật facebook lên xem cô có online không ?

Dấu chấm xanh từ acc của Diệu Anh làm Hải Đăng vui biết nhường nào !

Nhấn chuột vào khung inbox , Hải Đăng mở lời :

– ” Hề lô ! ”

Trái với thái độ niềm nở của Hải Đăng , Diệu Anh hần học soạn tin nhắn trả lời :

– ” Còn dám ib cho tôi , cậu muốn bị chửi lắm phải không ? ”

– ” Chửi gì ? Chuyện trà sữa lúc chiều sao ? ”

Đã xem . Diệu Anh không hề trả lời tin nhắn .

– ”Này , trả lời đi . Nếu là chuyện đó , mai tôi mua lại cho cậu , không những 15 ly , 30 ly tôi cũng mua ! ”

– ” Không cần ! Chuyện đó tôi bỏ qua ”

– ” Ừ , cậu không bận tâm chuyện đó là tốt rồi ”

– ” Nhưng tôi muốn nói chuyện khác . Sao cậu dám làm Quỳnh Giao tổn thương hả ? ”

– ” Tôi làm gì ? ”

– ” Còn hỏi ? Cậu sao có thể nói nó phiền phức chứ ? Chỉ là hỏi bài , làm như cậu có giá lắm ”

Đích thị là Mai Quỳnh Giao đi leo mép gì rồi . Nhưng Hải Đăng có nói Quỳnh Giao phiền phức bao giờ sao ? Làm gì có ! Nó rốt cuộc đã thêm mắm thêm muối gì vào mà kể cho Diệu Anh chứ ?

Trong lúc Hải Đăng đang bận suy nghĩ thì bên kia Diệu Anh đã nhắn tiếp :

– ” Sao hả ? Tôi nói đúng quá nên ngậm như hến không dám mở miệng chứ gì ? ”

– ” Anh , tôi thừa nhận có hơi quá lời với Mai Quỳnh Giao . Nhưng tôi không nói cậu ta phiền phức . ”

– ” Không có sao Quỳnh Giao lại nói có ? Chẳng lẽ Quỳnh Giao lại gạt tôi ? ”

– ” Cậu tin Mai Quỳnh Giao hơn Hải Đăng này sao ? ”

– ” Tất nhiên ”

Hai chữ ” Tất nhiên ” đó , như đâm thẳng vào tim Hải Đăng . Diệu Anh chẳng hề tin tưởng cậu như cậu đã làm tưởng . Có thể vì lời dối trá của Mai Quỳnh Giao kia mà mắng cậu xối xả .

– ” Diệu Anh , tôi nói cho cậu hay . Cậu là đứa con gái ngu ngốc nhất tôi từng biết ! ”

Quá đáng ! Đã nói Diệu Anh dốt hơn cậu . Giờ còn mở miệng chửi thẳng Diệu Anh ngu !

– ” Khốn kiếp ! Hải Đăng , cậu dám chửi tôi ngu , cậu thông minh hơn ai chứ hả ? ”

– ” Thông minh hơn cậu là được rồi . Cậu tự mà nghĩ lại sao tôi lại chửi cậu như thế . ”

– ” Cậu ghét tôi nên chửi thế chứ gì . Haha ... tôi biết cả , cần gì phải suy nghĩ . ”

– ” Ngu ngốc . Cậu nghĩ lúc nào cậu cũng đúng à ? ”

– ” Phải . Nói cho cậu biết , cậu mà không xin lỗi Quỳnh Giao , tôi với cậu xem như kẻ thù ! ”

– ” Tại sao tôi phải xin lỗi ? ”

– ” Vì rõ ràng là cậu sai ? Là cậu mắng Quỳnh Giao phiền phức khiến nó buồn ”

Diệu Anh chỉ lo Quỳnh Giao bị bảo phiền phức mà buồn thôi sao ? Vậy còn cậu ... thái độ đó của Diệu Anh , khi cô nói cô không tin cậu , khi cô vì mấy lời chưa rõ ràng của Quỳnh Giao mà chửi cậu , liệu cô có nghĩ đến Hải Đăng buồn nhường nào ?

– ” Tôi không có bảo cậu ta phiền phức ”

– ” Rõ ràng như vậy cậu còn chối sao ? ”

– ” Vũ Hoàng Diệu Anh , tôi không làm gì sai . Vì thế chẳng có lý do gì để xin lỗi Mai Quỳnh Giao . Cậu muốn là kẻ thù , được , tôi đồng ý ! ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Kể từ hôm cãi nhau trên face đó , hai kẻ cứng đầu chính thức tuyệt giao .

Ngày ngày đến trường đều không mở miệng nói với nhau nửa lời . Người tám bàn trên , người tám bàn dưới . Tuyệt nhiên hai kẻ cùng bàn này đến cả nhìn nhau cũng không có !

– Tao xin lỗi !

Nhân lúc giờ ra chơi Hải Đăng đi ra ngoài , Quỳnh Giao lần la lên bàn trên hỏi lỗi với bạn .

– Việc gì phải xin lỗi ? Mà làm gì sai ?

Diệu Anh đang cầm đầu vô cuốn tiểu thuyết mới thuê , chỉ thuận miệng hỏi .

– Tao ... là do tao mà Hải Đăng với mày mới cãi nhau .

– À , chuyện đó sao ? Xin lỗi gì chứ , có phải nguyên nhân là do mày đâu !

– Nhưng ...

– Giao này , là do cậu ta cả mà !

– Mày không trách tao chứ ?

– Mắc cười ! Sao tao phải trách mày ? – Diệu Anh bỏ dở cuốn truyện đang đọc xuống , cười hỏi .

– Không có gì ! Mày không trách tao là tốt rồi .

Diệu Anh định gạt đầu vừa lúc ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt khó chịu của Hải Đăng .

– Tránh ra !

Hải Đăng thẳng thừng đuổi Quỳnh Giao đang ngây ngốc nhìn mình .

– Tớ ngồi đây một lát không được sao ?

– Không được .

Thật sự rất muốn được ngồi ở đây nhưng Quỳnh Giao đành miễn cưỡng đứng dậy về chỗ .

Hải Đăng ngồi xuống định lấy sách môn tiếp theo ra ôn thì Diệu Anh đã khó chịu lên tiếng :

– Cậu sao lại khó chịu với Quỳnh Giao như vậy ?

Vốn đang trong lúc tuyệt giao thì Diệu Anh sẽ không bao giờ mở miệng nói gì . Nhưng đây là trường hợp ngoại lệ , lại là vì Mai Quỳnh Giao !

Thế mà Hải Đăng lại dửng dưng tiếp tục ôn bài , không đoái hoài gì đến câu hỏi và thái độ bức bối của Diệu Anh .

Theo Quỳnh Giao thường thấy thì khi ghét một ai đó sẽ muốn tránh xa người đó càng xa càng tốt . Nó thật sự không hiểu , Hải Đăng bây giờ đã ghét Diệu Anh , vậy tại sao lúc nào cũng ở kề bên cô . Đến chỗ ngồi bên cạnh cũng tuyệt đối không cho ai được ngồi vào đó .

Ngược lại , cậu cứ một mực xua đuổi Quỳnh Giao .

Phải chăng , người Hải Đăng ghét chẳng phải Diệu Anh mà chính là Quỳnh Giao ?

~~~~~

Hải Đăng thực không hiểu nổi , rốt cuộc đầu óc Mai Quỳnh Giao chứa gì trong đó ? Chính bản thân cậu ta là nguyên nhân trực tiếp gây nên sự mâu thuẫn giữa cậu và Diệu Anh . Vậy mà còn cứ lớn vồn trước mặt Hải Đăng , cứ như là muốn trêu ngươi cậu vậy ?

Nói ra thì có hơi bạo lực nhưng Quỳnh Giao mà là con trai cậu đã cho một bạt tai để sớm tỉnh ra rồi .

Lại thêm Diệu Anh ngu ngốc kia , Mai Quỳnh Giao đó có gì tốt để cô tin tưởng một cách tuyệt đối như vậy ? Một ngày nào đó , nhất định Diệu Anh sẽ phải hối hận vì đặt quá nhiều niềm tin vào một người như vậy .

Càng nghĩ lại càng tức ! Hải Đăng biết Diệu Anh lười ăn sáng , lúc ăn lúc không . Lúc trống đánh ra chơi vừa vang lên , Hải Đăng đã nhanh chóng ra

canteen mua hamburger , sữa cho Diệu Anh . Hí ha hí hửng về lớp thì mới phát hiện ra , cậu ngu thật ! Người ta là đang tuyệt giao với cậu mà , vì đứ a bạn thân lâu năm đó mà quay lưng với cậu mà , ghét cậu như chó với mèo mà ! Làm sao có thể ăn đồ Hải Đăng mua ? Nghĩ rồi vứt luôn đồ ăn trong vào thùng rác . Tiếc thì cũng hơi tiếc đấy , vì dù sao cậu cũng đã vất công chạy xuống canteen mua đem lên lớp . Nhưng mà , người đó chắc chắn không ăn , để lại làm gì !?

~~~~~

Buổi chiều , học chuyên .

Đối với những người học lớp chuyên như Diệu Anh , thì đây là khoảng thời gian khá là ưa thích . Các học sinh sẽ học chung một phòng lớn tương tự như hội trường , nhưng là phòng dành riêng cho các khối chuyên . Chuyên A1 và A2 sẽ học chung .

Lớp học chuyên không khuôn khổ như học chính . Có thể thoải mái lựa chọn vị trí ngồi và ngồi với bất cứ ai . Riêng Diệu Anh chỉ muốn ngồi một mình , yên tĩnh , để học . Quỳnh Giao định ngồi sau Diệu Anh có gì tiện hỏi bài . Dù cũng là một người học Anh khá tốt nhưng so với Diệu Anh , thực kém xa !

Nhưng tiếc rằng , khi nó đến Hải Đăng đã ngồi ở đó trước – sau lưng Diệu Anh . Có vẻ như Diệu Anh vẫn chưa biết rằng sau lưng mình là Hải Đăng nên vẫn ung dung tự tại làm đề kiểm tra thử của đội bồi dưỡng .

Xung quanh đó đều đã có người ngồi , Quỳnh Giao bắt đầu dĩm cặp sang dãy khác ngồi .

Tiết học hôm nay khá là ngột ngạt , bởi cô giáo dạy Anh hôm nay hình như có việc bận , nên thầy khác dạy thay . Cả trường ai cũng biết , nhất là các học sinh chuyên Anh , thầy Sơn là ” ác quỷ ” của khối Anh . Tính tình nóng nảy , chấm điểm gắt gao , chẳng học sinh nào mà không sợ .

Đối với Anh A1 và A2 là một con ác mộng . Từ lúc mới bước vào thầy đã đưa một tập đề 2,3 tờ bài nâng cao , yêu cầu làm trong 60 phút 2 đề , kèm theo câu nói sát khí :

– Sao nào ? Khó quá hả ?

Im lặng .

– Các em là chuyên ban A của khối Anh . Đừng làm mất mặt chứ ! Ban B , C tệ lắm cũng làm đúng 60% , nhưng đối với các em , tôi yêu cầu đúng hơn 90% . À , còn nữa , tuy cùng ban A nhưng A1 và A2 chắc chắn thực lực sẽ khác nhau , cho tôi xem thực lực của các em – hai lớp chuyên Anh giỏi nhất khối .

Thầy nói đúng ! Tương tự mấy khối chuyên khác , hai lớp cùng một ban luôn là đối thủ của nhau . Anh A1 và Anh A2 cũng không ngoại lệ , ngay từ đầu đã ngầm cạnh tranh với nhau .

Thầy nói xong bắt đầu đi quanh lớp kiểm tra .

Những lớp A1 lúc nào cũng giỏi hơn A2 . Đúng thế , cầm đề trên tay nhưng Anh A2 phải cắn bút nghiền ngẫm thật sự rất lâu . Anh A1 tuy đề khó nhưng đọc đề rất nhanh liền đặt bút xuống ghi liên tục . Nhưng đúng hay sai , còn để xem kết quả .

– Em là Diệu Anh phải không ? Học sinh xuất sắc kiêm lớp trưởng Anh A1 , cũng tương đối nổi trội trong đội tuyển Anh ?

Đúng lúc thầy Sơn đi ngang qua dừng lại ở bàn Diệu Anh đặt tay xuống hỏi .

Diệu Anh và Hải Đăng cùng lúc đó đặt bút xuống ngẩng đầu lên nhìn .

– Phải ạ , em là Diệu Anh !

– Xong rồi chứ ?

Tất cả những người còn lại trong hai lớp đều quay sang hướng Diệu Anh mà nhìn . Không phải thầy đang đùa đấy chứ ? 60 phút hai đề đã là quá rồi , chưa chắc đã làm xong . Bây giờ mới hơn 45 phút , việc làm xong hai đề khó đó làm gì có thể .

Nhưng trái với dự đoán của họ , Diệu Anh gật đầu trả lời :

– Xong rồi ạ , nhưng có điều em không chắc chắn lắm ở câu cuối đề 2 .

– Được , đưa bài đây . Tôi chấm xong em sẽ biết đúng hay sai .

Hải Đăng ở bàn dưới tuy có bắt ngờ nhưng không lớn . Cậu thừa biết khả năng của Diệu Anh .

Câu cuối đề 1 ? Câu này khó hơn hẳn những câu trên . Hải Đăng này giờ cũng đang cắn bút suy nghĩ . Cấu trúc câu hơi lạ nên cậu không chắc chắn mà nộp bài . Nhưng thôi kệ , liệu vậy ! Sai cũng chẳng sao !

Đúng lúc Hải Đăng định đứng dậy nộp bài nhưng thầy Sơn đã biết ý , đến lấy bài xem xét .

Không hiểu sao trên gương mặt khó tính đó , khi xem hai bài của Diệu Anh và Hải Đăng . Một thoáng chau mày rồi lại cười .

Diệu Anh quay ra sau nhìn Hải Đăng , thập phần khó hiểu . Hải Đăng không làm mặt lạnh như mấy ngày trước , cười nhẹ .

Diệu Anh một khắc ngạc nhiên , ngây ngốc . Nhưng là đang trong lúc kiểm tra , nên ngay lập tức quay lên .

Bên Anh A2 thấy A1 đã nộp bài 2 người rồi nên càng tăng tốc làm bài . Từng người từng người đứng dậy nộp bài .

Đến khi Anh A2 nộp hết tất cả , bên A1 vẫn còn tầm 10 người chưa xong . Bọn Anh A2 đắc chí cười thầm , thực lực của Anh A1 , hơn được bao nhiêu ? Hay chỉ là cái nhân bên ngoài ? Ân may mới được vào lớp ấy ? Anh A1 đó giỏi thật sự còn đếm được trên đầu ngón tay , ngoài Diệu Anh , Hải Đăng , một số người khác thì những người còn lại cũng bình thường , chẳng gì xuất sắc .

59 : 57

59 : 58

59 : 59

60 : 00

– Thu bài ! – Tiếng thầy vừa dứt mọi người đều đồng loạt đứng lên nộp bài , ai nấy vẻ mặt tự tin .

Nhận đủ tất cả 40 bài trong tay , thầy Sơn hắng giọng :

– Được rồi , giải lao ! Tiết sau tôi phát bài !

~~~~~

Diệu Anh hút hút hộp sữa trên tay , ngẫm nghĩ về bài lúc nãy . Câu đó hình như sai thì phải , có khi nào cô dùng sai cấu trúc câu không ?

“Bộp ”

Đang bận suy nghĩ nên Diệu Anh không để tông sầm phải ai đó ngã xuống đất .

Ai da ! Đúng là số hám hui như con bọ !

Diệu Anh xoa mông đứng dậy , chưa kịp mở miệng chửi thì đối phương đã hỏi han :

– Xin lỗi cậu nha , tôi không để ý !

Quào ! Nói chuyện lịch sự ghê !? Thôi thì lỗi cũng do cô , trách người vô tội làm chi !!?

– Ừ , không sao .

Diệu Anh định lên lớp hỏi thầy về bài kiểm tra thì người kia giữ tay lại , thất vọng hỏi :

– Hình như Diệu Anh không nhớ ra tôi thì phải ?

– Cậu là ?

– Tôi là Hoàng , Toán A1 .

– ... – Diệu Anh bắt đầu công cuộc lục lọi trí nhớ , khổ cái tính hay quên , không gặp nhau thường ngay thì nhớ con mịa gì – Hoàng ... à , tôi nhớ rồi !

– Tưởng cậu quên rồi . Lâu lắm rồi mới gặp được cậu nhé ! Tìm cậu cứ như tìm ngôi sao !

Diệu Anh nghe hai chữ ” ngôi sao ” đó mà bật cười :

– Haha ... cậu cứ quá lời ! Cần thi qua lớp tìm tôi !

– Vậy nhé ! Lần sau tôi sẽ qua thẳng lớp tìm cậu .

– Được , cứ t ...

Chưa kịp nói hết câu thì bàn tay của kẻ nào đó đã đặt lên vai , giọng nói quen thuộc , cách gọi tên đặc biệt :

– Anh !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 10

Lần nào cũng thế , sao cứ mỗi lần Diệu Anh được nói chuyện với Mạnh Hoàng một chút liền bị kẻ khác cắt ngang .

Mà nào phải ai lạ lắm gì ? Cả hai lần cũng đều tên xấu xa này phá phách .

Hải Đăng , kẻ duy nhất dám gọi tên của cô như vậy ! Một chữ ” Anh ” thôi , mỗi lần gọi cô Hải Đăng đều chỉ nói một chữ duy nhất như vậy . Cậu ta kiêu lời đến vậy ư ?

– Việc gì ?

Biết ngay mà , nói chuyện với trai mà bị phá rối thế nào cũng trung ngay cái bộ mặt khó ưa đấy ra !

– Cậu không muốn biết điểm bài kiểm tra hay sao ?

À , nhắc mới nhớ ra ha ! Bài kiểm tra đó có thể kiểm chứng được thực lực của Diệu Anh .

– Được tôi biết rồi . – Diệu Anh một mặt lạnh nhạt nói với Hải Đăng , mặt khác lại vui vẻ nói với Mạnh Hoàng – Tôi phải vào lớp đây , nói chuyện khi khác vậy !

– Được .

Diệu Anh chỉ gật đầu rồi bước thật nhanh vào lớp , không một chút quan tâm đến ” cái đuôi ” bất đắc dĩ đằng sau .

Quá lắm ! Vũ Hoàng Diệu Anh thật sự đã quá đáng lắm rồi ! Cô là người đã hiểu lầm Hải Đăng cơ mà ! Vì có gì lại có thể ngang nhiên giận đối , coi cậu như không khí ?

~~~~~

Thầy Sơn mặt chẳng khác như ban đầu , căng như dây đàn .

– Kết quả cũng không tệ lắm . Đặc biệt A1 đã khiến tôi rất vui , kết quả ngoài mong đợi . So với mấy năm trước thì năm nay A1 thật sự vượt bậc ... Tuy nhiên ...

Nói tới đó bỗng dừng thầy dừng lại , hướng mắt về ai đó trong dãy A2 . Đồng loạt tất cả mọi người đều nhìn theo ánh mắt thầy , chăm chú ngó một người , nam sinh .

– Em tên là Quang Huy đúng không ? Bài khảo sát này làm rất tốt , điểm gần bằng Hải Đăng bên A1 .

Tất cả mọi người không hẹn mà đồng loạt ”Ồ” lên . Cũng phải thôi , Hải Đăng giỏi như vậy mà người tên Quang Huy đó có số điểm gần bằng cậu ấy .

Quang Huy kéo ghế đứng lên lễ phép hỏi :

– Thưa thầy cho em hỏi , điểm số cao tuyệt đối bên lớp A1 là ai vậy ạ ?

– À , là Diệu Anh .

Không hổ danh là Diệu Anh , đứng đầu A1 . Được xem như giỏi nhất khối 11 chuyên Anh rồi . Quang Huy về điểm này vẫn chưa thể vượt mặt được Diệu Anh .

Trái với mọi người , sự chú ý của Diệu Anh ở Quang Huy chỉ trong chốc lát rồi biến mất . Diệu Anh thân nhiên lơ đi ánh nhìn của Quang Huy , chờ đợi thầy đọc điểm .

– Thầy , có thể phát bài ra chưa ạ ?

– Được , thầy chấm xong rồi . Diệu Anh , em lên phát cho A1 đi . Quang Huy , em cũng lên đây phát bài cho A2 .

Bài được phát ra , ai nấy cầm bài trên tay đều vô cùng biểu cảm . Người thì vui mừng đến nỗi nhảy cẫng lên , chắc chắn đã vượt qua đợt khảo sát loại

khỏi lớp chuyên rồi . Người thì hựt hững vô cùng , như vậy chắc không đạt được kết quả như mong muốn .

Nhưng đối với Diệu Anh , thỏa mãn không có , cũng không hựt hững gì . Chỉ là Diệu Anh cảm thấy mình vượt qua đợt khảo sát này quá dễ dàng rồi , 10 điểm tuyệt đối không một lỗi sai . Có phải thầy đã thương học trò mà ra đề dễ không ?

Hải Đăng , vô cùng tức tối , vô cùng áy náy . Chỉ là sai câu cuối đó thôi , mà Hải Đăng chỉ được 9,8 . Vẫn là thua Diệu Anh 0,25 .

– Hải Đăng , tôi biết là cậu luôn muốn hơn tôi . Nhưng mà , học tài thi phận . Thôi thì 0,25 tính làm gì , bỏ qua cho nhẹ người .

Mới đầu nghe có vẻ như là an ủi nhưng thực chất Diệu Anh đang muốn xát muối lên nỗi đau của Hải Đăng đấy mà .

Diệu Anh , lần này coi như là giấy nháp , xé vứt ! Lần khác Hải Đăng nhất định sẽ vượt mặt Diệu Anh ! Hãy đợi đấy !!!

~~~~~

– Khoan , đợi đã , D ... Diệu Anh !?

Dường như không chắc lắm về cái tên mình vừa gọi , Quang Huy có đôi chút bối rối .

– Sao !? Cậu gọi tôi à ?

– À ờ ... tôi có thể mượn bài kiểm tra ban nãy của cậu được không ?

Diệu Anh nhú mày nhẹ nhưng rồi cũng mở cặp lấy bài đưa cho Quang Huy .

Thật không ngờ , con số 10 đỏ chói hiện rõ trên đầu bài ! Vũ Hoàng Diệu Anh , thật không phải tầm thường ! Nói cô là dân chuyên Anh giỏi nhất trong các năm gần đây quả không sai chút nào .

– Cậu ... giỏi thật !

Quang Huy buột miệng thán phục .

Diệu Anh đảo mắt khắp hội trường tìm Quỳnh Giao , thuận miệng trả lời :

– Hình như cậu hiểu nhầm . Không phải tôi giỏi , chỉ là bài dễ thôi .

– Cậu khiêm tốn quá rồi !

Quang Huy định đề cập đến một chuyện nhưng cảm thấy Diệu Anh không quan tâm đến mình lắm nên dậm ra hơi ngao ngán khi bất buột phải nói chuyện với người vốn chẳng để ý gì đến mình .

– Diệu Anh , tôi có chuyện muốn nói với cậu nhưng hình như cậu không hề muốn nghe .

Lúc này Diệu Anh mới sực nhớ ra thì phát hiện vẻ mặt không mấy vui vẻ như ban đầu của Quang Huy .

– À , tôi xin lỗi . Cậu có gì cứ nói tiếp đi .

– Lúc nãy thầy có nói đặc cách cho tôi vào đội tuyển anh .

– Ừ .

– Thầy bảo cô Hồng – dạy đội tuyển anh nói cậu là người xuất sắc nhất . Nên bảo tôi nhờ cậu chỉ dẫn đôi chút .

– À , ra thế . Tưởng gì chuyện đó dễ mà , cậu cần gì ?

Quang Huy lấy từ trong cặp ra cây bút với tờ giấy , sẵn sàng ghi .

– Cậu cho tôi lịch học đi . À , cho tôi mượn cả những bài tập gần đây các cậu làm nữa !

– Về lịch học thứ chiều 5 hàng tuần nhé ! Còn bài tập thì cậu sang nhà tôi lấy .

– Vậy địa chỉ nhà của cậu ?

– Số XX đường ...

“Bụp ” – Vật thể lạ từ phương trời nào đập vào đầu Diệu Anh một cái rồi đau rồi rớt xuống đất .

Cái quái ...

– Xin lỗi Anh nhé ! Tôi vô ý ! – Hầy , lại là cái giọng này !

Cái giọng mà Diệu Anh ngàn lần ghét cay ghét đắng ! Nhất định là tên đó cố tình giờ trò , làm gì có chuyện vô ý ở đây !?

– À , ra là bạn Hải Đăng . Không sao đâu . Trả bạn tập này !

Diệu Anh cố ý trả thù , nhặt vở lên phui bụi ... Rồi thẳng tay đập cuốn vở đó vào mặt Hải Đăng .

Nhìn mặt cậu ta xem , rõ ngu ! Chắc không ngờ lại bị Diệu Anh này chơi lại chứ gì !?

Diệu Anh , khá lắm ! Ăn miếng trả miếng , Hải Đăng này nhất định phá rối màn tình cảm của hai người đến cùng !

– Tôi với cậu đi về !

Hải Đăng xoa xoa mặt gất nhẹ .

– Sao tôi phải về cùng cậu ?

– Cậu không biết à ?

– Biết cái gì ?

– Mai Quỳnh Giao bạn đi mua chút đồ gì đó rồi , sợ cậu về một mình buồn nên nhờ tôi về chung với cậu cho vui .

– Khỏi cần ! Tôi về một mình cũng được ! Đi với cậu mới khiến tôi buồn đó .

Quá đáng , quá đáng ! Diệu Anh đúng là không biết điều ! Bao nhiêu người ước được như thế còn không có , nay Diệu Anh có phúc mà không biết hưởng .

– Cậu tưởng tôi thích về cùng cậu lắm à ? Lỡ hứa rồi nên phải thực hiện thôi , chính nhân quân tử mà !

– Gớm chưa kìa ! Tiểu nhân bỉ ổi thì có !

– Cậu ... không nói nhiều ! Đi về mau , không thấy trễ rồi à ?

Hải Đăng tức tối thô bạo nắm lấy tay Diệu Anh khiến cô chẳng phản ứng gì kịp .

– Ê ... ê , Diệu Anh , còn ... còn tôi !?

Quang Huy nói còn chưa hết câu thì đã không thấy bóng dáng hai người kia đâu . Tự hỏi không biết Hải Đăng đó là ai ? Là gì đối với Diệu Anh nhỉ !?
Hình như có vẻ thân ... !!!?

~~~~~

Dọc cả đường về , cả hai không hề mở miệng nói câu nào , khiến cho không khí trở nên dị thường .

Diệu Anh vừa định vào nhà đã bị Hải Đăng chặn trước cửa không cho vào .

– Anh , đừng như thế nữa !

Diệu Anh nhất thời không hiểu ra ý đồ trong câu nói của Hải Đăng .

– Làm thế ? Tôi làm gì cậu à ?

Tuy lời Diệu Anh hỏi là thật nhưng vào tai Hải Đăng nghe hẳn nhiên trở thành lời hòn gạch .

– Là tôi sai ! Cậu đừng giận tôi nữa !

– ...

– Tôi biết mình đối xử hơi quá với Quỳnh Giao . Thật xin lỗi vì tôi hứa đã không giữ lời !

– Cậu hứa gì ?

– Tôi đã hứa cậu nói gì cũng đúng , tôi sẽ không phản bác , nhưng tôi đã không làm thế . Tôi đã hứa sẽ đối xử với Mai Quỳnh Giao tốt hơn , nhưng tôi cũng không làm thế !

– Hải Đăng, cậu ...

Thật sự , thật sự rất là khó chịu ! Hải Đăng cứ tưởng để Diệu Anh giận vài ngày rồi tự khắc sẽ hết , cậu sẽ không sai .

Nhưng có lẽ Hải Đăng lầm rồi , đối phương là ai cơ chứ ? Là Vũ Hoàng Diệu Anh cứng đầu nhất ! Làm gì có chuyện tự khắc sẽ hết giận ? ... Thêm nữa , cậu quên mất , người đó là người cậu yêu , là người cậu dành tình cảm nhiều nhất ! Việc bị người đó giận thật không dễ chịu chút nào !!!

– Được rồi , không sao đâu ! Dù sao cậu cũng biết nhận lỗi , tôi sẽ bỏ qua !

Diệu Anh nhìn thái độ hối lỗi hiếm thấy đó của Hải Đăng không nhìn được mà bật cười .

– Thật chứ ?

– Ừ , thật . Tôi nói dối cậu làm gì chứ ?

Hải Đăng không đáp mà ôm chầm lấy Diệu Anh khiến cô bất ngờ không kịp phản ứng .

– C ... cậu ... !

– Một chút thôi , sẽ không lâu đâu . Chỉ 1 phút thôi cũng được !

Cảm thấy hình như Hải Đăng có tâm sự gì đó ... và lại cũng chỉ 1 phút . Vì thế Diệu Anh dần buông lỏng hai tay bên người , chờ đợi 1 phút đó trôi qua .

Hải Đăng càng lúc càng siết chặt Diệu Anh trong vòng tay . Cậu phải ôm , ôm cho đã ! Thỏa bao mong nhớ bấy lâu .

Từ lúc hai người ” chiến tranh lạnh ” cho đến giờ , Diệu Anh luôn giữ khoảng cách với Hải Đăng , nhìn cậu với đôi mắt lạnh nhạt . Đến cả chạm vào tay hay mặt đều bị Diệu Anh né sang một bên mà làm lơ ... Nói chung là rất ghét khoảng thời gian đó !

58

59

1 phút ...

Không biết Hải Đăng có tính giờ hay không nhưng rất nhanh sau đó liền buông ra , cười lém lỉnh néo má Diệu Anh .

– Hình như cậu ú lên Anh nhỉ ?

– Ú sao ? Đâu có !?

– Ú thật đấy ! Mỡ không này !!! Eo ôi , con gái vóc dáng phải chuẩn , ai lại như số 0 giống cậu !?

– Số ... số 0 gì chứ ? Cậu đừng nói nhảm , mau về đi !

Diệu Anh ngượng chín mặt đẩy mạnh Hải Đăng sang một bên vào nhà . Mặc cho ai đó ngoài cửa nói vọng vào :

– Mai đi ăn sáng với tôi . Tôi sẽ qua nhà rủ cậu đi đấy , đừng hòng trốn !

Không đợi Diệu Anh trả lời Hải Đăng đã xoay người đi về . Vì cậu biết dù đồng ý hay không ngày mai nhất định Diệu Anh sẽ phải đi ăn cùng cậu !

Ở phía đầu hẻm , Quỳnh Giao cắn mạnh môi . Hộp quà trên tay tí nữa là rơi xuống đất , may là nó vẫn tự chủ được món quà đó là dành cho Hải Đăng , phải giữ cẩn thận .

Nhưng thật sự mấy cảnh tình cảm vừa rồi thật ngứa mắt ! Cứ tưởng Diệu Anh là người cứng đầu , giận chắc chắn sẽ rất lâu . Ai ngờ lại làm lành nhanh đến vậy , có khi còn thân thiết hơn trước ...

“Diệu Anh , chẳng lẽ tao lại tính cách chia rẽ hai người lần nữa sao ? ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Nhoáng một cái cũng đã sắp tới Giáng Sinh rồi . Nhưng trước khi có thể vui vẻ đón Giáng Sinh , tất cả đều phải trải qua kì thi học kì trước rồi mới tính đến chuyện đó sau .

Quỳnh Giao trong khoảng thời gian này có hơi vất vả , bài khảo sát đợt trước của nó kết quả không được tốt lắm .

Khó khăn như vậy chẳng thấm vào đâu khi Diệu Anh và Hải Đăng ngày càng thân thiết hơn . Đi đâu cũng kè sát bên , thấy mà phát ghét !

– Anh , cậu ăn sáng chưa đấy !?

Đấy , lại thế ! Hải Đăng dạo này cứ dành sự quan tâm thái quá đối với Diệu Anh như vậy đấy !

– À , sáng nay tôi ngủ quên . Chưa ăn gì cả !

Hải Đăng quắc mắt liếc con nhỏ ” lười ” ăn trước mặt rồi đặt hộp xôi xuống bàn , một mạch đi thẳng ra ngoài .

Diệu Anh vừa nhìn vật thể trên bàn vừa nhìn Hải Đăng , ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra .

Hơn lúc nào hết Quỳnh Giao thật sự muốn được như Diệu Anh .

Có người quan tâm , hỏi han .

Có người mua đồ ăn sáng cho .

Vậy tại sao Diệu Anh thì có tất cả mơ ước của nó còn Quỳnh Giao lại không ?

– Quao ... Xôi hả mày ? Nhìn ngon haa !

Nhân lúc Diệu Anh vừa mở hộp xôi ra Quỳnh Giao liền chạy lên bàn trên tấm tắc khen ngon .

Phải rồi , lúc sáng vì gấp quá nên Quỳnh Giao cũng chưa ăn giống Diệu Anh .

– Ừ , mày ăn không ?

– Tao ... tao ăn được sao ?

– Tất nhiên rồi ! Mày ăn đi , tao chưa đói , lát ra căn tin mua tạm thứ gì ăn sau cũng được .

– Vậy tao không khách sáo đâu !

Diệu Anh gạt đầu rồi phẩy tay ra hiệu cho Quỳnh Giao đem hộp xôi về chỗ , còn mình vẫn tiếp tục ôn bài .

~~~~~

Tết Sinh ...

Cả lớp đang chăm chú nghe giảng , tay linh hoạt viết soạn soạn trên mặt giấy .

Bỗng nhiên Diệu Anh mặt tái xanh , ôm chặt bụng , cây bút trong tay cũng rơi ra , gục đầu xuống mặt bàn .

Hải Đăng bên cạnh thấy rõ sự bất ổn ở Diệu Anh liền khẽ lay người cô , hỏi thăm :

– Sao thế , Anh ? Cậu bị gì , hả ?

– T ... tôi ... đau ...

– H ... hả ? Đau ở đâu ? Đau ở đâu , ngẩng mặt lên nói tôi xem , Anh !

Có lẽ vì bất bình tĩnh nên lời nói của Hải Đăng có hơi lớn tiếng , khiến mọi người xung quanh lẫn cô giáo đều dừng việc giảng bài , ghi chép lại mà nhìn về hướng bàn ba của lớp trưởng .

– Hải Đăng , Diệu Anh bị gì à ?

Cô Nga đi về phía của Diệu Anh , lo lắng hỏi .

– Em không biết . Xin phép cô , em phải đưa cậu ấy xuống phòng y tế thôi !

Không đợi cô Nga gật đầu, Hải Đăng đã xoay người cổng Diệu Anh khẩn trương đến phòng y tế.

“Chết tiệt!” – Hải Đăng rửa thềm trong đầu, phòng y tế không có ai trực cả. Phải làm sao, sao đây?

Hải Đăng trước giờ rất vụng về trong mấy việc chăm sóc này, hơn nữa Diệu Anh bây giờ mơ mơ màng màng, có biết cô rốt cuộc là bị gì?

Hải Đăng, cậu đúng là vô dụng thật mà! Nhìn Diệu Anh một tay ôm bụng, một tay nắm chặt góc váy, cắn chặt môi đến mặt tái xanh đi, thật sự Hải Đăng nhìn rất xót.

Khoan đã, có khi nào là...?

Đúng lúc Diệu Anh dần dần mở mắt ra...

– Diệu Anh, có phải cậu bị đau dạ dày không? Anh... PHẢI KHÔNG?

Hải Đăng kích động sấn tới lay người Diệu Anh, lớn tiếng gắt.

– C... cậu lớn tiếng cái gì chứ? Ủi tôi đau đấy, sao nào?

Mặc dù rất tức với cái thái độ xác xược đó của Diệu Anh nhưng Hải Đăng vẫn lần mò trong tủ thuốc tìm thuốc đau dạ dày.

– Này em kia, lục lọi bậy bạ cái gì thế hả?

Cô trực phòng y tế trên tay cầm mấy cuốn truyện trở về phòng, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Diệu Anh thì nằm trên giường, trong khi đó Hải Đăng lại lục tung cả tủ thuốc lên.

Dường như Hải Đăng đã tìm được chỗ xả cục giận này giờ. Không phép tắc mắng người trước mặt:

– Cô là giáo viên trực phòng y tế đấy sao? Sao cô có thể vô trách nhiệm như vậy được chứ? Cô có biết trong lúc cô đang thành thạo bên ngoài thì trong này có người đau gần chết, tìm cô mãi mà không thấy đâu hay không?

– H... Hải Đăng, cậu bị điên à? C... cô ấy là giáo viên đấy, ăn nói kiểu gì vậy hả?

Diệu Anh thực bất ngờ trước mấy lời nói vừa thốt ra từ cái miệng đáng đánh của Hải Đăng. Cậu ta ăn phải gan trời sao?

Cô giáo chỉ nhìn Hải Đăng một chút rồi quay sang Diệu Anh hỏi. Trước hết lo cho Diệu Anh đã rồi mới tính sổ tên gan dạ đó sau!

– Được rồi! Diệu Anh, em bị gì?

– Đau dạ dày cô ạ!

Cô gật đầu rồi đến phía tủ thuốc, đẩy người Hải Đăng sang một bên. Trong vòng 10s đã tìm ra thuốc cho Diệu Anh. Vậy mà Hải Đăng tìm đến 10 phút còn chưa có?

– Em uống đi. Một lát sẽ hết đau thôi.

Diệu Anh nhận lấy thuốc và nước rồi uống ngay. Nhân lúc đó cô quay sang hỏi Hải Đăng:

– Em là Hải Đăng? Hm... lớp 11 Anh A? Tôi có nghe qua em rồi, đúng là không sai lời đồn.

– Lời đồn?

Hải Đăng khó hiểu cau mày hỏi.

– Là một người cực kì thẳng thắn, có gì nói nấy, không quan tâm đối phương là cô thầy nào, ba mẹ của ai đi chăng nữa.

– ...

– Việc này cô thừa nhận là mình sai. Vì cô nghĩ chắc sẽ không có học sinh nào bị gì nên mới lên thư viện mượn mấy cuốn truyện sẵn tiện nói chuyện với cô trực thư viện nên có về phòng hơi trễ. Xin lỗi em vậy!

Hải Đăng định nói gì đó nhưng nhìn thấy Diệu Anh đang nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn thì chỉ hạ giọng trả lời:

– Cũng là do em, không nên lớn tiếng chỉ trích cô như vậy, là em vô phép tắc. Xin lỗi cô!

– Vậy cô ra ngoài có chút việc, em ở lại chăm sóc Diệu Anh, có gì thì gọi cho cô.

– Vâng .

Cô giáo đi ngang qua Hải Đăng cố tình nói thêm vài lời : ” Đừng tưởng cô không biết tại sao em lại nổi nóng như vậy . Diệu Anh thực sự may mắn khi có em lo lắng như vậy ! Cố lên nhé ! ”

Hơ ... cô , cô đã biết cả rồi ? Dễ nhìn thấy vậy sao ?

Nếu đã như vậy thì tại sao cái con đàn đang ngồi ngơ ngác trên giường kia lại không nhận ra cái gì ?

Đúng rồi , chuyện đó ...

Hải Đăng khẩn trương kéo ghế đến ngồi bên giường , vẻ mặt nghiêm trọng hỏi Diệu Anh :

– Anh , tôi hỏi cái này ... cậu nhất định phải thành thật mà trả lời cho tôi biết !

– H ... Hà ? Làm gì ghê thế ? Có gì thì cứ hỏi đại cho rồi .

– Hộp xôi lúc sáng , cậu đã không ăn ?

Sao Hải Đăng lại biết nhỉ ? Lúc đó chẳng phải cậu ta đã ra ngoài rồi sao ?

– Đ ... đâu có ! Tôi ăn , ăn hết luôn đấy ! – Diệu Anh lấp bắp trả lời như gà mắc tóc .

– Tôi đã bảo cậu trả lời thành thật kia mà !

Hải Đăng mặt bình tĩnh gắt lên . Gì mà ăn hết ? Sao hết lần này đến lần khác Diệu Anh luôn nói dối cậu vậy ?

Có lẽ là Diệu Anh lo xa quá thôi ! Cậu ta chỉ đoán đại thôi chứ gì , cứ một mực chối thì sẽ không sao đâu .

– Thì tôi đang nói thật đó .

– Vậy nếu tôi gọi Mai Quỳnh Giao lên đây ?

– G ... gọi nó lên làm gì ? Chẳng phải tiết học vẫn chưa kết thúc sao , đừng làm phiền nó !

– Vậy à !? Lo cho cậu ta quá nhỉ , vì lo cho cậu ta mà bản thân mình cậu cũng không lo ?

Hải Đăng đứng phắt dậy nắm chặt lấy hai bả vai của Diệu Anh bóp mạnh , gần từng tiếng .

Cậu thực không chịu nổi . Diệu Anh , sao cô có thể ngu ngốc đến vậy ? Hết lần này đến lần khác hi sinh vì Mai Quỳnh Giao kia . Nhưng đổi lại Diệu Anh được cái gì ngoài sự tổn thương cho chính mình ?

Hải Đăng ghét , thực sự ghét cay ghét đắng Mai Quỳnh Giao !

– Cậu ... mau buông tôi ra ! Đau chết đi được !

– Tôi sẽ buông cậu ra nếu cậu nói thật cho tôi biết .

– Tôi có nói dối gì cậu đâu mà nói thật chứ ?

– Cậu mau nói , nói đi ! Nói là cậu đã NHƯỠNG hộp xôi đó cho Mai Quỳnh Giao , nói là cậu đã không ăn một chút gì , nói đi chứ ! Nói như vậy là nói sự thật đấy , cậu cũng đâu mất mát gì , tôi có làm gì cậu đâu !? Sao không nói , hà ?

– Tại sao tôi lại phải nói thế ?

– Vì đó là sự thật ! Tôi cần cậu nói sự thật .

– Cậu sai rồi , việc tôi không ăn chỉ là do cậu tự tưởng tượng ra mà thôi ! Tôi thực sự đã ăn hết .

Ngoan cố ! Rất ngoan cố ! Được , cậu không nói tôi sẽ ép đến khi nào cậu nói thật với tôi .

– Tôi hỏi cậu , hộp xôi đó có gì đặc biệt ?

Điều đặc biệt sao ? Tiêu rồi , lúc đó Diệu Anh vừa mở hộp xôi ra liền đưa cho Quỳnh Giao , có kịp xem trong đó có gì đâu ?

– T ... tôi không nhớ .

Hải Đăng cười khẩy một cái rồi hất giọng nói :

– Không nhớ hay vốn dĩ không xem gì trong đó nên không biết .

– T ... tôi ... ừ vậy đó , tôi đã nhường hộp xôi đó cho Quỳnh Giao . Tại ...

Hải Đăng buông cả hai tay ra , cười nhẹ ngắt lời :

– Ngốc , nói ngay từ đầu tôi đã không làm cậu đau như vậy rồi . Cậu không cần giải thích gì cả , tôi hiểu mà . Nghi ngại chút đi , tôi có việc ra ngoài một lát , cần thì gọi tôi !

Hơ ... sao tên này bất thường thế nhỉ ? Thay đổi cứ như thời tiết ấy .

– Ồ , đi đi !

Diệu Anh vừa xoa bả vai vừa gật đầu ” tiễn ” khách .

Hải Đăng vẫn giữ nguyên nụ cười ấm áp đó với Diệu Anh cho đến khi cánh cửa phòng y tế đã đóng lại . Sắc mặt cậu ngay lập tức tối hẳn đi .

Mai Quỳnh Giao ! Suy nghĩ của tôi sao có thể sai ?

~~~~~

Quỳnh Giao đang khẩn trương chạy đến phòng y tế . Việc Diệu Anh bị đau dạ dày từ nhỏ Quỳnh Giao đã biết rồi nên cũng không lạ lẫm gì , uống thuốc là hết thôi . Nhưng mà , điều đáng quan tâm ở đây là Hải Đăng và Diệu Anh đang ở cùng với nhau !

Mãi tập trung suy nghĩ Quỳnh Giao không để ý Hải Đăng đang nhắm thẳng hướng nó mà bước tới .

– Mai Quỳnh Giao , trong giờ học sao cậu không ở lớp đi mà còn đi đâu đây ?

Đến giờ Quỳnh Giao mới phát hiện ra Hải Đăng đang đứng trước mặt nó , đang hỏi nó .

– À , tớ ... tớ đến thăm Diệu Anh ấy mà .

– Anh không sao ! Không cần lo , nhưng tôi có chuyện muốn nói với cậu đấy .

Quỳnh Giao cứ tưởng Hải Đăng đã mở lòng với nó hơn . Sẽ nói một chuyện tốt nào đó nên hí hửng hỏi :

– Vậy hả ? Chuyện gì , cậu cứ nói đi !?

– Hộp xôi lúc sáng tôi mua cho Diệu Anh là cậu đã ăn ?

Sao ... sao Hải Đăng biết nhỉ ? Có lẽ nào ... là Diệu Anh kể ?

– Không phải Diệu Anh kể . Là tôi tình cờ thấy cậu vứt rác , đúng không ? Là cậu đã ăn ?

Chỉ là tình cờ thấy Quỳnh Giao vứt hộp xôi làm sao có thể kết luận người ăn nó là Quỳnh Giao ? Có thể là Diệu Anh ăn rồi nhờ Quỳnh Giao vứt hộp thì sao ?

Ban đầu Quỳnh Giao định nói dối để qua mặt Hải Đăng nhưng nhìn thái độ lạnh ánh mắt sắc lạnh của cậu , Quỳnh Giao không thể , nó không thể nói dối trước Hải Đăng :

– T ... tớ , là tớ đã ăn .

Hải Đăng cứ tưởng Quỳnh Giao sẽ kịch liệt nói dối đấy . Nhưng không ngờ , hôm nay nó lại thành thật đến mức bất thường như vậy .

– Cậu có biết Anh đau dạ dày không ?

– Tớ ... có biết chuyện đó .

– Vậy mà vẫn ăn ?

– Tại lúc đó tớ rất đói , với cả Diệu Anh nói cậu ấy đợi đến giờ ra chơi rồi xuống căng tin mua đồ ăn sau .

– Chỉ cần vì những lý do như vậy cậu liền ăn sao ?

Quỳnh Giao không nói gì chỉ lặng lẽ gật đầu .

– Mai Quỳnh Giao , tôi bỏ qua cho cậu đã hai lần rồi . Sẽ không có lần thứ ba nếu cậu dám đụng đến Diệu Anh lần nữa !

– C ... cậu nói gì vậy ? Tổ có làm gì Diệu Anh đâu ?

– Làm gì thì cậu tự biết ... Nếu cậu vẫn cứ ngoan cố không hiểu ra , thì đến cả cơ hội nói chuyện với Diệu Anh cũng như đến gần tôi , có mơ cũng đừng mơ đến !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Nếu cậu vẫn cứ ngoan cố không hiểu ra , thì đến cả cơ hội nói chuyện với Diệu Anh cũng như đến gần tôi , có mơ cũng đừng mơ đến ! ” ... cả cơ hội nói chuyện với Diệu Anh cũng như đến gần tôi , có mơ cũng đừng mơ đến ! ” ” đến gần tôi , có mơ cũng đừng mơ đến ! ” ...

Chỉ là một người con gái . Chỉ là một Diệu Anh ngu xuẩn tin tưởng vào người khác thôi mà ! Chỉ vì thế mà Hải Đăng lại có thể nhẫn tâm nói những lời đó với Quỳnh Giao ư ? Phải chăng là Quỳnh Giao đã quá xem nhẹ sự quan trọng của Diệu Anh trong lòng Hải Đăng ?

Chỉ là khác nhau người đến trước kẻ đến sau thôi mà . Thời gian đó có đáng kể không khi Quỳnh Giao chỉ gặp Hải Đăng sau Diệu Anh tầm một tháng ?

Nếu chỉ là một tháng ít ỏi kia , sao Hải Đăng có thể đối xử đặc biệt quá mức với Diệu Anh đến vậy ?

Phải chăng , phải chăng ... bọn họ là quen nhau từ trước !?

~~~~~

Tối hôm đó , Quỳnh Giao xót xa qua hỏi thăm bạn thân .

– Diệu Anh , mày đỡ đau chưa ?

Diệu Anh căn bản là không nghe vì còn bận giải đề đội tuyển Anh nên không trả lời .

Chuông điện thoại reo . Diệu Anh vẫn không có dấu hiệu gì là biết có điện thoại . Quỳnh Giao lăm lét bắt máy , giọng nói dịu dàng hết mức có thể :

– Ai thế ạ !?

– Anh !? Sao hôm nay giọng cậu lạ vậy ?

Đầu dây bên kia vừa trả lời , lòng Quỳnh Giao quặn thắt . Là Hải Đăng !

Tại sao vậy chứ ? Tại sao Hải Đăng luôn như thế ? Trong mắt cậu chỉ có mỗi Vũ Hoàng Diệu Anh thôi hay sao ? Ngoài ra Mai Quỳnh Giao này chỉ như không khí xung quanh cậu ấy ? Đến cả giọng nói của Quỳnh Giao Hải Đăng còn không biết .

Dù trong lòng rất tức tối nhưng Quỳnh Giao vẫn nhẹ nhàng trả lời :

– Là tớ , Quỳnh Giao !

Hải Đăng vừa nghe xong liền khó chịu ra mặt , giọng nói chột lạnh như đá :

– Mai Quỳnh Giao , sao cậu lại nghe điện thoại của Diệu Anh ? Diệu Anh đâu ?

– Cậu ấy đang bận học , không tiện nghe điện thoại nên tớ nghe giúp .

– Học sao ?

– Ừ .

– Sao cậu không giống Anh một chút nhỉ ? Cứ rảnh rỗi sang phòng cậu ấy rồi nghe ” giúp ” điện thoại vậy à ?

– Cậu ... ý của cậu là ?

– Cậu không hiểu hay cố tình không hiểu ? Cần tôi giải thích rõ không ?

– ... – Quỳnh Giao nín bật không nói nên lời , bàn tay nắm chặt như muốn bóp vỡ điện thoại trong tay .

– Tốt nhất cậu đừng lo chuyện bao đồng nữa ! Dành thời gian học có phải tốt hơn không ?

Hải Đăng định cúp máy nhưng chợt nhớ ra một chuyện nên để lại một câu nhắn nhủ : ” Nói lại với Diệu Anh lát gọi điện thoại cho tôi . Tôi có chuyện muốn nói ! ” . Chưa đợi Quỳnh Giao trả lời Hải Đăng đã thẳng tay cúp máy cái rụp .

Quỳnh Giao thất thần đặt điện thoại xuống bàn . Người con trai này , vạn lần đều dừng dừng với nó , sao nó có thể si tình đến vậy ? Sao không từ bỏ quách cho xong ?

Thật nực cười ! Nói vậy chứ Quỳnh Giao nào làm được ?

Khẽ vỗ vai Diệu Anh này giờ vẫn mãi tập trung , Quỳnh Giao e dè hỏi :

– Diệu Anh , tao ...

Diệu Anh hơi giật mình , ngẩng đầu lên thắc mắc :

– Sao đấy ?

– Tao ... tối nay ngủ với mày được chứ ?

– Ôi dào ! Mấy cái chuyện đó bình thường thôi , mày làm gì có vẻ sợ sợ thế ? Thích thì ôm gối qua đây .

– Thật sao ? Được được , tao về phòng lấy gối rồi qua đây liền !

Diệu Anh gật đầu rồi tiếp tục làm nốt câu cuối , cũng chẳng để ý điện thoại của mình vô tình đã ở ngay trên bàn mặc dù trước đó được đặt trên kệ sách .

Ngủ với Diệu Anh thì có gì hay ho chứ . Sở dĩ Quỳnh Giao làm như vậy vì có vài chuyện muốn ” tâm sự ” cho bạn thân nghe thôi .

– Diệu Anh này , trước đến giờ mày đã từng yêu ai chưa ?

Quỳnh Giao nghếch nghếch mấy con gấu bông trên giường của Diệu Anh vừa gọi chuyện .

Diệu Anh căn bản không nghĩ nó sẽ hỏi đến chuyện này , công việc dọn dẹp sách vở bỗng dừng lại .

– Yêu ai sao ? Mày hỏi làm gì vậy ?

– Thì cứ trả lời đi , tao hỏi trước mà .

– Chưa .

Diệu Anh khẽ cười tiếp tục thu dọn vở , dứt khoát trả lời .

Nhưng một từ ” chưa ” đó đến tai Quỳnh Giao liền bị cho là nói dối . Nó thực không tin là Diệu Anh chưa bao giờ có tình cảm với ai .

– Ủ , lạ lắm sao ?

– Phải , đáng nhẽ ra mỗi người đến tuổi 17 như tao với mày đều phải có ít nhất một lần từng yêu người nào đấy chứ ?

– Không hẳn ai cũng giống nhau .

– Vậy nếu có người nào đó yêu mày , có đồng ý không ?

Bỗng nhiên Diệu Anh cảm thấy Quỳnh Giao nghiêm túc hẳn lên .

– Không biết , còn tùy người nữa .

– Ủ , chúng ta là bạn thân phải không ?

– Chuyện đó mày còn phải hỏi hả ?

– Diệu Anh , vậy sau này , nếu tao với mày cùng thích một thứ gì đó ... mày có thể nhường nó lại cho tao không ?

– Ủ , nếu có thể . Nhưng để gì có chuyện đó ?

Quỳnh Giao trong lòng như mở cờ , ngoài miệng cười trừ trả lời :

– Thì tao bảo là nếu còn gì . Chỉ là ví dụ thôi !

– Ủ ừ , tao sẽ nhường mày tất ! Nhưng mà ... nếu đó là ... người quan trọng thì chúng ta có thể thương lượng , được chứ ? – Diệu Anh ngập ngừng đôi lúc rồi mới nói hết câu .

Quỳnh Giao bỗng chốc mặt tối sầm . Rõ ràng Diệu Anh muốn ám chỉ đến một ai đó , có lẽ nào ... Diệu Anh cũng ... ? Có lẽ nào ... người quan trọng ... là Hải Đăng ?

– Được thôi . Nhưng mà người quan trọng ... không lẽ mày yêu ai rồi ?

Diệu Anh ngậy ngốc giây lát rồi bật cười ha ha

– Mày điên à ? Chẳng phải tao nói rồi còn gì , chưa yêu ai cả . Tao chỉ nói vậy thôi , vì sau này ai cũng có người quan trọng của đời mình mà !

Thở phào một cái . Nhìn cách cư xử của Diệu Anh thì đúng là cô đang nói thật rồi .

Vậy tạm thời Quỳnh Giao không cần lo việc Diệu Anh có tình cảm với Hải Đăng hay không nữa . Việc lớn nhất cũng như khó nhất đó là ở Hải Đăng !

~~~~~

Mới sáng sớm đến lớp đã bắt gặp ngay cái bản mặt hầm hầm của tên Hải Đăng quái gở kia , dự là cả ngày hôm nay của Diệu Anh một tia may mắn cũng không có .

– Này , mới sáng sớm mặt mũi gì ghê thế ?

Diệu Anh vừa nói xong Quỳnh Giao cũng từ cửa lớp đi vào . Hải Đăng liền bực bội hỏi :

– Sao hôm qua cậu không điện thoại cho tôi ?

Chết ! Bây giờ Quỳnh Giao mới nhớ ra chuyện đó . Nó đã quên nói Diệu Anh điện lại cho Hải Đăng mất !

Mặc dù nhìn vào là Hải Đăng đang hỏi Diệu Anh nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Quỳnh Giao ở phía sau chờ một lời giải thích .

– Cậu bị hâm hả ? Mắc mớ gì tôi phải điện thoại cho cậu chứ ?

– Cậu không biết hôm qua tôi đã gọi cho cậu sao ?

– Có hả ? Tôi có biết gì đâu !

Diệu Anh mở to mắt gãi đầu , sao cô không biết nhỉ ?

– Diệu Anh , tao xin lỗi .

Hờ ? Cô không nghe nhầm chứ nhỉ ? Sao Quỳnh Giao lại xin lỗi ?

– Gì vậy ?

– Hôm qua Hải Đăng có điện thoại cho mày , nhưng lúc đó mày đang bận học , tao đã nghe giúp . Cậu ấy có nhờ tao nhắn với mày điện thoại lại ... nhưng tao quên .

Diệu Anh im lặng không trả lời . Trên đời này , điều mà Diệu Anh ghét nhất là ai đó xâm phạm vào đời sống riêng tư của cô . Đồ của Diệu Anh , đã chưa cho phép , còn đụng vào , thật bất lịch sự !

Nhưng có một điều , chuyện này Quỳnh Giao tất nhiên biết rõ . Vậy tại sao , còn phạm sai lầm ?

Quỳnh Giao cắn cắn môi nhìn Diệu Anh . Nó biết rõ , Diệu Anh cực ghét người khác tự tiện đụng vào đồ dùng của cô .

Có lẽ cả Diệu Anh và Quỳnh Giao đều không nhận ra . Hải Đăng cũng biết tính cách đó của Diệu Anh . Đó là lý do mà cậu lại khơi chuyện này ra ngay tại đây , đầy đủ cả ba người .

– Tao nghĩ mày hiểu tao ghét điều gì ?

Diệu Anh bây giờ mới lên tiếng , thanh âm thấy rõ chẳng hề có sự vui vẻ nào .

– X ... xin lỗi ! Tao quên mất !

Quên ? Lời biện minh này nghe chẳng lọt tai chút nào . Diệu Anh hiển nhiên không tin nhưng vẫn gật đầu cho qua chuyện .

– Thôi được , cho qua lần này , nhưng tao không muốn có lần sau ! Nếu còn , kể cả bạn thân , tao cũng không bỏ qua .

Quỳnh Giao thờ phào nhẹ nhõm gật đầu rồi ôm cặp về chỗ .

Dù có hơi xấu tính khi phải lợi dụng điều mà Diệu Anh ghét nhất . Nhưng Hải Đăng cũng đôi chút thỏa mãn .

” Diệu Anh , xin lỗi cậu ! Nhưng có đứa bạn thân như vậy , thực không đáng có ! ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thật đáng ghét ! Hải Đăng rõ ràng là cố tình làm vậy.

Có phải là cậu ấy ghét Quỳnh Giao lắm không ?

Hôm nay Quỳnh Giao phải ở nhà một mình. Diệu Anh vì sắp đến buổi tổng duyệt văn nghệ nên phải sang nhà Hải Đăng luyện tập.

Thật là ... hại Quỳnh Giao ở nhà bất an gần chết !

~~~~~

– 1 ... 2 ... Học học ... Nghỉ tí ... Tôi mệt chết mất ...

Diệu Anh ngồi bệt xuống sàn thở hồng hộc, tay lau mồ hôi đầm đìa.

Hải Đăng ném cái khăn và chai nước về phía cô bừa bãi :

– Cậu thật ... mới tập có tí đã mệt thế rồi. Yếu yếu !

– Cậu chê cái gì chứ ? Do tôi ít vận động thôi.

– Đấy, cũng vì cái ít vận động đó mà cậu sắp thành lợn rồi ! Cố gắng tí nữa không cần đi, lăn cho khoẻ.

Hải Đăng bật cười chế giễu, mắt nhìn chăm chăm vào người Diệu Anh.

– C ... cậu nhìn cái gì thế hả ?

Tội nghiệp cô gái nhỏ ! Hải Đăng nói thế là tin ngay .

Tuy Diệu Anh không phải kiểu con gái chăm chút bề ngoài nhưng cô vẫn rất sợ mập. Cứ nghĩ tới viễn cảnh cô ú ỏi là ú, không cần đi lăn thôi cũng được ... eo ôi, khiếp quá !

Diệu Anh lập tức đứng dậy. Nhìn một lượt từ đầu đến chân, ngẩng mặt lên hỏi Hải Đăng, vẻ mặt sầu thảm vô cùng :

– Mập lắm à ?

Hỏi ai không hỏi lại hỏi trúng tên chết bầm Hải Đăng kia. Cậu dĩ nhiên rất buồn cười, nhưng cố nhịn, cố diễn thật sâu vào :

– Phải, mập lắm Mập thế sau này ai dám rước cậu chứ ?

Diệu Anh sốc. Quả thật dạo ăn đây cô có ăn nhiều hơn, nhưng mà sao lại mập đến thế ? ...

– Chết tôi rồi !

Hải Đăng nhìn bộ dạng của Diệu Anh hả hê lắm. Nhéo hai má cô rõ sướng, chê :

– Mỡ chảy cả ra tay tôi rồi !

Hải Đăng càng nói, Diệu Anh càng bức, chẳng thềm an ủi người ta một tí. Cô hứ một tiếng ngồi phịch xuống sàn, tức tối.

Diệu Anh mặc kệ có ai rước hay không, cô chỉ sợ mập, rất sợ.

Lúc bé cô không biết, ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ, ăn rất nhiều. Hậu quả cô rất mập. Bạn bè ai cũng chê cô, không ai chịu chơi thân với một đứa mập như thế. Vì đầu óc những đứa trẻ kia luôn nghĩ cô rất tham ăn, sẽ giành đồ ăn của chúng mất. Bởi vậy, cô rất ghét !

– Yên tâm đi. Cậu ể tôi sẽ rước cậu về ! Lo gì chứ ?

Hải Đăng ngồi xổm trước mặt Diệu Anh, tùy tiện xoa đầu cô.

– Gì chứ ?

– Không phải tôi rất tốt sao ? Đồng ý rước con lợn như cậu về nhà làm vợ đấy .

– ...

– Không phải cảm động quá nói không nên lời rồi chứ ?

– Tôi về đây. Hôm sau tập tiếp.

Diệu Anh nói xong liền xách cặp đi thẳng ra ngoài, cũng chẳng thềm chào tạm biệt được một câu như mấy hôm.

” Gì thế ? Mình nói gì sai sao ??? ”.

~~~~~

Tối hôm đó ...

Diệu Anh học bài xong liền đứng trước gương hơn cả tiếng đồng hồ. Xem đi xét lại, cao 1m69 nặng 43kg mập lắm sao ?

Không được ! Cô không thể mập lại quá khứ được !

” Phải giảm cân ! Nhất định phải giảm cân ! ”

Kể từ hôm đó Diệu Anh bắt đầu kế hoạch giảm cân.

Chẳng biết giảm cân kiểu gì mà sau hơn 2 tuần giảm được 2,5kg. Diệu Anh vui mừng hí ha hí hửng. Cứ đà này cô sẽ ốm lại thôi.

~~~~~

– Diệu Anh, em lên bảng giải thử bài này xem nào.

Bây giờ đang là tiết Toán. Bài toán trên bảng cũng khá bình thường đối với Diệu Anh.

Cô nhỏ tiếng ” Vâng ” rồi kéo ghế đứng dậy.

Không hiểu sao bước chân Diệu Anh có phần không vững. Hải Đăng nhìn theo có phần lo lắng.

Bỗng nhiên Diệu Anh cảm thấy cơ thể vô lực, từ từ ngã xuống. Hải Đăng phản xạ nhanh chân chạy đến đỡ lấy cô. Trong vòng tay Hải Đăng, Diệu Anh ngất lịm đi.

Hải Đăng quên mất xin phép giáo viên liền đưa Diệu Anh xuống phòng y tế. Trong lòng thực sự rối bời, tự nhiên lại lăn đùng ra xỉu thế không biết. Giờ mới để ý, dạo này thấy Diệu Anh người xanh xao, phờ phạc hẳn ra. Có bị bệnh gì trong người mà giấu không biết ?

– Cô Trang, xem giúp em Anh bị gì rồi !?

Hải Đăng đẩy mạnh cửa phòng y tế, khẩn trương đặt Diệu Anh xuống giường.

– Em ấy bị sao đấy ?

– Nếu biết em cần gì cô xem, tự nhiên lăn đùng ra xỉu vậy đấy !

Cô Trang đã quen với cái kiểu nói chuyện tự nhiên trống không đầy của Hải Đăng rồi, nên cũng không tức giận gì. Chỉ xem qua Diệu Anh một tí rồi bảo :

– Em ấy chỉ ngất vì kiệt sức thôi. Một lát tỉnh dậy em cho mua chút gì đó cho em ấy ăn là được.

– Kiệt sức ? Đói sao ?

– Û.

Cô Trang đẩy cửa ra khỏi phòng.

Hải Đăng ngồi xuống bên giường, chăm chú nhìn từng đường nét trên khuôn mặt Diệu Anh.

Là do đói nên xỉu ? Con nhỏ ngọc này, làm gì mà không ăn đến nỗi ngất xỉu chứ ?

” Cậu ngủ cho đã rồi tỉnh dậy đi, tôi sẽ hỏi cho rõ ràng ”.

~~~~~

Trong giấc mơ, Diệu Anh mơ thấy cô lạc vào một thế giới đầy đồ ăn. Món gì cũng có, sơn hào hải vị, toàn là món ngon ý. Thích thật !

Diệu Anh đang say sưa không biết lựa món nào ăn trước. Bỗng mặt đất rung dữ dội, đằng xa xuất hiện một con quái vật rất bụi, mà còn rất xấu nữa.

Mà khoan, càng nhìn gần càng thấy khuôn mặt quen quen.

A ... đích thị là tên chết bầm Hải Đăng đây mà !

Cái mặt nhe nhón nhón nhơ kia nhìn phát ón !

Đang mơ như vậy thì Diệu Anh đột nhiên tỉnh giấc. Cô dụi dụi mắt, ngó nghiêng xung quanh.

– Dậy rồi đây à ?

Tiếng ai đấy nhỉ ? Diệu Anh quay sang giường bên dòm xem ai vừa nói.

Sắc ... Tên này, s ... sao lại ở đây được chứ ?

Chính tên đó đã phá hỏng giấc mơ đẹp của Diệu Anh, ngay cả ở ngoài đời thực cũng ám cô là sao chứ ?

– Tôi đang nói với cậu đấy, có nghe không hả ?

Hải Đăng thấy Diệu Anh không trả lời mà nhìn cậu bằng ánh mắt không thiện ý kia liền đến lay nhẹ người Diệu Anh.

– Nghe rồi, gì hả ?

– Thái độ gì đấy ? Không biết on còn khó chịu cái gì ?

Cậu ta nói biết on hả ? Tại sao Diệu Anh phải biết on tên lúc nào cũng đem đến xui xẻo cho cô chứ ?

– Biết on về việc gì ?

Hải Đăng bực ra mặt, đúng là vong on bội nghĩa !

– Nhỏ đáng ghét ! Có biết ai là người bế cậu lên đây không ? Có biết ai là người ngồi đây mấy tiếng đồng hồ dù mọi người ra về hết chỉ để đợi cậu tỉnh không ?

Diệu Anh không biết tại sao cũng thấy hơi sợ trước thái độ của Hải Đăng. Hình như cô làm sai gì thì phải !?

– Là cậu sao ?

– Vậy cậu nghĩ còn ai tốt với cậu hơn tôi nữa ?

Diệu Anh cười trừ cảm ơn.

– Nói tôi nghe, cậu nhịn đói ?

– Gì ? Cậu khùng hả ? Tôi vậy nhịn đói chịu sao nổi ?

Diệu Anh như nghe chuyện Tểu, bật cười ha hả.

– Hm ... để ý kĩ thì dạo này cậu ốm hơn đấy. Xinh phết !

Diệu Anh nghe được lời khen mát lòng mát dạ, buột miệng kể :

– Không uống công tôi hơn tuần nay khổ công giảm cân.

Với IQ của Hải Đăng, ngay từ đầu đã đoán ra việc này. Y như rằng không sai.

– Cậu giảm cân ? Vì sao ?

Chết rồi ! Diệu Anh nhất thời quên mất đề lộ bí mật. Với tính của tên chết bầm này, nhất định sẽ cười vào mặt cô cho xem.

– Cậu cần gì biết lí do.

Hơ ... làm như Hải Đăng ngu lắm ấy !

– Vì tôi nói cậu mập à ? Không ngờ cậu lại để ý đến mấy lời đó.

Hải Đăng nói gì vậy ? Quả thực là Diệu Anh để tâm sao ? Hà tất vì mấy lời đó mà phải nhịn ăn giảm cân sao ?

– D ... do tôi sợ mập thôi !

– Còn chối à ? Thật là ...

Hải Đăng lại theo thói quen xoa đầu Diệu Anh như dỗ dành một đứa trẻ, không nhịn được bật cười.

– Diệu Anh, cậu như vậy xinh rồi. Nghe tôi, không được giảm cân nữa, biết chưa ? Giảm cân không khoa học như cậu nhan sắc càng xấu đi thôi, biết không ?

– ...

– Tôi nói rồi, dù có xấu hay đẹp tôi cũng tình nguyện rước cậu về mà.

Nói đến đây, không biết vì lí do gì, Hải Đăng mỉm cười, về mặt đó, ôn nhu hiếm thấy

.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cuối cùng thì 11 Anh A1 cũng sống sót vượt qua đợt kiểm tra loại môn chuyên thần thánh . Cảm thấy như mới từ cõi chết trở về .

– SỐNG RỒI MẤY CHẾ OI !!! – Huy ” Bà tám ” bắt cái ghế đứng trên bục giảng la to phấn khởi .

Dân tình ở dưới hú hét vang dội chắc cũng cả khu A .

Đối với Diệu Anh mà nói , bài kiểm tra này cũng không quá khó gì . Cũng tương tự dạng đề thi thử đợt trước thôi .

Duy chỉ có một điều , kết quả của Quỳnh Giao lại không tốt bằng tất thầy mọi người trong lớp . Thật sự trong lòng Diệu Anh đa phần là lo lắng cho Quỳnh Giao .

Nhắc mới nhớ , nhìn đi nhìn lại chẳng thấy Quỳnh Giao đâu . Cả Hải Đăng nữa , cũng biến mất nốt .

Không biết hai người này có ... đi chung với nhau không nhỉ ?

Diệu Anh loay hoay một chập thì có người từ đằng sau vỗ nhẹ lên vai cô .

– Tìm gì vậy ?

À ... cái giọng nói này , quen không thể tả !

– Đi đâu mới về đấy ?

– Cậu hỏi tôi bằng cái giọng gì vậy ?

Hải Đăng trong lòng có hơi ngạc nhiên trước thái độ của Diệu Anh , như cô tra hỏi cậu ấy .

– Hỏi thì trả lời đi , còn hỏi ngược lại à ?

Hay nhi !!! Con nhỏ này hôm nay ăn trứng bả thối gì à ???

Hải Đăng bình thân kéo ghế ngồi xuống , không nhìn mà đáp , đồng thời khoé môi khẽ cười :

– Xuống căn tin với Quỳnh Giao .

– Thật á ???

– Tôi nói dối cậu làm chi ?

– Vậy tốt quá !

Nụ cười trên môi Hải Đăng tắt ngúm , mặt đen sì . Gì chứ ? Con nhỏ này không những không khó chịu còn có thái độ thế à ? Tốt cái quái gì ?

– Sao lại tốt ?

– Trước giờ cậu với Quỳnh Giao làm gì đi chung . Hôm nay lại thế không phải rất tốt sao ? Có nghĩa là bây giờ cậu đã hết ác cảm với Quỳnh Giao rồi .

– Đi chung là có thiện cảm à ? Ai dạy cậu thế ?

– C ... vậy chứ không lẽ ?

– Ừ , vẫn ghét như xưa !

Tên này ... là cố tình làm Diệu Anh mừng hụt hả ? Thật mất hứng !

– Thế sao lại đi chung ?

– Có việc . Quỳnh Giao nhờ tôi kèm tiếng anh cho đấy , cậu thấy thế nào ?

À , thì ra là vì vấn đề này . Quỳnh Giao thật thông minh nha ! Biết nhờ người mình thích kèm học , Hải Đăng lại chẳng phải học kém cỏi gì , cũng giỏi lắm đấy chứ ỉ !

Vậy là Diệu Anh đỡ phải lo lắng rồi .

– Được được , cậu cứ nhận lời đi .

– Cái gì ?

Con nhỏ ngu ngốc ! Vậy mà cũng tán thành cho được !

Không những vậy , nhìn biểu hiện của nó xem ... ủng hộ hai tay hai chân luôn chứ đùa !

– Được , đấy là cậu muốn ! Tôi sẽ chỉ bảo Quỳnh Giao tận tình .

Hải Đăng giọng đều đều , còn không quên nhấn mạnh mấy chữ cuối .

Vậy mà con nhỏ nào đấy vẫn cứ nhón nhờ cười tít mắt .

Bảo có tức không cơ chứ ?

~~~~~

Thế là hơn một tuần sau đó ...

Y như rằng giờ ra chơi nào cũng thấy Hải Đăng và Quỳnh Giao dính lấy nhau . Cười cười nói nói như chồn không người .

Ở trường như vậy thì Diệu Anh không nói đi , ngay cả ở nhà cũng thế . Nhà của cô mà cứ như nhà của cặp vợ chồng son nào vậy .

Mấy ngày đầu Diệu Anh còn thấy bình thường , cho qua . Nhưng càng về sau lại càng quá đáng , đến cả thời gian cô và Hải Đăng tập nhảy cho cuộc thi theo phong trào của trường cũng bị cắt luôn .

Nghĩ đến mà tức , chắc chắn là do tên Hải Đăng đó cố tình giờ trò .

Diệu Anh này, nhất định không tha !!!

Khỏi phải nói thì bây giờ Quỳnh Giao cảm thấy sung sướng phải biết. Ngày ngày giờ giờ được ở bên cạnh Hải Đăng, đến cả mùi hương đầy nam tính trên người cậu cũng ám ảnh Quỳnh Giao đến tận lúc ngủ. Chỉ cần hết thời gian học, Hải Đăng phải về thì Quỳnh Giao lại cảm thấy bứt rứt vô cùng.

Cả tuần nay Hải Đăng đã cố gắng lắm rồi, cứ nghĩ đến lúc bên cạnh Quỳnh Giao cậu lại thấy khó chịu. Cứ nghĩ đến cảnh Diệu Anh vẫn nhón nhơ đi qua đi lại trước mặt cậu như người vô hình, không hề quan tâm đến cậu có làm gì với Quỳnh Giao. Con nhỏ này, một chút ghen hay khó chịu cũng không có hay sao? Sao vẫn dửng dưng đến vậy?

Hải Đăng quyết định rồi, hôm nay là buổi học cuối trong tuần. Nếu Diệu Anh vẫn không làm gì thì cậu bỏ cuộc, từ chối kèm Quỳnh Giao học nữa! Cậu thực sự chịu hết nổi rồi!

Và ngày hôm nay... điều Hải Đăng mong chờ cả tuần cũng đến...

~~~~~

Diệu Anh đang nằm lẩn lóc trên giường, bày mưu tính kế. Hôm nay là buổi học cuối trong tuần của hai người họ. Cô nhất định phải làm gì đó, đuổi tên thói tha Hải Đăng đó ra khỏi nhà cô. Cậu ta cũng có nhà đấy thôi, sao không sang nhà cậu ta mà học? Lại cứ ở nhà Diệu Anh mà đóng phim tình cảm? Ngứa mắt chết đi được!

Nghĩ một hồi Diệu Anh rón rén bước xuống bếp, khi đi ngang qua còn cố ho vài cái cho đôi uyên ương trong phòng kia biết được sự hiện diện của cô. Hải Đăng ngồi trong phòng tất nhiên nghe được, khẽ nhếch môi cười.

”Choáng...”

Hải Đăng giật mình nhìn ra phía cửa, con nhỏ đàn này không phải làm vỡ gì rồi chứ? Có bị làm sao không nhỉ?

Nghĩ được nhiều đó thì chân đã hoạt động nhanh hơn đầu, Hải Đăng khẩn trương chạy xuống bếp. Quỳnh Giao cũng nhanh chóng chạy theo sau.

Không ngoài dự liệu của Diệu Anh, hai người bọn họ đều có xuống đây cả rồi.

– Cậu làm sao vậy Diệu Anh?

Quỳnh Giao cẩn thận bước đến.

– Dừng lại đây, miếng chai nhiều lắm, giẫm vào chân bây giờ!

Vừa nghe Diệu Anh nói thế Quỳnh Giao đã sợ sệt không dám bước nữa. Vậy mà Hải Đăng vẫn không kiêng nể bước phăng phăng đến trước mặt Diệu Anh, nắm chặt cổ tay cô:

– Có sao không?

– Kh... không sao.

– Làm gì mà ra thế này?

– À, tại tôi sợ hai người học một nên pha hai ly nước cam định đem lên, vậy mà...

Hải Đăng đang cúi đầu xem mảnh thủy tinh đầy trên sàn nhà thì liền ngẩng đầu lên nhìn Diệu Anh ngay tức khắc, trong mắt sự ngạc nhiên ánh lên rõ rệt.

– Hôm nay tốt thế?

– Hải Đăng, cậu nói gì?

– À, không có gì. Ly vỡ rồi, nước cũng mất, uống làm sao được nữa đây?

Diệu Anh này giờ chỉ chờ đợi có mỗi câu này, vội cầm ly nước còn lại đưa cho Hải Đăng.

– Không sao, lúc này tôi sẩy tay làm vỡ một ly thôi. Ly này cậu uống đi!

Đoán không sai, con nhỏ này sao có thể tốt bụng với cậu đến thế?

”Hm... Diệu Anh, cậu quá ngây thơ rồi. Muốn chơi Hải Đăng này không phải dễ?”

Hải Đăng cầm lấy ly nước rồi đưa sang phía Quỳnh Giao.

– Uống đi, cậu mệt rồi!

Cái gì ? Không phải chứ ??? Tên Hải Đăng này hôm nay tốt bụng đến dị thường thế ? Không được , Diệu Anh không thể để Quỳnh Giao uống ly nước đó được .

Quỳnh Giao lại chẳng biết gì , chỉ thấy cảm kích với hành động của Hải Đăng thôi . Ngay lúc môi chạm vào miệng ly , Diệu Anh đã nhanh chóng giựt lại :

– X ... xin lỗi cậu nhé , Giao ! Nhưng mà ... ly này là của Hải Đăng .

– Gì thế ? Để cậu ấy uống cũng được mà , cậu ấy học mệt rồi .

Hải Đăng giả vờ ngạc nhiên , một tay giữ chặt cổ tay Diệu Anh , tay còn lại với tới lấy lại ly nước .

– Không được . Hải Đăng cậu chỉ dạy Giao như vậy cũng mệt mà , không phải nói rất nhiều sao ?

– Nhưng tôi là con trai , cậu ấy là ...

Nhân lúc Hải Đăng đang mở miệng nói , Diệu Anh liền nốc gần hết cả ly nước vào miệng cậu . Haha ... vậy là đã thành công .

” Cho mi chết ! ”

Hải Đăng nuốt nửa thì sặc , lườm Diệu Anh cháy mắt .

Mẹ nó , mẫn chát !

– Gì vậy ? Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi . – Nói rồi Diệu Anh quay sang Quỳnh Giao có lỗi nói – Xin lỗi nhé , giờ thì hai người về phòng học tiếp đi . Lát tao làm ly khác đem lên phòng cho mày .

Quỳnh Giao gật đầu rồi đi lên phòng trước .

Chỉ còn lại mỗi Diệu Anh và Hải Đăng .

– Thế nào ? Nước cam ngon chứ ?

– Rất ngon . Cậu được lắm , Diệu Anh !

– Muốn uống nữa không ?

– Không cần !

Hải Đăng quay lưng dứt khoát bỏ đi .

Có biết lúc nghe tiếng đổ vỡ đó , cậu đã sợ lắm không ?

Có biết cậu rất sợ cô sẽ bị thương không ?

Vậy mà , cô lại chẳng hiểu gì cả ? Còn cố tình chơi xỏ cậu !

~~~~~

Một lát sau thì Diệu Anh cũng đi đến phòng Quỳnh Giao , gõ cửa phòng mà cô khắp khởi vui mừng

” Vẫn chưa xong đâu , Hải Đăng ! ”

Người mở cửa là Hải Đăng . Lần này cậu không bức bối gì cả , lại còn cười toe toét .

Lạ nhỉ , không lẽ uống gần cả kg muối cũng ảnh hưởng đến đầu óc sao ?

– Quỳnh Giao , nước của mày đây ! Ủa ... Quỳnh Giao đâu ?

– Đưa cho tôi , cậu ấy mới vừa ra ngoài mua sách rồi .

Thật không ngờ , Hải Đăng lại tạo cơ hội cho cô . Trong lúc đưa ly nước cho Hải Đăng , Diệu Anh vờ sẩy tay đổ cả ly nước lên áo trắng của cậu .

– Ôi , xin lỗi ! Tôi xin lỗi !

Lại một lần nữa , Diệu Anh lại cố tình chơi khăm cậu . Nhưng không , lần này cậu không biểu hiện gì là tức giận , chỉ mỉm cười rồi nhìn Diệu Anh chê :

– Cậu thật , hậu đậu quá rồi !

Quái, còn cười được nữa à ? Tên này hâm chắc rồi !

Bỗng nhiên, Hải Đăng ép người Diệu Anh vào cửa phòng. Hơi thở nóng phả vào vành tai cô :

– Diệu Anh, cậu đang ghen đấy à ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

– Diệu Anh, là cậu đang ghen, đúng chứ ?

Hơ ... tên chết bầm này ... ăn cái giống gì mà ảo tưởng thế không biết ?

Uống có một ly nước của cô thôi mà bây giờ ...

– Haha ... cậu điên hay khủng vậy ?

Diệu Anh lúc đầu là còn ngạc nhiên, mấy giây sau lại phá lên cười, tay còn chỉ chỉ lên trán Hải Đăng.

– Cái gì ?

Hải Đăng lúc đầu vẫn là chưa hiểu vấn đề, nhăn trán khó hiểu.

– Cậu ăn trúng cái bả thối gì mà nghĩ tôi ghen thế ?

– Vậy là không phải à ?

– Chứ gì nữa !

– Nhưng ...

– Nhưng nhị cái gì ? Thật đúng là ảo tưởng !

Nói rồi Diệu Anh liếc mắt sang chỗ khác, nhân lúc Hải Đăng không để ý. Cô liền cắn mạnh lên cánh tay đang nắm chặt lấy vai mình rồi chạy mất.

Hải Đăng dù rất đau nhưng vẫn cố chịu đựng.

Xoa xoa cánh tay, nghĩ đi nghĩ lại. Dù sao Diệu Anh cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác gì. Chơi xỏ cậu hai lần như vậy thì chắc chắn trong lòng cô cũng có chỗ cho cậu rồi.

Thôi thì đành tiếp tục sự nghiệp kèm học cho Mai Quỳnh Giao.

~~~~~

– Hải Đăng, cậu uống đi.

Quỳnh Giao đẩy ly cà phê về hướng Hải Đăng, kéo ghế ngồi xuống phía đối diện.

– Ủ. Sao hôm nay lại học ở đây ?

– À, tớ muốn thay đổi địa điểm tí thôi.

Hải Đăng cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Học ở quán cà phê ? Cũng không tồi.

– Hải Đăng, kia có phải là Diệu Anh không ? Còn người bên cạnh là ... ?

Hải Đăng đang lật từng trang sách nhưng khi nghe đến tên Diệu Anh thì mọi hoạt động đều dừng lại. Vô thức ngẩng mặt hỏi :

– Đâu ?

Ở phía đối diện quán cà phê hai người đang ngồi , là đôi nam nữ đang sánh đôi cười nói vui vẻ .

Thật không thể làm được , người con gái đó ... là Diệu Anh !

Không biết Hải Đăng đang nghĩ gì mà đột ngột đứng dậy , khấn trương bước về phía ai đó , bỏ lại Quỳnh Giao bơ vơ .

Quỳnh Giao chỉ còn cách chạy theo Hải Đăng , tùy cơ ứng biến .

Hải Đăng bước nhanh qua cặp đôi phía trước . Khi vượt qua còn cố tình huyếch vai chàng trai trẻ .

– Xin lỗi .

Diệu Anh khi vừa nghe giọng nói liền biết đó là của ai , đối với người này , không cần nhìn mặt cô cũng nhận ra .

– Hải Đăng , sao cậu lại ở đây ?

Hải Đăng nhận ra tên con trai này , trước đi còn giờ trò làm quen với Diệu Anh đây mà . Thật không ngờ đã tiến triển đến mức này . Thật là quá chủ quan rồi ! Hải Đăng giả vờ không biết gì , ngạc nhiên lắm .

– O ... cậu hỏi lạ thế ? Tôi ở đâu kệ tôi chứ !

Diệu Anh định bốp chát lại thì vừa lúc Quỳnh Giao chạy đến :

– Ủa Diệu Anh , sao mày ở đây ?

– À , cuối tuần nên tụi tao đi chơi xả stress thôi mà .

Hải Đăng nghe đến mấy chữ ” tụi tao ” ” đi chơi ” của Diệu Anh chỉ hận không thể chạy đến dắt tay lôi con nhỏ đáng ghét đó về ngay lập tức .

– Nếu vậy , chúng tôi đi chung được không ? – Hải Đăng nhếch môi cười nhẹ , hất mặt sang phía Mạnh Hoàng hỏi .

– Nhưng mà , Hải Đăng ...

Quỳnh Giao chưa nói xong thì Hải Đăng đã nhảy vào mồm mà cướp lời mất :

– Thôi nào , cuối tuần chúng ta cũng phải xả stress chứ ! – Lại còn cố ý nhấn mạnh hai chữ ” xả stress nữa .

– Tùy cậu thôi . – Diệu Anh nhún vai chấp nhận rồi kéo Mạnh Hoàng đi trước .

Thế là bốn người bọn họ , cùng dắt tay nhau , dung dăng dung dề đến ...

...

...

...

Hồ bơi ...

Diệu Anh và Mạnh Hoàng do đã có chuẩn bị từ trước nên đem sẵn đồ bơi . Còn hai tên đi ké kia , tất nhiên là ngoài cái xác vô dụng kia thì chẳng có gì .

May mắn cho Quỳnh Giao là Diệu Anh có đem phòng hai bộ đồ bơi nên cô có thể cho nhỏ mượn .

Còn tên chết bầm Hải Đăng kia thì thôi đi , ngồi trên bờ nhìn người ta chơi vậy . Cho đáng đời !

Cái giây phút đó ...

Cái giây phút mà hai người con gái bước từ trong phòng thay đồ ra ...

Đa số lũ con trai ở đó đều nhìn chòng chọc vào hai người .

Ngay cả Hải Đăng mặt cũng nóng ran , nhưng lí trí mách bảo ... không được ! Phải bảo vệ cho mẹ của các con mình !!!

Diệu Anh nhìn qua nhìn lại , nhìn tới nhìn lui tìm Mạnh Hoàng thì chiếc áo khoác của ai đó tự nhiên khoác lên vai mình . Mà cái mùi hương này ... quen quen ...

Y như rằng cô vừa quay lại là cái bản mặt đáng ghét của tên Hải Đăng kia .

– Con gái con lừa , hờ hạng ! Biết ở đây nhiều con trai lắm không hả ?

– Ô , cậu hay thật ! Đến đây bơi không mặc đồ tắm chứ chẳng lẽ mặc đồ như cậu à ?

Hải Đăng liếc mắt ý ” Nói nhiều quá ” rồi cầm tay Diệu Anh dắt đi mất .

Quỳnh Giao nãy giờ đứng bên cạnh Diệu Anh bị xem như không khí . Nhỏ thực đau lòng , đau tận trong tim .

Tại sao năm lần bảy lượt đều như vậy ? Hễ có mặt Diệu Anh ở đây thì trong mắt Hải Đăng chẳng còn nhìn ra ai nữa cả . Ngay cả lúc ban nãy ở quán cafe , khi thấy Diệu Anh đi với người con trai khác , cậu liền lập tức chạy đến phá đám .

” Hải Đăng , rốt cuộc sao cậu lại đối xử nhẫn tâm với tớ như vậy ? Tớ làm gì sai ? Tớ có gì không tốt ? ”

Mạnh Hoàng mua mấy lon nước trở về thì chẳng thấy Diệu Anh đâu , chỉ thấy Quỳnh Giao đứng ở đó một mình . Theo lẽ thường cậu cời áo khoác đưa cho Quỳnh Giao .

– Mặc vào .

Quỳnh Giao hốc mắt hơi đỏ , ngẩng mặt định từ chối nhưng vì xung quanh mọi người bắt đầu bàn tán nên nhỏ nhận lấy , lí nhí cảm ơn .

Diệu Anh ban đầu cứ tưởng Hải Đăng dẫn đến chỗ Mạnh Hoàng , ai ngờ càng đi theo càng bị dắt ra xa hồ bơi .

– Ê ê , đứng lại !

Hải Đăng ngay lập tức dừng lại làm mặt Diệu Anh đụng mạnh vào lưng cậu .

– Ui daa , cậu cố tình đấy à ?

– Gì ?

Hải Đăng cười nhẹ đưa tay xoa đầu cô , làm rối cả tóc . Có lẽ đây đã là thói quen của cậu mất rồi .

– Nè nè , đầu tôi không phải là chỗ cậu thích xoa là xoa đâu .

– Gì ?

Hơ ... tên này , cứ ” Gì ” mãi vậy ? Ăn nhằm gì hả ?

Hải Đăng bây giờ mới nhìn rõ từ đầu đến chân Diệu Anh . Ánh mắt ... quả thực rất gian !

” Chaa ... Diệu Anh lớn thật rồi ! Có da có thịt cả , vòng nào ra vòng nấy ! ”

Diệu Anh dù gì cũng là con gái , bất giác mặt đỏ như gấc , lấy hai tay che mắt Hải Đăng .

– C ... cậu nhìn cái gì chứ hả ?

Trên đời này sao lại có người đáng yêu thế nhỉ ? Hải Đăng cười thầm nắm lấy hai bàn tay Diệu Anh đang che lấy mắt cậu bỏ xuống .

– Cậu nghĩ cậu có gì cho tôi nhìn à ?

– ...

– Chẳng quyến rũ gì cả !

Hải Đăng quét mắt trên người cô lần nữa , mỉm cười gian tà .

– C ... cậu dám ! Tôi không cần cậu nhận xét !!!

– ...

– Cậu nói không quyến rũ vậy thôi chứ lúc nãy ai cũng nhìn tôi cả .

Diệu Anh hất mặt trên ngườì làm Hải Đăng sắc mặt đen xì trông thấy .

Nhắc đến mới tức , bọn người đó ... ai cho phép mà nhìn Diệu Anh đầy ý xấu như vậy chứ ?

– Diệu Anh , tôi nhìn thì không sao . Nhưng cậu không được phép để cho ai khác nhìn .

– Tại sao cậu lại được nhìn ?

– Vì trong mắt bọn họ cậu đẹp , nhưng trong mắt tôi ... cậu xấu thua cả Thị Nở .

Hải Đăng làm vẻ mặt quan trọng nhìn Diệu Anh , ngay sau đó liền cười lớn .

Diệu Anh giận tím mặt , đá mạnh vào chân Hải Đăng rồi bỏ đi mất .

Hải Đăng ở đằng sau chạy theo gọi í ới tên Diệu Anh mà cô vẫn một mực bịt hai tai không nghe .

Đến lúc thấy Mạnh Hoàng và Quỳnh Giao ngay phía trước , Hải Đăng tăng tốc đuổi kịp Diệu Anh . Dùng cả hai tay ôm cô vào lòng , nháy ” Ừm ” xuống hồ bơi .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Trong cái giây phút ngắn ngủi ở trong vòng tay Hải Đăng đó , Diệu Anh dường như cảm thấy có một cái gì đó ... rất thân thuộc .

“... – Sao cậu ít nói vậy ?

– ...

– Nè ! Sao tớ nói mà cậu không trả lời thế ?

– Chuyện gì ? Phiền quá !

– Cậu ngồi một mình vậy không chán à ? Ra đây chơi với tớ đi !

.....

– Cậu vẽ ngôi nhà đẹp quá !

– Sau này tớ sẽ thiết kế căn nhà riêng cho tớ , vợ của tớ và cả các con của tụi tớ nữa .

– Tớ nữa , cho tớ căn nhà nữa .

– Vậy ở chung đi .

– Ở chung á ?

– Ừ , tớ và cậu sẽ sống chung một nhà .

– Hứa nhé ?

– Okay !

.....

– Xin lỗi ...

– C ... cậu đi đâu vậy ?

– Ba mẹ tớ phải đến nơi khác làm ăn , tớ cũng không thể ở đây nữa .

– Có nghĩa ... cậu bỏ tớ à ?

– Làm gì có . Tớ sẽ quay về , và xây căn nhà cho chúng ta , Diệu Anh !

...”

Dòng kí ức đó hiện lên mờ mờ ảo ảo trong đầu Diệu Anh . Cô đau quá ! Đau đầu quá ! Cô chẳng thể nhớ nổi khuôn mặt của cậu con trai đó .

Rốt cuộc ... là cô đã quên cái gì ?

Trong lúc Diệu Anh đang miên man với dòng suy nghĩ Hải Đăng đã đưa cô lên bờ . Cũng vì cảm thấy cô có gì đó khác lạ , bình thường đương nhiên sẽ vùng vẫy , lần này lại yên tĩnh không phản ứng .

Hải Đăng đặt Diệu Anh lên thành hồ bơi , còn cậu vẫn ở dưới nước .

Vỗ nhẹ vài cái vào má cô :

– Sao thế , Anh ?

Diệu Anh như hoàn hồn , lắc lắc đầu , nhìn lại thì thấy Hải Đăng trước mặt .

Đáng lẽ sẽ chẳng có gì nếu như ... nếu như ... hai tay kẻ lợi dụng nào đó đang đặt lên eo cô . Trông rất tự nhiên đấy chứ lị !

– Không có gì , mau bỏ cái tay đáng ghét của cậu ra .

Hải Đăng biết ý cũng nhanh chóng bỏ tay ra .

Trong phút chốc , Diệu Anh lại quên mất rằng , bây giờ cô rất mệt , rất nhức đầu .

Diệu Anh vô lực ngã xuống phía trước , may là Hải Đăng ngay ở trước mặt , nhanh chóng đỡ lấy cô .

– Anh , Anh ! Cậu bị cái gì vậy hả !?

Hải Đăng sốt ruột vội choàng khăn cho Diệu Anh , lập tức bế cô ra ngoài .

Mạnh Hoàng và Quỳnh Giao chạy tới chỉ kịp nhìn thấy Hải Đăng trên tay ôm Diệu Anh chạy nhanh qua .

Đặt Diệu Anh xuống ghế trong phòng nghỉ , Hải Đăng lòng nóng như lửa đốt . Lay lay người Diệu Anh .

– Anh ! Cậu mau mở mắt đi , nhìn tôi !

– ...

– Đừng làm tôi sợ !

– ...

Đến lúc này thì Hải Đăng dường như mất bình tĩnh hoàn toàn , ôm ghì Diệu Anh vào lòng .

– Anh , cậu sao thế này ? Đừng làm tôi sợ ! Mở mắt ra nhìn tôi đi ! Đừng như vậy nữa ...

Diệu Anh dần dần tỉnh lại , không hiểu sao lại rất khó mở mắt , cô chỉ ngửi quanh cánh mũi một mùi hương quen thuộc . Trong vô thức , Diệu Anh gọi tên một người , mà cô cũng chẳng biết tại sao mình lại gọi tên người đó :

– H ... Hải Đăng !

Hải Đăng nghe được tiếng gọi vội vàng cúi xuống nhìn người con gái trong vòng tay . Dù mắt không mở nhưng Diệu Anh vẫn luôn miệng gọi tên cậu .

Ở ai đó , hạnh phúc len lỏi trong tim .

– Tôi đây ! Cậu có sao không đấy ?

Diệu Anh đầu đau như búa bổ , dần mở mắt , hơi mỉm cười .

– Chỉ hơi nhức đầu tí thôi .

– Đau lắm không ? Tôi đi mua thuốc nhé , may là gần đây có hiệu thuốc .

– Không cần đâu , tôi về nhà nghỉ chút là được .

– Được , vậy cậu thay đồ đi , tôi ra ngoài .

Diệu Anh gạt đầu rồi tự mình đẩy Hải Đăng ra . Mỉm cười trấn an ai kia lo lắng này giờ .

~~~~~

Diệu Anh về đến nhà liền lên giường nằm ngay , chăn phủ kín đầu . Hải Đăng theo sau vừa thấy lo mà cũng vừa thấy mỉm cười .

– Cậu ngủ chưa ? Tôi có thể hỏi cậu một tí được không ?

Diệu Anh trong chăn đầu vẫn còn đau lắm , không phải muốn ngủ là ngủ được .

– Cậu muốn hỏi gì ?

– Sao tự nhiên cậu lại đau đầu thế ? Còn ngất xỉu ...

” Khiến tôi lo muốn chết ” Về còn lại Hải Đăng quyết định không nói . Nói tiếp thế nào cũng bị con nhỏ trước mặt phát ngôn bậy bạ quê chết thôi !

– Tôi muốn nhớ lại chút chuyện , nhưng không tài nào nhớ nổi .

– Chuyện gì ?

– Lúc ở dưới hồ bơi , trong đầu tôi hiện ra hình ảnh của thằng nhóc nào đó tầm 5,6 tuổi . Nhưng tôi chẳng thể nào nhớ rõ được khuôn mặt .

Hải Đăng ngừng việc , chẳng lẽ ...

– Cậu không nhớ được thì đừng cố quá làm gì !

– Ừ , tôi biết rồi .

– ...

– Cảm ơn cậu , Hải Đăng .

Đang miên man trong dòng suy nghĩ nhưng khi nghe mấy lời ” Cảm ơn ” đó của Diệu Anh , Hải Đăng vừa ngạc nhiên lại vui mừng .

– Cảm ơn chuyện gì ?

– Vì đã ở bên tôi !

Diệu Anh tự nhiên cảm thấy mặt nóng ran , không nói gì nữa , vùi đầu vào gối .

– Tôi lúc nào cũng sẽ ở bên cậu , Diệu Anh .

Nhận thấy từ phía đối diện không có phản hồi , Hải Đăng cũng biết ý mà không nói gì nữa , trong lòng nở từng khúc ruột . Vô thức mà mỉm cười , ôn nhu nhìn đứa con gái cuộn tròn trong chăn kia , xong lại nhẹ nhàng ra ngoài .

~~~~~

Diệu Anh ngủ một mạch từ chiều đến tối , đến lúc thức dậy đầu đã đỡ nhức hơn một chút . Liếc qua trên bàn , là một vỉ thuốc đặt trên tờ giấy note .

” Tôi không biết rõ về tình trạng sức khỏe của cậu lắm đâu . Nên đây là thuốc nhức đầu , ăn xong thì cậu uống đi . Ngày mai phải khỏe nhé , đợi cậu đi học ! – Your light ”

Your light ? Hải Đăng viết vậy là có ý gì ?

Ngẫm nghĩ một hồi , nhức đầu quá trời !

Tên này , để thuốc nhức đầu cho Diệu Anh chẳng những không giúp cô giảm đau mà còn làm cô đau đầu thêm . Thôi thì để mai lên hỏi thẳng tên dờ đó luôn , nghĩ chi nhiều cho mệt ?

Trong lúc Diệu Anh đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì tên xấu xa nào đó đã mò được mật khẩu facebook của cô . Cũng tại Diệu Anh suy nghĩ quá đơn giản , mật khẩu chỉ là vài ba con số điện thoại .

Vừa đọc vừa tức , có phải người yêu người ta đâu mà nhắn tin sến súa thấy bà luôn ! Sồn cả gai óc !

Phải xóa , xóa gấp ! Không thể để con bò đội nón đó đọc mà ngu ngơ sa lưới mấy tên hám gái này được !!!

Vậy là một nút , xóa tất cả , sạch sẽ !

Xong việc Hải Đăng mới an tâm mà đi ngủ .

~~~~~

Sáng sớm vừa đến lớp Diệu Anh đã thấy Hải Đăng ngồi ở bàn an tĩnh đọc sách .

Diệu Anh vừa ngồi xuống , theo thói quen nhìn vào học bàn . Thấy có hộp sữa , định bụng quay sang hỏi thì người bên cạnh đã nói

– Ăn sáng rồi đúng chứ ? Uống đi !

Diệu Anh không kiên nhẫn cầm ống hút vào uống . Đồ chùa mà , bệnh gì chứ !?

– Có vẻ cậu đã khoẻ rồi nhỉ ?

Hải Đăng mắt vẫn dán chặt vào sách , nhưng tâm trí thì chẳng thể nào tập trung nổi .

– Ừ , đỡ nhiều rồi .

Diệu Anh cười tươi trả lời , uống cạn hộp sữa còn lắt lắt . Sao hết nhanh vậy nhỉ ?

– Uống hết rồi còn muốn gì nữa mà lắt ?

Người bên cạnh phì cười , trêu .

– À thì , tôi tưởng nhiều lắm . Ai ngờ ... uống tí đã hết .

– Muốn uống sữa lắm à ?

– Nếu là cậu mua ...

Diệu Anh chỉ buột miệng nói vậy thôi , vốn không có ý gì . Bởi cô thấy bình thường ở nhà cũng có sữa nhưng Diệu Anh uống lại thấy rất bình thường , hộp sữa này lại thấy có gì đó đặc biệt .

Ấy vậy mà Hải Đăng ở bên cạnh không biết lý do gì mà bật cười làm Diệu Anh ngu ngơ nhìn chẳng hiểu gì .

Không nói không rằng đứng dậy lúi xềnh xệch Diệu Anh ra ngoài .

Quỳnh Giao vừa hay đến cửa lớp thì thấy hai người họ đi nhanh qua mặt mình . Dường như cả hai đều không thấy Quỳnh Giao .

Cái Quỳnh Giao khó chịu ở đây là Hải Đăng đang nắm tay Diệu Anh .

Vậy mà ,

Khi Quỳnh Giao vô tình chạm vào tay Hải Đăng cậu liền phản xạ rút tay lại .

Khi Quỳnh Giao có ý nắm tay Hải Đăng dắt cậu đi đâu đó , cậu liền hất tay ra ...

Bên ngoài nhìn vào , đều thấy hai người rất thân . Nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu , thái độ của Hải Đăng vụng lẩn làm Quỳnh Giao đau đớn đến nhường nào ...

”Tôi phải làm sao đây hả Diệu Anh ? Dừng tình bạn hơn 10 năm của chúng ta để đánh đổi tình yêu ? ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

”Trước khi đọc truyện au nói tí nhé . Tem lần này là bạn @_Monaku_ đã giật từ lâu mà au quên mất , bỏ qua . Giờ bù cho bạn nhaa !!! Xin lỗi và cảm ơn bạn đã ủng hộ cho au >>>> ”

~~~~~

– Cậu muốn uống sữa gì ? Tôi mua .

– Tôi hết hứng uống sữa rồi .

Mặt tỉnh bơ , con nhỏ nào đó đáp .

– Thế muốn gì ?

– Cũng không biết nữa .

Hải Đăng mặt ngẩn tũn .

Con nhỏ Diệu Anh này , trả lời thế là sao hả ? Dờ dờ ương ương ... ấy thế mà cái mặt đó ... vẫn rất vênh ... rất kiêu ... và cũng chẳng hiểu sao , lại thấy đáng yêu quá chừng !

Vô thức bàn tay ai đó định đưa lên sờ má người kia . Mà người kia tinh quá , nhanh quá , né mất .

Bị người kia phát hiện , đành chữa ngược .

– A ... tại mặt cậu dính gì đó nên tôi phải giúp .

– ... Không mượn !

Nghe câu phủ phàng đó , ức nghẹn cả người . Xoay người định đi lên lớp , lại thấy vạt áo bị giật giật . Quay lại người kia đúng là giật áo mình , mặt rõ là ” cún con ” .

– Bảo là mua nước cho tôi mà ?

Hành động thì đáng yêu thế đấy , mà lời trong miệng vừa bay ra lập tức hình tượng sụp đổ , lạnh như đá cục .

Không hiểu nổi sao trên đời lại có người nói chuyện với Hải Đăng bằng giọng như vậy được chứ nhỉ ?

– Vậy nói đi , muốn uống gì ? Ăn gì ?

– Hamburger , cam vắt .

Diệu Anh nói xong thông thả ngồi xuống ghế , vênh mặt rõ là kiêu nhé !

Dù có hơi tức đấy , nhưng vẫn đi mua nhé . Hải Đăng biết tổng mà , con nhỏ này làm gì có ăn sáng !

Vừa hay Hải Đăng đem thức ăn đến thì Quỳnh Giao cũng xuống căn tin .

Diệu Anh vô tư ăn , chỉ hất mặt ám chỉ Quỳnh Giao ngồi xuống đối diện , tức là ngay bên cạnh chỗ Hải Đăng ngồi .

– Mày ăn gì không ?

Quỳnh Giao từ lúc bước vào căn tin đã thấy Hải Đăng mua thức ăn đem đến cho Diệu Anh rồi . Nghe được câu này của Diệu Anh , là điều Quỳnh Giao mong nhất .

– Giống mày , nhưng tao uống dâu ép .

Diệu Anh lại trưng ra vẻ mặt ” cún con ” ban nãy . Bởi cô biết , chỉ cần cô như thế , nhờ gì Hải Đăng cũng làm . Còn lý do tại sao Hải Đăng lại như vậy , Diệu Anh chẳng đủ trình để biết được .

– Cậu đi mua giúp Quỳnh Giao nhé !

Biết ngay mà !

Con nhỏ này được nhờ và cậu là giỏi ! Ngay từ khi cái biểu hiện trên gương mặt Diệu Anh thay đổi Hải Đăng đã đoán được cô định làm gì rồi .

Không nói cũng chẳng đứng lên đi mua giúp Quỳnh Giao . Chỉ rút trong ví ra tờ 100k , đưa cho Quỳnh Giao .

– Cậu tự đi mua nhé ! Tôi này giờ đi lại mệt rồi .

Quỳnh Giao lòng đau thắt . Cô biết rõ , vì là mua giúp cô nên Hải Đăng mới như vậy . Thử hỏi nếu bây giờ là mua giúp Diệu Anh , bao nhiêu món Hải Đăng lại không mua ?

Diệu Anh ăn rất nhanh nhé , nhưng trong lúc ăn cô lại chẳng để ý đến ai . Đến lúc ăn xong cả rồi , ngẩng mặt lên lại thấy hai người đối diện như hai tượng đá . Không nói không rằng , cứ nhìn Diệu Anh mãi . Bị nhìn như vậy , thật ngứa hết cả người !

– Sao mày không đi mua ?

– Thôi , tao không đói !

Diệu Anh ngơ nghe tưởng thật , liền gạt đầu rồi lên lớp . Hải Đăng theo đó cũng đứng dậy bước theo Diệu Anh , một chút để ý đến Quỳnh Giao cũng không có .

Quỳnh Giao thực tổn thương sâu sắc .

Cớ sao người đó có tất cả ?

Cớ sao người đó có cả người cô yêu thương ?

Cớ sao cô lại chẳng có gì ?

– Giờ tự học –

– Hải Đăng này , tôi quên nói với cậu . Tôi xin cô rút khỏi cuộc thi ” Tài năng trẻ ” rồi .

Diệu Anh đột nhiên quay sang nói . Hai Hải Đăng trong lòng tự dung huyệt hẫng mấy phần .

– Sao vậy ? Là do không thích thi chung với tôi ?

Diệu Anh nghe vậy liền chối bay .

– Không có , tôi không thích mấy cuộc thi đó . Căn bản là không hứng thú .

– Ừ

Lát sau Hải Đăng lại gọi :

– Ê , Anh ...

– Gì ?

– Không có gì .

Quái ! Tên này hâm à ? Diệu Anh định bụng chửi cho một trận nhưng đang bận làm bài nên thôi , tạm cho qua .

Thế mà lát sau tên đó lại dõ chứng .

– Ê ...

– Gì ?

– Không có gì .

Bỏ qua , bỏ qua ! Diệu Anh cố gắng nín nhịn .

Quá tam ba bận , sau n lần ” không có gì ” , cuối cùng Diệu Anh cũng không chịu được mà phát hoả .

– NÈ CÁI TÊN ĐIÊN KIA ! CÓ GÌ THÌ NÓI TOỆT RA CHO BÀ NGHE !!! ÁP A ÁP ÚNG LÀM CÁI ĐẾCH GÌ THỂ HẢ ? CÓ BIẾT BÀ ĐANG LÀM BÀI KHÔNG ? MỘT LẦN NỮA BÀ VÀ VÀO MỒM CHO KHỎI ” Ê Ê ” NHÉ !

Hải Đăng phải nói là ngạc nhiên quá độ . Biết là Diệu Anh sẽ tức , nhưng không ngờ dữ dội đến mức này .

– À thì ... do tôi có chuyện muốn hỏi cậu .

– Đây , nói huyếch toẹt như vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không ?

Nóng tánh thì thế nhưng Diệu Anh hạ hoả ngay . Mặt hải lòng nói .

– Sắp tới thi chuyên , cậu có thi không ?

Thì ra là chuyện đó , có thể mà tên dõ hơi này giờ cứ áp úng mãi .

– Không . Tôi ở đội tuyển anh rồi , thi gì nữa ? Ôn tập đội kì thi quận thôi .

– À , tôi quên . Nói xem , tôi nên thi môn nào ?

Thật ra ở trường này có một điều khá riêng , mặc dù là học sinh của lớp chuyên Anh nhưng có thể ở trong bất cứ đội tuyển nào , chỉ cần đảm bảo điểm môn chuyên phải giỏi . Mà Hải Đăng thì chẳng phải ngu dốt Anh gì , cậu ta cũng khá đấy chứ ! Việc đảm bảo đủ điểm giỏi đồng thời bồi dưỡng một môn khác cũng chẳng gì to tát lắm .

– Cậu ? Tôi nghĩ toán được đấy , thấy cậu cừ nhất môn đó !

Diệu Anh thật thà nhận xét khiến ai đó một phen mát lòng .

– Ừ , tôi thi Toán !

Thế là ngày hôm đó , có nam sinh mò lên phòng giáo viên gặp cô chủ nhiệm . Vừa muốn bỏ thi ” Tài năng trẻ ” , lại đăng kí thi chuyên Toán . Tuy được khen vì tinh thần học tập nhưng vẫn bị cô mắng cho một trận tội bỏ cuộc thi ” Tài năng trẻ ” giữa chừng , không theo phong trào của trường . Ấy vậy mà vẫn toe toét cười .

~~~~~

Vào một buổi tối , rảnh rỗi Diệu Anh vào facebook tán gẫu .

Nhưng có một sự thật , khiến cô ngạc nhiên quá chừng !

Mấy tin nhắn làm quen không cánh mà bay cả rồi ??? Là tên nào khốn nạn dám xóa tin nhắn của cô ? Đúng thật là , còn chưa trả lời tin nhắn cho người ta nữa ...

Lượn lờ newfeed , chán chán . Lại vào confession của trường .

Chao ôi ! Đây chẳng khác nào chỗ ” tình tò ” trá hình cả ! Mà điển hình nhất là bày tỏ tấm lòng với cậu hotboy lại học giỏi , tánh tốt ... chẳng ai khác ngoài Trịnh Vũ Hải Đăng . Uiss , cái tên dở chết đi được í !

Vậy mà cái cậu hotboy được tỏ tình í , chảnh lắm nhé ! Gặp mấy bài viết như vậy , chỉ like thôi , đéch cmt đâu . Lâu lâu có nhiều bạn lầy quá , tỏ tình mãi thôi ! Chỉ trả lời 1 câu 6 từ vậy thôi :

” Cảm ơn nhưng xin lỗi nhé ! ”

Xì ... chảnh cún đến thế là vừa !!!

Cái lúc mà Diệu Anh đang rành rang lượn lờ xem confession như vậy . Hải Đăng lại cứ chăm chú nhìn chấm xanh của cô .

Haizzz ... con dở này , chắc không inbox cho cậu nói chuyện trước rồi .

– ” Hey ” – Dù sao cũng là đáng nam nhi , mình đi bắt chuyện người ta cũng đâu có gì sai . Nghĩ thầm như vậy Hải Đăng liền inbox Diệu Anh .

– ” Hey ! ”

Diệu Anh thuận theo trả lời lại .

– ” Làm gì vậy ? ”

– ” Rành rang xem confession thôi . Cậu cũng nổi phết nhì ! ”

– ” Cũng chẳng nổi gì mấy ”

– ” Lắm em theo thế mà ... ”

– ” Chẳng thà nổi trong lòng nhiều người như vậy , tôi chỉ cần nổi bật , đặc biệt với một người đủ rồi !!! ”

Quao !!! Vậy Hải Đăng nói có đối tượng là thật à ?

– ” Nhỏ nào xui vậy ? ”

– ” Phước ba đời đấy nhé nhỏ kia !!! Người đó là ... Người tôi thương nhiều năm lắm rồi ! ”

– ” Người như cậu mà cũng nặng tình dữ haaa ! ”

– ” Chủ nhật này cậu có rảnh không ? ” – Hải Đăng lảng sang đề tài khác , nói mãi con bò đội nón này cũng chẳng thấm được gì đâu .

– ” Tôi rảnh ”

– ” Vừa lúc tôi có hai vé xem phim , đi không ? ”

– ” Okay , không ngại ! ”

– ” Ừ , ngủ sớm đi ! ”

– ” Tôi chưa buồn ngủ ”

– ” Nghe hát không ? ”

– ” Ừ ”

Diệu Anh trả lời xong thì Hải Đăng cũng offline mất .

Chưa đầy một phút điện thoại cô đã reo inh ỏi trên giường .

– ” Alo , gì đấy ? ”

– ” Cậu bảo muốn nghe hát mà ... ”

– ” Ừ , mà ai hát cơ ? ”

– ” Tôi hát chứ còn ai vào đây !

– ” Cậu á ??? ”

– ” Cầm nhiều chuyện ! Lên giường đắp chăn vào , tôi hát ngủ luôn nhé ”

– ” Được rồi . Lẹ lẹ đi ! ”

– ” Bài này tôi thấy cũng được , định cover . Coi như hát cậu nghe trước vậy ”

– ” Ừ ”

Ở đầu dây bên kia vang lên tiếng guitar đệm đàn , âm thanh nhẹ nhàng ...

“Giờ này vợ đã ngủ chưa

Anh nhớ em chẳng câu chữ nào nói lên cho vừa

1 khúc hát du dương, vợ tuyệt vời nhất, với anh thật sự chẳng có ai sánh bằng

Hôm nay anh phải công tác xa,

Vợ hãy cứ yên tâm và cứ ngủ ngoan nha

Có gió đông sang, vợ nhớ phải mặc ấm

Chớ lo anh sẽ về sớm thôi vợ yêu

Nhớ nha vợ yêu, anh vốn yêu vợ rất nhiều

Cuộc đời này đâu có những sóng gió cứ để anh lo

Vui vì mình luôn có mãi luôn có nhau hạnh phúc tay nắm tay

Ngủ ngoan khi nào tỉnh giấc thấy anh về ngay

Chớ nên hơn ghen, anh sẽ giữ anh nguyên vẹn

Khi trở về anh sẽ bên cạnh em và nở nụ hôn

Bây giờ em ngoan nhé, khép khe khẽ đôi mi và hãy ngủ nào.

Đề anh yên tâm và bớt lo lắng đi

Chúc vợ ngủ ngon ... ”

Giọng hát đó ... trầm trầm ngọt ngào , lại có chút gì đó quen thuộc ... Mà Diệu Anh lại chẳng thể nào nhớ nổi . Rốt cuộc tại sao lại vậy ? Mỗi lúc bên cạnh Hải Đăng , Diệu Anh lại cảm thấy như mình vừa đánh mất một cái gì đó quan trọng lắm . Nhưng cô thực chẳng xác định nổi đó là gì ?

Một phần vừa mệt mỏi , lại thêm tiếng hát như ru ngủ . Diệu Anh thiếp đi lúc nào không hay .

– ” Ê ... ”

– ” Này , đồ ngu Diệu Anh ... im thế ? ”

– ” Anh , Diệu Anh ... ”

– ” Cậu ngủ rồi hả ? ”

– ” Ngủ ngon nhé , Diệu Anh ! Người tôi thương ... ”

Lặng lẽ gạt máy , Hải Đăng khoé môi khẽ cười .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hôm nay ngày 8/3 chúc các bạn nữ đọc truyện của au luôn luôn vui vẻ , học càng giỏi , ngày thêm xinh nhé >>> !

~~~~~

Sáng sớm ngày cuối tuần , Quỳnh Giao định bụng dậy tập thể dục với cả mua luôn đồ ăn sáng cho cô và Diệu Anh .

Điều không ngờ đến là khi vừa mở cửa đã thấy Hải Đăng đứng trước từ đó với hai bịch đồ ăn nóng hổi , chẳng biết cậu tới đây bao giờ .

– Cậu đến sớm thế ?

Cổ nặn ra một nụ cười , dù tâm can Quỳnh Giao biết rõ Hải Đăng chẳng phải đến đây vì cô .

– Ủ , tôi vào nhé ?

Chỉ gật đầu . Quỳnh Giao bây giờ không biết nói gì nữa .

Hải Đăng tự nhiên đi vào như nhà của mình , đặt thức ăn xuống bàn rồi lên thẳng lầu trên .

Quỳnh Giao theo sau ánh mắt tức tối nhìn lên phía phòng Diệu Anh , là Hải Đăng muốn đánh thức Diệu Anh dậy đây mà . Đã vậy cô không đi đâu nữa , ở đây làm gì đã cần nữa .

Quỳnh Giao với tay lấy điều khiển tivi , bật thật to , suýt max volume .

Bởi cô biết , bạn thân mình khá nhạy cảm trong giấc ngủ . Chắc hẳn Diệu Anh sẽ dậy ngay thôi .

Nhưng Quỳnh Giao không biết rằng , trước lúc đó Hải Đăng đã nghe được Diệu Anh nói mơ , tuy mới thoáng qua có thể thấy là một câu nói nhảm nhí , nhưng lại làm tâm trạng Hải Đăng hỗn loạn :

– Tôi nhớ cậu lắm ... cậu là ai ?

Ngay sau đó , đúng lúc Hải Đăng có lăm chiêu trò định đánh thức con lợn kia dậy . Thì Diệu Anh đã tỉnh dậy , mắt nhắm mắt mở bước xuống giường , vào thẳng WC làm vệ sinh cá nhân .

Một phút hụt hẫng , Hải Đăng chán nản đến bên giường ngồi . Nhìn quanh quất trong phòng , là tranh vẽ ?

Diệu Anh vẽ ai vậy ? Những nét vẽ đó , chẳng rõ là ai , chỉ biết trong đó là một cậu con trai .

– Ai vậy ?

Hải Đăng hỏi ngay lúc Diệu Anh vừa bước ra .

– Gì ?

– Những bức tranh đó , cậu vẽ ai vậy ?

– Không biết .

Diệu Anh là trả lời thực lòng . Nhưng Hải Đăng lại không biết thế , khi nghe câu trả lời không thoả đáng đó , cậu cứ nghĩ là cô đùa , cố tình che giấu .

– Cậu nói dối !

Diệu Anh cũng phải bật cười trước thái độ trẻ con của Hải Đăng . Mặt cứ giận dỗi , kiểu như đòi kẹo mà không có í !

– Tôi nói thật !

– Làm gì có chuyện ...

– Cậu bé này , là tôi hồi tưởng lại những gì đã mơ .

– Mơ ?

– Tôi biết chắc chắn rằng mình đã quên gì đó , tôi cần phải nhớ . Đạo gần đây tôi lại hay mơ thấy cậu bé đó , nhưng hư ảo vô cùng . Tôi nhớ bao nhiêu thì về lại bấy nhiêu thôi . Thực sự mà nói , hình ảnh cậu bé đó , mang lại cho tôi cảm xúc rất lạ . Là một người nào đó , tôi rất nhớ !

Hải Đăng lòng bồi hồi , xúc động .

Liệu cô có biết ...

Người cô đang cố gắng nhớ lại ... chính là cậu ?

Liệu cô có biết ...

Cái giây phút cô ngất xỉu rồi lại tỉnh trong vòng tay cậu . Cái giây phút cô kể cô quên một người , cậu vui mừng thế nào ? Hạnh phúc ra sao ?

Liệu cô có biết ...

Lúc cô bảo cô nhớ cậu bé đó , thực ra cậu cũng vậy . Bao nhiêu năm qua , cậu nhớ cô da diết , ngày gặp lại cô , cậu vui biết bao nhiêu ?

~~~~~

Nói là đi xem phim nhưng con nhỏ Diệu Anh đó lại giờ trò . Rủ theo cả Quỳnh Giao đi cùng , phá mất không gian riêng tư . Đến phút lại bảo đau bụng , phải về nhà gấp , nhường về lại cho Quỳnh Giao .

Rõ là con nhỏ láu cá ! Nếu đã không đi ngay từ đầu đừng đồng ý . Hại Hải Đăng bây giờ lại phải đi cùng Quỳnh Giao .

Suốt 120 phút trong rạp , tâm trí Hải Đăng như treo ngược cành cây . Hỏi gì , gọi gì cũng chẳng ừ hử một tiếng cho người bên cạnh biết .

Quỳnh Giao tui thân . Cô cũng là con gái , lại là bạn thân của Diệu Anh . Có khác gì tại sao chỉ cần là cô Hải Đăng liền buồn bã đến vậy ?

Trong lúc đó Diệu Anh chui tọt về nhà bật laptop lên xem phim . Cô nghe mấy thím ” một phim ” trong lớp giới thiệu , phim hàn Moorim School hay lắm nhé !

Xem được một lúc lẩn ra buồn ngủ , lại trùm chăn qua đầu bắt đầu ngáy .

~~~~~

Quỳnh Giao đi về thấy trong nhà tối thui , liền lẩn mò lên phòng Diệu Anh .

Thật hay ho lắm sao ! Trong lúc cô đang đau lòng biết bao nhiêu thì Vũ Hoàng Diệu Anh lại chui vào chăn mà ngủ ngon lành .

Không một chút kiêng dè Quỳnh Giao đến bên giường lay mạnh Diệu Anh dậy .

– Diệu Anh à , dậy đi ! Dậy nói chuyện với tao .

Ngay tấp lự Diệu Anh thức giấc , lần mò với tay bật công tắc đèn .

Ôi trời !!! Trước mặt là khuôn mặt lấm lem nước mắt của Quỳnh Giao .

– M .. mà sao thế này ? Bị gì mà khóc ghê thế ?

– Tao ... tao khổ quá mà ơi !!!

Quỳnh Giao ôm chầm lấy Diệu Anh , dụi khuôn mặt đầm nước mắt vào áo của Diệu Anh .

– Xem phim không vui sao ?

– Không , không vui tí nào cả ! Hải Đăng lạnh nhạt lắm , chẳng quan tâm , vui vẻ với tao gì cả .

– ... Sao lại thế ?

Diệu Anh xót xa nhìn bạn thân , thăm rủa tên đáng chết Trịnh Vũ Hải Đăng kia .

– Tao không biết nữa . Mà tao thấy có điều lạ lắm nhé ...

– Là gì ?

– Lúc đi với mày mặt Hải Đăng tươi như hoa luôn , sao đi với tao ... lại ủ rũ như cái bánh bao nhúng nước vậy ?

– À thì ... chắc hôm nay tên đó có chuyện không vui thôi mà . Không phải do mày đâu !

– Nhưng tao buồn lắm .

– Tao nói giúp mày nhé !

Giả vờ khóc lóc nãy giờ , cốt cũng chỉ là chờ câu nói này .

Vũ Hoàng Diệu Anh , đời này cô là lá chắn an toàn nhất , hữu dụng nhất của đời Quỳnh Giao .

– Mày giúp được gì ?

– Yên tâm , tên ch ... à không , Hải Đăng nhất định sẽ thay đổi thái độ với mày thôi !

Quỳnh Giao gật đầu rồi bảo Diệu Anh cho cô ngủ ở đây đêm nay . Diệu Anh tốt bụng gật đầu ngay , sau đó lại ngủ , hôm nay không hiểu vì sao cô mệt quá , chỉ muốn ngủ thôi .

Trong lúc Diệu Anh mệt mỏi ngủ say , Quỳnh Giao lại thấy điện thoại của Diệu Anh . Xem trộm tin nhắn Hải Đăng gửi suốt từ lúc đi chơi với cô tối giờ , đọc mà thấy ganh tị vô cùng . Tuy lời nói có phần trách móc nhưng vẫn là quan tâm , dịu dàng biết bao . Nhanh tay xóa hết sạch tin nhắn , Quỳnh Giao cũng chìm vào giấc ngủ .

” Xin lỗi Diệu Anh , đừng trách tôi tham lam khi vừa muốn có lá chắn vững chãi là cậu , lại muốn có người tôi yêu là Hải Đăng nhé ! ”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

– Diệu Anh , giúp tôi lần này !

– ...

– Diệu Anh , xem như tôi năn nỉ cậu , giúp tôi đi !

– ...

– Năn nỉ đấy , giúp tôi nhé ! Cậu muốn gì cũng được !!!

– Ừ ...

Cả một vài tuần sau đó , trường chuyên Hà Nội – Amsterdam rộn rạo tin sốt dẻo , hót hòn hột luôn nhé !

Khắp các forum , confession của trường học sinh , giáo viên gì đều bàn luận .

Sở dĩ như vậy cũng do Diệu Anh chuyên Anh A1 và Mạnh Hoàng chuyên Toán A1 công khai hẹn hò với nhau . Đấy , không hót mới lạ ấy chứ lị !

Kẻ tiếc nuôi , người ủng hộ . Bàn luận sôi nổi , đủ các thể loại .

Các thầy cô thấy hai học trò cưng của mình như vậy cũng ủng hộ lắm chứ . Toàn con cưng , giòi như vậy lại một cặp còn gì bằng ...

Chỉ tiếc rằng trong đám người nhao nhao bàn luận đó , lại có một người . Ngày đêm đứng ngồi không yên , trong lòng như có ngọn lửa , nóng hừng hực . Luôn nhìn Diệu Anh với con mắt tức tối . Sau bao lâu cậu không thể để Diệu Anh bị một tên lạ nào đó cướp mất ! Khốn khiếp ! Dám hót tay trên của cậu !

– Nói đi ! Tại sao lại vậy ? Yêu nhau ? CẬU ĐANG LÀM CÁI TRÒ QUÁI GÌ THẾ HẢ ???

Hải Đăng kích động nắm chặt vai Diệu Anh , đẩy cô vào tường . Cả người bị va chạm mạnh , từng cơn đau nhói truyền đến . Diệu Anh nhăn mặt :

– Tên đáng ghét ! Tôi mới là người phải hỏi cậu câu đó ? Tôi làm gì cậu mà lại nổi nóng với tôi ? Nóng quá hoá điên à ?

– Nóng đến mấy cũng không làm tôi điên bằng cậu đâu , Vũ Hoàng Diệu Anh !!!

Chết , Diệu Anh làm gì sai à ? Bình thường tên này gọi cô dễ nghe lắm mà ? Toàn ” Anh ” với ” Diệu Anh ” thôi , có sao hôm nay lại gọi cả họ lẫn tên ?

– Buông tôi ra . Có gì từ từ nói !

– Không được , nói cho rõ . Cậu và tên Mạnh Hoàng đó , là thế nào ?

– Thì như cậu thấy , chúng tôi yêu nhau .

Lời Diệu Anh vừa nói ra , bình thần đến lạ kì . Hải Đăng đầu như nổ tung , cô vừa nói cái gì ?

Yêu nhau ?

Cô nói từ đó dễ như vậy sao ?

Cái miệng đó , nói ra câu nào đều vô cùng nhẫn tâm . Lúc này cậu chỉ muốn cái miệng đó chẳng thể nói được câu nào khiến cậu đau lòng nữa .

Trong phút chốc , mặt của Hải Đăng càng ngày càng thu hẹp khoảng cách với khuôn mặt quá đỗi kinh ngạc của Hải Đăng .

Một chút nữa thôi , chỉ còn một chút nữa , môi chạm môi ...

– D ... Diệu Anh !

Câu nói vừa rồi , khiến cả hai đều ngạc nhiên nhìn về phía cửa .

Là Mạnh Hoàng ...

Rất tiếc Diệu Anh chưa kịp phản bua Mạnh Hoàng đã bỏ ra ngoài .

Dùng tất cả sức lực của mình , Diệu Anh đẩy mạnh Hải Đăng ra , tát mạnh vào mặt cậu , lại chạy nhanh theo Mạnh Hoàng .

Hải Đăng bị đẩy ngã xuống nền đất lạnh , nhưng sao lạnh bằng tim cậu ? Chẳng những không vui khi bị Mạnh Hoàng nhìn thấy , ngược lại còn đau nhói tới tận tim . Chỉ vì để cậu ta nhìn thấy , Diệu Anh lại có thể giáng một cái tát vào mặt cậu như vậy sao ? Cứ vậy mà chạy theo cậu ta ? Ánh mắt tối sầm , Hải Đăng đứng dậy tìm một người .

Vậy là sau ngày hôm đó , forum trường lại một phen loạn . ” Hotboy Hải Đăng công bố hẹn hò với Quỳnh Giao chung lớp chuyên Anh A1 ” .

Tin đó vừa lan ra , biết bao trái tim nữ sinh tan nát . Hotboy lòng họ , chàng trai trong tim họ , giờ đã có bạn gái rồi . Mà nghĩ cũng kì , trước giờ chẳng ai thấy Hải Đăng thân với Quỳnh Giao , lâu lâu mới nói chuyện một tí , vậy mà dùng một cái báo hẹn hò ? Lại thêm Quỳnh Giao còn chẳng có gì nổi bật , học hành cũng vừa tầm đứng thứ 5,6 trong lớp chuyên .

Đâu ai biết rằng , đằng sau câu chuyện đó .

“- Mai Quỳnh Giao , làm bạn gái của tôi , nhé ?

- Cậu ... vừa nói gì ?

- Tôi nói cậu hãy làm bạn gái của tôi !

- Sao đột nhiên lại ... ?

- Sao nào ? Không muốn ? Vậy tôi nhờ người khác !

- Được , tớ đồng ý . ”

Lúc đầu khi nghe Hải Đăng ngỏ lời , Quỳnh Giao thiếu điều nhảy cẫng lên vì vui mừng . Nhưng ngay sau đó cảm giác lại như rơi từ 9 tầng mây . Hoá ra , người ta chỉ muốn dùng cô để chọc giận người khác . Hải Đăng thật ác , lại lợi dụng tình cảm của cô để trả đũa người đó . Đau tới tận tim , nhưng Quỳnh Giao vẫn chấp nhận , chỉ cần ở bên cạnh Hải Đăng , rồi cậu sẽ là của cô thôi !

Cứ tưởng đến lớp con nhỏ nào đó sẽ chạy đến hỏi này hỏi nọ như những gì hôm trước cậu đã kích động mà làm . Nào ngờ nó chỉ nhón nhơ chạy đến tay bắt mặt mừng .

- Hey ! Cậu là người yêu của Quỳnh Giao hả ? Chúc mừng nha !!!

Diệu Anh như vậy cũng vì cả ngày hôm qua đến giờ đã được chứng kiến sự hạnh phúc đến tột cùng của Quỳnh Giao . Bạn thân mà , tất nhiên cô cũng vui lây .

- Ừ .

Thấy Hải Đăng lạnh nhạt như vậy , thầm nghĩ cậu đã có Quỳnh Giao rồi . Tất nhiên đối xử như vậy đối với Diệu Anh là bình thường . Định bụng tiếp tục đọc bài trước khi vào lớp nhưng vô tình lại liếc mắt qua má trái của Hải Đăng rồi lại nhìn bàn tay phải của mình , tự nhiên người nào đó đâm ra có lỗi .

- Hải Đăng ... !

- Gì ?

- Hôm qua ... tôi xin lỗi !

Ồ , thì ra là còn nhớ đến chuyện đó ! Cứ tưởng quên rồi chứ , bày đặt giả vờ xin với chả lỗi .

- Dễ ngọt người yêu xong rồi đấy à ?

- ...

- Phải rồi , người yêu làm sao bằng bạn được . Phải ưu tiên quan tâm người yêu hơn chứ !

- Đồ ngốc , người yêu cái gì chứ ? Xoay mặt lại đây tôi xem .

Ai đó vẫn cứ ngoan cố , lơ lơ đi , đểch chịu quay cái bản mặt thối đó lại . Diệu Anh đành phải dùng đến hành động , ôm mặt của Hải Đăng xoay về phía mình , một chút nhúc nhích cũng không được , làm Diệu Anh tưởng mình mạnh lắm . Nào ngờ ai đó đang sượng lảng , ngu gì cựa quậy . Để mặc cô làm gì thì làm .

Nhìn kĩ bên má phải hình như có vết xước thì phải ? Chắc , cũng cái tội Diệu Anh nuôi móng tay ! Bây giờ lại quả báo .

Hải Đăng nhìn Diệu Anh sẫm soi mặt cậu mà buồn cười . Đúng là do cô , nhưng chỉ là vết xước bình thường . Mà cô kia , cái mặt ăn năn hối lỗi đến thương .

- X ... xin lỗi nhé ! Có đau không ?

Đúng như người ta nói ” Được đăng chân lân đăng đầu ” , Hải Đăng nhân cơ hội vuốt xoa :

- Nhức lắm , cả đêm qua tôi khó ngủ chết đi được .

- Tội thế ! Giờ đỡ chưa ?

- Còn đau lắm !

- Làm sao bây giờ ?

- Gớm , sao trăng cái gì ? Cậu còn lo cho tôi đấy à ?

– Tên đáng ghét nhà cậu , tôi ghét thêm quan tâm làm gì !!!

Diệu Anh giận dỗi hất mặt Hải Đăng ra , quay sang tiếp tục ôn bài .

Hải Đăng biết là con gái giỏi lắm giận hờn vu vơ , nhưng có bao giờ để ý đâu . Bây giờ Diệu Anh trước mặt trưng ra vẻ mặt giận dỗi đó lại đáng yêu vô cùng .

Áp mặt xuống mặt bàn , nhìn nhìn vẻ mặt của Diệu Anh . Ai đó bị người khác nhìn chăm chăm khó chịu lắm , mà không nói .

– Diệu Anh ơi ...

– Anh dễ thương ơi ...

– Đừng giận tôi mà ! Anh rộng lượng lắm , tha cho tôi đi !

– Anh à , cậu người lớn lắm mà ! Chấp nhận con nít như tôi làm gì !!!

– ...

Cứ thế có kẻ năn nỉ ỉ ôi mãi , người kia cũng thấy vui vui trong lòng , mà ứ chịu tha đâu !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 21

Từ ngày tin đồn hẹn hò được công khai khắp trường , Mạnh Hoàng giờ ra chơi nào cũng sang tìm Diệu Anh . Hai người họ không biết đi đâu mà đến tận lúc trống đánh vào lớp mới thấy cái mặt con nhỏ đáng ghét đó đứng đĩnh đi vào .

Hôm nay Diệu Anh lại phải lên phòng họp lớp trường .

Làm người nào đấy ở lớp cứ ngóng mãi ! Họp làm gì mà lâu đến thế chứ ?

Tình cờ thấy cái gì rung trong học bàn Diệu Anh , thì ra là điện thoại . Bắn tính tò mò nổi lên , bèn lấy điện thoại ra xem tin nhắn vừa đến .

” Diệu Anh , vở kịch đó tôi nhờ cậu có lẽ nên dừng lại ở đây thôi . Cậu ấy ... cũng đã có người yêu . Có lẽ chúng ta không nên tiếp tục làm gì . Cảm ơn cậu đã giúp và cũng xin lỗi vì đã lợi dụng cậu ! ... ”

Cái tên người gửi đến ... lại là Mạnh Hoàng ?

Vở kịch ? Giúp đỡ ? Lợi dụng ?

Rốt cuộc bọn họ đang làm gì chứ ? Hải Đăng thật sự không hiểu gì cả ?!

~~~~~

Cũng như mọi ngày , Mạnh Hoàng lại sang lớp tìm Diệu Anh . Nhưng lần này lại khác , sau bọn họ có kẻ nào đó bám theo , quyết làm rõ mọi chuyện .

Hai người đó mờ mờ ám ám đến khuôn viên sau trường . Hải Đăng ở sau bức tường gần đó vênh tai lên nghe .

– Gì vậy ? Không phải hôm qua tôi đã giúp cậu xong hết cả rồi sao ?

Diệu Anh là người mở đầu trước . Trong khi tên kia vẫn cứ nhìn đầu đầu , chẳng nói gì , mãi đến một lúc lâu mới trả lời .

– Diệu Anh , có phải tôi quá ngu không ?

– Cậu không có . Sao lại nói như vậy ?

– Thích Quỳnh Giao đến vậy , nhưng lại không nói . Lại nhờ cậu giả vờ làm người yêu của tôi nữa chứ , thật đáng trách !

– ...

– Giờ thì tôi đã biết rồi , Quỳnh Giao rất yêu Hải Đăng . Điều đó ai nhìn vào cũng thấy rất rõ Diệu Anh ạ !

– ...

– Xin lỗi cậu nhé , tôi đã lợi dụng cậu rồi .

– Không sao , đối với tôi đơn thuần chỉ là giúp đỡ bạn bè . Hơn nữa , tôi cảm thấy cậu rất thật lòng với Quỳnh Giao nên mới đồng ý xem như thế nào . Về việc này , cậu cũng đừng nghĩ nhiều , tôi không để tâm lắm đâu .

– Diệu Anh , cậu thật tốt ! Quỳnh Giao có người bạn như cậu thật sướng quá rồi .

– Thôi thôi , cậu cứ khen tôi ... Không có việc gì thì tôi lên lớp nhé .

Mạnh Hoàng chỉ gật đầu , rồi cứ đứng mãi ở đó , nhìn Diệu Anh đi xa dần ...

Trong lòng cậu , có một cảm xúc lạ lẫm nào đó len lỏi ...

Hải Đăng cho đến bây giờ thì đã hiểu . Việc Diệu Anh làm để giúp Quỳnh Giao tìm được người yêu thật lòng sao ? Xem ra cậu tốt quá nhỉ ?

” Nếu cậu đã uống công đóng phim , vậy tôi sẽ cho cậu thấy ai mới là diễn viên , Vũ Hoàng Diệu Anh ! ”

~~~~~

Diệu Anh đang nằm lẩn lóc trên giường cày phim . Lại nghe tiếng chuông cửa dưới nhà .

Huh ? Đã gần 9h tối rồi ai còn đến đây ?

Xò đôi dép Doraemon vào chân , lon ton chạy xuống dưới mở cửa . Nhìn người đứng ở ngoài Diệu Anh mắt chữ A mồm chữ O ngạc nhiên .

– Giờ này cậu còn đến đây làm gì hả ?

Hải Đăng bên ngoài đi vào chỉ thuận miệng trả lời rồi lên thẳng lầu trên .

– Tìm Quỳnh Giao .

Quái nhỉ ! Tên này cứ mỗi lần vào nhà Diệu Anh cứ tự nhiên như nhà của mình vậy ?

Mà thôi , lên xem phim tiếp . Người ta đến tìm người yêu mà , cô nhiều chuyện làm gì cơ chứ ?

Đi ngang qua phòng Quỳnh Giao thấy tiếng cười nói của hai người rất vui , chắc hẳn bây giờ Quỳnh Giao đang hạnh phúc lắm .

Nghĩ vậy rồi Diệu Anh mỉm cười vào phòng .

– Hải Đăng , sao trể rồi cậu còn sang đây ?

– Tôi muốn sang gặp Diệu Anh một lát , nhưng không có lí do ...

Hải Đăng bây giờ đã không còn ác cảm với Quỳnh Giao như trước nữa .

Hôm ấy khi biết được sự thật vừa thấy tức giận khi Mạnh Hoàng lợi dụng Diệu Anh để kiểm chứng tình cảm của Quỳnh Giao . Vừa ngẫm lại , thấy mình cũng có khác gì ?

Chẳng phải cậu cũng đang lợi dụng Quỳnh Giao vì người con gái đó sao ?

Thật tội tệ ! Hải Đăng tìm gặp Quỳnh Giao , nói hết tất cả kèm theo đó là một lời xin lỗi .

Vậy mà Quỳnh Giao vẫn bỏ qua , nói rằng cô không để ý , nói rằng đã hết yêu cậu rồi . Hãy để cô giúp cậu , cũng như giúp cho Diệu Anh nhận ra tình cảm của mình và của Hải Đăng .

Hải Đăng trong phút chốc cảm thấy mình trước thật sai lầm . Sao lúc trước cứ nghĩ xấu cho Quỳnh Giao , chẳng phải cô rất tốt hay sao ?

– Sao vậy ? Làm gì ngần ngại ra thế ?

Quỳnh Giao thấy nãy giờ Hải Đăng không nói gì , lại hỏi .

– Không có gì .

Quỳnh Giao đẩy ly nước lọc sang cho Hải Đăng, lén cười bí hiểm.

– Vậy cậu uống tí nước đi.

Hải Đăng cũng chẳng nghĩ ngợi gì, nhận lấy ly nước uống hết cả ly.

Nói chuyện được vài câu lại thấy đầu óc lâng lâng. Quỳnh Giao trước mặt tự nhiên hoá thành 2 người, mọi thứ xung quanh tăng lên theo cấp số nhân, đếm không xuể.

Lúc này Hải Đăng lại muốn gặp Diệu Anh kinh khủng, lúc này thấy ở cửa nhìn cô có vẻ không vui lắm. Tự dưng lại thấy bồn chồn, lo lắng.

– Tôi sang phòng tìm Diệu Anh.

Hải Đăng loạng choạng đứng dậy, đi được vài bước cảm giác như đứng không vững. Bỗng có một vòng tay choàng qua người mình, lo lắng hỏi:

– Cậu sao thế Hải Đăng? Cần tớ giúp gì không?

– Kh... không cần. Chắc tôi buồn ngủ thôi. Sang gặp Diệu Anh rồi sẽ về ngay.

– Nhìn cậu không ổn lắm đâu! Hay là ở lại đây, tớ sang phòng Diệu Anh ngủ cũng được.

– Không sao. T... tôi ổn!

Quỳnh Giao càng cố níu Hải Đăng lại thì cậu càng cố gắng tránh đi. Từng bước mệt nhọc đến phòng Diệu Anh, gõ gõ cửa. Mà gõ mãi cũng chẳng thấy cái mặt thối ấy lộ ra.

– D... DIỆU ANH!

Cố nói làm sao cho thật lớn, hi vọng người đó trong phòng nghe được. Y như rằng mấy giây sau Diệu Anh liền ra mở cửa. Trên miệng còn ngậm miếng khô mực.

Hải Đăng bất chợt ngã vào người Diệu Anh, suýt nữa là cô té mất.

– Diệu Anh, nhớ cậu quá! Tôi muốn gặp cậu lắm!

~~~~~

Vì tuần này au bận đi trại với lớp, sẽ không có thời gian up truyện. Chap 19 đã up hôm 12/3, giờ chap 20 up 14/3 nhé. Nên vì thế trong tuần này sẽ không có chap nào nữa nhé =)))

Chúc mọi người Valentine trắng vui vẻ ~~~.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Cái quái gì thế này?

Cái tên đáng chết này nặng như lợn í! Mà nghĩ cũng kì, khuya lắm rồi sang nhà người ta, bảo là muốn gặp người yêu. Bây giờ lại sang phòng Diệu Anh, nhớ nhớ thương thương cái gì mà lần đứng ra ngủ thế này?

Rồi giờ làm sao đây?

Ngẫm nghĩ một hồi... hay là vác cái thân xác này sang phòng Quỳnh Giao nhỉ?

Nghĩ là làm, Diệu Anh cật lực khoác vai Hải Đăng lôi cậu đi. Cũng phải dặn lòng lắm mới không lòi xềnh xệch cậu ta như cái giẻ lau nhà mà đi đây!

Mà lạ quá... sao cổ mãi mà cái người đó chẳng lết cái thân một tí thế?

Làm sao đây?

Lại ngẫm nghĩ ...

Mà Diệu Anh đâu biết , người nào đấy đang mỉm cười , rất gian luôn nhé !

Nghĩ mãi mà chẳng ra , nhìn đi nhìn lại phòng mình . Thôi thì để Hải Đăng ngủ ghế , Diệu Anh ngủ giường .

Một lần nữa cố gắng dùng hết sức của mình để kéo cái cục tạ kia , ủa mà sao lần này dễ dàng thế ? Lại quá chừng !

Thả cái phích Hải Đăng lên ghế , Diệu Anh lấy tay quạt mồ hôi .

Tên này buồn ngủ đến thế sao ? Còn không về nhà để có chỗ ngủ đàng hoàng , lại lết xác qua phòng cô để Diệu Anh khổ sở thế đấy ?

Không nghĩ nhiều , Diệu Anh lên giường đắp chăn ngủ .

Nửa đêm , phần giường bên cạnh bị lún xuống , có kẻ tiểu nhân định bụng sẽ ngủ trên giường luôn cho thoải mái

Mà sao nhìn cái gương mặt ” đáng ghét ” kia lại cứ dần đo mãi ...

Tầm lòng quân tử không cho phép , như thế chắc khác nào lợi dụng lúc người ta đang ngủ làm bậy ?

Lòng tiểu nhân lại nổi lên , là Diệu Anh câu dẫn trước mà . Không phải do cậu đâu !

Vậy là kẻ tiểu nhân cúi người xuống , hôn phớt qua cánh môi mềm mại của ai kia . Cười thầm về ghế ngủ .

~~~~~

Từng tia nắng tinh nghịch xuyên qua khe cửa , rọi thẳng vào khuôn mặt đang nhắm mắt của Diệu Anh . Hải Đăng trong giây phút mỉm cười , khẽ khàng đi đến bên giường .

Định gọi người ta dậy mà ở ngoài đã có tiếng gõ cửa .

– Sao vậy ?

Hải Đăng mở cửa hỏi liền , một tay che miệng ngáp , tay kia lại vò đầu .

Chẳng hiểu sao nhìn Hải Đăng làm vậy vẫn thấy đẹp trai ngời ngời , Quỳnh Giao mặt đỏ lên . Nhưng lại nhớ đến đêm qua cậu từ chối cô thế nào ? Một mực sang phòng Diệu Anh ra sao ? Quỳnh Giao mặt tối sầm .

– Tớ sang gọi Diệu Anh dậy .

– Không cần đâu . Tôi gọi cũng được mà .

– À , cậu vẫn khỏe chứ ?

Quỳnh Giao không nhắc thì Hải Đăng cũng quên mất . Sao hôm qua đột nhiên lại buồn ngủ thế nhỉ ? Đầu óc cứ mơ mơ màng màng , lúc ở bên cạnh Diệu Anh có lẽ là lúc cậu còn tỉnh táo được một tí , còn lại thì ... chẳng biết gì . Đến nửa đêm cô hòng lại khô khốc , mới mò dậy uống cốc nước . Lại thấy người nào đó trên giường . Nghĩ đến mặt lại nóng ran , vô thức đưa tay lên sờ sờ môi .

Quỳnh Giao thấy mấy biểu hiện đó của Hải Đăng thật lạ . Liền xoa xoa tay trước mặt cậu .

– Tôi không sao . Chắc mệt quá thôi .

Hải Đăng lắc đầu cười cười . Nụ cười đó , toả sáng như nắng . Tim Quỳnh Giao lại một lần nữa lệch nhịp .

– Ừ , vậy tốt rồi . Tớ xuống nhà trước nhé , hai người cũng mau xuống đi .

Quỳnh Giao ôm mặt quay lưng đi .

Thật ra ban đầu Hải Đăng cũng có chút nghi ngờ là Quỳnh Giao làm . Nhưng mà , chẳng phải đêm qua Quỳnh Giao cũng uống nước đó sao ? Không thể nào là cô được ! Chắc thật là do Hải Đăng mệt quá rồi !

Trở lại trong phòng , Diệu Anh vẫn nhắm mắt chẳng hay biết gì .

Hải Đăng kéo ghế xoay đến ngoài đối diện giường , cầm tựa lên tay chăm chú nhìn người con gái đó .

” – Này , sao cậu xinh thế nhỉ !

– Vậy á ? Ai cũng bảo thế ?

– Diệu Anh , tớ quyết định rồi !

– Quyết định cái gì ?

– Sau này cho dù chuyện gì có xảy ra , cậu có đồng ý hay không . Tớ nhất định sẽ cưới cậu làm vợ .

– Hờ ?

– Cả đời này vợ tớ chỉ có mình cậu thôi , Vũ Hoàng Diệu Anh . Hải Đăng này hứa đấy ! Danh dự luôn ! ”

Thời gian trôi qua rất mau , tên tuổi , khuôn mặt , giọng nói , ... Tất cả đều in sâu trong Hải Đăng . Duy chỉ có một điều cậu thất vọng , Diệu Anh chẳng nhớ gì cả !!! Chẳng nhớ cậu là ai ? Xem như lần đầu hai người gặp nhau .

Mãi suy nghĩ chẳng biết Diệu Anh đã thức dậy từ bao giờ , chăm chăm nhìn Hải Đăng .

– Sao cậu còn ở đây ?

Nghe cái giọng đáng ghét đó rõ là có ý muốn đuổi Hải Đăng về mà .

– Tôi không ở đây thì ở đâu được ?

– Còn không về đi ? Cho cậu tá túc đêm qua là may mắn lắm rồi !

– Tốt thì tốt cho trót . Cho tôi ăn sáng ở đây rồi về cũng đâu mất mát gì ?

– Ừ .

Diệu Anh chỉ gạt đầu rồi với tay lấy cái lược trên bàn , chải tóc .

Hải Đăng cảm thấy cô hình như còn buồn ngủ thì phải , động tác cứ sao sao ấy . Liền đứng dậy giật lấy lược từ tay Diệu Anh , tự nhiên mà ôn nhu chải tóc cho cô .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

CHAP 22

Diệu Anh cả người nóng ran . Cũng tại ai kia thôi , chải tóc giúp cô thôi mà cũng nhẹ nhàng , từ tốn nữa . Khẽ kháng vuốt tóc đã đành , lại còn cái hơi thở nóng hổi kia cứ phả lên đỉnh đầu . Hại Diệu Anh đau tim đến chết mất !

– Kh ... không phiền cậu ! Tôi tự chải tóc cho mình được .

Diệu Anh giật lấy lược từ Hải Đăng rồi vụt chạy vào phòng tắm . Cô điên rồi , điên mất rồi ! Chỉ là giúp đỡ nhau thôi mà , chỉ là người đó tốt bụng chải tóc giúp cô thôi mà ... !

Cớ sao tim chẳng chịu nghe lời , đập mạnh đến mức muốn vỡ tung ?

Cớ sao đầu óc cứ vẩn vương mùi hương đó ?

Cớ sao cả người lại nóng ran như trong lò sưởi vậy ?

Đầu Diệu Anh , lại nhức nhối vô cùng . Cái gì đó , hiện lên ... Lại chính là cậu bé đó !

Hải Đăng bên ngoài thoải mái nằm lên giường , gối này , mền này , cả giường này , cũng đều là mùi oải hương quen thuộc đó , nghĩ hời có kẻ lại cười tủm tỉm .

Chợt nhớ về một ngày xa xôi ...

“- Con gái gì mà vụng thối vụng nát ! Chải tóc của mình cũng không xong .

– ... Khó quá chừng !

– Nhìn mà học theo này ! ”

Nhớ lại cái ngày đó cậu nóng tính biết bao nhiêu , mà cái người con gái đó lại đáng yêu vô cùng , nhẹ nhàng , nữ tính lắm chứ ! Duy chỉ có một điều vụng về quá cỡ !

Mỗi lần thấy cô chặt vật với cái lược , đầu tóc thì rối bù lên . Hải Đăng lại âm thầm trách phận , mình sau này khổ rồi ! Rồi lại có đứa con trai chạy về hỏi mẹ :

” Mẹ ơi , bày con buộc tóc cho con gái với ! ”

Hỏi xem , có đứa con trai nào biết buộc tóc cho con gái như cậu chưa ?

Mỗi lần thấy cô tóc dài mà chẳng buộc lên , trời lại nóng như lửa đốt . Có thằng nhóc lỏi bịch dây chun đủ màu nhờ mẹ mua ra , chu đáo mà buộc tóc cho người ta . Mẹ dạy cậu đủ kiểu nhé , nào là buộc tóc đuôi ngựa , búi một cục nhỏ nhỏ như củ tỏi này , thắt tóc con rít , con tôm , con cá gi nữa ... nhiều lắm cơ !

Thế là người ta ngày trước mỗi ngày gấp cậu là được buộc cho một kiểu tóc , sướng biết bao !

– Làm gì cười cười một mình thế ? Tự ki hà ?

Diệu Anh từ bao giờ đứng trước mặt cậu , hất mặt bĩu môi .

Đề ý thì so với khi trước người ta bớt vụng nhiều rồi . Vậy cũng tốt , sau Hải Đăng đỡ phải khổ hơn ...

– Không có gì . Đi ăn sáng nào !

Hải Đăng đứng dậy choàng vai Diệu Anh cười cười .

Quái nhỉ ? Tên này mới sáng hăm hay sao vậy ?

Ở dưới bếp Quỳnh Giao lục đục tìm gì đó , mặt mày nhăn nhăn nhó nhó . Diệu Anh hất tay Hải Đăng ra hỏi Quỳnh Giao :

– Tìm gì à ?

– Đồ ăn hết cả rồi , sáng nay ăn gì bây giờ ?

Quỳnh Giao gãi đầu cười trừ . Lại thấy phía sau Hải Đăng cứ nhìn mãi Diệu Anh , trong lòng dấy lên ghen tức .

– Vậy đi mua chứ sao ? Cũng tiện gần đây có siêu thị mà .

– Ừ , vậy để tao đi mua .

– Thôi mày ở nhà đi , tao cũng có thứ cần mua .

Vừa nói mặt Diệu Anh lại hồng lên .

– Tôi đi với cậu !

Hải Đăng nãy giờ mới chịu mở miệng nói một câu . Mà câu nói đó , cả hai người trước mặt đều không muốn nghe .

– Không nghe tôi nói có đồ cần mua hả ? Cậu đi theo làm gì ? Phiền chết được !

Hải Đăng nghe chữ ” Phiền ” đó lòng tự ái lại nổi lên . Đi thẳng lên phòng khách luôn , chẳng thèm nói câu gì nữa chứ !

Diệu Anh đành tặc lưỡi cho qua , bảo Quỳnh Giao ở nhà với Hải Đăng , cô đi mua tí là về ngay .

Nói chứ Quỳnh Giao còn trông chờ vào cái gì hơn cái này chứ ? Ở nhà một mình với Hải Đăng cơ mà ! Chẳng có kì đà cần mồi !

Nhưng mà có một điều Quỳnh Giao không ngờ đến , cái con người đó , tự nhiên trở nên lạnh lùng quá chừng . Hỏi gì cũng không trả lời , đến một cái nhìn cũng không có , đôi lúc Quỳnh Giao hỏi nhiều quá , ánh mắt Hải Đăng liền nhìn cô như băng như đá , tuyệt nhiên vẫn chẳng mở miệng .

Không khí trong nhà cứ ngột ngạt như vậy cho đến khi có tiếng chuông điện thoại . Quỳnh Giao ảo não nhấc máy nghe .

– Dạ , đây là nhà Diệu Anh .

– Con là ... Quỳnh Giao đúng không nhi ?

Cái giọng phụ nữ này , nghe quen quen í ...

– Vâng , mẹ Diệu Anh ạ ?

– Ủ , bác đây . Diệu Anh đâu con ?

– Nó ra ngoài mua đồ rồi bác ạ !

– Vậy thôi , cháu nhắn lại Diệu Anh tuần sau hai bác về nhé !

– ...

Quỳnh Giao vừa tắt máy đã thấy ai đó ngồi trên ghế đang nhìn chăm chăm mình . Diệu bộ ý rõ là ” Ai gọi đây ? ” mà vẫn không chịu mở miệng . Con người này , quả là người cô yêu , đáng yêu không thể tả !

– Mẹ Diệu Anh , báo tuần sau hai người về .

Ba mẹ Diệu Anh ? Họ còn nhớ cậu không nhi ? Còn nhớ thằng nhóc lóc chóc thường xuyên kè kè bên con gái họ ngày trước không nhi ?

Diệu Anh bên ngoài đi vào , phả hơi thở vào lòng bàn tay , dạo này tiết Hà Lợi lạnh hơn rồi . Cô đưa thức ăn cho Quỳnh Giao rồi ba chân bốn cẳng chạy nhanh lên lầu , giấu giấu cái gì đó , nhìn mờ ám lắm nhé !

Hải Đăng giúp Quỳnh Giao làm ổ la ăn tạm xong mà vẫn chưa thấy Diệu Anh đâu . Thắc mắc quá , lại tò mò nữa , có kè chạy biến lên lầu , gõ cửa mãi chẳng thấy ai trả lời .

Bất quá tự tiện mở cửa luôn , mà chẳng thấy Diệu Anh đâu . Trên giường lại chỉ có mỗi bộ quần áo ban nãy mặc . Con gái con lừa , lòi thôi thấy sợ !

– Diệu Anh , cậu đang trong phòng tắm hả ?

Bên trong có người nghe giọng kè bên ngoài mặt đỏ tía tai . Chết tiết ! Cái tên này tự nhiên lại vào phòng cô làm gì ?

– ... Ủ , cậu ra ngoài đi ! Tự nhiên lại vào phòng con gái làm gì chứ hả ?

Nghe được tiếng Diệu Anh rồi Hải Đăng mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng .

– Do ngóng mãi chẳng thấy mặt thối cậu đâu nên tôi lên đây tìm .

– Ủ , tôi xuống liền . Cậu đi đi !

– Nhanh nhé !

Hải Đăng định bụng dọn dẹp đồ trên giường giúp Diệu Anh rồi ra ngoài , mà vừa nhìn thấy ” thứ đó ” , mặt đỏ như cà chua cuối vụ , liền chạy xuống nhà .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Diệu Anh chậm chạp vịn tường đi ra ngoài , tay cứ ôm bụng suốt xoa . Cái đời con gái nó thật là khổ mà !

Mỗi tháng thì lại có gần một tuần bụng đau quằn quại , cái thời điểm này gặp ai khó chịu thật rất muốn chửi bậy nha !

Chẳng hạn như cái tên đáng chết lúc nãy kia , thiếu chút nữa Diệu Anh đã xách đôi dép lên ném vào bản mặt nhiều chuyện đó rồi .

Diệu Anh dọn dẹp tắt đèn đồ trên giường mà chẳng hề biết rằng , có người đã nhìn thấy chúng , đầu óc bây giờ cứ lằng lằng thế nào ...

Hải Đăng sau khi rời xa Diệu Anh lúc nhỏ đã chuyển đến học ở một trường quốc tế . Ở đó , cậu được học rất nhiều , bao gồm cả ... giáo dục giới tính ...

Cho dù đã học rồi đấy , mà mặt mày nó cứ đỏ lựng lên . Cũng khổ , người ta cũng mới lớn , mới thấy lần đầu , xấu hổ bất chết !

Mà đúng cái lúc ấy , con nhỏ Diệu Anh không không lại đi xuống , hại cậu nhìn thôi cũng không dám nhìn . Bèn nhanh tay cầm điều khiển trên bàn , bật tivi to oí là to !

Diệu Anh hai tay bịt chặt tai , định giờ chân đá một phát vào cái tên đáng chết đó , mà sức nhớ lại , khoảng thời gian này phải thật thùy mị , nét na . Không được bạo lực !!!

Cố gắng nín nhịn lắm nhé , Diệu Anh mới thốt ra câu dịu dàng oí là dịu dàng luôn :

– Bạn Đăng này , đây là nhà tớ nhé ! Là tivi của tớ nhé ! Cậu sang nhà tớ ăn chực rồi còn quậy phá nữa à ? Âm lượng to như vậy , chẳng lẽ tai cậu điếc nặng đến thế sao ? Hay tai lâu ngày chưa ngoáy , đóng cả cục trong đó rồi ? Hồng cả ti vi nhà tớ cậu ạ !

Cái giọng nói thì nhẹ nhàng thiết tha vậy đấy , mà từng chữ trong đó , nghe như muốn ăn tươi nuốt sống Hải Đăng vậy ! Không hiểu tại sao cậu bắt giác rung mình , con gái trong thời kì nó khó chịu thế à ? Kinh thật !

– Hahaa ... làm gì nóng thế ? Tôi tắt tivi là được chứ gì !

Hừm ... tên này hôm nay cũng nghe lời ra phết ? Có phải đói quá nên đâm ra hăm dọa không nhì ?

– Nghĩ gì thế ? Ăn sáng thôi , đói quá !

Hải Đăng đứng dậy choàng vai Diệu Anh kéo đi , miệng cười rộng đến mang tai .

Cũng chỉ là choàng vai nhau thôi mà , bạn bè ai cũng thế cả . Vậy mà có sao tìm Diệu Anh đập mạnh liên hồi , bất chấp cả nhịp điệu vốn có ? Có sao bên cạnh người ta lại chẳng muốn rời , cái mùi hương đó quấn quýt quanh cánh mũi ?

Hải Đăng thấy Diệu Anh cứ ngẩn tò te ra , chẳng hiểu đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa . Theo bản năng quan tâm ai đó , cậu đẩy đĩa ốp la Quỳnh Giao vừa mang cho mình sang Diệu Anh .

– Ăn đi ! Ngần ngợ cái gì thế kia ?

Chẳng biết rằng , Quỳnh Giao ngồi bên cạnh lại một lần nữa hụt hẫng . Giá rằng Hải Đăng cũng chú ý đến sự quan tâm của Quỳnh Giao một chút thì có phải tốt hơn không ?

Diệu Anh từ đầu đến cuối không hề ngẩng mặt lên , cứ cắm cúi ăn . Hải Đăng nghĩ chắc cô đói bụng nên cũng không nói gì thêm . Không khí trong phòng ăn yên tĩnh đến lạ .

~~~~~

Hải Đăng mấy ngày nay siêng năng cực luôn nhé ! Vui đầu vào sách , miệt mài ôn thi .

Cậu ta cứ làm quá lên ý ! Cũng chỉ là kì thi chọn vào đội tuyển để qua Tết lại thi quận thôi mà . Sức của đối thủ Diệu Anh nắm thừa , vô phòng thi tên đó chỉ cần dùng một nửa chất xám là đậu rồi .

– Hey , chăm quá nhì !

Con nhỏ Diệu Anh này , đích thị là muốn phá rối mà .

Hải Đăng nghe bên tai rõ mồn một cái tiếng nheo nheo của cô mà vẫn cứ không quan tâm . Ngẩng mặt lên nhìn ai đó cho có lệ rồi lại cúi xuống làm bài tiếp .

Mịa ! Dám lơ Diệu Anh này hả ? Được rồi , phá cho biết !

Cứ 5 phút một lần , Diệu Anh lại gọi ” Đăng ơi , Đăng à ... ”

Cứ 5 phút một lần , lại có đĩa mặt dày nằm xuống bàn , đầu đặt ngay vị trí vờ Hải Đăng , chớp mắt đáng yêu lắm chứ ị !

Cứ 5 phút một lần , thở dài ảo não , than chán than nản , cũng chỉ là muốn kẻ bên cạnh để tâm , liếc liếc mắt sang nhìn .

Cứ 5 phút một lần , giả vờ vứt đồ sang bên người ta , mà mỗi lần như vậy không phải chỉ vứt đơn giản mỗi cây bút thôi đâu , cả cuốn tập , cuốn sách nhé ! Quyết tâm che kín bài vở người ta , khỏi học .

Cứ 5 phút một lần , đem trái cây vào , xanh tươi lắm cơ ! Đưa qua đưa lại trước mặt người ta , nhai nhồm nhoàm cái miệng chép chép nhìn ngon lắm .

Cơ số 5 phút nhiều không kể , cả buổi hôm đó Hải Đăng có học được chữ gì đâu . Mà thôi , ở bên cạnh con nhỏ nào đó cũng vui lắm rồi , cái miệng cứ nheo nhéo nói bên tai , lại thêm cái vẻ mặt trả vờ nai tơ đó nữa !

Thử hỏi trên đời còn ai đáng yêu hơn ?

~~~~~

Đêm trước khi thi , mong lắm cuộc gọi hay thậm chí một cái tin nhắn chúc thi tốt từ người nào đó . Mà chờ mãi , chờ hoài , vẫn chẳng thấy .

Chỉ thấy mỗi cái tin nhắn từ Quỳnh Giao : ” Mai cậu thi tốt nhé ! Tớ sẽ luôn ủng hộ cậu !!! ”

Đến nửa đêm rồi , mà cái con nhỏ Diệu Anh đó cũng chẳng liên lạc gì . Có khi nào giờ này đã lăn tròn trong chăn ngủ rồi không ?

Cứ bứt rứt , khó chịu trong người ...

Phải nói là rất muốn nghe cái giọng nói đó nhé ... Thôi thì mình dành mặt dày vậy , gọi điện bảo người kia chúc !

Kệ , trước mặt người thương thì mặt dày mấy chẳng được .

Chẳng cần vào danh bạ , tay nhanh thoăn thoắt bấm dãy số quen thuộc , chờ đợi đầu dây bên kia nhắc máy .

– Alo ... – Bên kia có cái giọng ngái ngủ trả lời , nghe sao cứ dễ thương !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Hơ , ngủ sướng quá nhi ? Chắc là chẳng biết ai gọi rồi chứ gì ?

Nghe cái giọng dễ thương bao nhiêu càng đâm ra đáng ghét con người đó bấy nhiêu .

– Ngủ ngon không ?

Nửa đêm có tên điên nào gọi vậy nhi ? Gọi tới lại hỏi ngủ ngon không ? Đạo này bệnh viện thả rong nhiều quá rồi !

Diệu Anh đưa tay che miệng ngáp , hỏi .

– Ai vậy ?

Đấy , nói không trật đi đâu được mà .

– Tôi , Hải Đăng .

– À , thì ra là tên chết dở nhà cậu . Rảnh rồi quá hay sao mà nửa đêm gọi phá rối giấc ngủ của tôi ?

– Cậu là gì tôi của tôi thế ?

Quái ! Tên chết tiệt Hải Đăng này ăn trúng cái bả gì mà nãy giờ cứ hỏi toàn cái không đâu thế ?

– Bạn tốt !

Hải Đăng nghe Diệu Anh trả lời mà nhếch mép cười khinh , phì nhổ vào hai chữ ” bạn tốt ” đó !

– Bạn bình thường thôi cũng đã nhắn tin chúc tôi may mắn , chúc tôi thi tốt . Còn cậu thì sao , bạn tốt ? Vậy mà một câu chúc cũng không có ! Thử hỏi tốt ở đâu ?

Ặc , nghe giống như tên Hải Đăng đó đang tức vậy , tuôn một tràng .

– Chúc gì ?

Đúng là ... nhiều khi Hải Đăng ghét cái sự vô tư của Diệu Anh không tả nổi .

– Tôi không hiểu cái đầu cậu chứa cái gì trong đó , não cá vàng à ? Không nhớ gì hết vậy ? Ngày mai tôi phải thi đội tuyển Toán rồi , thế mà thứ bạn tốt như cậu vẫn đứng đưng thế à ?

Ừ nhì , Hải Đăng không nhắc thì Diệu Anh cũng chẳng nhớ . Có khi nào cô não cá vàng thật không nhì ?

– Xi , tưởng gì to tát ! Hải Đăng à , tôi biết khả năng của cậu mà , vô quet vài nét đã 9 , 10 điểm đậu luôn rồi . Tôi việc gì phải chúc cho dư thừa ?

Cái miệng Diệu Anh nó cứ déo như vậy đấy , khổ thân Hải Đăng thôi ! Trước khi gọi đã tự nhủ kiên quyết mắng Diệu Anh một trận cho chừa , ấy vậy mà nghe người kia nói có mấy câu thôi à . Đã hết muốn mắng , chỉ thích cứ im im nghe ai đó khen mãi thôi .

Muốn trách thì trách cái miệng người kia , chứ chẳng phải tại gì Hải Đăng đâu ?

– Và lại mọi người đã chúc cậu nhiều như thế còn gì , cần gì tôi chúc nữa ? Chẳng phải được mỗi Quỳnh Giao chúc cậu đã sướng điên lên rồi sao ?

Vừa sướng câu trước , câu sau đã khiến Hải Đăng máu nóng dồn lên tận não .

Nếu không phải cậu và Quỳnh Giao vẫn đang diễn vở kịch ” người yêu ” thì đã chẳng kiêng nể quát vào mặt con nhỏ ngu ngốc kia rồi .

– Thế người ta chúc rồi thì cậu không chúc nữa à ?

– Ừ , chúc nhiều quá làm gì ? Quan trọng là ở kết quả thi của cậu thôi mà .

– Tôi không cần biết , rớt là do cậu hết !!!

Nói nhiều đó thôi , đầu dây bên kia cúp máy thẳng thừng không thương tiếc .

Diệu Anh ở bên này ngẩn tò te cầm điện thoại . Tên này tính khí cứ như đàn bà í , cứ một tí lại giận với chả dỗi . Khổ quá mà !

Thật ra thì không phải là Hải Đăng không tiếc đâu , cũng thèm nghe cái giọng đáng yêu đó lắm chứ ! Càng nghe càng thích ấy .

Mà không được , mình là đàn ông , phải kiên quyết lên . Phải làm sao cho Diệu Anh ăn năn hối lỗi thật nhiều vào .

Ngóng mãi cả một tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy ai gọi lại , nhắn tin cũng không có .

Bực quá , ném điện thoại lên bàn , lên giường đắp chăn ngủ luôn .

Con nhỏ đáng ghét !

~~~~~

Diệu Anh gần sáng ngủ chẳng được nữa , định mò dậy đi dạo một tí rồi về đi học . Đúng ra hôm nay chẳng cần đến trường đâu , nhưng phải học đội tuyển nên vậy . Nghĩ cũng kì , hôm nay cũng là ngày thi tuyển học sinh giỏi vào đội tuyển các môn mà học sinh chuyên vẫn phải đi học như thường .

Nhắc đến mới nhớ , hình như tối qua ... ?

Chết rồi ! Diệu Anh lục tung cả cái phòng lên tìm điện thoại , mà sao chẳng thấy đâu . Rõ là tối qua cô mới nghe điện thoại xong mà , có thể vứt đi đâu được chứ ?

Cái tên tánh đàn bà đó nhất định sẽ giận dỗi Diệu Anh một trận cho xem .

Làm gì nhì ?

Không biết là điên hay khủng mà Diệu Anh quyết định ... sang tận nhà Hải Đăng ” nói chuyện ” .

Trên đường đi Diệu Anh cứ cảm thấy sờ sờ thế nào í , nghĩ rất nhiều cách để chuộc lỗi . Mà cái tên đó , sống chó quá thể đáng ! Dễ gì chịu tha cho cô ?

Bấm chuông mãi , gọi tên đến khô cổ rát họng vẫn chẳng thấy người ra mở cửa .

Nhớ có lần Diệu Anh đã từng thấy Hải Đăng mở khoá cửa rồi nhì ? Cái gì mà ” 08 ... ” ? Máy số đăng sau cô quên mất tiêu rồi .

Diệu Anh định bấm bừa mấy số đăng sau thì vừa lúc cửa tự mở . Đấy ! Như vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không ?

Hải Đăng đang ngồi trên ghế sofa vừa ăn điểm tâm vừa xem ti vi . Xem ra rất nhàn hạ , chẳng giống những đứa lo sốt vó lên vì sắp thi gì cả .

– Mới sáng sớm đến đây làm gì ? Còn định bê khoá nhà tôi nữa .

Nói sao giờ ? Diệu Anh không biết bắt đầu từ đâu cả .

– Miệng cậu bị ai khâu lại à ? Sao không nói ?

Hải Đăng nhăn mặt nhìn Diệu Anh , biết là tới đây ân hận mà . Thế mà lại còn cảm như hén .

– Chúc cậu thi tốt !

Diệu Anh lí nhí trong miệng , chẳng dám nói to .

– Cái gì ?

– Chúc cậu thi tốt !

Lần này thì Diệu Anh nói to hơn rồi . Vậy mà đến tai Hải Đăng , chỉ như tiếng muỗi vo ve bên tai .

– Mới sáng mà cậu như thiếu sức sống thế ? Nói lớn lên xem nào !

– Tôi nói chúc cậu thi tốt !!!

Diệu Anh hét lên rõ to , Hải Đăng khoái chí cười ha ha .

– Ừ , tốt lắm . Tôi nghe rồi , cảm ơn !

– Cậu đúng là điếc mà !

Diệu Anh tự do ngồi xuống ghế , liếc mắt toé lura nhìn tên bên cạnh .

Hải Đăng chồm người qua nhét miếng sandwich ăn dở vào miệng Diệu Anh , cười như không có gì xảy ra .

Miệng thì nhai nhồm nhoàm đấy , mà vẫn cứ nói .

– Cậu ăn rồi lại cho tôi , ăn chung à ? Ghê thế !

– Ghê cái gì ? Chỉ là miếng bánh thôi mà .

Hải Đăng lấy miếng sandwich tiếp theo , lại nhét vào miệng Diệu Anh . Nhìn cứ như ba út con ăn vậy .

– Ngon không ?

– Ngon !

Diệu Anh ngồi không cũng được thức ăn dâng tận miệng , không thích mới lạ . Cứ gật đầu lia lịa .

– Thích không ?

– Thích chứ .

– Vậy sau này mỗi sáng tôi sẽ dậy sớm làm điểm tâm , dâng tận miệng cho cậu ăn luôn .

Lời Hải Đăng vừa nói , là bộc bạch tâm tư của cậu . Tiếc rằng Diệu Anh mãi xem ti vi , chẳng nghe gì .

Ước quá Hải Đăng nhét nguyên lát bánh bự vào miệng Diệu Anh hại cô suýt nghẹn .

~~~~~

Hải Đăng đứng đĩnh hai tay đặt trong túi quần đi trên hành lang đến nơi Diệu Anh đang học . Bài thi vừa rồi mặc dù đề dài tốn thời gian nhưng cũng không khó lắm . Vừa thi xong Hải Đăng đã nghĩ đến việc chạy đến khoe khoang với Diệu Anh . Nghĩ là làm , Hải Đăng đứng bên cạnh cửa sổ nhìn vào trong , ánh mắt đảo một vòng tìm bóng dáng quen thuộc .

Hơ , con này hay ! Người ta tới đây học nó tới đây nói chuyện với trai à ?

Người khác thì tập trung làm bài , Diệu Anh lại tùm ba tùm bầy với mấy thằng con trai đó mà nói chuyện , cười vui phải biết ?

Ước muốn của Hải Đăng bây giờ là có thể vào đó lôi con nhỏ đáng ghét ra khỏi cái đám con trai đó , chửi một trận cho chừa cái tội hám trai !!!

Chương 25

Cái tên Hải Đăng này tánh đúng là quái gở mà !

Mới sáng còn cười đùa vui vẻ với Diệu Anh , bây giờ mặt lại hầm hập chẳng thềm liếc nhìn cô một cái .

– Hey , làm bài không tốt hả ?

Diệu Anh chạy nhanh lên phía trước ngang đường Hải Đăng đi . Khổ nỗi chân ngắn thua thiệt người ta là thế đấy !

Đã vậy rồi mà Hải Đăng còn lách người sang một bên , bỏ mặc Diệu Anh ở đó mà đi thẳng .

Chết tiệt ! Diệu Anh đẩy mặc xác , đéch quan tâm nữa !!!

Hải Đăng ở phía trước đi mãi mà chẳng thấy ai kia chạy theo nữa . Lại nghỉ hoặc ngoái lại đằng sau nhìn .

Chẳng thấy ai cả ! Ban đầu hơi tung tức thôi , càng về sau lại tức muốn trào máu họng cả lên .

Bỏ mặc Hải Đăng như vậy mà theo trai , thật quá đáng !

~~~~~

Diệu Anh ngồi trong căn tin với cậu bạn chung đội tuyển . Nghĩ thì phải tập trung làm bài , mà đầu óc nó cứ đề đầu đầu .

Vì lẽ gì khi nhìn bóng dáng lạnh lùng của người ta , lại cảm thấy hụt hẫng ?

Vì lẽ gì khi người ta lơ đi sự có mặt của cô , lại thấy cái gì đó nhói trong lòng ?

Chợt thấy thân ảnh quen thuộc này giờ cứ vẩn vương trong đầu Diệu Anh kéo ghế ngồi xuống bàn bên cạnh cô , theo đó là một bạn nữ , phải nói là rất xinh nhé !

Hình như là hoa khôi năm nay của khối 10 ý ! Minh Trang 10 Văn A2 .

Chẳng hiểu sao tiếng trò chuyện của hai người bàn bên lại át luôn tiếng trao đổi bài của Diệu Anh và bạn học .

Đành bảo bạn hôm khác rồi học chung , viện cớ Diệu Anh giờ đang mệt . Bạn tưởng thật cũng gật đầu , nhắc cô giữ gìn sức khỏe rồi về .

Diệu Anh ngồi một mình ở bàn , đầu gối lên vở , tay mân mê lon nước cậu bạn vừa mua .

– Anh Đăng giỏi thật đấy ! Môn nào học cũng tốt .

– Cũng bình thường thôi , em đừng tăng bốc anh như vậy !

Gớm , anh em ngọt xót ấy nhỉ ! Diệu Anh bữu môi khinh thường , nhấp một ngụm nước .

– Không , em nói thật lòng đấy chứ .

– Giỏi như em nói nhưng vẫn thua một người đấy em ạ ...

– Ai vậy anh ? Người đó có thể hơn anh sao ?

– Em nói như anh giỏi lắm ấy , cô gái đó hơn hẳn anh .

Minh Trang nghe Hải Đăng nói ” cô gái ” liền cảm thấy không vui . Rốt cuộc người đó là ai ?

Diệu Anh ở bàn bên tự cảm thấy mình thật nhiều chuyện , liền ôm tập vở rồi khỏi đó .

Một lần ngoái đầu lại , một ánh nhìn đến Hải Đăng cũng chẳng có .

Hải Đăng cảm thấy Diệu Anh có gì đó không ổn thì phải , liền xin lỗi Minh Trang rồi chạy ra khỏi căn tin .

~~~~~

Diệu Anh đang đi thì liền dừng lại, tay vịn tường, tay kia ôm bụng, trán toát cả mồ hôi, thành ra thứ gì cầm trên tay đều rơi xuống. Lon nước trên tay rơi xuống đất nước đổ ướt cả tập vở, nhưng mặc kệ, Diệu Anh đau bụng quá!

Cứ đến kì là bụng cô lại được dịp hoành hành, đau đến chết đi sống lại!

Chợt có ai đó ngồi xuống bên cạnh, cầm tập vở của Diệu Anh để sang một bên cho đỡ dính phải nước. Tay đặt lên đầu Diệu Anh, quan tâm:

– Đau lắm hả?

Giọng nói này, quen thuộc không tả nổi, Diệu Anh nhắm mắt trả lời.

– Không đau.

Hải Đăng phì cười, bộ dạng thế kia mà còn chối.

– Đi!

– Đi đâu? – Diệu Anh ngẩng mặt hỏi, bất gặp ánh mắt lạ lẫm của Hải Đăng, trong đó hình như có ẩn chứa sự lo lắng, cũng có ấm áp. Có sao khi nhìn vào đó, Diệu Anh thấy yên bình lạ thường, cơn đau như giảm hẳn.

– Mua thuốc.

Hải Đăng cầm tập vở lên rồi lại nắm tay Diệu Anh dắt đi. Mọi khi đều bị Hải Đăng túm tay kéo đi thật nhanh, mà sao hôm nay cứ bước chậm chậm? Lạ nhỉ?

Mình Trang ở sau bức tường nhìn thấy thái độ quan tâm quá mức đó Hải Đăng, liền sinh ra nghi ngờ. Chị ta, là Diệu Anh – học sinh ưu tú của đội tuyển Anh. Phải chăng ” cô gái ” mà Hải Đăng nhắc đến là Diệu Anh?

– Uống đi, đồ ngốc!

Hải Đăng đưa mấy viên thuốc cho Diệu Anh, thở dài mắng.

Diệu Anh mệt quá cũng chẳng đòi co, ngoan ngoãn uống thuốc.

– Sao đau như vậy không mua thuốc giảm đau?

– Tôi quên.

– Ừ.

Cả hai người im lặng như vậy, chỉ đơn giản ngồi cạnh nhau. Một lời cũng không nói, yên bình như thế có biết hiểu làm chồng chất sắp ập tới?

~~~~~

Tháng 12 đến, đồng nghĩa với kì thi học kì cũng đến.

Tất cả các môn Diệu Anh đều thi trượt, duy chỉ có Sử là nhồi nhét mãi vào đầu nó cứ chui ra lại là thế nào? Đêm hôm thức khuya, học bài chăm chỉ.

– Diệu Anh à, tao nhắc học bài quá.

Chuyên tâm như vậy lại thấy Quỳnh Giao ôm vở từ cửa bước vào.

– Gì đấy? Mai thi sử rồi, cũng là ngày cuối, cố gắng đi!

– Thôi tao học không nổi đâu. Năm gì cả tá thế này, nhét đếch vô!

Diệu Anh đang học nên không tiện nói, chỉ đẩy Quỳnh Giao về phòng, bảo cô siêng học bài rồi thôi.

Ái ngờ hôm sau quả thật Quỳnh Giao không học bài. Mà Diệu Anh nào để ý, chỉ muốn điểm thật cao, nên tập trung ôn bài.

Cô Liên dạy sử nổi tiếng hung dữ, khắt khe với học sinh, chẳng học sinh nào thấy cô cười bao giờ. Trúng giờ cô thì chỉ có ngồi im thin thít, không dám cử động.

Thế mà lại có người gan lớn, dám lật tài liệu chép. Đến lúc thấy cô chau mày nhắm thẳng hướng mình mà bước đến, liền chẳng biết làm sao mà ném tờ giấy lên phía bàn trên.

Gặp lúc đó Diệu Anh không hiểu vì sao mà cứ loay hoay mãi . Hải Đăng thấy lạ định bụng hỏi nhưng phải làm bài xong trước nên tạm gác sang một bên .

Nào ngờ ...

Cô Liên không tin là mình nhìn lầm , xem xét thật kĩ chỗ Quỳnh Giao ngồi nhưng lại chẳng thấy gì . Đúng lúc định đi lên thì lại thấy tờ giấy vo tròn lại ở dưới ghế ... Diệu Anh .

Lúc đầu cô cứ tưởng giấy nháp nhưng môn Sử thì nháp làm gì . Khi nhặt lên , ban đầu là ngạc nhiên sau lại không tin , cuối cùng là tức giận .

– Vũ Hoàng Diệu Anh !!!

Diệu Anh lúc này còn ý cuối nữa là xong bài , nghe cô gọi cả họ lẫn tên thì giật mình , liền ngẩng mặt lên trả lời :

– Dạ sao ạ ?

– Sao em lại có thể giờ trò gian lận như vậy được ?

– E ... em sao ?

– Chứ còn ai vào đây nữa .

Diệu Anh chưa kịp nói gì thì Hải Đăng đã đứng dậy cắt ngang :

– Chắc có gì nhầm lẫn thừa cô ! Hai chúng em ngồi gần nên em biết , Diệu Anh không hề sử dụng tài liệu .

– Việc này có ai làm chứng ? Ngộ nhớ hai em cùng bàn bao che cho nhau thì làm sao ?

Lúc Hải Đăng định tiếp tục cãi lại , thì Diệu Anh đã ngăn lại .

– Là em , thừa cô . Em xin lỗi .

Cả lớp lại được phen ngạc nhiên . Nhưng có lẽ người kinh ngạc nhất là Hải Đăng . Chẳng lẽ người như Diệu Anh lại làm thế sao ?

Diệu Anh không phải là kiểu người nhận giúp như vậy , công tư phân minh , việc ai nấy lo . Nhưng khổ nỗi , đối phương lại là Quỳnh Giao , bạn thân của cô . Diệu Anh luôn có một nhược điểm lớn nhất , luôn mềm yếu , rộng lượng với người thân thiết của mình . Cái giây phút cô khẽ liếc mắt về phía sau , nhìn thấy Quỳnh Giao cúi gằm mặt xuống bàn . Cô đã biết , người đó là Quỳnh Giao . Chỉ khẽ mỉm cười , cô nhận lỗi về mình .

Diệu Anh theo cô lên phòng giáo viên , trong lòng biết rõ hình phạt lần này chắc hẳn không nhỏ bé gì !

Hải Đăng ở lại thu bài lòng nóng như lửa đốt . Đến lúc cầm bài Quỳnh Giao trên tay , cậu liền nảy ra một suy nghĩ . Nhưng chắc không đâu , không lý nào Quỳnh Giao lại có thể làm trò đó với bạn thân của mình .

Nghĩ vậy cậu nhanh chóng thu bài rồi đem nhanh đến phòng giáo viên .

– Diệu Anh , em đã quy phạm quy chế thi . Cô xét theo đúng nội quy , hạnh kiểm của em hạ xuống yếu !

Tiếng cô Liên vọng ra ngoài cửa .

Nghe câu nói đó , có hai người chết sững , người trong phòng , kẻ bên ngoài , đều chung một suy nghĩ .

“Hạnh kiểm yếu làm sao Diệu Anh có thể thi chuyên được ?”

Chưa kịp nghĩ nhiều , Hải Đăng đẩy cửa bước vào . Lúc này Diệu Anh vẫn không biết , đầu óc cô trống rỗng , trước mắt như tối đen .

Cô Liên thấy Hải Đăng chỉ phẩy tay ý để bài lên bàn rồi ra ngoài .

Nhưng không , Hải Đăng vẫn ở lại đó .

– Thừa cô , em có chuyện muốn nói .

– Được , em nói đi .

– Diệu Anh là vi phạm lần đầu , mong cô rộng lượng bỏ qua , giờ cao đánh khẽ .

– Nếu em nói về việc đó thì hãy về lớp chuẩn bị tiết tiếp theo đi , đừng phí thời gian !

Quả nhiên là vậy , cô Liên không phải dễ thuyết phục .

– Cô dạy lớp bấy lâu chắc cũng biết, Diệu Anh là một học sinh ngoan thế nào. Huống hồ gần đây cậu ấy còn phải chuyên tâm ôn thi chuyên. Bài sử kiểm tra lại rất dài, thêm khó nhớ. Chắc Diệu Anh quên chỗ nào đó, trót dại lần đầu. Mong cô bỏ qua!

Cô Liên mặc dù có chút dao động trước những lí lẽ của Hải Đăng nhưng vẫn giữ nguyên ý kiến, chưa thay đổi.

– Nếu cô không tin, có thể dò bài Diệu Anh. Em chắc chắn những điều mình vừa nói là đúng sự thật.

Hải Đăng không phải là người có thể tự do nói bừa. Trước lúc vào tiết, hai người đã dò bài lẫn nhau. Diệu Anh thuộc bài như ăn cháo. Nếu giờ cô có dò lại cũng vậy.

Ngẫm nghĩ một hồi, cô Liên quay sang nói với Diệu Anh.

– Được rồi, Diệu Anh, cô bỏ qua cho em lần này. Tuy nhiên, bài kiểm tra này của em là 0 điểm!

Diệu Anh lúc này như từ địa ngục mới trở về, vội cảm ơn cô, lễ phép chào cô về lớp.

– Cảm ơn cậu nhé!

Diệu Anh trên đường về lớp lí nhí nói với người bên cạnh.

– Cậu nói gì thế? Nói be bét trong mồm thế ai nghe?

– Tôi nói cảm ơn cậu!

– Gì? Tôi vẫn chưa nghe! Ày da, có phải tai tôi có vấn đề rồi không?

Rõ ràng là cố tình mà, tên Hải Đăng này nhất định lợi dụng cơ hội để chọc Diệu Anh. Nhưng thôi, người ta vừa cứu cô, phải bỏ qua, nhường nhịn.

– Cảm ơn cậu, rất nhiều! Được chưa?

– Cậu nào? Cậu đang nói ai thế?

– Haizzz... Cảm ơn cậu, Trịnh Vũ Hải Đăng!

– Ừ. Nhưng nói xem, không phải cậu làm đúng chứ?

Diệu Anh không nghĩ Hải Đăng sẽ hỏi thẳng như vậy, bỗng chột dạ.

– Là... tôi làm.

– Tại sao?

– Cậu cần gì biết lý do?

– Sao không hỏi tôi?

– Tôi không cần sự giúp đỡ từ cậu.

Nãy giờ Hải Đăng cứ nhìn chằm chằm Diệu Anh. Vì lẽ gì cô trả lời mà mắt chẳng dám nhìn vào cậu?

– Đây là lớp trưởng gương mẫu của chúng ta sao? – Hải Đăng nhếch môi khinh bỉ, chế giễu.

– ...

– Tôi cứ nghĩ cậu là học sinh ngoan, hóa ra không phải vậy!

– ...

– Xem ra tôi hiểu sai về cậu rồi.

– Cậu hiểu tôi lắm sao?

Diệu Anh ngó sang Hải Đăng, cười như không mà hỏi.

– Phải.

– Ừ, vậy cậu hiểu đúng rồi đấy! Tôi là loại người có thể làm tất cả vì điểm.

Nhìn thái độ Diệu Anh bình thản như không, Hải Đăng nổi nóng ép cô vào tường, tay bóp mạnh cằm.

– Kể cả có bị tước quyền thi học sinh giỏi?

– Cậu nghĩ có thể sao? Ba tôi làm gì?

Hải Đăng quên mất, gia đình Diệu Anh giàu có như vậy, tiền để đầu cho hết. Lại thêm ba Diệu Anh là người góp vốn không nhỏ xây ngôi trường này, chỉ cần nói với hiệu trưởng vài câu tất nhiên Diệu Anh sẽ chẳng bị gì cả.

– Đúng nhỉ! Con gái cưng gặp chuyện, có người ba nào không đứng ra bênh vực?

– Con người như cậu, thật không tưởng!

Hải Đăng dứt khoát bỏ đi, ánh nhìn trước lúc quay lưng lạnh lùng như sắt như đá.

”Chẳng phải cậu từng bảo tôi nói gì cậu cũng sẽ tin sao?” – Diệu Anh ở phía sau ánh mắt đượm buồn nhìn theo bóng lưng đang xa dần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Diệu Anh bần thần nằm trên giường, cảm thấy mình thật dở hơi. Cậu ta giận thì sao? Không nhìn mặt cô đã sao?

Có gì đâu mà Diệu Anh lại cảm thấy buồn thế nhỉ? Những lúc như thế này chỉ có đồ ăn mới đem lại cảm giác hạnh phúc thôi.

Diệu Anh lò dò đi xuống nhà, phòng khách, phòng bếp gì cũng tối om. Có lẽ Quỳnh Giao vẫn chưa về nhà?

Diệu Anh ngồi vào máy tính trong phòng sách, lâu rồi không vào confession trường xem. Vừa bấm vào hiện ra trước mắt là bài viết không hay về cô.

”Gian lận trong thi cử, tại sao Diệu Anh không chịu phạt? Là có ẩn khuất gì?”

Kèm theo đó là hàng loạt bình luận ác ý. Quả thật người đời, lúc trước Diệu Anh ngoan ngoãn được lòng thầy cô thì xúm lại mà kết thân, giờ có chuyện liền quay lưng!

Buồn bực tắt máy tính, ngả người ra ghế Diệu Anh thở dài.

”Rốt cuộc trên đời này cũng chỉ có Quỳnh Giao là bạn duy nhất, thật lòng nhất!”

~~~~~

Hải Đăng thẫn thờ ngồi trước laptop, tin tức truyền tai nhau thật nhanh. Mà cũng phải, Diệu Anh là một học sinh nổi bật, đùng chuyện gì đều bị những kẻ ganh ghét lôi ra chặt chém.

Có một điều Hải Đăng đến giờ vẫn không tin nổi. Diệu Anh thực sự làm vậy sao?

Suy cho cùng cô chẳng có lý do gì để làm như vậy, cô học bài, thuộc như nuốt chữ. Không thể có chuyện như vậy!

Nhưng Diệu Anh chẳng phải đã khẳng định rồi sao? Diệu Anh nói, là cô làm, chính là cô! Lời cô nói ra đầy cương quyết, vậy cô có biết lúc đó cậu phải trấn tĩnh bản thân như thế nào để không làm đau cô? Qua thời gian Hải Đăng tuy có ít nhiều thay đổi nhưng cái điểm nóng tính vẫn còn đó.

Cái gương mặt đó, cái giọng nói đó, càng khiến cậu tin vào điều mà Diệu Anh thừa nhận.

Đang mải nhưc đầu suy nghĩ lại nghe thấy tiếng chuông cửa. Khó chịu cảm điều khiển từ xa mở cửa, Hải Đăng hỏi vọng ra:

– Ai đấy?

– Là tớ, Quỳnh Giao.

Quỳnh Giao xỏ đôi dép bông Rilakkuma bước vào, mỉm cười nhìn Hải Đăng.

– Đổi dép đi !

Hải Đăng nhú mảy nhìn chăm chăm thứ Quỳnh Giao đang mang dưới chân .

– Hà ? Sao lại đổi dép ?

– Dép đó không phải dành cho cậu .

Quỳnh Giao ngẫm nghĩ tìm đôi dép khác , chẳng biết là của ai mà Hải Đăng lại không cho cô mang một tí .

Lại thấy kì quá , Hải Đăng sống một mình mà có tận bốn đôi dép đi trong nhà . Còn dành cho ai nữa nhỉ ?

Quỳnh Giao vừa lấy đôi dép Doraemon ra khỏi tủ giày , còn chưa kịp mang vào chân đã bị tiếng nói từ trong bếp vọng ra , kèm theo ánh mắt chẳng mấy hài lòng .

– Dép khác !

– Sao vậy ? Dép này cũng không được à ?

– Ừ .

– Sao cậu keo kiệt thế ? Có một đôi dép thôi mà bắt tớ đổi đi đổi lại . – Quỳnh Giao đánh liều lớn tiếng với Hải Đăng . Trước giờ cô đều sợ cậu ghét nên chẳng dám hó hé nửa lời .

Mạnh miệng là vậy chứ Quỳnh Giao cũng sợ Hải Đăng tức lên đuổi cô về thì toi . Lại không phải , Hải Đăng chỉ xoay lưng vào bếp tiếp tục nấu mì , trầm giọng giải thích .

– Không phải tôi keo kiệt ! Mà là chủ hai đôi dép đó sẽ không thích ai đụng vào , bắt kể cái gì , dù có là dép .

Bất đắc dĩ Quỳnh Giao lại đổi dép tiếp , lần này mới nhận được từ Hải Đăng cái gật đầu . Tự hỏi người đó là ai mà ki bo bủn xỉn thật đấy ? Nhưng Hải Đăng có sống chung với ai đâu nhỉ ?

~~~~~

Minh Trang là hot girl của trường , bạn trai thay như áo . Tầm vài tuần lại có người mới . Cái số nó thật đào hoa mà !

Nhưng bây giờ đối tượng cô đang nhắm tới là Trịnh Vũ Hải Đăng . Mặc dù đã nghe đồn Hải Đăng đã có người yêu , Giao gì đó thì phải ? Mà mặc kệ , cô không quan tâm , chỉ cần biết nhất định Hải Đăng phải là bạn trai của Minh Trang .

Minh Trang cứ tìm cách tiếp cận mãi , mà cậu ta cứ giữ khoảng cách , xem ra thật khó khăn .

Lại thấy có gì đó lạ , Diệu Anh và Hải Đăng gần đây hầu như không hề nhìn mặt hay nói chuyện với nhau . Có phải vì lí do đó mà Hải Đăng tâm trạng cứ thất thường ?

– Diệu Anh , chị cho em hỏi một tí được không ?

Minh Trang sang tận lớp tìm Diệu Anh , trước đó cũng đã ngó quanh tìm Hải Đăng mà chẳng thấy đâu cả .

– Em tìm chị ?

Diệu Anh đáp như không , một nụ cười xã giao cũng không có .

– Vâng .

– Chuyện gì vậy em ?

– À ... anh Hải Đăng đâu rồi chị ?

Lại là Hải Đăng ! Sao Diệu Anh càng muốn loại bỏ cái tên đó ra khỏi đầu mà ai cũng nhắc đến vậy ?

– Này em , chị không phải bảo mẫu của Đăng đâu , em có thể đi khắp trường tìm cậu ta . Nhưng , tuyệt đối không đến gặp chị để tìm cậu ta !!!

Nhìn thái độ của Diệu Anh Minh Trang cũng có chút sợ . Không nghĩ cô ta có thể phản ứng mạnh như vậy .

– Em xin lỗi , nhưng em cũng có chuyện muốn nói với chị .

– Có chuyện gì thì em nói đi ?

Minh Trang đến gần Diệu Anh hơn , nói nhỏ .

– Thật ra em rất thích anh Đăng , chị có thể nói tốt về em trước mặt anh ấy được không ? Em muốn có cuộc hẹn với anh ấy nhưng lần nào anh Đăng cũng từ chối .

Lại thế ! Phát bực lên mà !

– Em có thể thôi nói về Hải Đăng không ?

– Xin lỗi nhưng mà em năn nỉ chị đó ! Giúp em với , có chị giúp được em thôi .

Hải Đăng từ bên ngoài định vào lớp thì thấy Diệu Anh và Minh Trang đang nói chuyện . Liền chau mày khó hiểu , hai người đó làm gì có quen nhau ?

– Em đến đây làm gì , Minh Trang ?

Hải Đăng thái độ vẫn vậy , một mực lạnh lùng hỏi .

– À , em ... em đến tìm chị Diệu Anh hỏi chút chuyện thôi .

– Anh nghĩ là em nên về lớp đi , vào tiết rồi .

Minh Trang gật đầu rồi quay sang Diệu Anh thành khẩn nhìn , ý nài nỉ thấy rõ . Diệu Anh thờ dài gật đầu , đành làm ” bà mai ” vậy .

Từ ngày cãi nhau Hải Đăng xin cô đổi xuống bàn Quỳnh Giao ngồi , phải nói là Quỳnh Giao sướng điên người luôn ý !

Đang vẽ nguyệt ngọc trên giấy Diệu Anh bỗng sực nhớ ra , Hải Đăng và Quỳnh Giao đang là người yêu mà ! Vậy chẳng phải nếu Diệu Anh giúp Minh Trang thì cô là người phá vỡ hạnh phúc của người ta sao ? Mà người ta đó còn là bạn thân của Diệu Anh nữa .

Hôm sau Diệu Anh hẹn Minh Trang ra khuôn viên trường , nói rõ cho em hiểu .

– Chị không cần lo , em không phải là kẻ cướp bạn trai người khác !

– Nhưng ...

Minh Trang kéo tay Diệu Anh nài nỉ , mong sao cô chịu giúp mình . Vừa lúc Hải Đăng đi ngang qua nhìn thấy , Minh Trang giả vờ ngã ra đất trong lúc hai người đang nắm tay nhau qua lại . Mặt ngây thơ tội nghiệp .

– Chị ... sao chị có thể làm như vậy ?

– Em ...

– Em không làm được chuyện ghê gớm như vậy đâu . Chị đừng ép em !

– Em nói ...

Hải Đăng bước đến đỡ Minh Trang , tức giận quát :

– Cậu đang làm cái gì thế ? Sao lại đẩy em ấy ?

– Anh Đăng ... – Minh Trang giả vờ ngạc nhiên , tròn hai mắt .

– Tôi kh ...

Diệu Anh định nói gì đó nhưng lại thôi .

Minh Trang tựa vào người Hải Đăng , được nước lấn tới ngày càng nép sát vào thân cậu , nhỏ giọng nói .

– Anh đừng nóng ! Em không sao .

– Diệu Anh làm gì em ?

– Chị ấy ... chị ấy biết em thích anh , muốn em là người thứ ba chen ngang vào chuyện tình của anh và chị Quỳnh Giao ...

Sắc mặt Hải Đăng đột nhiên tối sầm , âm u đến đáng sợ .

– A ... anh Đăng , anh phải tin em ! Thật sự em không muốn làm như vậy đâu ! Em đang cố ngăn cản chị Diệu Anh thì bị đẩy ngã luôn ... – Minh Trang vờ che mặt , sụt sùi kể lể .

Diệu Anh thật sự không ngờ đến , Minh Trang là học sinh cấp 3 sao ? Trình độ đủ để làm diễn viên rồi đấy !!!

– Được rồi , em vào phòng y tế nghỉ chút đi , có vết thương nào thì nhờ cô trực phòng băng lại . Lát anh sẽ đến gặp em .

Minh Trang trước khi ngoan ngoãn quay lưng đi còn khẽ nhếch môi cười Diệu Anh , thể hiện rõ sự đắc ý .

Hải Đăng từng bước đến gần Diệu Anh , nhìn thật kĩ từng biểu hiện của cô . Sắc mặt đó , vẫn chẳng thay đổi , vẫn vô cùng điềm nhiên . Đây là người con gái cậu yêu thương sao ? Đây là người con gái cậu ngày đêm nhớ nhung 11 năm qua sao ?

Bất chợt Hải Đăng bóp chặt cổ tay của Diệu Anh , gần giọng .

– Bàn tay này à ? Chính bàn tay trắng trẻo này đã đẩy Minh Trang ?

– Bỏ ra ! Tôi đau .

– Đau ? Vậy lúc cậu đẩy em ấy cậu có nghĩ em ấy đau ?

– Tôi không có !

Thật không nghĩ ra đến nước này Diệu Anh còn chối , chính mắt cậu thấy , chính tai cậu nghe !

– Nói đi , Vũ Hoàng Diệu Anh ! Cái gương mặt ngây thơ hiền lành này chứa đựng những âm mưu bí ối gì hả ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Diệu Anh bây giờ chẳng còn sức đâu mà phân bua cả , nhẹ hất tay Hải Đăng . Mà cậu nghĩ cô chỉ muốn trốn tránh nên càng nắm chặt hơn , dường như muốn bóp nát tay cô vậy . Cổ tay đỏ ửng cả lên mà Diệu Anh vẫn chẳng nói gì , cô không hề giải thích , cũng chẳng hề ngăn cản .

Cậu thua rồi ! Thực sự thua thảm hại ! Dù cố gắng đến đâu , tỏ vẻ mình tàn nhẫn , lạnh lùng đến đâu , vẫn là không nỡ làm người con gái này đau .

Dù biết người con gái này chẳng xem cậu ra gì , toàn gây ra những việc xấu xa , độc ác .

Buông tay Diệu Anh ra , một lần nữa Hải Đăng quay lưng bỏ đi , bỏ cô ở đó , một mình ...

Khoảng khắc Hải Đăng quay lưng , ánh mắt khinh khi , xem thường đó , Diệu Anh thấy rõ . Nhưng chẳng hiểu sao , cô lại chẳng muốn làm gì . Diệu Anh si diện , tự trọng cao , trước giờ là vậy , sao lần này cô không biện minh ? Cô không nói rằng bản thân hoàn toàn trong sạch ?

Bản thân cô cũng chẳng biết mình bị gì nữa !

Trong vô thức cả cơ thể nhẹ bồng , Diệu Anh chẳng nghĩ được gì , chẳng làm được gì ngoại trừ ôm cái bụng đang quặn thắt đau đớn , ngã xuống , ngất lịm đi ...

~~~~~

Hải Đăng chán nản vào phòng y tế , lại thấy Minh Trang giờ trò ” bánh bèo ” ra , thật là phát ngáy !

Dù Hải Đăng đang bệnh cho người bị thiệt là Minh Trang nhưng cái thái độ dựa dẫm đó thật chẳng ra làm sao .

– Anh Đăng , anh sao vậy ?

– Không sao .

Hải Đăng kéo ghế ngồi cạnh giường trà lời lầy lẹ .

– Em có đau chỗ nào không ?

– Ôn mà , trầy một tí cô đã giúp em băng lại rồi .

Cô Lam kéo cửa đi vào , cầm theo vỉ thuốc sẵn gặp Hải Đăng liền nhờ vả .

– Ủa Đăng , em cũng ở đây à ?

– Dạ , em thăm Minh Trang .

Hải Đăng đứng dậy chào cô , lễ phép đáp .

– Ủ , em giúp cô đưa cái này cho Diệu Anh nhé .

Hải Đăng ngạc nhiên nhìn vỉ thuốc cô đưa , hỏi liền :

– Thuốc gì vậy cô ?

– Dạ đây đó em , ban nãy Diệu Anh lên phòng tìm cô xin thuốc nhưng không có . Lúc cô về thì thấy tờ giấy note trên bàn , nãy giờ tìm Diệu Anh mà không thấy . Tí nữa em về lớp sẵn đưa thuốc cho Diệu Anh giúp cô .

Hải Đăng nghe xong chẳng trả lời gì , chỉ chạy ra khỏi phòng , hướng thẳng đến khuôn viên , nơi cách đây mấy phút cậu còn mắng cô thậm tệ . Diệu Anh bị bệnh , cô đang đau , vậy mà cậu chẳng biết , còn đối xử với cô tệ bạc như vậy ! Cậu chạy nhanh lắm , cứ sợ rằng mình đến trễ .

Chỉ tiếc rằng , ở nơi đó , đã có người bên cạnh cô . Người đó lo cho cô ghê lắm , sốt sắng gọi tên Diệu Anh .

– Diệu Anh , cậu sao vậy ? Đau chỗ nào ?

– ...

– Đừng lo , tôi sẽ đưa cậu lên phòng y tế liền .

Bây giờ cậu là người dư thừa . Diệu Anh đã có người chăm sóc , cậu còn lo lắng làm gì ?

Hải Đăng nhét vỉ thuốc vào túi quần , lẳng lặng về lớp .

~~~~~

Tan học Hải Đăng bảo Quỳnh Giao mang cặp về nhà giúp Diệu Anh , còn cậu sang lớp Minh Trang lấy cặp giúp em ấy .

Nghĩ đến cảnh trong phòng y tế cậu lại chẳng muốn đến .

Ghét cái gương mặt đó , ghét cái giọng nói nhẩn tâm đó , ghét lắm ! Mà sao chân vẫn cứ đi , vẫn tự bước đến trước phòng y tế .

Thôi thì cũng lỡ đến rồi , đẩy cửa bước vào thôi cũng đã thấy người ta rồi . Cậu tự nhủ chỉ cần thấy người ta khỏe thôi , cậu sẽ về ngay .

Vậy mà khi bước vào , người ta vẫn nằm đó , chẳng có động tĩnh gì . Mạnh Hoàng có lẽ đã về trước , chẳng ai trông Diệu Anh cả .

– Cặp của em . Tan học rồi , em về đi .

Minh Trang nhận lấy cặp nhìn sang giường bên , Hải Đăng sẽ ở lại vì chị ta sao ?

– Còn anh ?

– Em về trước , không cần lo cho anh .

Vậy mà người đó mặt dày , không nghe , vẫn ở lại chờ Hải Đăng về . Minh Trang không thể để hai người này có không gian riêng tư được !

Không như Minh Trang suy đoán , Hải Đăng tự nhiên đến lạ . Cậu không kéo ghế ngồi như lúc bên Minh Trang mà trực tiếp ngồi bên mép giường , bản thân cứ nhìn Diệu Anh không rời .

Minh Trang thấy mình bị xem như không khí vậy . Liền suy nghĩ về một số điều không đúng .

Người ta đồn bảo Hải Đăng và Quỳnh Giao là người yêu mà ngoại trừ ngồi chung bàn thì thôi , chẳng còn biểu hiện gì của tình nhân cả ?

Còn đối với Diệu Anh , rõ là đặc biệt hơn ! Mặc dù gần đây quan hệ hai người không tốt , lại thêm Minh Trang vừa dựng vở kịch làm Hải Đăng hiểu lầm Diệu Anh nghiêm trọng . Vậy mà khi Diệu Anh gặp chuyện , thái độ của Hải Đăng thay đổi 360 độ luôn ý , quan tâm lo lắng hết mực . Rõ là không bình thường !

Minh Trang chợt nghĩ đến một người , liền rời khỏi phòng y tế , tìm cách gặp Quỳnh Giao .

~~~~~

Trời đã chạng vạng rồi mà Diệu Anh vẫn chưa dậy , cô ngủ 2-3 tiếng liền rồi . Sao vẫn còn chưa chịu mở mắt ? Hai Hải Đăng đau tim chết mất , cứ hết nắm tay sờ sờ lại run rẩy đưa tay lại gần mũi , ngờ nghệch thở phào khi cảm nhận được hơi thở vẫn còn đó . Trông cứ như một thằng bồm vậy !

Cứ nghĩ đến những việc mình đã làm lòng lại day dứt mãi không nguôi .

Tự hỏi sao lúc đó cậu có thể làm đau cô ? Sao lúc đó cậu bỏ đi ? Sao cậu không nghe cô giải thích ?

Tự trách bản thân cậu đúng là một thằng tồi tệ mà !!!

Diệu Anh cựa quậy mở mắt , mọi thứ ban đầu mờ ảo rồi lại rõ nét hơn . Thứ rõ nét nhất , chẳng phải phong cảnh xung quanh , mà là con người đang ngồi bên cô .

Cậu nhìn cô , ánh mắt sâu thẳm thăm thẳm đượm buồn . Giọng nói của cậu , ảm áp quan tâm .

– Dậy rồi à ? Mệt lắm không ?

– ...

Diệu Anh nhìn chằm chằm Hải Đăng , tuyệt nhiên chẳng nói lời nào .

Hải Đăng cứ nghĩ cô còn giận , ân hận hối lỗi .

– Xin lỗi ! Là tôi sai , cậu muốn đánh muốn chửi gì cũng được .

– ...

– Giận lắm à ? Sao không nói ?

– ...

– Nói gì đi , tôi xin lỗi mà !

– ...

– Hay cậu mệt quá à ? Ăn gì nhé !

Diệu Anh bây giờ mới gật đầu .

– Tôi dẫn cậu đi ăn . Dậy đi !

Diệu Anh ngồi dậy bình thường , tuy nhiên cơ thể yếu ớt xanh xao lắm . Hôm qua đến giờ cô đã có gì trong bụng đâu .

Hải Đăng xót xa nhìn người ta , lòng cứ cắn rứt .

Diệu Anh ăn rất khỏe , rất nhanh . Tội người ta , chắc đói lắm . Gọi hai tô cháo ra Hải Đăng cũng chẳng ăn , nhường hết cho cô .

Đội Diệu Anh ăn xong có người mới đẩy ly nước cùng mấy viên thuốc sang cô , bảo :

– Uống đi , dạ dày cậu đau !

Hóa ra là Hải Đăng biết à , sao cậu biết nhỉ ?

Diệu Anh ngoan ngoãn cầm thuốc uống , vẫn chẳng nói gì . Cô sao thế nhỉ ? Cứ im lặng thế làm cậu lo quá !

– Cậu có muốn nói gì với tôi không ?

Hải Đăng bắt đầu gọi chuyện .

Đáp lại là cái lắc đầu từ Diệu Anh .

– Không muốn giải thích gì à ?

Lại lắc đầu .

Thú thật lúc bị Hải Đăng si và thậm tệ thật sự Diệu Anh rất muốn biện minh , rất muốn hét lên và tát vào cái bản mặt chó chết dám chửi cô . Nhưng bây giờ , Diệu Anh không muốn giải thích gì cả , cậu muốn hiểu sao , cô không quan tâm , tùy cậu cả thôi !

– Tôi xin lỗi ! – Hải Đăng nhìn Diệu Anh , không kiềm được xót xa .

– ...

– Tôi lại thất hứa rồi phải không ?

– ...

– Đã hứa cậu nói gì tôi cũng tin , vậy mà lúc cậu muốn thanh minh , tôi lại chẳng nghe . Tôi hứa tôi sẽ tin cậu , nhưng tôi đã không làm vậy , tôi tin lời của người khác . Bây giờ cậu nói hết đi , tôi tin , nhất định tin !

Lúc này , Diệu Anh thật sự muốn kể hết cho cậu nghe lắm chứ , chỉ tiếc rằng , trong khoảnh khắc , nói gì cũng thành sai .

– Cậu không cần phải CỐ GẮNG để tin tôi . Ngay từ đầu đã chẳng có niềm tin thì đừng hứa . Lời hứa này xem như tôi nghe !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

CHAP 28

Vũ Hoàng Diệu Anh , liệu có biết lời cô nói vô tình đến mức nào ?

– Tôi tin cậu , khẳng định là vậy . Điều tôi đã hứa nhất định sẽ làm !

– ...

– Cậu nghe cho rõ và nhớ rằng : Trên đời này cậu là ngoại lệ duy nhất của tôi về tất cả .

Hải Đăng khẳng định đầy kiên quyết , môi cậu xuất hiện một nụ cười , rất tươi . Có lẽ Diệu Anh không biết nụ cười này chỉ dành cho cô !

Quả thật với đầu óc của Diệu Anh bây giờ cô chẳng thể hiểu nổi mấy lời Hải Đăng vừa nói . Cô chỉ biết bây giờ mặt cô nóng ran , người ta cười đẹp lắm , rực rỡ chói chang hệt ánh mặt trời vậy .

– Về thôi !

Hải Đăng đứng dậy khoác vai Diệu Anh kéo đi như lúc trước vẫn thường làm .

Cậu dẫn cô đến siêu thị , chẳng biết làm gì nữa . Nhưng Diệu Anh vẫn im lặng đi theo , chẳng hỏi một câu .

Hải Đăng chọn rất nhiều thức ăn , cái gì cũng đưa cho Diệu Anh xem trước , đợi cô gật đầu cậu mới dám lấy .

Tất cả cũng đều do Hải Đăng tính tiền , Diệu Anh chỉ có việc đi theo .

Thấy Diệu Anh cứ im im mãi , Hải Đăng cũng đâm ra bứt rứt .

– Sao thế ? Còn giận tôi à ?

– Cậu làm hòa nhanh như vậy là muốn nghe tôi giải thích chứ gì ?

– Nhất quyết không phải !!!

– ... – Diệu Anh chỉ nhìn Hải Đăng cũng không trả lời .

– Thôi nào , chấp nhận gì mấy chuyện đó . Bình thường đi , cậu cứ như vậy tôi chết mất !

– Chết mất ?

Diệu Anh nhại lại tiếng Hải Đăng đầy khó hiểu .

– Ừ, rất khó chịu. Ít nhất cậu phải nói chuyện với tôi chứ, cả buổi cứ như thằng tự kỉ, quê chết được !

Cái hành động tự vỗ mặt của Hải Đăng sao Diệu Anh nhìn nó cứ đáng yêu nhỉ ? Chẳng hiểu sao nữa, tự nhiên cô thích cái hành động đó !

Thấy Diệu Anh cứ ngơ ngẩn nhìn mình, đưa tay véo má cô, Hải Đăng tự đắc.

– Chết mê chết mệt cái vẻ đẹp trai này rồi chứ gì ?

Hình như bị nói trúng tim đen ý, ai đó ngoảnh mặt đi thẳng luôn, chẳng thèm quan tâm kẻ phía sau gọi í ới.

~~~~~

Quỳnh Giao ở nhà cứ phải lo lắng đứng lên ngồi xuống mãi thôi. Nóng ruột nóng gan uống cũng phải mấy lít nước rồi chứ lì !

Tan học đến giờ cũng gần 8 giờ tối rồi sao Hải Đăng còn chưa đưa Diệu Anh về nhà ? Hai người họ đang ở đâu, làm gì nhỉ ?

Trong đầu cứ mường tượng ra từng viễn cảnh lãng mạn mà hai người đó có thể làm, Quỳnh Giao một phen tức tối, sự ghen tuông cứ trào dâng.

Tiếng chuông cửa ở bên ngoài vừa vang lên Quỳnh Giao đã vội vội vàng vàng chạy ra mở cửa. Y như rằng là cặp đôi ngoài kia đang cười cười nói nói thân thiết. Làm hòa nhanh đến thế sao ?

Vẫn cố ra vẻ tươi cười, Quỳnh Giao hỏi thăm.

– Mà không sao chứ, Diệu Anh ?

– Ừ, ổn mà.

Diệu Anh đẩy cửa vào nhà, Hải Đăng tay xách nách mang theo đồng hồ theo sau, miệng than trách.

– Này, tôi có phải ôsin của cậu đâu chứ ?

Mà con nhỏ đang trước kiêu lắm, chẳng thèm quay đầu lại nhìn một cái, hách dịch lên giọng.

– Tôi có bảo cậu mua đâu chứ ? Cũng đâu có bảo cậu phải xách mấy thứ đó ?

Thôi thì một điều nhịn chín điều lành, Hải Đăng mà hó hé nửa lời chắc bị đá ngay ra khỏi đây ngay lập tức mất.

Diệu Anh lên phòng thay đồ. Quỳnh Giao giúp Hải Đăng sắp xếp thức ăn vào tủ lạnh.

Hải Đăng phần nào suy đoán được nguyên nhân khiến bệnh dạ dày của Diệu Anh tái phát nặng như vậy. Không ngờ mình lại nghĩ đúng, bỏ mặc tủ lạnh trống trơn, cô chẳng thèm ăn một tí.

Quỳnh Giao ngồi trên ghế ngắm Hải Đăng đến ngây cả người. Người con trai này, hoàn mỹ đến mức khiến cô tham lam có được từng phút từng giờ. Vậy mà cái người con gái kia, chẳng thiết tha gì cậu cũng được Hải Đăng ngày ngày sát bên, có bất công quá không ?

Diệu Anh uể oải đi xuống trong cái bộ đồ Doraemon rộng thùng thình trông chẳng giống ai. Bất gặp cặp mắt đầy thích thú đang nhìn mình dưới phòng khách, Diệu Anh dậm ra có chút ngượng nghịu.

– Cậu quên rằng trong nhà có con trai à ?

Hải Đăng nhếch mép cười khẩy. Diệu Anh là cực ghét cái điệu cười này nhé !

Quả thực là Diệu Anh quên mất trong nhà mình đang chứa một tên cực kì biến thái. Bộ đồ cô đang mặc thoải mái lắm, cực kì thoải mái, thoải mái đến nỗi nó cứ tự động phô ra những gì không nên thấy ... Hận không có cái lỗ nào ở đây, Diệu Anh thẹn chết mất, chẳng dám ngẩng mặt lên nữa, mắt cứ nhìn nhìn dưới chân.

– Được rồi, ngại cái gì chứ ? Tôi về liền là được chứ gì ... thức ăn đã đủ cả trong tủ lạnh, cấm cậu nhịn ăn đấy ! – Hải Đăng tình tứ nâng cằm Diệu Anh hướng tầm mắt của cô nhìn về phía mình.

Vậy mà Diệu Anh cứ thơ thẩn, chẳng oi chẳng hời gì cả. Có kẻ ức quá tiện tay búng trán cô một cái rồi mới hả hê đi về.

Diệu Anh ban đầu xuống nhà định lấy gì nhỉ ? Thôi xong, Diệu Anh là bị Hải Đăng búng trán một cái đầu óc đã ngu muội rồi !

Chết chết ! Cái đầu này mà có mệnh hệ gì là ảnh hưởng đến toàn nhân loại đấy !!!

Hải Đăng chết bầm !!! Đừng để cô thấy được cái bản mặt thối tha đó !!!

Diệu Anh thất thần lên lầu, đầu óc cứ mơ mơ màng màng. Tên Hải Đăng đó càng ngày càng thân thiết với cô quá thì phải? Quỳnh Giao dạo này cứ buồn buồn sao ý?

Cả buổi tối cất lực dọn phòng sạch sẽ, Diệu Anh hí ha hí hửng chạy qua phòng Quỳnh Giao, tán gẫu.

– Quỳnh Giao, mày đang làm gì thế?

– Tìm phim xem thôi.

Quỳnh Giao miệng nhai bím bím, vẩy vẩy tay ý bảo Diệu Anh tới xem cùng. Cô lâu rồi cũng không xem phim, chẳng ngại nhảy tót lên giường giật bịch bím bím ăn ngon lành.

– Hôm nay tự nhiên sang phòng tao thế à?

Quỳnh Giao ngã lắn ra giường đợi phim chạy, hắt hắt mặt hỏi.

– Lâu lâu rảnh qua tâm sự chút mà.

– Tâm sự? Không lẽ có chuyện buồn phiền gì à?

Diệu Anh lác đầu lia lịa.

– Nghĩ xem, tao thì có gì mà buồn chứ!

Cũng đúng, Diệu Anh học tập cả tình cảm đều chẳng có gì vướng bận. Hai người là bạn thân từ nhỏ, đa số giống nhau về tính cách, vậy mà Diệu Anh lúc nào cũng sướng hơn! Thật không cam tâm!!!

– Mày với Hải Đăng dạo này sao rồi?

Không nghĩ Diệu Anh sẽ hỏi đến chuyện này, Quỳnh Giao nhất thời bối rối. Rất nhanh sau đó liền tươi cười trả lời.

– Vẫn rất hạnh phúc!

Diệu Anh một mặt tươi cười, vui vẻ vì hạnh phúc của bạn. Mặt khác lại có cảm thấy có gì đó nhói ở trong tim, rốt cuộc dạo này cô đang mắc chứng bệnh quái gở gì vậy?

Quỳnh Giao và Diệu Anh đang thoải mái xem phim ở đây là thế.

Ở một căn hộ chung cư cách đó không xa lắm, có thằng con trai kiên nhẫn mày mò mấy tờ giấy Origami, xếp vào rồi lại mở ra. Nhiều khi cũng bực lắm, mà nhớ đến người ta, lại cười tùm rồi tiếp tục xếp giấy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

”– Hoàn thành thật tốt công việc vào, các người sẽ có nốt số tiền còn lại.

– Cô gái à, tiền ít như vậy có đủ không?

– Tôi là học sinh! Các người đừng đòi hỏi quá đáng.

– Được được, tội tôi đùa thôi! Tội tôi sẽ làm tốt công việc lớn lao này.

Cô gái đó, cười nửa miệng quay lưng bỏ đi, trong lòng hi vọng việc này sẽ thành công.”

~~~~~

Diệu Anh thư thái tản bộ dọc công viên, dạo này cô nhọc thật đấy. Học đội tuyển bù đầu để thi quận, có được một ngày rảnh rỗi như vậy thật hiếm có.

Vô tình lại thấy tội nhỏ tầm 4, 5 tuổi chơi cầu trượt, xích đu đủ thứ. Lại nhớ về cái thời tuổi thơ đáng nhớ kia, vui biết mấy.

Bắt chợt đầu Diệu Anh lại đau, dạo này chẳng phải đỡ rồi sao? Bây giờ lại bắt đầu nhói lại là thế nào?

– Hey!

Hải Đăng tự dưng ở đâu lại nhảy ra, hại Diệu Anh thót tim chết mất.

– Cậu định hù tôi đúng tim chết à?

Diệu Anh lắc lắc đầu xua đi cơn đau, vờ đùa cợt như không có gì.

Mà không, Hải Đăng tinh lắm! Nhìn qua là biết Diệu Anh có vấn đề rồi.

– Bị gì?

– Có bị gì đâu.

Hải Đăng không tin đến gần, sờ trán cô, không sốt, mặt cũng không đỏ. Vậy rồi cuộc là mắc chứng gì mà mặt nhợt như khi ăn ớt thế kia?

– Điều toa! Nói xem, bị cái quái gì rồi?

Hải Đăng nắm tay Diệu Anh hướng thẳng nhà cậu mà kéo đi một mạch. Cái tính bướng bỉnh không đổi mà, hỏi gì cũng không, đau gì cũng chịu, nói ra tí chết ai à?

Chẳng hiểu vì lý gì mà Hải Đăng lại cứ khăng khăng, về tới nhà cũng kéo Diệu Anh một mạch vào phòng, không kịp để cô xò đôi dép vào chân nữa.

Đẩy cả đồng thuốc đến trước mặt Diệu Anh, Hải Đăng còn chu đáo rót thêm cốc nước để trên bàn.

– Bị gì thì uống đi, đầy đủ đấy.

Dối ối, thuốc gì lắm thế không biết? Đau đầu, sổ mũi, đau họng, đau bụng... có cả nhé! Cứ như tiệm thuốc tây ý.

– Tôi không cần thuốc này đâu.

– Thuốc cậu cần không có ở đây à? Vậy tôi ra ngoài mua.

Hải Đăng cầm áo định đứng dậy đi liền thì Diệu Anh kéo cánh tay lại.

– Tôi không đau gì cả. Chỉ là lâu lâu đầu lại nhói tí thôi.

Tự nhiên Hải Đăng lại đưa tay vuốt nhẹ đầu Diệu Anh, cười mà như không hỏi.

– Đau lắm à?

– Cũng không hẳn.

Chẳng hiểu sao Diệu Anh không muốn né tránh sự quan tâm gần gũi này, cứ ngồi yên một cục được người ta xoa đầu mãi. Kể ra Hải Đăng cũng sợ lắm, để gì được Diệu Anh ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

– Diệu Anh này... – Hải Đăng ngồi bệch xuống đất trước mặt Diệu Anh, ra bộ mệt mỏi lắm – Tôi đói bụng quá đi mất!

Đến phát mệt với cái tên dở này, Diệu Anh đi chân trần ra phòng bếp, lục cả cái tủ lạnh tìm cái gì đơn giản nấu đại cho xong. Chẳng như cô nghĩ, Hải Đăng ở một mình mà tủ lạnh đầy đủ thức ăn luôn ý. Rau, thịt, cá gì có cả, nhiều khi Diệu Anh cũng thắc mắc có đúng cậu ta là con trai không nhỉ?

Hải Đăng vui quá cỡ mà cứ kìm nén, tùm tùm cười ra phòng khách ngồi chờ. Cứ nhìn chăm chăm Diệu Anh, lại thấy có gì đó không ổn lắm. Nhìn kỹ từ trên xuống dưới mới phát hiện ra dưới chân cô chẳng mang gì cả.

Diệu Anh có thói quen đi dép trong nhà từ nhỏ đến giờ, không có dép cô chẳng chịu được. Bảo sao nãy giờ Diệu Anh cứ bắt chéo hết chân này lên chân kia lại ngồi lên ngồi xuống, đứng yên xào nấu cũng không được.

– Mang vào đi!

Hải Đăng quỳ một chân xuống đất, giúp Diệu Anh xỏ luôn đôi dép vào chân.

– Doraemon à? Đáng yêu nhỉ?

Vậy là sở thích của Diệu Anh vẫn không thay đổi. Xem ra đôi dép này cậu chọn đúng rồi.

– Ủ, nấu nhanh đi. Tôi sắp chết vì đói rồi.

Ngồi một lát lại thấy mùi thơm trong bếp tỏa ra, hấp dẫn lắm. Diệu Anh trên người mang tạp dề, đứng bên bếp bảo:

– Xong rồi đây.

Trên bàn nào là sườn chiên sả ớt, rau xào, cá chiên sốt cà chua, lại thêm canh tần ô cá thác lác nữa. Đây là tay nghề của con nhỏ vụng thối vụng nát trước đây sao?

– Ai dạy cậu nấu mấy món này thế?

– Mẹ tôi.

Ngẩng mặt lên thấy cái vẻ mặt kênh kiệu ghê lắm, tự nhiên lại muốn chọc người kia, Hải Đăng cười cợt.

– Nhìn ngon vậy thôi chứ ăn được không đó?

– Sợ thì đừng ăn!

Diệu Anh chỉ bình thản cời tạp dề ra, lên thẳng phòng khách. Hải Đăng liền kéo tay cô lại, cười cười.

– Để tôi ngồi ăn một mình à? Chán thế!

Nghĩ cũng tội, mà Diệu Anh cũng tốt tánh quá mà, đành ở lại nhìn kẻ khác ăn.

Hải Đăng gấp từng món nếm thử, không tệ. Xem ra tương lai cậu không sợ bị bỏ đói rồi, hạnh phúc quá!

– Sau này mỗi ngày cậu đều phải nấu cho tôi ăn đấy!

Buột miệng Hải Đăng nói huych toẹt những gì mình nghĩ ra, mặt mũi ngay sau đó đỏ cả lên.

– Tại sao phải thế?

Đếch hiểu trong cái đầu Diệu Anh chứa cái gì mà ngu thế không biết. Nói vậy còn không hiểu ý tứ gì cả.

– Lớn rồi hiểu! – Hải Đăng lạnh lùng phán, chẳng thèm liếc mắt nhìn cái vẻ mặt ngơ ngác của người đối diện.

Xi! Làm như Diệu Anh này ngu lắm chắc!!! Ý cậu ta là muốn cô về ở đợ chứ gì? Hàng ngày nấu cho ăn, phục vụ sung sướng, dễ lắm chắc?

~~~~~

Quỳnh Giao lâu rồi không về nhà ngoại, cô chuyển về đây lâu như vậy vẫn chưa một lần về thăm bên ngoại. Nghĩ cũng thật bất hiếu quá!

Đã bao năm rồi mà căn nhà này, khung cảnh này, vẫn chẳng thay đổi. Có chăng cũng chỉ là sự thay đổi của con người. Quỳnh Giao thừa nhận ngay cả bản thân cô giờ cũng thay đổi. Rõ rệt nhất có lẽ là với Diệu Anh, cô đã quá yêu người con trai đó, đến mức đến bạn thân mình Quỳnh Giao cũng làm những việc bỉ ổi nhất. Trách sao được, tất cả cũng vì yêu!

Bà ngoại lâu lắm rồi mới thấy được mặt cháu, đầm ra có chút tức giận, vừa thấy mặt đã quát.

– Còn nhớ đường về đây à? Sao không đi khuất mắt bà già này luôn?

Quỳnh Giao cười giả là chạy đến nịnh nọt bà.

– Thôi bà, thông cảm cho con với chứ! Con vừa về đây hơn 2 tháng thôi, bận học quá ạ. Thi xong con mới rảnh rồi về gặp bà. Xin lỗi mà, con yêu bà lắm, cũng nhớ bà lắm chứ!

Bà thường nói Quỳnh Giao giống mẹ, giống là ở cái miệng đó, cứ dẻo quẹo như đường vậy. Ai giận cho nổi?

– Thế đã ăn uống gì chưa?

– Con ăn rồi bà ạ.

– Trong tủ lạnh có trái cây bé Hoa mới mua biếu đấy, đem ra mà ăn.

Quỳnh Giao nghe đến ăn liền chạy vào lấy mấy trái quýt, bóc vỏ cho bà ăn.

– Ngọt không bà?

– Ừ, ngọt lắm.

Chốc chốc bà lại gọi chuyện hỏi.

– Học hành thế nào?

– Vẫn tốt ạ.

– Lớn như vậy rồi, thế mày đã yêu thằng nào chưa?

– Bà hỏi kì quá !!!

Đừng tới mấy chuyện này mặt Quỳnh Giao cứ tự động đỏ ửng lên, ngại ngại ngừng ngừng.

– Ngại cái gì? Đứa nào mà chả yêu, sớm hay muộn thôi. Thế mày yêu chưa?

– Thì... cũng có ạ.

– Đây, bà biết ngay mà. Yêu quá nên còn nhớ bà già này mà về thăm đâu.

– Ấy bà đừng nghĩ vậy tội cháu chứ! Là do học nhiều quá bận mà, chứ phải yêu đương mà cháu không nhớ đến bà đâu.

– Thế thằng đó là người thế nào?

– Cao ráo, đẹp trai lại học giỏi nữa. Tuyệt vời lắm! Bà mà gặp là mê liền cho xem.

– Hoàn hảo vậy mà đến lượt mày à? Khéo xem nó đã yêu con nào chưa đấy chứ?

Bỗng chốc tâm trạng Quỳnh Giao tụt dốc hẳn, cô biết Hải Đăng có yêu kẻ khác mà, kẻ đó cũng chẳng phải ai xa lạ lắm, nhất là đối với Quỳnh Giao mà nói.

– Mày còn nhớ thằng Lúa với con Quế dưới quê không?

– Nhớ, mà sao ạ?

– Thằng Lúa nó mê con Lan bạn thân con Quế mày ạ. Con Quế biết đâm ra nó ghét con Lan dữ lắm, ngược lại vẫn cứ say thằng Lúa như điều đồ. Mà khổ, con Lan biết gì đâu, tự nhiên lại bị con Quế cách mặt, hai đứa thân lắm mà giờ như người không quen, tình bạn đổ vỡ cũng vì một thằng con trai.

Quỳnh Giao nghe bà kể lại nghĩ đến mình, tự nhiên lại cảm thấy giống. Nhưng mà cũng đành chịu thôi, người yêu quan trọng hơn bạn thân mà nhỉ? Ai cũng cảm thấy thế mà đúng không?

– Bà à, cháu hỏi nhé. Giữa tình bạn và tình yêu cái gì quan trọng hơn ạ?

– Tùy tình bạn và tình yêu của mỗi người như thế nào, có ai giống nhau đâu.

– Thế ví dụ chuyện thằng Lúa con Quế đi bà.

– Bà thấy tình bạn của con Quế với Lan quan trọng hơn hết, tại nó thân nhau từ nhỏ đến lớn. Lại vì yêu một đứa con trai mà chia rẽ...

Bà nói vậy thế là bà nghĩ khác Quỳnh Giao à? Bà đúng hay cô đúng?

Mà mấy chuyện này phức tạp lắm, chắc chẳng ai đúng ai sai gì đâu nhỉ? Mỗi người có suy nghĩ, quan niệm riêng mà.

~~~~~

Đang ăn ngon lành ở ngoài cửa lại có tiếng chuông. Diệu Anh định đứng dậy mở cửa giúp nhưng Hải Đăng bảo để mình mở nên thôi.

Vừa mở cửa ra đập vào mắt là cái gương mặt quen không tả nổi. Tuần nào cũng nói chuyện bằng webcam với nhau mà sao không quen được.

– Vũ Đăng!

Kê trước mặt bỏ nhào đến Hải Đăng, khiến cậu té bịch xuống đất luôn, cái mông yêu quý lại một phen ê ẩm đau đốn.

– Haizzz... về sao không báo?

– Người ta muốn cho cậu bất ngờ mà.

Trong mắt Diệu Anh người lạ đó là một tên con trai , gương mặt baby phết ra . Cái hành động chẳng thể ngờ được là tên đó hôn chụt lên má Hải Đăng . What the hell ? Hai tên con trai hôn nhau á ? Vậy mà cái tên Hải Đăng đó vẫn chẳng có phản ứng gì , cứ tưởng phải nhảy dựng lên rồi chứ !

Tên con trai đó bây giờ mới để ý đến Diệu Anh , nhíu mày quay sang hỏi Hải Đăng .

- Cậu từ bao giờ lại quan tâm đến con gái thế ?
- Sao ?
- Đề con gái ở nhà mình , còn thoải mái thế à ?
- Bình thường thôi .
- Không lẽ cậu đã quên con bé đó rồi ?
- Không quên !
- Thế sao ... – Không để cậu bạn nói hết , Hải Đăng đã ngắt lời mất .
- Đừng nghĩ vớ vẩn . Con bé cậu nói là nhỏ đó đấy , Vũ Hoàng Diệu Anh !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Hải Đăng chống tay đứng dậy , giới thiệu với Diệu Anh đang ngồi trên ghế trở mắt nhìn hai người này giờ .

– Anh !

Đến bây giờ đầu óc Diệu Anh vẫn cứ ở đâu đâu , chẳng nghe cậu gọi gì cả .

Hải Đăng vỗ trán rửa thầm sự xuất hiện bất ngờ cùng với cả hành động kì quặc vừa rồi của bạn mình . Đến bên vỗ nhẹ vào má Diệu Anh .

– Đây là Sarah , bạn tôi ở nước ngoài mới về . – Hải Đăng định nói thêm về sau ” cũng là bạn của cậu ” nhưng lại thôi .

Sarah ? Đây là tên con gái mà ?

– Cậu ta là con trai mà ?

– Sarah mà là tên con trai à ? Đầu óc cậu có bị vấn đề không đấy ?

Tên ” con trai ” lạ mặt đứng dậy phui phui áo quần , khó chịu nói .

– Nhưng mà ... chẳng phải ?

Vậy là Hải Đăng hiểu Diệu Anh hiểu lầm gì rồi , cậu đưa ngón trỏ chỉ chỉ vào trán cô .

– Nghe rõ nhé . Sarah là tomboy nên phong cách vậy thôi , cậu ấy là con gái chính cống đấy !

– À , ra vậy . Hai người là người yêu à ?

Hải Đăng suýt nữa té ngửa với câu nói ngây thơ của Diệu Anh . Cô đang nghĩ gì trong đầu vậy ?

– Ai bảo cậu thế ?

Sarah đến ngồi bên cạnh Diệu Anh hỏi , cô gái này đúng là có gì đó quen quen .

– Hai người vừa hôn nhau còn gì ?

– Lạc hậu cũng vừa Diệu Anh ạ , bạn bè thân thiết hôn nhau bình thường thôi . – Hải Đăng dọn thức ăn trên bàn đi , buồn cười giải thích .

Ra thế , hóa ra nãy giờ toàn là Diệu Anh suy diễn à ? Ôi , ngượng thôi mặt luôn !!!

Sarah đến chỗ Hải Đăng ngồi xuống bên cạnh , thì thăm to nhỏ .

– Mà nói đây là Vũ Anh á ?

Hải Đăng chỉ gật đầu .

– Bây giờ lạ thế ? Hình như nó không nhận ra tao ?

– Ừ , cũng đâu có nhận ra tao . – Hải Đăng phất chốc buồn bã , thăm thờ dài .

Sarah miệng mở to quá cỡ luôn , tưởng tượng có thể nhét được quả trứng gà vào đó đấy chứ .

– Chẳng phải ... đã hứa rồi sao ? Không lẽ như vậy mà vẫn bình thường à ?

Hải Đăng biết chứ , lời hứa đó cậu vẫn nhớ như in , người như cậu có bao giờ thất hứa đâu . Nhưng khổ lắm , người đó là Diệu Anh .

Lẽ nào cậu lại nhẫn tâm làm điều đó ?

Xin lỗi chứ việc này cậu không làm được , thật tâm không nỡ . Hải Đăng đây là lần đầu không hoàn thành lời hứa !

– Người ta đã không nhớ mà còn muốn làm gì ? – Hải Đăng chỉ thản nhiên nhún vai trả lời , chẳng có thái độ gì cả .

Sarah im lặng hồi tưởng về ngày ấy ...

“Ba người , cùng học chung một trường mẫu giáo , chung một lớp , thân thiết với nhau như hình bóng . Đến một ngày không vui , Sarah phải theo ba mẹ sang Mỹ , Hải Đăng cũng vậy , nhưng là vào Đà Nẵng .

– Vũ Anh , mà ở lại đừng quên tụi tao nhé !

Mặc dù Sarah tính cách đã rất mạnh mẽ ngay từ khi còn nhỏ nhưng chuyện lại mít ướt .

– Tao biết mà ! Nhớ lắm , sao quên hai người được ?

Sarah biết Hải Đăng thích Diệu Anh lắm , thích lắm lắm cơ ! Ngày đó Hải Đăng buồn lắm , nhưng vẫn chỉ bình thường .

– Nói cho mà biết , Diệu Anh cậu mà quên tụi thì coi chừng đấy ! Hải Đăng này sẽ không bỏ qua đâu .

– Vậy chúng ta cùng thề đi ! – Sarah bắt chợt nảy ra suy nghĩ , trong phim người ta hay thề thốt mỗi lúc chia ly lắm . Như vậy sẽ không ai thất hứa cả , cũng không ai quên nhau .

Ba đứa ngồi suy nghĩ một lúc thật lâu , nát óc mới ra .

– Biết rồi . Nếu người nào quên sẽ bị Hải Đăng bỏ rơi , mãi mãi !

Diệu Anh nghe vậy liền bất bình .

– Thế còn nếu Hải Đăng quên thì sao ? Cậu ấy sao tự bỏ rơi bản thân được ?

– Cậu khờ quá ! Nếu vậy chúng ta sẽ bỏ rơi Hải Đăng . Mà có nghĩ cậu cũng đừng nghĩ tới chuyện đó , Hải Đăng , nhất định sẽ không quên chúng ta !!!

Chơi chung ba đứa mà Hải Đăng quan trọng lắm , như anh cả vậy . Lúc nào cũng bên cạnh hai đứa con gái , tụi nó ỷ thối , nên rất sợ bị cậu cho ra rìa .

– Được rồi , quyết định vậy đi !

Hải Đăng gật đầu tán thành . Cậu sẽ không quên Sarah , Diệu Anh lại khác , có muốn cũng sẽ không bao giờ quên được cô . ”

Lời hứa đó , là của ba đứa con nít loi chơi mới 7, 8 tuổi . Vậy mà cho đến bây giờ , tất cả bọn họ đều nhớ mà thực hiện . Duy chỉ có Diệu Anh , cô quên , quên sạch sẽ những gì tươi đẹp nhất ngày ấy .

– Vũ Anh ! – Sarah gọi , mong Diệu Anh sẽ cảm thấy một chút gì đó quen thuộc .

Nhưng không , Sarah hoàn toàn thất vọng . Diệu Anh chỉ thắc mắc hỏi cô .

– Cậu gọi tụi hả Sarah ?

Lúc nhỏ Sarah không bao giờ gọi Hải Đăng và Diệu Anh theo đúng tên . Cô không thích giống người khác , cô muốn mình khác biệt . Để khi nghe tên gọi Sarah đặt , Hải Đăng và Diệu Anh liền biết ngay người đó là Sarah .

Tên của Hải Đăng là Trịnh Vũ Hải Đăng .

Còn của Diệu Anh là Vũ Hoàng Diệu Anh .

Chẳng phải đều có chữ ” Vũ “sao ? Sarah quyết định sẽ chỉ gọi hai người họ là Vũ Đăng và Vũ Anh .

– Ủ , tôi gọi cậu là Vũ Anh nhé , được không ?

Sarah gật đầu , bắt đầu tươi cười nói chuyện .

– Ủ , cậu muốn gọi thế cũng được .

Vũ Anh ? Diệu Anh lần đầu nghe người khác gọi mình như vậy , nhưng sao vẫn cảm thấy có gì đó quen thuộc lắm nhỉ ? Như cô đã từng nghe rất nhiều lần rồi thì phải ?

– Lần này về đây bao lâu ?

Hải Đăng ném lon nước ép về phía Sarah , cũng đưa ly nước cam cho Diệu Anh , hỏi .

– Hm ... 1 tuần thôi . Không lâu được .

Sarah trả lời mà tiếc nuối vô cùng . Cô cũng muốn được ở đây lâu lắm chứ , mà không được .

– Ủ , ở đâu ?

– Tao muốn ở đây được chứ ?

– Tùy mày , còn phòng trống đấy . Nhưng mà phải dọn dẹp lại một tí .

Đối với Sarah chuyện dọn dẹp không thành vấn đề , cô gạt đầu rồi đi vào phòng bắt đầu dọn dẹp tất cả . Diệu Anh định giúp nhưng Hải Đăng bảo không cần , cậu nói cô vào chỉ làm vướng tay vướng chân Sarah thôi , lòng tốt bị gạt bỏ không thương tiếc , Diệu Anh chẳng thèm quan tâm , vừa uống nước vừa liếc mắt nhìn Hải Đăng tóe lửa .

~~~~~

Quỳnh Giao ở nhà ngoại về thì thấy Diệu Anh cũng vừa về đến nhà . Cô ra ngoài từ sớm không biết Diệu Anh hôm nay cũng không ở nhà .

– Mày đi đâu về thế ?

Tính Diệu Anh chẳng thích nói dối với ai . Có thể Quỳnh Giao sẽ không thích cô quá thân thiết với Hải Đăng , nhưng mà cô và Quỳnh Giao là bạn thân nên chắc không sao đâu nhỉ ? Với cả cũng có thân gì lắm đâu ? Ghét nhau như chó với mèo chứ đùa !

– Sang nhà Hải Đăng .

Nghe vậy thôi Quỳnh Giao đã khó chịu rồi , lập tức nhăn mặt .

– Làm gì ?

– Nó mượn tập tao , sang đòi lại .

Thì ra là vậy , Quỳnh Giao trầm thờ phào , ” ừ ” một tiếng rồi lên phòng .

Quỳnh Giao nằm yên trên giường , thân thể lười nhác chẳng muốn vận động , trên người vẫn là bộ đồ đi ngoài đường chưa thay . Nhớ về chuyện bà kể , lại nghĩ đến việc mình sắp làm .

Bà nói , bạn quan trọng hơn . Cô lại thấy , người yêu quan trọng hơn .

Quỳnh Giao nên làm thế nào ? Làm ra sao mới là đúng ?

Suy nghĩ của mỗi người khác nhau , có lẽ cô và bà cũng vậy .

Nghĩ một hồi Quỳnh Giao quyết định làm theo suy nghĩ của mình . Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ cãi lời bà , bà dạy gì bảo chi cũng nghe theo . Duy chỉ có lần này , Quỳnh Giao đành làm trái lời bà dạy , đi theo người mình yêu .

Quỳnh Giao sang phòng nhờ Diệu Anh ra ngoài mua giúp mình một ít đồ , viện lí do cô cả ngày ở ngoài đường , thật sự bây giờ rất mệt . Diệu Anh rảnh

rồi cũng chẳng hỏi gì nhiều , gật đầu thay quần áo ra khỏi nhà .

Quỳnh Giao ở nhà nhắc điện thoại gọi điện , bất giác khóe mắt uon ướt ... ” Xin lỗi , bạn thân . ”

~~~~~  
Diệu Anh từ trong siêu thị đi ra , nhanh chóng trở về nhà . Trời cũng khuya rồi nên cô chọn con đường tắt để về nhà nhanh nhất . Nhưng lại không ngờ , con đường này chẳng hề có ánh điện nào , một bóng người qua lại cũng không , vắng vẻ đến đáng sợ .

Diệu Anh cố gắng đi thật nhanh , cô rất sợ không khí xung quanh như thế này . Chợt nghe thấy ở phía sau có tiếng người đi theo , Diệu Anh sợ hãi chẳng dám quay đầu lại , cứ cắm đầu cắm cổ nhắm phía trước mà chạy .

Đột nhiên Diệu Anh tông sầm vào một người nào đó , mũi bị va chạm ê ẩm từng đợt , mùi hôi của người trước mặt xộc vào mũi khiến Diệu Anh chịu không nổi , bao lâu rồi người này chưa tắm vậy ?

Vừa ngẩng mặt lên nhìn đối phương đã hoảng sợ đến mức lùi lại phía sau mấy bước . Gương mặt đó , đáng sợ quá , trên trán , trên má của người đó có mấy vết sẹo dài , gương mặt đen như than nham hiểm đến ghê người .

Diệu Anh hoảng sợ định quay đầu bỏ chạy thì phía sau đã có một người nữa . Người này cũng chẳng kém người kia , ánh mắt toát lên sự thèm thuồng như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy .

Lời vừa nói ra thô tục y như về bề ngoài .

– Em gái , tỉnh một đêm không ?

Thì ra là lũ yêu râu xanh , Diệu Anh chưa từng nghe nói con đường này xuất hiện những thế loại người như thế .

Bàn tay kẻ đằng sau đặt lên cổ Diệu Anh , vuốt ve khiến cô nổi cả da gà mà hét ra .

– Thật là ghê tởm ! Mau tránh xa tôi ra !!!

Một đứa con gái làm sao có thể địch nổi hai tên đàn ông bặm trợn như vậy . Bọn họ đã nhanh chóng bắt lấy hai tay của Diệu Anh .

Một trong hai tên phẩy tay nói .

– Đường vắng vẻ , tao nhường mày trước vậy .

– Được được , hưởng xong tao sẽ đãi mày một bữa .

Nói rồi tên đó kẻ miệng đến bên tai Diệu Anh .

– Chắc em chưa thử cảm giác sung sướng lên mây lần nào ? Anh đây hôm nay sẽ giúp em .

Diệu Anh nghe xong bần rùn cả tay chân , mồ hôi túa ra đầy người , mặt mày cũng trắng bệch . Cô đang gặp chuyện gì vậy , có phải chỉ là ác mộng thôi không ?

Diệu Anh càng cố gắng trấn tĩnh bản thân không phải là thật thì môi của tên biến thái đã kề đến cổ cô . Cái cảm giác ớn lạnh truyền đến thân kinh làm Diệu Anh muốn buồn nôn . Cô thật sự , thật sự hi vọng sẽ có người đến giúp mình ngay bây giờ .

” Hải Đăng , làm ơn , hãy đến cứu tôi , xin cậu ! ”

– Áááááááááá ... – Tiếng ré thất thanh nhuộm cả sự thất vọng , túi hỏ cùng với tiếng xé áo vang vọng cả không gian vắng lặng .

Sarah lâu rồi không về nước , nặng nề muốn Hải Đăng dẫn đi đâu đó chơi . Hai người đi hết nơi này đến nơi khác , ăn đủ thứ món , bụng no đến căng tròn .

Đi ngang qua con đường tối tăm gần nhà Diệu Anh , Hải Đăng vô tình thấy bóng dáng quen thuộc , đối với người đó , cậu chẳng thể nào nhầm lẫn được . Đến gần một tí là tiếng khóc đau đớn đến xé cả ruột gan , đó chẳng thể là ai khác , chính là ... Diệu Anh .

Hải Đăng chạy như bay đến gần đó , Sarah thấy lạ nhưng cũng chạy theo . Lúc gần đến chỗ của Diệu Anh lại bị tên mặt mày bặm trợn ngăn đường .

– Tránh ra !

Hải Đăng mặt lạnh như tiền , nhanh chóng tránh sang một bên , lại bị tên chó chết đó ngăn đường .

Tên trước mặt vì mãi để ý đến Hải Đăng mà không chú ý đến người bên cạnh , ngay lập tức bị ăn một đấm của Sarah ngay má .

– Cứu Diệu Anh đi , việc đó quan trọng hơn .

Hải Đăng khẩn trương chẳng trả lời gì chạy đến chỗ Diệu Anh . Cảnh tượng trước mắt ngàn lần Hải Đăng không thể tưởng tượng ra . Áo của Diệu Anh đã bị xé toạc ra vương vãi trên mặt đất , chỉ còn mỗi chiếc áo nhỏ bên trong là còn ở trên người .

Hải Đăng lửa giận bốc đến tận đỉnh đầu , xóc áo tên chó chết dám làm mấy trò ghê tởm với Diệu Anh lên . Đấm liên mấy phát vào mặt , mặt mày chảy máu ngã phịch xuống đất .

Chẳng cần quan tâm đến tên đó làm gì , Hải Đăng cởi áo ngoài khoác lên người Diệu Anh . Diệu Anh nhìn thấy Hải Đăng như trút được gánh nặng này giờ , bao nhiêu tủi nhục , xấu hổ đã có người giúp cô trút bỏ cả rồi . Diệu Anh tức tưởi ôm chặt lấy Hải Đăng , thỏa sức mà khóc , từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ gặp phải chuyện đáng xấu hổ như vậy .

– Đăng , cậu đến rồi ! – Diệu Anh chẳng còn chút hơi sức , thờ phào an tâm .

Tên ban này bị Hải Đăng đánh đến xam xoàng mặt mày loạn choạng đứng dậy , chẳng làm gì được ngoài việc đánh lên .

Sarah vừa xử xong tên còn lại quay qua đã thấy Hải Đăng đang trong tình thế nguy hiểm thế nào , nhưng chỗ cô đứng lại cách xa chỗ của Hải Đăng quá , không kịp làm gì chỉ hét lên .

– Vũ Đăng , coi chừng !

Hải Đăng quá chú tâm đến Diệu Anh nên chẳng biết gì , nhưng Diệu Anh thì thấy hết . Cô xoay người Hải Đăng lại phía sau mình còn bản thân lãnh trọn cú đấm của đối phương . Phần bị trúng cú đấm là má trái , vì lực tung ra quá mạnh khiến Diệu Anh đau đến nỗi ngất đi .

Hải Đăng trong giây phút cảm thấy cả thế giới như sụp đổ , rút cuộc cậu đang gây nên cái gì thế này ? Chẳng những không bảo vệ được cho Diệu Anh còn khiến cô bảo vệ ngược lại cậu , đau đến nỗi ngất xỉu sao ? Cậu là thứ tệ hại gì vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Diệu Anh mơ màng tỉnh dậy , đầu vẫn ong ong chẳng thể định hình được là mình đang ở đâu , má trái lại truyền đến cảm giác nhức nhối , ê ẩm vô cùng .

Đây là đâu vậy ? Sao Diệu Anh lại ở đây ?

– Tỉnh rồi à ?

Hải Đăng từ bên ngoài bùng tồ cháo khói còn nghi ngút vào , giọng ăn năn ghé gớm lắm .

– Ủ . Ở đâu vậy ?

– Không nhớ à ? Nhà tôi .

Diệu Anh định chống tay ngồi dậy , mà chẳng đủ sức . Sao vậy nhỉ , sao tự nhiên cô lại yếu như cọng bún thế này ?

Hải Đăng đỡ Diệu Anh ngồi dậy , tự nhiên lại thấy tội . Sức khỏe đã tốt gì đâu , lại thêm như thế này nữa , không kiệt sức mới lạ đấy chứ .

– Ăn cháo nhé !?

– Không , tôi ghét cháo lắm . Với cả có bị bệnh gì đâu ?

– Sức khỏe cậu như bây giờ ăn gì tốt hơn cháo chứ ?

Diệu Anh cứng đầu cứng cổ không chịu ăn , cứ muốn cháo nào tới miệng liền ngậm cứng miệng lại có ăn được muốn nào đâu ?

Hải Đăng đến phát mệt với cái tính cứng đầu đó . Đành giả vờ tiếc công tiếc của .

– Haizzz , tiếc thật mà ! Khổ cho cái thằng con trai phải lăn vào trong bếp cả tiếng đồng hồ mới được tô cháo thịt băm ngon như vậy . Thế mà có người lại không chịu ăn , phụ lòng tôi quá !

– ...

– Bây giờ không ai ăn đành đồ bỏ à ?

Vừa nói Hải Đăng vừa nhìn Diệu Anh , tiếc lên tiếc xuống .

– Thôi được rồi để tôi ăn !

Diệu Anh bắt đắc dĩ gật đầu , nhìn ngon như vậy đồ cũng tiếc .

Từng miếng từng miếng cháo được đưa đến miệng Diệu Anh đều ăn ngon lành . Chỉ tiếc rằng mỗi lần nói chuyện đều phải nhăn mặt , má trái cô đau lắm . Hải Đăng bảo cô đừng nói nhiều , mà Diệu Anh ức , cô phải kể , kể hết cho cậu nghe . Chẳng hiểu sao mấy chuyện nhục nhĩ đó cô thể không bao giờ kể cho ai mà trước mặt con người này , Diệu Anh lại muốn xả hết những uất ức đó ra ?

Hải Đăng cho Diệu Anh uống thuốc xong thì ra ngoài , nhìn bộ dạng cô như vậy chắc cần phải nghỉ ngơi dài dài .

– Sao rồi , có biết là ai không ?

– Là một cô gái , tiết lộ vậy thôi chứ không nói gì thêm nữa .

Sarah ngồi trên ghế chán chường trả lời , phát mệt với mấy bọn chẳng ra gì đó mà . Hải Đăng chau mày suy nghĩ , cậu đã đoán quả nhiên đúng . Chỉ có điều , cô gái đó , rốt cuộc là ai ???

~~~~~

Quỳnh Giao tức giận nhắm thẳng căn nhà hoang mà bước vào . Lại thấy hai tên ăn hại nằm vật ra sàn nhà , tên ôm bụng , tên kia lại ôm mặt . Thật nào nề !

– Các người làm ăn kiểu gì vậy ? Có tí chuyện làm cũng không xong !!!

Một trong hai tên ôm bụng đứng dậy , nhăn mặt .

– Sao em bảo với tụi tôi là nó chỉ có một mình ?

– Còn ai ở đó nữa à ?

Quỳnh Giao ngạc nhiên , chẳng lẽ Diệu Anh lại có người giúp đỡ sao ?

– Ừ , hai thằng con trai .

Hai tên con trai ? Rốt cuộc là ai vậy nhỉ ? Thật không nghĩ được tại sao Diệu Anh lại may mắn đến thế !

– Có làm hại gì đến Diệu Anh không ?

– Không có . Tiền của chúng tôi đâu ?

– Các người làm không xong chuyện mà còn đòi tiền từ tôi à ?

Quỳnh Giao hất mạnh cái bàn tay thoải tha đặt trên vai mình , phui phui vai như vừa chạm phải thứ gì đó bẩn lắm .

Tên kia ghét cái thái độ đó lắm , nhưng khổ , là đang cần tiền từ Quỳnh Giao . Nếu không thì có thể bóp cổ con nhò láo toét đó ngay tại đây rồi .

– Được rồi , tôi chỉ bảo các người cảnh cáo . Nếu tôi đến gặp Diệu Anh mà cậu ấy có mệnh hệ gì thì một xu các người cũng không có .

Quỳnh Giao kênh kiệu quay lưng đi . Xem ra lần này thất bại hơn một nửa rồi , Diệu Anh , rốt cuộc mày tại sao lại may mắn đến thế ?

~~~~~

Diệu Anh cả ngày cứ nằm trong phòng , cả người đầm ra lười nhác . Mai là đầu tuần đồng nghĩa với việc đi học rồi , cứ như vậy cô làm sao đến trường ?

Quỳnh Giao gọi cho Diệu Anh mãi mà không được , nhắn tin cũng không trả lời . Đến lần gọi thứ mười mấy mới có người nhấc máy .

– Diệu Anh hả ? Mày đi đâu sao hôm qua không về nhà ? Tao gọi không nghe máy , nhắn tin cũng không trả lời . Mày đang ở đâu thế ?

– Bình tĩnh đi . Diệu Anh đang ở nhà tôi .

Đầu dây bên kia là Hải Đăng đáp lại với giọng mệt mỏi , khàn đặc . Chắc là cậu bị cảm mất rồi . Cứ mỗi lần cả đêm không ngủ Hải Đăng lại lăn ra cảm ngay , khổ thế chứ !

– Tại sao ... ?

– Đêm qua Diệu Anh gặp tí chuyện , tôi giúp . Vì lúc đó cũng khá trễ rồi nên tôi đưa Anh về nhà tôi luôn .

Nói như vậy chẳng lẽ người cứu Diệu Anh là Hải Đăng ? Không thể nào , cứ cho là Diệu Anh may mắn được người khác giúp đỡ đi , có sao người đó lại chính là Hải Đăng chứ ???

– Vậy tớ đến đón Diệu Anh nhé ?

– Thăm thì được , đón về thì không !

– Tại sao ?

– Diệu Anh còn yếu lắm , để cậu ấy ở đây nghỉ ngơi vài ngày đến khi khỏe rồi về .

Quỳnh Giao chẳng nói gì nữa , vội tắt máy , chỉ sợ nếu tiếp tục nghe thêm những lời quan tâm tàn nhẫn đó , cô sẽ không nhịn được mà làm những điều xấu xa hơn với Diệu Anh mất .

Diệu Anh ở trong phòng uể oải ngồi dậy , nếu cô cứ tiếp tục như vậy chắc sẽ thành heo mất . Thật là chán chường khi cứ đến giờ Hải Đăng lại đem thức ăn vào cho cô rồi lại đi ra , cứ để Diệu Anh một mình trong này . Chán chết đi được !

Đây không phải là lần đầu Diệu Anh ở trong phòng của Hải Đăng , nhưng vẫn có cảm giác mới mẻ . Hình như mỗi lần cô đến đây Hải Đăng đều ít nhiều thay đổi cách bài trí căn phòng thì phải .

Nhìn quanh căn phòng lại thấy mấy tờ giấy Origami trên bàn , bên cạnh là ba bốn ngôi sao đủ màu .

Hải Đăng tập xếp sao ? Làm gì vậy nhì ?

Đúng lúc đang rảnh với cả Diệu Anh tốt bụng quá mà , liền kéo ghế lấy giấy xếp sao giúp tên kia .

Hải Đăng định vào phòng gọi Diệu Anh ra ăn tối lại thấy cô đang ngồi trên bàn học của mình . Chết , Diệu Anh phát hiện ra mấy ngôi sao đó rồi ?

– Diệu Anh , cậu đang làm gì vậy ?

– À , tôi thấy hình như cậu đang tập xếp sao nên muốn giúp cậu thôi .

Diệu Anh giờ ngôi sao còn đang xếp dở ra , cười tươi trả lời . Xem ra cô đã khỏe hơn nhiều rồi , tâm trạng cũng tốt hẳn lên .

– Được rồi , để đấy đi . Ra ngoài ăn tối .

– Đến bữa lại rồi à ? Nhanh thế !

Diệu Anh thật sự ngán ăn lắm rồi nhé ! Cảm thấy thời gian sao trôi nhanh quá , thoát một cái lại phải ăn , một tí là ăn , không khéo cô thành heo mất .

– Hải Đăng này ...

Diệu Anh ngồi trên bàn ăn mà chẳng thèm ngó mắt đến mấy món ăn ở đó , chỉ chống cằm nhìn Hải Đăng đang ăn .

– Gì hả ? – Hải Đăng tròn mắt ngẩng mặt nhìn Diệu Anh , cô không ăn còn nghĩ gì mà suy tư đến vậy ?

– Tôi béo lên rồi à ?

Con dở này , tự dưng lại hỏi cái chuyện chẳng liên quan gì cả . Còn thêm cái vẻ mặt nghiêm trọng đó nữa chứ , làm tưởng chuyện gì lớn lắm !

– Không béo .

– Có mà ! Tôi thấy người tôi nặng nề như con heo vậy . Khổ cái thân !!!

– Tôi bảo không béo mà cậu cứ lì ! Có béo lên thì vẫn xinh ... Bây giờ thì ăn đi .

Hải Đăng đẩy chén com về phía Diệu Anh , gắt nhẹ . Mặc dù trước đó Diệu Anh buồn bực bao nhiêu , khi nghe người ta khen , vẫn không kìm được lòng mà sung sướng .

Ăn xong Diệu Anh lại nằm ườn ra ghế sofa xem tivi , cứ thế mãi chắc nhà này thành của cô luôn mất . Được một lúc lại thấy có tiếng chuông cửa , chắc là Sarah về nhì ?

Diệu Anh xỏ đôi dép Doraemon vào chạy ra mở cửa , cứ tưởng Sarah ai dè Quỳnh Giao .

Nhìn thấy người mở cửa là Diệu Anh chứ không phải ai khác Quỳnh Giao vẫn tươi cười , dù trong tâm đã rất tức .

– Cho tao vào nhà được không ?

– Cứ tự nhiên .

” Cứ tự nhiên ” ? Nghe Diệu Anh nói cứ như đây là nhà cô vậy .

Hải Đăng từ trong bếp đi ra chỉ gạt đầu chào Quỳnh Giao rồi kéo Diệu Anh lại ghé sofa ngồi , tự nhiên xoa thuốc cho cô .

Ôi dôi ôi ! Phải nói là đau oi là đau luôn ý ! Mà cái tên đó có biết cái quái gì đâu , cứ thuận tay là xoa thuốc lên chứ chẳng biết cô đau đến chảy cả nước mắt luôn đây này ...

Hải Đăng hỏi chuyện Quỳnh Giao một tí quay sang lại thấy mắt Diệu Anh ươn ướt , phát hoảng .

– Sao tự dưng lại khóc thế này ?

– Cậu muốn tôi đỡ đau hay cố tình làm tôi đau thêm đấy hả ?

Nhất thời chẳng hiểu ý tứ trong câu nói của Diệu Anh , Hải Đăng thắc mắc .

– Thuốc không có tác dụng à ? Chẳng lẽ hàng fake ???

– Fake cái đầu cậu ! Có biết xoa thuốc cho người ta không ? Thôi thì để tôi tự làm , vô dụng !

Diệu Anh gạt luôn tuýp thuốc từ tay Hải Đăng , xoay lưng về phía cậu , tự mình xoa thuốc .

– Cậu ăn tối chưa ? Vào ăn luôn , thức ăn cũng còn nóng .

Hải Đăng thờ dãi quay sang Quỳnh Giao nói chuyện .

– Tớ ăn rồi , cảm ơn ý tốt của cậu .

Diệu Anh hớn hờ quay sang phía Quỳnh Giao .

– Đi thôi , tao với mày về nhà .

– À không , tạm thời mày ở đây cho khỏe hẳn đi . Tao cũng về ngoại thăm bà .

Quỳnh Giao xua tay cười trừ , mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn Hải Đăng .

– Tớ có việc phải về trước đây , tạm biệt Hải Đăng nhé .

– Ừ , mai gặp .

– Tao về nhé ! – Quỳnh Giao vẫy tay tạm biệt Diệu Anh rồi mở cửa đi về .

Biết là Diệu Anh thất vọng đấy , nhưng đành chịu vậy , Hải Đăng khoác vai cười cợt .

– Ra ngoài không ? Tôi đưa cậu đi dạo .

– Cậu nghĩ tôi còn mặt mũi ra ngoài à ?

– Chẳng nhẽ cứ ru rú trong nhà mãi ? Thay đồ đi , tôi đưa cậu ra ngoài .

Thích ra khỏi nhà lắm , mà Diệu Anh cứ ngại ý . Hải Đăng lại cứ hời hợt , thôi đành chịu tí xấu hổ mà được vui vẻ vậy .

Hải Đăng dẫn đi đủ nơi , Diệu Anh muốn ăn gì cũng đều có cả . Sướng như tiên ý !

– Thích không ?

– Thích lắm !

Diệu Anh gạt đầu lia lịa , cười tươi . Hải Đăng được thể véo má , nói nhỏ .

– Sau này mỗi lần cậu buồn bực , cứ nói với tôi . Bất cứ đâu tôi cũng sẽ đưa cậu đi !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Sarah lần này chỉ về nước chơi một , hai tuần chứ chẳng lâu là gì . Thành ra thường ngày căn hộ của Hải Đăng chỉ có Diệu Anh và Sarah ở đó . Hải Đăng học đội tuyển Toán từ sáng đến tận 6,7 giờ chiều mới về đến nhà .

Cũng may Diệu Anh còn có Sarah bầu bạn , không cô cũng chết vì chán quá . Tính Sarah rất hòa đồng , hoạt bát , nói chuyện với cậu ấy rất vui , Diệu Anh rất thích . Lắm lúc Diệu Anh từng nghĩ nếu cô là con trai sẽ yêu Sarah liền .

– Này Vũ Anh ...

– Hờ ?

Diệu Anh còn ” bận ” xem chương trình thể giới động vật , trả lời lầy lẹ vầy thôi chứ nghe gì đâu . Máy con vật trong tivi nó ngộ thật đấy , càng xem càng thích .

– Tôi hỏi cậu cái này nhé , phải trả lời thật đấy !

– Ừ .

Khổ nỗi hai con mắt nó còn tiếc nuối nhìn mấy con trong ti vi lắm , có liếc sang người bên cạnh tí nào đâu . Ai đó tức ghen , cầm điều khiển tắt ngay không thương tiếc .

Tự dưng đang xem con hổ nó đuổi con hươu hay dã man lại bị cắt ngang , ti vi tối thui à ? Không lẽ hỏng rồi à ?

Quay sang lại thấy Sarah cầm điều khiển trên tay , vẻ mặt như muốn nhảy tới ăn sống Diệu Anh ngay vậy .

– Rồi , hỏi gì hỏi đi . Nóng thế !

Diệu Anh cảm thấy tình hình không mấy khả quan , bèn cười trừ dỗ bạn .

– Hải Đăng đối với mày là gì vậy ?

– Bạn tốt .

Chẳng cần suy nghĩ nhiều , Diệu Anh trả lời ngay .

– Thật lòng ?

– Thật !

Diệu Anh thấy Sarah nghe xong câu trả lời cứ ngồi thẩn người ra , chắc là suy nghĩ gì đó nên Diệu Anh cũng không để tâm lắm . Chỉ giật điều khiển tiếp tục xem ti vi .

~~~~~

Sau vài ngày ăn không ngồi rồi thì Diệu Anh cũng đã khỏe hơn hẳn , má trái cũng đã hết sưng hoàn toàn . Thích không tả được luôn ý !

Diệu Anh lúc đi chẳng mang gì cả , đành mang cái xác không về nhà . Chẳng hiểu sao tủ đồ của Sarah lạ lắm , cậu ấy là tomboy mà . Ấy vậy trong tủ vẫn có cả đồng quần áo nữ tính lắm nhé , thế đấy mà có thấy Sarah mặc bao giờ đâu ?

Vừa mở cửa vào nhà đã thấy một sự ngạc nhiên to bự đang ngồi trên ghế rồi ý ! Ngạc nhiên lắm luôn !

– Ba mẹ về bao giờ thế ?

Cái sự ngạc nhiên đấy chính là ba mẹ của Diệu Anh đã về nước và đang hiện diện ở ngay trong nhà cô không báo trước .

– Mấy ngày vừa rồi còn ở đâu ?

Chẳng thèm trả lời câu hỏi của Diệu Anh , mẹ cô đã nghiêm nghị hỏi .

Thôi xong, đời Diệu Anh đến đây là kết thúc rồi nhé ! Cô biết rõ ba mẹ mình rất ghét mấy kiểu con gái ở nhà người ta qua đêm, hơn nữa người ta ở đây là con trai nhé, là Trịnh Vũ Hải Đăng đấy !

– Con ... con ...

Đúng cái lúc Diệu Anh chẳng biết giải thích ra làm sao thì chuông điện thoại lại reng .

– Con xin phép .

Vừa nghe máy đã hứng một tràng từ đầu dây bên kia .

– Diệu Anh , cậu đang ở đâu ? Sao tôi về nhà không thấy ? Cậu đi đâu mà không báo cho tôi một tiếng ? Làm tôi lo muốn chết biết không hả ? ...

– Haizzz , tôi về nhà thôi . Cậu không cần lo quá lên vậy đâu !

– Hừm ? Khỏe đến mức tự đi về nhà được rồi à ?

– Ừ , thôi nhé ! Tôi có việc bận rồi , mai gặp ở trường .

Nói xong chẳng chờ bên kia ừ hử gì Diệu Anh đã ngắt máy ngay lập tức .

Vừa định trốn lên phòng đã bị mẹ bắt ngay lại .

– Con ngồi vào ghế đi , ba mẹ nói chuyện .

Thôi luôn , xác định com mẹ nấu rồi !

– Có việc gì vậy mẹ ?

– Con đã gặp lại thằng bé đó rồi à ? – Ba cô nói , nãy giờ mới nghe được một câu từ miệng ba Diệu Anh đấy .

Không biết Diệu Anh có nhìn lầm hay không , nhưng hình như trong mắt mẹ cô có sự buồn bã nào đó đang hiện diện thì phải .

– Ý ba là Trịnh Vũ Hải Đăng , con đã gặp lại thằng bé đó đúng không ?

Lạ nhi ? Sao ba biết Hải Đăng ???

– Vâng , đó là bạn cùng lớp của con . Sao ba mẹ biết ?

Ba mẹ Diệu Anh im một hồi mới trả lời .

– À , Quỳnh Giao kể . Con ở nhà thằng bé đó mấy ngày nay à ?

– V ... vâng .

Sao giọng của ba không có vẻ gì là nổi giận thế nhỉ ? Nếu là bình thường đã mắng chửi Diệu Anh một trận nên thân rồi .

– Thôi được , chắc con mệt rồi . Lên phòng nghỉ đi .

Diệu Anh ôm cả đồng tắc mắc lên lầu , chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ ? Cô cứ có cảm giác có chuyện gì đó không ổn lắm .

Mặc kệ đi , Diệu Anh nằm vật ra giường . Ôi , nhớ quá ! Mới mấy ngày không về nhà mà cảm giác như mấy năm dài đằng đẵng vừa trôi qua ý !

Tiệc nuôi rồi giường định thay quần áo ở nhà cho thoải mái lại thấy điện thoại báo tin nhắn tới .

”Mấy ngày cậu nghỉ tôi đã chép đủ bài cho cậu cả rồi . Cần thì bây giờ qua nhà tôi lấy , không thì sáng mai tôi đem qua . ” – Là từ Hải Đăng . Trước giờ Diệu Anh chưa thấy thằng con trai nào chu đáo như cậu ta đấy , việc gì qua tay cậu ta đều được sắp xếp ổn thỏa từ trước .

Diệu Anh đọc xong tin nhắn cũng nhanh tay trả lời : ” Mai đem sang cho tôi . ”

Ném điện thoại lên giường , Diệu Anh tìm quần áo , thuận tay mò túi áo xem có để quên gì không . Lại cảm giác thấy vật gì nhỏ nhỏ , tò mò lấy ra xem thì là một ngôi sao . Hình như đây là một trong những ngôi sao của Hải Đăng thì phải ? Sao lại ở trong túi áo của Diệu Anh nhỉ ???

Chẳng hiểu linh tính mách bảo sao Diệu Anh lại mở ngôi sao đó ra . Bên trong có mấy dòng chữ được viết cẩn thận .

” Chắc là cậu khỏe hẳn rồi nhỉ ? Ngày mai nếu có thể hãy đi học , tôi rất muốn thấy cậu ở lớp đấy , Diệu Anh ! – Your light . ”

Your light ? Lại là từ này ? ” Ánh sáng của tôi ” ? Nó có ý nghĩa gì nhi ? Nhớ không lầm đây không phải lần đầu Hải Đăng kí tên bằng cụm từ này khi nhả nhủ gì đó cho Diệu Anh .

Mà thôi kệ đi , chắc tên dở hơi đó rảnh rồi quá không viết tên thật bày đặt vẽ vờ thôi . Bây giờ phải ngủ thôi , sáng mai còn phải đi học nữa .

~~~~~

Sáng sớm ra mẹ Diệu Anh định lên phòng đánh thức con gái dậy . Chẳng nghĩ Diệu Anh đã dậy từ sớm , lúc bà mở cửa vào Diệu Anh đã buộc tóc xong xuôi cả .

– Con dậy sớm thế à ?

Nghe mẹ nói Diệu Anh có chút ngạc nhiên , thường ngày cô vẫn dậy thế mà nhi ?

– Bình thường vẫn thế mẹ ạ , con dậy giấc này quen rồi .

– Ừ , vậy xuống ăn sáng đi con .

– Vâng .

Diệu Anh cầm cặp đi theo mẹ , cặp của cô bây giờ nhẹ lắm luôn , có mấy cuốn sách thôi chứ có cuốn vở nào đâu . Nhắc mới nhớ , tên Hải Đăng đó đến chưa nhi ?

Y như rằng vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện liền , còn đang ở trong phòng khách nói chuyện với ba Diệu Anh nữa chứ .

– Con dậy rồi à ? – Vũ Minh Nhật , ba của Diệu Anh vừa thấy cô đã hỏi .

– Vâng , ba và Hải Đăng đang nói chuyện gì thế ?

– À , cũng chẳng có gì lớn lắm đâu .

Buổi sáng thật sự mà nói thì Diệu Anh rất lười ăn , tuy mẹ đã nấu sẵn đầy món ngon nhưng cô vẫn lấy miếng sandwich lạc có sẵn trong tủ lạnh ra ăn . Cảm thấy nếu tiếp tục ở đây lâu thế nào cũng bị đấng phụ mẫu hàn huyên tâm sự cả ngày chưa hết . Diệu Anh liền kéo Hải Đăng đi mất .

– Tụi con đi học đây , tạm biệt ba mẹ .

Hàng ngày Diệu Anh vẫn đi con đường này đến trường , nhanh lắm mà . Sao hôm nay tự dưng đi chậm thế ?

Suốt cả dọc đường cả hai chẳng hề nói chuyện . Thình thoảng liếc sang thì tên Hải Đăng đó hình như đang nghe nhạc , có để ý gì đến Diệu Anh đâu .

Tự dưng thấy cứ thấy bức bối , khó chịu trong người sao ý ? Diệu Anh bước nhanh hơn , quyết định đi trước luôn . Mà ai đó bên cạnh nào có cho phép , nhanh chóng bắt lấy cánh tay Diệu Anh , bỏ tai nghe ra , lãnh đạm mà hỏi .

– Đi đâu ?

Hơ , tên này hôm nay bị dở à ? Còn dùng cái ngữ khí đó để nói chuyện với Diệu Anh nữa chứ !

– Tất nhiên là đến trường rồi , còn hỏi à ?

Bất chợt Hải Đăng kéo mạnh tay Diệu Anh ra phía sau , hành động quá nhanh khiến Diệu Anh chẳng kịp phản ứng gì cả , mặt đập ngay vào ngực của Hải Đăng rõ là đau luôn !

Diệu Anh hai tay đập mạnh mấy cái liền vào lưng Hải Đăng mà xem ra cậu ta chẳng hề hấn gì , vẫn thản nhiên ôm cô như chẳng có gì xảy ra .

Hình như đã là thói quen rồi thì phải , Hải Đăng cứ thuận tay là xoa đầu Diệu Anh , cứ như đồ dành đưa trẻ lên ba .

– G ... gì vậy ?

Diệu Anh lấp ba lấp bắp hỏi , khoảng cách gần như vậy , cô thật sự cảm nhận được hơi thở đối phương có đôi chút nặng nề .

Cổ họng Hải Đăng nghẹn lại , trầm giọng .

– Lúc nhỏ cậu từng bị tai nạn à ?

Hừm ? Chuyện này chỉ có người trong nhà và Quỳnh Giao biết thôi mà , sao đến Hải Đăng cũng biết ?

– Ừ . Sao cậu biết ?

– Việc làm sao tôi biết có quan trọng lắm không ?

– Có chứ , đó là bí mật của tôi mà !

– Ba cậu kể tôi nghe .

Trời đất ! Ba cô thật tình mà , chẳng phải đó là bí mật sao ? Tự dừng lại kể cho người ngoài nghe .

Bỗng dưng Hải Đăng im lặng lạ thường , cậu chỉ thờ dài rồi gục đầu xuống vai Diệu Anh , chẳng nói gì nữa .

Ra là thế !

Vì cô gặp tai nạn , vì cô bị mất trí nhớ , chứ không phải cô quên mất cậu !

Ra là thế !

Không phải cô không giữ lời hứa mà căn bản chẳng thể giữ được lời hứa đó !

– Được rồi , đi học mau thôi . Kéo lại trễ giờ mất .

Phải nói là tâm tình Hải Đăng cứ thay đổi 360 độ ý , làm Diệu Anh chẳng biết đâu mà lần . Cậu nói xong lại cười , thật lòng mà nói thì Hải Đăng rất đẹp trai , không đẹp theo kiểu baby thường thấy , mà rất nam tính . Nụ cười của Hải Đăng , tỏa sáng như nắng , chẳng biết có bao nhiêu người đã đổ trước chàng trai này rồi ?

Chỉ là nụ cười đó thôi , mà mặt Diệu Anh tự dưng nóng cả lên .

Chỉ là nụ cười đó thôi , mà bỗng dưng tim sao đập nhanh quá ?

Chỉ nụ cười đó thôi , mà đầu óc phút chốc đã lên mây , trở nên mê muội thế này ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Được vài ngày thành thoi ở nhà vậy thôi chứ sau khi quay lại trường Diệu Anh phải bù đầu vào đóng sách vở , cộng thêm tập đề đội tuyển Anh phải làm để chuẩn bị qua Tết là thi học sinh giỏi cấp quận .

– Nào nề thật !

Diệu Anh nằm luôn ra bàn , tay cầm tờ đề nhủ mảy suy nghĩ . Lần này cô nhất định phải đem giải Nhất về , để không phụ lòng ba mẹ , thầy cô và cả bản thân nữa .

– Làm được tới đâu rồi ?

Hải Đăng là thành viên mới của đội tuyển Toán , vì vào sau nên có chút thiệt thòi . Vì vậy phải cố gắng gấp nhiều lần so với những bạn đã ở trong đội tuyển từ năm lớp 10 . Ôn bài với cả làm đề thi các năm trước cũng đủ chiếm hết thời gian của Hải Đăng rồi , dạo này cậu thừa nhận cũng có chút vô tâm với Diệu Anh .

– 1/3 tập đề này .

– Trong 2 ngày ?

Siêu phết ! Nhìn sơ qua cũng biết tập đề đó cũng khoảng hai ba trăm trang , hai ngày mà làm được 1/3 có nhanh quá không ?

– Ừ , thức đến gần sáng mới ngủ mà .

– Ôm giải khuyến khích về mà cũng cố gắng đỡ vậy à ?

Hải Đăng vì muốn thay đổi không khí nên châm chọc Diệu Anh vậy thôi , chẳng ngờ lại bị cô liếc đến cháy mắt , xong lại lạnh lùng đáp .

– Tôi muốn giải Nhất .

Xem ra Diệu Anh rất quyết tâm ôn tập , cậu cũng không thể thua kém được ! Phải cố gắng được giải cao .

– Cậu xem, thức khuya như vậy mắt bây giờ đã chẳng khác gì gấu trúc rồi .

Hải Đăng cười cợt làm trò , trả vờ đưa hai ngón tay lên hai mắt mình , vuốt vuốt lo sợ .

– Thật vậy sao ?

Diệu Anh há hốc , nhan sắc cô đã xuống cấp đến mức độ đó rồi à ?

– Uống gì không ?

– Thêm sữa . – Diệu Anh vừa đáp vừa cười .

Hải Đăng bảo Diệu Anh đợi cậu xuống căn tin mua sữa , mà Diệu Anh lại nghĩ , dù gì trước đó cô và Hải Đăng cũng từng là kẻ thù . Ngộ nhờ cậu ta bỏ thuốc vào hộp sữa thì toi ! Thôi thì đi theo một tí cũng chẳng mất mát gì .

Ngôi trường này thật là chật hẹp quá mà , đi đâu cũng chạm phải người mình không muốn gặp . Diễn hình chính là con nhỏ trước mặt đang bu bám cánh tay của Hải Đăng không rời .

– Chị Diệu Anh , lâu quá rồi không gặp nhỉ ?

Ôi ! Nghe giọng nói ẻo là đó thật là phát buồn nôn mà . Diệu Anh nghĩ cả đời không gặp Minh Trang mới là tốt đấy .

– Cũng không lâu gì mấy .

Diệu Anh lại quay sang Hải Đăng .

– Đăng , chẳng phải cậu muốn mua sữa cho tôi sao ? Định không mua à ?

Hải Đăng thấy rõ sự khó chịu trong câu nói của Diệu Anh , chỉ khẽ chau mày , rút cánh tay của mình ra khỏi hai bàn tay bám riết không rời của Minh Trang , hỏi .

– Em muốn uống gì không ?

– Gì cũng được ạ .

Phải nói là Hải Đăng chúa ghét kiểu nói chuyện này , ” gì cũng được ” , ” sao cũng được ” , nói huych toẹt ra có phải khỏe hơn không .

– Em nói thẳng ra đi . Anh chẳng phải thánh mà biết em thích gì !

– À ... vậy em uống dâu ép .

Hải Đăng gật đầu rồi đi mua thức uống . Cả hai người con gái ngồi chung một bàn vẫn không hề miệng nói nửa lời . Diệu Anh tay chống cằm ánh mắt lơ đãng nhìn về hướng khác , dù vậy vẫn cảm nhận được cái nhìn tóe lửa từ Minh Trang ở phía đối diện .

– Của cậu , Diệu Anh !

Đưa hộp sữa về phía Diệu Anh Hải Đăng còn khuyến mãi thêm một cái cười mỉm . Chẳng thể hiểu nổi dạo này Hải Đăng cứ tốt bất thường với cô ? Không biết là có định nhờ vả gì không nữa .

– Nước của em , Minh Trang .

Cứ nghĩ khi đưa nước cho Minh Trang cậu cũng sẽ mỉm cười như vậy , thế mà , đến một cái nhếch môi trên khóe miệng kia cũng chẳng có .

Điều bất ngờ hơn là thay vì kéo ghế ngồi bên cạnh Minh Trang Hải Đăng lại kéo ghế ngồi ngay bên Diệu Anh , thản nhiên bật nắp lon nước giải khát mà uống .

– Em dạo này học hành thế nào ?

Cảm thấy không khí có vẻ yên ắng , ngọt ngào . Hải Đăng gọi chuyện .

– Cũng bình thường thôi anh .

– Anh và ... chị Diệu Anh cũng thế chứ ạ ? – Minh Trang hỏi tiếp .

– Vẫn ổn . Chỉ là dạo này hơi mệt vì kì thi học sinh giỏi sắp tới thôi .

Minh Trang liếc mắt sang Diệu Anh , lúc này cô đã uống xong hộp sữa , hai tay khoanh lại trước ngực , lưng tựa ra ghế về không quan tâm lắm , dành không gian cho hai người nào đó nói chuyện .

– Còn chị Diệu Anh thế nào ?

Không trả lời . Diệu Anh một chút để tâm cũng không có .

Hải Đăng nhìn sang cũng chịu , đành trả lời giúp .

– Diệu Anh cũng giống anh thôi .

Minh Trang gật đầu , thầm nghĩ Diệu Anh như vậy là quá khinh thường cô rồi ! Nhất định , có ngày chị ta sẽ phải hối hận .

Trống đánh hết giờ giải lao , Diệu Anh cũng rời ghế đi về lớp , một lời chào cũng không có . Hải Đăng đi bên cạnh bất bình lên tiếng .

– Sao thái độ của cậu lại như vậy ?

– Tôi thế nào ?

Diệu Anh hơi liếc sang nhìn Hải Đăng một tí rồi lại thôi , trả lời .

– Đến nói chuyện với Minh Trang cũng khó khăn lắm sao ? Em ấy đã quan tâm hỏi chuyện cậu còn gì .

– Đối với những người tôi không thích , thì ngay cả trò chuyện cũng khiến tôi phát ghét .

~~~~~

Quỳnh Giao ngờ vực nhìn người trước mặt , sao con bé này lại đến tìm cô ? Là có việc gì nhờ vả ?

– Chị Quỳnh Giao , em là Minh Trang . Chắc chị có nghe anh Đăng nhắc đến em .

Anh Đăng ? Gọi thân thiết quá nhỉ ?

– Chị không nghe Hải Đăng nói , nhưng lại nghe Diệu Anh kể .

– À , vâng .

– Còn nữa , em không biết Hải Đăng rất ghét ai gọi mình bằng tên trống không à ? Chỉ được gọi cậu ấy là Hải Đăng thôi .

Trước đây Quỳnh Giao đã từng bị Hải Đăng nhắc nhở , đương nhiên nhớ rõ . Nhưng đối với Minh Trang điều này thật sự lạ lẫm , cô chưa từng nghe Hải Đăng nói về cách xưng hô bao giờ .

– Nhưng mà , chẳng phải chị Diệu Anh cũng gọi tên thôi sao ?

Nhắc đến Diệu Anh lại khiến Quỳnh Giao vụn vặt ghen tức , vì lẽ gì Diệu Anh luôn là ngoại lệ của Hải Đăng ?

– Bỏ đi . Tóm lại là em tìm chị có việc gì ?

Minh Trang nghe hỏi mới sực nhớ ra lý do cô đến tìm Quỳnh Giao .

– Chị à , em biết chị là bạn thân của Diệu Anh . Vậy rốt cuộc Diệu Anh có tình cảm với anh Hải Đăng không vậy ?

Vấn đề này , ngay cả Quỳnh Giao cũng đau đầu nhức óc hằng đêm nghĩ suy .

Diệu Anh đến tận cùng đối với Hải Đăng là loại tình cảm gì ?

Quỳnh Giao cũng chẳng hề biết .

– Chị không biết .

Minh Trang ngạc nhiên .

– Sao cơ ? Chị đùa à ?

Quỳnh Giao lắc đầu . Gì chứ chuyện này cô chịu !

Xem ra Minh Trang đã quá đề cao Quỳnh Giao rồi, chị ta cũng chẳng giúp ích được gì.

~~~~~

– Anh Đăng, đi mà! Đi với em đi!!!

Minh Trang lại tiếp tục giờ cái chiêu cũ mềm” mềm nheo” đó ra, cứ bám riết lấy tay Hải Đăng khiến cậu chẳng tập trung học được gì cả.

Diệu Anh ngồi bên cạnh đã phát một hướng hồ Hải Đăng là người hứng chịu.

Quỳnh Giao ngồi phía dưới cũng thấy thật ngứa mắt!

– Dạo này anh bận lắm!

– Anh Đăng, chỉ một ngày thôi!

– ...

– Anh Đăng!

– ...

– Em năn nỉ đó, chẳng phải anh bảo rất quý em sao? Đi chơi với em cũng khó khăn vậy sao?

– Không phải vậy nhưng anh thật không đi được.

– Anh Đăng! Sao anh lại khó tính vậy chứ???

Cứ” Anh Đăng, anh Đăng” thật là phát bực mà! Đòi cậu cực ghét ai gọi tên mình, gần gũi nhất cũng phải là” Hải Đăng”. Ngay từ buổi đầu tiếp xúc cậu đã định nói Minh Trang bỏ cách xưng hô đó rồi. Khổ cái ai kia lại đang ở ngay đó! Nên Hải Đăng mới quyết tâm phải thật thân mật để Diệu Anh tức chơi!

Nào ngờ...

Diệu Anh chẳng thêm đề tâm!

Nào ngờ...

Nạn nhân bị chọc tức lại chính là Hải Đăng!

Hải Đăng chốc chốc lại liếc sang Diệu Anh, biết rõ cô cũng chẳng thể học vô chữ nào giống cậu thôi. Vậy mà vẫn giả vờ chăm chú học bài.

Giả sử cậu đồng ý đi thì sao nhỉ? Diệu Anh sẽ có thái độ như thế nào?

– Được rồi, em về lớp đi. Để anh suy nghĩ lại.

Đối với Minh Trang câu” suy nghĩ lại” có nghĩa là hơn 80% sẽ đồng ý. Cô mừng huyênh.

– Được được. Em về lớp, anh nhất định phải trả lời nhanh cho em đấy!

Từ nãy đến giờ Minh Trang mới chịu buông cánh tay Hải Đăng ra, tay cậu cũng đã mỏi lắm rồi.

– Em về lớp nhé, chị Diệu Anh.

Vẫn là thái độ đó, Diệu Anh chẳng thêm đoái hoài đến một tí.

Ngồi được một lát không chịu được Hải Đăng lại quay sang hỏi ý kiến.

– Cậu thấy sao, Anh?

Hờ? Tự nhiên lại không đầu không đuôi mà hỏi Diệu Anh” thấy sao”? Tên này bị dờ à?

– Sao giờ này chưa có đâu, tối cơ.

Ngược lại với thái độ nồn nóng của Hải Đăng. Diệu Anh lại thản nhiên đáp.

Gì thế không biết? Diệu Anh hôm nay khùng à? Cậu hỏi một đằng, lại trả lời một nẻo.

– Tôi hỏi là cậu thấy sao nếu tôi đồng ý đi chơi với Minh Trang .

– À , thì ra là chuyện đó . – Diệu Anh bây giờ mới hiểu , gật gù .

Cuối cùng cái con người ngu như con bò đội nón ấy cũng đã hiểu vấn đề .

– Ý kiến cậu như thế nào ?

– Thích thì đi thôi , làm gì phải hỏi ý kiến thế !

Hải Đăng lại giả vờ tiếc nuối .

– Nhưng tôi phải ôn bài , làm sao đi được bây giờ ?

– Ôn bài thì ôn bài , nghỉ một buổi xả stress có chết ai .

Gật gù tán thành , Hải Đăng quyết định .

– Cũng đúng , vậy thì tôi đi .

Diệu Anh gật đầu , lại tiếp tục học bài .

Phía đối diện lại thấy cô im im , nóng ruột nóng gan . Đáng ra phải ngăn cản chứ nhỉ ? Sao lại khuyên cậu đi thế kia ?

Chốc chốc lại quay sang , bảo .

– Tôi đi đây !

Diệu Anh khó hiểu nhưng cũng gật đầu . Chẳng phải cô cũng nghe Hải Đăng nói sẽ đi rồi sao ?

Hải Đăng thấy Diệu Anh gật đầu rồi , lại như không thấy . Tầm vài phút sau lại quay sang , bảo tiếp .

– Chủ nhật tuần nay tôi đi đây .

Quái ! Tại Diệu Anh đâu có điếc ? Sao cứ nhắc lại mãi thế không biết ?

Diệu Anh kiên nhẫn gật đầu .

Vẫn là không hài lòng , ít phút Hải Đăng gấp hết sách vở lại , nằm luôn xuống bàn , lay nhẹ người Diệu Anh .

– Nay ... tôi sẽ đi đây ! Sẽ đi , sẽ đi đây !

Lần này Hải Đăng cố tình nhấn mạnh từng từ , nhằm xem phía đối diện phản ứng ra sao . Ai ngờ người ta nổi đóa luôn !

– TÔI NÓI CẬU NGHE NHÉ ! CẬU CÓ ĐI ĐÂU , ĐI VỚI AI TÔI CŨNG MẶC XÁC CẬU !!! LÀM GÌ MÀ CỨ NHẮC LẠI MÃI THẾ HẢ ? TÔI CÓ PHẢI ĐIẾC ĐÂU MÀ KHÔNG NGHE CẬU NÓI ! ĐỪNG CÓ LÀM PHIỀN TÔI HỌC BÀI NỮA NGHE CHƯA ? CÒN LẦN NỮA TÔI TẮT CHO VỖ MỒM ĐÂY NHÉ !

Hải Đăng im bật luôn , bất ngờ quá !

Chẳng biết tên Hải Đăng này hôm nay ăn trúng cái bả gì mà nói mãi không dứt !

Diệu Anh cúi kinh ôm sách ôm vở lên bàn Phúc ” cậ ” ngồi luôn nhé !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Hiển nhiên mấy câu chửi bới đình tai nhức óc của Diệu Anh thu hút hầu hết ánh nhìn trong lớp . Mà họ chỉ nghe được những gì Diệu Anh chửi rủa thôi , còn Hải Đăng nói gì đó đều chịu .

Lạy Thánh , có Người mới biết Hải Đăng đã gây nên chuyện động trời gì khiến con người điềm đạm như Diệu Anh phải nổi đóa thế kia !

Mà không , ngoài Thánh ra thì cái con người bàn dưới cũng biết hết mọi chuyện nhé !

Hải Đăng bảo chủ nhật tuần này sẽ đi à ? Hm ... Quỳnh Giao không nghĩ Diệu Anh lại bình thường vậy đấy , còn nói thêm vào để Hải Đăng đi với Minh Trang nữa cơ !

Dù thế nào đi nữa thì việc mà cô cần làm bây giờ là kiểm tra xem Diệu Anh đối với Hải Đăng là bạn bè hay một người đặc biệt nào khác .

~~~~~

Hải Đăng từ sáng sớm đã thức dậy , lựa cho mình chiếc áo thun trơn có dòng chữ ” Highland ” và con số 182 , vừa đơn giản lại có vẻ thoải mái cùng với quần jean và giày thể thao trắng .

Thiết nghĩ dù sao cũng là đi với Minh Trang , cậu không cần diện quá làm gì .

Mà nghĩ cũng không cam lòng nhé , từ hôm bữa Hải Đăng lái nhái đến giờ Diệu Anh hể cứ thấy cậu sắp mở miệng ra nói gì đó lại nhìn cậu đầy ý tứ . Kiểu như im-miệng-là-cách-tốt-nhất-cho-cậu-đấy !

Lúc đầu dự định Minh Trang sang tận nhà nhưng Hải Đăng lại ái ngại , nhà cậu giờ rất bần , với cả trong nhà cũng toàn dấu tích Sarah và Diệu Anh . Hơn nữa thân là con trai , ai lại để con gái sang nhà rủ đi chơi bao giờ ?

Hải Đăng quyết định sang tận nhà Minh Trang đón cô đi luôn .

Hôm nay quyết định phải gạt bỏ con nhỏ đáng ghét đó ra khỏi đầu ! Không được nghĩ tới !

– Anh đến sớm hơn em tưởng đấy !

Minh Trang phải nói là vui đến nỗi cười cũng không thấy mặt trời mọc đằng nào .

– Ừ , ở nhà cũng chán .

Trái với Hải Đăng là phong cách thoải mái thì Minh Trang lại theo kiểu nữ tính . Mà trong mắt cậu , nó thật phiền phức và gò bó .

Minh Trang vận chiếc váy trắng ngang đùi , kèm theo họa tiết đường gấp khúc đều đặn trên nền áo , đơn giản lại mát mẻ . (Cho dễ hình dung thì nhìn hình nhé , vì khả năng miêu tả của au quá kém !)

(Cho dễ hình dung thì nhìn hình nhé , vì khả năng miêu tả của au quá kém !)

– Em mặc vậy không lạnh à ?

Hải Đăng nhướn mày , thời tiết Hà Nội bây giờ đang là mùa đông mà . Còn dùng cảm vận váy ra ngoài à ?

– Lạnh như vậy đã thấm vào đâu chứ ! Từ nhỏ đến lớn em quen rồi .

Vậy à ? Nói chứ Hải Đăng biết từ nhỏ Diệu Anh đã chịu lạnh rất kém rồi . Mùa lạnh mà tới là tay lạnh ngắt , môi nứt nẻ có khi rỉ cả máu cơ , chả hiểu sao Diệu Anh cũng lớn lên ở cái đất Hà Thành này từ nhỏ mà vẫn không quen được .

Thấy Hải Đăng mãi không nói gì , Minh Trang hỏi han .

– Anh Đăng ! Sao thế ?

Tiếng gọi của Minh Trang mới khiến Hải Đăng sức tỉnh .

” Chết tiệt ! ”

Chẳng phải Hải Đăng đã tự nhủ không được nhớ đến Diệu Anh rồi hay sao ? Vậy mà vô thức vẫn nghĩ đến . Thật là ... chẳng đâu vào đâu !

– Đi đâu bây giờ hả em ?

– Anh biết công viên giải trí M.S không ?

Hải Đăng xoa cằm nghĩ ngợi .

– Moon Star ?

– Đúng rồi , đó là của công ty ba em xây dựng . Mình đến đó nha anh , vui lắm !

– Cũng được .

Bề ngoài nhìn qua đã biết Minh Trang là con nhà giàu có . Đến giờ mới biết , quả thật là nhà bề thế . Một tiểu thư sao ? Nghe thú vị đấy ! Bảo sao không sinh ra tính nhõng nhẽo đua đòi . Vốn dĩ bình thường Diệu Anh đã khá kiêu căng rồi . Nếu được sinh ra trong gia đình giàu có như vậy thì cô sẽ ra sao nhi ? Có bị ảnh hưởng mà trở nên đua đòi giống vậy không ?

” Khốn kiếp !!! ”

Minh Trang thì Minh Trang chứ , tại sao cậu còn liên tưởng đến Diệu Anh làm gì ? Chẳng hiểu sao cứ nghĩ đến con nhỏ vô tâm đó mãi ? Chẳng lẽ cậu bị Diệu Anh ám rồi hả ?

Hai người chơi rất nhiều trò , hầu như là gần hết cái công viên không có trò chơi nào thiếu bóng dáng hai người . Minh Trang lại thấy lạ , Hải Đăng hôm nay ít nói quá chừng . Cứ nghĩ cậu mệt , hai người tập vào quán ăn .

Thức ăn đã dọn ra đầy bàn rồi mà Hải Đăng cũng chẳng buồn đụng đũa , chỉ cầm lon nước uống mãi .

– Anh Đăng , sao vậy ạ ?

Hải Đăng nhún vai .

– Bình thường mà em .

– Hình như anh không vui khi đi chung với em .

Phía đối diện liền xua tay lắc đầu .

– Không phải , rất vui mà .

– Vậy à ? – Minh Trang cười , mà sao Hải Đăng để ý , nụ cười này có gì đó buồn ...

~~~~~

Chán ! Chán ! Chán ! Sarah nằm ườn ra trên giường , nghĩ lại tủi thân .

Tên chết bầm Hải Đăng đó chẳng báo trước là sẽ đi chơi , sáng ra Sarah vừa ngủ dậy đã thấy tờ giấy note trên bàn , vón vện vài từ .

” Tao đi chơi rồi , mày tự lo hôm nay . ”

Tên bạn thân ngay từ nhỏ lại bỏ cô đi chơi riêng . Sarah chỉ về hơn một tuần thôi mà , không biết tận dụng còn bỏ cô bơ vơ ở căn nhà trống trải này . Ôi , càng nghĩ càng tổn thương trái tim bé bỏng của cô quá đi mất !

Bây giờ làm gì nhi ? Sarah không thể chết vì chán trong cái căn nhà này được . Phải ra ngoài , nhất định phải ra ngoài đi chơi .

Nghĩ một hồi , tìm xem rù ai đi chung thì được . Sarah liền nghĩ đến một người . Phải rồi , là người đó ! Vợ vợ lấy cái điện thoại , lướt danh bạ gọi ngay .

Làm gì vậy ? Làm gì vậy ?

Sao lâu nghe máy thế không biết ?

– Alo ?

Cuối cùng cũng nhắc máy rồi .

– VỪ ANH à !

Sarah cố tình nhấn mạnh cái tên riêng biệt đó , đau khổ .

– Sao thế ? Cậu bị gì à Sarah ?

– Hải Đăng bỏ tôi đi chơi với gái rồi . Cậu mau qua đây đi chơi với tôi đi ! Mau đi nào , Vũ Anh !!! – Thật ra thì Sarah chỉ đoán đại vậy thôi , chứ Hải Đăng đâu nói đi với ai mà cô biết chứ .

Diệu Anh vừa tắm xong thì thấy điện thoại reo nãy giờ mới vội nghe máy . Không nghĩ lại nghe Sarah kể khổ .

Mà khoan , Sarah nói gì nhi ? ” Hải Đăng đi chơi với gái ” ? Hm ... Diệu Anh nghĩ kĩ mới sực nhớ , hôm nay là chủ nhật mà . Vậy là cậu ta đi với Minh Trang rồi .

– Được , 10 phút . Tôi sẽ qua ngay .

Sarah vui hết cỡ , cười toe toét .

– Tôi đợi , nhanh nhé !

Diệu Anh bị Sarah hối thúc cũng chẳng chậm trễ . Đúng 10 phút đã xuất hiện trước căn hộ của Hải Đăng .

Chẳng biết trùng hợp ra làm sao mà cả hai đứa con gái đều diện nguyên cây đen lên người . Họ cũng ngạc nhiên lắm , nhìn nhau một hồi lại cười phá lên như hai con bệnh .

– Cậu muốn đến đâu , Sarah ?

– Hm ... hôm bữa tôi có đọc tờ tạp chí . Nghe nói mới xây dựng xong công viên giải trí M.S , tôi muốn đến đó chơi cho biết .

Diệu Anh gật đầu . Đúng là M.S mới khai trương nhưng Diệu Anh cũng chưa có thời gian đi . Thôi thì đi thử xem sao !

~~~~~

Chỉ là mấy món ăn thôi mà không biết sao Minh Trang ăn lâu đến vậy ? Hai người đã ngồi đây hơn tiếng đồng hồ rồi .

– Em còn muốn ăn gì nữa à ?

– Vâng , em đói lắm .

Minh Trang vừa nói vừa cầm thực đơn gọi thêm món .

– Ngày thường em cũng ăn thế à ?

Minh Trang chần chừ một tí mới trả lời .

– ... Vâng , mỗi ngày đều thế ạ .

Wao ! Thật bất ngờ ! Ăn nhiều lắm rồi còn muốn ăn nữa . Chẳng hiểu sao Minh Trang dù ăn nhiều đến vậy vẫn giữ dáng được . Người ta là hot girl kia mà .

Thật ra Minh Trang nói điều đấy . Mỗi ngày cô mà ăn thế thì đã thành heo lâu rồi . Chẳng qua Minh Trang biết nếu bây giờ rời quán Hải Đăng sẽ báo về ngay , nhìn cậu đã chán chơi lắm rồi . Nên đành gọi thật nhiều món cầm chân vậy . Minh Trang thật sự , thật sự muốn được ở bên Hải Đăng càng lâu càng tốt .

– Anh mau ăn đi .

– Thôi , em đói vậy mà , ăn đi . Anh không đói .

Xấu hổ quá ! Chắc Hải Đăng đã nghĩ Minh Trang ăn nhiều như heo rồi !

– Có phải anh cảm thấy em ăn rất nhiều không ? Giống heo ý .

– Không có . Anh chỉ nghĩ chắc em chơi nhiều nên mệt , ăn nhiều vậy thôi .

Hải Đăng chống cằm nhìn xung quanh , là do Minh Trang chọn bàn ngoài trời nên cậu có thể thoải mái ngắm cảnh . Đối diện họ là một bờ hồ rộng lớn , dành cho trò chơi đập vịt .

Được một lúc lại nghe tiếng nói nhéo nhéo quen thuộc .

– Thôi nào , khoan hãy về ! Cậu đến đây chẳng phải muốn làm tôi vui sao ? Về sớm như vậy sẽ khiến tôi buồn đến chết mất . Chúng ta vào đây ăn đi , khi cậu đã ăn no nê mà vẫn muốn về nhà thì ... thôi được , tôi sẽ để cậu về không níu kéo !

Định quay mặt lại xem thử đã thấy Sarah chạy đến bàn mình , hét lên .

– Á ! Hải Đăng ! Mày bỏ tao ở nhà một mình , thì ra là đến đây !!! Bắt quà tang đi chơi với gái nhé !

Ta nói Sarah là con gái là cứ lo chơi mãi từ nhỏ đến lớn , chẳng được tí nữ tính điềm đạm chút nào , chẳng hạn như Diệu Anh phải tốt hơn không ?

Vừa nghĩ đến Diệu Anh , Hải Đăng lại sực tỉnh , vỗ vào trán một cái rõ mạnh .

” Hải Đăng , mày mau tỉnh táo đi !!! ”

Minh Trang đang ăn lại thấy thằng con trai nào chạy đến bàn mình , phá hoại không gian riêng tư , còn xưng hô rất chi ” giang hồ ” nhé !

– Đây , ai vậy ? Bất lịch sự thế !

Minh Trang từ tốn lau miệng , lại hất mặt cao giọng hỏi .

Sarah ngay từ cái nhìn đầu tiên đã phát ghét . Nhìn là biết con nhà giàu rồi chứ gì , bởi thế mới có thói hách dịch như thế . Đéo hiểu sao Hải Đăng lại quan hệ với con nhò này nữa ?

Diệu Anh không phải tai không nghe , mắt không thấy những gì đang diễn ra , cô hiển nhiên đã thấy Hải Đăng ngay từ đầu . Chỉ là không muốn đến bàn hai người đó , bọn họ là đang hẹn hò riêng tư mà ! Và lại Diệu Anh cũng chẳng hứng thú khi tiếp chuyện với Minh Trang , nói thẳng là rất ghét !!!

Một bước cũng không di chuyển , Diệu Anh gọi với .

– Sarah , cậu mau đến đây . Để cho người ta có không gian riêng chứ , với cả tôi đói lắm rồi !

Sarah nghe Diệu Anh gọi cũng sức nhớ ra , bụng lại rên vì đói . Chỉ liếc mắt Hải Đăng ý bảo mày-đợi-đấy-về-nhà-tao-xử-sau .

Hỏi chuyện một lát Minh Trang mới biết người lúc nãy là bạn thân thuở nhỏ của Hải Đăng . Có một sự bất ngờ nhẹ ở đây ... người đó là con gái đấy ! Con gái , con gái đấy !!! Trước giờ Minh Trang đã gặp nhiều tomboy rồi nhưng chưa bao giờ gặp người giống hệt con trai đến vậy .

Hm ... nghĩ kĩ thì có Sarah cũng không đến nổi tệ . Minh Trang có thể sẽ khai thác được thông tin từ Sarah .

Quán này Hải Đăng không biết thức ăn ra sao nhưng rất đông khách . Để ý thì Diệu Anh và Sarah cứ đứng tần ngần mãi , chẳng còn bàn trống nào cả .

Cậu phẩy tay về phía họ , gọi .

– Đây , Diệu Anh , Sarah . Mau lại đây !

Diệu Anh chẳng muốn đến bên đó đâu nhé , do Sarah kéo đi thôi chứ cô cực kì không thích ý ! Nơi nào có Minh Trang nơi đó Diệu Anh đều không muốn đặt chân đến !

– Gì vậy ?

Thấy Sarah không nói gì mà cứ huych tay Diệu Anh , cô bèn hỏi .

– Nhìn xem , không còn bàn trống đâu . Ngồi chung bàn với chúng tôi luôn .

Sarah khỏi phải nói , thích lắm . Ngược lại có hai người mặt nhăn mày nhí , xua tay lắc đầu .

– Tôi không ngồi đây đâu !!! – Diệu Anh một mực từ chối .

Minh Trang cũng không kém .

– Anh à , có thể bảo chủ quán dọn thêm bàn mà .

Hai người họ phản đối thế kia , vậy mà Hải Đăng vẫn không mấy may quan tâm . Vươn tay kéo Diệu Anh xuống ghế bên cạnh cậu .

– Nghe này , Diệu Anh . Các cậu đi chỉ có hai người , vậy mà phiền chủ quán dọn thêm bàn không phải nhọc cho họ à ? Hơn nữa , bàn tôi còn chỗ , chúng ta cũng có xa lạ gì đâu , quen lắm cái bàn mặt này rồi còn gì ! Ngại gì nữa mà không chịu ngồi chung chứ ?

– Đúng đúng ! – Sarah gạt đầu lia lịa tán thành , bắt đầu cảm thực đơn gọi món .

Ngại cái con khi khô ! Mặt dog Hải Đăng thì cô còn ngại gì nữa chứ ? Chỉ là cái con người trước mặt , một chút cũng không ưa !!! Mà người đó cũng có thích Diệu Anh ngồi đây đâu , cô còn mặt dày ngồi làm gì ?

– Nhưng mà ...

Chưa kịp để Diệu Anh nói hết câu , Hải Đăng đã nhét ống hút vào miệng cô , tiện tay đẩy ly nước của cậu về phía Diệu Anh .

– Mau uống đi ! Cậu nói nhiều như vậy không thấy khát nước à ?

Nhắc mới nhớ , Diệu Anh từ lúc đi chơi đến giờ có giọt nước nào trong người đâu , khát khô cả họng . Vứt cái ống hút sang một bên , Diệu Anh không kiêng nể cảm nguyên ly nước uống hết luôn một lần , uống xong còn ” A ! ” một cái sáng khoái . Đã khát quá chừng !!!

Minh Trang nhìn thấy miệng há to tưởng tượng có thể nhét được quả trứng vịt vào đấy ! Chị ta là con gái đấy à ? Vô duyên thế không biết ! Chẳng hiểu sao người như vậy lại lọt vào mắt của anh Đăng nữa ?

Hải Đăng rót thêm ly nước đưa cho Diệu Anh , tiện miệng hỏi .

– Đói không ?

Một mặt thì lắc đầu nói không vậy thôi chứ thức ăn vừa dọn lên Diệu Anh đã thèm đến nỗi nuốt chút nữa chảy cả nước dãi luôn ấy chứ !

Tất nhiên cái sự thèm muốn được ăn đó của Diệu Anh chẳng thể nào qua nổi đôi mắt tinh tường của Hải Đăng . Cậu gấp mỗi món một ít , bỏ cả vào chén Diệu Anh .

– Ăn đi . Bày đặt giả vờ nữa , phát mệt cho cậu thật đấy !

Diệu Anh bĩu môi . Ai cần quan tâm đâu mà mệt chứ ?

” Khi thật ! Cậu đừng có làm mấy cái hành động dễ gây chết người đó trước mặt tôi chứ ! ”

Tất nhiên Hải Đăng chỉ nghĩ thầm thôi , cậu làm sao có thể nói ra được .

Mình Trang cùng với Sarah nhìn mà ngây ngốc . Hải Đăng có thể công khai thiên vị với mỗi Diệu Anh thế à ? Trong khi cả bốn người ngồi chung lại chỉ quan tâm đến Diệu Anh .

– Hải Đăng à , không công bằng ! – Sarah thốt lên , dãn mặt gấp miếng thịt bỏ vào mồm nhai nhồm nhoàm , mắt lại liếc liếc kẻ đối diện đang tỏ vẻ ngây thơ vô (số) tội nhìn mình .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Cứ ngỡ Diệu Anh ăn xong no nê cả bốn người sẽ cùng nhau đi chơi , như vậy có lẽ cậu sẽ hào hứng hơn với buổi hẹn này .

Mà nào ngờ ,

Diệu Anh đặt tờ polime màu xanh lá lên bàn , kèm theo câu nói : ” 100 , phần tôi và Sarah , nếu thiếu mai lên trường tôi sẽ đưa nốt số tiền còn lại . ”

Nói xong liền bỏ đi với suy nghĩ muôn thưở không đổi ” Để lại không gian riêng tư cho người ta ” . Hm ... và lại Diệu Anh còn nhiều nơi muốn đi với Sarah , không thể để phí thời gian ở nơi chết tiệt đó được !

Thật lòng ý , Diệu Anh ghét Hải Đăng bao nhiêu lại quý Sarah bấy nhiêu . Người đầu mà dễ mến quá trời !!!

– Diệu Anh , cậu ghét Hải Đăng đến thế à ?

Ý ! Sao Sarah biết cô đang nghĩ gì ? Không lẽ Sarah đọc được suy nghĩ của Diệu Anh à ?

– Cậu nói gì thế ? Cậu biết tôi đang nghĩ gì à ? – Diệu Anh há hốc mồm ngạc nhiên .

– Đùa chứ ! Tôi có phải thánh đâu . Nhìn xem , cử chỉ của cậu kìa , phơi bày ra trước mắt thế ai không biết . Cậu , Diệu Anh , rất rất ghét Hải Đăng !!!

Diệu Anh gật gù , xem ra Sarah tinh ý đấy .

– Perfect ! You're right !

– Give me a reason .

– Simply I hate him . – Diệu Anh nhún vai , xong lại bảo – Thôi nào , sao hai chúng ta đi chung lại nhắc về Hải Đăng cơ chứ ? Chẳng phải có rất nhiều chuyện để tâm sự sao .

Sarah nghĩ cũng phải , bao năm không gặp , cô thật sự , thật sự có rất nhiều chuyện để kể cho Diệu Anh nghe .

Bọn họ kể với nhau rất nhiều thứ , trên trời dưới đất đều đem ra nói . Sarah có kể về một cô bạn gái rất thân lúc nhỏ , người đó Hải Đăng cũng biết . Chỉ tiếc rằng bây giờ bạn gái đó quên mất Sarah và Hải Đăng rồi .

Kì nhì ! Theo lời Sarah nói thì giữa cả ba có nhiều kỉ ức đẹp lắm mà . Sao nỡ quên được ?

Hai đứa con gái lượn lờ khắp các khu phố , ăn nhiều đến nổi bụng no căng , chỉ muốn về nhà ngủ một giấc cho sướng .

Diệu Anh đưa Sarah về căn hộ thì cũng thông thả về nhà mình .

Hm ... ? Hình như có ai đang đứng trước nhà thì phải ? Diệu Anh không thấy rõ mặt lắm , tại người đó xoay mặt vào trong nhà mà . Trời lạnh như vậy , Diệu Anh còn phải khoác thêm áo lông ở ngoài , mà người đó chỉ có duy nhất cái áo thun trên người , chắc lạnh lắm !

– Ai vậy ? – Diệu Anh đến gần , ngờ vực hỏi .

Hải Đăng quay lưng lại , nhìn thấy Diệu Anh đang đứng đó ngạc nhiên nhìn mình . Mấp máy môi nói .

– Cuối cùng cậu cũng về .

Ba mẹ Diệu Anh đã sang thăm nội mấy hôm nay rồi . Quỳnh Giao ở với ngoại vẫn chưa trở về đây . Diệu Anh cứ tưởng người đối diện đến tìm Quỳnh Giao .

– Quỳnh Giao cả tuần nay không ở nhà tôi , có lẽ cậu đến nhầm nơi rồi .

Lắc đầu . Hải Đăng không nói gì cả , chỉ bước vài bước đến trước mặt Diệu Anh . Nắm lấy bàn tay ấm áp chắc này giờ đã được sưởi ấm trong túi áo của Diệu Anh , đặt vào đó một vật nho nhỏ .

Đôi môi cứng ngắt khẽ nở nụ cười , Hải Đăng bước qua người Diệu Anh , về nhà . Cậu cần sưởi ấm ngay bây giờ . Bây giờ cũng đã tối , ngoài đường lạnh lắm rồi .

Diệu Anh xòe bàn tay của mình ra , là một ngôi sao . Cậu ta đến đây chỉ để đưa cái này cho Diệu Anh rồi về thôi sao ? Cô không thể tưởng tượng được Hải Đăng có thể rảnh rỗi đến thế đấy . Thay vì như thế thì về nhà cuộn trong chăn bông ấm áp phải thích hơn không ?

~~~~~

Hải Đăng cuộn mình trong chăn bông , toàn thân lười nhác nằm ườn ra . Hay thật , đợi hơn 5 tiếng đồng hồ chỉ để đưa cho Diệu Anh một ngôi sao . Trước đây cậu có bao giờ làm những việc ấu trĩ vậy đâu ? Làm việc gì Hải Đăng cũng đều dùng lí trí mà suy tính . Chẳng hiểu sao lần này lại hành động theo cảm tính , cậu chỉ biết khi thấy Diệu Anh cứ một mực cho rằng Hải Đăng và Minh Trang có gì đó , lúc nào cũng tránh như tránh tà khiến Hải Đăng thật sự phát bực lên !

Và bây giờ là kết quả của việc làm ngu ngốc đó đây . Hải Đăng như thằng đàn mà đứng đợi ở ngoài trời như vậy . Cũng chẳng hiểu sao lúc đó lại không rút điện thoại ra và gọi đến báo Diệu Anh về gấp nữa ? Hay là cậu trở nên ngu muội quá rồi , đầu óc không thông ?

Diệu Anh mân mê ngôi sao trên tay , chắc trong đây lại là nội dung vớ vẩn gì đó nữa chứ gì . Cô đã quá quen thuộc với mấy cái trò này rồi . Hay là vớt đi không xem nhì ? Hoặc là xem xong rồi vứt ?

Ấy da , cái tính tò mò cứ nổi lên ! Thôi thì xem vậy , cũng chẳng mất mát gì cả !

” VỪ HOÀNG DIỆU ANH !!! Cậu hãy thôi ngay cái kiểu ” để cho người ta có không gian riêng tư ” đi ! Tôi thật sự thấy ngứa mắt với mấy hành động của cậu rồi đấy . Khi tôi viết mấy dòng này , cá chắc là mình sẽ đứng đợi hàng tiếng đồng hồ để chờ cậu về , tôi biết rõ cậu ham chơi đến mức nào mà ! Và giờ , khi cậu đã biết tôi kiên nhẫn như thế nào thì HÃY MỐ TÒ MẮT RA MÀ ĐỌC CHO KỈ : TÔI CHỈ XEM MINH TRANG LÀ EM GÁI !!! Không có mấy thứ vớ vẩn mà cậu tự suy diễn đâu ! – Your light ” .

Tên cúng cơm của Diệu Anh và cả mấy câu cuối được viết in hoa rõ to , như thể sợ cô không thấy chữ vậy . Đọc mấy dòng này thôi cũng biết Hải Đăng đã phần nộ như thế nào khi viết chúng , nét chữ còn in hằn cả lên mặt sau của tờ giấy . Nếu như Hải Đăng đứng trước mặt Diệu Anh mà nói mấy lời này thì sao nhì , liệu cậu ta có dùng bạo lực với cô như đối với tờ giấy đáng thương này không ?

Nghĩ một hồi Diệu Anh gấp ngôi sao lại như cũ , bỏ vào một cái hộp , trong đó đã có ba ngôi sao rồi ...

” Hải Đăng , hình như tôi không ghét cậu như đã nghĩ ? ”

~~~~~

Quỳnh Giao ngồi thần thờ trong lớp , ngáp ngắn ngáp dài . Nếu không vì lý do giữ hình tượng trước mặt người bàn trên thì cô đã chẳng ngại mà gục xuống bàn ngủ rồi . Thậm chí giáo viên như ” tiến sĩ gây mê ” vậy , dạy Sử chẳng khác Văn là mấy , hơn 1/3 học sinh trong lớp đã lần quay ra ngủ từ đời nào .

Thật là , cái tiết học nhàm chán này bao giờ mới hết đây ?

Quỳnh Giao quả thực là rất khâm phục đôi bạn bàn trên , chẳng hổ danh là tấm gương sáng . Hai người họ tai nghe giảng , tay ghi ghi chép chép , thỉnh thoảng có quay sang trao đổi với nhau . Rất mực thân thiết . Càng nghĩ lại càng thấy gan tị .

Chắc Hải Đăng sẽ chẳng bao giờ biết, từ ngày này sinh tình cảm với cậu. Quỳnh Giao trở nên mơ mộng rất nhiều. Trước đây Diệu Anh và Quỳnh Giao đều được dạy phải sống thực tế, chỉ bằng dành thời gian mơ mộng hảo huyền thì hãy cố gắng đạt được điều đó. Vậy mà bây giờ, cô thậm chí không thể đếm nào mình đã mơ ước bao nhiêu điều?

Ước rằng một giây phút nào đó cô được trở thành Diệu Anh...

Khi đó sẽ như thế nào nhỉ? Chắc hẳn sẽ sung sướng lắm! Được Hải Đăng rất mực quan tâm, đó đối với cô là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi.

Ước rằng một giây phút nào đó Diệu Anh biến mất...

Cô dĩ nhiên sẽ trở thành mối quan tâm hàng đầu của Hải Đăng nhỉ? Sẽ chẳng còn ai khiến Hải Đăng chú ý ngoại trừ cô nữa. Khi đó, cô sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên đời.

– Quỳnh Giao, mày muốn uống gì không?

Mãi suy nghĩ mà Quỳnh Giao không biết này giờ Diệu Anh gọi cô đến rất cổ bông hòng.

Đến lúc Hải Đăng gọi mới sực tỉnh.

– Quỳnh Giao, có nghe không đấy?

Ừay, sức mạnh của tình yêu nó có khác các cậu nhỉ? Diệu Anh chẹp miệng, cô gọi to đến thế lại không nghe, Hải Đăng chỉ cần mở miệng nói vài chữ, nghe rõ từng từ luôn nhé!

– À, xin lỗi. Tao uống nước lọc thôi.

Diệu Anh gật đầu, cô khát khô cả cổ rồi. Hải Đăng định đi chung với Diệu Anh lại thấy Minh Trang đến tìm. Đúng lúc đấy chứ! Hải Đăng bực dọc ra mặt, hỏi.

– Em sao thế? Tìm anh có việc gì à?

Diệu Anh định nhân cơ hội này lên đi trước, cổ tay liền bị ai đó tóm lại, siết mạnh đến nỗi cô phải “Á” lên một tiếng bé bé. Tất nhiên Minh Trang không thể nghe được, nhưng người nào đó thì nghe rất rõ nhé! Kẻ ác độc nghe được lại xót xa, nói lòng lực nắm ra, tuy nhiên vẫn không để cho Diệu Anh có cơ hội chuồn. Hải Đăng tiếp tục hỏi.

– Em đến đây để nhìn anh thôi à? Nói gì đó đi chứ.

Minh Trang cười trừ.

– Nói khi có chị Diệu Anh ở đây ạ?

– Giữa anh và em có gì mà cậu ấy không thể biết được?

Hải Đăng xoa cằm nghĩ ngợi, đồng thời cũng hướng mắt về phía Diệu Anh. Vậy mà cô chẳng thèm nhìn lấy một cái, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Thật sự là càng ngày càng ghét Diệu Anh mà, sao chị ta lúc nào cũng kè kè bên Hải Đăng thế không biết?

– Em chỉ là có bài tập toán khó... nên muốn nhờ anh chỉ hộ thôi.

Đấy, các cậu nghe có buồn cười không?

Diệu Anh bĩu môi. Khối 10 thiếu người học tốt toán chắc? Vậy mà phải đem mấy bài toán còn con đấy đến tận “anh trai” khối 11 nhờ giúp đỡ.

– Mấy bài này cũng dễ thôi. Hay em đi với tui anh xuống căn tin uống chút nước rồi tiện thể anh chỉ cho.

– Vâng.

Minh Trang gật đầu đi theo. Càng đi cô càng bức xúc nhé, cứ như Minh Trang là cái đuôi lẻo đẻo bám theo chủ vậy. Thình thoảng Hải Đăng thấy cô im lặng mới quay sang nói vài câu.

Xuống căn tin vẫn như thường lệ, Hải Đăng chịu trách nhiệm phục vụ hai cô gái. Khác một chút là lần này Hải Đăng phải giải bài giúp Minh Trang nên cậu ngồi cạnh cô, để Diệu Anh ngồi một mình ở phía đối diện.

Diệu Anh không phải dạng người phụ thuộc vào người khác, không có Hải Đăng tám chuyện phiếm thì cô cũng có điện thoại làm bạn. Lướt lướt facebook, trường này cũng lắm kẻ rồi hoi, chẳng có việc gì làm suốt ngày cứ viết confession rồi gửi, nói xấu nhau đủ kiểu. Sống ảo đến thế là cùng!

Hm... mà cô cứ cảm thấy có gì đó là lạ? Tin nhắn của Diệu Anh, sao càng ngày càng ít đi? Mọi hôm có nhiều người hỏi han lắm mà, xôm cực! Có khi Diệu Anh rep tin nhắn liên hồi còn không kịp. Tự dưng gần đây lại vắng hui, chẳng có ma nào nói chuyện phiếm cho vui cả.

Diệu Anh ngây thơ làm sao có thể biết, kẻ tiểu nhân nào đó đêm qua đã lên vào facebook của cô xóa hết tin nhắn nhanh trong nháy mắt.

Đang sầu não ruột lại nghe tiếng nói nịnh nọt từ phía đối diện. Nghe mà nổi cả da gà da vịt lên chứ đùa!

– Anh giỏi quá! Em chưa từng gặp ai học toán siêu như anh đây! Ngưỡng mộ ghê!!!

– Có gì đâu, cũng tạm thôi.

– Hay anh dạy kèm em toán nhé?

– Anh làm gì có trình độ mà dạy.

Gớm chưa! Được người ta khen phồng mũi lên rồi chứ gì, còn giả vờ giả vịt khiêm tốn. Được kèm người đẹp học còn gì sướng bằng chứ, rõ là thích mà còn kiêu.

Diệu Anh lại một lần nữa bĩu môi, mặt biểu cảm lăm lăm cơ! Hải Đăng nhìn thấy không nhịn nổi mà bật cười, hỏi.

– Biểu cảm trên gương mặt cậu là ý gì đấy, Anh?

Biểu cảm trên gương mặt cô sao? Hải Đăng đang ám chỉ điều gì ấy nhỉ?

– Có ý gì đâu. Tôi vẫn bình thường mà.

Đã thế còn chối bầy bầy mới ghê chứ! Mắt Hải Đăng có kém còi đến mức không nhìn thấy Diệu Anh đã phản ứng như thế nào khi nghe Minh Trang đề nghị cậu kèm học đâu, là nhìn thấy rõ mồn một luôn nhé!

Thôi thì tạm thời gạt chuyện Diệu Anh sang một bên, Hải Đăng từ chối.

– Anh xin lỗi. Anh thật sự không có thời gian, nếu lâu lâu em có bài toán khó có thể mang sang lớp nhờ anh. Còn chuyện kèm học thực anh không làm được.

Minh Trang thật sự hụt hẫng vô cùng, chỉ ”Vâng” một tiếng rồi chào tạm biệt về lớp.

Hải Đăng trầm lắng đầu rồi chuyển ghế sang ngồi bên cạnh Diệu Anh, nắm lấy cổ tay cô, xem xét kĩ lưỡng liền thấy vết đỏ mờ nhạt.

– Đau lắm không?

Ban đầu Diệu Anh không hiểu lắm, sau mới nhớ ra. Giật tay về, hắt mặt.

– Hồi hạn cái gì, đồ chết tiệt!

– Lúc đó tôi không cố ý, xin lỗi mà! Diệu Anh, tôi không muốn làm cậu đau đâu! – Hải Đăng kéo cổ tay Diệu Anh về phía mình, xoa xoa dỗ ngọt.

– Minh Trang ở đó thì để ý gì đến tôi chứ.

Nếu người nghe được không phải là Hải Đăng thì chắc chắn họ sẽ nghĩ là Diệu Anh đang ghen. Nhưng Hải Đăng lại khác, cậu nén giận.

– Diệu Anh, tôi cá chắc cậu đã đọc những gì viết trong ngôi sao đó rồi. Sao vẫn còn tư tưởng như vậy?

Giọng của Hải Đăng, đã không còn trầm trầm, ảm áp như ban nãy, lại trở nên lạnh lẽo như băng như đá.

– ... – Diệu Anh im bật, không biết nên nói như thế nào bây giờ.

– Thôi được rồi, tôi nghĩ cậu đủ thông minh để hiểu những gì tôi nói. Và làm ơn, đừng hiểu lầm tai hại như vậy nữa.

Cái tên Hải Đăng này, thay đổi cứ như chong chóng. Ban nãy lạnh lùng bao nhiêu, bây giờ lại nói như van nài.

– Tại sao cậu không giúp Minh Trang tiến bộ trong môn Toán của con bé? – Diệu Anh hỏi, mục đích chỉ có thể là đánh trống lảng thôi.

– Có một người không thích tôi kèm Minh Trang học, và tôi cũng giống cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

CHAP 36

Một người ? Cô ấy ?

– Là con gái à ?

Diệu Anh hỏi , chẳng hiểu sao cổ họng cô nghẹn lại , khó lắm mới nặn ra được câu hỏi tự nhiên đến thế .

– Ừ .

Hải Đăng đưa cho cô hộp sữa đã chu đáo cắm sẵn ống hút , nhìn cô cười . Rõ ràng cậu thấy Diệu Anh đáp lại mình bằng một nụ cười tươi chẳng kém , thế mà , khi nhìn vào mắt cô , lại thấy sự buồn bã rõ nét .

– Có tâm sự à ?

Cậu hỏi .

– Không có .

Cô đáp .

– Tôi thấy rõ là cậu có gì đó không vui . Không chia sẻ được sao ?

– Cậu nhìn nhầm rồi .

– Diệu Anh , cậu đã từng nghe ai nói ” Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn ” chưa ? Cậu buồn hay vui , tất cả đều biểu hiện ở ánh mắt , nhưng phải có sự tinh ý mới thấy được . Và cậu biết đấy , sự tinh ý tôi có thừa . Tôi có thể rằng cậu đang có tâm sự khó nói !

Diệu Anh lại cười , nhưng cô không hiểu sao mình lại bật cười như thế .

– Hải Đăng , vậy tôi hỏi cậu . Tại sao khi nhìn vào mắt cậu tôi lại chẳng thấy được gì ?

– Một là khả năng che giấu cảm xúc của tôi quá tốt . Hai là khả năng quan sát của cậu quá kém . Đối với cậu thì chắc là trường hợp hai rồi !

Hải Đăng nhếch môi , cười khinh . Hầy , thật là tức chết mà !!! Nếu không phải ở đây có quá nhiều fan hâm mộ của tên chó chết này thì Diệu Anh đã nhảy tới bóp cổ Hải Đăng thừa sống thiếu chết rồi .

– Cậu xem thường tôi quá rồi đấy ! – Diệu Anh kéo ghế lại gần , nhòm người lên mắt đối mắt với Hải Đăng – Nói xem , cậu đang vui chứ gì ?

– Hm ... cứ xem là cậu may mắn nói đúng đi .

Hải Đăng nhún vai , thật là cô đã đúng rồi đấy . Cậu vui vì ... không biết Diệu Anh có để ý không , nhưng mà tư thế của hai người bây giờ , thật sự rất gần , rất ấm áp . Thậm chí Hải Đăng có thể cảm nhận rõ mồn một hơi thở đều đặn của Diệu Anh .

– Diệu Anh , mau ngồi lại đi . Nếu còn chậm trễ cậu nhất định sẽ chửi tôi cho xem .

– Chửi gì ?

Chẳng biết thằng điên nào lại nói Diệu Anh thông minh chứ . Ngụ như con bò đội nón !

– Chết tiệt ! Là do cậu đấy , Diệu Anh , cậu đang muốn khêu gợi tôi đấy à ?

Đến bây giờ Diệu Anh mới hiểu ra ý tứ của Hải Đăng , liền chửi .

– Đồ biến thái !!!

– Đấy , tôi nói đó có trật đi đâu được .

Hải Đăng chẹp miệng , tính khí con nhỏ này cậu rành quá mà . Nằm rõ đến từng chân tơ kẽ tóc luôn đấy !

~~~~~

Thời gian trôi qua thật nhanh , thắm thoát vậy tuần sau đã đến Tết rồi . Học sinh các cấp học hết hôm nay sẽ nghỉ .

Diệu Anh vui đến nỗi cứ cười suốt . Không phải vì được nghỉ học , mà là Tết cô sẽ được gần ba mẹ hơn .

Trái với Diệu Anh , Hải Đăng vẫn như thường ngày , nghỉ hay không , chẳng là vấn đề đối với cậu . Bởi cậu có được ăn Tết cùng ba mẹ đâu mà quan tâm chứ . Chỉ là , nếu nghỉ Tết rồi cậu sẽ không được gặp Diệu Anh hàng giờ trên lớp nữa .

– Ê !

Hải Đăng vỗ nhẹ vai Diệu Anh trong lúc cô đang kiểm tra lại một số bài tập anh của mình .

– Gọi tên .

– Anh , ngẩng mặt lên nghe tôi nói nào !

Diệu Anh cũng thuận theo , ngẩng mặt nhưn mày ý hỏi .

– Được nghỉ rồi , Sarah cũng về quê ăn Tết với họ hàng . Tôi ở nhà một mình thực chán lắm !

– Nói gọn !

– Ví dụ mà tôi chán nản quá , có thể qua nhà cậu mọi lúc được chứ ?

– Cũng được , dù sao Quỳnh Giao cũng đã về nhà rồi . Và tôi hi vọng cậu hiểu đúng nghĩa của từ ” mọi lúc ” .

– Tất nhiên là tôi đủ thông minh để biết khi nào cậu có nhà và đến .

~~~~~

Và sau này , Diệu Anh mới thật sự hối hận vì mình đã đồng ý .

” Mọi lúc ” đối với Hải Đăng là mỗi ngày và hàng tiếng đồng hồ bu bám ở nhà cô .

Mà nhé , Diệu Anh chẳng hiểu sao ba mẹ cô lại yêu quý tên đáng ghét đó mới chết chứ ! Cậu ta cũng ghê gớm lắm đấy !

Trước mặt Diệu Anh thể hiện rõ sự bần bực dâm dê biến thái của mình bao nhiêu thì trước mặt ba mẹ cô lại ” Dạ dạ ” , ” Vâng vâng ” , lễ phép đến thế chứ !

Eo uôi , thấy mà phát tò mò ! Đồ giả tạo ! Đồ hai mặt !!! Quỳnh Giao đó yêu Hải Đăng ở chỗ nào cơ chứ ?

Nhắc đến Quỳnh Giao kể luôn nhé , con nhỏ đó từ ngày Hải Đăng sang đây hoài lại hạnh phúc đến điên luôn . Lúc nào cũng ” Hải Đăng , Hải Đăng ” , cứ kè kè bên cậu ta không rời nửa bước luôn chứ một bước .

Mãi rồi thấy cái nhà này không ai đứng về phía của Diệu Anh đáng yêu tốt bụng này hết . Về phe của tên ác quỷ Hải Đăng cả rồi !

– Diệu Anh , tôi vào nhé ?

– Vào đi .

Đấy , vừa nhắc . Đích thị là tên Hải Đăng đó chứ còn ai vào đây nữa .

– Bác Nhật bảo tôi lên gọi cậu xuống nhà .

Diệu Anh gật đầu , theo sau Hải Đăng xuống phòng khách .

– Gì vậy ba ?

– Con mau đi siêu thị mua gì về làm bữa tối đi . Hôm nay Hải Đăng dùng bữa nhà mình .

Hơ ? Nói như vậy chẳng khác Diệu Anh đi siêu thị mua thức ăn về nấu cho Hải Đăng thưởng thức ? Tên đó , được ăn món do cô làm là phúc ba đời chứ đùa ! Sướng , quá sướng !!!

– Vâng .

~~~~~

Biết mua gì bây giờ nhỉ ? Chẳng biết tên chết bầm đó thích món gì mà nấu chứ ?

Thôi mặc xác tên đó , Diệu Anh quyết định nấu theo ý mình .

Sau gần một tiếng đồng hồ ra ngoài , Diệu Anh trở về và bắt tay vào bếp ngay .

” Nào nào , Diệu Anh ! Hãy nghĩ là mày nấu cho ba mẹ ăn . Không phải tên đáng ghét kia !!! Nấu thật ngon vào !!! ”

Cả bốn người còn lại vui vẻ trò chuyện rôm rả với nhau . Quỳnh Giao cảm thấy Hải Đăng thật đúng là hoàn hảo a~ . Cậu rất biết điều , nói chuyện lại rất hợp với người lớn , thử hỏi ai không yêu quý chứ ?

Hải Đăng một mặt thì cười nói vậy chứ tâm trí cứ đặt vào dáng người đang loay hoay trong bếp kia kia . Chốc chốc lại xoay đầu vào ngóng , mà người ta chuyên tâm lắm , chẳng để ý gì đến xung quanh cả !

Mấy hành động đó làm sao lọt qua được đôi mắt tinh tường của Vũ Minh Nhật chứ . Ông biết rõ thằng bé này có tình ý với con gái cưng của mình mà !

Đến đúng giờ cơm tối Diệu Anh gọi mọi người vào . Tất thấy bọn họ đều ngạc nhiên , trên bàn không nhiều món ăn lắm nhưng tất cả đều rất bắt mắt , mùi hương bay lên thơm nức mũi .

– Mọi người ăn đi . Con đi siêu thị thấy gì được mua cái này thôi . Trên bàn là : đậu phụ chiên sốt cà chua , trứng rán thịt gà nầm , và canh rau cải cúc .

– Bấy nhiêu món thôi cũng đủ rồi ! – Hải Đăng thán phục , mắt cứ dán vào mấy món ăn trên bàn .

Cậu đã đói lắm rồi càng nhìn càng kích thích vị giác mà .

– Mời hai bác ngồi , Quỳnh Giao cậu cũng ngồi đi .

Hải Đăng tình ý kéo ghế mời ba mẹ Diệu Anh cùng cả Quỳnh Giao ở phía bên trái .

Sau đó lại gọi Diệu Anh , kéo ghế cho cô ngồi ngay bên cạnh cậu ở bên phải .

Thế là xong , Hải Đăng đã nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi của mọi người theo đúng ý đồ của mình mà không bị phản nản điều gì .

Trong buổi ăn Hải Đăng không ngại công khai quan tâm đặc biệt đến Diệu Anh . Cậu gắp cho cô đủ món , với lý do : Diệu Anh là người nấu thì phải thưởng thức thành quả của mình .

Đúng là lý do củ chuối , chỉ lừa được con người ngây ngô như Diệu Anh thôi !

Chứ làm sao qua mặt Vũ Minh Nhật và Vi Hạ chứ ? Ngay cả người như Quỳnh Giao cũng nhanh chóng nhận ra sự thật .

~~~~~

Nói một tuần chứ cũng là bảy ngày thôi , trôi qua nhanh lắm . Hôm nay là 30 Tết rồi , mọi thứ trong nhà đều đã trang trí xong , chỉ còn chờ đón Giao thừa thôi .

Quỳnh Giao phải về ngoại đón Tết cùng bà , chắc phải mừng hai mới về đây lại .

Diệu Anh đang ôm điện thoại lướt web lại nhận được tin nhắn từ Messenger . Cứ tưởng ai , ngờ đầu là tên đáng ghét nhất trên thế gian này : Trịnh Vũ Hải Đăng .

” Tôi nay rảnh chứ ? ”

Hơ ? Giao thừa mà ? Không rảnh thế bạn chắc ? Hời thừa thái thật đấy !

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ cô rep tin nhắn khác hoàn toàn với suy nghĩ trong đầu .

” Không , tôi bận rồi ”

” Nghe này , Diệu Anh . Bây giờ tôi có thể sang nhà cậu ngay lập tức và xin phép bác Nhật và bác Hạ đấy . Cậu biết mà , tôi chỉ cho cậu sự lựa chọn giữa tự nguyện đi hay phải để ba mẹ ép thôi . Còn đi hay không đi , cậu làm gì có quyền ? ”

Thấy không , thấy không ??? Ai đòi rù người ta đi chơi lại ăn nói ngang ngược móc họng thế hả ?

” Cậu nói như đe dọa tôi vậy ? ”

” Nếu cậu không chịu suy nghĩ cho kĩ thì đó sẽ trở thành đe dọa thật đấy :v ”

” Đi đâu ? ”

Diệu Anh đành gạt đầu đồng ý đi vậy . Nên nhớ , là cô bị ép đấy ! LÀ BỊ ÉP NHÉ !!! Không phải thích đi gì đâu .

” Xem pháo hoa , 7h tôi sang đón cậu . ”

Hải Đăng nhấn cứ như ra lệnh cho Diệu Anh vậy , gửi xong tin nhắn liền off mất , chẳng thấy tăm hơi đâu .

Một lát điện thoại lại báo tin nhắn đến : ” Hứa rồi đấy nhé ! Đừng hòng trốn , cưng ạ ! ”

Eo uôi ! Chẳng biết ai dạy cậu ta cách nhắn tin sến súa đến buồn nôn thế này nữa !!! Ghê chết đi được các cậu ạ !

~~~~~

Đúng bảy giờ tối đã nghe loáng thoáng tiếng Hải Đăng chào hỏi ba mẹ Diệu Anh dưới nhà . Phải công nhận cậu ta đúng hẹn thật đấy !

Vừa thay quần áo xuống nhà đã thấy ba mẹ đứng trước cửa , như kiểu tiễn khách ý .

– Con mau đi kẻo Hải Đăng nó đợi .

– Vâng vâng . Con đi đây .

Diệu Anh bị hỏi thúc cũng nhanh chóng xò giầy vào chân chạy ra ngoài .

Thật là , đây có còn là ba mẹ cô không biết ?

– Đây , cậu đã mua chuộc ba mẹ tôi bằng cách nào thế ? – Diệu Anh liếc mắt nói với giọng đầy bất mãn .

– Là sự lễ phép , hiểu chuyện cưng ạ !

Hải Đăng phải nói là vui khủng khiếp ! Lần đầu cùng cô đón Giao thừa , còn gì sung sướng hơn ?

– Cậu thôi cái kiểu xưng hô phát ói đó đi ! Tôi nổi cả da gà da vịt rồi này !

– Được được , chúng ta đi đâu đó trước rồi hãy xem pháo hoa nhé .

Hải Đăng tự nhiên khoác vai Diệu Anh , kéo đi , điệu bộ trông rất hớn hờ .

Bây giờ còn sớm , phải đến tận 12h mới có pháo hoa mà xem .

Hải Đăng đưa Diệu Anh đi chợ hoa , giờ này còn lắm người tấp nập , không khí thật rộn ràng .

– Nhìn xem , nhìn xem . Hoa này đẹp ghê !

Hình như cậu đã đưa Diệu Anh đến đúng nơi , cô cứ được đà tíu tít mãi .

” Hoa đẹp đến mấy cũng chẳng bằng cậu được ”

Đó chỉ là ý nghĩ trong đầu Hải Đăng thôi , biết chắc cậu mà nói ra thế nào cũng bị dội gáo nước lạnh lên đầu cho xem .

– Nói thừa . Người ta chẳng bảo đẹp như hoa còn gì .

Diệu Anh bĩu môi , nhìn sang gian hàng khác , lại thấy chậu hoa xương rồng ưng ý nhất .

– Cô ơi , chậu nhỏ nhỏ này bao nhiêu ?

– 70.000 đấy cháu !

Giá cả cũng không tồi , Diệu Anh định rút ví lấy tiền thì người nào đó đã chen lên trước , trả tiền ngay .

– Đây ạ , gói lại giúp cháu nhé !

– Được , hai cháu là người yêu đấy à ? Thật đẹp đôi !

Chẳng qua cũng chỉ là những lời dẻo miệng của người bán hàng thôi . Vậy mà có hai kẻ mặt đỏ ửng lên ...

~~~~~

Đôi lời xen ngang nhé . Au có nói về sắp up một truyện ngắn , định trả lời tin nhắn của một số bạn nhưng thôi thì au nói luôn nhé . Au đã viết xong và up rồi , tên truyện là : Anh à , em đã lớn rồi . Nhưng up ở bên Cầu Huyết Hội . Bạn nào tốt bụng vào đọc góp ý cho au nhé ! Yêu yêu <3 =))) .

Hải Đăng một tay cẩn thận cầm chấu xương rồng , chỉ sợ vỡ mắt thì Diệu Anh lại xé xác . Tay còn lại nắm chặt cổ tay Diệu Anh , luồn qua đám người đông đúc , không khí thật nóng nực .

Cậu dẫn cô vào thẳng một khách sạn . Diệu Anh liền giật nảy .

– Cậu ... cậu đưa tôi vào đây làm gì ?

Hải Đăng bật cười , dí tay vào trán cô . Nói chứ cậu biết tông Diệu Anh đang nghĩ gì trong đầu nhé !

– Cậu đang nghĩ bậy bạ gì thế hả ? Tôi chẳng phải là đang dẫn cậu đi xem pháo hoa sao ?

Diệu Anh bây giờ mới hiểu ra , hai má nóng oi là nóng , thẹn quá cúi mặt xuống đất đếm ngón chân , một chút cũng không dám ngẩng mặt lên .

– Chị ơi , cho em thuê một phòng ở tầng cao nhất .

Khỏi cần nhìn Diệu Anh cũng biết cô nhân viên tiếp tân đang nhìn hai đứa chúng tôi như thế nào .

– Chị đừng hiểu lầm , tụi em chỉ muốn có chỗ thoải mái xem pháo hoa thôi .

Cô nhân viên gật gù gật gù . Rất nhanh sau đó đưa chìa khóa phòng cho Hải Đăng .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tầng cao nhất của khách sạn này là tầng 30. Nơi thuận lợi nhất để xem pháo hoa. Hải Đăng nắm chặt cổ tay Diệu Anh, cứ ngỡ một giây buông lỏng cậu cũng có thể vụt mất cô. Mắt đảo qua ngó lại tìm số phòng.

Đây rồi, phòng 342.

Hải Đăng tra chìa khóa , mở cửa bước vào, bên trong tối om. Định lần mò tìm công tắc đèn đã thấy người phía sau bầu vú vạt áo mình, rất chặt.

– Cậu bị gì vậy, Anh ?

– T ... tôi bị chứng Nyctophobia. Cậu mau bật đèn lên đi.

Diệu Anh ôm chặt cánh tay Hải Đăng, một chút cũng không dám tách rời.

Đến khi cả căn phòng sáng trưng lên Diệu Anh mới dè dặt buông tay Hải Đăng, thờ phào.

– Nyctophobia ? Chứng sợ bóng tối à ?

Hải Đăng ấn người Diệu Anh xuống sofa, rót cốc nước đưa cho cô. Diệu Anh không trả lời, chỉ gật đầu nhận lấy ly nước. Cậu cũng chẳng hỏi lý do mắc chứng đó, thuận tay xoa đầu cô rồi nói.

– Còn tầm 10 phút nữa mới bắn pháo hoa. Đợi một chút.

– Không sao.

Hải Đăng nhìn qua phía tủ bếp, lại liếc mắt qua Diệu Anh. Hành động đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần khiến Diệu Anh cũng để tâm, khi quay sang nhìn thử cô mới hiểu ra vấn đề. Ở hướng kia là cả một dàn rượu đủ thể loại, nhẹ nặng gì cũng có.

– Cậu muốn thì uống đi.

– Cậu uống không ?

Ngồi xuống cạnh Diệu Anh, Hải Đăng cười cợt lấy lòng. Những loại rượu ở khách sạn này cũng không quá mắc, vị cũng không tệ lắm đối với Hải Đăng, trước đây chỉ có một lần cậu uống rượu ở đây do đi chơi cùng đám bạn, sau này vẫn chưa có dịp uống nữa.

– Tôi không uống rượu.

Hải Đăng chần chờ một lúc, sau đó cũng đến tủ bếp lấy một chai rượu và hai cái ly, đem đến bàn.

– Tôi để đây. Nếu cậu muốn hãy uống.

Diệu Anh gật đầu, ngả người ra ghế, tiện tay cầm cuốn tạp chí rồi đọc. Không khí tự nhiên lại trở nên yên ắng, chẳng ai nói với ai câu gì. Ngột ngạt quá Hải Đăng cũng không chịu nổi, giật luôn cuốn tạp chí trên tay Diệu Anh, hỏi bừa.

– Cậu cao mét mấy vậy ?

Ồ cái tên này ? Dở à ? Tự nhiên đang yên đang lành lại quay sang hỏi ba láp ba xàm thế. Diệu Anh cũng định sờ xem trán Hải Đăng có nóng hay không rồi. Mà nghĩ đi nghĩ lại, người ta bảo mấy tên điên thường hay cần bậy lắm. Ngộ nhờ tên đồ điên lên cần thiết thì cô chỉ có nước sống dở chết dở thôi.

Hỏi thì hỏi cho có chuyện nói vậy thôi chứ Hải Đăng cũng không có ý gì. Ai mà ngờ được cái con điên trước mặt đã không thèm trả lời còn nhìn cậu với ánh mắt kì thị mới tức chứ, cả người thì cứ nhích nhích ra xa. Gớm, có làm gì đâu mà sợ thế không biết ?

– Tầm mấy ngày này người ta không khám bệnh đâu. Cậu ráng qua Tết đi, tôi đưa cậu đến ngõ 467 Nguyễn Văn Linh nhé !

Con này, vừa nói cái quái gì thế ? Không lẽ Diệu Anh đang nghĩ cậu lên con điên chắc ? Phải nói cái mặt đáng ghét đó chỉ muốn nhảy vào mà nhéo và cấu thôi, ghét đến tận tận được !

– Được được, tôi sẽ đợi. Nhưng viện phí cậu lo đấy, người có tâm trí bất ổn như tôi chẳng thể chi trả tiền được đâu.

Điên, điên nặng rồi ! Giá như mà lúc này Diệu Anh ghi âm lại, đưa mấy lời này cho Quỳnh Giao nghe thì tốt biết mấy. Lúc đó con nhóc kia sẽ sáng mắt ra, yêu đương nhăng nhít cái gì chứ, tên này đúng là không bình thường mà !

Đang nghĩ bâng quơ lại nghe tiếng nổ ” bộp bộp ” ở ngoài kia. Địch thì là pháo hoa đã bắn rồi. Có kẻ cứ như con nít, chạy lại phía cửa sổ dòm ngó, tíu tít khen luôn miệng.

– Đẹp quá, đẹp quá !

Kẻ ngồi bên trong lại phì cười, thật chứ mười bảy tuổi đầu rồi như đứa trẻ lên năm vậy. Lúc trước hay bây giờ cũng chẳng thể lớn thêm chút nào.

Hải Đăng cầm theo ly rượu đến cạnh Diệu Anh, choàng vai bá cổ như đồng chí lâu năm ý. Cười cợt trêu :

– Mười bảy năm sống trên đất này mới được xem pháo hoa à ?

Biết rõ là cái con người này hễ cứ nói câu gì là chỉ muốn nhét cái giẻ lau thối vào mồm thôi. Diệu Anh méo thèm chấp nhé, quay ngoắt ra chỗ khác. Rồi cái mùi rượu nho nó cứ quần quýt quanh mũi, thích không tả được.

Haizzz, giờ mà quay ra bảo ẽ cho tôi uống với thế nào cũng bị nhìn kiểu khinh khỉnh cho xem. Diệu Anh hiểu cái bản mặt chó chết đó quá mà ! Cô không có ngu muội như Quỳnh Giao đâu nhé, mọi cái bản chất xấu xa của Hải Đăng đều có cửa lọt qua mắt của cô đâu.

Thình thoảng Diệu Anh lại liếc mắt sang, thế mà vẫn không chịu mở miệng hé nửa lời. Ban nãy nói không uống rồi, giờ lại đòi, mặt mặt lắm chứ ! Thấy Diệu Anh cứ im ỉm mãi, còn thình thoảng nhìn về phía cậu như định nói gì đó mà lại thôi. Đề ý một chập mới hiểu ra, phì cười.

– Lại đây !

Hải Đăng vừa nói gì thế ? Cái kiểu như ra lệnh cho Diệu Anh ấy nhớ ? Đùa chứ mấy lời đó méo phải thiên lệnh đâu mà phải nghe. Bà cứ không lại đấy, làm gì nhau ? Ngồi nhìn mãi mà cái con người đó một bước cũng chẳng dịch chuyển, cứ đứng yên đó thôi, còn vênh cái mặt ngó lơ cậu nữa. Thật đáng ghét quá mà ! Càng nhìn càng ghét ! Không thể thương nổi !!!

Haizzz, hết cách Hải Đăng cũng phải đứng dậy lôi cô đến ghế ngồi, xuống nước vậy thôi chứ cái mặt đáng sợ lắm nhé ! Cứ lờm nguýt vài cái là cho Diệu Anh ăn bơ cả tá luôn. Nhìn cái bản mặt đưa đám đó Diệu Anh cũng hết hứng thêm rượu, nằm dài ra ghế, mệt lắm, mắt cứ díp vào nhau rồi. Hay là về nhà nhì ? Nhưng mà cô mệt quá, đi cũng không nổi nữa, sợ chưa về tới nhà đã lăn ra đường ngủ rồi. Mà cái tên đáng chết đó sẽ không chịu đưa Diệu Anh về đâu, tại ” bận ” làm mặt lạnh mà. Đành nhẹ giọng tỏ thái độ.

– Tôi buồn ngủ lắm. Ngủ lại đêm nay thôi, được chứ ?

Chẳng biết Diệu Anh đang nghĩ gì mà hỏi ý kiến cậu nữa, thích thì ngủ thôi, hỏi gì tốn hơi. Hải Đăng gật đầu, cô mới nhắm mắt. Được một lúc lại mở mắt ngay, quay sang bảo.

– Cậu điện thoại xin phép ba mẹ tôi giúp đi !

Hải Đăng gật đầu. Theo đó cũng rút điện thoại ra nhắn tin, giờ này trễ rồi, gọi điện không tiện lắm.

Diệu Anh lại nhắm mắt ngủ tiếp. Cũng chẳng lâu sau, cô lại mở mắt nhấc nhò, ánh mắt đề phòng lắm cơ !

– Tôi ngủ cậu không được giờ trò làm bậy đây !

Hải Đăng cũng định gật đầu rồi, mà lại muốn trêu, mới nói.

– Cậu có gì quyền rũ để tôi làm bậy ? Vớ vẩn !

Ý là sao đây ? Chê cô không hấp dẫn chứ gì ? Nếu bình thường Diệu Anh đã nhảy lên chửi bới rồi, mà thôi, giờ phút này cứ mặc Hải Đăng chê càng nhiều càng tốt. Điều đó sẽ khiến cô tin hơn rằng Hải Đăng sẽ không làm bất cứ điều gì. Lần này Diệu Anh mới yên tâm nhắm mắt, rất nhanh sau đó ngủ say như chết luôn ! Chột má, nhéo má gì cũng chẳng dậy. Một đến vậy à ?

Hải Đăng vào giường ôm gối mềm ra, đầu tiên là chỉnh lại tư thế thoải mái cho Diệu Anh. Sau đó cẩn thận nâng đầu cô lên, kê gối vào, mở tung cả mền đắp cho cô. Chỉnh đi chỉnh lại mới hài lòng, thầm nghĩ Diệu Anh ắt sẽ có giấc ngủ ngon. Nhìn Diệu Anh một lúc, lại thấy hình như cậu quên cái gì thì phải. Sự nhớ ra lúc này quên bảo Diệu Anh vào giường ngủ cho êm, Hải Đăng vỗ mạnh vào trán, thật là ... quên cái gì không quên ! Kiểu này là cậu không thể bế cô vào giường ngủ rồi, càng nhìn càng xót, chẳng biết ngủ sofa thì có ngon giấc không ? Thôi thì người ta đã khổ sở ngủ sofa chật hẹp rồi, Hải Đăng nào nghĩ đến sẽ ngủ ở giường sung sướng, ôm gối ra ghế sofa còn lại ngủ.

Diệu Anh khổ – Hải Đăng khổ. Diệu Anh sướng – Hải Đăng chịu khổ cũng không vấn đề gì.

Mới sáng Diệu Anh đã dậy, cũng là thói quen được ba dạy từ nhỏ rồi. Nhìn qua nhìn lại thấy chỗ này quen quen. Phải mất một lúc mới nhớ ra, hôm qua cô ở đây với Hải Đăng mà. Nói mới nhớ, Hải Đăng đâu rồi ? Diệu Anh kéo mền ngồi dậy, vừa nhìn qua đã thấy Hải Đăng ngủ ngay sofa đối diện. Cái tướng nằm đến khô, gần rớt đất tới nơi rồi. Hình như cả người còn co ro lại nữa, chắc lạnh lắm. Thời tiết đã thế này trước khi ngủ còn không chịu đắp điều hòa. Có giường không ngủ, còn để mặc bản thân bị lạnh nữa, chưa thấy tên nào vừa điên lại ngu như tên này.

Lại để ý đến cái vật trên tay, nhìn xuống lại thấy cái gối, hôm qua lúc Diệu Anh ngủ làm gì có mấy thứ này ở đây ? Có ngu mới không nghĩ ra, nhất định là do người ta giúp rồi. Rón rén đứng dậy, Diệu Anh cố gắng đi nhẹ hết sức có thể, chỉ sợ vấp phải cái gì lại đánh thức người ta. Diệu Anh cũng làm giống như Hải Đăng đã làm đêm qua, chỉnh lại tư thế nằm, sửa luôn cả gối, sau đó cô mới đắp mền lên người cậu. May quá, Hải Đăng chưa tỉnh ngủ, vẫn còn say sưa giấc mộng. Chắc mơ thấy gì đó đẹp lắm rồi, Diệu Anh thấy môi cậu cười mà.

Nhìn quanh quất một hồi Diệu Anh mới vào nhà tắm chỉnh sửa người ngòm, sau đó ra ngoài ngay. Vội quá Diệu Anh cũng chẳng để ý người trên sofa đã thức dậy từ bao giờ, còn đang mở mắt nhìn Diệu Anh mãi cho đến lúc cô mở cửa ra ngoài. Thật ra Hải Đăng dậy này giờ rồi, làm sao ngủ được khi mà cái mùi hương dịu nhẹ nó cứ vấn vương quanh mũi ? Làm sao có thể ngủ tiếp khi tóc của ai đó xõa ra cứ phủ xuống mặt lúc được kê gối cho ? Còn đắp mền cho cậu nữa, hình như là sợ cậu bị lạnh. Mấy việc làm đó chẳng giúp Hải Đăng ngủ ngon hơn tí nào, ngược lại còn bị đánh thức nữa chứ. Nhưng mà, càng nghĩ, lại càng thích. Thích được ai đó quan tâm như này mãi.

Nghĩ đi nghĩ lại, thương con nhỏ này quá !!! Không sao hết thương được, kiểu như bị nghiện rồi ý ? Lúc nào cũng muốn ở gần, muốn mỗi lần mở mắt ra sau khi ngủ dậy, hay vừa trở về nhà sau một ngày lại được gặp người thương, chỉ cần người ta mỉm cười hỏi han tí thôi, cũng đủ hạnh phúc rồi. Những điều đó không tự dung mà được hưởng, phải được Diệu Anh yêu, phải được Diệu Anh thương, như thế mới sướng ! Ngày trước đã quyết định rồi, nay còn quyết tâm hơn : ” Mẹ của các con mình, không thể là ai khác ngoài Vũ Hoàng Diệu Anh !!! ” .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Diệu Anh ra ngoài cũng chẳng biết nên mua gì. Cô có biết Hải Đăng thường ăn gì vào mỗi buổi sáng đâu. Đi ngang qua quán bánh cuốn liền mua về luôn, chịu thôi, thiết nghĩ chắc cậu cũng không kén ăn quá đâu nhì ? Mà có kén ăn cũng mặc xác, không ăn thì vứt !

Mới về khách sạn đã thấy Hải Đăng ngồi chễm chệ trên ghế, mắt cứ ngóng ở cửa. Tự dung Diệu Anh lại có cảm giác Hải Đăng đang chờ cô về vậy ? Không, Diệu Anh không thể tự cho mình ăn dưa bở được ! Vừa liếc qua đã thấy mấy hộp thức ăn, Hải Đăng vô thức lại mỉm cười, giả vờ xoa bụng, than.

– Cậu về thật đúng lúc, tôi đói sắp chết rồi.

Diệu Anh cũng chẳng chậm chạp làm gì, đưa ngay hộp bánh cuốn cho Hải Đăng, bảo.

– Tôi không biết cậu thích ăn gì, mua đại bánh cuốn thôi. Không muốn ăn có thể vứt.

Thức ăn là do Diệu Anh mua mà, có bao giờ cô tự nguyện mua gì cho Hải Đăng đâu, có ngu mới đem vứt. Dù không ăn cũng gói bọc cẩn thận đem cất làm kỉ niệm, sau này đem ra khoe với con với cái đây là món ăn đầu tiên mẹ chúng nó mua cho ba. Nghĩ thì dám nghĩ trong đầu thôi chứ sao nói ra được

? Món này chắc chắn phải ăn hết, mặc dù cậu ít ăn bánh cuốn nhưng cũng không phải là ghét.

– Không ăn à ?

– Tôi ăn rồi, về nhé ! Kéo ba mẹ lại trông.

Miếng bánh cuốn chưa kịp tới miệng đã trở về chỗ cũ ngay. Hải Đăng đóng nắp hộp lại, đưa cho Diệu Anh.

– Tien thẻ vứt giúp tôi, cảm ơn, không tiền.

Sao thẻ không biết ? Rõ ràng lúc này mặt phôn phải biết, mở ra ăn liền mà. Chưa vào miệng miếng nào đã biết dở à ?

Thắc mắc vậy chứ Diệu Anh cũng không hỏi, chỉ gật đầu rồi về, chắc ba mẹ đang sốt ruột đợi cô ở nhà đây. Diệu Anh về rồi Hải Đăng cũng không nán lại lâu, xuống sảnh trả chìa khóa phòng xong cả mới rời khỏi đó.

Về tới nhà rồi Diệu Anh mới thấy hối hận quá nha ! Cứ nghĩ ba mẹ lo lắng cho mình sốt vó lên, ai ngờ ... hiện thực quá đối phủ phàng ! Ba mẹ vui lắm, chẳng có gì khổ sở lo toan cả, người thì nhàn nhã đọc báo, mẹ thân yêu lại đang nhặt rau, thấy cô về mới hỏi.

– Về sớm vậy con ?

Diệu Anh suýt té ngựa luôn, vãi cả ba mẹ ! Con gái qua đêm bên ngoài cơ mà, lại là với tên con trai nữa cơ ! Sao hai người họ bình thản như không có gì cả vậy ??? Trời ơi, ông nhìn xuống mà xem, họ là ba mẹ ruột của Diệu Anh đây à ? Hay là cô được nhặt ở gầm cầu rồi !!!

Đến gần tới thì Quỳnh Giao chạy sang, mừng một Tết tương nó sang chơi, chúc Tết. Ai dè ... hót ha hót hải bảo.

– Diệu Anh, Diệu Anh ... Mày, Hải Đăng có chuyện gì rồi hả ? Tao gọi mãi không nghe máy.

Có gì lớn lắm đâu ? Chỉ là gọi không nghe máy thôi mà ? Nhỡ có việc bỏ quên điện thoại ở đâu đó thôi mà.

– Chắc không có gì đâu.

– Sao mà không có gì được ? Mày mau gọi thử đi, tao gọi mấy chục cuộc đều không được.

Diệu Anh lắc đầu lia lịa nói điện thoại hết tiền rồi. Vậy mà Quỳnh Giao nó không tin mới ghê, bảo mày làm gì có vụ hết tiền, bắt cô điện cho bằng được. Chỉ là bắt đắc đi gọi điện cho tên chết bầm đó thôi nhé, Diệu Anh còn thù hận vụ khi sáng vứt đồ ăn cô mua lắm. Trong lúc gọi thăm cầu cho tên đó không nghe máy đi, chỉ một cuộc thôi Diệu Anh sẽ không gọi lần hai. Vậy mà trở trêu, nhạc chờ gần hết tên đó lại ” Alo ” mới chết chứ. Đúng lúc thế chứ ỉ ! Thôi thì phải nói chuyện chớ không lẽ tắt máy cho con bên cạnh xé xác Diệu Anh à ?

– Sao gọi cậu quá trời lại không bắt máy ?

Diệu Anh có gọi cho cậu sao ? Sao Hải Đăng không thấy ? Nhớ không làm đây là cuộc gọi đầu tiên mà ?

– Cậu gọi à ?

– Tôi có nói tôi gọi đâu. Quỳnh Giao gọi.

– Ừ.

Biết ngay cái mặt đáng ghét này mà, làm gì có chuyện chủ động gọi điện thoại. Do Quỳnh Giao chạy sang kể lể, nhờ vả gì đó nên mới phải gọi chứ gì. Có quan tâm méo gì đến nhau đâu ? Hải Đăng còn tức lắm, tức cái vụ ban sáng, ăn chung với cậu một tí tốn thời gian lắm à, cũng bằng thời gian Diệu Anh ăn ngoài quán thôi. Vậy mà vẫn chọn ăn ngoài đó, mua về cho cậu, không chịu ngồi ăn chung cho vui về mới tức chứ ! Đồ đáng ghét !!!

– Quỳnh Giao có chuyện muốn nói với cậu. Nghe n. . .

Bất lịch sự vãi chường ! Diệu Anh còn chưa nói hết câu cơ mà. Đã ngang nhiên ngắt máy rồi. Tên này, không thể ưa nổi mà !!! Tức chết đi được !

– Cậu ta tắt máy rồi. Tao không gọi lại đâu.

Vốn dĩ Quỳnh Giao định nói Diệu Anh gọi lại thật, nhưng mà cô đã nhanh miệng báo trước không gọi rồi. Xem ra không thể nhờ được nữa, kéo Diệu Anh lại nổi nóng lên thì toi. Hm ... nghĩ một hồi Quỳnh Giao liền kéo Diệu Anh đi một mạch, không nói là đi đâu lại càng không chào hỏi ba mẹ của Diệu Anh một tiếng. Ông Vũ Minh Nhật thấy hai đứa nhỏ ra khỏi nhà không nói tiếng nào liền nhăn mặt, vứt luôn tờ báo xuống bàn, ba Diệu Anh nổi tiếng là người nghiêm khắc, làm việc gì cũng có phép tắc cả. Mẹ Diệu Anh thấy thế bèn lên tiếng hạ hỏa.

– Thôi ông, chắc hai đứa nó có việc gì gấp.

– Diệu Anh tôi đã dạy nó sống phải có phép tắc từ nhỏ rồi, thế mà bây giờ lại hành động thế hả ?

– Con mình ông hiểu mà, nó có lần nào trái lời ông đâu. Hôm nay lần đầu cũng là lần cuối mà, ông đừng trách nó làm gì, tội con !

Vũ Minh Nhật hừ giọng một tiếng, bỏ lên phòng. Mẹ Diệu Anh nhìn theo một lúc lại ngóng ra cửa, thờ dài.

~~~~~

Suốt chặng đường đi Quỳnh Giao lo lắng luôn ý. Cứ luôn miệng ” Không biết cậu ấy có sao không ? ”, ” Ở một mình vậy lỡ có chuyện gì biết tính sao ? ”, ” Không có thời gian nghe điện thoại là biết có chuyện nghiêm trọng lắm rồi ” ... vân vân và mây mây. Chả biết sao mà lo lắng thái quá đến thế không biết ? Thừa nhận là Diệu Anh cũng hơi lo đấy, nhưng không nhiều đâu, tí ti thôi nhé ! Do Quỳnh Giao xoắn quá lấy qua cho cô thôi à, đâm ra tự nhiên Diệu Anh cũng lo theo.

Sắp đến cửa căn hộ rồi Quỳnh Giao lại nhận được điện thoại, hình như là của bà. Thấy sắc mặt Quỳnh Giao tệ rồi, Diệu Anh định hỏi nhưng Quỳnh Giao đã nắm tay nhờ vả ngay.

– Diệu Anh, bà tao bị bệnh, mày giúp tao chăm sóc Hải Đăng thật tốt vào nhé ! Tao sẽ trả ơn sau.

Y chang lúc này, nói xong Quỳnh Giao đã chạy vụt đi, chưa kịp để Diệu Anh trả lời. Mà thôi, trách làm gì, chắc lo cho bà lắm ! Diệu Anh vừa định bấm chuông thì phát hiện cửa nhà Hải Đăng không khóa, tên này, bắt cần thế không biết ! Cũng may khu này an ninh, không thì méo còn đồ để sai đâu nhé !

Phòng khách chẳng có ai, dép giầy thì vứt lung tung cả lên. Nhớ mọi ngày Hải Đăng ngăn nắp lắm mà, sao hôm nay bừa bộn thế ? Lại thấy cửa phòng ngủ mở, Diệu Anh đẩy cửa đi vào, đến gần bên giường. Trời đất ! Hải Đăng bị gì thế không biết ? Mặt thì nhẵn như khi, trán lại lấm tấm mồ hôi, áo cũng ướt nhẹp. Diệu Anh sờ trán xem Hải Đăng có sốt hay không, vừa hay cái cảm giác mát lạnh từ bàn tay cô khiến Hải Đăng mở mắt, cậu hỏi.

– Đến đây làm gì ?

– Lo cho cậu.

Cái tên chết tiệt, người ta có ý đến thăm còn thế ! Chẳng hiểu sao lạ lắm nha, định trả lời ” Quỳnh Giao nhờ tôi đến ” rồi, mà tự dưng buột miệng lại trả lời thế ý ! Diệu Anh thấy Hải Đăng cười cơ, cũng tươi lăm mặc dù người còn mệt.

– Bị sao đấy ?

– Không biết, bụng đau.

Diệu Anh nhăn mặt, hỏi.

– Đừng nói với tôi từ sáng giờ cậu chưa ăn gì nhé ?

– Ừ.

Ồ cái tên này là học sinh giỏi, IQ cao đấy hả ? Đầu óc bã đậu thế ? Sáng ra đã không ăn gì rồi còn nhịn tới chiều tối. Muốn ngược đãi bản thân à ?

– Ngu hết chỗ nói mà !

Đúng là đã ngu còn điên ! Đau quá nên đầu óc không bình thường rồi. Chửi thế mà vẫn còn nhe nhòn cười hi hi mới ghê chứ !

– Nằm đấy đi. Tôi nấu cháo cho cậu ăn đỡ.

Hải Đăng gạt đầu xong lại bảo cô mau nấu đi, cậu đói lắm. Diệu Anh tìm khắp tủ lạnh mới thấy một ít thịt bò, thôi nấu cháo thịt cũng tốt hơn cháo trắng. Loay hoay một hồi trong bếp, nóng oi là nóng, mồ hôi túa ra như nước à, nhưng Diệu Anh vẫn kiên nhẫn, nấu xong bát cháo cho ít tiêu với hành vào mới hài lòng bung vào cho Hải Đăng.

Bụng Hải Đăng còn đau lắm, nhưng cứ nghĩ đến cái dáng bé nhỏ ngoài kia đang lẩn lộn trong bếp vì cậu lại thích chí mà cười, cứ cười tùm tùm mãi chẳng hay Diệu Anh đã đứng trước mặt với bát cháo nóng hổi từ bao giờ.

– Sao không thay đồ ?

– Tại sao phải thay đồ ?

Hải Đăng nhìn xuống áo quần mình lại nhìn Diệu Anh, có hờ hang hại mắt gì đâu mà phải thay ? Thật chứ Diệu Anh không biết cậu ngu thật hay đang giả ngu không biết ? Ngu quá thế đáng !

– Áo cậu ướt rồi, thay đi kéo lại bệnh.

Đúng ha, cậu đau quá lại đắp mền kín mít, điều hòa không bật. Vừa nóng vừa đau hỏi sao mồ hôi không toát như nước. Hải Đăng gạt gà gạt gù mở tủ tìm quần áo. Lúc cậu vừa ở phòng tắm ra nghe được Diệu Anh đang nói chuyện với ai đó.

– Bà ạ ?

– ...

– Dạ, cháu là Diệu Anh đây.

– ...

– Bà mệt ă ? Nghe Quỳnh Giao nói bà bệnh.

– ...

– Dạ, bà cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe !

– ...

– Dạ, chào bà. Cháu tắt máy đây.

Hải Đăng nghe sơ qua cũng không hiểu lắm, hình như nói chuyện với bà của Mai Quỳnh Giao. Diệu Anh quay sang đã thấy cậu cứ đứng tần ngần ở cửa nhìn cô, không chịu bước đến.

– Lại đây. Ăn đi không khéo cháo nguội lại mất ngon.

Diệu Anh định để Hải Đăng tự ăn rồi, mà cậu bảo tay chân bủn rủn cả, sợ không cẩn thận lại đánh rơi bát cháo, bát vỡ thì không sao chứ hết cháo lại uống, tốn công Diệu Anh đã nấu. Thế là Diệu Anh trở thành bà bảo mẫu, kiên nhẫn đút từng thìa cháo vào miệng Hải Đăng, lại hỏi.

– Ngon không ?

– Perfect !

Thật ra thì vị của nó hơi nhạt, mà không sao, nhạt tí thôi. Hải Đăng ăn vẫn ngon lắm, rất ngọt ngào. Chưa bao giờ cậu ăn bát cháo ngon đến thế. Sức mạnh tình yêu có khác mà !

– Ước gì tôi bệnh như vậy mãi nhỉ ?

– Hâm ă ? Bệnh có sướng gì đâu mà ước.

Diệu Anh nhăn mặt lại mắng. Người trước mặt gãi đầu cười hi hi, định trả lời ” Được Anh nấu cháo ăn mãi là sướng rồi ”, nhưng lại thôi, không nói ra, ngoan ngoãn ăn tiếp. Hết bát cháo rồi Hải Đăng mới hỏi còn không, tội nhỉ, cả ngày không ăn chắc đói lắm. Diệu Anh đáp còn xong ra ngoài múc tiếp bát nữa cho cậu. Lần này Hải Đăng bảo để tự cậu ăn được rồi, trong lòng cứ sợ Diệu Anh đút cậu ăn này giờ, mỏi tay rồi mà không nói ra. Cậu ăn có vẻ ngon miệng lắm, nên Diệu Anh cũng hết lo lắng, thỉnh thoảng cười cười. Hải Đăng nhìn mà tưởng đầu óc cô chắc hâm chỗ nào rồi, tự nhiên lại cười một mình mới ghê chứ !

– Tao nghe ?

Diệu Anh có điện thoại, nghe xưng hô là biết Quỳnh Giao gọi rồi, thảo nào ngồi yên đây nghe chứ không ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39

Hải Đăng sao rồi mày ?

– Cả ngày không ăn nên đau tí thôi, tao nấu cháo ăn đỡ rồi.

Diệu Anh còn có ý bật loa ngoài nữa, mắt liếc liếc ngụ ý lắm, mà Hải Đăng làm ngơ, ăn tiếp.

– Mày nói chuyện với Hải Đăng không ?

Quỳnh Giao nghe được như bắt được vàng, định nói Diệu Anh chuyển máy ngay. Nghĩ lại chắc chắn Hải Đăng đang ở bên cạnh, bèn trả lời.

– Thôi, cậu ấy đang bệnh. Nghe điện thoại làm gì phiền người ta.

Đấy, con gái người ta tốt thế chứ lị ! Biết lo nghĩ quá mà.

– Người yêu mà còn sợ phiền cái quái gì ?

Đúng rồi, Diệu Anh không nhắc Hải Đăng cũng quên bém vớ kịch này rồi. Tay kia vẫn bung bát cháo, vậy mà tay còn lại đã giật ngay điện thoại của Diệu Anh, còn nháy mắt rất đều nữa chứ ! Diệu Anh định ra ngoài cho hai kẻ yêu nhau nói chuyện riêng rồi, F.A như cô ở lại không khéo ăn bánh gato phát phì lại khổ. Mà cái tên Hải Đăng đó mất nét lắm nhé ! Cực kì mất nét luôn ý ! Hai tay bận rồi nên còn chân rảnh, cái chân đáng chết đó ngang nhiên gác lên người cô luôn, kinh thế đấy chứ lị ! Muốn thì bảo cô ở đây, việc gì phải dùng hành động thế chứ !!! Tên đáng ghét, tên chết bầm !!!

– Khỏe rồi, không cần lo lắm đâu. Kéo lại một !

Ừay, Diệu Anh nói đó có sai ! Quan tâm người yêu thế đấy, có một sự gato nhẹ ở đây nha !

– Vậy tốt rồi, cậu nghỉ ngơi sớm đi.

Quỳnh Giao ở bên kia chắc sướng phải biết, cái giọng nó ngọt ngào lắm nha. Chẳng bù lúc nói chuyện với Diệu Anh, miệng cứ tía lia.

– Ừ, cậu cũng vậy. Tắt máy đây.

Đến lúc trả lại điện thoại cho Diệu Anh cậu mới chịu trả tự do cho cơ thể của cô. Tên Hải Đăng ác độc, đối xử với cô như tù nhân vậy, muốn giam là giam.

– Tôi ăn xong rồi, cảm ơn cậu nhiều nhé !

– Không có gì, đền bù việc lần trước cậu cứu tôi thôi.

Nói ra thì cũng có tiểu nhân thiệt, nhưng Hải Đăng phải lợi dụng chuyện đó mới được.

– Cứu cậu khỏi mấy tên yêu râu xanh đó không phải chuyện nhỏ. Chỉ một việc làm này ... e rằng chưa đền bù đủ đâu.

Hải Đăng đúng là con cáo già mà ! Diệu Anh biết tông rồi, còn bày đặt trung ra vẻ mặt bất đắc dĩ làm gì chứ.

– Được được, sau này tôi sẽ đối tốt với cậu nhiều hơn.

Diệu Anh bung bát cháo ra ngoài, rửa bát rửa muống xong xuôi cả mới vào phòng đưa thuốc.

– Thuốc dạ dày, nhà cậu chỉ còn chừng này thôi. Uống đi rồi sau Tết mua thuốc mới, không đến lúc đâu lại chả có thuốc mà uống.

Hải Đăng nhận thuốc, rót nước uống rồi cũng cảm ơn. Nói tối rồi cậu sẽ đưa cô về nhưng Diệu Anh nhất quyết không chịu, bảo tự đón taxi về nên Hải Đăng cũng chịu, đành tiễn cô xuống dưới chung cư, nhìn Diệu Anh lên taxi xong xuôi mới an tâm lên nhà.

~~~~~

Hôm sau Diệu Anh dậy từ sớm định sang thăm bà của Quỳnh Giao. Lúc ăn sáng cùng ba mẹ mới sực nhớ chuyện hôm qua, hèn gì hôm nay ba lạnh nhạt gớm. Bình thường hai đồng chí thì nhau gấp thức ăn cho Diệu Anh, hôm nay có mẹ thôi. Ba chẳng quan tâm đến cô gì sất, im lặng ăn không nói gì luôn.

– Ba ạ ...

Ba không quan tâm con gái nói gì luôn nhé, tiếp tục ăn.

– Ba ạ ... con xin lỗi, hôm qua đáng nhẽ con phải nói với ba mẹ một tiếng trước khi đi.

– Ông à, con nó xin lỗi rồi. Ông giận làm gì tội con bé !

Cũng may còn có mẹ ủng hộ Diệu Anh, nói thêm vài câu ba mới trả lời.

– Góm nhà cô ! Còn biết xin lỗi tôi à ?

Đấy, kiểu vậy là giận con đó các cậu ! Ba Diệu Anh nghiêm khắc vậy thôi chứ lắm lúc cũng giống trẻ con, mẹ cô từng nói thế mà đến giờ Diệu Anh được chứng kiến mới tin.

– Ba ạ ... đừng giận ! Con biết lỗi con xin lỗi ba mà. Giận mau già lắm, mà ba già rồi thì m ...

Diệu Anh nói vậy thôi đã bị ba lườm cho cháy mắt rồi, mới phát hiện mình hớ, bèn gấp đầu vào chén ba chén mẹ, cười xòa.

Bà Quỳnh Giao hôm nay ở nhà có một mình à, không biết Quỳnh Giao đi đâu mà nghe nói ra ngoài từ sớm. Nói thật chứ Diệu Anh thương bà của Quỳnh Giao như bà ruột của cô ở dưới quê vậy. Mỗi lần cô sang thăm, bà đều đem cả rổ trái cây ra, bảo cô tự nhiên gọt ăn. Bà cũng hiền, tội lắm, thương

Quỳnh Giao ghé góm ! Lần này Diệu Anh sang, bà hỏi hôm qua Quỳnh Giao có việc gì mà thấy nó cứ sốt ruột không yên. Diệu Anh phì cười, bèn kể bà nghe, kể hết luôn, những chuyện từ lúc Quỳnh Giao mới về Hà Nội đến giờ cô đều thành thật kể ra. Bà tự dừng lại nhớ đến chuyện Quỳnh Giao lần đầu về thăm bà, nghĩ một lát xong mới hỏi.

– Thế cái cậu tên Hải Đăng đó như nào hả con ?

– Người ngòm cũng cao ráo, trông cũng đẹp trai, học giỏi lắm bà ạ.

Diệu Anh trả lời y chang lúc trước Quỳnh Giao có kể, vậy đúng là thằng bé đó rồi. Xong bà lại hỏi tiếp.

– Thế nó đã yêu ai chưa con ?

– Chắc yêu Quỳnh Giao đấy bà, hai đứa chúng nó quen nhau mà.

Lại thấy mặt bà có vẻ buồn buồn, Diệu Anh thắc mắc lắm, mới hỏi han.

– Bà sao thế bà ? Mệt ở đâu ạ ?

– Không con. Bà nói thật con nhé, con cũng đừng kể Quỳnh Giao kéo con bé nó buồn ...

– Vâng ạ ? Có gì bà cứ nói.

– Thằng Hải Đăng bà chưa gặp, nhưng mà nghe con kể bà cũng hiểu. Con không biết chứ có quen nhau cũng chưa chắc yêu nhau con ạ ! Bà thấy thằng bé nó không yêu Quỳnh Giao đâu.

Diệu Anh nghe vậy cũng cười, chỉ là vuốt ve tay bà, xong lại nói.

– Bà đừng lo lắng quá ! Hay khi nào có dịp rảnh con đưa Hải Đăng qua cho bà xem mặt nhé.

– Phiền quá không con ?

Diệu Anh có ý thật lòng mà bà lại thấy cứ sao sao, nhờ phiền con trai nhà người ta.

– Không có gì. À bà này, mấy vỉ thuốc huyết áp đây. Bà để phòng có gì thì uống. Hạn chế ăn mắm ăn muối mặn quá nhé bà ! Giữ sức khỏe là tốt nhất.

Quên nói với các cậu mẹ Diệu Anh mở tiệm thuốc tây đó. Lúc nãy đi ngang qua tiệm thuốc cô có mở khóa vào lấy mấy vỉ thuốc, trước đó ở nhà có xin mẹ đảng hoàng rồi nhé !

– Được rồi, con tốt quá ! Bà cảm ơn nhé.

Diệu Anh vâng dạ bảo không có gì rồi hai bà cháu tiếp tục hàn huyên tâm sự mãi đến lúc Quỳnh Giao về cô mới tạm biệt bà. Trên đường đi Diệu Anh cứ nghĩ mãi, bà chưa gặp Hải Đăng bao giờ đã có suy nghĩ vậy rồi. Bà hay ghé đây chứ ! ” Quen nhau cũng chưa chắc yêu nhau ” , ” Thằng bé nó không yêu Quỳnh Giao đâu ” .

Hm ... mà thôi, chuyện đó cũng là của Quỳnh Giao và Hải Đăng, cô không nên nhiều chuyện xía vô làm gì. Về nhà đã thấy khách không mời mà tới, cười cười rôm rả với ba mẹ, trông chắc khỏe hơn nhiều rồi.

– Con về rồi à ? Bà Quỳnh Giao khỏe không con ?

Mẹ Diệu Anh thấy cô về liền kéo đến ghế, hỏi thăm.

– Vẫn khỏe lắm mẹ ạ !

– Con rửa tay đi rồi chúng ta ăn cơm.

Diệu Anh vâng dạ lên phòng thay đồ ngay, xong rửa tay xuống bếp. Thấy mẹ đã dọn sẵn đồ ăn rồi, tự nhiên thèm quá định gấp miếng thịt ăn, ai ngờ mẹ quay sang thấy liền mắng.

– Con thật, mười bảy tuổi đầu rồi. Con gái con lứa gì lại đi ăn vụng, nhà đang có khách đấy !

Khách khứa gì ? Tên đó quá quen mặt rồi còn gì. Diệu Anh bĩu môi, nghe lời mẹ lên mời ba xuống ăn tối. Mời ba lẽ phép bao nhiêu quay sang Hải Đăng hỏi thấy mà ghét nhé, hại Hải Đăng tức muốn lộn ruột.

– Ăn không ? Không thì về nhà đi, cho gia đình tôi ăn, không tiễn.

Bị đuổi khéo vậy cũng bực lắm nhé ! Song Hải Đăng vẫn mặt dày ở lại. Định về rồi mà ” ba vợ ” lại huych vai ngụ ý. Diệu Anh ngồi ăn mà chốc chốc lại liếc xéo tên nào đó, nhà cô mà, ăn tự nhiên quá nhỉ ? Liếc đến cháy mắt luôn cũng chẳng xi nhê gì. Rõ khổ, tên đó cứ nhe nhòn phát ghét, da mặt dày mấy lớp bê tông rồi không biết. Còn gấp cá cho Diệu Anh nữa nhé, đồ giả tạo ! Định lấy lòng ba mẹ cô để thoải mái sang đây ăn ké chứ gì.

– Diệu Anh, ba thấy sắc mặt con không tốt lắm.

Đương nhiên là không tốt rồi. Tức, tức lắm ! Nhưng trước mặt ba vẫn phải diễn kịch.

– Con có sao đâu ba. Ba nhìn nhầm rồi.

– Chắc là vậy.

Dùng bữa xong đáng nhẽ Diệu Anh phải rửa bát giúp mẹ, mọi ngày còn để mình cô rửa cơ. Tự nhiên hôm nay mẹ sao ý, đuổi cô như đuổi tà, nói mẹ tự làm được rồi. Ba ăn xong lên phòng ở luôn trong đó, mãi chẳng thấy mặt mũi đâu.

Ba mẹ của Diệu Anh mấy hôm nay bị sao ý, kì ghê ! Lại thêm cái tên Hải Đăng nữa, càng nhìn càng phát ghét hà ! Ăn xong rồi còn chưa chịu về nữa, ở đây bật tivi xem nữa mới sốc chứ !

– Ê, sao chưa về nhà đi ?

Không thèm nhìn cũng méo trả lời mới máu nhé ! Riết rồi không biết ai là chủ nhà nữa.

– Tôi đang hỏi cậu đấy, Trịnh Vũ Hải Đăng.

Đến bây giờ mới chịu có phản ứng ý, mà khinh người lắm cơ ! Quay sang nhìn bằng nửa con mắt xong lại dán mắt vào tivi, bơ Diệu Anh luôn. Thật là tức chết đi mà ! Diệu Anh vợ luôn cái gối trên ghế ném thẳng vào người Hải Đăng, lấy điều khiển tắt cả tivi. Để xem, phản ứng thế nào đây ?

Hải Đăng bình thân lắm, chẳng có gì là bực cả. Chịu đựng giới phết ! Đặt cái gối sang một bên, cậu kéo mạnh Diệu Anh ngã vào lòng mình luôn, xong lại xoa đầu cô.

– Bực lắm hà ?

Vừa nãy mới bơ mà, bây giờ lại vuốt ve tóc Diệu Anh nữa chứ, trên người ghê cơ !

– Đừng có vừa đám vừa xoa với tôi. Ngứa mắt chết đi được !

Thật chứ Hải Đăng muốn bịt cái miệng đó lại ghê, nói ra câu nào là tức câu nấy. Chẳng biết Diệu Anh dùng dầu gội gì, thơm ời là thơm. Còn cái mùi nhè nhẹ trên người nữa, thơm tho không kém. Mùi áo quần nữa ... Nói chung là trên người Diệu Anh cái gì cũng thơm hết, thơm tất tần tật. Người thích ời là thích ! Bất giác Hải Đăng cầm lọ tóc của Diệu Anh, nhắm mắt hít hà. Chẳng hiểu vì lý do gì mà mặt của Diệu Anh nóng ran luôn ? Cô cũng chẳng gạt ra mà cứ ngồi im vậy thôi. Mặc cho tên nào đó thỏa thích ngửi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

CHAP 40

Mấy ngày nghỉ Tết cũng trôi qua cực nhanh luôn, chớp mắt một cái là phải đi học lại rồi. Cái lũ quỷ 11 Anh A1 ngày đầu tiên đi học của năm mới đã náo loạn cả lên, tay bắt mặt mừng, giả vờ khóc lóc tâm sự thảm thương lắm. Kiểu như cả thế kỉ chưa gặp lại nhau không bằng.

– Diệu Anh à, chế nhạo cung dữ dội luôn hà !!!

– Quỷ sứ nà, nhìn mặt là biết cung gần quên cái lớp này rồi chứ gì ?

– Lớp trưởng như cái quần vậy bà ? Gặp lại lớp sau những tháng năm dài đằng đẵng xa nhau đều có tí cảm xúc gì vậy ?

– ...

Trời đất, phải nói là Diệu Anh choáng nha ! Quá choáng luôn !

– Mấy ba mấy má làm lỗ quá hà !

Quăng cho câu đó cùng với mấy trái bơ vào mặt lũ quỷ, Diệu Anh xách cặp về chỗ. Ừ thì lâu không gặp cũng nhớ đấy, mà có cần thiết dữ dội vậy không

Kể ra thì tuần đầu học cũng vui lắm, thầy cô cũng dễ dãi hơn rất nhiều. Nhưng mà đối với những đứa học chuyên như Diệu Anh thì bận rộn lắm nha ! Tại còn năm ngày nữa là thi chuyên rồi. Diệu Anh phải ôn cật lực vào thôi. Để ý thì cái tên cùng bàn đó cũng ôn ghê gớm lắm, tập trung dữ dội luôn, ai hỏi gì cũng làm lơ không nghe hết ý. Diệu Anh nhất định không được thua, đem về cái giải Nhất khoe bạn ấy chơi.

Chủ quan mà nói cũng là thi giải quận thôi, Diệu Anh nắm chắc giải thưởng trong tay rồi, mà ba mẹ ở nhà cứ hối thúc học, thầy cô dạy đội tuyển cũng thế nên Diệu Anh mới phải ôn lầy ôn để không có thời gian nghỉ ngơi như vậy. Đợt này ba mẹ về ở hẳn đến hết hè, xem ra Diệu Anh mất phần nào tự do rồi. Quỳnh Giao cũng chuyển về đây ở lại, cứ ru rú trong phòng mãi, ba mẹ Diệu Anh ở nhà nên Quỳnh Giao cũng không tự do mà đi lại quậy phá trong nhà được. Lúc đầu Quỳnh Giao định dọn về nhà bà ở nhưng khổ nhà bà Quỳnh Giao xa trường quá, bất tiện cho việc đi học. Diệu Anh thì thoáng ôn bài xong một tí cũng tranh thủ sang phòng Quỳnh Giao chơi cho khuây khỏa, mà mỗi lần qua y như rằng đang nói chuyện điện thoại với Hải Đăng, thôi thì đành trở về phòng, nhường lại không gian cho cặp tình nhân trò chuyện.

Siêng năng ôn tập mấy ngày cuối cùng ngày thi cũng đến. Đêm trước ngày thi có lẽ là đêm Diệu Anh ngủ ngon nhất. Mới sáng mẹ đã vào phòng gọi Diệu Anh dậy, hối thúc cô thay đồ nhanh vào rồi xuống nhà ăn sáng. Thật chứ mẹ làm như Diệu Anh lần đầu đi thi không bằng, lo sốt vó còn hơn cả người sắp vào phòng thi nữa. Trái ngược với mẹ ba cô hoàn toàn bình tĩnh nhè, chẳng có gì lo lắng cả, chỉ bảo.

– Con ăn sáng đi khéo lại trễ. Con đi thi nhiều lần rồi nên ba cũng không nhắc nhở nhiều. Chỉ cần vận dụng những gì mình đã học và làm thôi !

– Vâng, con biết rồi.

Đây, thế có phải thoải mái hơn không ? Địa điểm thi cũng không xa lắm, đi xe điện chắc mất khoảng mười phút là cùng.

Vừa lúc Diệu Anh định đi thi Quỳnh Giao từ trên lầu chạy vụt xuống, quần áo ngủ vẫn chưa thay ra, đầu tóc rối bù xù như tổ quạ ý. Kim chế lăm Diệu Anh mới không bật cười ha hả đấy, chỉ mím môi chờ Quỳnh Giao định nói điều gì đó.

– Xin lỗi nha, tao không ngờ lại dậy trễ đến vậy.

– Không sao. Mày lên ngủ tiếp đi cũng được.

– Thi tốt nhè ! Bình tĩnh làm bài, tao tin mày được giải Nhất. Cố lên !

– Ok.

Quỳnh Giao gật đầu xong ghé tai thì thầm.

” Mày có gặp Hải Đăng thì hỏi cậu ấy thi được không giúp tao nhè ! ”

Gớm, ngày nào hai người họ không nói chuyện với nhau mà phải nhờ Diệu Anh hỏi. Nghĩ vậy thôi chứ cô cũng gật đầu, quay sang chào ba mẹ rồi phóng xe đi, cô phải đến sớm tìm phòng thi mới được.

Nói chung thì nhìn quanh phòng thi toàn những gương mặt thân quen, xem ra cũng không lạ lắm gì mấy rồi. Thời gian làm bài là chín mươi phút, đối với Diệu Anh thì chừng đó thời gian thật thừa thãi. Về môn anh văn, chỉ cần các cậu nhớ form đặt bút vào có thể làm ngay. Còn không thì có ngồi cả ngày cũng chưa chắc ra được. Trong vòng bốn mươi phút Diệu Anh đã hoàn thành bài thi lần kiểm tra tất cả vài lượt, giờ thì sao đây, năm mươi phút còn lại nên làm gì ?

Nhìn quanh phòng cũng đã vài ba người làm xong, Diệu Anh nói đúng mà. Chợt vô tình liếc mắt sang bàn bốn của dãy bên cạnh, Diệu Anh thấy ai đó quen lắm thì phải ? Người đó cũng nhìn Diệu Anh chằm chằm ý. Quen lắm, cực quen luôn ! Mà nghĩ mãi vẫn không ra. Xong cái kiểu cứ quay lên quay xuống nhìn người ” lạ ” Diệu Anh bị giám thị nhắm luôn. Cứ ” triu mến ” để ý cô mãi, đành gục đầu xuống bàn đánh một giấc cho yên ổn. Người đó là ai, từ từ tìm hiểu không muộn.

Trống vừa đánh hết giờ thi Diệu Anh liền ngẩng đầu ngay, nói ngủ chứ ai đi thi mà ngủ được đâu. Thành ra cứ nằm trên bàn mãi, đợi hoài mới nghe được tiếng trống. Ra khỏi phòng thi Diệu Anh cũng giống như những người khác thôi, tìm người quen hỏi đáp án xem sao, ở phía sau hình như có ai đó gõ gõ lên vai cô thì phải ? Diệu Anh xoay người lại nhìn, à, là cái cậu lúc nãy cô thấy quen quen mà nhớ mãi không ra nè !

– Diệu Anh làm bài tốt không ?

– ...

Hình như người ” lạ ” này cũng biết Diệu Anh ý ! Mà kì ghê, sao cô lại không nhớ ra ?

– Diệu Anh sao thế ? Không nhớ ra tôi hả ?

Quả thật phải công nhận trí nhớ Diệu Anh tệ thật, mới mười bảy tuổi đầu mà quên này quên nọ rồi.

– À ừ ... thật ngại quá !

– Không sao, tôi là Duy Bảo 11 Anh A2 đây. Cũng tại tôi học đội tuyển nhưng không đến buổi học, chỉ xin cô tập đề làm ở nhà thôi.

– Ra là thế. Hèn gì tôi không gặp cậu nhiều lắm nên không nhớ ra.

Hai người vừa đi vừa đo kết quả, mãi đến cổng trường lúc nào chẳng biết. Tự nhiên cánh tay Diệu Anh bị ai đó kéo giật ngược về phía sau luôn, cô chỉ kịp ” Ầ ” lên một tiếng rồi im bật nhìn người đối diện luôn. Là Hải Đăng ? Cậu ta sao có thể ở đây ? Không phải hôm nay Hải Đăng cũng đi thi à ? Có những chuyện muốn không đề ý cũng không được, học chung lớp, cô đọc sổ báo danh, địa điểm thi cho tất cả mọi người, đương nhiên Diệu Anh cũng biết địa điểm thi của Hải Đăng ở đâu. Mà chỗ đó cũng hơi xa nơi này, không ngờ Hải Đăng lại có thể ở đây ngay lúc này được.

Duy Bảo có hơi nhũn mỳ, dường như cũng nhận ra Hải Đăng là ai. Cười xã giao hỏi.

– Nghe nói cậu ở đội tuyển Toán, thi tốt chứ ?

– Cảm ơn, tôi thi rất tốt.

Hải Đăng bất lịch sự kéo Diệu Anh đi một mạch về phía bãi giữ xe luôn. Cô cũng chẳng gạt tay ra được bởi sức của Hải Đăng mạnh quá, Diệu Anh căn bản không thể kháng cự nổi. Chợt nhớ đến mấy lời Quỳnh Giao nói ban sáng, Diệu Anh liền hỏi.

– Thi tốt không ?

– Tại cậu đang kém đi đó à ?

Diệu Anh thấy được Hải Đăng vừa cười khẩy nha. Biết rồi, ngụ ý hỏi nãy cậu đã trả lời với Duy Bảo rồi, cô tại kém nên không nghe. Đáng ghét ! Đã vậy Diệu Anh đây cóc thêm quan tâm nữa. Được một lúc im lặng Hải Đăng xòe bàn tay ra trước mặt Diệu Anh, hất mặt ám hiệu, nhất quyết không mở miệng nói. Diệu Anh hiểu chuyện bèn tìm trong túi áo xong đưa về giữ xe cho Hải Đăng, cậu lấy về xe xong vào lấy xe đeo Diệu Anh về nhà. Cả chặng đường đi không thêm hỏi han gì luôn, nghĩ đi ngẫm lại Diệu Anh có làm gì sai đâu ? Sao lại trung cái bộ mặt cá uơn đó ra chứ ? Đi một đoạn lại thấy là lạ nha, đây là đường về nhà Diệu Anh mà. Kề ngồi sau nắm vạt áo người ngồi trước, giật giật.

– Ê, đây là đường về nhà tôi mà.

– Thì sao ?

Gớm, khinh người vãi chương các cậu ạ ! Còn không thêm quay mặt lại, hất tay Diệu Anh ra nữa chứ, lạnh nhạt trả lời lắm.

– Đáng ra phải về nhà cậu trước rồi tôi tự đi về nhà chứ ? Không lẽ cậu sang nhà tôi luôn à ?

Dường như về sau đúng rồi ý, thấy người đằng trước không phản ứng gì, cứ tiếp tục đi thôi. Diệu Anh thì là chưa bao giờ thấy tên nào đáng ghét như tên này, quá đáng ghét ! Quá khó ưa !

Nóng trong người về tới nhà còn ức chế hơn. Kiểu như có Hải Đăng trong nhà là Diệu Anh bị cho ra rìa ấy, không đếm xỉa gì đến mới ghê chứ. Ba mẹ hay Quỳnh Giao gì cũng bầu vào Hải Đăng hỏi thi thế nào, thi tốt không. Thế Diệu Anh bỏ cho chó à ? Diệu Anh cũng hỏi mẹ sao không hỏi cô làm bài tốt không, mẹ lại bảo con thi tốt rồi hỏi gì nữa mới sốc chứ ! Mới sáng còn lo sốt vó không biết Diệu Anh thi thế nào cơ mà. Tức quá, Diệu Anh đi ngang qua đá mạnh vào chân Hải Đăng xong cầm chai nước, khô mực đủ thứ bỏ lên phòng luôn, cóc thêm quan tâm nữa.

Thi xong rồi nên Diệu Anh cũng thoải mái lắm, tìm vài bộ phim hay xem liền. Chưa xem được cảnh nào bên ngoài đã có tiếng gõ cửa rồi, không biết là ai đây.

– Vào đi.

Cánh cửa vừa mở ra cái gối của Diệu Anh cũng nhanh chóng được ném về phía đó. Không phải ba mẹ hay Quỳnh Giao đâu, bởi là họ thì Diệu Anh đâu nỡ ném. Mà chính xác là cái tên trời đánh Trịnh Vũ Hải Đăng.

Ấy thế mà Hải Đăng không tức luôn. Chỉ lẳng lặng cầm cái gối đến trả cho Diệu Anh, ngồi bệt xuống đất, không ngồi lên giường cơ. Hôm nay lạ thế nhỉ ? Không phải thường ngày Diệu Anh không cần mời cũng thoải mái nằm lên giường sao ?

– Thi tốt không ?

À à, bây giờ mới mở miệng quan tâm đấy à ? Muộn rồi nghe cung ! Bây giờ là lúc Diệu Anh đóng mắt ngủ, quăng cả rổ bơ vào mặt Hải Đăng, không thêm trả lời gì đâu nhé.

– Sao thế ? Giận hả ?

Không trả lời.

– Này, đừng giận !

Không quan tâm.

– Anh, nghe tôi nói đi. Này !!!

Lần này thì Diệu Anh lấy gối bịt chặt hai tai luôn, quyết không nghe thấy. Hải Đăng trước giờ làm gì có tính kiên nhẫn, cậu giật lấy cái gối vứt ra cửa, quát lên một câu khiến Diệu Anh cũng giật mình.

– Vũ Hoàng Diệu Anh, cậu hãy thôi đi. Tôi đang nói chuyện với cậu đó.

Diệu Anh biết chứ, vậy lúc đi trên đường Diệu Anh cũng nói chuyện với Hải Đăng mà, sao cậu không trả lời ? Sao cậu làm lơ ? Như thế có công bằng không, cô chỉ muốn trả đũa thôi, vậy cũng bị quát. Tự dưng khóe mắt ươn ướt, kiểu ức quá nước mắt nó tự chảy ra hay sao ấy. Hải Đăng để ý thấy thì hoảng, cậu mới nói có tí, ai ngờ Diệu Anh lại ươn ướt khóe mắt sắp khóc đến nơi rồi.

Hải Đăng nhìn thấy cảnh đó luống cuống cả lên, để ý thấy trên bàn có hộp khăn giấy, liền đưa cho Diệu Anh. Cô chẳng những không nhận còn gạt phăng ra, sau đó tự tay gạt nước mắt, một giây sau liền lấy lại vẻ tươi tắn như cũ, Diệu Anh quát còn lớn hơn cậu khi nãy nữa.

– BIẾN VỀ NGAY CHO TÔI !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

CHAP 41

Quái nhì ! Rốt cuộc mãi rồi Hải Đăng cũng không hiểu nổi Diệu Anh là kiểu người gì luôn. Khóc đó, quát đó. Chẳng biết đâu mà lần.

Nhưng mà lần này có vẻ Diệu Anh gặp rắc rối lớn rồi : Mẹ Diệu Anh đang đứng ngay ở cửa. Quay lại nhìn đã thấy sắc mặt Diệu Anh tái mét, không còn giọt máu luôn. Chết cô rồi ! Diệu Anh hiểu rõ mẹ cô rất ghét chữ người khác bằng những từ ngữ thô thiển, tục tĩu, trong đó thì : cút, xéo, biến... không phải ngoại lệ.

– Diệu Anh, ban nãy con nói gì ?

Tuy rằng giọng mẹ rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt như có hai ngọn lửa đang bốc cháy trong đó, điều này Diệu Anh nhìn thấy được. Diệu Anh liếc mắt sang Hải Đăng, cậu cũng đang nhìn cô, có vẻ khó xử.

– Cô à, ban nãy do con chọc giận Diệu Anh. Cậu ấy không cố ý đâu.

– Thôi đi, tại sao con lúc nào cũng phải bênh vực cho nó ?

Diệu Anh tròn tròn mắt, há hốc miệng nhìn hai người trước mặt. Cái gì mà cậu ấy không cố ý ? Cha cha, tên Hải Đăng này đóng phim giỏi phết, rất có triển vọng. Sau này theo nghề diễn viên nhất định nổi tiếng. Còn cái gì mà lúc nào cũng bênh vực Diệu Anh ? Làm gì có, mẹ Diệu Anh nhắm với ai rồi ý. Tên chó chết thói tha đó mà bênh vực Diệu Anh á, có là cô đi đầu xuống đất !

– Con gái con lửa, lớn chừng này tuổi rồi ai dạy cái kiểu ăn nói đó hả ?

Chết chết ! Nãy giờ cứ mãi suy nghĩ Diệu Anh quên mất mẹ còn đang giận cô đây này !

– Mẹ à, do con nhất thời lỡ lời ! Mẹ hãy rủ lòng thương xót tha cho đứa con tội nghiệp này !

Diệu Anh bấu vùi cánh tay của mẹ, đồng thời cũng liếc mắt bốc lửa với tên đáng ghét đứng ngay trước mặt ! Đáng ghét ! Nếu không phải Hải Đăng tự nhiên nổi hứng đến đây thì Diệu Anh không gặp xui xẻo rồi.

– Bỏ ra ! Coi như đây là lần đầu cũng như lần cuối, tôi tha cho cô. Lần sau còn thế thì đừng có nhìn mặt bà mẹ này.

Mẹ Diệu Anh gạt phăng tay cô ra, đóng cửa phòng cái ” rầm ” to lắm luôn. Kiểu này tới đến phải sang phòng bà mẹ rồi. Haizzz !!!

Quay lại nhìn cái kẻ đang nằm thoải mái trên giường đã tức nay còn tức hơn. Là cái thá gì mà có quyền tự do vào phòng của Diệu Anh chứ ? Cái tư thế đó ... cũng may mắn Diệu Anh không phải kẻ háo sắc, nếu không đã lao tới từ lâu rồi. Diệu Anh cầm chai nước lên tu ừng ực, lọt vào mắt Hải Đăng dường như cô đang có gì đó bức bối thì phải. Chỉ cần vươn một tay ra dùng một chút sức đã kéo Diệu Anh ngã ngay chỗ Hải Đăng đang nằm. Cô giãy giụa định đứng lên nhưng đâu có dễ thế, có lẽ Diệu Anh đã quên mất, đối phương là Hải Đăng. Cậu vòng tay siết chặt eo cô, vùi mặt vào lưng Diệu Anh, thì thào.

– Tôi mệt lắm !

Kệ chứ ! Cậu ta mệt chứ Diệu Anh có mệt đâu. Việc gì phải nói cô biết ? Diệu Anh định nắm lấy tay Hải Đăng gạt ra đã bị cậu quát nhẹ.

– Ngồi yên !

Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến ra sao mà Diệu Anh làm theo thật mới sốc chứ ! Ngồi yên không nhúc nhích, động đậy gì luôn. Có kẻ ở sau đắc ý cười thầm, sau đó mệt mỏi thiếp đi. Lúc Hải Đăng tỉnh dậy đã là hơn bốn giờ chiều rồi. Liếc mắt thấy Diệu Anh vẫn ngồi yên trong vòng tay cậu trong lòng như có ngàn đóa hoa đua nở, chưa bao giờ cậu thấy cô ngoan ngoãn đến vậy, khoe môi vô thức cong lên, mỉm cười. Vòng tay khẽ siết chặt eo Diệu Anh hơn, cô biết Hải Đăng đã tỉnh.

– Ngủ đã rồi thì về đi !

Hải Đăng trở mình ngồi dậy, bàn tay li lợm vẫn chưa chịu buông tha cho cái eo Diệu Anh, người ở phía sau lồng ngực gần như dán chặt vào lưng cô, cảm tựa lên vai, kiểu như đang ôm lấy Diệu Anh vào lòng. Đối với Diệu Anh hành động này cũng giống như Hải Đăng ngồi sau lưng cô thôi, nhưng cô không biết để người khác nhìn thấy họ sẽ lầm tưởng hai người là đôi tình nhân đang âu yếm bên nhau. Hải Đăng nhìn theo tầm mắt của Diệu Anh, bây giờ mới nhận ra bên ngoài đang mưa rất lớn, liên綿 môi.

– Cậu xem, trời mưa to như thế còn ác độc đuổi tôi về.

– Ủ, ở đây thêm chút nữa cũng được.

Thái độ đáp lại hờ hững của Diệu Anh càng khiến Hải Đăng chú ý đến chiếc điện thoại cô đang cầm trên tay. Từ vị trí thuận lợi tầm mắt của Hải Đăng có thể đọc rõ những tin nhắn đến và gửi đi của Diệu Anh. Hai hàng chân mày Hải Đăng mỗi lúc một nhíu chặt lại, thì ra vô tâm với cậu là để nhắn tin hàn huyên với trai. Cậu đưa tay véo má Diệu Anh đồng thời chớp thời cơ giật ngay chiếc điện thoại.

Bây giờ đọc kĩ mới càng thêm kinh ngạc. Hải Đăng thề trước giờ chưa từng gặp kiểu nhắn tin sến súa đến vậy ! Mấy lời này mà cái con người suốt ngày chửi rủa cậu như Diệu Anh có thể nói ra được sao ? Hải Đăng vừa xem tin nhắn vừa nhìn Diệu Anh chăm chăm, dò xét khiến cô bức bối, ngượng nghịu vô cùng. Bị chiếu tướng như vậy kiểu như cô vừa làm việc gì sai trái lắm thì phải.

Một giây sau tiếng chuông điện thoại của Diệu Anh vang lên càng khiến sắc mặt của Hải Đăng tệ đi trông thấy. Hai chữ ” Duy Bảo ” hiện lên rõ mồn một trước mắt, Diệu Anh vừa nhìn đã biết Hải Đăng nhất định sẽ không cho cô nghe cuộc gọi này. Cậu chỉ nhướn mày thôi Diệu Anh cũng hiểu ý trả lời ngay. Đôi khi Diệu Anh cũng phục trí thông minh của mình ra phết !

– Là Duy Bảo, người lúc sáng.

Hải Đăng cũng không mất quá nhiều thời gian để nhớ ra người hồi sáng là ai. Ra đây là lý do Diệu Anh ngồi yên suốt mấy tiếng đồng hồ để cậu tự do ôm à ? Thế mà cứ tưởng ... hóa ra là tự mình ăn dưa bở ! Càng nhìn cái con người trước mặt càng thấy bức bối mà. Hải Đăng bắt chợt kéo mạnh tay một cái Diệu Anh đã ngã lún ra giường, cậu cũng nằm xuống ngay bên cạnh cô. Đầu Diệu Anh được gối lên một cánh tay của Hải Đăng, cậu cũng vòng tay ép sát cơ thể cô vào lòng, chân còn ngang nhiên gác lên chân Diệu Anh nữa mới sốc chứ ! Cái tư thế này ... đúng là vừa bá đạo vừa mang tính chiếm hữu mà ! Diệu Anh ở trong lòng cậu cứ vùng vẫy không thôi, tức quá còn nhe răng cắn bàn tay của Hải Đăng nữa. Đau thì có đau đấy nhưng Hải Đăng vẫn giữ thái độ ôn hòa.

– Ngoan đi !

Lời vừa nói ra chẳng khác nào lời dụ dỗ con nít. Vậy mà Diệu Anh nghe theo mới gớm chứ, nằm yên vậy luôn. Hải Đăng thấy vậy trong lòng cười thầm đắc ý, cơ mà cái thân thể người con gái nó mềm mại quá, hại tai của cậu cũng đồ ồng cả lên. Cuộc gọi điện thoại thứ nhất vừa dứt Duy Bảo đã gọi lại ngay. Lần này rất nhanh đối phương đã nghe máy, nhưng người nghe lại là Hải Đăng.

– Ai vậy ?

Diệu Anh không dám giãy giụa nhưng trong lòng cũng đang gào thét dữ dội : ” Đáng ghét ! Quá đáng ghét !!! Không biết Duy Bảo sẽ nghĩ gì nữa ? ” . Duy Bảo nghe được giọng nam lạnh nhạt đó cũng bất ngờ lắm, tưởng mình gọi nhầm số, nhưng nhìn lại màn hình đúng là tên Diệu Anh. Hải Đăng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Diệu Anh, thấy bên kia không nói gì cũng đắc ý lắm, kiên nhẫn lặp lại câu hỏi.

– Ai vậy ?

– Nếu tôi không nhầm cậu là Hải Đăng ?

Đây là câu đầu tiên Duy Bảo nói, cô nén lại sự kinh ngạc ban nãy, hỏi bằng giọng bình tĩnh nhất.

– Phải.

– Tôi là Duy Bảo. Đây không phải là điện thoại của Diệu Anh sao ?

– Phải, là điện thoại cô ấy.

Diệu Anh định giật phăng chiếc điện thoại đi nhưng ý đồ đó đã nhanh chóng bị Hải Đăng nhìn thấy, cậu tóm lấy tay cô, khẽ đan mười ngón tay vào nhau. Giây phút này, Diệu Anh cảm thấy như cả người như có luồng điện vừa chạy qua vậy, từ bàn tay truyền đến thân kinh rồi lan ra khắp người, nhất thời

không biết làm gì nữa.

– Sao cậu lại nghe ? Diệu Anh đâu ?

– Diệu Anh mệt rồi. Tôi nghe giúp có vấn đề gì sao ?

– À không. Nhưng hai người ... đang ở đâu vậy ?

Lúc sắp sửa nói gì đó tiếp Diệu Anh đã thấy Hải Đăng cười khẩy một cái, linh tính mách bảo chắc chắn lời sắp nói ra từ khuôn miệng đó sẽ chẳng hay ho gì.

– Đang ở trên giường của Diệu Anh.

Hải Đăng cố ý chậm rãi nói từng từ, quả nhiên đã đạt được mục đích. Cậu nghe thấy đầu dây bên kia thở mạnh một cái.

Diệu Anh nghe xong mấy chữ đó máu nóng hằm hạp nổi lên. Má ! Cậu ta vừa nói bậy cái gì thế ? Mặc dù Diệu Anh không nghe được Duy Bảo hỏi gì nhưng ... nhưng câu nói vừa rồi của Hải Đăng nhất định sẽ khiến người khác liên tưởng lung tung. Hải Đăng chủ động ngắt máy sau đó quăng lên bàn học, vừa quay sang đã thấy hai má Diệu Anh đỏ lựng, không biết là vì giận hay vì ngượng nữa ?

Diệu Anh tức giận cầm cái gối bên cạnh đánh liên tục vào mặt Hải Đăng khiến cậu có muốn cũng trở tay không kịp.

– Tên đáng chết ! Tên thối tha ! Ai cho cậu ăn nói bậy bạ như vậy hả ? Cái gì mà đang ở trên giường tôi chứ ? Nhất định sẽ khiến Duy Bảo nghĩ lung tung cho mà xem.

Diệu Anh càng đánh Hải Đăng càng bật cười sáng khoái. Tên này, quả thật điên nặng rồi ! Vô phương cứu chữa rồi ! Ai đời có kiểu người bị đánh mà phá lên cười như cậu ta chứ.

– Đừng nóng nữa ! Tôi chưa thấy Duy Bảo nghĩ lung tung đã thấy cậu nghĩ bậy trước rồi.

Hải Đăng nín thở nhìn cười xoa đầu Diệu Anh, trêu ghẹo.

– Tôi ... không có mà !

Diệu Anh cảm thấy hình như bản thân đã quen với việc được Hải Đăng xoa đầu rồi thì phải. Thậm chí khi không có lại thấy thiếu thiếu, trống vắng. Cô không còn bực bội, chán ghét muốn gạt phăng cái tay đó ra nữa. Diệu Anh cảm thấy mình điên thật rồi, tự nhiên nghĩ toàn những chuyện điên rồ ! Vội đứng dậy chạy vào phòng tắm, bỏ lại bàn tay đang chơi vui trong không khí của Hải Đăng. Cậu phì cười, nhìn ra màn mưa ngoài cửa sổ, tự hỏi trên đời này còn có người nào đáng yêu hơn thế không ?

~~~~~

Phải nói là Diệu Anh yêu con dân 11 Anh A1 nhất luôn. Mới sáng vừa đến cả bọn đã xúm đến hỏi han thi thế nào, quan tâm lớp trưởng phải biết. Thật chứ kì thi này cũng không quan trọng lắm, có giải hay không cũng được, chỉ cần năm sau thi cấp Thành phố thôi, chủ yếu kì thi này là để chứng tỏ năng lực bản thân. Diệu Anh lại rất tin tưởng vào năng lực cá nhân của mình. Hôm nay Duy Bảo có sang lớp tìm Diệu Anh, đây là lần đầu tiên cậu ấy chủ động sang lớp cô. Ban đầu Diệu Anh có hơi ái ngại sợ Duy Bảo sẽ hỏi về chuyện Hải Đăng nói trong cuộc điện thoại, nhưng chắc cô lo quá thôi. Duy Bảo hoàn toàn không đề cập đến chuyện đó cả, chỉ đưa cho Diệu Anh một tập đề, trong đó một trang có vài ba câu được đánh chéo bằng mực đỏ.

– Những câu này ... thật sự thì nói ra có hơi xấu hổ, nhưng mà tôi không biết làm.

Diệu Anh nhìn sơ qua tập đề này toàn là những câu cấu trúc kiến thức nâng cao ngoài chương trình, vội xua tay.

– Không sao. Chuyên Anh gặp câu khó cũng bình thường thôi mà. Chưa biết chừng mấy câu chéo này tôi cũng làm không được.

– Tôi không nhìn người sai đâu. Cá chắc cậu sẽ làm được.

– Đề thử làm xem sao. Vậy tôi làm xong rồi đưa cho cậu hay là hôm nào đó chúng ta ngồi chung lại cùng làm luôn cho hiệu quả ?

Duy Bảo vừa định trả lời ở sau lưng đã có tiếng nói trầm trầm lạnh nhạt nghe rất quen tai.

– Cảm phiền cậu có thể tránh ra một chút cho tôi vào lớp không ?

Nhớ rồi, đích thị là Hải Đăng. Duy Bảo né người sang một bên, nhường đường cho Hải Đăng vào. Hải Đăng mặc dù đã vào lớp nhưng không về thẳng chỗ ngồi của mình, lại ngồi ngay bàn đầu tiên đẩy sát cửa ra vào tám chuyện với Hà ” một sách ”, mà mục đích tất nhiên Duy Bảo có thể nhận ra, là nghe ngóng. Chắc chỉ có mỗi Diệu Anh vẫn không hay biết gì, cô chỉ nghĩ bạn bè trong lớp nói chuyện mấy câu với nhau cũng thường thôi.

– Vậy hôm nào cậu rảnh ? Ở gần trường có quán cà phê sách mới mở tôi cũng chưa đến lần nào.

Diệu Anh cuộn tròn tập đề lại, gõ gõ vài cái vào lòng bàn tay, cố gắng suy nghĩ tìm ngày rảnh rồi thích hợp nhất.

- Hm ... chiều thứ năm tuần này tôi rảnh.
- Được, vậy thứ năm tôi sang nhà đón cậu.
- Cậu biết nhà tôi sao ?

Diệu Anh mở to mắt ngạc nhiên, Duy Bảo chứ có phải ai kia đâu mà mặt dày sang nhà cô ăn nhờ ở đậu mãi. Chưa bao giờ Duy Bảo sang nhà Diệu Anh mà.

- Tôi biết, sang đón cậu nhé !

Diệu Anh định gật đầu luôn, mà quai lại. Cứ cảm thấy khắp người mình đang mọc gai vậy, kiểu như có ai đang đặng đặng sát khí nhìn cô thì phải ? Ngó quanh ngó quất một hồi chợt phải ánh mắt bốc lửa của Hải Đăng cô mới vỡ lẽ, thì ra chính là tên này. Hải Đăng nhìn Diệu Anh kiểu như muốn nhảy tới ăn tươi nuốt sống ngay lập tức ấy, thật đáng sợ !

- À, không cần đâu. Tôi tự đi đến đó được.

Không hiểu sao Diệu Anh cảm thấy trả lời như vậy sẽ giảm bớt sát khí từ người nào đó, quả nhiên là thế. Bí mật liếc mắt sang nhìn thử đã thấy Hải Đăng không còn nhìn cô như ban nãy nữa, chuyển sang ngắm Hà ” một sách ” xinh đẹp, đáng yêu rồi. Diệu Anh đã nói thế Duy Bảo cũng không muốn ép, gật đầu đồng ý, không biết là vô tình hay cố ý đưa tay xoa đầu Diệu Anh. Cô cũng ngạc nhiên với hành động này lắm, chưa từng nghĩ Duy Bảo lại có hành động gần gũi đến mức này. Đường như Duy Bảo đã nhận ra vẻ sùng sốt của Diệu Anh, cười nhẹ giải thích.

- Tóc cậu rối, tôi chỉ giúp thôi.

Ngu ngơ như Diệu Anh cũng nhìn ra đây thực chất chỉ là một lời nói dối. Xoa đầu như vậy chẳng phải sẽ ” giúp ” tóc rối thêm sao. Gờ rối gì chả thấy đâu. Nhưng Diệu Anh cũng không vạch trần bộ mặt người ta làm gì, chỉ gật đầu cảm ơn.

Đến lúc vô tiết rồi Diệu Anh mới cảm thấy có một sự lạ đang diễn ra. Cái con người hăm dọa bên cạnh cứ nhìn cô mãi, ánh mắt như có hai ngọn lửa bốc lên hùng hục trong đó vậy. Ừa không phải vừa nãy đã hết nhìn Diệu Anh kiểu này rồi sao ? Giờ tự dưng lại như thế, mà nhìn kiểu này còn ghê gớm hơn lúc nãy nữa ! Nhìn thì nhìn thế thôi chứ miệng cảm như hén, không nói một lời luôn.

Không lẽ lại giận gì nữa rồi à ? Tính khí cứ thay đổi thất thường như thời tiết vậy. Người ta nói : ” Con gái sáng nắng chiều mưa ” mà Diệu Anh thấy câu này hợp với Hải Đăng nhất đấy !

Tiết cuối cùng là môn Sử, bài tập về nhà là làm nhóm. Hải Đăng đang chép bài nghe đến làm bài tập nhóm mắt liền sáng lên như hai cái đèn pha. Nội dung của bài tập cũng khá đơn giản, chủ yếu là chăm tình thần làm việc nhóm thôi. Mỗi nhóm có bốn người, tức là Hải Đăng, Diệu Anh, Quỳnh Giao và Nam ” cận ” sẽ chung một nhóm. Bài tập này tuần sau nộp cũng được, mà có một sự thật rõ ràng, bài tập nhóm để càng lâu càng lười biếng. Bởi vậy cả bốn người quyết định sẽ hoàn thành luôn trong tuần này.

Cả lớp ra về rồi chỉ còn bốn bạn nán lại trong lớp một tí, tìm ngày rảnh rồi sang nhà nhau làm bài tập. Hải Đăng ranh ma lập tức chớp lấy thời cơ.

- Chiều thứ năm được không ? Tôi thấy ngày đó tốt nhất.

Quỳnh Giao và Nam ” cận ” ngay lập tức gật đầu, không bận gì cả. Chỉ có Diệu Anh là tối đen mặt mày, phản đối không được mà đồng ý cũng chẳng xong. Đã có ba người chọn ngày thứ năm rồi cô còn đòi gì nữa chứ ? Chẳng lẽ bây giờ lại hủy hẹn với Duy Bảo à ? Có lỗi quá, hẹn với Duy Bảo trước cả nhóm mà ...

Cái tên Hải Đăng thôi tha, cả tuần có bảy ngày lận mà, hết ngày rồi hay sao lại chọn trùng y thứ năm chứ ? Tức chết đi mà !

~~~~~

Say hi !!! Đây là chap cuối cùng au up riêng lẻ. Sau đó sẽ tập trung full bộ truyện này, up luôn một lần nhé ! Cảm ơn bạn đọc đã luôn ủng hộ au. Thanks and love u ! <3

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Diệu Anh nằm lăn qua lăn lại trên giường, ôm khư khư điện thoại trong tay, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm ra cách để từ chối cuộc hẹn với Duy Bảo. Khổ ơ là khổ ! Tại sao cứ phải là thứ năm chứ ? Cái tên Hải Đăng này lúc nào cũng hại cô lâm vào tình thế khó xử mà !

Tiếng tin nhắn từ điện thoại bỗng dưng vang lên khiến Diệu Anh giật mình một phen, là của ... Duy Bảo. Toi rồi ! Lần này toi thật rồi !

” Diệu Anh, cậu có online đấy chứ ? ”

” Ủ, có. ”

Diệu Anh phải mở lời từ chối như thế nào đây nhỉ ? Cô sợ Duy Bảo buồn quá...

” Tôi chỉ muốn nhắc cho cậu nhớ thôi. Ngày mai chúng ta sẽ hẹn nhau làm bài tập chung đấy ”

” À, chuyện đó ... thật ra ... ”

Hình như Duy Bảo đã nhận ra Diệu Anh có điều khó nói thì phải. Cậu ấy trả lời tin nhắn rất nhanh.

” Thật ra chuyện gì ? Sao vậy ? ”

” Thật ra ... ngày mai nhóm tôi có bài tập cần làm. Tôi phải sang nhà bạn học nhóm. Có lẽ không đi được. ”

” Oh ... Vậy ngày mai không học chung với cậu được à ? ”

Cái câu này của Duy Bảo càng khiến Diệu Anh áy náy hơn nữa, mặc dù chỉ qua mấy chữ nhưng hình như cô cảm thấy Duy Bảo không vui.

” Chắc thế. ”

Duy Bảo rất lâu không trả lời tin nhắn nữa. Cuối cùng mới nhắn lại.

” Cậu học nhóm mấy giờ ? ”

” 4h ”

Diệu Anh cũng không giấu giếm làm gì, khai thật luôn.

” Vậy 6h hay 7h gì đó cậu đến quán cà phê đó gặp tôi cũng được. Tôi đợi. Vậy nhé, không hủy hẹn nữa ! ”

Cả câu dài của Duy Bảo dường như không cho Diệu Anh đường lui rồi. Bắt buộc ngày mai cô phải đi. Chắc cũng không sao, có lẽ bài tập nhóm đó sẽ không tốn nhiều thời gian đâu. Diệu Anh nhắm nghĩ một lúc cũng lăn ra giường ngủ ngay.

Địa điểm học nhóm là nhà của Phúc ” cận ”, đây là lần đầu tiên Diệu Anh đến đây mặc dù đã học chung lớp được hai năm. Ba mẹ của Phúc ” cận ” đều làm nhà giáo nên cậu ấy cũng học giỏi có tiếng. Hai người họ đều rất niềm nở, bác gái pha cho mỗi đứa một cốc nước hoa quả rồi thêm đĩa trái cây nữa, tốt quá chừng ! Bài tập cũng không khó, mỗi người làm một việc là xong ngay. Chỉ có điều hôm nay tên Hải Đăng đó cứ dở chừng làm sao ấy ! Lúc thì tìm từ liệu sai, lúc thì cop vào word sai, có lúc lại làm hết rồi in ra mới phát hiện sai màu, sai phông chữ đủ thứ loạn xì ngầu cả lên. Đến nỗi Diệu Anh nhìn mà ngứa cả mắt, vớ luôn cuốn sách dày cộp trước mặt đập nguyên vào đầu Hải Đăng, quát.

– Thức tỉnh đi! Cậu ăn trứng cái quái gì mà làm việc nào cũng chẳng ra hồn thế hả?

Cuốn sách đó phải dày đến độ hai trăm mấy trang, thế mà Diệu Anh lại nhấn tâm đập cái ” Bốp ” vào đầu Hải Đăng khiến cậu la oai oái. Đừng tưởng Hải Đăng ngu si không biết tại sao Diệu Anh nồn nóng như vậy. Xong buổi học nhóm này là đi gặp Duy Bảo chứ gì. Đừng có mơ! Hải Đăng này nhất định không để cô bước ra khỏi phòng một bước.

– Tôi mới là người hỏi cậu câu đó. Ăn trứng cái quái gì mà bạo lực thế hả? Nồn nóng làm gì chứ? Từ từ làm có sao đâu, hay là cậu hẹn hò với thằng nào nên mới muốn nhanh hết việc để đi.

Một câu nói điếm trùng tìm đen của Diệu Anh, cô cứng đờ người, không nói lại. Quỳnh Giao với cả Phúc ” cận ” đồng loạt quay sang nhìn cô, dò xét. Phúc đáng yêu còn thái quá hơn, dí sát mặt đến phía Diệu Anh, một tay đẩy kính, một tay đặt lên bả vai cô, chep miệng hỏi.

– Em yêu à, đúng chứ?

Diệu Anh suýt nữa té ngửa trước thái độ của Phúc ” cận ”, cậu ta hôm nay cũng biết đùa sao? Chuyện lạ có thật.

– Em yêu à, sao em nỡ lòng nào đi hẹn hò với thằng khác hả? Em làm anh đau lòng quá!

– Ghê chết được! Cậu mau tránh ra đi!

Chẳng sợ đối phương tổn thương, Diệu Anh giờ tay đẩy đẩy gương mặt đang kẻ sát mình ra xa, ánh mắt cảnh cáo rõ rệt. Vừa đánh mắt sang nhìn đồng hồ Diệu Anh đã giật mình, năm giờ ba mươi rồi, nếu không nhanh lên sẽ trễ hẹn mất. Nhưng mà cái lũ quỷ này nãy giờ có làm được việc gì đâu chứ, phần nào cũng đang dờ, kiêu này làm sao rồi khỏi đây? Bây giờ mà giao hết cho ba người này làm rồi về trước thế nào bài kiểm tra lần này Diệu Anh sẽ ăn nguyên ” trứng ngỗng ” cho xem. Thôi kệ, chút nữa làm xong cứ đến đó xem sao, dù sao Duy Bảo rất tốt, chắc chắn sẽ tha thứ cho sự chậm trễ của

Diệu Anh.

– Được được, các cậu cứ thông thả mà làm. Tôi không hối thúc là được chứ gì.

Hải Đăng thấy thái độ hòa hoãn của Diệu Anh tuy có hơi bất ngờ nhưng vẫn nên đề phòng là hơn. Sau đó mọi người bắt tay vào làm xong bài tập, lần này Hải Đăng làm rất cẩn thận, tỉ mỉ nhưng luôn cố kéo dài thời gian.

Cả nhóm làm xong đã là sáu giờ ba mươi rồi, kết quả bài tập cũng rất mỹ mãn, Diệu Anh hài lòng ôm xấp bài vào ngực, dù sao đó cũng là công sức của tất cả bốn người. Đánh mắt nhìn đồng hồ Diệu Anh mới thờ dài một hơi, trễ vậy rồi không biết Duy Bảo còn ở đó chờ cô không. Hải Đăng thấy Diệu Anh phiền não vô cùng đâm ra có chút áy náy, việc cậu làm có sai không?

– Mau đi đi.

Giật lấy xấp bài từ tay Diệu Anh cậu xua tay đuổi đi, dù sao câu giờ như vậy đủ rồi, nên để Diệu Anh đến gặp Duy Bảo thì hơn. Diệu Anh chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ thầm trách cứ Hải Đăng rồi nhanh chóng rời đi.

Nếu không phải vì cậu ta nhóm đã không học thứ năm.

Nếu không phải vì cậu ta Diệu Anh và Duy Bảo đã không đổi giờ hẹn.

Nếu không phải vì cậu ta Diệu Anh sẽ không trễ hẹn.

Tất cả là vì cậu ta hết, đều do Hải Đăng mà ra!

~~~~~

Vừa bước vào quán Diệu Anh đã ngó quanh ngó quất tìm Duy Bảo, chẳng thấy ai cả. Nói thật thì trong lòng cũng thất vọng đấy, nhưng mà áy náy nhiều hơn cơ, chắc về nhà phải gọi sang xin lỗi Duy Bảo quá.

Diệu Anh sần nảo rời khỏi quán, về nhà rồi mới bắt ngờ nha! Duy Bảo ở đâu ra xuất hiện trước cửa nhà cô, nhìn thấy Diệu Anh rồi mới toe toét cười, tự nhiên thấy có lỗi ghê gớm.

– Đợi ở đây lâu chưa?

– Khoảng nửa tiếng.

Trời đất! Không ngờ Duy Bảo có thể kiên nhẫn đứng ở đây tận ba mươi phút, nếu là Diệu Anh chắc bỏ về từ lâu rồi.

– Xin lỗi nha. Tại...

– Không sao. Học nhóm mà, trễ hẹn cũng bình thường.

Gật đầu thì gật đầu chứ Diệu Anh còn áy náy dữ lắm, nhanh chóng mở cửa mời bạn vào nhà. Xa xa ở đầu hẻm cũng có người đứng ở đó, chỉ là kim lòng không xông đến phá đám thôi. Trong nhà chỉ có mỗi Diệu Anh và Duy Bảo thôi, cô nam quả nữ ở chung, ai mà không sinh ra những suy nghĩ không trong sáng chứ. Hải Đăng bên ngoài đi đi lại lại, đắn đo suy nghĩ, có nên vào không? Vào rồi Diệu Anh lại ghét thêm, không vào càng bất an nữa.

Chỉ tại Hải Đăng lo xa, đầu óc suy nghĩ đen tối. Hai người họ vừa vào nhà đã ngồi xuống bàn làm bài, tuy có hơi khó tí nhưng Diệu Anh động não nghiêm túc kiểu gì cũng ra đáp án. Khoảng một tiếng sau tập đề đó cũng được hoàn thành, Diệu Anh ngã người ra ghế, ngón tay khê lùa vào mái tóc, nhẹ nhàng xoa bóp da đầu. Hôm nay cô thật sự mệt mỏi rồi, từ chiều đến giờ có được nghỉ ngơi phút nào đâu. Duy Bảo nhận ra Diệu Anh mệt, pha cốc nước đưa cho cô. ”Cảm ơn” một tiếng Diệu Anh đã uống hết cốc nước.

– Diệu Anh, tôi có chuyện muốn hỏi cậu, được chứ?

Diệu Anh gật đầu, ra hiệu cho Duy Bảo nói tiếp.

– Cậu và Hải Đăng là bạn bè sao?

Khi nghe câu này rõ ràng Diệu Anh hơi ngẩn ra, sau đó bật cười.

– Cậu hỏi gì kì vậy? Không là bạn bè thế còn là gì được nữa à?

– À, chắc tại do tôi nghĩ nhiều thôi.

Diệu Anh cũng không nghĩ sâu thêm, gật đầu tiễn khách. Cô mệt rồi, bây giờ chỉ muốn lên phòng ngủ một giấc lấy sức thôi. Người này vừa đi kẻ khác đã đến.

Mới bước lên vài bậc cầu thang bên ngoài đã có tiếng chuông cửa, Diệu Anh uể oải chạy ra mở cửa. Ai ngờ đâu Hải Đăng lại đến đây giờ này, đã hơn tám giờ rồi. Chẳng buồn hỏi lý do Hải Đăng đến đây làm gì, Diệu Anh mở cửa xong vào thẳng nhà, ngã người lên sofa, không truy hỏi bất cứ câu gì.

Với tính cách của Diệu Anh nhất định khi nhìn thấy Hải Đăng sẽ gặng hỏi không tha lí do cậu ở đây. Nhưng không, Diệu Anh không nói gì cả, mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng khi nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Diệu Anh cậu liền tiến đến gần quan sát kĩ.

– Ôm à? Sắc mặt cậu không ổn tí nào.

Nói mới đề ý, Diệu Anh không hề biết sắc mặt mình như thế nào, chỉ cảm thấy trong người rất uể oải, mệt mỏi, bụng còn hơi đau nữa.

– Đã ăn gì chưa?

Diệu Anh lắc đầu, quả thật từ trưa đến giờ cô chưa có gì vào bụng ngoại trừ hộp sữa. Diệu Anh nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng thờ dài, ngay sau đó Hải Đăng vò mạnh đầu cô, hằn học vào bếp. Mấy giây sau đã nghe phía bếp phát ra tiếng lục đục rất chói tai, Diệu Anh lê lét tâm thần vào trong. Dựa người vào cửa bếp Diệu Anh thở hắt ra, cái con người này chắc định phá luôn cái nhà bếp của cô quá.

Xoong cháo, dao kéo gì la liệt từ trên bếp xuống dưới đất, Hải Đăng trên người đeo tạp dề đi qua đi lại, chẳng biết muốn nấu gì nữa.

– Ê, đừng phá nhà tôi chứ?

– Cậu lên phòng thay đồ, nghỉ ngơi đi. Lát tôi đem cháo lên đó.

Diệu Anh biết rõ Hải Đăng đã quyết sẽ không đổi ý, khỏi cần cậu làm gì, để đó khi nào cô khỏe xuống dọn nhà bếp sau. Gật gù Diệu Anh xoay người lên lầu, thay đồ qua loa một chút nằm vật ra giường luôn. Không hiểu sao sức khỏe của cô lại yếu như cọng bún vậy, hờ tí là ốm, tí là bệnh.

Không biết qua bao nhiêu lâu Diệu Anh mơ mơ hồ hồ cảm nhận có người đã mở cửa bước vào phòng. Diệu Anh muốn mở mắt ra nhìn nhưng mí mắt nặng trĩu như đeo tạ, muốn nói gì đó nhưng cổ họng lại khô rất thiếu nước, nói không ra tiếng.

– Dậy được không? Ăn tí cháo đi.

Hải Đăng giờ tay sờ trán cô mới giật mình, bồng cả tay. Cậu lay lay người Diệu Anh, dứt khoát đỡ Diệu Anh dậy, nhất quyết ép cô ăn cháo. Ăn được vài muỗng Diệu Anh ngã người ra sau, lắc đầu tỏ ý không muốn ăn nữa.

– Phải ăn.

Thái độ của Hải Đăng vẫn không thể Diệu Anh lung lay, cô kiên quyết không chịu mở miệng. Hải Đăng đành chịu thua, lấy mấy viên thuốc cùng với cốc nước đưa cho Diệu Anh.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Diệu Anh uống thuốc xong nằm mê man cả mấy tiếng đồng hồ liền, ban đầu Hải Đăng định ở lại nhưng ngày mai còn phải đi học nên thôi. Khoảng hơn chín giờ Quỳnh Giao mới mở cửa vào nhà, nhìn thấy Hải Đăng ngồi trên sofa khiến cô giật mình một phen, không ngờ giờ này Hải Đăng còn ở đây. Sau khi dặn dò Quỳnh Giao vài câu về tình hình của Diệu Anh cậu mới về.

Quỳnh Giao về phòng nghỉ ngơi một chút rồi sang phòng Diệu Anh. Thấy tận mắt Diệu Anh mệt nhọc nằm trên giường cô mới an tâm phần nào, chắc tại Quỳnh Giao nghỉ nhiều quá.

Nửa đêm có mấy lần Diệu Anh lên cơn sốt cao, uống thuốc xong mới hạ được phần nào. Mặc dù Quỳnh Giao đã mất phần nào thiện cảm với Diệu Anh nhưng cuối cùng vẫn chăm sóc Diệu Anh rất chu đáo. Mới sáng mở cửa sang phòng Diệu Anh đã không thấy cô đâu, Quỳnh Giao hoảng loạn chạy lên chạy xuống khắp nhà vẫn không tìm thấy.

Đang định lấy điện thoại gọi cho Diệu Anh đã thấy cô từ bên ngoài trở về. Trên người là bộ đồ thể thao thoải mái, có thể thấy là mới đi chạy bộ về. Từ lúc sống chung một nhà với nhau Quỳnh Giao chưa bao giờ thấy Diệu Anh đi chạy bộ.

– Khỏe rồi à? Sao hôm nay mày lại đi chạy bộ thế kia?

– Sức khỏe không tốt nên tao chạy mấy vòng thôi. Mặc dù không nhớ rõ lắm tối qua có chuyện gì nhưng tao biết mày đã chăm sóc tao. Cảm ơn nhiều!

Diệu Anh nói xong đi thẳng vào bếp, pha cốc nước uống rồi đi thẳng lên lầu thay quần áo.

Lúc sáng Hải Đăng có gọi mấy cuộc điện thoại cho Diệu Anh nhưng mãi vẫn không có ai nghe máy. Đến khi cậu chuẩn bị sang nhà cô mới nhận được tin nhắn hồi âm.

” Tồi khỏe, cậu không cần lo quá. ”

Mặc dù nội dung ngắn gọn nhưng vẫn có thông tin khiến Hải Đăng an tâm phần nào. Cậu không sang nhà Diệu Anh nữa mà đến thẳng trường luôn, chỉ muốn được gặp Diệu Anh càng nhanh càng tốt.

Học kì II của năm học luôn có cảm giác nhanh hơn học kì I, vừa qua Tết đã thi học sinh giỏi các cấp. Biết được kết quả rồi lại đến thi học kì, khoảng thời gian này những môn phụ đã bắt đầu thi dần. Nói gì thì nói học cả một năm học nhưng kết quả cuối cùng nằm ở một tuần thi học kì. Học sinh giỏi, khá hay trung bình đều phụ thuộc vào kết quả lần này.

Diệu Anh rất nghiêm túc học hành, tất nhiên thường ngày cô đã sẵn chăm chỉ học tập rồi nhưng thời điểm này Diệu Anh càng cố gắng hơn. Thứ cô quan tâm không phải danh hiệu học sinh giỏi bởi chắc chắn Diệu Anh không thể để danh hiệu đó tuột khỏi tầm tay cô được, cái khiến cô đề tâm là thứ hạng của khối.

Con người, ai mà không muốn bản thân mình trở nên xuất sắc trong mắt người khác đây? Diệu Anh cũng vậy, hạng nhất toàn khối, nhất định cô phải giành được.

– Nè nè lớp trưởng, giải nhất cấp Quận rồi còn muốn hạng nhất toàn khối sao? Cũng phải chừa cho người khác nữa chứ?

Linh ” ể ” đang dọn dẹp sách vở còn không quên trêu chọc Diệu Anh. Hôm nay được ngày rảnh rỗi, hai người mới hẹn nhau đến thư viện ôn bài. Cô biết Diệu Anh là một học sinh giỏi, hơn nữa lại rất kiên trì phấn đấu, từng ngày từng ngày càng trở nên xuất sắc hơn. Trước đây khi còn học tiểu học thành tích của Trúc Linh còn ngang bằng với Diệu Anh, nhưng sau khi lên trung học Diệu Anh càng tiến bộ hơn hẳn, thậm chí là vượt xa Trúc Linh nhiều. Đến bây giờ cô vẫn không hiểu, Diệu Anh là vì cái gì mà trở nên như vậy, chắc hẳn phải có lý do hay một động lực nào đó khiến Diệu Anh học miệt mài như vậy.

– Hạng nhất toàn khối chỉ là một mục tiêu nhỏ thôi. Cho dù có đạt được vị trí đó cũng không thể chứng minh mình giỏi tới đâu được.

Trúc Linh sững sốt, dường như Diệu Anh chưa bao giờ hài lòng về thành tích học tập của mình mặc dù thành tích của cô luôn khiến nhiều người ao ước.

– Thế cậu muốn như thế nào?

– Mình muốn giỏi nữa, càng ngày càng tiến bộ. Việc thành tích ngày một tăng lên sẽ không bao giờ làm thỏa mãn mình. Vốn những việc học tập này làm gì có điểm dừng chứ.

Diệu Anh gỡ đầu bút xuống mặt sách vài cái, trong ánh mắt có vài phần suy tư. Trúc Linh cảm thấy có gì đó không giống lắm, Diệu Anh của bây giờ hoàn toàn khác Diệu Anh của ngày xưa. Nói thẳng ra lúc trước Diệu Anh có bị ”trúng ngỗng” cũng dừng dừng, đối với cô của lúc đó đủ điểm lên lớp là ok. Còn bây giờ, Diệu Anh càng lúc càng muốn trở nên xuất sắc hơn, đứng ở vị trí nào, thành tích đáng ngưỡng mộ ra sao vẫn không khiến Diệu Anh thỏa mãn.

– Nói xem, tại sao cậu lại như thế? Trước đây có vậy đâu.

Đối với câu hỏi này Diệu Anh chỉ lắc đầu, không trả lời. Không phải Diệu Anh không muốn kể mà là có nói ra ai sẽ tin đây. Có ai tin được lý do khiến Diệu Anh nỗ lực không ngừng như vậy là vì một giấc mơ chứ.

Mùa hè năm lớp năm lên lớp sáu, gia đình Diệu Anh vào Đà Nẵng thăm bạn bè, sẵn tiện đi chơi một chuyến luôn. Ở cái độ tuổi đó Diệu Anh vẫn còn rất ham chơi, đi tới đâu cũng cười toe toét, mắt lấp la lấp lánh hứng thú. Nhưng cũng kể từ chuyến đi đó, ban đêm lúc ngủ Diệu Anh thường mơ những giấc mơ giống nhau, hầu như ngày nào cũng đều như vậy. Trong mơ là một cậu bé trạc tuổi Diệu Anh, chỉ có điều người đó xoay lưng về phía cô. Bao quanh cậu bé đó có một quang sáng màu bạc rực rỡ chói mắt, càng bí ẩn Diệu Anh càng muốn đứng ở chính diện nhìn rõ mặt của cậu bé, nhưng rất tiếc không được. Tuy giấc mơ kéo dài rất lâu nhưng cậu bé đó đều lặp lại một câu duy nhất :” Cố gắng lên! Cậu đã hứa với tôi sẽ học thật giỏi mà, sao cậu không làm được? Cậu thất hứa rồi! ” . Dù không thấy mặt nhưng câu cuối của cậu bé như đánh thẳng vào trái tim Diệu Anh, không hiểu sao Diệu Anh cảm thấy như có gì đó đè nặng đáy lòng mình. Nhưng giấc mơ kì lạ kia chỉ xuất hiện khi Diệu Anh còn ở Đà Nẵng, mãi cho đến năm mười bảy tuổi cô vẫn chưa mơ thấy lại.

Sau khi trở về Diệu Anh bắt đầu học tập cật lực hơn, ai rủ đi chơi cũng dần lòng từ chối, nhất quyết không ra khỏi nhà. Thành tích của cô cũng từ đó đi lên. Mặc dù có rất nhiều người cảm thấy lạ lẫm và thắc mắc vì sao Diệu Anh thay đổi nhanh như vậy nhưng cô chưa bao giờ kể cho họ nghe về giấc mơ đó. Đối với Diệu Anh giấc mơ kia mãi mãi là bí mật của riêng cô. Trái tim mạch báo cô nhất định phải thực hiện lời hứa đó, mặc dù Diệu Anh không biết cô đã hứa điều đó từ bao giờ và hứa với ai.

– Thôi được rồi. Vậy mình về trước nhé.

– Được, cậu về đi.

Trúc Linh đi rồi trả lại không gian yên tĩnh cho Diệu Anh, cô bắt đầu làm bài tập, ôn bài cho môn thi cuối cùng. Thời gian lặng lẽ trôi, Diệu Anh không hề để ý xung quanh. Hết tờ giấy nháp này đến tờ khác, từng bài toán được giải xong xuôi. Mãi đến khi Diệu Anh uể oải vươn vai nhìn ra bên ngoài mới phát hiện trời gần tối rồi, lúc này cô đã làm xong hết cả tập đề cương dày cộp giáo viên phát. Diệu Anh đứng dậy thu dọn sách vở ra về, ở bàn bên kia phát ra tiếng đẩy ghế, có tiếng bước chân đang đi về phía cô.

– Cậu tập trung thật đấy!

– Hồi thưa. Chẳng lẽ lúc học cậu lúc nào cũng mất tập trung à?

Không cần ngẩng đầu lên nhìn là ai Diệu Anh cũng biết rồi, cái giọng nói đó cô đánh chết cô cũng không quên được. Diệu Anh vẫn tiếp tục thu dọn sách vở, xách cặp đi mất. Hải Đăng nhú nhú mày, sai bước đi phía sau cô. Người trước kẻ sau đi qua mấy con phố vẫn chưa dừng lại, Diệu Anh định rẽ vào siêu thị mua ít đồ nhưng cô thực không chịu nổi cái đuôi phía sau. Cô là người mà, có phải động vật đâu mà tự nhiên xuất hiện cái đuôi chứ.

– Có chuyện gì à? Muốn nhờ vả gì phải không?

Hai hàng chân mày Hải Đăng càng nhíu chặt hơn, đủ để kẹp chết một con muỗi. Không hiểu nổi đầu óc Diệu Anh nghĩ cái gì trong đó, lâu lâu Hải Đăng muốn đi cùng với cô một chút cũng bị cho là có ý đồ. Hải Đăng tiến lên đi ngang hàng với Diệu Anh, sau đó mới nhướn mày.

– Cậu có giá trị lợi dụng lắm à?

Diệu Anh nghẹn lời. Không phải thì thôi, cần gì phải nói móc thế chứ? Diệu Anh bước nhanh mấy bước, Hải Đăng chậm rãi bước theo. Đây gọi là lợi thế chân dài, trong khi Diệu Anh đi ba bước thì Hải Đăng chỉ cần một bước đã đuổi kịp cô. Mấy lần Diệu Anh cứng đầu muốn đi trước như thế liền khiến Hải Đăng bực bội, vươn tay kéo cô lại.

– Đi gần tôi cậu khó chịu lắm à? Tôi mới tắm, vẫn còn thơm tho lắm.

Ai nói Hải Đăng bốc mùi đâu chứ? Tự nhiên giải thích làm gì? Lần này Diệu Anh miễn cưỡng đi cùng cậu, không chống đối nữa. Hải Đăng ở bên cạnh thấy cô ngoan ngoãn nghe lời rất hài lòng, tùm tùm cười. Hai người vào trong siêu thị cũng không mua quá nhiều thứ, Diệu Anh lựa vài chai sữa rồi thôi, Hải Đăng không hề có ý muốn mua gì cả nhưng vẫn chọn mấy cái bánh gato rồi tính tiền luôn phần của Diệu Anh.

Trên đường đi về hai người họ trò chuyện với nhau rất nhiều, đa phần Hải Đăng đều chọc Diệu Anh tức đến mặt mũi đỏ bừng. Chợt về mặt Hải Đăng nghiêm túc hẳn lên, cậu quay sang nói với cô.

– Tôi và Quỳnh Giao chia tay rồi đấy.

Hải Đăng rất thắc mắc Diệu Anh sẽ phản ứng ra sao. Vui, buồn hay tức giận?

Nhưng tất cả đều không phải. Trên mặt Diệu Anh không hề có bất cứ cảm xúc gì, chỉ nhẹ tênh bật ra câu hỏi.

– Cậu ấy không tốt ở chỗ nào à?

– Không phải, rất tốt. Nhưng cậu biết mà, tình cảm không phải là thứ có thể miễn cưỡng.

Diệu Anh gật đầu. Cô không có cảm xúc gì là điều dễ hiểu thôi. Bởi trong suy nghĩ của Diệu Anh những mối quan hệ yêu đương thời đi học chẳng thể nào thành được, rồi sẽ có ngày họ chia tay. Bởi một lí do đơn giản nào đó, chẳng hạn như không hợp nhau, hoặc là hết tình cảm, hay có thể là vì muốn chuyển tâm học tập. Việc Hải Đăng và Quỳnh Giao chia tay không nằm ngoài suy đoán của Diệu Anh, chỉ là cô không biết tâm trạng Quỳnh Giao hiện giờ như thế nào.

– Diệu Anh này, gần đến sinh nhật cậu rồi nhì?

Đang mãi suy nghĩ Diệu Anh không nghe người bên cạnh nói gì, trong đầu cô bây giờ chỉ quan tâm đến việc Quỳnh Giao chắc là đau khổ lắm. Hải Đăng xua tay trước mặt Diệu Anh mấy lần nhưng cô vẫn không phản ứng, cậu vừa mới chạm vào vai cô thôi Diệu Anh đã giật nảy mình, cười trừ.

– À ừ.

Hải Đăng nhú mày nhìn cô, nhưng sau đó cũng không phản bác gì. Bên này Diệu Anh âm thầm thở phào, cô trả lời bừa thôi chứ có nghe quái gì đâu. Suốt quãng đường còn lại Hải Đăng không nói gì, Diệu Anh cũng chẳng mở miệng lấy một câu. Bây giờ Hải Đăng chỉ suy nghĩ nên tặng Diệu Anh món quà gì, ngôi sao ước nguyện lúc nhỏ cô thích đã bị phát hiện rồi còn đâu, tặng cái đó sẽ mất đi tính bất ngờ.

– Tới rồi, cậu về đi.

Diệu Anh định mở cửa nhưng chợt nhớ Hải Đăng còn đứng đây nên thôi, đuổi cậu ta về trước đã. Giờ mà để Quỳnh Giao thấy Hải Đăng xuất hiện ở đây, hơn nữa còn đi chung với Diệu Anh chắc cô sẽ đau khổ hơn thôi. Hải Đăng gật đầu, tiện thể dúi luôn mấy cái bánh gato ban nãy cho cô. Ban đầu cậu định nhìn Diệu Anh vào nhà rồi mới thôi nhưng thấy cô có vẻ khó xử nên Hải Đăng đành về vậy.

– Ê này, bánh của cậu mà?

– Tôi không thích ăn ngọt. Cậu giữ lấy mà ăn, nghe quảng cáo loại đó ngon lắm.

Thật ra lúc đứng ở quầy bánh Hải Đăng thấy Diệu Anh cứ nhìn chăm chăm các loại bánh trong tủ, nhưng cuối cùng vẫn không mua. Tuy cậu không hiểu lý do nhưng cậu biết chắc cô muốn ăn mấy loại bánh đó. Chỉ vì vậy thôi mà Hải Đăng đã lấy bốn, năm cái bánh khác nhau đem đi tính tiền.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Vừa bước vào nhà Diệu Anh đã không thấy gì cả, căn nhà tối om không một ánh đèn. Bởi vì căn nhà này quá mức quen thuộc nên Diệu Anh chỉ cần vài giây là có thể bật sáng đèn phòng khách.

Suýt chút nữa Diệu Anh giật mình té ra đất khi thấy cái gì đen đen ở trên ghế, mất vài giây trấn tĩnh bản thân cô mới dám lại gần. Hóa ra là Quỳnh Giao, chỉ có điều kì lạ là từ trên xuống dưới là chiếc váy màu trắng, đáng sợ hơn nữa tóc Quỳnh Giao che khuất cả gương mặt. Cảnh tượng này không khỏi khiến Diệu Anh liên tưởng đến những con ma nữ trong phim kinh dị. Diệu Anh nuốt nước bọt ” ực ” mấy lần, sau đó mới khẽ lay người Quỳnh Giao.

– Này, mày sao thế? Muốn ngủ thì lên phòng mà ngủ.

Gọi cả nửa ngày trời Quỳnh Giao mới trở mình ngồi dậy, hành động này thật sự khiến Diệu Anh ngã ra đất, lồm cồm bò dậy chỉ vào khuôn mặt của Quỳnh Giao.

– Mày... mày bị sao thế kia?

Quỳnh Giao không trả lời. Không cần Diệu Anh tỏ thái độ cô cũng biết bộ dạng của mình vô cùng thảm hại. Càng lúc Diệu Anh càng không tin vào mắt mình, có lẽ Quỳnh Giao đã khóc rất nhiều vì bây giờ mắt cô đã sưng lên rồi, không những vậy mặt mũi còn tèm lem son phấn nữa. Mỗi khi ra ngoài Quỳnh Giao đều dặm thêm ít phấn, đánh chút son môi, có rất chú trọng về ngoại hình của mình. Chuyện khiến Quỳnh Giao hoàn toàn không để tâm đến hình tượng của mình chỉ có thể là vì Hải Đăng chia tay với cô.

– Diệu Anh, mày còn có thể làm ra chuyện gì nữa? Rõ ràng mày không thích cậu ấy mà, vậy tại sao không nhường cậu ấy cho tao?

Quỳnh Giao không quan tâm ánh mắt Diệu Anh nhìn mình ra sao. Cô chỉ nhớ đến lúc Hải Đăng gọi điện muốn chia tay với cô, Quỳnh Giao biết Hải Đăng đề nghị giả vờ làm người yêu của cậu bởi vì Diệu Anh nhưng cô thật sự muốn mối quan hệ này không bao giờ kết thúc. Có như vậy Quỳnh Giao mới được ở bên cạnh Hải Đăng nhiều hơn. Chỉ ngày mai thôi, Hải Đăng sẽ lại xa cách Quỳnh Giao như cũ, sẽ lại gần gũi Diệu Anh như trước...

– Mày đang nói gì vậy?

Sấn thấy cái bánh gato trên bàn Quỳnh Giao vớ lấy vứt luôn ra đất, cả bánh cả kem văng tứ tung, dơ cả sàn nhà.

– Mày còn muốn giả vờ đến bao giờ? Mày biết Hải Đăng thích mày nên mới làm vậy chứ gì, mày đã nói gì với cậu ấy hả? Sao tự nhiên cậu ấy lại muốn chia tay nhanh như thế?

– Mày đang nói cái gì vậy? Tao biết gì chứ?

Diệu Anh bức bối đứng dậy, tiếc nhìn mấy cái bánh trên sàn, rõ ràng là rất ngon, cô còn chưa nếm thử vị của nó ra sao nữa. Thật không hiểu nổi, rõ ràng chuyện của hai người bọn họ không hề liên quan đến Diệu Anh, vậy mà cô lại bị liên lụy.

– Được, cứ xem như mày không biết. Vậy bây giờ tao nói cho mày biết! Hải Đăng, cậu ấy thích mày, say mày như điên rồi. Tao không biết hai người có quen nhau từ trước không nhưng ngay từ những ngày đầu nhập học tao đã phát hiện ra Hải Đăng rất để ý đến mày.

Diệu Anh chết sững. Những lời sau cô hoàn toàn nghe không lọt tai. Chuyện này, tại sao cô không biết gì cả? Hơn nữa, rõ ràng chuyện Hải Đăng thích Diệu Anh hoàn toàn không có khả năng. Chắc do Quỳnh Giao nhầm lẫn thôi.

– Sao hả? Nghe được tin này chắc là vui lắm chứ gì?

Sự im lặng của Diệu Anh càng khiến Quỳnh Giao tức điên hơn. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Diệu Anh hơn cô nhiều thứ, dù vậy chẳng phải Quỳnh Giao đã cố gắng rất nhiều để bản thân trở nên tốt hơn hay sao? Cô không tin người tình mắt như Hải Đăng lại không biết đến những cố gắng của Quỳnh Giao. Là Hải Đăng đã thấy hết nhưng không muốn nói ra hay là... cậu căn bản chẳng hề đặt Quỳnh Giao vào mắt?

– Tao nghĩ mày buồn quá nên tâm tình không ổn. Như vậy đi, mày nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta nói chuyện sau.

Diệu Anh không muốn đôi co nhiều, cô thu xếp đồng thức ăn hỗn độn dưới đất sau đó lên phòng, đóng cửa đến tối vẫn không ra ngoài. Ba mẹ Diệu Anh về quê thăm bà ngoại mấy ngày nay nên trong nhà chỉ có cô và Quỳnh Giao. Hai người sau trận cãi vã đó không hề nói chuyện với nhau câu nào. Đối với Quỳnh Giao đó là đoạn tuyệt tình cảm bạn bè, nhưng trong mắt Diệu Anh chỉ là thời gian để hai người tìm hiểu rõ vấn đề, sau đó mới nói chuyện.

Sáng sớm Quỳnh Giao đã không có nhà, lúc Diệu Anh thức dậy xuống nhà đã không thấy cô đâu, không hiểu vì lý do gì hôm nay Quỳnh Giao lại đi học sớm thế.

– Cậu muốn nói gì sao?

– Hải Đăng, cậu không thể chia tay tớ như thế được!

Hải Đăng nhú mồm, sau đó mới bật cười. Từ bao giờ cậu lại khiến Quỳnh Giao lầm tưởng vào mối quan hệ đó vậy? Rõ ràng ngay từ đầu Hải Đăng đã nói rõ chỉ là vở kịch thuận theo Diệu Anh thôi mà.

– Giữa chúng ta không có tình cảm, không chia tay thì làm gì?

– Cậu hãy cho tớ thời gian, tớ nhất định sẽ khiến cậu quên được Diệu Anh!

Quỳnh Giao rất sợ Hải Đăng bỏ đi, lập tức nắm lấy cánh tay cậu. Cô nhìn thấy hàng chân mày của Hải Đăng nhíu lại rất lâu, chẳng lẽ Quỳnh Giao nói gì sai rồi? Hải Đăng cảm thấy đôi tay đang bám lấy cậu thật phiền phức, không do dự hất ra. Cậu thật không hiểu tại sao Quỳnh Giao có thể nói ra những lời như vậy. Vị trí của Diệu Anh trong lòng Hải Đăng là độc nhất, không một ai có khả năng thay thế được. Huống hồ Quỳnh Giao là người mà Hải Đăng một chút tình cảm đặc biệt cũng không có.

– Hãy dẹp ngay ý nghĩ đó đi! Cậu dựa vào đâu mà nói sẽ khiến tôi quên được cô ấy? Tôi nói thẳng luôn, cậu không có khả năng đó đâu.

Hải Đăng không muốn nán lại lâu, dứt khoát quay lưng rời đi. Trong lúc cấp bách Quỳnh Giao không biết làm gì khác, liền bước vài bước ôm lấy Hải Đăng từ phía sau, cô nghĩ chỉ có cách này mới ngăn được việc Hải Đăng muốn bỏ đi. Nhưng Quỳnh Giao không biết hành động của cô càng khiến Hải Đăng chán ghét hơn. Cậu không hề nghĩ cô sẽ lầm tưởng mà hành động đến mức này.

– Có phải chia tay với tớ rồi cậu sẽ xem tớ như không quen biết không?

– Ngay từ đầu lúc đề nghị cậu giả làm bạn gái, tôi đã cảm thấy việc làm đó không đúng, nhưng tôi vẫn làm. Tôi chia tay với cậu vì không muốn cả hai lún sâu thêm, cũng như làm rõ mối quan hệ của chúng ta không hề có gì cả. Tôi vốn định sẽ xem cậu như những người bạn khác, sẽ đối xử tốt với cậu, vì dù sao cũng là tôi bày ra trò này. Nhưng cậu làm như vậy thật khiến tôi muốn tránh xa cậu.

Hải Đăng vừa nói vừa gỡ tay Quỳnh Giao ra, nhưng cô kiên quyết không buông.

– Như những người bạn khác? Tại sao tớ vĩnh viễn không thể được như Diệu Anh? Cậu ấy có quan tâm đến cậu như tớ không?

Một câu nói như lưỡi dao đâm thẳng vào tim Hải Đăng, nơi đó dường như đang rỉ máu. Cậu biết chứ, không cần Quỳnh Giao nói ra Hải Đăng cũng biết Diệu Anh đối xử với cậu không hơn không kém những bạn nam khác. Nhưng Hải Đăng vẫn tình nguyện hướng về cô, đợi Diệu Anh nảy sinh tình cảm với mình.

– Quỳnh Giao, cậu hãy tỉnh táo lại đi!

Hải Đăng gạt mạnh tay Quỳnh Giao ra, lần này là đi thật, một cái ngoảnh đầu nhìn xem cô đang tuyệt vọng như thế nào cũng không có. Quỳnh Giao ngồi phịch xuống ghế, đau buồn khóc nức lên. Tại sao? Tại sao cô cố gắng nhiều như vậy kết quả cũng bằng không?

” Diệu Anh, đời này kiếp này tao vĩnh viễn không có người bạn như mày. ”

~~~~~

Diệu Anh vừa đến cửa lớp liền thấy Hải Đăng từ bên ngoài trở về, cô chợt nhớ đến những gì Quỳnh Giao nói hôm qua. Dù không tin nhưng cô vẫn phải xác nhận rõ ràng, Diệu Anh không muốn có lỗi với bạn bè mình.

– Hải Đăng, tôi với cậu nói chuyện một chút.

– Được.

Hai người chọn một bàn trống ở căn tin, giờ này còn sớm nên căn tin khá vắng vẻ, Diệu Anh cũng không lo bị người khác quấy rầy. Hải Đăng đưa cho Diệu Anh hộp sữa sau đó ngả người ra ghế, đợi cô nói trước.

Diệu Anh không muốn vòng vo, cô nói thẳng luôn.

– Nghe nói cậu thích tôi?

Hải Đăng rõ ràng rất bất ngờ, đang uống nước liền ho sặc sụa liên tục. Chẳng lẽ Diệu Anh nhận ra rồi? Hải Đăng cứ nghĩ với kiểu người như Diệu Anh

chỉ có cách trực tiếp tỏ tình chứ không thể nào cô tự nhìn ra được... Khoan đã, ban này Diệu Anh vừa nói là ” nghe nói ” ?

Vậy là hiểu rồi. Chắc chắn có người nói cho Diệu Anh biết, EQ cô vẫn thấp như thường.

– Cậu muốn nghe tôi trả lời thế nào?

– Sự thật.

Từ vẻ mặt của Diệu Anh cậu chắc chắn cô không hề thích chuyện này. Vậy được, Hải Đăng sẽ làm cô an tâm. Mặc dù cách làm này rất tàn nhẫn với bản thân cậu.

– Tôi không hề thích cậu.

– Thật chứ?

Ngay từ đầu Diệu Anh đã biết trước được đáp án là như vậy, đã đoán trước được Quỳnh Giao nhầm lẫn, nhưng khi nghe câu trả lời từ chính miệng Hải Đăng cô lại cảm thấy phần nào hụt hẫng.

– Tất nhiên. Không lẽ cậu rất mong tôi sẽ thích cậu?

Hải Đăng ghé sát mặt về phía cô, đùa cợt, cố giấu đi vẻ thương tâm trong ánh mắt.

– Không hề.

Diệu Anh đứng bật dậy, đi về lớp. Trước khi đi còn không quên cảm ơn Hải Đăng về hộp sữa.

Hải Đăng ngồi ở căn tin một lúc lâu, không biết suy tư điều gì. Minh Trang trước giờ không biết Hải Đăng lại cô đơn đến thế, thậm chí bóng lưng anh còn có chút tiêu điều.

~~~~~

Kì thi học kì cuối cũng trôi qua, mấy ngày nay 11 Anh A1 xõa tới bên. Kết quả thứ hạng được công bố, Diệu Anh xuất sắc đứng ở hạng một toàn khối. Hải Đăng thua Diệu Anh 0,1 nên ở hạng hai. Đây là điều hiếm có trong những năm gần đây, rất ít trường hợp hai người trong một lớp cùng xếp trong top năm của khối. Vậy mà lần này hai học sinh của 11 Anh A1 chiếm luôn vị trí nhất nhì của khối. Ngoại trừ Diệu Anh và Hải Đăng các học sinh khác thành tích đều miễn chê.

Các thầy cô dạy 11 Anh A1 vì vậy càng niềm nở hơn, thích dạy lớp Diệu Anh hơn.

Cuối cùng ngày kết thúc năm học cũng đến, buổi sáng bé giảng, buổi chiều là lễ ra trường của các anh chị lớp mười hai. Năm nay đặc biệt hơn lễ ra trường của khối mười hai còn có khối mười một tham gia, đây là mong muốn của các anh chị khối trên. Diệu Anh không muốn đi lắm nhưng vẫn bị các anh chị khối trên lôi kéo đi cho được.

Diệu Anh vẫn mặc nguyên đồng phục đến hội trường, cô rất lười về nhà chọn quần áo khác, và lại thời gian gần đây Quỳnh Giao không muốn chạm mặt cô, giờ này chắc Quỳnh Giao đã về nhà rồi.

– A, em gái, cuối cùng cũng đã đến.

– Em không đến được sao?

Mấy anh chị nhìn về mặt sần sùi của Diệu Anh chỉ biết lắc đầu, họ biết Diệu Anh rất trọng tình cảm, nhất định sẽ đến dự buổi tiệc này.

– Nay, anh đã đọc được thành tích của em rồi đó. Xuất sắc lắm!

– Tất nhiên em phải noi gương theo anh chị rồi.

Diệu Anh cười tươi rói, đối với những tiền bối cô luôn rất lễ phép, cũng rất tự nhiên.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Mỗi năm Giáo dục mỗi cái cách khác nhau, năm nay cũng vậy. Các anh chị khối mười hai được xem là ”chuột thí nghiệm” của những thay đổi đó. Sau buổi tiệc hôm nay họ chính thức phải lao đầu vào học điên cuồng, để có thể đậu vào trường Đại học tốt đòi hỏi rất nhiều nỗ lực của mỗi người.

Tối nay tất cả bọn họ đều quấy hết mình, bởi vì đây là bữa cuối rồi. Lần cuối họ ở trường, lần cuối họ được gặp đàn em yêu quý của mình, cũng có thể là lần cuối gặp bạn bè của mình. Không ai biết mỗi người sẽ học ở trường Đại học nào, có người phải đến thành phố khác, cũng có người sẽ xuất ngoại.

Diệu Anh bị ép uống rất nhiều, đa phần là mấy anh chị cô quên khối trên rất muốn thấy một Diệu Anh gương mẫu khi say rượu sẽ như thế nào. Một buổi tiệc không thể nào thiếu những tiết mục ca hát được, rất nhiều bạn học cùng khối hay các anh chị mạnh dạn lên hát, thoải mái trải lòng mình. Diệu Anh vốn không thích hát hò là mấy, thế mà vẫn bị một chị lớp 12 Anh A1 thúc giục.

– Này, em mau hát đi chứ! Phải thể hiện tấm lòng của em với tiền bối chứ.

– Em không nghĩ hát mới là thể hiện tấm lòng đâu. Tấm lòng của em mọi người biết cả mà...

Diệu Anh cười khổ, cô biết chắc mình sẽ không được tha dễ dàng đâu.

– Đi thôi! Em mau lên hát cho chị, chị rất muốn nghe giọng hát của em đấy.

Thu Hiền đứng phía sau Diệu Anh, đẩy lưng cô tiến lên phía trước. Diệu Anh đã đứng ở bục sân khấu rồi hiển nhiên sẽ không thể xuống được nữa, lúc này Thu Hiền nháy mắt với cô vài cái, ra hiệu cô phải hát mới được.

Diệu Anh biết mình không còn đường lui nữa rồi, đành bất đắc dĩ tiến lên phía trước. Trên sân khấu đã có người đặt ghế và micro sẵn, Diệu Anh dẫn đo một hồi mới lên tiếng.

– Thật ra hôm nay em không biết phải hát bài gì đây...

– Vậy để tôi hát thay cậu, được chứ?

Không biết từ đâu xuất hiện một Hải Đăng nghênh ngang bước lên sân khấu, cậu tin chắc cô sẽ nhường ghế cho cậu. Bởi Hải Đăng biết Diệu Anh rất ghét hát. Mọi người ở phía dưới có phần bất mãn vì hành động xen ngang của Hải Đăng nhưng nhìn đến vẻ mặt mừng rỡ của Diệu Anh chỉ có thể bỏ qua, họ không muốn làm khó Diệu Anh. Hải Đăng ra hiệu cho một người bạn lấy thêm một cái ghế nữa, Diệu Anh không hiểu cậu muốn làm gì, rõ ràng cậu sẽ hát thay cho cô, vậy vì sao không ngồi ghế của cô mà còn cần thêm cái ghế thứ hai?

– Sao vậy? Tôi đã hát thay cậu thì cậu phải giúp đỡ tôi một chút chứ?

– Tôi giúp gì?

– Nghe nói cậu từng học piano, vậy đàn giúp tôi đi.

Diệu Anh gật đầu, đúng là cô có từng học qua piano. Dù cô có ghét hát đến đâu nhưng vẫn phải học đàn, bởi vì ba mẹ muốn Diệu Anh có một năng khiếu nào đó. Điều kì lạ là Diệu Anh không biết tại sao Hải Đăng lại biết chuyện này. Diệu Anh ngồi trước đàn, hít một hơi thật sâu, ngón tay khẽ lướt qua phím đàn, rất lâu rồi cô chưa đụng qua.

– Được rồi, xin chào mọi người. Tôi là Hải Đăng 11 Anh A1. Tôi sẽ thay Diệu Anh hát một bài, đó là Forever, cô ấy sẽ là người đệm đàn.

Vừa nghe tên bài hát mọi người đều khá ngạc nhiên, kể cả Diệu Anh. Giai điệu của bài Forever có lẽ không hợp với không khí buổi tiệc này lắm. Sau vài giây mọi người bên dưới bắt đầu vỗ tay khích lệ, dù là giai điệu thế nào họ vẫn rất muốn nghe giọng hát của nam sinh này. Hải Đăng ở trường thật sự là một nam sinh nổi bật và nhận được rất nhiều quan tâm.

Diệu Anh lấy lại tinh thần, bắt đầu đệm đàn. Tiếng đàn vừa vang lên đã mang đến không khí trầm lắng khắp hội trường.

I'm standing alone in the darkness

The winter of my life came so fast

Memories go back to childhood

Today's I still recall

All how happy I was then

There was no sorrow, there was no pain

Walking through the green fields

Sun shine in my eyes

I'm still there every where

I'm the dust in the wind

I'm the star in the northern sky

I never stay anywhere

I'm the wind in the trees

Would wait for me forever?

Would you wait for me forever?

Will you wait for me forever?

Giọng hát trầm thấp, lời cuốn vừa vang lên đã khiến sự chú ý của mọi người từ Diệu Anh dồn hết lên người Hải Đăng. Nam sinh này, giọng hát thật sự rất dễ nghe. Quỳnh Giao ở bên dưới trầm tư nhìn Hải Đăng trên sân khấu, bài hát này, nghe sao buồn quá, ánh mắt cậu, thấy sao thương tâm quá... Quỳnh Giao không biết bài hát này là do Hải Đăng ưa thích hay vì một lý do đặc biệt nào khác nhưng có vẻ như Hải Đăng rất nhập tâm vào giai điệu của nó.

Từ đầu đến cuối Hải Đăng đều nhắm mắt hưởng thụ tiếng đàn, trong khoảnh khắc hát hai câu cuối cùng "Would you wait for me forever? Will you wait for me forever?" chợt mở mắt ra, hướng về phía cô gái đang đệm đàn, ánh mắt phức tạp muôn phần. Liệu Diệu Anh có nhớ không? Cô có nhớ bài hát này không? Cô có nhớ mình đã từng nói gì với cậu khi nghe bài hát này không?

Đó là một ngày trời mưa ẩm ướt, hai người vừa mới từ sân chơi trở về, lúc đi ngang qua một cửa hàng bán đĩa có tình cờ nghe được bài hát này. Hải Đăng ngừng lại nghe một chút, vì hai người che chung một cái ô nên Diệu Anh không đi tiếp được. Lúc đó Diệu Anh còn học rất bình thường nên không giỏi tiếng anh lắm, đa phần nghe cô không hiểu gì cả. Nhưng Hải Đăng thì khác, cậu được đào tạo ngoại ngữ từ nhỏ nên nghe hiểu tất cả lời bài hát.

– Này, cậu hiểu mấy thứ tiếng đó hả?

Hải Đăng nhìn Diệu Anh gật đầu, môi khẽ cong lên. Diệu Anh bĩu môi, sao cậu hiểu mà cô không hiểu được nhỉ?

– Anh này...

– Hử?

– Ví dụ nhé, nếu một ngày tớ không còn ở bên cạnh cậu thì sao? Cậu sẽ đợi tớ trở về chứ?

Tự nhiên Hải Đăng suy nghĩ đến chuyện đó thôi, cậu không hề biết rằng sau này cậu thật sự sẽ rời xa cô. Diệu Anh lúc nhỏ luôn bám lấy Hải Đăng không buông, vừa nghe đến hai chữ "không còn ở bên cạnh" cô đã rơm rớm nước mắt. Cô nắm lấy cánh tay Hải Đăng, lắc lắc mấy cái, đồng thời cái đầu nhỏ nhỏ cũng lắc liên tục.

– Cậu đi đâu thế? Cậu sẽ không cùng tớ đến trường nữa sao? Cậu sẽ không chơi với tớ nữa sao? Không được đâu!

– Đồ ngốc! Tớ đã nói là ví dụ thôi mà.

Hải Đăng vừa tức vừa buồn cười, vò mạnh đầu Diệu Anh. Tóc cô vì thế rối tung cả lên, hai bím tóc cũng không đẹp như ban đầu nữa.

– Ừm... nếu vậy tớ nhất định sẽ đợi cậu.

– Thật chứ? Sau này cậu nhất định không được thay lòng mà bỏ rơi tớ đấy!

– Thật mà! Ngoéo tay nhé?

Diệu Anh lúc lắc ngón tay út trước mặt Hải Đăng, cười tươi rói khoe hàm răng trắng đều trắng sáng. Cô hứa mà, cô nhất định sẽ đợi. Hải Đăng cũng giơ ngón út của mình ra, hai ngón tay móc vào nhau, giây phút đó cậu đã tin cô nhất định nói thật. Hóa ra cũng chỉ là lời nói gió bay, Diệu Anh bây giờ còn không nhớ đến bài hát này huống hồ gì nhớ đến lời hứa kia.

Cho đến bây giờ chỉ có một mình Hải Đăng vẫn còn nhớ tất cả, còn Diệu Anh, cô đã sớm quên hết mọi thứ trong tai nạn lần đó. Mặc dù biết tai nạn đó không phải hay ho gì, việc Diệu Anh mất đi trí nhớ cũng là ngoài ý muốn nhưng mỗi lần nghĩ đến lại khiến cậu chua xót.

Hải Đăng cúi người chín mươi độ chào mọi người ở phía dưới, cậu đã hát xong rồi. Để ý thì những người ở dưới đa phần mũ và mắt đều đỏ ửng, nhất là những nữ sinh. Tiếng hát của Hải Đăng thật sự đã chạm vào trái tim của mọi người, ngay cả Diệu Anh mắt cũng hơi đỏ lên. Diệu Anh không biết tại sao cậu lại chọn bài hát này thay vì một bài hát có giai điệu sôi động, thông qua bài hát Diệu Anh có thể cảm nhận được Hải Đăng có tâm sự.

Hai người đi xuống sân khấu liền lặng lẽ ra ngoài hội trường. Diệu Anh không thích không khí ồn ào lắm, còn Hải Đăng sau khi nhớ tới những chuyện

buồn kia cũng không muốn ở lại bên trong. Diệu Anh đi ra sân bóng rổ, cô ngồi ở hàng ghế cỏ vù, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Hải Đăng từ đầu đến cuối đều theo sau Diệu Anh, tuy hai người không nói chuyện nhưng cậu vẫn muốn ở bên cạnh cô, ít nhất là lúc này.

– Cậu nói xem, trên đời này có tình yêu vĩnh cửu không?

Thì ra này giờ Diệu Anh vẫn đang suy ngẫm về lời bài hát Forever, cô luôn có suy nghĩ bài hát đó không đơn thuần như vậy, dường như còn có ý nghĩa rất đặc biệt.

– Vậy cậu có tin vào lời hẹn thề không bao giờ đổi thay?

Diệu Anh chợt cảm thấy chột dạ, cô cảm thấy Hải Đăng giống như đang chất vấn chính cô vậy. Không, không thể nào là nói cô được! Diệu Anh không hề làm gì cả.

Hai người lại rơi vào trầm mặc, không ai trong bọn họ có thể trả lời câu hỏi của đối phương. Có lẽ đến tận vài năm sau này họ mới có đáp án của riêng mình.

Cách đó không xa Quỳnh Giao khó hiểu nhìn Diệu Anh và Hải Đăng. Hai người họ trốn ra tận đây để tìm không gian riêng lại không nói gì sao? Về phương diện tình cảm Quỳnh Giao luôn nhạy bén hơn Diệu Anh, cô có thể nhận ra hơn chín mươi phần trăm Hải Đăng hát bài đó là dành cho Diệu Anh. Bởi vì Quỳnh Giao là người hiểu rõ tình cảm của Hải Đăng nhất, trong thời gian ở bên cạnh làm bạn gái giả của cậu Quỳnh Giao đã thấy được rõ ràng sự quan tâm cũng như tình cảm đậm sâu của Hải Đăng dành cho Diệu Anh thể hiện trong từng ánh mắt. Quỳnh Giao cảm thấy rất ghen tỵ, nhưng cũng chính vì thế cô càng quyết tâm chiếm được trái tim của Hải Đăng. Cậu là người chung thủy, nếu đã yêu ai nhất định sẽ yêu đến cùng, nếu Quỳnh Giao có được trái tim của Hải Đăng chẳng phải cậu sẽ thuộc về cô mãi mãi sao?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Minh Trang nằm trên giường nhớ lại vài chuyện, rõ ràng gần đây anh Hải Đăng rất kì lạ. Hải Đăng và Quỳnh Giao dạo này không còn thân thiết như trước, ngược lại hình như cậu cố tình tránh né Quỳnh Giao, có vẻ hai người họ đã chia tay rồi. Hải Đăng với Diệu Anh càng khó hiểu hơn, mặc dù Hải Đăng rất hay đi chung với Diệu Anh, tần suất hai người ở bên cạnh nhau nhiều hơn hẳn khi trước nhưng Minh Trang vẫn nhận thấy họ không còn thân thiết như trước thì phải? Nhiều khi bọn họ cứ im lặng suốt khi đi chung với nhau.

Đừng trách Minh Trang nhờ một số người ở lớp 11 Anh A1 quan sát kĩ hai người họ, chỉ vì cô quan tâm đến Hải Đăng nên mới muốn biết nhất cử nhất động của cậu. Càng nghĩ Minh Trang càng cảm thấy mối quan hệ của Diệu Anh và Hải Đăng không bình thường.

Nhất định Minh Trang phải tìm hiểu rõ chuyện này, xinh đẹp như cô khiến bao chàng trai ao ước làm sao có thể thua một Diệu Anh chỉ biết học và học được?

~~~~~

Sau buổi tiệc chia tay trường của khối mười hai Diệu Anh và năm trăm anh em khối mười một chính thức nghỉ hè, tất nhiên không ngoại trừ mấy em lớp mười mới vào trường. Mấy ngày đầu Diệu Anh ở nhà chán không có từ ngữ nào diễn tả được, cũng may được gần một tuần sau vài đứa trong lớp nhớ nhau rủ ra ngoài rong chơi. Cả gần hai mươi đứa dạo quanh khắp mấy con đường, có đứa khổ sở đạp xe, lại có đứa nhàn nhã đi xe điện hay xe máy. Lớp cũng đông lắm mà ai này cũng đều đi du lịch cả, còn không thì bận này bận nọ, trùng hợp hôm nay cả Quỳnh Giao và Hải Đăng cũng là một trong số những người bận.

Tuy không đi hết cả lớp nhưng rất vui, cả đám kéo nhau hết quán ăn vặt này đến quán khác, có khi tối về sẽ có đứa đau bụng không chừng, rồi lại kéo vài quán karaoke của người ta quậy tung bưng. Cuối cùng gần tối cả bọn mới giải tán ai về nhà nấy. Diệu Anh cả ngày hôm nay rất vui, trên miệng nụ cười vẫn chưa bao giờ tắt. Chợt Diệu Anh thấy bóng người nào đó kéo dài ra dưới ngọn đèn đường đang đứng trước mặt cô, ngẩng đầu lên cô mới nhận ra là Hải Đăng. Cậu nhìn thấy Diệu Anh cứ nhìn chăm chăm mình đắm ra hơi ngượng.

– Đi chơi về rồi à? Sớm thế?

– Do Linh ”lẻ ” với cả Phúc ”cận ” về trước nên tụi tôi về luôn.

– Ừ, vui không?

– Tất nhiên!

Diệu Anh cười tươi rói, không hề để ý đến vẻ suy tư trên mặt Hải Đăng. Khi chiều là Hải Đăng và Quỳnh Giao đi chung nên cậu không thể đi chơi cùng với mọi người trong lớp được. Hải Đăng nhớ đến những gì Quỳnh Giao nói khi chiều bắt gặp hơi nhũn mày.

Lúc mọi người hẹn nhau trên facebook sẽ đi chơi với nhau Hải Đăng vốn định đồng ý nhưng Quỳnh Giao lại gọi điện đến, nói là muốn gặp riêng cậu có chuyện nhất định phải kể, liên quan đến Diệu Anh. Vậy là Hải Đăng từ chối cuộc hẹn với mọi người, dù sao đi chơi cũng sẽ có dịp khác.

Quỳnh Giao gặp được Hải Đăng rồi cảm thấy chỉ mới vài ngày trôi qua cô đã bắt đầu nhớ cậu. Nhưng Quỳnh Giao biết người Hải Đăng luôn nhớ đến luôn không phải là cô. Vốn Quỳnh Giao định nhân cơ hội này đi dạo với Hải Đăng một chút, xem như tạo ra không gian riêng tư cho hai người nhưng Hải Đăng không có ý định đó, cậu hỏi thẳng vào vấn đề luôn.

– Cậu có chuyện gì muốn nói?

– Hình như cậu rất không muốn ở cạnh tớ.

– Có lẽ vậy!

Hải Đăng hờ hững đáp, khuấy ly cà phê trên bàn, uống thử một chút. Mùi vị quá tệ! Đối với thức ăn Hải Đăng không quá kén chọn, mùi vị dễ ăn là được. Nhưng đặc biệt đối với cà phê Hải Đăng rất khó tính chọn lựa, cậu không muốn phải hành hạ vị giác của mình. Bình thường nếu uống cà phê Hải Đăng chỉ pha ở nhà, là cà phê Folgers. Vì ba mẹ cậu biết thói quen này của Hải Đăng nên cà phê Folgers cũng là hàng tháng thư kí của họ trực tiếp sang Việt Nam đưa tận tay cho cậu.

– Nếu đã vậy tớ sẽ nói thẳng luôn vậy.

Quỳnh Giao biết trước khi Hải Đăng nghe xong chuyện này chắc chắn cậu sẽ bỏ về và giữa hai người sẽ chẳng có cuộc hẹn nào. Nhưng cô vẫn nói.

– Cậu đừng cố gắng lay động trái tim Diệu Anh nữa. Tớ cá chắc cậu ấy sẽ không bao giờ yêu cậu đâu.

– Phải không?

Quan điểm của Hải Đăng là chỉ cần cậu chứng minh thành ý của mình cho Diệu Anh thấy, nhất định sẽ có một ngày Hải Đăng thành công sưởi ấm trái tim Diệu Anh, khiến cô yêu cậu một cách tình nguyện và thật lòng. Hải Đăng không tin trái tim của Diệu Anh được làm bằng sắt đá, không hề có chút tình cảm nào.

– Trước đây Diệu Anh bị mất trí nhớ, đó là do một tai nạn giao thông. Lúc đó bệnh viện thiếu máu và tớ là người truyền máu cho cậu ấy. Nói đúng hơn, tớ là ân nhân của Diệu Anh...

– Tiếp tục?

– Diệu Anh biết tớ thích cậu, cậu ấy nhất định sẽ không làm tớ buồn, nhất định sẽ không yêu cậu đâu. Cậu hãy từ bỏ hi vọng đó đi!

– ...

– Tớ biết tớ rất xấu xa. Nhưng mong cậu hãy hiểu cho tớ, tất cả cũng chỉ vì tớ quá yêu cậu mà thôi.

Yêu sao? Mai Quỳnh Giao hiểu được tình yêu là gì sao? Không, cô không hề hiểu. Hải Đăng cười chế giễu, cô gái này nói với cậu những chuyện này để cậu rời bỏ Diệu Anh sao? Thật nực cười! Giả sử Diệu Anh rời xa Hải Đăng cậu sẽ không phản đối nếu đó là điều cô muốn, nhưng không hề có chuyện Hải Đăng chủ động rời xa Diệu Anh. Cậu muốn ở bên cô, cậu cần cô.

– Mai Quỳnh Giao, có một thứ tình yêu không nhất thiết phải trói buộc đối phương ở bên cạnh mình, thay vì như vậy hãy tác thành cho người mà cậu yêu. Tôi mong cậu sẽ sớm hiểu điều này.

Hải Đăng vốn không cần Quỳnh Giao tác thành cho cậu và Diệu Anh. Cái cậu muốn là Quỳnh Giao sớm hiểu ra mọi thứ và biết cái gì nên làm. Nói thẳng ra, nếu như Diệu Anh thật sự yêu người khác Hải Đăng cũng sẽ tác thành cho cô, bởi vì cậu không muốn thấy Diệu Anh buồn bã. Tình yêu chính là như vậy, thay vì để Diệu Anh ở bên cạnh cậu không vui thì cậu sẽ tác thành cho Diệu Anh và người cô yêu. Chỉ cần Diệu Anh hạnh phúc, chỉ cần Diệu Anh muốn, Hải Đăng tình nguyện rời xa cô.

Bây giờ Diệu Anh đang đứng trước mặt Hải Đăng nhưng cậu cảm thấy trái tim cô ở nơi nào đó rất xa. Không biết cả đời này cậu có thể chạm tới được không...

– Làm sao vậy? Tới đây tìm tôi không có gì để nói à?

– À không, chủ nhật tuần này cậu có rảnh không?

– Có, hè thì làm gì bận.

– Được, vậy dành ngày chủ nhật cho tôi đi. Về trước nhé!

Hải Đăng vò mạnh đầu Diệu Anh, môi mòng khê cong lên. Có lẽ cậu nghĩ ra món quà tặng cô rồi.

~~~~~  
Đúng cuối tuần ba mẹ Diệu Anh cũng về nhà, trước mặt hai người lớn Diệu Anh và Quỳnh Giao tỏ ra rất bình thường, giống như chuyện xích mích giữa Diệu Anh và Quỳnh Giao chưa từng xảy ra. Vũ Minh Nhật khá ngạc nhiên ngay từ khi nhìn thấy Quỳnh Giao, ông cứ tưởng Quỳnh Giao đã không còn ở đây.

– Quỳnh Giao, cháu không về nhà thăm bà à?

– Dạ bà về qua thăm họ hàng rồi. Có dịp rảnh cháu mới về quê ạ.

– Ừ.

Vũ Minh Nhật ngả người ra ghế sofa, nhường lại cho vợ mình tường thuật một số chuyện. Mẹ Diệu Anh biết ý liền nói.

– Diệu Anh, cuối tuần này gia đình chúng ta đi chơi. Là vào Đà Nẵng.

– Đà Nẵng ạ?

Hai mắt Diệu Anh sáng lên, ở cả cái đất nước này nơi Diệu Anh thích nhất là Đà Nẵng. Nơi đó đối với cô đặc biệt không lí do.

– Nhưng ba mẹ rảnh chứ ạ? Nếu không thì...

– Ba mẹ rảnh mà. À, Quỳnh Giao đi cùng luôn cho vui nhé.

Mẹ Diệu Anh biết cô định nói gì liền ngắt lời, mỉm cười. Về phần Quỳnh Giao, dù sao cô cũng ở cùng Diệu Anh, không thể để Quỳnh Giao ở nhà một mình được. Như vậy không nên lắm!

– Chuyến đi lần này gia đình chúng ta đi chung với gia đình của Hải Đăng, bạn tui con đấy.

Lần này đến lượt Quỳnh Giao hai mắt sáng lên, vậy là cô được đi chơi với Hải Đăng rồi. Chỉ có điều, Quỳnh Giao len lén liếc mắt sang Diệu Anh, thấy cô không có biểu hiện gì là vui mừng mới thở phào nhẹ nhõm. Không sao, có Quỳnh Giao ở đó nhất định Hải Đăng sẽ không được ở riêng với Diệu Anh.

– Sao lại có gia đình của Hải Đăng nữa ạ?

Diệu Anh không quan tâm có đi với Hải Đăng hay không, cô chỉ thắc mắc tại sao ba mẹ cô lại biết nhiều về Hải Đăng đến vậy.

– Ba mẹ có quen với ba mẹ của Hải Đăng từ rất lâu, là mẹ của thằng bé gọi cho mẹ đề nghị như vậy.

– Vâng.

Ra là vậy, ba mẹ Diệu Anh và ba mẹ Hải Đăng có quen biết với nhau từ lâu, vậy Diệu Anh và Hải Đăng? Hai người có quen nhau từ trước hay không?

Chắc không đâu. Diệu Anh không hề cảm thấy quen thuộc khi đứng trước mặt Hải Đăng.

Trong lúc Diệu Anh đang suy nghĩ mẹ Diệu Anh rất ắt ý nhìn cô, trong mắt suy tính điều gì đó.

Sau khi nói xong chuyện đó vợ chồng Vũ Minh Nhật trở về phòng nghỉ ngơi, không khí trong phòng khách dần đóng băng trở lại, không ai nói với ai một câu. Diệu Anh chợt nhớ ra chuyện gì đó, cầm điện thoại lên phòng. Tín hiệu vừa truyền đến đầu dây bên kia đã có người nghe máy, là tiếng nói dịu dàng xen chút vui vẻ của Hải Đăng.

– Gì thế Anh?

– Cậu biết chuyện cuối tuần nhà tôi và nhà cậu đi chơi chung chưa?

– Mới biết.

Hải Đăng cố nén tiếng cười phát ra, làm sao cậu có thể không biết được trong khi chính Hải Đăng là người nói mẹ điện sang bác gái đề nghị như vậy mà.

– Vậy buổi hẹn cuối tuần...

– Không sao, hủy cũng được. Để lần sau, lần sau.

Hải Đăng không biết Diệu Anh gọi điện cho cậu là vì lý do này, có lẽ đây là vấn đề cô băn khoăn. Trên tay Hải Đăng mân mê hộp quà nhỏ xinh, môi không giấu được nụ cười.

– Đến Đà Nẵng cũng là ý kiến của mẹ cậu hay sao?

– Đúng vậy. Gia đình tôi có một căn nhà ở Đà Nẵng đủ cho hai gia đình ở luôn, rất tiện. Hơn nữa lâu rồi tôi không vào Đà Nẵng lại, thật sự rất nhớ.

Trong suốt những năm sống xa Diệu Anh, Hải Đăng chính là sống ở Đà Nẵng. Cậu muốn Diệu Anh đến đó một lần để cô hiểu thêm về cuộc sống buồn tẻ trước đây của Hải Đăng. Khi còn ở Đà Nẵng, Hải Đăng chưa từng có một người bạn thực sự, tất cả mối quen hệ bạn bè xung quanh chỉ dừng ở mức xã giao.

– Tôi cũng từng đến đó rồi. Thật sự rất thích nơi đó!

Diệu Anh hào hứng kể lại hết chuyến đi năm đó, mà đầu dây bên kia Hải Đăng cũng rất kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng trêu chọc vài câu. Diệu Anh kể tất cả cho Hải Đăng nghe, chỉ trừ giấc mơ đó, bởi cô nghĩ đó vẫn là bí mật của cô, không thể để người khác biết.

Tiếng cười của Diệu Anh vọng ra bên ngoài khiến người ngoài cửa nghe không sót một chút. Quỳnh Giao nắm chặt hai bàn tay lại, môi dưới đã bị cắn đến bật máu. Diệu Anh, Diệu Anh, cô càng ngày càng ghét cái tên này. Diệu Anh thì có gì hay chứ, cô có gì thú vị, có tính cách gì tốt mà Quỳnh Giao không có?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Quỳnh Giao không cam tâm, sao Hải Đăng có thể thiên vị đến như vậy chứ? Mỗi lần Quỳnh Giao gọi điện cho Hải Đăng cậu chỉ trả lời dăm ba câu rồi chủ động tắt máy, chưa bao giờ, chưa bao giờ Hải Đăng chủ động gọi cho Quỳnh Giao. Còn về Diệu Anh, nói chuyện lâu như vậy Hải Đăng vẫn không có biểu hiện gì khiến Diệu Anh tức giận. Hơn nữa Quỳnh Giao chắc chắn số lần Hải Đăng chủ động gọi cho Diệu Anh rất nhiều.

Rõ là rất khác biệt!

Cả buổi Quỳnh Giao nằm trên giường suy nghĩ, sau đó lại lấy hộp quà để ở ngăn cuối tủ ra xem, hải lòng nở nụ cười. Cô tin chắc món quà này sẽ giành lại thiện cảm từ Hải Đăng.

Ngày cuối tuần cũng nhanh chóng đến. Mới sáng sớm Diệu Anh còn đang ngái ngủ đã có kẻ ngang nhiên bước vào phòng cô, ngán ngẩm nhìn con lợn lười biếng trên giường. Hải Đăng cười nguy hiểm, bước đến gần bóp mũi cô, ban đầu rất nhẹ, càng về sau càng gia tăng lực hơn. Đến khi Diệu Anh mặt mũi đỏ bừng ngồi bật dậy, hít lấy hít để từng ngụm khí Hải Đăng mới đứng bên cạnh cười ha hả.

Diệu Anh vớ lấy điện thoại bên cạnh, xem lịch. Quả nhiên là vậy, giờ thì Diệu Anh đã hiểu vì sao Hải Đăng xuất hiện được ở nơi này rồi. Hít một hơi thật sâu, Diệu Anh vận hết ”nội công thâm hậu” của mình, hét lên.

– RA NGOÀI NGAY!

Hải Đăng còn chưa kịp nói gì đã bị Diệu Anh đá bay ra khỏi phòng, với tốc độ ”ánh sáng” của mình cô quăng cho cậu mảnh giấy note trước khi đóng sập cửa không thương tiếc :” Nếu cậu dám dùng chìa khóa dự phòng bước vào đây tôi sẽ TRẢM! ”. Người bên trong xấu hổ mặt mũi đỏ như gấc, đánh mắt nhìn cả người từ trên xuống dưới, Diệu Anh chỉ muốn đập đầu vô gối tự tử quách cho xong. Ai bảo cậu ta tự nhiên xông vào đây chứ, vậy ngu Diệu Anh còn chưa kịp thay ra. Hình tượng của cô nay còn đâu hà trời?

Kẻ ở ngoài này giờ cứ ngẩn tò te nhìn cánh cửa im lìm trước mặt, rồi lại cúi xuống nhìn mảnh giấy note nhỏ bé dưới đất. Diệu Anh, cô giỡn mặt với Hải Đăng này rồi. Trước giờ làm gì có ai gan lớn đuổi cậu ra khỏi phòng bằng cách thức bạo lực như vậy chứ? Nhưng nhớ kỹ thì lúc này Diệu Anh mặt có hơi hồng thì phải, Hải Đăng vừa nghĩ đến đã che miệng cười, nhét mảnh giấy vào túi quần thông dong đi xuống nhà.

Diệu Anh thay quần áo tươm tất đang hoảng hốt vội kéo va li xuống nhà, thật ra hành lí của cô không nhiều, chỉ vài bộ quần áo và đồ dùng cá nhân thôi. Dưới phòng khách đã có đầy đủ mọi người, từ ba mẹ Diệu Anh đến ba mẹ Hải Đăng đều có, cả Hải Đăng và Quỳnh Giao đều ngồi ngay ngắn trên ghế. Cả sáu đôi mắt đều đổ dồn về phía Diệu Anh sau khi thấy cô từ trên cầu thang đi xuống, bị nhìn như vậy Diệu Anh có đôi chút mất tự nhiên, cứ như cô là người xuất hiện trễ nhất để mọi người phải đợi vậy.

Hải Đăng là người phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy Diệu Anh, thể hiện rõ mình là người rất ga lăng. Hải Đăng chủ động xách va li giúp Diệu Anh, và Diệu Anh cũng vì thế vô tình nhận được ánh mắt ghen ghét từ Quỳnh Giao.

– Chào cháu, Diệu Anh.

Hoàng Thanh Liên bước đến ôm Diệu Anh rất thân thiết, vì Hải Đăng trước đó đã kể cho mẹ mình nghe Diệu Anh bị mất trí nhớ nên bà không nhắc đến những chuyện trước kia, chỉ chào hỏi đơn thuần. Kì lạ là Diệu Anh không hề cảm thấy xa lạ mặc dù đây là lần đầu tiên cô được gặp mẹ của Hải Đăng, trước đây Hoàng Thanh Liên cùng chồng của mình luôn bận rộn ở các thành phố khác hoặc nước ngoài.

– Cháu chào cô, rất vui được gặp cô ạ!

– Khách sáo thế làm gì, nghe danh cháu đã lâu bây giờ mới được gặp mặt. Đúng là rất xinh xắn, thành tích học tập của cháu cũng rất tốt phải không?

Hoàng Thanh Liên rất hài lòng về ” đứa con dâu tương lai ” này, vừa dễ thương ngoan ngoãn lại siêng năng chăm chỉ, đúng là không còn chỗ nào để chê. Hải Đăng là con trai do Hoàng Thanh Liên sinh ra nên hẳn nhiên bà rất hiểu con trai của mình, Hải Đăng để ý bạn nữ nào, yêu mến nữ sinh nào sao Hoàng Thanh Liên lại không nhận ra chứ? Ngay từ nhỏ Hoàng Thanh Liên đã biết Hải Đăng luôn lén lút lấy tiền mua bánh của cậu để mua kẹo cho Diệu Anh ăn, bà cũng biết Hải Đăng học cách buộc tóc là vì ai, Hải Đăng lúc nhỏ rất ghét dùng ô khi trời mưa, theo lời của thằng bé thì hành động cầm ô không ” nam tính ”, dù vậy có một ngày Hải Đăng về nhà nằng nặc đòi Hoàng Thanh Liên mua ô cho bằng được, sau này bà mới biết, vì Diệu Anh cũng ghét dùng ô nên không bao giờ mang theo ô khi trời mưa...

– Dạ cũng tạm thời ạ.

Quỳnh Giao cảm thấy giống như cả thế giới đều thiên vị Diệu Anh vậy. Sáng sớm Quỳnh Giao đã dậy từ rất sớm vì cô biết hôm nay có cả ba mẹ Hải Đăng sang đây, cô phải chiêm được thiện cảm của họ. Mọi thứ thật tệ, Hoàng Thanh Liên chào hỏi Quỳnh Giao có lễ, thậm chí còn không biết tên cô. Nhưng Diệu Anh lại khác, Hoàng Thanh Liên chẳng những biết tên cô còn nắm rất rõ về tình hình học tập của Diệu Anh.

Lên máy bay rồi Quỳnh Giao mới thật sự lạc lõng, cô không được ngồi chung với Hải Đăng vì từ đầu đến cuối cậu đều kè kè bên Diệu Anh, chưa một phút giây nào hai người họ tách ra một chút. Chính vì vậy mà Hải Đăng và Diệu Anh ngồi chung với nhau, Quỳnh Giao đành phải ngồi chung với một người lạ mặt nào đó.

Có điều Quỳnh Giao không hề biết, bởi vì cô chỉ mãi để ý đến Hải Đăng, mặc dù Diệu Anh nói chuyện có vẻ rất nhập tâm nhưng cô luôn lơ đãng, không tập trung. Thi thoảng Diệu Anh có liếc mắt về phía Quỳnh Giao, vẻ buồn man mác luôn thể hiện trên mặt trong mỗi lần như vậy.

~~~~~

Vừa ra khỏi sân bay Diệu Anh đã thích thú ngắm mặt lên ngắm trời xanh mây trắng, cười tươi rói. Đã lâu rồi, lâu lắm rồi cô mới được đến Đà Nẵng, Diệu Anh thật sự rất nhớ nơi đây. Hải Đăng hai tay xách va li của hai người bắt gặp phi cười trước bộ dạng phấn khích của Diệu Anh, trông cô cứ như lần đầu được đi chơi xa vậy.

– Có cần phải thế không? Người ta nhìn quá trời kia...

– Có gì phải xấu hổ chứ!

Diệu Anh ” hừ ” một cái thật dài rồi quay người bỏ đi luôn, không thèm quan tâm kẻ đằng sau í ới gọi tên nữa. Quỳnh Giao nhân cơ hội này tiến lên đi cùng Hải Đăng, mà cậu cũng không có phản ứng gì tránh xa cô, chỉ có điều ánh mắt chưa bao giờ dừng lại trên người Quỳnh Giao một tí.

Bốn người lớn ở phía sau mỉm cười rất hài lòng, xem ra tương lai ” con dâu ”, ” con rể ” tương lai đã được định sẵn rồi.

Diệu Anh vừa về đến khách sạn đã muốn ra ngoài chơi ngay, khổ nỗi ba mẹ bắt cô ăn trưa xong mới được đi. Hoàng Thanh Liên dường như rất thích Diệu Anh, trong bữa cơm liên tục gấp thức ăn cho cô, đến khi Diệu Anh ăn không nổi nữa Hải Đăng mới lên tiếng thay nói mẹ cậu dừng lại. Mẹ Diệu Anh rất tinh mắt nhìn ra tâm trạng Quỳnh Giao không tốt, liền gấp thức ăn vào chén của cô, dịu dàng nói Quỳnh Giao ăn nhiều một chút.

Buổi chiều Hải Đăng đưa Diệu Anh đi ngắm biển, cô nói biển ở Đà Nẵng rất đẹp, thứ để lại ấn tượng nhất trong lòng Diệu Anh về Đà Nẵng chính là biển. Thời tiết mùa hè ở Đà Nẵng rất nóng nên những người đến tắm biển khá đông, mục đích của Diệu Anh đến đây không phải để tắm nên cô không hề xuống biển, chỉ ngồi trên cát nhìn mọi người xung quanh rồi lại quay ra ngắm biển.

Ở xa xa có một đám người đánh bóng chuyền với nhau, họ đánh không tốt lắm nhưng không khí rất vui, nụ cười luôn hiện trên môi. Nhìn cảnh đó tự nhiên Diệu Anh cảm thấy vui lây, hóa ra niềm vui cũng đơn giản như vậy. Đi chung với Diệu Anh còn có Hải Đăng và Quỳnh Giao nhưng cô không thấy họ đâu kể từ lúc đến đây. Thế cũng tốt, bởi vì Quỳnh Giao rất thích Hải Đăng nên chắc cô rất mong được ở riêng với Hải Đăng.

Được một lúc có bé gái chạy đến bên cạnh Diệu Anh, miệng nhỏ xinh tíu tít.

– Chị xinh đẹp ơi, chị mua giúp em một bong bóng được không ạ? Bong bóng màu vàng này, bong bóng màu hồng, bong bóng màu xanh, bong bóng màu đỏ nữa. Chị mua một cái cũng được ạ!

Diệu Anh phi cười nhìn cô bé trước mặt, tuy quần áo cô bé không được sạch sẽ lắm nhưng cô bé có khuôn mặt rất sáng sủa, đáng yêu. Vô thức Diệu Anh vuốt tóc cô bé, mỉm cười hỏi.

– Em tên gì?

– Lam ạ, Hiền Lam.

Hiền Lam? Tên rất hay.

– Vậy em mấy tuổi rồi?

Hình như về khoản tính toán cô bé không giỏi lắm, phải mất một lúc lắm lắm mới trả lời được.

– Em bảy tuổi rồi ạ.

– Ngoan lắm, ba mẹ em đâu?

– Mẹ em mất, ba mẹ uống rượu ở nhà hàng xóm rồi ạ.

Câu trả lời thơ ngây của Hiền Lam khiến Diệu Anh vừa tức vừa buồn cười. Thật ra trong cuộc sống cũng có số ít bậc cha mẹ không hề thương con cái của mình, chẳng hạn như ba của cô bé này. Ông ấy chỉ biết uống rượu rồi lấy tiền bán bóng của con gái mình.

– Chị mua hết chỗ bong bóng này. Nhưng mà... có điều kiện.

– Điều kiện gì cơ ạ?

– Em phải giữ lại một số tiền để mua dép mới có biết chưa? Không được đưa hết cho ba đâu đấy.

Đừng trách Diệu Anh dạy hư trẻ em, nhưng nếu đưa hết tiền cho ba Hiền Lam sẽ không còn tiền để mua dép mới nữa. Đôi dép cô bé đang mang đã không còn nguyên vẹn nữa, đã không thể bảo vệ đôi chân của cô bé nữa rồi.

– Vâng.

Hiền Lam gật đầu rất mạnh, cười rất tươi, bởi vì bán hết bong bóng Hiền Lam sẽ được về nhà sớm. Diệu Anh không biết giá của những bong bóng này bao nhiêu nhưng cô không tiếc khi lấy tờ polime một trăm đưa cho cô bé. Hiền Lam sau khi thấy tiền Diệu Anh đưa liền muốn trả lại nhưng cô đã nhanh hơn bỏ vào túi áo của cô bé, khẽ vuốt mái tóc đen mượt.

– Đây là tiền chị trả cho em, không cần trả lại gì cả. Mau về nhà kéo trời tối đấy.

– Em cảm ơn chị rất nhiều! Chị là người tốt nhất em từng gặp, sau này chị nhất định sẽ xinh đẹp hơn, cưới được... à... gì nhỉ? À đúng rồi, cưới được người chồng tốt nhất thế giới này.

Hiền Lam lễ phép vòng tay cảm ơn Diệu Anh mấy lần rồi mới vui vẻ chạy đi, đôi tay nhỏ bé giữ chặt túi áo cất tiền. Nãy giờ Diệu Anh vẫn còn ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của cô bé, chồng sao? Không biết cô bé đó có hiểu chồng là gì không nữa... Nhìn kiểu nói chuyện áp úng như vậy chắc là không hiểu gì rồi. Diệu Anh cười khổ nhìn theo bóng dáng Hiền Lam đang chạy, cô bé này, thật rất đáng yêu!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Hải Đăng đứng ở gian hàng nước cách đó không xa nãy giờ đã nhìn thấy tất cả. Nhìn thấy bé gái bán bong bóng chạy đến, cũng nhìn thấy sự lưỡng lự của Diệu Anh. Hải Đăng tính tiền luôn mấy chai nước của Quỳnh Giao rồi rảo bước đến chỗ của Diệu Anh, bộ dạng khẩn trương như vậy thật khiến Quỳnh Giao khó hiểu.

Trong kí ức của Hải Đăng cũng có tồn tại bong bóng. Diệu Anh từng nói bong bóng bay là thể hiện của sự tự do. Chúng ta không nên trói buộc những bong bóng đủ màu sắc kia, thay vì như vậy hãy thả chúng đi, để chúng tự do bay lên bầu trời xanh, đến một nơi nào đó... Con người cũng giống như bong bóng vậy, không thể trói chặt họ, đến lúc cần vẫn phải buông tay... Vừa lúc nhìn thấy Diệu Anh thả cả chùm bong bóng đủ màu sắc đó bay lên trời tìm Hải Đăng có thất dũ dội, thì ra, chỉ có kí ức là biến mất, tính cách, suy nghĩ của cô vẫn như vậy. Một luồng khao khát ập tới khiến Hải Đăng rất muốn được ôm Diệu Anh, có lẽ chỉ như thế mới khiến cảm giác trống trải suốt thời gian qua của cậu được lấp đầy phần nào.

Đà Nẵng, mảnh đất này lưu giữ bao nhiêu hồi ức không đáng nhớ của Hải Đăng. Nơi đây cậu không hề có niềm vui, Hải Đăng luôn muốn rời xa nơi đây. Có thể cả đời này Diệu Anh cũng không biết khi Hải Đăng được mẹ cho phép quay trở về Hà Nội cậu đã phấn khích đến mức nào. Người ta thường nói yêu một thành phố vì nơi đó có người mình thương, quả thật câu nói đó rất đúng với Hải Đăng. Đà Nẵng, vì không có Diệu Anh mà trở nên buồn tẻ, lạnh lẽo đối với Hải Đăng. Hà Nội, vì nơi đó có Diệu Anh sống, Hải Đăng lập tức trở nên vui vẻ. Được trở về Hà Nội đối với Hải Đăng mà nói giống như có tia nắng ấm áp sưởi ấm cả mùa đông lạnh giá.

Hải Đăng ôm chầm lấy Diệu Anh, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Bàn tay cậu khẽ vuốt ve mái tóc đang bay loạn của Diệu Anh, động tác vô cùng nhẹ nhàng, âu yếm. Diệu Anh, nếu có thể, Hải Đăng rất muốn nói cho cô biết tự do của cậu tình nguyện trao vào tay cô, chỉ cần Diệu Anh cho phép Hải Đăng ở bên cạnh, nhất định cậu sẽ không rời xa!

– Anh, chúng ta... đừng bao giờ rời xa nhau nữa được không?

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Hải Đăng vang lên bên tai cô, nhưng Diệu Anh không hề nghe thấy, bởi vì gần đó có một vài đứa trẻ vui chơi la hét om sòm, lấn át cả âm thanh xung quanh.

– Gì cơ?

– Không có gì.

Diệu Anh không nghe được cũng không sao. Chỉ cần một mình Hải Đăng biết là được, cậu sẽ không bao giờ rời xa cô nữa. Tuyệt đối không!

Cảnh đôi trai gái ôm nhau thắm thiết đã thu hút không ít ánh nhìn của người xung quanh. Chàng trai cao lớn đẹp trai, cô gái nhỏ bé xinh xắn, đứng cùng nhau tương xứng vô cùng. Sau lưng họ là hoàng hôn nhuộm đỏ cả đường chân trời, tạo nên bức tranh rạng rỡ mê người.

Có thể nói nếu đứng đó là hai người khác đang ôm nhau mọi người có thể cảm thấy hành động đó thật sến sảm. Nhưng đối với Hải Đăng và Diệu Anh họ không hề cảm thấy như vậy, mọi người chỉ thầm ghen tỵ cùng với ngưỡng mộ vẻ đẹp trời sinh và sự hạnh phúc của cặp đôi trẻ. Quỳnh Giao đứng chôn chân ở gian hàng nước, ánh mắt đăm đăm nhìn theo đôi trai gái kia. Ở vị trí này cô có thể nghe rõ những lời cảm thán của mọi người xung quanh.

– Hai đứa trẻ đó đẹp đôi thật!

– Anh trai đó thật sự rất cao, đẹp trai vô đối luôn. Thật là ganh tị với chị gái đó quá! Nhưng mà, chị gái đó cũng rất xinh.

– Bọn họ hạnh phúc thật! Ganh tị quá đi mất...

– Anh à, nhìn bạn trai người ta xem. Phải học tập theo đấy!

– ...

Khỏe mắt Quỳnh Giao bỗng cay cay, hình như bụi bay vào mắt cô rồi. Quỳnh Giao không lời tạm biệt quay lưng bỏ về khách sạn trước, cảnh tượng trước mắt cô không thể nhìn nổi nữa rồi.

Quỳnh Giao đóng chặt cánh cửa phòng lại, cả người vô lực trượt dần theo cánh cửa. Cô chịu không nổi rồi, tim cô thật sự rất đau, đau như sắp vỡ tung ra.

Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Diệu Anh có tất cả, có vẻ đẹp, có trí tuệ, tại sao đến cả tình yêu Diệu Anh cũng cướp mất từ Quỳnh Giao? Tại sao Quỳnh Giao không nhận được gì hết, ngay cả tình yêu cô cũng không có. Rốt cuộc thì lý do gì khiến Diệu Anh lại may mắn đến thế?

Diệu Anh chỉ cần đứng đó, tất cả mọi thứ đều tự động tìm đến cô, thuộc về cô hoàn toàn. Còn Quỳnh Giao, cô nỗ lực theo đuổi lâu như vậy, thế nào trong mắt Hải Đăng vẫn chưa từng nhìn thấy? Cô là người vô hình sao?

Tình bạn bao năm qua thân thiết đến thế nếu nói Quỳnh Giao phản bội Diệu Anh không chút suy nghĩ là hoàn toàn sai. Trước đây Quỳnh Giao luôn luôn dẫn đầu nên làm gì cho phải, làm thế nào mới không làm tổn thương Diệu Anh mà vẫn có được trái tim Hải Đăng. Nhưng rồi sự dè dặt dần lấn át lý trí, Quỳnh Giao không còn suy nghĩ trước sau như trước nữa, cô bắt đầu hoạt động theo cảm tính, không cần biết đúng sai, cũng không để tâm hành vi của mình có thể khiến Diệu Anh đau lòng hay không. Nếu có một ai đó hỏi Quỳnh Giao có hối hận về những việc mình đã làm hay không cô sẽ không do dự trả lời ”Không”, tất cả đều là số phận sắp đặt Quỳnh Giao và Diệu Anh cùng khổ sở vì một người. Nếu Quỳnh Giao chịu khổ chắc chắn Diệu Anh cũng không thể tránh được số phận khổ sở đó.

Nói Quỳnh Giao ích kỷ cũng được, nhưng cô không cam lòng nhường người mình yêu sâu sắc cho Diệu Anh. Hải Đăng là người đầu tiên Quỳnh Giao đem cả trái tim yêu thương. Hơn nữa, Diệu Anh không xứng với Hải Đăng, cô không xứng để có được tình yêu sâu đậm của cậu. Diệu Anh chưa từng nghĩ đến cảm xúc của Hải Đăng, chỉ cần Quỳnh Giao nói Hải Đăng làm sai Diệu Anh liền tin ngay, thậm chí một giây đắn đo tại sao Hải Đăng sai cũng không có. Một người con gái như vậy sao xứng đáng nhận được tình yêu của Hải Đăng chứ?

”Diệu Anh, giữa chúng ta chỉ có một người được ở bên Hải Đăng. Và người đó không thể nào là cậu được. Không thể!”

~~~~~

Diệu Anh và Hải Đăng đi dạo biển đến lúc qua giờ cơm tối vẫn chưa về, mẹ Diệu Anh có gọi hỏi thăm hai người đang ở đâu rồi thôi, không hề thúc ép hai người phải về sớm. Mặt biển về đêm đen như mực, gió biển nổi lên, mang theo cái lạnh thổi vào mặt Diệu Anh, thật ra cô có chút lạnh. Hải Đăng đem áo khoác của cậu khoác lên người Diệu Anh, vỗ vỗ vai cô vài cái sau đó mới thu tay về chỗ cũ. Thật ra Hải Đăng muốn khoác tay qua vai Diệu Anh một chút nhưng ngẫm lại hành động đó đối với quan hệ của hai người hiện tại không hợp lắm, không khéo Diệu Anh không thích thì thôi.

– Hải Đăng, cậu nói xem tôi có phải là một người bạn tệ hại không?

Diệu Anh chợt nhớ đến khoảng thời gian gần đây của cô và Quỳnh Giao, không một cái nhìn, chẳng một lời nói. Căn nhà trở nên lạnh lẽo đến gai người, ở đó không còn tiếng đùa giỡn của hai người nữa. Tại sao Diệu Anh và Quỳnh Giao lại có ngày hôm nay? Trước đây Diệu Anh chưa bao giờ nghĩ đến hai người có ngày cãi nhau giận dỗi lâu như vậy. Phải chăng có gì đó đã thay đổi? Là Diệu Anh hay Quỳnh Giao thay đổi? Hoặc là, cả hai đều đã không còn như xưa?

– Sao lại nói thế? Tôi thấy cậu rất tốt mà.

– Vậy sao?

Diệu Anh bật cười tự giễu. Có người bạn tốt nào như cô không? Biết rõ Quỳnh Giao yêu thích Hải Đăng nhưng Diệu Anh vẫn không chủ động tránh xa cậu. Như vậy chẳng phải khiến Quỳnh Giao đau lòng sao?

– Cậu biết không, Quỳnh Giao rất thích cậu, vô cùng thích cậu. Nhưng mà tôi thì sao, tôi lúc nào cũng ở cạnh cậu, tôi khiến cậu ấy khó chịu. Cậu ấy không thích tôi gần gũi với người cậu ấy yêu. Không riêng gì Quỳnh Giao, các cô gái khi yêu đều như vậy cả thôi...

– Chuyện của tôi và Quỳnh Giao không liên quan gì đến cậu.

Hải Đăng nhúm mày, cậu đang nghĩ Diệu Anh tự trách bản thân mình là lý do khiến Hải Đăng và Quỳnh Giao chia tay.

Diệu Anh lắc đầu, hai bàn tay ôm chặt lấy cánh tay.

– Hm... tôi không nói chuyện đó. Hải Đăng này, nếu như cậu thích một cô gái, vậy cậu có muốn những nam sinh khác gần gũi với cô gái cậu thích không?

Hải Đăng chợt nghĩ đến Duy Bảo, Mạnh Hoàng và những vệ tinh khác xung quanh Diệu Anh. Hẳn nhiên là cậu không thích chuyện đó rồi. Hải Đăng không trả lời nhưng Diệu Anh vẫn biết đáp án, đó là một đáp án tất yếu.

– Quỳnh Giao cũng như vậy thôi. Không thể trách cậu ấy được.

Cả hai rơi vào trầm mặc. Hải Đăng biết giữa Diệu Anh và Quỳnh Giao có chuyện gì đó nhưng nếu cô không muốn kể cậu cũng không hỏi làm gì. Bàn tay Hải Đăng vô tình đụng phải túi quần bên phải, lúc này Hải Đăng mới nhớ ra một thứ.

– Nay, cậu nhắm mắt lại đi.

– Làm gì?

– Cậu nhiều chuyện thật đấy! Nghe lời tí sẽ chết cậu à?

Ngoài miệng Hải Đăng khó chịu vậy thôi chứ trên mặt vẫn là nét trẻ con thường ngày, không có vẻ gì là tức giận cả. Hải Đăng lấy hai tay Diệu Anh che mắt cô lại, sau đó từ trong túi lấy ra chiếc hộp trang sức nhỏ xinh, hải lòng nở nụ cười.

– Được rồi, mở mắt ra đi.

Trước mặt Diệu Anh là một chiếc lắc tay bạc, cô hết nhìn chiếc lắc tay trong hộp rồi lại nhìn Hải Đăng như muốn hỏi là: "Tặng tôi sao?". Hải Đăng rất ăn ý phối hợp, gạt mạnh đầu. Trong lúc Diệu Anh còn đang ngỡ ngàng Hải Đăng đã nhanh nhẹn lấy lắc tay từ trong hộp ra, đeo vào tay trái của Diệu Anh.

– Đây là gì vậy?

– Nhìn mà không biết à? Lắc tay.

– Ý tôi là tại sao cậu lại tặng nó?

– Đừng nói với tôi cậu không nhớ sinh nhật của mình luôn nhé?

Sinh nhật của Diệu Anh sao? Hôm nay là ngày chín tháng sáu, vậy là ngày mai rồi. Trời đất, không ngờ Diệu Anh chẳng để ý đến vậy. Sinh nhật của cô mà phải để người khác nhắc giúp.

– Tôi thật sự không nhớ. Cảm ơn cậu nhiều nhé!

– Có thích không?

Diệu Anh giơ cao cổ tay trái lên ngắm nghía, điểm xuyết của lắc tay là những ngôi sao màu trắng lấp lánh không quá cầu kỳ nhưng cũng không phải đơn giản.

– Rất thích!

– Thích là tốt rồi.

Về mặt u sầu của Diệu Anh ban nãy đã lập tức bay biến, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ tươi vui. Hải Đăng rất thích nhìn Diệu Anh cười, có thể đem đến niềm vui cho cô là cậu an tâm rồi. Trước khi quyết định mua chiếc lắc tay này Hải Đăng đã phải đắn đo rất nhiều, cậu rất sợ Diệu Anh không thích. Ước công Hải Đăng lo lắng như vậy, nhìn bộ dạng của Diệu Anh hẳn là cô rất thích món quà này rồi.

Diệu Anh chỉ mãi quan tâm đến chiếc lắc tay mà không hề hỏi Hải Đăng ý nghĩa của chiếc lắc tay này là gì. Mà Hải Đăng cũng không định nói cho cô nghe, cậu nghĩ đến một lúc nào đó Diệu Anh sẽ tự hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lẽ ra ngay từ đầu ba mẹ Hải Đăng muốn tất cả mọi người đến ở nhà của họ nhưng Diệu Anh cảm thấy ngủ ngoài khách sạn tiện hơn nên ba mẹ Diệu Anh, Quỳnh Giao và Diệu Anh thuê khách sạn ở. Còn vợ chồng Hoàng Thanh Liên và Hải Đăng ở nhà riêng của họ.

Diệu Anh về tới khách sạn đã là chín giờ tối rồi, cũng may trước đó Hải Đăng và Diệu Anh có ghé qua quán ăn bên ngoài ăn tối. Giờ Diệu Anh chỉ việc leo lên giường và ngủ thôi. Nhưng Quỳnh Giao không cho Diệu Anh cơ hội làm việc đó.

Đây là lần đầu tiên trong thời gian qua Quỳnh Giao chủ động đến tìm Diệu Anh. Lúc mới đến đây ba mẹ Diệu Anh có ý định thuê phòng đôi cho cô và Quỳnh Giao nhưng Diệu Anh nhất quyết không chịu, việc có là cả hai người đều lớn cả, cần phải ở phòng riêng. Vì Hạ thấy là lạ nhưng cũng không hỏi kĩ làm gì, chuyện của tụi nhỏ đôi khi người lớn không nên xen vào.

– Mày sang đây tìm tao có việc gì?

Nhìn vẻ mặt của Quỳnh Giao chắc là chẳng có chuyện gì hay ho, kiểu này hẳn không phải là muốn làm hòa với Diệu Anh rồi.

Nhưng mà... lần này hình như Diệu Anh nghĩ sai?

– Về trễ vậy?

Giọng điệu của Quỳnh Giao rất bình thường, giống như hai người chưa từng có chuyện gì xảy ra. Quỳnh Giao ngồi xuống giường, kế bên cạnh chỗ Diệu Anh đang nằm. Tầm mắt vô tình lướt qua chiếc lắc tay lạ mắt của Diệu Anh, đây là lần đầu tiên Quỳnh Giao thấy chiếc lắc tay này. Hơn nửa trước giờ Diệu Anh chưa bao giờ đeo trang sức trên tay, theo lời của Diệu Anh như vậy rất vướng víu. Vậy thì lí do gì khiến Diệu Anh đeo chiếc lắc tay này? Nó có ý nghĩa gì đặc biệt lắm sao?

– Ừ, tao ăn tối ở ngoài luôn.

Nhắc đến ăn tối mới nhớ Quỳnh Giao vẫn chưa có gì bỏ bụng. Buổi tối cả bốn người lớn đều ra ngoài ăn, không có Hải Đăng và Diệu Anh nên Quỳnh Giao ngại đi với họ, đâm ra ôm bụng đói ở khách sạn luôn. Nhưng điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa, mối quan tâm lớn nhất của Quỳnh Giao là chiếc lắc tay của Diệu Anh.

– Lắc tay này, ở đâu vậy?

Theo phản xạ Diệu Anh thu tay lại, đặt ở sau đầu, hành động này trong mắt Quỳnh Giao chẳng khác nào là chột dạ.

– Lúc nãy có đi ngang qua một cửa hàng trang sức, thấy đẹp nên mua thôi.

– Vậy sao? Không phải mày rất ghét mấy thứ trang sức này sao?

Diệu Anh nhú mày, đứng dậy rời khỏi giường. Giọng điệu của Quỳnh Giao thật khiến cô cảm thấy chán ghét.

– Con người không phải lúc nào cũng như nhau, đến một lúc sẽ phải thay đổi.

– Ý mày là mày thay đổi? Hay là tao?

– Cả hai.

Phải, cả hai! Diệu Anh và Quỳnh Giao đều đã không còn như trước. Ngay chính Diệu Anh cũng biết bản thân mình không còn như trước nữa. Lắc tay sao? Diệu Anh chưa từng nghĩ mình sẽ đeo thứ này vào tay, vậy mà khi Hải Đăng đeo cho cô Diệu Anh mới cảm thấy hóa ra mình không ghét trang sức đến thế. Hơn ai hết, Diệu Anh biết tại sao cô cảm thấy như vậy, có lẽ Diệu Anh đã hiểu rất rõ tình cảm của mình rồi.

Quỳnh Giao của bây giờ cũng không còn là người bạn thân Diệu Anh tin tưởng nhất ngày xưa. Bởi ở giữa hai người có một Hải Đăng. Vì Hải Đăng, Quỳnh Giao có thể bỏ qua tình bạn lâu năm để nghi ngờ Diệu Anh, cãi vã với Diệu Anh... Thậm chí vì Hải Đăng, Quỳnh Giao có thể hại Diệu Anh. Những gã đàn ông đáng ghê tởm từng đụng chạm Diệu Anh, cô biết đó là do Quỳnh Giao đưa tới. Có phải rất thắc mắc làm sao Diệu Anh biết? Đơn giản thôi, trong lúc bản thân cảm thấy tủi nhục nhất, bên cạnh có người nói: "Đừng làm hại nó, chỉ cảnh cáo cho nó biết sợ thôi, nếu không con bé Mai

Quỳnh Giao sẽ không đưa đồng nào đâu. ” Xen trong cảm giác nhục nhã đó chính là tuyệt vọng, tuyệt vọng vì Diệu Anh phát hiện ra chính người bạn thân cô tin tưởng nhất lại là người đứng phía sau gián tiếp làm ra những chuyện này. Cái tên đó đến cuối đời Diệu Anh không thể quên được, và cô cũng không bao giờ quên việc Quỳnh Giao đã làm.

Nhưng khi gặp lại Quỳnh Giao rồi, bắt gặp ánh mắt Quỳnh Giao nhìn Hải Đăng rồi Diệu Anh lại không thể hận cô, càng không thể hận Hải Đăng. Tất cả, tất cả cũng vì một chữ ” yêu ” mà ra. Rất may mắn ngày hôm đó Hải Đăng cùng Sarah đến kịp thời, ngoài cái áo bị rách ra Diệu Anh không mất gì cả. Nếu đã như vậy tại sao Diệu Anh không thứ tha thứ cho Quỳnh Giao một lần? Chính vì Diệu Anh nghĩ như vậy nên chuyện đó cô đã không truy cứu với Quỳnh Giao, xem như không biết gì.

Mãi đến khi Quỳnh Giao vì Hải Đăng ghen tuông bừa bãi, Diệu Anh lúc đấy mới hiểu: Giữa hai người, niềm tin đã không còn nữa. . .

Vì Diệu Anh đang mãi suy nghĩ nên không hề biết điện thoại có tin nhắn, đến khi Quỳnh Giao tức giận ném điện thoại vào tường Diệu Anh mới hoàn hồn. Ánh mắt Diệu Anh rất khó tin nhìn Mai Quỳnh Giao, cô vừa làm gì vậy? Ném điện thoại của Diệu Anh vào tường sao? Vì lý do gì Quỳnh Giao có thể làm thế?

– Tại sao mày phải nói dối tao? Tại sao? Tại sao hả?

Quỳnh Giao tiến đến nắm lấy hai bả vai của Diệu Anh, bóp chặt khiến cô rên lên đau đớn. Diệu Anh không nghĩ Quỳnh Giao dùng sức lớn đến thế. Dù vậy Diệu Anh không hề phản kháng, cô chỉ bình tĩnh nhìn vào mắt Quỳnh Giao, nhẹ tênh trả lời.

– Vì tao không muốn mày phải buồn.

Với trí thông minh của Diệu Anh cô biết Quỳnh Giao vừa xem gì trong điện thoại của cô, có lẽ là một tin nhắn nào đó, người gửi hẳn là Hải Đăng mới có thể khiến Quỳnh Giao phát điên lên như vậy.

– Lời mày nói nghe thật chói tai. Mày sợ tao buồn sao? Mày có lo lắng sao?

Diệu Anh mà lo lắng cho Quỳnh Giao sao? Nực cười quá vậy! Lo lắng cho Quỳnh Giao mà lại nhận quà của Hải Đăng? Rõ ràng Diệu Anh là người đầu tiên biết Quỳnh Giao có tình cảm với Hải Đăng, vậy mà chính Diệu Anh cũng là người chia cách Quỳnh Giao và Hải Đăng.

– Đủ rồi, Mai Quỳnh Giao! Tao nói mày suy nghĩ nhưng có lẽ mày vẫn chưa suy nghĩ gì cả. Mày đã lãng phí cả một thời gian qua rồi... Ok, được thôi. Cứ tiếp tục suy nghĩ lại mọi chuyện đi rồi đến nói chuyện với tao, bao lâu cũng được.

Diệu Anh đã quá mệt mỏi rồi, cô không muốn tiếp tục đối co vô ích nữa.

– VŨ HOÀNG DIỆU ANH! TẠI SAO MÀY KHÔNG GIẢI THÍCH? CHẴNG PHẢI MÀY MỚI LÀ NGƯỜI SAI SAO?

Phải, điều Quỳnh Giao cần nhất bây giờ chính là lời giải thích từ Diệu Anh. Mặc kệ đúng sai, giả dối chỉ cần Diệu Anh giải thích Quỳnh Giao tình nguyện tin, bởi vì cô vẫn còn chút tin tưởng Diệu Anh không phải người đâm sau lưng bạn bè, bởi vì cô biết sự thật có khi còn đau lòng hơn, nên chỉ cần Diệu Anh bịa đại một lý do cũng được.

– Tao không làm gì sai cả, vậy tại sao phải giải thích?

– Lý do Hải Đăng tặng mày chiếc lắc này là gì? Có ý gì hả?

– MAI QUỲNH GIAO, ĐỦ LẪM RỒI! MÀY HỎI LẮC TAY CÓ Ý NGHĨA GÌ HẢ, ĐÓ LÀ QUÀ SINH NHẬT CỦA TAO. THAY VÌ Ở ĐÂY GHEN TUÔNG VỚI TAO VẬY MÀY HẸY THỬ HỎI XEM MÀY CÒN XEM TAO LÀ BẠN KHÔNG? MÀY NHỚ SINH NHẬT CỦA TAO U? CHẮC LÀ KHÔNG RỒI! MÀY CHẴNG NHỚ GÌ CẢ NGOÀI TÊN HẢI ĐĂNG KIA.

Diệu Anh bỏ ra ngoài ngay sau khi nói mấy câu đó, cô không muốn ở trong đó lâu thêm nữa. Loại không khí này khiến cô vô cùng buồn bực, cô không muốn cãi nhau với Quỳnh Giao, một chút cũng không muốn.

Quỳnh Giao ngồi phịch xuống đất, thất thần nhìn theo bóng dáng của Diệu Anh. Sinh nhật sao? Quỳnh Giao run rẩy cầm điện thoại xem lịch, mười tháng sáu, ngày mai? Thì ra là vậy. Lần này cô sai rồi, sai trầm trọng rồi!

Ở gần khách sạn có tổ chức một buổi chợ đêm, không còn cách nào khác Diệu Anh đến đó luôn. Người đi chợ đêm rất đông, vì vậy không khí càng trở nên nóng nực và ngột ngạt hơn. Ở đây toàn những người có đôi có cặp đi với nhau, chỉ một mình Diệu Anh lang thang cô đơn. Trong người cô chẳng có điện thoại cũng chẳng có ví tiền. Thậm chí dưới chân Diệu Anh còn không có một đôi dép.

Đi qua đi lại mấy gian hàng khiến dạ dày Diệu Anh bắt đầu réo inh ỏi, ở đây toàn những món ăn vặt có hại cho sức khỏe nhưng nhìn rất ngon mắt. Nếu là bình thường Diệu Anh sẽ nghĩ ăn một chút cũng không sao rồi lao đầu vào ăn. Bây giờ cô cũng rất muốn ăn, khổ nỗi không có đồng nào trong người.

Diệu Anh chần chừ mãi ở trước gian hàng xúc xích chiên, hay là vào mua một xiên? Không được, không được, tiền không có đòi ăn gì chứ! Diệu Anh vuốt ve cái bụng một hồi, quyết tâm đi về phía trước. Cô không được thêm ăn như vậy, ăn lúc khuya rất dễ mập, mập lên rồi sẽ rất xấu. Gian hàng tiếp theo lọt vào mắt Diệu Anh là một gian hàng trang sức, Diệu Anh khẽ liếc mắt nhìn chiếc lắc tay, nó chính là nguyên nhân khiến cô và Quỳnh Giao cãi nhau dữ dội như vậy.

Ánh mắt Diệu Anh lướt qua tủ kính một hồi, chợt dừng lại ở chiếc đồng hồ đeo tay trong cùng. Là một đồng hồ nam. Nhìn qua thôi cũng biết là kiểu

đồng hồ của Georg Jensen, nhưng ở chợ đêm mà có loại đồng hồ này chỉ có thể là hàng fake. Không hiểu vì lý do gì Diệu Anh muốn tiến lên xem thử, còn chưa đi được bước thứ hai cánh tay đã bị ai đó giật ngược lại phía sau, ngay sau đó một mùi hương nam tính quen thuộc xộc vào cánh mũi.

Khóe mắt Diệu Anh bỗng chốc phấp phỏng, tại sao là cậu? Tại sao cậu lại xuất hiện trong lúc Diệu Anh chật vật nhất chứ? Giây phút này Diệu Anh thực trông chờ một người khác xuất hiện, ít nhất không phải là cậu, Diệu Anh không muốn cậu trông thấy bộ dạng thảm thương của mình hiện tại.

– Tại sao lại ra ngoài giờ này?

Hải Đăng rất lo lắng cho cô, vòng tay mỗi lúc một siết chặt hơn. Khi nãy nhấn tin cho Diệu Anh cô không trả lời, gọi cũng không nghe máy. Đến khách sạn tìm Diệu Anh lại không thấy cô ở trong phòng, trong lúc hoảng loạn Hải Đăng chỉ biết chạy xung quanh tìm kiếm cô. May mắn thay Hải Đăng đã có quyết định đúng đắn khi vào khu chợ đêm này. Hải Đăng càng ôm càng khiến Diệu Anh ngạt thở, cô đầm đẫm vãi cái trên lưng cậu đòi tự do.

– Tôi sắp chết ngạt vì cậu rồi đây.

Hải Đăng cười hi hi xoa đầu Diệu Anh, cũng tại cậu kích động quá. Ánh mắt Hải Đăng quét từ trên xuống dưới cả người Diệu Anh, cuối cùng dừng lại ở hai bàn chân trơn tru của cô, gương mặt trở nên lạnh toát.

– Dép đâu?

– Quên mang.

Diệu Anh cũng cúi xuống nhìn chân mình, ngượng chín mặt, hình tượng của cô đã sụp đổ hoàn toàn rồi. Hải Đăng đánh mắt nhìn xung quanh, lập tức kéo Diệu Anh đến một gian hàng giày dép. Cậu không hề để cô chọn lựa, trực tiếp mua cho Diệu Anh đôi dép bông thỏ hồng. Diệu Anh vừa nhìn đến màu hồng đã chán ghét ra mặt, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải mang vào. Hải Đăng một lần nữa nhìn khắp người cô, che miệng cười, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Diệu Anh không biết nên nói gì để chữa ngượng, liền đẩy Hải Đăng sang một bên đi về phía trước. Cô muốn đến xem chiếc đồng hồ đó một chút.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Vậy là đã chap 50 rồi! Đi được một nửa chặng đường rồi. Tuy lướt xem, cmt và vote có giảm đi so với những ngày đầu nhưng rất cảm ơn và hi vọng đọc giả tiếp tục ủng hộ cho tôi và những tác phẩm sau này của tôi! =))) .

Thân ái! – PhThao_CHH.

~~~~~

Hải Đăng không biết Diệu Anh định đi đâu nhưng vẫn kiên nhẫn theo sau cô, mặc dù cô không chút mảy may quan tâm đến cậu. Hình như có gì đó sai sai ở đây thì phải, sao mà Diệu Anh cứ đứng trước tủ kính nhìn chằm chằm cái đồng hồ bình thường kia? Chẳng lẽ cô thấy nó có gì đặc biệt sao?

Diệu Anh nhìn tới ngó lui cái đồng hồ đó mãi, nhìn thì cũng giống hàng thật, nhưng chung quy lại vẫn là hàng super fake, không nên mua.

Một lúc sau Diệu Anh mới quay sang nhìn Hải Đăng, hỏi nhỏ.

– Cậu có giữ ví tiền của tôi không?

Vừa hỏi xong Diệu Anh chỉ muốn tát một cái vào má cho tỉnh, ví của cô vẫn còn trên phòng mà. Hải Đăng có ở chung phòng với Diệu Anh đâu mà cầm ví tiền của cô.

Thật không ngờ, Hải Đăng gật đầu. Sau đó từ trong túi áo lấy ra ví tiền của Diệu Anh.

– Sao không nói sớm hả?

Diệu Anh tức giận đá mấy cái vào chân Hải Đăng, khổ nỗi dép thỏ bông đá nó không đau, đâm ra Hải Đăng vẫn nhe nhon trên người. Biết sớm Hải Đăng giữ ví của Diệu Anh cô đã không chấp nhận mang đôi dép này rồi, nhìn chẳng khác nào mấy đứa trẻ trâu, cuồng màu hường với chả màu hồng.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại Diệu Anh mua đồng hồ này để làm gì? Chẳng lẽ tặng cho tên chết dẫm Hải Đăng này sao? Không, không được.

– Thích cái đồng hồ này à?

Hải Đăng quan sát kĩ lắm rồi, Diệu Anh cứ chần chừ nhìn nó mãi, chắc chắn là có ý định mua.

– Không có.

– Nhưng đây là đồng hồ nam mà?

– Tôi có nói đồng hồ nữ bao giờ đâu?

Diệu Anh bĩu môi, đúng là... Hải Đăng cúi xuống nhìn kĩ chiếc đồng hồ, không có gì đặc biệt. Rồi lại ngẩng đầu nhìn Diệu Anh, cô muốn mua nó? Tặng cho ai? Hai hàng chân mày Hải Đăng nhíu lại mỗi lúc một sâu, Diệu Anh phì cười, bất giác đưa tay vuốt phẳng chân mày của cậu. Làm rồi mới biết ngưng đã quá trễ, Diệu Anh giật mình thu tay về, quay đầu nhìn hướng khác.

– Cô à, đồng hồ này bao nhiêu?

– Lấy rẻ cho hai đứa hai trăm rưỡi thôi.

Diệu Anh suýt nữa đã quay sang lớn giọng hỏi cô bán hàng, chỉ là đồng hồ super fake thôi mà hai trăm rưỡi á? Toàn giá trên trời thôi. Hải Đăng âm thầm quan sát biểu hiện của Diệu Anh, liếc mắt thôi cũng biết cô rất muốn mua cái đồng hồ này rồi.

– Gói lại cho cháu.

Hải Đăng rút ví ra, vừa định thanh toán Diệu Anh đã nhanh hơn trả tiền trước. Cô muốn mua đồng hồ này, không thể để nó thuộc về Hải Đăng được.

Cô bán hàng nhận tiền Diệu Anh xong bồi thêm một câu, cười tươi rói.

– Hai đứa trông đẹp đôi thật đấy, hạnh phúc nhé!

Vốn biết đây chỉ là lời dè miệng của những người bán hàng vậy mà hai kẻ nào đó mặt mũi đỏ ửng.

Diệu Anh nấp mấy môi muốn phản bác đã bị Hải Đăng lờ đi, không cho cô một tí cơ hội để giải thích. Trên đường về khách sạn cả hai không nói gì cả, lặng lẽ tận hưởng chút thời gian ít ỏi được ở cạnh nhau. Mãi đến khi đứng trước cửa khách sạn Hải Đăng mới tò mò hỏi.

– Đồng hồ để tặng ai thế?

Đoán có sai đâu, Diệu Anh đã đoán trước Hải Đăng nhất định sẽ không kìm chế được thắc mắc của cậu. Diệu Anh lắc lắc chiếc hộp trên tay, ra chiều suy tư. Nếu bây giờ tặng cho Hải Đăng cô nên nói như thế nào nhỉ? Diệu Anh càng im lặng càng khiến Hải Đăng khẩn trương, rốt cuộc người đó là ai? Sao có thể khiến người như Diệu Anh chủ động mua quà tặng?

Cuối cùng Diệu Anh quyết định không nói gì hết, dúi hộp quà vào tay Hải Đăng, chạy một mạch vào thang máy. Lúc này Hải Đăng còn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra, vô tình để Diệu Anh trốn mất.

Phải mất vài giây sau Hải Đăng mới cảm hộp quà trên tay mở ra xem, xác định đúng là chiếc đồng hồ đó cậu mới bật cười ngậy ngốc. Ra là tặng cho Hải Đăng sao? Không nói sớm, hại Hải Đăng phải đoán mò từ này giờ.

Khi này Diệu Anh đã nói điện thoại của cô hư, vậy là bây giờ Hải Đăng không gọi được rồi. Thôi kệ, sáng mai hỏi cũng không mất mát gì.

Lần đầu tiên trong đời Diệu Anh cảm thấy biết ơn vì điện thoại hư như vậy, ít nhất Hải Đăng sẽ không phản kích đến nỗi nửa đêm gọi điện hỏi này hỏi nọ.

~~~~~

Từ sáng sớm Diệu Anh đã rời khỏi khách sạn, ở Đà Nẵng đặc sản chính là mì quảng. Cô cũng rất thích món này, hầu như ăn mãi không chán. Rất may trước khi đi Diệu Anh đã thông báo lịch trình cho ba mẹ biết trước, bởi vì cô không có điện thoại nên mọi chuyện khá bất tiện. Đầu tiên Diệu Anh bắt taxi đến chín mươi lăm Nguyễn Tri Phương, ở đây có quán mì rất nổi tiếng. Hầu như những người sành ăn mì quảng ở Đà Nẵng đều biết đến mì quảng bà Mua.

Diệu Anh ăn được chừng nửa tô phía trước có người kéo ghế ngồi xuống, ban đầu cô không quan tâm lắm vì quán này đông khách nên việc những người lạ ngồi chung bàn ăn với nhau là chuyện bình thường.

Đến khi giọng nói quen thuộc đến không thể quen hơn vang lên trên đỉnh đầu khiến Diệu Anh suýt chút nữa sặc nước.

– Hello. Còn tưởng đợi tôi đến rủ ăn sáng, ai ngờ đã đi trước rồi.

Kèm theo câu nói đó là tiếng thờ dài thất vọng.

Aiss, thật đúng là âm hồn khó tan mà! Đi đâu cũng không tránh được là thế quái nào?

Diệu Anh không biết nói gì, tiếp tục ăn. Nhưng cô rất tinh ý, trên tay trái của Hải Đăng là cái đồng hồ Diệu Anh tặng. Hải Đăng vừa đứng dậy gọi tô mì quay trở lại đã thấy Diệu Anh ăn xong, cô đang uống nước, điệu bộ giống như chuẩn bị rời khỏi đây vậy. Rất nhanh Hải Đăng đã kéo lấy tay Diệu Anh, môi mòng khê cong.

– Chờ tôi ăn xong cậu mới được đi.

– Tại sao tôi phải làm vậy?

Nói chuyện cứ như ông nội Diệu Anh vậy. Cô thích thì đi, không thích thì ở lại, cần gì người khác ép chứ!

– Tôi đang giữ tiền mua điện thoại mới của cậu. Ngoan ngoan ngồi đó đợi tôi!

Hải Đăng chủ động buông tay Diệu Anh ra, ngược lại cười rất đều, cậu thách cô dám rời khỏi đây. Y như rằng Diệu Anh cắn răng ngồi xuống, bầm bụng đợi Hải Đăng ăn xong.

Thật không hiểu nổi Hải Đăng có phải là nam sinh mười bảy tuổi không nữa, tốc độ ăn chẳng nhanh hơn mấy đứa trẻ lên ba là mấy. Giống như lần đầu tiên cậu ta ăn mì vậy, chậm rãi thưởng thức từng cọng mì một, hại Diệu Anh ngồi nhìn đến ngáp ngáp dài.

Đã ba mươi phút trôi qua rồi, không biết Hải Đăng còn định chiếm bàn của quán người ta bao lâu nữa. Mặc kệ đi, Diệu Anh chịu hết nổi rồi! Cô không thể ở đây lâu thêm nữa! Vừa lúc Diệu Anh định đập bàn đứng dậy Hải Đăng cũng ăn hết tô mì, cậu thanh toán luôn hai tô rồi kéo Diệu Anh đi mất, thậm chí Diệu Anh còn không có cơ hội mở miệng.

Hai người không hề bắt taxi mà đi bộ qua mấy con phố, kẻ trước người sau. Thật ra không phải Diệu Anh không muốn bắt taxi đi cho nhanh đâu nhé, chỉ tại tên Hải Đăng dở chứng muốn đi bộ rồi kéo cô theo thôi, đi bộ mỗi chân quá chừng.

Diệu Anh không chọn điện thoại gì khác, vẫn là kiểu điện thoại cũ, dù sao cô cũng dùng quen rồi. Hải Đăng là người chọn sim cho cô, cậu cũng là người đầu tiên được lưu vào danh bạ của Diệu Anh, đặc biệt đến mức lưu hẳn số một.

Ăn sáng đã ăn rồi, mua điện thoại mới cũng đã mua rồi. Không biết nên đi đâu nữa bây giờ? Hải Đăng xem bản đồ một hồi mới quay sang Diệu Anh, hỏi ý kiến.

– Có muốn đi Asia Park không?

Asia Park là khu vui chơi mới mở ở Đà Nẵng, vì một năm nay Hải Đăng ở Hà Nội nên cậu chưa có dịp đến chơi thử bao giờ. Hôm nay sẵn có Diệu Anh ở đây, ý kiến hai người đi chung cũng không đến nỗi tệ.

– Được.

Dù sao Diệu Anh đến đây cũng là để vui chơi sau một năm học, ngại gì mà không đến chơi thử chứ. Nghe nói ở đó có vòng quay Sun Wheel lọt vào top mười vòng quay cao nhất thế giới, mới nghĩ đến thôi đã thấy hứng thú rồi.

Lần này hai người bắt taxi đến đó, dọc đường đi Diệu Anh cứ thích chí cười suốt. Ở Hà Nội rất hiếm khi Diệu Anh được đi chơi, toàn học và học thôi. Vé vào cổng mặc dù khá đắt nhưng người đến đây vui chơi cũng rất đông. Hải Đăng từ đầu đến cuối nắm chặt tay Diệu Anh, chỉ sợ nói lỏng một chút cô sẽ lạc mất trong nơi rộng lớn này.

Diệu Anh ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã bị thu hút bởi trò chơi Golden Sky Tower, đó là tháp rơi tự do, nhìn thôi đã thấy kích thích rồi. Lần này đến lượt Diệu Anh kéo tay Hải Đăng đi, trông bộ dạng rất phấn khích.

Sau khi đã cài đai an toàn Diệu Anh cười thích thú, trông chờ Golden Sky Tower hoạt động. Hải Đăng ở bên cạnh chỉ biết lắc đầu cười, chẳng khác nào trẻ con lần đầu ra ngoài chơi. Golden Sky Tower từ từ nâng lên cao khiến Diệu Anh mở to mắt nhìn toàn cảnh Đà Nẵng bên dưới. Wow! Đẹp quá!

Lúc đã lên đến độ cao nhất định Golden Sky Tower đột ngột đáp xuống đất với vận tốc rất lớn. Ai nấy đều yếu tim hết lớn, mặc kệ bọn họ ra sao Diệu Anh vẫn cười hớn hở, thỉnh thoảng còn hú hét góp vui. Chơi xong trò đó Diệu Anh vẫn còn rất sung sức, kéo tay Hải Đăng hết khu này đến khu khác, không hề để ý về mặt trắng bệch của cậu. Trò chơi thứ năm cũng là trò cuối cùng Diệu Anh muốn chơi – Love lock, nhìn có vẻ thú vị lắm.

Hai người ngồi chung một ghế nên Diệu Anh ngồi trong, Hải Đăng ngồi ngoài. Ban đầu ghế ngồi chậm chậm quay tròn theo chiều kim đồng hồ, sau đó là ngược chiều kim đồng hồ và vận tốc bắt đầu tăng lên, còn có kiểu chuyển động lượn sóng nữa. Vận tốc rất nhanh làm cho Diệu Anh cứ tưởng sắp rớt ra ngoài tới nơi, cả người vô lực dần nghiêng sang phía Hải Đăng, hóa ra đây là lí do nam phải ngồi ngoài, nữ ngồi bên trong.

Chơi xong hết cả Hải Đăng ngồi đợi ở ghế đá chờ Diệu Anh mua nước về. Cô mua hai chai nước suối, thiết nghĩ chơi mệt như vậy uống nước ngọt không tốt lắm. Hải Đăng uống một lần hết luôn cả chai nước, có vẻ rất khát. Lúc này Diệu Anh mới để ý, hình như sắc mặt Hải Đăng không tốt lắm thì phải.

– Này, cậu không khỏe chỗ nào vậy?

Diệu Anh rất ”hồn nhiên” sờ sờ mặt Hải Đăng, đúng là không ổn lắm. Hải Đăng sợ cô lo lắng, liền gạt tay ra, lắc đầu.

– Không sao, chơi nhiều nên mệt thôi.

– Không phải! Cậu đừng tưởng qua mặt được tôi.

Cậu ta nghĩ Diệu Anh này là ai chứ, nói một câu ” chơi nhiều nên mệt ” cô sẽ tin sao? Nằm mơ đi! Nghĩ kĩ lại thì lúc đó...

– Hải Đăng, cậu sợ độ cao sao?

Hải Đăng đang uống nốt chai nước của Diệu Anh bỗng dưng ho sặc sụa, rõ ràng là chột dạ. Diệu Anh bĩu môi, vỗ vỗ lưng Hải Đăng, định giấu cô chứ gì? Đúng là...

– Tại sao không nói sớm cho tôi biết? Nếu tôi biết sẽ không rủ cậu chơi trò Golden Sky Tower đó rồi...

Nhìn bộ dạng hối lỗi của Diệu Anh thấy mà thương, cậu sao có thể trách cô đây? Là Hải Đăng tự nguyện chơi cùng Diệu Anh mà, biết rõ chứng sợ độ cao của mình rất nặng nhưng cậu vẫn muốn thử. Bàn tay phải vô thức vuốt ve mặt đồng hồ, trả lời rất nhẹ nhàng, không hề có vẻ gì là quở trách.

– Không sao. Tôi cũng tò mò muốn chơi mà.

Hành động của Hải Đăng vừa vịn lọt vào tầm mắt của Diệu Anh, cô bắt chước giọng điệu cậu hôm đó, cười cợt.

– Thích không?

Câu hỏi bất ngờ của Diệu Anh khiến Hải Đăng nhất thời không hiểu cô đang nói đến cái gì. Nhưng cậu để ý cô cứ nhìn mãi cái đồng hồ, rất nhanh Hải Đăng đã hiểu Diệu Anh muốn hỏi gì.

– Rất thích.

Hải Đăng cười rất tươi, để lộ hàm răng trắng tinh, thật không biết nụ cười này đã hớp hồn biết bao cô gái nhà lành rồi. Diệu Anh che mặt quay đi, cô biết mặt mình bây giờ nóng chẳng khác gì chảo dầu.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

– Mà này...

Thái độ ngượng ngùng của Diệu Anh lọt vào mắt Hải Đăng trông rất đáng yêu, trước đây cậu luôn thắc mắc trên đời này có ai đáng yêu hơn cô không. Bây giờ Hải Đăng đã có đáp án rồi, không có ai cả, không một ai đáng yêu hơn Diệu Anh trong mắt Hải Đăng. Không nói không rằng Hải Đăng kéo bàn tay Diệu Anh lại, vuốt ve chiếc lác tay, được một lúc mới trằm trồ.

– Nhìn đi nhìn lại rất hợp với tay cậu.

– Vậy sao?

Diệu Anh muốn rút tay lại nhưng không được, Hải Đăng hình như đang suy tư điều gì đó thì phải.

– Diệu Anh này, sau này cậu muốn làm nghề gì?

Hải Đăng kéo nhẹ một cái Diệu Anh đã ngồi xuống bên cạnh cậu, lúc đó Hải Đăng mới buông tay cô ra. Hai người họ đã sắp trở thành học sinh cuối cấp phổ thông trung học rồi, định hướng tương lai ngay từ bây giờ cũng không phải sớm.

– Bác sĩ, khoa Mắt.

Đây là ước mơ từ nhỏ của Diệu Anh, mỗi lần xem phim thấy những vị bác sĩ vào phòng mổ phong thái rất ngầu, Diệu Anh cũng muốn được như vậy. Muốn mặc áo blouse trắng, muốn được cầm dao mổ, muốn trở nên uy quyền trước người nhà bệnh nhân nói ra những hiểu biết chuyên môn của cô... Còn về tại sao là khoa Mắt mà không phải khoa Xương, khoa Tai – Mũi – Họng, khoa Tiêu hóa... thật ra chẳng có lý do gì cả, đơn giản Diệu Anh thích thế thôi.

Hải Đăng gật gù, thì ra hai người cũng có điểm chung đấy chứ. Đi ngang qua hai người là một cặp tình nhân, trông họ có vẻ là sinh viên đại học, nhìn sơ thôi đã thấy tình cảm của họ rất mặn nồng thấm thiết rồi. Hải Đăng vô tình có ý liếc mắt nhìn Diệu Anh, chẳng biết cô đang nghĩ gì trong đầu nữa, được cái thảnh thơi là giỏi thôi. Tự dưng tặng đồng hồ làm gì không biết, hại Hải Đăng cả đêm lăn qua lộn lại suy nghĩ, nghiền ngẫm đến mức sắp sập giường đến nơi.

– Này, tặng đồng hồ cho tôi là có ý gì thế?

Bất quá Hải Đăng hỏi thẳng luôn, nếu còn nghĩ nữa chắc đầu cậu nổ tung mất. Diệu Anh chống tay suy nghĩ một hồi, nhẹ tênh đáp.

– Tặng đồng hồ còn có ý nghĩa nữa à?

Một câu nói làm Hải Đăng suýt té ghế, cậu tròn to mắt nhìn Diệu Anh. Đừng nói là Diệu Anh thấy vừa mắt nên mua đấy nhé? Chẳng lẽ cậu chỉ là vật thử nghiệm xem chiếc đồng hồ đó đeo vào tay có hợp không thôi à?

– Tôi đùa thôi, cậu làm gì phản ứng quá thế! – Diệu Anh bật cười, giờ cô mới biết mắt Hải Đăng to tròn đến vậy – Có qua có lại, xem như quà sinh nhật sớm vậy, đến lúc đó tôi chỉ chúc thôi nhé.

Khỏe môi Hải Đăng giật giật, quét mắt nhìn đồng hồ xong nhìn sang Diệu Anh, thất vọng tràn trề. Từ nhỏ đến lớn chưa có ai tặng quà cho Hải Đăng theo kiểu như Diệu Anh, không có lời chúc gì cả, chỉ dúi hộp quà vào người cậu rồi bỏ đi. Cái kiểu tặng quà quái quỷ gì thế này?

– Nếu đã vậy tôi sẽ xem như cậu không có thành ý.

Tặng quà như vậy chưa đủ thành ý sao? Chẳng lẽ cậu ta chê quà quá rẻ tiền? Diệu Anh chau mày, chồm người đến định giật lại đồng hồ.

– Nếu đã vậy thì trả đây.

– Ở đâu có kiểu tặng quà rồi còn đòi lại chứ?

Vẫn như mọi lần Hải Đăng nhanh hơn một bước, đặt tay sang chỗ khác làm Diệu Anh vô huyệt, mém tí nữa đã ngã nhào xuống đất.

– Ở đâu có cái kiểu được tặng quà rồi còn bày đặt chê lên chê xuống chứ?

Diệu Anh bức bối phản bác, cô đã lựa kĩ lắm mà. Đó là kiểu đồng hồ nhìn được nhất trong cả tủ kính lớn kia. Đúng lúc Diệu Anh đang suy nghĩ điện thoại trong túi bỗng reo lên, phải mất một lúc Diệu Anh mới xác định được đó là điện thoại của cô.

– ” Alo? ”

– ” Vâng, con biết rồi. ”

– ” Vâng, con sẽ về sớm mà. Mẹ không cần lo. ”

– ” Được, con lớn rồi mà! Lát con sẽ ra ngoài ăn thật no mới về. ”

– ” Vâng, tạm biệt mẹ. ”

Lại một hôm nữa Diệu Anh phải ăn ngoài, hơn nữa từ lúc đến đây cô chưa ăn tối với ba mẹ lần nào. Thật là... Cũng hết cách, ai bảo ba mẹ phải đi họp lớp vào đúng hôm nay chứ. Tình cờ làm sao hôm nay Hải Đăng gặp lại bạn thời trung học cơ sở, cả đám gần mười người tụ tập nhau cũng đi chơi ở Sun Wheel. Ban đầu bọn họ không nhận ra, vì lúc còn học chung lớp Hải Đăng rất khó gần, không có ai thân thiết đến nỗi chỉ cần liếc mắt đã nhận ra Hải Đăng ngay.

– Là Hải Đăng có phải không? Mới nhìn lạ thế.

– Chào mọi người. Không nhận ra à?

Tai nghe Hải Đăng nói chuyện, nhưng tám đôi mắt lại dán chặt lên người Diệu Anh, nháy mắt rất ần ý.

– Ủi chà chà, bạn gái xinh thế! Trắng trẻo dễ thương thế kia bảo sao lúc trước cả đồng em theo cũng chẳng lọt vào mắt cậu.

Một bạn nam rất mạnh dạn bước lên bắt tay với Diệu Anh, đánh giá cô từ trên xuống dưới. Diệu Anh cực kì ghét ánh mắt này, cứ như cô là món hàng để bọn họ quan sát thẩm định vậy.

– Chào cậu, tôi là Thanh Nam. Rất vui được gặp cậu, nói thật cậu rất xinh đấy!

– Cảm ơn, tôi là Diệu Anh.

Một tràng ”Ồ” đồng thanh của tám con người vang lên rất lớn, thì ra là cô gái này. Thảo nào khi trước được các em gái tỏ tình Hải Đăng đều từ chối thẳng thừng rất chi tuyệt tình.” Tôi có Diệu Anh rồi, không cần thêm cô gái khác đâu.” Thì ra Diệu Anh là cô gái này, nói thật Hải Đăng vì cô gái này từ

chối tất cả người con gái khác cũng không có gì lạ.

” Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi. ” – Ban đầu Hải Đăng từ chối bằng lý do rất quen thuộc cũng không rõ ràng khiến cho nhiều nữ sinh vẫn ôm mộng tưởng, liên tục làm phiền cậu. Một lần trong lúc tức giận Hải Đăng đã buột miệng nói ra cái tên ” Diệu Anh ” cậu hằng mong nhớ cho một em gái khỏi dưới biết. Lỡ phóng lao phải theo lao, sau này bất cứ ai tỏ tình với Hải Đăng cậu đều nói đã có người khác, và cái tên Diệu Anh dần xuất hiện nhiều hơn từ miệng cậu.

– Diệu Anh, cậu là người Hà Nội sao? Nghe giọng suồng tai ghê nha!

Nữ sinh ăn mặc bình thường đến mức không thể bình thường hơn đập tay ngưỡng mộ, thật sự từ lâu cô đã rất thích nghe giọng Hà Nội, nghe nói con gái Hà Nội rất xinh. Bây giờ gặp được Diệu Anh rồi mới biết quả không sai, giọng nói êm tai hay xinh đẹp đáng yêu Diệu Anh đều có cả.

Diệu Anh chỉ biết cười trừ chứ không trả lời gì cả, liên tục liếc mắt sang Hải Đăng cầu cứu sự giúp đỡ. Rất tiếc Hải Đăng cũng chẳng khá hơn gì Diệu Anh, cậu đang bị một đám con trai vây quanh tra hỏi đủ điều.

– Các cậu, tớ có ý này hay lắm. Hay là chúng ta ăn tối với nhau nhé?

– Ăn tối?

Chân mày Diệu Anh hơi nhíu lại rồi dần ra, cô hi vọng Hải Đăng có thể thuận lợi từ chối. Dù sao họ chỉ là bạn của Hải Đăng, đối với Diệu Anh là những người xa lạ, ăn chung bữa nhất định sẽ sinh ra ngượng ngập, không thoải mái. Hải Đăng còn chưa kịp mở miệng từ chối đã bị đám con trai đẩy đi trước, hết cách luôn. Thôi kệ, ăn một bữa cơm với bạn cũ cũng không sao. Trong lúc Hải Đăng cảm thấy chuyện này rất bình thường thì Diệu Anh lại ôm một bụng tức tối, sao cậu ta lại đồng ý chứ?

Tiếp xúc rồi Diệu Anh mới biết những người này rất thân thiện, đi đến đâu là cái miệng hoạt động hết công suất ở đấy. Suốt bữa cơm Diệu Anh tập trung ăn, lúc được người ta hỏi đến mới trả lời, trông rất mất tự nhiên. Rất may Hải Đăng ngồi đối diện Diệu Anh, cậu mà ngồi bên cạnh cô chắc chắn đã bị cô xử đẹp này giờ rồi.

Cô gái ngồi bên cạnh Diệu Anh có vẻ rất quan tâm đến giọng nói và gương mặt của Diệu Anh. Cách mấy giây lại hỏi Diệu Anh câu gì đó để được nghe giọng Hà Nội, cách vài phút lại sờ soạng mặt Diệu Anh, xong mới trầm trồ khen ngợi da mịn quá, da trắng quá, thích quá!...

Hải Đăng bị cả đám chúc bia hết ly này đến ly khác, tuy cậu đã đủ tuổi uống rượu bia nhưng từ lượng vẫn còn non lắm. Mới uống vài ly mặt đã đỏ hồng lên, ăn nói bắt đầu không kiểm soát được. Đám bạn lợi dụng cơ hội đó hỏi toàn mấy câu hiểm hóc.

– Uống tiếp đi, uống tiếp đi...

– Chịu... tôi... không uống được... nữa đâu.

– Hà hà... Hải Đăng, cậu nghe tụi tớ hỏi này, nhất định phải trả lời thật lòng đấy.

Nãy giờ Hải Đăng cứ nhìn về phía Diệu Anh, bỗng nhiên thấy lạ ghê, từ một Diệu Anh sao đã thành ba bốn Diệu Anh luôn rồi? Diệu Anh nào mới là của Hải Đăng? Mấy câu của đám bạn Hải Đăng không nghe rõ lắm nhưng vẫn gật đầu xem như đồng ý.

– Nói đi, cô gái tên Diệu Anh đó là người cậu thích đúng không?

– Phải, là cô ấy!

– Thích nhiều như thế nào?

– Rất nhiều, tôi rất thích cậu ấy, thích từ rất lâu rồi.

”Ồ” – Cả đám được dịp hả hê cười ồ lên, hiếm khi nào thấy được mặt say xin si tình của Hải Đăng như vậy. Đúng là ngàn năm có một! Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệu Anh, một giây sau họ đã thất vọng tràn trề, Diệu Anh rất dửng dưng xem như chuyện đó không liên quan đến cô. Ban đầu Diệu Anh có hơi kinh ngạc, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt nửa tỉnh nửa say của Hải Đăng cô chỉ biết thờ dài, đúng là say quá rồi, không thể kiểm soát được hành vi của mình.

– Rất lâu là từ bao giờ?

– Năm tuổi.

Hải Đăng trả lời không do dự, sau đó gục đầu xuống bàn ngủ luôn. Mọi người thật sự rất sững sốt, năm tuổi hai người đã quen nhau rồi sao? Hơn nữa một sách như Hải Đăng lại biết yêu sớm như vậy. Đúng là con nít ranh! Diệu Anh cảm thấy Hải Đăng không thể tiếp tục ở đây được nữa liền đứng dậy.

– Xem ra chúng tôi phải về rồi. Tôi sẽ gọi taxi, phiền mọi người dìu cậu ấy ra xe giúp tôi.

Sau khi hai người lên taxi rồi đám bạn cũ của Hải Đăng mới luyến tiếc vẫy tay tạm biệt, để gì có dịp được gặp nhau như thế, vậy mà tiệc lại kết thúc quá nhanh. Đầu của Hải Đăng gối lên đùi Diệu Anh, ngủ rất ngon lành. Ban đầu cô đã muốn đặt đầu Hải Đăng dựa vào lưng ghế, ai ngờ cả cơ thể Hải Đăng vô lực ngã ra người Diệu Anh, đâm ra tư thế của hai người hiện giờ trông rất quái lạ xen vài phần mờ ám.

Năm tuổi sao? Hải Đăng quen ai từ năm tuổi vậy nhỉ? Còn thích một cô bạn gái rất lâu nữa. Không ngờ Hải Đăng lại chung tình đến mức đó. Đánh chết Diệu Anh cũng không bao giờ nghĩ tới người đó là cô, Diệu Anh lúc này đang thầm cảm thán cô gái đó thật may mắn. Xem ra cả Diệu Anh và Quỳnh Giao đều không phải đối tượng Hải Đăng trao trọn trái tim rồi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Mấy ngày trôi qua cả hai gia đình đi rất nhiều nơi, chơi cũng rất vui. Hầu như khắp Đà Nẵng không có nơi nào họ chưa từng đặt chân đến. Quỳnh Giao và Diệu Anh cũng làm hòa trở lại, là do Quỳnh Giao chủ động xin lỗi, sau đó đãi Diệu Anh một bữa ăn vặt nhiều đến phát ngán xem như quà sinh nhật muộn. Kiểu người như Diệu Anh thực sự không thể giận ai quá lâu, chỉ cần đối phương chịu nhận lỗi cô nhất định sẽ bỏ qua không đo dục. Đối với Quỳnh Giao là thế, Hải Đăng cũng vậy, không một ai khiến Diệu Anh giận lâu thật lâu được.

Cuối cùng cũng đến ngày họ trở về, Diệu Anh đang ở trong phòng dọn dẹp quần áo lại phát hiện thiếu gì đó. Cô đứng thẳng người đánh mắt nhìn quanh phòng, không có gì lạ, cuối cùng ánh mắt Diệu Anh quét khắp người cô, dừng lại ở cổ tay trái trống trơn. Lắc tay của Diệu Anh? Biến đâu mất rồi?

Diệu Anh hoảng hốt lục lọi khắp căn phòng, thậm chí mọi ngõ ngách cô đều kiểm tra rất kỹ. Va li quần áo xấu số bị Diệu Anh đồ hết ra ngoài, cô kiểm tra từng túi áo khoác, túi quần, vẫn không thấy lắc tay đâu. Rốt cuộc lắc tay của Diệu Anh đang ở đâu? Chẳng lẽ nó mọc chân tự đi sao?

– Diệu Anh, sắp đến giờ ra sân bay rồi, sao cậu mãi vẫn chưa xong vậy?

– Gần xong rồi, đợi tôi một chút.

Xem ra Hải Đăng và ba mẹ của cậu đã đến phòng của ba mẹ Diệu Anh chờ sẵn rồi, lúc nào cũng vậy, sao Diệu Anh luôn là người trễ nhất thế nhỉ? Diệu Anh tranh thủ thời gian tìm lại một lần nữa, lần này còn kỹ hơn lần này rất nhiều, vậy mà vẫn không thấy đâu. Thôi xong, lắc tay đó Diệu Anh mới đeo được có mấy ngày đã mất rồi. Khó thể chứ ỉ! Rõ ràng chỉ có lúc tắm Diệu Anh mới tháo ra thôi, nhưng lúc nào cô cũng để trên bàn uống nước mà, sao có thể mất được hay thế?

Đành chịu thôi, không tìm được Diệu Anh cũng không còn cách nào khác. Cô tiếc nuối thu dọn lại quần áo, xong hết tất cả rồi mới nhìn lại khắp căn phòng, lắc tay có thể ở đâu? Lần này đến lượt Quỳnh Giao bên ngoài reo rất, Diệu Anh đành vội vã mang theo chìa khóa đóng cửa phòng lại.

Trước mặt Hải Đăng và mọi người Diệu Anh luôn mặc áo tay dài, mặc dù thời tiết khá nóng nực. Mấy lần Hải Đăng định hỏi nhưng lại thôi, quần áo của Diệu Anh, cô thích mặc thế nào cậu không cấm được. Kì lạ là từ đầu đến giờ Diệu Anh có vẻ như đang tránh mặt Hải Đăng, cô không hề đi gần cậu, cũng rất ít khi mở miệng. Thậm chí lên máy bay Diệu Anh lập tức đến ngồi bên cạnh Quỳnh Giao, bỏ mặc Hải Đăng ngồi một mình.

Suốt hơn một tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay cứ chốc chốc Hải Đăng lại nhìn sang Diệu Anh, cố gắng tìm ra điểm khác lạ nào đó. Nhưng vẫn không có, Diệu Anh rất an tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ cô đang mệt?

Bên ngoài nhìn vào có thể hiểu lầm Diệu Anh đang ngủ nhưng thật sự cô đang đấu tranh suy nghĩ rất dữ dội, tất cả đều vì lắc tay đáng ghét đó. Rõ ràng Diệu Anh để nó ở trên bàn, sau đó cô đi tắm, lúc trở ra Diệu Anh không để ý đã mất hay chưa nhưng suốt từ lúc đó đến khi Diệu Anh phát hiện không còn lắc tay trên bàn hay trên tay nữa cô cũng không hề ra khỏi phòng. Haizzz, đúng là đau đầu, đau đầu quá mà!

Diệu Anh về đến nhà rồi lên thẳng phòng luôn, không hề nói với ai lời nào. Có người kia lo lắng, cũng theo cô lên phòng, ừ uôi, người gì đâu tự nhiên thấy sợ. Diệu Anh liếc mắt nhìn Hải Đăng, sao cậu ta không ra ngoài cho cô thay đồ chứ, nóng nực quá à!

– Có chuyện gì cậu nói nhanh tí đi.

– Bệnh à?

Hải Đăng là quan tâm nên mới hỏi thôi, thế mà thấy Diệu Anh nhăn mặt mới gờm chứ! Thậm chí còn không trả lời hay gật đầu, lắc đầu một cái, Diệu Anh nằm luôn ra giường xem như không nghe không thấy gì cả. Người nào đó thấy thái độ của Diệu Anh chẳng những không tức giận mà càng lo lắng hơn, cậu đến gần cô, nắm lấy cánh tay của Diệu Anh lay lay, hỏi han.

– Cậu bị sao vậy? Đau đầu, đau bụng hay như nào? Nói đi để tôi còn mua thuốc...

Lời nói còn chưa dứt Hải Đăng đã phát hiện ra một chuyện, cổ tay trái cậu đang nắm, không hề có lắc tay. Diệu Anh thấy Hải Đăng im lặng mới quay lại xem sao, ai ngờ mặt của cậu chẳng khác gì bôi nhọ xoong lên, đen như đất nồi. Tự dưng Diệu Anh cảm thấy chột dạ ghê gớm, lúc này mới để ý Hải Đăng

vẫn còn nắm cổ tay cô, càng lúc càng chặt hơn, nơi đó đau quá đi mất!

– Lắc tay đâu?

~~~~~

Au có viết vài truyện mới mà vẫn chưa có nhiều người nhận xét, bạn nào rảnh vào đọc hộ giúp au nhé! Cảm ơn nhiều <3 =)))

Thân ái – PhThao_CHH.

~~~~~

Chưa bao giờ Diệu Anh nghe được giọng nói lạnh lẽo đến vậy, càng không ngờ hơn giọng nói đó là từ Hải Đăng mà ra. Thôi xong rồi, cuộc đời Diệu Anh coi như đã định sẵn kết thúc! Chắc chắn Hải Đăng giận lắm đây, ánh mắt nhìn Diệu Anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô đến nơi.

– Tôi... tôi...

– Nói!

Diệu Anh càng ấp úng càng khiến Hải Đăng bức bối, rõ ràng cô đã hứa sẽ không tháo lắc tay ra? Vậy mà bây giờ trên tay trống trơn, không hề thấy lắc tay cậu tặng đâu cả.

– Tôi... lỡ làm mất rồi! Tôi có thể đền cho cậu mà, bao nhiêu cũng được, chỉ cần nói giá tôi sẽ cắt tiền tiêu mấy tháng để trả cho cậu.

Đã giải thích nửa ngày rồi mà người đối diện vẫn không trả lời gì cả, chỉ nhẹ nhàng buông tay Diệu Anh rồi ra ngoài. Một lát sau Hải Đăng quay lại với cái khăn mặt trên tay, cậu không hề đưa cho Diệu Anh mà đích thân lau mặt giúp cô.

– Ấy ấy... để tôi...

– Im nào!

Nhìn bộ dạng Hải Đăng rất nghiêm túc, hại Diệu Anh chẳng dám hó hé nửa lời, sợ chọc giận Hải Đăng thì tiêu. Người nào đó thấy Diệu Anh rất ngoan ngoan cũng chỉ biết thờ dài, ai bảo cậu quá mềm lòng, trách cô mấy câu cũng không làm được. Lau mặt xong rồi Hải Đăng ra ngoài lần nữa, nhưng rất lâu vẫn chưa quay lại. Diệu Anh nghĩ chắc cậu bức quá nên về rồi, cô cời áo khoác ngoài ra, lấy tay phe phẩy mấy cái, nóng ời là nóng. Cũng may về Hà Nội đỡ hơn Đà Nẵng, Diệu Anh mà ở Đà Nẵng mấy hôm nữa chắc đen như cục than mất.

Vừa vươn tay lấy điều khiển ti vi thì người nào đó bưng cốc nước cam đến, không nói không rằng đưa cho Diệu Anh. Aiss, cái con người kì lạ, giận lên rồi tự nhiên trở nên kiêu kì thế đấy. Có một câu: "Uống nước cam đi" cũng không thêm nói ra, cứ như đang diễn kịch cảm không bằng. Chẳng biết Hải Đăng tìm đâu ra mấy trái cam nữa, vì cả tuần đi chơi nên Diệu Anh vẫn chưa đến siêu thị mua trái cây với thức ăn gì cả. Rõ ràng trước khi đi chơi Diệu Anh đã kiểm tra lại thức ăn trong tủ lạnh, xác định không còn gì có thể hư hỏng cô mới đi, lúc đó làm gì có trái cam nào?

– Giận à?

Ai đó nghe rồi mà không trả lời, im như thóc.

– Đây, nói gì đi chứ. Tôi không có ý giấu cậu đâu, chỉ sợ nói ra cậu lại giận như này đây.

Vẫn không trả lời.

Tức thế chứ ỉ! Thường thì Diệu Anh chỉ thấy con trai mới phải dỗ con gái thôi, giờ thì ngược lại đây. Hải Đăng đảm nhận vai giận dữ, Diệu Anh lại phải vào vai kẻ dễ dàng. Nghĩ thôi đã thấy ngược đời rồi.

– Đây, cậu lớn lắm rồi sao còn giận dữ trẻ con thế hả?

– Hay là cậu tiếc tiền? Tôi đã bảo sẽ trả lại cho cậu mà.

– Tôi hết cách với cậu rồi đấy!

– Tôi thật sự không có ý làm mất nó đâu, chỉ là... không biết tại sao tự dưng nó mất thôi à.

– Vẫn còn giận à?

– ...

Diệu Anh cứ như đang đọc thoại vậy, có mỗi cô nói chuyện luôn miệng thôi. Còn người kia vẫn không có phản ứng gì, mắt cứ nhìn cô chòng chọc như nhìn tội phạm vậy. Haizz, Diệu Anh biết Diệu Anh sai rồi, cần gì phải giận dai thế chứ?

Được một lát Diệu Anh không biết nói gì nữa Hải Đăng mới đứng lên, cô không nhìn nhưng cảm giác được chỗ nệm bên cạnh bị lún xuống, chắc chắn là

do Hải Đăng ngồi xuống rồi. Quen nhau lâu như vậy Diệu Anh mới biết Hải Đăng rất bạo lực nha, hết véo má cô lại cốc trán, búng tai đủ kiểu, rõ là đau luôn. Hải Đăng ác độc định ăn hiếp Diệu Anh thêm chút nữa nhưng nhìn đến cái trán đỏ đỏ với hai má hồng hồng lại thấy thương nên thôi, chuyển sang vỗ đầu Diệu Anh thật mạnh.

– Có tí đồ giữ cũng không xong.

– ...

Người ta nói đúng mà, nên Diệu Anh im lặng gật đầu thôi, không phản bác gì cả.

– Lắc tay còn giữ không được những cái khác giữ sao nổi?

Cơ mà cái này là sai nha, trước giờ Diệu Anh chưa làm mất cái gì ngoại trừ lắc tay đó thôi. Cô giữ đồ tốt lắm nha!

– Ai nói chứ? Tôi rất ít khi làm mất đồ nhé!

– Thế sao lại làm mất lắc tay? Không thích nên không giữ chứ gì?

Hải Đăng mặt hầm hầm nhìn Diệu Anh, trông rất đáng sợ đấy! Gớm, người gì đầu ích kỉ quá chừng, có tí chuyện mà giận nãy giờ chưa nguôi.

– Lúc này mang áo khoác là sợ tôi thấy hả?

Diệu Anh gật đầu, sự thật đúng là thế mà. Nếu không phải như vậy cô đã không ngu dại gì mà rước cái nóng vào thân. Hải Đăng lại xoa đầu cô, kiểu như ngửa tay hay sao ấy.

– Nay, tôi hỏi nhé. Lắc tay bé tí giữ không được thế sau này người yêu... à không, chồng cậu làm sao giữ nổi hả?

Ồ cái gì thế? Liên quan nhỏ? Đang nói chuyện lắc tay sao tự dưng nhảy vọt qua người yêu với chả chồng con rồi.

– Giữ làm gì? Người tôi yêu không bao giờ lãng nhãng đâu.

Ngoài mặt vẫn lạnh như tiền vậy thôi chứ trong lòng Hải Đăng sớm đã nở hoa rồi. Trong từ điển của Hải Đăng không hề có hai chữ ”lãng nhãng”, chẳng phải rất thích hợp với tiêu chuẩn của Diệu Anh rồi sao?

– Không cần tỏ ra tội lỗi như vậy làm gì. Để tôi mua lại cái khác.

Ôi cái con người quái đản thế? Chẳng phải vừa rồi giận dữ vì Diệu Anh làm mất lắc tay sao? Thế mà bây giờ không bắt cô đền còn bảo sẽ mua cái mới nữa chứ. Khó hiểu dễ sợ!

– Không cần đâu.

– Tôi nhớ trong chuyện này là cậu sai mà, sao hả? Còn muốn cãi gì nữa?

Ặc, Hải Đăng nói thế Diệu Anh cũng chẳng dám phản bác luôn. Thôi thì người ta quyết thế nào cô làm theo cái đấy.

Buổi tối mẹ Diệu Anh đích thân vào bếp, mời cả gia đình Hải Đăng ở lại ăn cơm. Cả hai gia đình xem ra rất hợp nhau, trò chuyện rôm rả suốt buổi cơm. Chỉ có ba đứa trẻ là ngoan ngoãn ngồi ăn, thi thoảng người lớn hỏi đến mới trả lời. Chẳng biết có ai để ý hay không từ đầu đến cuối thức ăn trong bát của Diệu Anh đều là do Hải Đăng gấp cho.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Mới đó đã bằng đi hai tháng hè, thời gian này Hải Đăng thường xuyên sang nhà Diệu Anh chơi. Cứ một tuần có bảy ngày trong đó hết sáu ngày Hải Đăng ăn bám ở nhờ nhà Diệu Anh. Chẳng hiểu nhà cô có sức hút gì mà lôi kéo Hải Đăng đến mức đó nữa?

Chuyện lắc tay hôm đó Hải Đăng bỏ qua rất dễ dàng, thế mà Diệu Anh cứ tưởng cậu sẽ làm khó cô dữ lắm. Lúc đầu Hải Đăng định mua một cái y chang như lắc tay cũ nhưng không có, Diệu Anh lại một mực nói không cần, dù cậu có mua cũng vô ích nên Hải Đăng từ bỏ ý định luôn. Xem như năm

nay cậu không tặng quà cho cô vậy, năm sau bù quà khác.

Một ngày ba bữa Hải Đăng ăn không ngời rồi hưởng thụ rất sướng, tới giờ Diệu Anh sẽ tự động lặn vào bếp. Đừng hiểu nhầm, chỉ là cô không muốn bỏ đói cái bụng của mình thôi! Đã rất sung sướng rồi vậy mà kẻ nào đó vẫn không biết điều, kén chọn chê bai hết món này đến món khác.

– Món này hơi mặn một chút.

– Cái này hơi chua rồi.

– Hm... món này vị hơi nhạt.

– Cậu bỏ nhiều ớt quá tôi chẳng nếm được vị ngon của món này nữa rồi.

– Thêm tí muối nữa đi.

– ...

Bực.

Bực..

Bực...

Bực everywhere!

Hải Đăng là cái thá gì mà có quyền đánh giá món ăn của Diệu Anh chứ. Dờ thì thôi đi, sao vẫn ăn ngon lành thế kia.

– Này, cậu nấu được không mà cứ chê hoài vậy hả?

Thái độ của Hải Đăng rất khinh khỉnh khi nghe Diệu Anh hỏi vậy, cứ như thể cậu ta biết hết vậy. Hải Đăng giờ tay gãi gãi mũi, nhếch môi cười.

– Vậy chúng ta cá cược đi. Đề buổi cơm chiều tôi nấu thử xem sao, kẻ thua phải làm theo ba điều vô điều kiện từ người thắng.

– Ô kê, ai sợ ai chứ?

Sở dĩ Diệu Anh mạnh miệng như vậy vì cô không tin Hải Đăng có thể nấu ăn ngon hơn cô được. Mấy năm nay đa phần ở nhà một mình đều là Diệu Anh lặn vào bếp, làm sao có thể thua một kẻ cả năm ba trăm sáu mươi lăm ngày chưa hề đụng vào xoong chảo chứ. Quỳnh Giao vừa bước xuống bếp đã nghe màn đấu khẩu của hai người họ. Hải Đăng sẽ nấu bữa tối sao? Trước giờ Quỳnh Giao chưa được ăn món gì do Hải Đăng nấu cả. Riêng chuyện này Quỳnh Giao rất tích cực ủng hộ.

– Mày cứ để Hải Đăng nấu một bữa xem sao. Tao thấy chuyện này cũng không tồi.

– Tao biết rồi.

Diệu Anh ăn nốt chén cơm rồi lên lầu, không hiểu sao dạo này cứ đứng gần Quỳnh Giao cô lại cảm thấy không thoải mái. Chắc là Diệu Anh có vấn đề thật rồi.

Bàn ăn có Hải Đăng và Quỳnh Giao trở nên im ắng lạ thường. Mấy lần Quỳnh Giao chủ động bắt chuyện nhưng Hải Đăng chỉ trả lời có lẽ, không hề hứng thú. Dạo gần đây Hải Đăng ở bên cạnh Diệu Anh vui bao nhiêu ngược lại ở bên cạnh Quỳnh Giao càng khó chịu bấy nhiêu. Quỳnh Giao trở về phòng liền đi tắm, dòng nước mát lạnh dội lên thân thể cô như nước muối xát vào vết thương trong lòng. Hai bàn tay Quỳnh Giao nắm chặt lại, móng tay nhọn đâm sâu vào da thịt như lăng trì sự đau đớn. Cô không phải con ngu, những gì Hải Đăng nghĩ về Quỳnh Giao đã thể hiện rõ trong ánh mắt cậu rồi. Hải Đăng chán ghét Quỳnh Giao, Hải Đăng muốn tránh xa Quỳnh Giao.

Không được, Hải Đăng càng tỏ thái độ bao nhiêu Quỳnh Giao càng muốn có được cậu bấy nhiêu. Người con trai này, nhất định phải là của Quỳnh Giao. Nếu không phải của Quỳnh Giao, nhất định cũng không được thuộc về Diệu Anh!

~~~~~

Cả buổi Diệu Anh đều nằm trên giường, cô mới thuê mấy chục phim bộ về xem dần. Đó cũng là cách duy nhất để giết thời gian. Thường thì mùa hè người ta sản xuất nhiều phim hay lắm, sắp tới Diệu Anh còn định ra rạp xem mấy bộ phim nữa, nhưng vẫn chưa biết nên rủ ai đi cùng. Hải Đăng ở dưới bếp nhìn mãi vào tủ lạnh, ngẩn ngẩn suy nghĩ. Tủ lạnh chẳng thiếu gì cả, phải công nhận một điều là Diệu Anh rất chu đáo, cô không bao giờ để tủ lạnh trống, cứ hết cái gì Diệu Anh lại đến siêu thị mua. Kiểu này Hải Đăng không thể mượn cớ đi siêu thị mua thức ăn với Diệu Anh được rồi.

Nếu vậy thì...

Hải Đăng vừa nghĩ đến đã hành động ngay, lập tức hướng thẳng phòng Diệu Anh đi đến. Nhiều lúc Hải Đăng cũng tự khâm phục cậu ghê, quả thật cậu rất thông minh mà.

” Hôn đi... Mau hôn, mau hôn đi! ”

Vừa bước vào cửa phòng đã thấy Diệu Anh dí sát mặt trước màn hình ti vi, luôn miệng cổ vũ nam nữ chính trong phim. Thật là... phim phiến có gì hay ho đâu chứ!

Mà cái con người nghiện phim nào đó vẫn không hề biết đến sự hiện diện của Hải Đăng trong căn phòng này, chỉ mãi mê xem cảnh môi chạm môi. Đến khi Hải Đăng không chịu nổi nữa mới hắng giọng một tiếng, Diệu Anh vừa thấy cậu đã nhăn mặt tỏ ý không hài lòng, cô lấy điều khiển tắt luôn ti vi.

– Sao cậu không biết gõ cửa gì hết vậy?

– Tôi gõ rồi, đau cả tay đây nè. Là do cậu mãi xem phim không nghe đấy thôi!

Kì vậy, rõ ràng Diệu Anh không nghe gì cả mà. Là do Hải Đăng không hề gõ cửa hay do Diệu Anh lờ tai đây? Nhìn đi nhìn lại Diệu Anh mới nhớ ra lúc này cô bật ti vi khá to, có thể vì thế mà không nghe gì hết.

– Thế cậu vào đây làm gì?

Tạm bỏ qua chuyện gõ cửa hay không đi, xem như Diệu Anh không nghe vậy.

– Tôi cần người phụ bếp.

Hải Đăng một tay xoa cằm ra chiều suy tư, phóng thẳng ánh mắt đến Diệu Anh. Cậu không tin đã nhìn như vậy rồi Diệu Anh còn không hiểu Hải Đăng muốn gì.

– Tôi không rành làm chân sai vặt cho cậu đâu.

Thiếu chút nữa Diệu Anh đã ném luôn cái điều khiển trên tay vào đầu Hải Đăng rồi, cậu ta nghĩ cậu ta là ai chứ? Người như Diệu Anh mà phải làm kẻ hầu cho tên chết dẫm Hải Đăng đó sao? Nằm mơ giữa ban ngày!

– Haizzz... biết sao được, lỡ như tôi phá hỏng bếp của cậu thì cũng đừng trách mắng gì tôi ĐẤY!

Hải Đăng cố tình nhấn mạnh chữ cuối, sau đó không đợi Diệu Anh trả lời đã bỏ ra ngoài, nhưng vẫn đi rất chậm rãi. Bên trong phòng Diệu Anh nhú mảy dấn đo một hồi, dù sao Hải Đăng cũng là con trai, mấy việc bếp núc có thể sẽ không cần thận như con gái. Không được, không được để cậu ta phá hoại căn bếp yêu quý của Diệu Anh.

Hải Đăng vừa bước vào bếp đã nghe tiếng chạy binh binh của Diệu Anh, kẻ nào đó xấu xa không kim lòng được trêu chọc.

– Chỉ sợ nhà bếp chưa bị tôi phá hỏng cầu thang đã bị cậu làm sập rồi.

Nói thật là Diệu Anh cũng ngượng lắm, chẳng lẽ cô mập đến nỗi có thể phá cả cầu thang sao? Nhìn quanh ngó lại nhà bếp Diệu Anh mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may Hải Đăng vẫn chưa làm hỏng gì cả.

– Tôi sẽ phụ bếp giúp cậu.

Diệu Anh chỉ nói vậy thôi, sau đó thuận thực đeo tạp dề vào, chờ đợi Hải Đăng sai khiến. Nếu không phải vì cô rất sợ chén bát đĩa vỡ thì sẽ không bao giờ có chuyện Diệu Anh phụ bếp cho Hải Đăng đâu. Ưc, ước quá mà!

Đến bây giờ Diệu Anh mới hiểu được nỗi khổ của người phụ bếp, thậm chí cô còn cảm thấy đầu bếp còn sướng hơn gấp chục lần phụ bếp nữa. Hải Đăng chỉ việc đứng đó xào qua xào lại, chiên mặt này rán mặt kia là xong, còn Diệu Anh phải chạy tới chạy lui lấy cái này bỏ cái kia, loạn hết cả lên.

Sớm biết như vậy Diệu Anh đã không đồng ý cá cược với Hải Đăng rồi. Bây giờ thì tự rước cái cực vào thân đây!

– Nay... à mà thôi.

Hải Đăng định bảo Diệu Anh lấy giúp lọ muối lại thấy cô đang mệt mỏi dựa người vào tủ bếp, hai bàn tay phe phẩy quạt. Nghĩ cũng tội nên thôi để cậu làm nốt phần còn lại vậy. Mặc dù cả năm Hải Đăng chưa từng vào bếp nhưng không có nghĩa cậu vụng về đến mức phá hỏng mọi thứ, tất cả Hải Đăng đều làm rất cẩn thận. Ấu cũng vì muốn trêu Diệu Anh một tí, không ngờ khiến cô chịu khổ đến vậy.

– Xong rồi, ném thử đi.

Mới liếc mắt nhìn thôi Diệu Anh đã thâm cảm thán trong lòng rồi, món sườn non kho đậu hũ đó sắc hương đều có cả. Quả thực nhìn rất hấp dẫn! Không biết vị nó ra sao nữa? Nếu món này ngon chẳng phải Diệu Anh thua cá cược rồi sao, ba điều, ba điều kiện lận đó. Một mặt Diệu Anh rất muốn ném xem món này ngon tới mức nào, mặt khác cô rất sợ thua cá cược. Với cái bản tính gian xảo của Hải Đăng nhất định sẽ bắt cô làm đủ thứ trên trời dưới đất cho mà xem.

Làm sao đây?

Nên ăn hay là không?

Như thế nào mới vẹn cả đôi đường?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Lần đầu Hải Đăng nấu ăn nên cảm thấy rất hồi hộp lẫn tò mò về món ăn của cậu. Điều đặc biệt là Hải Đăng rất muốn Diệu Anh là người đầu tiên nếm thử món ăn đầu tiên này. Nhưng mà đợi mãi vẫn chưa thấy Diệu Anh làm gì, cô chỉ ngẩn ngơ nhìn vào đĩa thức ăn, đứng như trời trồng. Bất quá Hải Đăng lấy đũa gấp cho cô miếng đậu hũ luôn, dâng đến tận miệng rồi mà Diệu Anh vẫn không có phản ứng gì.

– Này, há miệng ra.

Ma xui quỷ khiến làm sao Diệu Anh há miệng ngay sau đó, miếng nhai ngon lành miếng đậu hũ. Thôi xác định com mẹ nấu rồi, món này thực sự rất ngon! Đã phóng lao phải theo lao thôi, dù sao Diệu Anh thua rồi nên ăn thêm miếng nữa cũng chẳng mất mát gì. Diệu Anh giật lấy đôi đũa từ tay Hải Đăng, gấp tiếp miếng sườn. Thật sự con gái như Diệu Anh rất ga-tô với bạn Hải Đăng đấy, con trai gì đâu học giỏi đã đành, tốt tính nấu ăn cũng rất ngon nữa chứ.

Ở phía đối diện Hải Đăng rất trông chờ vào nhận xét của Diệu Anh. Một lúc sau cậu thấy cô bĩu môi rất khinh thường, chỉ vậy thôi cũng khiến tâm trạng hào hứng của Hải Đăng tụt dốc không phanh. Nhìn gương mặt thất vọng của Hải Đăng không khỏi khiến Diệu Anh phì cười.

– Gì thế? Ngon mà.

– Thật chứ?

Phải nói Diệu Anh là người có khả năng khống chế cảm xúc vui buồn của Hải Đăng, chỉ một câu của cô thôi đã khiến cậu vui lên trông thấy. Nhận được cái gật đầu khẳng định từ Diệu Anh cậu liền nở nụ cười ranh ma.

– Cậu thua tôi rồi nhé!

– Ô kê thôi, cậu muốn tôi làm gì?

– Trước hết phải ăn hết những gì tôi nấu.

Có ba điều lận mà, Hải Đăng tha hồ mà xài. Diệu Anh nhún vai xem như không có gì, mà thật ra cũng chẳng có gì thật. Yêu cầu như vậy quá đơn giản, đó cũng là một bữa ăn, vừa có thể lấp đầy dạ dày lại không làm hại vị giác của Diệu Anh. Điều kiện đầu tiên không có gì bất lợi cho Diệu Anh cả. Hai người ngồi vào bàn ăn, lúc này Diệu Anh có lên lầu gọi Quỳnh Giao rồi nhưng hình như cô đã ra ngoài. Xem ra Diệu Anh rất thích những món Hải Đăng nấu, lúc ăn cô cũng không tiếc lời khen ngợi.

– Tương lai cậu có thể trở thành một người chồng tốt đấy.

Không biết tại sao Diệu Anh lại nói ra câu đó nữa, chắc có lẽ cô buột miệng thôi. Vừa nghe vậy Hải Đăng sững người một chút, sau đó mới kiên định đáp lại.

– Tôi sẽ không để vợ con của mình bị bỏ đói đâu.

Nhất định là thế rồi. Chỉ cần vợ cậu muốn, Hải Đăng sẽ đảm nhận luôn vai trò nội trợ của gia đình. Diệu Anh nghe vậy chỉ biết cười, cô biết Hải Đăng tương lai sẽ là một người đàn ông tốt, nhất định sẽ chăm sóc vợ con rất chu đáo.

Đang lúc hai người ăn rất vui vẻ Diệu Anh nhận được điện thoại. Là một người bạn của Duy Bảo, hình như Duy Bảo có chuyện gì đó, mặc dù không biết tại sao họ lại gọi cho Diệu Anh nhưng cô vẫn cảm thấy rất lo lắng cho Duy Bảo. Diệu Anh chỉ nói có việc bận rồi cầm lấy áo khoác rồi khỏi nhà, món ăn trên bàn cô còn chưa ăn hết, ngay cả phản ứng của Hải Đăng sau khi nghe Diệu Anh nói cô cũng không kịp nhìn thấy.

Bọn họ hẹn Diệu Anh ở một quán nhậu gần trường, chuyện bạn bè tụ tập ăn uống trong hè cũng là bình thường thôi. Nhưng điều Diệu Anh không ngờ đến là bộ dạng say khướt của Duy Bảo, trông thảm thương làm sao. Bạn của Duy Bảo nói số một trong điện thoại của cậu là Diệu Anh nên họ gọi luôn. Bây giờ họ còn có việc bận nên nhờ Diệu Anh đưa Duy Bảo về nhà, địa chỉ nhà Diệu Anh đã nắm trong tay rồi, cũng là bạn bè quen biết nên Diệu Anh nhận lời.

Thật sự là thân hình Duy Bảo rất cao lớn, Diệu Anh so với cậu lại rất nhỏ bé. Phải cố gắng lắm Diệu Anh mới dìu Duy Bảo ra khỏi quán được. Đột nhiên Duy Bảo gạt tay Diệu Anh ra, cậu cố gắng đứng thẳng người lại nhưng vẫn còn lảo đảo, lời nói thốt ra khỏi miệng có chút mơ màng.

– Là Diệu Anh, phải không?

– Ừ, tôi đây. Sao cậu biết?

Diệu Anh chủ động tiến đến hướng Duy Bảo, cô chỉ sợ cậu đứng không vững, ngã rồi lại khổ thân cô.

– Là nhờ mùi hương. Trên người cậu có mùi gì đó rất thơm, hình như là tóc, cũng có thể là cơ thể.

Đối với Duy Bảo điều cậu thích nhất ở Diệu Anh là mùi hương xuất phát từ người cô, có lẽ cậu đã mê luyến mùi hương này. Sau đó mới là con người của Diệu Anh, cô tốt bụng, học giỏi, lại rất dễ thương. Có thể nói ngay từ lần đầu gặp mặt ở buổi học chuyên hai lớp Duy Bảo đã bị Diệu Anh hấp hồn.

– Được rồi, cậu bớt nói nhằm giúp tôi đi. Để tôi đưa cậu về.

Vì nhà Duy Bảo khá gần chỗ này nên Diệu Anh quyết định hai người sẽ đi bộ về. Một tay Duy Bảo khoác qua vai Diệu Anh, vì Duy Bảo vẫn còn chút ý thức sót lại nên sức nặng cơ thể cậu không đặt toàn bộ lên người Diệu Anh, nếu không cô sẽ chết mất. Đi được nửa đường sấm chớp bắt đầu nổi lên, cơn mưa cũng nhanh chóng kéo đến. Diệu Anh chỉ kịp kéo Duy Bảo vào mái hiên nhà gần đó trú tạm, chỉ còn cách đợi cơn mưa này hết mới về nhà được. Cơn mưa này rất lớn, không biết bao giờ mới tạnh nữa. Duy Bảo ngồi dưới mái hiên dần trở nên mơ màng, đầu cậu vô thức dựa lên vai Diệu Anh, cô biết cậu mệt lắm rồi nên cũng không phản kháng.

– Diệu Anh, tôi thích cậu. Thật sự thích cậu vô cùng!

Diệu Anh sững người, cô không ngờ mình lại được tỏ tình trong trường hợp như thế này. Không để Diệu Anh có cơ hội trả lời Duy Bảo đã nói tiếp.

– Lúc nào tôi cũng muốn được ở gần cậu nhưng rất tiếc chúng ta học khác lớp. Mỗi lần thấy cậu đi cạnh Hải Đăng tôi cảm thấy rất ghen tỵ. Đến lúc tôi nghe từ chính miệng cậu nói cậu và Hải Đăng không có gì lúc đó tôi đã mừng thầm trong lòng, tôi đã nghĩ vậy là mình còn cơ hội. Gần đây cậu lại đi chơi với Hải Đăng, có thể nói đó là khoảng thời gian thuận lợi giúp hai người tiến gần đến nhau hơn. Tôi thật sự là một kẻ thất bại, đến cả người mình yêu còn chiếm không được.

Đến lúc này rồi Diệu Anh không biết nên nói gì hơn, cô chỉ yên lặng lắng nghe.

– Diệu Anh, có thể không?

Diệu Anh ” Hà ” một tiếng đồng thời quay mặt sang nhìn Duy Bảo, đúng lúc này cô bắt gặp gương mặt gần sát của Duy Bảo, nhưng ở phía xa lại là thân ảnh đứng trong mưa, ngay sau đó người ấy quay lưng về hướng ngược lại, bỏ đi. Bóng dáng cậu ấy trong mưa, có một chút gì đó cô độc, cũng có một chút gì đó thương tâm. Chẳng hiểu vì sao tim Diệu Anh nhói lên rất đau, ánh mắt cô mãi miết dõi theo bóng dáng cậu ấy. Duy Bảo nhận thấy Diệu Anh có gì đó khác lạ, bèn dõi theo ánh mắt của cô, cậu nhìn thấy người đó, là Hải Đăng.

– Duy Bảo, cậu có thể về nhà một mình không? Cậu tỉnh rượu rồi chứ?

Trông bộ dạng Diệu Anh rất gấp gáp, nhìn vậy thôi Duy Bảo đã hiểu cô muốn bỏ đi, cô muốn đến bên Hải Đăng. Cô đang muốn giải thích cho cậu ta sao? Đã đến nước này rồi dù cậu có muốn níu kéo Diệu Anh cũng không được, có để Diệu Anh ở cạnh Duy Bảo tâm trí của cô cũng không đặt vào cậu.

– Đợi tạnh mưa tôi tự về được. Cũng sắp đến nhà rồi.

Mặc dù cảm thấy rất có lỗi nhưng Diệu Anh không thể ở đây lâu hơn được nữa, cô nhất định phải đi, trái tim cô rách bươm như vậy. Diệu Anh đứng dậy chạy nhanh đi, dưới cơn mưa xối xả hình bóng cô độc của cậu ấy ẩn hiện như con dao nhọn khắc sâu vào trái tim cô, thật sự rất đau. Lặng lẽ nhìn theo Diệu Anh, hành động của cô bây giờ đã chứng tỏ ai mới là người chiếm giữ trái tim cô, và người đó, không phải là Duy Bảo rồi. Lời tỏ tình của Duy Bảo, thậm chí Diệu Anh còn chưa trả lời.

Nơi duy nhất Diệu Anh nghĩ đến bây giờ là nhà của Hải Đăng, chắc chắn cậu sẽ về nhà. Hi vọng là vậy! Diệu Anh chạy nhanh lên cầu thang, đầu óc cô bây giờ đã không còn tỉnh táo nữa, ngay cả đi bằng thang máy cô cũng không nghĩ tới. Cả người Diệu Anh ướt sũng đứng trước cửa nhà Hải Đăng, sự nhớ ra làm sao Diệu Anh vào được? Đây là cửa băng mật mã mà?

Không còn cách nào khác Diệu Anh đập cửa rầm rầm, miệng mồm hoạt động hết công suất, mặc kệ những nhà xung quanh, bây giờ cô chỉ muốn được gặp Hải Đăng thôi. Thông qua màn hình chuông cửa trong nhà Hải Đăng có thể thấy được bộ dạng nhếch nhác của Diệu Anh lúc này, dường như cô mới ” tắm ” mưa về. Mà cậu hiện giờ cũng có khác gì cô đâu, bộ dạng có khi còn tệ hơn nhiều. Hải Đăng vẫn còn giận lắm, cậu định không mở cửa rồi. Nhưng khi thân thể nhỏ bé trong màn hình run lên mấy đợt, còn hắt hơi vài cái nữa, lúc đó Hải Đăng mới biết cậu căn bản không thể không quan tâm đến Diệu Anh.

– Vào đi.

Vừa mở cửa ra Hải Đăng đã lôi tuốt Diệu Anh vào trong, cô cảm nhận được bộ quần áo ướt đẫm nước mưa của cậu. Chợt Diệu Anh cảm thấy khóe mắt cay cay, nhấp nháy mãi lần định nói gì đó nhưng cô không biết phải bắt đầu từ đâu. Hải Đăng đã lên tiếng trước, trông bộ dạng của cô thật khiến cậu rất đau lòng, muốn đưa tay lên vuốt lại mái tóc bết nước của cô nhưng không được.

– Đến đây làm gì?

Hải Đăng vừa hỏi Diệu Anh tại sao cô đến đây ư? Cô cũng không biết nữa, cô không biết tại sao khi nhìn thấy Hải Đăng đứng trong mưa cô lại chạy

đến đây. Bây giờ đã đến rồi Diệu Anh không biết nên nói gì cho hợp lí, cô chết lặng trước mặt Hải Đăng, mãi vẫn không trả lời câu hỏi của cậu. Hải Đăng ngán ngẩm nhìn Diệu Anh, sau đó bỏ vào phòng, lát sau cậu trở ra với một chiếc váy. Là váy Hải Đăng mua cho Sarah nhưng cô nhất quyết không chịu mặc, không biết có vừa với Diệu Anh không.

– Thay vào đi.

Diệu Anh hoạt động như máy móc, ngẩng đầu nhìn Hải Đăng sau đó mới cầm lấy cái váy xoay người đi. Một giây sau cô liền chạy đến trước mặt Hải Đăng, gấp gấp hỏi.

– Thế còn cậu thì sao? Về nhà lâu như tại sao cậu vẫn còn chưa thay đồ hả? Nhìn xem, sàn nhà ướt cả rồi. Không những vậy nếu như để lâu cậu sẽ bệnh đấy.

Hải Đăng sững người, cậu không biết cô lại quan tâm đến cậu như vậy đấy, chẳng biết sao hôm nay Diệu Anh lại nói nhiều đến thế.

– Lo phần cậu trước đi.

Giọng nói của Hải Đăng, so với cơn mưa ngoài kia cũng chẳng ấm hơn tí nào. Diệu Anh lúi thủi cầm váy vào phòng, thay xong rồi trở ra Hải Đăng vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo cũ. Lúc này đây cô thật sự rất bức.

– Này, cậu xem lời nói của tôi như gió thoảng qua tai đấy hả? Tôi đã bảo cậu...

– Vậy tại sao tôi phải nghe lời cậu?

Phải rồi, lý do gì để Hải Đăng nghe theo Diệu Anh nhỉ? Diệu Anh ghen hòng, chẳng thể nói được gì nữa.

– Một người đến ngay cả lời hứa sẽ ăn hết bữa cơm của tôi còn không làm thì xứng đáng để tôi phải nghe theo sao? Cậu đến đây làm gì? Không phải để giải thích sao? Vậy thì nói gì đi chứ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Phải thừa nhận khoảnh khắc Hải Đăng xoay người bỏ đi Diệu Anh đã nghĩ chắc cậu hiểu lầm gì đó. Cô đến đây chính là vì muốn thanh minh cho bản thân mình. Nhưng bây giờ Diệu Anh lại phân vân, tại sao cô phải giải thích mọi chuyện, và hơn nữa, Diệu Anh phải bắt đầu từ đâu? Diệu Anh cứ đứng đó nhìn chằm chằm Hải Đăng, tất cả giác quan của cô như ngừng hoạt động vậy, chỉ có đôi mắt phản chiếu hình ảnh nhếch nhác, lạnh lùng của Hải Đăng.

Diệu Anh bị sao vậy? Tại sao cô lại có cảm giác đau đớn như thế này? Diệu Anh rất căm ghét ánh mắt đó của Hải Đăng, nó không nhiệt độ, chẳng có chút ấm áp nào. Thường ngày ánh mắt Hải Đăng nhìn cô lúc nào cũng có sự bông đùa, sự nhiệt tình, cũng có chút ấm áp, tại sao bây giờ lại lạnh lẽo đến thế?

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, thời gian trôi đi càng khiến Hải Đăng bức bối hơn, rốt cuộc Diệu Anh đang nghĩ cái quái gì vậy? Cảm nhận được sự chất vấn trong mắt Diệu Anh cậu chỉ biết lắc đầu rồi vào phòng, rõ ràng cô không muốn giải thích, vậy còn đến đây làm gì? Chỉ để nhìn thấy Hải Đăng rồi nhắc cậu thay đồ kéo cảm lạnh thôi sao?

Thay đồ xong rồi Hải Đăng vẫn không nghe thấy tiếng động gì bên ngoài, cậu hé mở cánh cửa nhìn Diệu Anh, một giây sau đã lao ra ngoài nhanh như gió.

– Anh, Anh... cậu bị sao thế hả? Mau mở mắt nhìn tôi xem.

Chút ý thức còn sót lại khiến Diệu Anh có thể nghe được Hải Đăng nói, nhưng miệng cô khô rát vô cùng, muốn lên tiếng cũng không được. Đầu Diệu Anh rất nặng, tựa như có những vật gì đó ngày một đè lên đầu cô nhiều hơn. Hải Đăng sờ lên trán Diệu Anh, nóng như lửa đốt!

Giây phút này Hải Đăng không còn tâm trí để nghĩ đến chuyện cậu vừa nhìn thấy nữa, cậu chỉ biết cô bị cảm lạnh rồi, còn sốt rất cao nữa. Hải Đăng bế Diệu Anh vào giường, nghĩ bụng lúc này cô vẫn chưa ăn được gì cả. Hơn nữa trong tủ lạnh cậu cũng chẳng có gì nấu được, bây giờ Hải Đăng phải ra ngoài mua sao?

– N... nước... nước...

– Uống đi.

Có nước đi qua cổ họng giống như dòng nước mát giữa sa mạc khô cằn vậy, Diệu Anh mở miệng nói xuôi được một chút, lúc này cô mới giải thích. Diệu Anh hiểu ra lí do tại sao cô phải làm vậy, Diệu Anh thích Hải Đăng và cô không muốn cậu phải hiểu lầm chuyện không có.

– Khi này cậu đã thấy gì?

– Những gì cần thấy.

Nếu Diệu Anh không chủ động nhắc đến Hải Đăng đã mắt nhắm mắt mờ cho qua rồi, đằng này cô lại...

– Có lẽ cậu hiểu nhầm rồi. Tôi chỉ đến quán nhậu để đưa Duy Bảo về, do cậu ấy quá say. Dọc đường trời lại mưa nên chúng tôi mới tìm chỗ trú, chỉ vậy thôi.

”Chỉ vậy thôi”? Diệu Anh nói sao dễ nghe quá. Rõ ràng Hải Đăng đã nhìn thấy hai người họ hôn nhau, bây giờ từ miệng Diệu Anh lại thành không có gì xảy ra. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Diệu Anh cậu không trả lời gì cả, cô mệt như vậy nói nhiều không tốt.

Có nhắm mắt lại không nhìn thấy Diệu Anh cũng biết Hải Đăng không hề tin cô. Phải làm sao Hải Đăng mới tin cô bây giờ, rốt cuộc cậu đã nhìn thấy những gì?

– Tại sao cậu không tin tôi? Những gì tôi nói với cậu đều là sự thật mà.

Hải Đăng thật sự không muốn nhắc đến những chuyện đó nữa, tại sao Diệu Anh cứ nhất quyết làm cho ra lẽ chứ? Cô sai rồi còn muốn làm cho mình đúng?

– Sự thật? Chuyện cậu và Duy Bảo hôn nhau sao cậu không kể ra luôn, xấu hổ sao?

Diệu Anh sững sốt, thì ra trong mắt Hải Đăng chỉ thấy như vậy. Vì cậu thấy thế nên những lời Diệu Anh giải thích căn bản Hải Đăng không hề tin. Diệu Anh đến đây để thanh minh cho bản thân mà, nhưng cậu không tin thì cô còn ở đây làm gì nữa?

– Tránh ra!

Diệu Anh muốn về nhà, nhưng vừa bước xuống giường Hải Đăng đã chặn trước mặt cô, kiên quyết không cho Diệu Anh rời đi. Rốt cuộc Diệu Anh bị sao vậy chứ? Mãi rồi Hải Đăng không biết Diệu Anh nghĩ gì trong đầu nữa, rõ ràng cô tự chạy đến đây, bây giờ lại muốn bỏ về.

– Nơi này là chỗ không người sao? Muốn đi là đi, muốn đến là đến?

– Chẳng lẽ ngay cả việc tôi muốn về cậu cũng quản sao?

– Điều kiện thứ hai, cậu ở lại đây đêm nay. Yên tâm, tôi không làm gì cậu cả, muốn trách thì trách cơ thể cậu quá yếu ớt!

Đây là lúc Diệu Anh hối hận nhất trong suốt buổi tối hôm nay vì đã chấp nhận cá cược với Hải Đăng. Giờ cậu có thể tự do sử dụng điều kiện đó mà ra lệnh ép Diệu Anh làm này làm nọ.

– Nhưng mà... tôi không mang điện thoại.

– Điện thoại của tôi cũng bị ướt nước rồi.

– Đã thế rồi còn không để tôi về nhà được hay sao?

– Không được!

Đã ốm như thế rồi còn muốn về nhà làm gì chứ? Ở đó có ai chăm sóc được cho Diệu Anh chu đáo như Hải Đăng không? Hơn nữa với tình trạng như vậy có khi trên đường về nhà Diệu Anh lăn ra xỉu không chừng. Hải Đăng nhất quyết không cho Diệu Anh đi đâu cả, cũng may trong nhà còn thuốc hạ sốt nếu không chắc chắn cậu phải đội mưa ra ngoài rồi.

– Uống thuốc đi.

Dù sao Hải Đăng cũng có ý tốt nên Diệu Anh rất ngoan ngoãn nghe theo. Diệu Anh không gọi chuyện mà Hải Đăng cũng không mở lời, hai người cứ im lặng như thế suốt đến khi tiếng trống bụng của ai đó réo lên trong không gian im ắng này. Diệu Anh nghi hoặc nhìn Hải Đăng, khi này không phải cậu ăn rồi sao, bây giờ đói nhanh thế.

– Nhà tôi hết thức ăn rồi, cậu ăn cháo trắng không?

Hết cách rồi, với tình hình hiện tại Hải Đăng chỉ có thể nấu cho Diệu Anh một nồi cháo trắng thôi. Trong tình huống này Diệu Anh không kén chọn làm gì, dù sao ăn cháo cũng ấm bụng, không tệ.

Trong lúc Hải Đăng đang nấu cháo Diệu Anh ở phòng khách ngồi chờ, thỉnh thoảng cô len lén quay đầu lại nhìn xem sao. Quả thật Hải Đăng rất thành

thức, nấu ăn rất gọn gàng, xoong nồi chén bát đặt bên cạnh rất ngăn nắp. Tầm mười mấy phút sau Hải Đăng bung ra hai bát cháo trắng nóng hổi khói bốc nghi ngút, Diệu Anh hai má đỏ hây hây, hai bàn tay ôm lấy bát cháo còn nóng, hưởng thụ sự ấm áp của nó.

– Ăn đi, lúc này cậu cũng chưa ăn được nhiều.

Hải Đăng đưa muỗng cho cô, nhếch môi khinh khinh hất mặt chỉ vào bát cháo. Phải rồi, vừa nghe điện thoại đã gấp rút đi ngay thì ăn được bao nhiêu chứ.

– Ủ, cậu ăn ngon miệng.

Bụng của Diệu Anh như nuôi con quái vật không đáy trong đó vậy, mới vài phút cô đã húp hết bát cháo, mặc dù nó vẫn còn khá nóng. Hải Đăng thấy Diệu Anh mấy lần nhìn vào bát cháo của cậu sau đó còn ngó nghiêng vào nhà bếp là hiểu liền, chắc chắn còn đói đây. Bây giờ Hải Đăng không còn tâm trạng để ăn nữa, cậu đổ hết phần cháo còn lại của mình sang bát Diệu Anh, đứng dậy đi vào phòng.

– Ê ê... cậu còn chưa ăn gì mà...

Mấy lời của Diệu Anh chưa bay đến tai Hải Đăng đã bị cậu sập cửa ngắt ngang, người gì đâu, giận dai dử vậy. Thức ăn đã dâng đến tận miệng rồi Diệu Anh nở lòng nào từ chối chứ, cô húp hết bát cháo của Hải Đăng một cách rất nhanh gọn. Vừa bung hai bát cháo vào bồn rửa đã bị kẻ xấu xa phía sau gọi giật lại làm Diệu Anh kinh hãi một phen.

– Này, cậu rảnh à? Bệnh rồi còn muốn rửa bát để nặng thêm à? Tôi không rảnh để lo cho cậu mãi đâu nhé.

Diệu Anh bĩu môi, ai thêm Hải Đăng lo chứ? Là cậu tình nguyện mà, cô đâu có ép. Hải Đăng xắn tay áo lên đến trước bồn rửa bát, Diệu Anh biết điều tránh sang một bên, nhưng cô không rời đi, chăm chú nhìn từng hành động của Hải Đăng. Bị người khác nhìn lâu như vậy khiến Hải Đăng rất khó chịu, cậu ngưng động tác của mình lại giây lát, trừng mắt cảnh cáo Diệu Anh.

– Cậu mau bước vào phòng cho tôi! Nếu không đừng trách tôi ác độc xấu xa.

Cảnh cáo ngoài miệng vậy thôi chứ Hải Đăng làm gì có khả năng bắt nạt Diệu Anh chứ, chỉ cần cô nhấc mặt một cái đã khiến tâm tình cậu không vui rồi. Thế mà Diệu Anh tin thật, rất ngoan về phòng. Mãi đến khi Hải Đăng vào phòng rồi Diệu Anh vẫn không hay biết gì, có vẻ cô rất tập trung suy nghĩ vấn đề gì đó.

– Nghĩ gì vậy?

Hải Đăng vừa lau tóc vừa hỏi, cậu mạnh tay đến nỗi nước bắn hết lên người Diệu Anh.

Diệu Anh đứng xa thật xa Hải Đăng, tên này bị điên rồi. Vừa dầm mưa về có khi không chỉ Diệu Anh bệnh thôi đâu, không chừng trước sau Hải Đăng cũng bệnh thôi, vậy mà còn tưởng gì không biết.

– Phải làm sao tôi mới liên lạc được với Quỳnh Giao? Không thấy tôi về cậu ấy sẽ lo lắm.

Tất cả cũng chỉ là Diệu Anh lo xa thôi, Hải Đăng không nghĩ Quỳnh Giao sẽ lo lắng cho Diệu Anh nhiều đến vậy. Nếu thật sự như thế đáng lẽ ra Quỳnh Giao đã có mặt ở đây rồi, bởi vì Hải Đăng và Diệu Anh biến mất cùng lúc, đối với mọi người suy nghĩ đầu tiên của họ là đến nhà cậu để tìm Diệu Anh. Thế mà giờ Hải Đăng còn không thấy cái bóng của Quỳnh Giao ở đâu hướng chỉ là người.

– Cậu lo cho thân cậu trước đi. Lúc nào cũng lo lắng cho người khác như thế không mệt à?

– Tôi khỏe rồi, cậu không thể để tôi về nhà sao?

Hải Đăng sắp tức điên lên vì Diệu Anh rồi, có một vấn đề thôi mà cô cứ kiêu mãi là thế nào. Ở nhà cậu bận lắm sao mà Diệu Anh cứ đòi về mãi như vậy.

– Cậu hãy thôi nói mấy điều vô ích đi. Đã thua rồi thì phải chấp nhận điều kiện chứ?

Rõ ràng Diệu Anh chỉ mới uống thuốc thôi, sắc mặt còn rất xanh thế mà vẫn luôn miệng nói mãi. Chẳng lẽ Diệu Anh không biết mỏi miệng à?

– Được rồi. Tôi sẽ ngủ đâu, cậu ngủ ở đâu?

Đáng lẽ ra Diệu Anh không nên hỏi thế mới phải, bởi cô đã nhìn thấy nụ cười rất xảo quyết trên môi Hải Đăng. Đúng là cái miệng lạnh chanh!

– Không lẽ cậu muốn chúng ta ngủ chung một giường?

– Cậu điên à? – Diệu Anh vớ lấy cái gối trên giường nhắm thẳng hướng Hải Đăng mà ném đi.

– Tất nhiên sẽ ngủ riêng rồi. Thế cậu hỏi làm gì?

Diệu Anh ním chặt môi, đó chính là hậu quả của việc thắc mắc quá nhiều thứ. Hải Đăng muốn ngủ đâu thì mặc xác cậu ta chứ, cô hỏi làm gì để người ta nắm thóp.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Buổi tối Hải Đăng bị Diệu Anh đuổi về phòng nhưng nửa đêm cậu vẫn mò sang xem tình hình Diệu Anh ra sao. Đừng nghĩ cậu có ý đồ xấu xa, Hải Đăng chỉ sợ Diệu Anh nửa đêm sốt cao thôi. Rất may là Diệu Anh chỉ cảm nhẹ thôi, uống thuốc kịp thời nên không sao cả. Hải Đăng ngồi thừ người bên giường ngủ, ánh mắt chuyên chú đặt trên người Diệu Anh, nhưng dường như lại xuyên qua cô nghĩ về một điều gì đó mơ hồ. Một lát sau Hải Đăng đứng dậy kéo rèm cửa sổ, bật đèn ngủ lên.

Chuyện hôm nay Hải Đăng nhìn thấy mặc dù đã nghe Diệu Anh giải thích rồi nhưng cậu vẫn không yên tâm. Hải Đăng rất tin tưởng Diệu Anh, cô đã nói cậu nhìn lầm thì chắc chắn là vậy, dù sao lúc đó Hải Đăng cũng đứng ở xa. Nhưng điều đó không có nghĩa Hải Đăng tin tưởng Duy Bảo. Linh tính mách bảo, à không, khẳng định một trăm phần trăm Duy Bảo cũng giống như cậu, có tình cảm với Diệu Anh.

Mười năm trước Hải Đăng đã để mất Diệu Anh rồi, không thể để mười năm sau vẫn như vậy được. Hơn nữa, Hải Đăng tin chắc rằng trên đời này không có người con trai nào hiểu rõ Diệu Anh và phù hợp làm một nửa còn lại của Diệu Anh hơn cậu cả.

Hải Đăng mở ngăn cuối của tủ quần áo ra, là một chiếc hộp gỗ. Thoạt nhìn có chút cũ kỹ nhưng đúng là vậy, chiếc hộp này đã lâu rồi và cả những thứ bên trong cũng có từ rất lâu, đó là những thứ của vài năm về trước. Thứ đầu tiên đập vào mắt Hải Đăng là chiếc nhẫn bằng nắp keng, đó là thứ đơn sơ nhất. Còn nhớ khi trước để chứng minh cho lời hứa của Diệu Anh, cậu đã tìm một cái nắp keng làm nhẫn "đính hôn", ban đầu Diệu Anh rất thích, cô còn nói sau này nhất định sẽ làm vợ cậu, cùng Hải Đăng sống chung dưới một mái nhà do chính cậu thiết kế. Nhưng một lần Hải Đăng sang nhà Diệu Anh chơi thấy cô vứt cái nắp keng trên bàn học, lúc đó cô đã nói đeo hoài đau tay lắm.

Thế là Hải Đăng xin lỗi, cậu giữ lại nắp keng đó cho đến bây giờ. Khi ấy Hải Đăng đã hạ quyết tâm sau này sẽ cầu hôn Diệu Anh bằng một chiếc nhẫn kim cương thật đẹp, cho cô một cuộc sống sung túc không lo về vật chất, tiền bạc. Muốn được như vậy yêu cầu đầu tiên Hải Đăng phải học thật giỏi, và đó là động lực khiến Hải Đăng có thành tích như ngày hôm nay.

Phía dưới nắp keng đó là một xấp giấy dày đã dần ngả màu. Khi hai người học lớp một rất xui xẻo không được xếp vào chung một bàn. Diệu Anh ngồi cách Hải Đăng những hai cái bàn, trong giờ học những lúc rảnh rỗi làm xong bài tập hai người thường viết thư tay rồi nhờ bạn bè trên dưới chuyển đi. Thậm chí có lần chuyển giấy lên xuống nhiều quá khiến Sarah phát bực hét lên giữa giờ học luôn, lần đó Sarah bị phạt đứng góc lớp cả tiết.

HD : Tan học ai đón cậu?

DA : Đi bộ về chứ biết sao giờ.

HD : Nếu vậy về chung luôn.

Có lẽ lúc đó Diệu Anh chỉ biết cười toe toét mừng rỡ vì có người đi bộ chung với cô, nhưng Diệu Anh không biết rằng vì cô Hải Đăng phải đi xe đạp ở trường. Sau khi hai người về đến nhà Diệu Anh rồi Hải Đăng mới bí mật trở về trường lấy xe đạp. Cậu biết Diệu Anh rất ghét đi một mình, cô không thích cô đơn.

HD : Biết hôm nay ngày gì không?

DA : Ngày gì cơ?

HD : Không biết thật đấy à? Hôm nay cậu không xem lịch sao? Cô dặn mỗi ngày ra khỏi nhà phải xem lịch để biết hôm đó thứ mấy ngày mấy mà

DA : Đâu có, tớ rất nghe lời cô dạy mà. Sáng nào tớ cũng xem lịch cả đấy. Nhưng ngày gì thì tớ không biết đâu.

HD : Thôi đi, tớ không thèm nói chuyện với cậu nữa. Bo xì!

Cái thời trẻ trâu nó là thế đấy! Hồi đó cứ hờ hững chả bo xì nhau nghỉ chơi thì còn chiều gì nữa đâu. Thế là Hải Đăng bo xì Diệu Anh thật, tan học cậu về nhà trước luôn, không thèm đợi cô như mọi hôm nữa. Mặc kệ Diệu Anh í ới gọi đằng sau Hải Đăng vẫn đạp xe đi về. Buổi tối Diệu Anh hậm hực sang nhà Hải Đăng, sau đó ném thẳng hộp quà trong tay vào người cậu, không nói không rằng chạy về mất. Từ trong chiếc hộp rơi ra chiếc đồng hồ, có một tấm thiệp ghi tên Diệu Anh và Sarah, thì ra hai người dồn tiền vào để mua quà sinh nhật cho Hải Đăng. Lúc nhỏ Hải Đăng rất thích sưu tập đồng hồ, mỗi lần xem ti vi cậu đều trầm trồ đồng hồ này đẹp, đồng hồ kia nam tính. Không biết trong tủ Hải Đăng có bao nhiêu đồng hồ tất cả nữa, đều là do mẹ chiều cậu mua chúng về. Lát sau Sarah gọi điện đến, cô kể Diệu Anh nhớ rõ sinh nhật Hải Đăng nhưng Sarah đã dặn phải nói là không nhớ để tạo bất ngờ.

Sarah không hề biết Hải Đăng sẽ phản ứng như vậy.

Lúc đó đã chín giờ rồi Hải Đăng vẫn sang nhà Diệu Anh, thấy cô đang học bài cậu mới xin lỗi, còn nói rất thích đồng hồ đó nữa. Diệu Anh luôn là người rất dễ người giận, Hải Đăng nói vài câu cô lại tươi cười hơn hờ ngay. Bọn họ không bao giờ giận nhau quá lâu được.

Hải Đăng vô tình liếc mắt sang chiếc đồng hồ trên tay, thì ra dù Diệu Anh có mất trí nhớ hay không, món quà cô muốn tặng cậu lúc nào cũng là đồng hồ. Còn rất nhiều những thứ linh tinh khác nữa nhưng Hải Đăng đã cất chiếc hộp về chỗ cũ, những thứ đó mãi mãi là hồi ức, khi cần có thể mở ra để hoài niệm. Bây giờ là hiện tại, mặc dù Hải Đăng và Diệu Anh đang ở chung một chỗ nhưng cậu luôn có cảm giác trái tim của cô không đặt ở nơi này.

- Anh, đối với cậu tôi là gì? Một chút tình cảm đặc biệt với tôi, cậu có không?

Đáp lại cậu chỉ là màn đêm tĩnh mịch, yên ắng.

Hải Đăng lặng lẽ rời khỏi phòng giống như cậu chưa từng bước vào đây. Đầu đó trên gương mặt Diệu Anh, một giọt nước mắt chảy dài...

~~~~~

Sáng sớm Diệu Anh đã thức dậy, cô mặc lại quần áo hôm qua của mình vào rồi về nhà, tất nhiên trước khi đi Diệu Anh không quên để lại mảnh giấy note dán lên cửa phòng để phòng trường hợp Hải Đăng không để ý.

Dọc đường về Diệu Anh cứ thơ thẩn như người mất hồn, đêm qua cô mệt nên khó ngủ. Diệu Anh biết Hải Đăng ngồi ra sàn xem cái gì đó, nhưng cô không có hứng thú để tìm hiểu. Cô đã nghe được câu nói cuối cùng của Hải Đăng trước khi ra ngoài, nhưng Diệu Anh không hiểu lý do tại sao Hải Đăng nói như vậy, lại càng không hiểu câu nói đó có ý nghĩa gì. Chẳng phải Hải Đăng đã có người con gái trong lòng rồi sao, không những như vậy còn thích cô ấy rất nhiều nữa, từ lúc năm tuổi cơ.

Nghĩ nhiều như đầu Diệu Anh đưa ra một kết luận chốt lại mọi vấn đề : Hải Đăng nửa đêm tâm tình không ổn nên mới hỏi bày hỏi bạ thôi. Người ta luôn nói ban đêm luôn là lúc con người suy nghĩ theo hướng trái ngược hoàn toàn với thường ngày, sự thật chứng minh điều đó đúng. Bởi vì Diệu Anh cũng vậy, cô không bao giờ đưa ra một quyết định quan trọng nào đó vào ban đêm, vì thời điểm đó không ổn.

Ở nhà không có Quỳnh Giao, lúc đầu Diệu Anh cứ nghĩ Quỳnh Giao đêm qua không về nhà. Nhưng khi nhìn thấy cửa bị khóa cô đã loại bỏ suy nghĩ đó ngay, bởi vì đêm qua gấp gáp ra khỏi nhà Diệu Anh sao có thể khóa cửa? Chỉ có thể là sáng sớm Quỳnh Giao đã ra khỏi nhà thôi. Khi đi ngang qua nhà bếp Diệu Anh có dừng lại một chút, gương mặt nhăn lại đôi chút, chén đĩa hôm qua vẫn còn. Điều quan trọng là phía đối diện chỗ Diệu Anh- tức là chỗ Hải Đăng ngồi hôm qua, tuy đĩa có dính chút thức ăn nhưng chén lại sạch bong. Hôm qua thực sự Hải Đăng không ăn gì cả sao?

Diệu Anh thật sự cảm thấy hối hận vì cô đã tham ăn húp hết bát cháo của Hải Đăng. Rõ ràng cả đêm qua cậu không có gì bỏ vào bụng. Haizzz, càng ngày Diệu Anh càng gây ra nhiều lỗi hơn...

Hải Đăng vừa định mở cửa vào phòng gọi Diệu Anh dậy đã thấy tờ giấy note mỏng manh trên cửa : " Tôi phải về nhà đây. Cảm ơn cậu đã chăm sóc nhé! Một ngày vui vẻ :) ". Cái kiểu tin nhắn gì thế này? Đã không nói không rằng im lặng bỏ về rồi còn chúc vui vẻ cái quái gì nữa. Hải Đăng mở cửa bước vào phòng, trên giường là chiếc váy của Sarah đã được gấp gọn gàng. Đầu đó trong căn phòng còn vẫn vương mùi hương thuốc về riêng Diệu Anh, thoang thoảng nhẹ nhàng, dịu dàng quấn quýt quanh chóp mũi. Căn phòng này trước đây chưa từng có con gái hiện diện, hôm nay lại có hơi thở của Diệu Anh, vì Diệu Anh đã từng ở đây nên Hải Đăng cảm giác được căn phòng này dường như có chút ấm áp hơn ngày thường.

Uể oải nằm lên giường, Hải Đăng mở to mắt nhìn trần nhà, có lẽ Diệu Anh đi chưa lâu, nệm vẫn còn hơi ấm của người. Diệu Anh, Diệu Anh, cái tên này đã khắc ghi vào tâm trí Hải Đăng theo từng năm tháng. Thử tưởng tượng một ngày Diệu Anh thật sự không có tình cảm với Hải Đăng thì sao, mặc dù cậu rất tự tin sẽ lay động trái tim cô nhưng ai có thể biết trước được mọi chuyện không phải ngược lại? Đến lúc đó Hải Đăng phải làm gì? Chúc cô hạnh phúc và tìm người con gái khác sao?

Ngót ngết mười hai năm rồi, thử hỏi một người chiếm giữ trái tim Hải Đăng suốt chừng ấy năm nếu muốn quên dễ lắm sao? Có như vậy đi chăng nữa Hải Đăng cũng sẽ cố gắng quên cô, ít nhất cậu sẽ không trở thành vật cản hạnh phúc của Diệu Anh.

Yêu một người, nhìn người đem lại hạnh phúc cho cô ấy không phải là cậu mặc dù rất đau lòng nhưng Hải Đăng tình nguyện chịu như vậy. Có trách thì trách Hải Đăng quá tệ hại, đến trái tim của một người con gái cũng lay động không nổi.

Điện thoại Hải Đăng hồng rồi nên mẹ cậu phải gọi sang điện thoại bàn, đây là một trong những phương thức ba mẹ Hải Đăng dùng để quản lý cậu, để chắc chắn rằng ở giờ quy định Hải Đăng có mặt ở nhà.

- " Điện thoại con bị sao mẹ gọi hôm qua tới giờ không được? "

- " Bị thấm nước mưa hồng rồi ạ. "

- " Ừ, mẹ chỉ muốn nhắc là gần vô học rồi con lo chuẩn bị đi là vừa. Năm nay lớp mười hai rồi đấy. "

- " Con nhớ mà, mẹ không cần nhắc đâu. "

Hoàng Thanh Liên trước giờ rất tin tưởng vào ý thức học tập của con trai, nhưng bà vẫn phải nhắc chừng Hải Đăng xem sao.

- " Được rồi. Nhớ giữ gìn sức khỏe, cần gì nói mẹ. À, dùng tiền trong thẻ mua điện thoại mới đi, mẹ sẽ gửi vào sau. "

- " Vâng. "

Hải Đăng ngắt máy rồi thay quần áo ra ngoài ngay. Mua điện thoại xong Hải Đăng lưu số điện thoại đã thuộc lòng từ lâu vào số một. Cậu gọi vào máy Diệu Anh, mãi một lúc rất lâu cô mới nghe máy, giọng nói còn có vẻ mệt mỏi.

- " Gì đấy? "

- " Đang ở đâu vậy? "

- " Nhà chứ đâu. "

- " Có muốn ra ngoài mua sách không, còn gần một tháng nữa là vào học rồi. "

- " Ok, cậu sang nhà tôi đi. Tôi chuẩn bị liền. "

Tầm mười phút sau Hải Đăng đã xuất hiện trước cổng nhà Diệu Anh, cậu chưa kịp bước vào Diệu Anh đã chạy ra. Cũng may tốc độ thay quần áo của Diệu Anh nhanh mới kịp với tác phong làm việc của Hải Đăng, cậu làm việc gì cũng nhanh gọn cả. Thấy Diệu Anh khóa cửa Hải Đăng mới lấy làm lạ.

- Quỳnh Giao đâu?

- Nó nhắn tin báo với tôi đã về quê rồi.

Hải Đăng gật đầu, chuyện Quỳnh Giao đi hay ở cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cậu cả, cái đáng nói là Quỳnh Giao và Diệu Anh gần đây hình không thân như trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Lắm lúc Diệu Anh nghĩ Hải Đăng thật rảnh rỗi, không biết phí điện. Hải Đăng đèo Diệu Anh bằng xe điện đi qua mấy tiệm sách rồi vẫn không ghé qua một lần. Cuối cùng mới dừng lại ở một nhà sách lớn rất xa nhà của Diệu Anh. Đúng là điên mà, biết bao tiệm sách gần không đi lại chọn nhà sách xa nhất.

Hai người không vội vào mua bộ sách mới ngay mà lượn lờ hết quầy sách này sang quầy sách khác. Hải Đăng đang bước đi bỗng dừng lại, dưới đất là một cái bookmark không biết rơi ra từ quyển sách nào. Sắc mặt Hải Đăng sau khi đọc dòng chữ in nghiêng trên bookmark thoáng chốc thay đổi, đúng hơn là cậu đang nghĩ về một người.

” Trên đời này, luôn có một vài người mà bạn không cách nào yêu, bạn nhất định phải phụ lòng họ. – Ngủ ngon Paris. ”

Quỳnh Giao, chính là người ngay lập tức xuất hiện trong đầu Hải Đăng sau khi cậu đọc xong câu đó. Hơn ai hết Hải Đăng hiểu rõ tình cảm của Quỳnh Giao dành cho cậu. Cô đã cố gắng thay đổi rất nhiều, hoặc nói cách khác là cố tỏ ra thật giống Diệu Anh. Vì trong suy nghĩ của Quỳnh Giao chỉ cần cô giống Diệu Anh thôi, Hải Đăng sẽ nhìn Quỳnh Giao với một ánh mắt khác. Nhưng hiển nhiên không phải như vậy, đối với Hải Đăng mà nói Diệu Anh là độc nhất vô nhị trong lòng cậu. Cho dù bây giờ trước mặt Hải Đăng xuất hiện một ” Diệu Anh ” thứ hai giống từ tính cách đến ngoại hình thì đó vẫn không phải là người con gái trong lòng cậu. Thật sự mà nói Quỳnh Giao rất tốt, cô rất quan tâm đến Hải Đăng, có thể nói xét về điểm đó Diệu Anh hơi hơn.

Nhưng biết làm sao được, tình yêu đâu phải dựa vào những cái đó.

Cảm xúc của Hải Đăng dành cho Diệu Anh là dựa vào trái tim, cậu chỉ đi theo tiếng gọi của con tim thôi. Hải Đăng cần Diệu Anh, Hải Đăng thích Diệu Anh, đó là sự thật!

Không phải Hải Đăng muốn tránh xa Quỳnh Giao, chỉ là nếu đã không có tình cảm tại sao phải cho Quỳnh Giao hi vọng? Hải Đăng có lỗi với Quỳnh Giao, cậu không phủ nhận điều đó. Nhưng Hải Đăng không thể đối tốt với Quỳnh Giao được, bởi vì cô sẽ hiểu lầm những hành động của cậu theo chiều hướng khác.

Bên này Diệu Anh cũng đang cầm trên tay một quyển sách, cô nhìn chăm chăm vào trang đầu tiên đã mấy phút rồi, hay nói đúng hơn là chỉ nhìn một câu trong đó.

” Nhất thời để lỡ thì sẽ lỡ cả đời, đời người có rất nhiều chuyện không có cơ hội quay đầu làm lại. – Đại Mạc Dao – Đồng Hoa.”

Có lẽ Diệu Anh thật sự đã bỏ lỡ một chuyện rồi. Hải Đăng là mối tình đầu của Diệu Anh, và cô cũng đã bỏ lỡ cơ hội thổ lộ với cậu. Nếu tối hôm đó Diệu Anh trả lời câu hỏi của Hải Đăng mọi chuyện đã khác, nhưng cũng rất may cô không hề cho Hải Đăng một đáp án, chỉ giả vờ ngủ. Trên đời này được mấy ai có thể cùng mối tình đầu của mình đi đến đầu bạc răng long chứ? Và Diệu Anh cũng không phải thành phần may mắn được hưởng phúc như vậy. Diệu Anh đã bỏ qua mối tình đầu của cô để đổi lấy tình bạn với Quỳnh Giao. Đây thật sự là một quyết định rất đau đớn nhưng Diệu Anh không hề hối hận. Hải Đăng, mãi mãi là người chiếm giữ một góc tuyệt đối trong trái tim Diệu Anh. Một năm nữa thôi, năm mười hai này là thời gian cuối cùng hai người được ở cạnh nhau. Sau này thời gian trôi đi, Hải Đăng vẫn là hồi ức đẹp đẽ nhất, có thể mỗi lần nhớ về cậu ấy đều khiến Diệu Anh bất giác mỉm cười.

Bất giác Diệu Anh ngẩng đầu nhìn về phía Hải Đăng, vô tình thế nào lại chạm phải ánh mắt trầm lắng chứa nhiều suy tư của cậu. Không hẹn hai người cùng lúc quay mặt sang hướng khác, giống như chột dạ, lại có phần muốn tránh né.

Hai người mua xong những đồ dùng học tập cần thiết rồi ghé vào quán cà phê sách gần đó. Cả hai không nói gì cả, chỉ im lặng ngồi bên cạnh nhau. Đôi khi không cần phải nào nhiệt òn ào làm gì, chỉ cần có thể an tĩnh ngồi cạnh nhau như vậy là tốt rồi.

Đến gần tối Diệu Anh mới được về nhà, mọi lần cô sẽ mời Hải Đăng vào nhà chơi một chút. Nhưng hôm nay cô không làm vậy. Có mấy sợi tóc bay bay trước mặt Diệu Anh, Hải Đăng giơ tay định giúp cô gạt ra sau tai nhưng Diệu Anh đã nhanh hơn lui về sau mấy bước, tự mình gạt mấy sợi tóc đó ra phía sau.

– Cậu về đi. Tôi mệt rồi, tạm biệt.

Không cần nghe Hải Đăng nói gì nữa, Diệu Anh đã bước vào nhà. Cánh tay Hải Đăng hệt hững giữa không trung, sau đó mới thất vọng thu tay lại. Không phải Hải Đăng không nhận ra Diệu Anh đang cố ý tránh mặt cậu, nhưng cậu không biết lí do tại sao cô làm vậy.

Hải Đăng không biết lúc cậu vừa phóng xe đi Diệu Anh đã đứng trên ban công dõi theo đến lúc bóng cậu mất hút sau con hẻm.

~~~~~

Chớp mắt tháng nghỉ hè cuối cùng cũng trôi qua, ngày mai đã là khai giảng rồi. Thời gian này Quỳnh Giao không hề ở nhà Diệu Anh, ban đầu cô về quê thăm họ hàng sau đó lên thành phố lại ở nhà bà. Thỉnh thoảng hai người có gọi điện hỏi thăm nhau vài câu rồi lại thôi, mối quan hệ thân thiết dần trở nên hơi hợt mà ngay cả Diệu Anh cũng không biết làm sao để có thể cứu vãn. Hải Đăng cũng như vậy, dạo này Diệu Anh không thấy Hải Đăng đâu cả, facebook không onl, điện thoại không nghe máy, căn hộ lúc nào cũng khóa cửa, giống như Hải Đăng đã bốc hơi khỏi đất Hà Thành này rồi vậy.

Diệu Anh đang chăm chú lướt facebook tiện thể chém gió vài câu với nhóm chat của lớp thì chuông điện thoại reo lên làm cô giật mình một phen. Là số điện thoại cố định nhà bà Quỳnh Giao.

– “Cháu nghe đây bà.”

– “Ừ, chào Diệu Anh nhé. Dạo này cháu có khỏe không?”

– “Vẫn bình thường ạ.”

– “Dạo này ít thấy cháu qua thăm bà đấy nhé. Có phải quên bà rồi không?”

Diệu Anh cười hi hi, cô nào dám quên bà chứ? Quỳnh Giao không sống ở nhà Diệu Anh nữa có nghĩa muốn tránh mặt cô, Diệu Anh mà qua tận bên đó nữa thì không hay.

– “Đâu có. Gần đây cháu có chút việc bận thôi mà.”

– “Thôi được rồi, bà hiểu mà. Nhưng mà Diệu Anh này, bà có chuyện muốn hỏi cháu.”

Ngay từ lúc biết bà gọi đến Diệu Anh đã hiểu ngầm được một số chuyện, bà không gọi chỉ để hỏi thăm, chắc chắn có chuyện gì cần đến Diệu Anh nói ra.

– “Vâng, bà cứ hỏi. Nếu biết cháu sẽ thành thật trả lời.”

Bà đã quen biết Diệu Anh lâu như vậy nên rất hiểu rõ cô. Diệu Anh là đứa trẻ ngoan, rất lễ phép và kính trọng người lớn. Bà tin những chuyện bà sắp hỏi đây Diệu Anh sẽ trả lời đúng sự thật.

– “Có phải cậu nhóc Quỳnh Giao để ý là bạn cùng lớp của hai đứa không?”

Tim Diệu Anh đập hẫng một nhịp, cô tắt facebook đi, cố gắng tập trung vào những gì bà đã hỏi, trả lời một cách tự nhiên nhất.

– “Vâng, cậu ấy tên là Hải Đăng.”

Dù không đứng trước mặt Diệu Anh nhưng bà đã tinh ý nhận ra Diệu Anh có gì đó không bình thường. Vừa rồi rõ ràng Diệu Anh đã do dự trước khi trả lời.

– “Đó là người như thế nào?”

– ” Rất tốt ạ. ”

Đây là sự thật. Hải Đăng thật sự là một người rất tốt và đáng để tin tưởng. Bây giờ như vậy, Diệu Anh tin sau này khi trưởng thành Hải Đăng sẽ là một người đàn ông tốt.

– ” Diệu Anh, cháu nghe bà nói đây. Bà hỏi cháu vì muốn biết mọi chuyện thôi. Cháu hãy trả lời thành thật, không cần giấu giếm gì cả. Bà không trách mắng gì cháu hết. ”

– ” Vâng, có gì bà cứ thoải mái nói đi. ”

Diệu Anh hít một hơi thật sâu, cô có dự cảm những lời bà sắp nói đây sẽ chẳng hay ho gì.

– ” Cháu và cậu nhóc đó, có phải đang thích nhau không? ”

Một chút nữa Diệu Anh đã đánh rơi điện thoại trên tay xuống giường, cô hoàn toàn chết sững khi nghe bà hỏi như vậy. Lẽ nào bà đã biết được chuyện gì rồi sao? Nhịp thở của Diệu Anh dần trở nên gấp gáp, dù cô đã cố tỏ vẻ tự nhiên nhưng vẫn không tránh khỏi chột dạ. Rõ ràng Diệu Anh thích Hải Đăng, rõ ràng bà đã nói đúng.

– ” Không có bà ạ. Bà nghe ai nói vậy? ”

Dù Diệu Anh đã nói sẽ trả lời thật lòng nhưng về chuyện này cô không thể nói sự thật ra được. Phải thừa nhận Diệu Anh có tình cảm với Hải Đăng nhưng cô đã lựa chọn bỏ đi, bây giờ cô không có tư cách để nói mình thích Hải Đăng. Cũng như Diệu Anh không nên nói chuyện đó cho bà biết, vì đó là bà của Quỳnh Giao.

– ” Bà đoán vậy thôi. Bà hiểu rồi, cháu ngủ ngon nhé! ”

– ” Vâng, bà cũng ngủ ngon. ”

Vọng lại bên tai Diệu Anh là những tiếng ” tút ” dài đầy lạnh lẽo, đây là lần đầu tiên cô nói dối bà.

” Xin lỗi bà rất nhiều. Cháu không thể làm khác được. ”

~~~~~

Bà Quỳnh Giao mệt mỏi thở dài, không cần đáp án từ chính miệng Diệu Anh bà cũng đã hiểu rồi. Hướng mắt về phía cửa phòng đóng chặt của Quỳnh Giao càng khiến bà phiền muộn hơn. Chưa lần nào Quỳnh Giao về thăm bà con bé lại có biểu hiện lạ như vậy. Cả ngày Quỳnh Giao chỉ nhốt mình trong phòng, đến bữa cơm mới nói chuyện vui vẻ được một chút. Có hôm bà giúp Quỳnh Giao dọn dẹp chăn gối mới phát hiện ra gối nằm ướt đẫm.

Lúc đó bà nghĩ đến có lần Quỳnh Giao nói thích cậu bạn chung lớp nào đó, rồi gần đây con bé lại chuyển sang ở với bà, ít liên lạc với Diệu Anh hẳn đi. Sống trên đời đã mấy chục năm rồi, đương nhiên có những chuyện không cần nói ra bà cũng hiểu. Từ biểu hiện của Quỳnh Giao đến thái độ của Diệu Anh bà đã gần như hiểu rõ mọi chuyện. Chỉ có điều việc này bà chỉ là người đứng ngoài xem xét, chẳng thể thay ai quyết định được.

Nhưng bà có thể khẳng định, người tổn thương sau cùng của chuyện này, chỉ có Quỳnh Giao mà thôi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Cái lũ 11 Anh D1, mà không, phải nói là lũ quý 12 Anh D1 sau ba tháng hè ” ngắn ngủi ” gặp lại nhau cái miệng liền được dịp hoạt động hết công suất. Chuyện gì cũng lôi ra nói, chém gió xuyên lục địa từ lớp này sang khối kia, rồi đến tận trường nào đó.

- Ôi lớp trưởng ơi, nhớ máy quá à! Lớp trưởng càng ngày càng xinh lên nhỉ?

Diệu Anh vuốt phẳng lại tà áo dài, ngượng ngùng cười trừ. Thời gian nghỉ hè Diệu Anh toàn ăn chơi thả ga thôi, không ú lên là may lắm rồi chứ làm sao mà xinh hơn được.

- Diệu Anh này, Hải Đăng đâu sao không thấy nhỉ?

Nhắc mới nhớ, từ này đến giờ Diệu Anh không thấy bóng dáng Hải Đăng đâu.

- Kia kia, ủa mà không... hình như không phải đâu.

Hà "hót gơ" chỉ chỗ về phía nam sinh đang đi đến hướng Diệu Anh nhưng lại ngập ngừng đôi chút, nhìn thì giống Hải Đăng thật nhưng có gì đó khác khác. Trong lúc Hà "hót gơ" còn phân vân giữa Hải Đăng và một nam sinh lạ mặt Diệu Anh đã nhanh chóng nhận ra người đó là Hải Đăng. Đúng là cậu có khác thật, khác đến nỗi suýt chút nữa Diệu Anh đã nhìn không ra. Mái tóc bình thường ngày nào giờ đã được cắt kiểu undercut, tuy đồng phục vẫn phẳng phiu như ngày nào nhưng Hải Đăng hôm nay mặc lên có gì đó phong cách hơn, có lẽ là do phong thái của cậu đã khác trước, nói chung nhìn rất ngầu.

Quỳnh Giao mờ to hai mắt nhìn Hải Đăng, cậu lúc trước đã rất đẹp trai rồi bây giờ lại càng đẹp trai đến điên đảo thần hồn. Nhưng Quỳnh Giao không biết tại sao Hải Đăng lại thay đổi chóng mặt đến như vậy, cô kín đáo đánh mắt nhìn Diệu Anh. Nhìn bộ dạng Diệu Anh cũng đang rất ngạc nhiên, dường như cô không hề biết về sự thay đổi này của Hải Đăng.

- Chào lớp trưởng.

Diệu mạo có thay đổi đến đâu vẫn là Hải Đăng của ngày hôm qua, giọng nói của cậu vẫn trầm thấp quyến rũ như vậy. Diệu Anh ngẩng đầu nhìn Hải Đăng, vừa hay nhìn phải góc cạnh của gương mặt cậu, hình như Hải Đăng đã gãy đi rồi.

- Chào cậu, Hải Đăng. Năm cuối rồi, hi vọng chúng ta có thể thân thiết hơn.

Hải Đăng gật đầu, sau đó đảo mắt nhìn mọi người trong lớp, có vẻ cậu là người đến trễ nhất.

- Chào cậu, Quỳnh Giao.

- Ch... chào cậu.

Thật sự rất lạ nha! Quỳnh Giao không nghĩ Hải Đăng sẽ chào cô, bởi vì lúc cậu vừa đến đây ánh mắt đã hướng về phía Diệu Anh rồi. Quỳnh Giao luôn cảm thấy năm học mới này Hải Đăng sẽ là người đem đến nhiều bất ngờ nhất.

Và đến một ngày nào đó cuối năm học, Quỳnh Giao sẽ biết được suy nghĩ của cô hoàn toàn đúng...

Các lớp chỉ có mười lăm phút tán gẫu ở phòng học thôi, sau đó phải tập trung ở sân trường làm lễ khai giảng. Mỗi môn chuyên sẽ có một học sinh đại diện lên phát biểu, chuyên Anh người phát biểu hiển nhiên là Diệu Anh, bởi vì năm vừa rồi thành tích môn anh của Diệu Anh rất đáng khen. Chuyên Toán là Mạnh Hoàng, thật ra điểm phẩy trung bình cuối năm của Duy Bảo không bằng Hải Đăng nhưng vì Hải Đăng học 11 Anh D1 nên cậu không phải dân chuyên Toán để có thể được lên bục phát biểu.

Sau màn nhảy mở đầu "Boombayah" của khối mười một là bài phát biểu của Diệu Anh. Thật ra cô không chuẩn bị gì nhiều, phương pháp học tập như thế nào thì đem ra nói thôi. Trước khi Diệu Anh lên bục đã bị lũ con gái điệu đà trong lớp lôi đầu lại, dùng son tô đỏ cả môi cô. Diệu Anh không bao giờ trang điểm, cô luôn tuân theo phương châm "Để mặc mặc là đẹp nhất, thoải mái nhất" bây giờ môi của cô lại đỏ chót thật đáng sợ.

- Này này, không được đâu.

- Hôm nay thôi lớp trưởng à. Tội chắc chắn lũ con trai ở trường này sẽ ngắt ngay trước vẻ đẹp trời sinh của cậu.

Da của Diệu Anh bầm sinh đã trắng trẻo, còn rất mịn màng nữa, môi đỏ như vậy như tô điểm thêm cho gương mặt của cô, thật sự những lời bọn họ nói không sai. Hải Đăng ngồi ở hàng ghế đầu tiên thấy vậy chỉ biết lắc đầu. Càng nhiều chàng trai yêu thích thì sao chứ, chỉ khiến Hải Đăng mệt mỏi hơn trong việc đối phó với bọn họ thôi.

- Hm... Chào mọi người, tôi là Diệu Anh 12 Anh D1. Hôm nay tôi rất hân hạnh được đứng đây truyền đạt với mọi người phương pháp học tốt môn ngoại ngữ, cái tôi nói ở đây là tiếng Anh nhé. Thật ra tôi không giỏi tiếng Nhật hay tiếng Pháp gì đâu, đó không thuộc môn chuyên của tôi.

Ở phía dưới rộ lên tràng cười sảng khoái, sau đó vỗ tay một lượt trước khi Diệu Anh nói tiếp. Một khối sẽ có một lớp học tiếng Pháp và một lớp học tiếng Nhật thay cho tiếng Anh, Diệu Anh không học đương nhiên cô không chuyên rồi.

- Nào nào, bây giờ tôi nói tiếp được chưa?

Diệu Anh vừa hỏi như thế bên dưới đã im lặng hẳn đi, cô cười nhẹ một cái sau đó mới tiếp tục. Vô tình Diệu Anh không biết nụ cười của cô đã khiến đa số nam sinh ở đây hai mắt sáng lấp lánh như đèn pha, dán chặt lên người Diệu Anh. Hai tai Hải Đăng nghe Diệu Anh nói, nhưng hai mắt lại đảo quanh khắp nơi, bọn con trai này thật sự đã mê mẩn con dâu của mẹ cậu rồi. Đúng là phiền phức mà!

Kết thúc bài phát biểu phía bên dưới vỗ tay rần rần, còn có tiếng huýt sáo rất hào hứng nữa, rõ ràng là của những nam sinh. Diệu Anh vừa đặt mông xuống ghế ngồi đã thấy Hải Đăng cầm ghế xuống chỗ cô. Cậu đưa cho Diệu Anh tờ khăn giấy, ám chỉ nhìn môi của cô, lắc đầu bất lực. Cản gì son môi bình thường Diệu Anh đã xinh lắm rồi.

- Không lau lớp son đó à? Hay là muốn tôi lau giúp?

Diệu Anh không có cơ hội gạt khăn giấy Hải Đăng đã trực tiếp lau đi lớp son trên môi cô. Cậu lau rất kỹ, dường như không muốn để lại một chút đỏ nào

trên môi Diệu Anh. Tự biết bản thân không thể nào ngăn Hải Đăng được nên Diệu Anh chỉ có thể lên nhìn về phía Quỳnh Giao. May quá, Quỳnh Giao không thấy, cô đang nghe Mạnh Hoàng phát biểu.

Những học sinh lớp bên cạnh nhìn thấy cảnh này ánh mắt chuyển sang vài phần mờ ám, bọn họ thật sự nghi ngờ Hải Đăng và Diệu Anh. Tuy cả hai người đều là học sinh xuất sắc nhưng có luật nào cấm học sinh giỏi không được yêu đương đâu chứ. Bằng cái iPhone 6 xịn của mình, nam sinh lớp bên cạnh đã nhanh tay chụp lại bức hình sắc nét, sau đó đăng lên forum của trường.

Vậy là ngày đầu tiên của năm học mới trường THPT Chuyên A một phen náo loạn với bức hình đầy ẩn ý của hai học sinh nổi trội.

~~~~~

Hải Đăng vừa về nhà điện thoại đã réo rất liên tục. Hôm nay là ngày gì không biết, sao mấy thằng bạn cứ liên tục gọi cho cậu vậy.

- " Khai mau, có phải mày có bạn gái rồi không? "

Đây là câu đầu tiên sao? Không có chào hỏi hay hỏi thăm gì cả, ập vô đã hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy làm sao Hải Đăng hiểu.

- " Cái gì vậy? "

- " Diệu Anh lớp mày, mày thích nhỏ đó chứ gì? Kề ra nhỏ đó cũng xinh, học rất giỏi nữa, đứng với mày quả là một đôi trời sinh. Mày cũng được lắm, giấu anh em kín như bưng. "

Tội nghiệp thanh niên kia trách móc một hồi mà Hải Đăng vẫn không có vẻ gì quan tâm lắm, chỉ đáp lại duy nhất một câu.

- " Ai nói mày nghe mấy chuyện đó? "

- " Mày tưởng chuyện mày làm không ai biết à? Rần rần trên forum trường kia. "

Một lần nữa thanh niên ở đầu dây bên kia thật đáng thương, Hải Đăng đập máy không thương tiếc. Cậu vừa vào forum trường đã thấy có hàng trăm người đang nhảy vào bình luận rồi.

- " Nhìn bọn họ thật sự rất giống tình nhân. "

- " Ai mà biết được sự thật chứ. Thường thì những người học giỏi toàn yếu ngầm thôi. "

- " Học chung lớp cũng rất dễ nảy sinh tình cảm mà. "

- " Nhìn xem, nhìn xem. Anh Hải Đăng nhìn chị Diệu Anh thật sự rất thâm tình nha. "

- " Ôi không! Anh Hải Đăng của em ơi, anh nở lòng nào bỏ em theo Diệu Anh vậy? "

- " Ô tô kê. Trái tim tôi tan nát rồi, Diệu Anh ơi! "

- " Wow! Học sinh gương mẫu cũng ghê gớm ghê ha! "

- " ... "

Cái quái gì vậy? Bức hình này là ai chụp được? Là ai đã đăng cái này lên? Mặc dù Hải Đăng thích Diệu Anh thật nhưng không có nghĩa cậu muốn hình ảnh của họ công khai ở khắp nơi như vậy. Không những trên forum trường mà confession trường cũng có. Hải Đăng thì nếu biết được kẻ nào đã đăng cậu nhất định sẽ xử đẹp.

- " Mọi người rảnh rồi quá sao? Giáo dục ngày càng cải cách kiến thức càng khó hơn sao mọi người không tập trung học đi? Lại đi lo bao đồng chuyện của người khác như vậy. Hôn nữa đây cũng là vấn đề riêng tư, giả sử mọi người bị người khác công khai chuyện riêng của mình lên mạng xã hội như vậy có thấy vui không? Vui lòng ngừng ngay việc này lại và xóa những bức hình đó đi. " - Hải Đăng Anh D1.

Dòng bình luận của Hải Đăng vừa xuất hiện đã có một số đông con người rảnh rồi vào trả lời bình luận ngay.

- " Nói như vậy anh không phủ nhận chuyện này? Anh thật sự thích chị Diệu Anh sao? "

- " Oh no, unbelievable! "

- " Mặc dù rất đau lòng nhưng em ủng hộ anh và chị Diệu Anh đến với nhau. Hãy bỏ qua dư luận và tiến đến nhau đi! "

- " Mau tán Diệu Anh đi, Hải Đăng mà tán sẽ đổ ngay thôi. "

- " Thế là thừa nhận rõ ràng rồi! Mấy bạn nữ ngưng ảo tưởng về Hải Đăng đi nhé, còn có rất nhiều chàng trai xứng với các bạn hơn đấy. Chẳng hạn như tôi :v "

- " Chỉ nói không muốn việc riêng tư bị đem ra bàn luận thôi chứ không phản bác là thích nhau thật rồi. Ôi, thật dễ sợ! "

- " ... "

Hải Đăng phát đầu đầu với mấy bình luận đó, đầu óc bọn họ đang nghĩ cái gì vậy, không hiểu cậu muốn nói gì sao? Bây giờ Hải Đăng không hỏi đầu cái nhau với bọn họ nữa, cậu bấm số gọi sang Diệu Anh. Mặc dù Hải Đăng có lưu số của Diệu Anh nhưng mỗi khi gọi cho cô Hải Đăng đều thích bấm từng số hơn, điều đó chứng minh cậu thuộc lòng số điện thoại của Diệu Anh.

- " Diệu Anh nghe đây. "

- " Cậu xem mấy cái hỗn loạn trên forum trường rồi chứ? "

- " Xem rồi. "

Diệu Anh vừa nhóp nhép nhai táo vừa nói vọng qua phía bên kia. Chính Quỳnh Giao là người nói cho Diệu Anh biết, nhưng Diệu Anh không thấy chuyện này quan trọng lắm. Đó là những tin đồn, mà đã là tin đồn rồi càng phản ứng kịch liệt sẽ chỉ khiến bọn họ nghi ngờ hơn thôi, tốt nhất cứ im lặng như vậy để họ bàn tán đã miệng rồi thôi. Diệu Anh đã nói rõ với Quỳnh Giao rồi, chuyện này cô không cảm thấy mình có lỗi bởi vì Diệu Anh và Hải Đăng không hề trong mối quan hệ yêu đương, chuyện Quỳnh Giao tin hay không Diệu Anh không bận tâm lắm.

- " Tôi có nói với bọn họ nhưng... "

- " Tôi thấy bình luận của cậu rồi. Không cần đâu, mặc kệ họ đi. "

Vậy mà Hải Đăng cứ tưởng Diệu Anh sẽ hét rống lên bảo cậu ngay lập tức dùng mọi cách ngưng những tin đồn đó lại. Ai mà ngờ được Diệu Anh lại bình thản đến vậy, xem ra không chỉ mỗi Hải Đăng trong thời gian này thay đổi mà Diệu Anh cũng không giống trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Đầu năm giáo viên xếp lại chỗ ngồi mới thế quái nào Diệu Anh và Hải Đăng một lần nữa tụ họp về một bàn. Rõ ràng giáo viên đã nói những em giỏi không được ngồi với nhau cơ mà, công bằng ở đâu khi Diệu Anh và Hải Đăng ngồi cùng nhau?

Học kì này Quỳnh Giao ngồi rất xa chỗ của Diệu Anh. Trong khi Diệu Anh và Hải Đăng ngồi ở bàn bốn tổ bốn thì Quỳnh Giao ngồi tít ở bàn đầu tổ một. Mỗi ngày Quỳnh Giao nhìn qua đều thấy Hải Đăng nói gì đó với Diệu Anh, dường như mỗi lúc ở cạnh Diệu Anh cái miệng Hải Đăng luôn hoạt động hết công suất.

Mới đầu năm Hải Đăng đã gặp đủ thứ chuyện phiền phức rồi, đầu tiên là mấy cái tin đồn nhảm nhí đó. Kế đến là những nam sinh không biết xấu hổ theo đuôi Diệu Anh một cách quang minh chính đại ngay khi tin đồn đó chưa lắng xuống. Rồi bây giờ lại là nữ sinh các khối đứng trước cửa nhòm ngó Hải Đăng, ồn ào như vậy hại cậu chẳng thể nào làm bài toán khó Diệu Anh nhờ giải hộ được.

– Xem ra không gian không thích hợp để học rồi.

Diệu Anh thờ dài, ánh mắt chán nản hướng về nữ sinh bên ngoài cửa rồi lại nhìn đồng hồ quả đủ màu sắc trên bàn cô. Hiện tại Diệu Anh và Hải Đăng xem như đang chung một số phận, cậu có những fan nữ kia hò hét thì Diệu Anh cũng có mấy chàng trai tặng quà. Diệu Anh chẳng buồn mở nó ra xem bên trong là những thứ quà tặng gì, cô rất muốn trả lại nhưng rất tiếc, chẳng có ai kí tên ở phía cuối thiệp cả.

Ban đầu vừa mới tới lớp Diệu Anh và Hải Đăng cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy mấy hộp quà đủ màu sắc la liệt khắp mặt bàn, hầu như chẳng còn chỗ trống nào để cô đặt cặp xuống. Hôm nay có phải và ” linh tính “đâu? Trông bộ dạng Hải Đăng rất bức bối, cậu định quăng hết những thứ vớ vẩn đó vào thùng rác nhưng Diệu Anh đã nhanh hơn ngăn lại. Dù cô không thích nhưng đó cũng là món quà do người ta cất công chọn lựa, Diệu Anh không thể không biết cách ứng xử đem vứt được.

– Phiền phức chết đi được!

Đối với những người như vậy không phải chỉ dùng lời nói là có thể đuổi đi được, dùng một hành động nào đó đả kích đến họ may ra mới thành công.

– Hay tôi với cậu đóng kịch nhé?

– Đóng kịch?

Hải Đăng nhìn chăm chú Diệu Anh từ trên xuống dưới, ánh mắt cậu quét đến đâu liền khiến mặt Diệu Anh đỏ hơn vài phần. Nhìn cái gì vậy chứ? Lại làm sao?

Không hề nói trước kịch bản cho Diệu Anh biết Hải Đăng đã ôm chầm lấy cô, cầm tựa lên đỉnh đầu Diệu Anh, hai bàn tay đặt cố định ở eo Diệu Anh ngăn ý định chống đối của cô.

– Một chút thôi, chẳng phải cậu muốn đuổi đám con gái ồn ào đó đi sao?

– Có như vậy cậu cũng phải nói trước một tiếng cho tôi chuẩn bị chứ. Bất thành linh...

” Suyt ” – Hải Đăng khẽ ngắt lời Diệu Anh, chỉ cần như vậy Diệu Anh đã tự động im lặng. Dù sao chuyện này cũng có ích cho Diệu Anh, đuổi được đám người kia đi Diệu Anh mới có không gian yên tĩnh học bài. Hiếm lắm Diệu Anh mới ngoan ngoãn nghe lời như vậy, tại sao Hải Đăng không nhân cơ hội hưởng thụ một chút? Một công đôi chuyện, không, ba chuyện mới đúng, có thể đuổi được đám người kia đi, vừa có thể được ôm Diệu Anh, hơn nữa càng khiến cho mấy nam sinh mê mẩn Diệu Anh biết cô chỉ thân thiết với Hải Đăng thôi. Diệu Anh nghĩ thơ không hề hay biết phía trên đỉnh đầu mình nụ cười của Hải Đăng đến cỡ nào gian xảo.

Nữ sinh đứng bên ngoài hành lang thấy cảnh đó con tim như vỡ vụn, Hải Đăng của bọn họ, sao có thể ôm Diệu Anh ngay giữa lớp học trước mặt nhiều người như vậy? Chẳng lẽ hai người đó thật sự yêu nhau sao? Không thể nào! Sao Hải Đăng vừa mới chia tay Mai Quỳnh Giao đã chuyển sang Diệu Anh rồi? Nam thần ” sói ca ” của bọn họ không thể là người thay đổi nhanh như thế được.

Khuôn mặt của Diệu Anh hướng về phía cửa vô tình nhận được vô số ánh mắt của đám người kia. Có rất nhiều người trên mặt lộ rõ vẻ ngưỡng mộ, một số khác thể hiện rõ sự ghen ghét, phóng ánh mắt như viên đạn về phía Diệu Anh. Haizzz, cái số nó thật là khổ! Bao giờ Diệu Anh cũng phải hứng chịu mấy chuyện như vậy. Một lát sau đám người đó dần tản đi, cứ tiếp tục đứng đây xem chi có tự ngược thì giác thôi.

Diệu Anh thấy vậy lập tức đẩy mạnh người Hải Đăng ra, phui phui lại tà áo dài. Hải Đăng nhìn ra phía cửa lớp rồi lại đảo mắt nhìn qua gương mặt đỏ hồng của Diệu Anh, bật cười trước vẻ ngượng ngùng của cô.

– Hai chúng ta có phải lần đầu ôm nhau đâu mà cậu phản ứng gớm thế?

– Cậu toàn đem lại xui xẻo cho tôi thôi!

Diệu Anh hậm hực rồi đi, cô phải xuống căn tin mua nước uống cho hạ hỏa bớt mới được, mặt cô nóng quá đi mất!

Trùng hợp thế nào ở ngay căn tin Diệu Anh cũng gặp được người quen, sau lần đó Diệu Anh chưa hề gặp lại Duy Bảo. Nói đúng hơn cô đã tránh mặt triệt để, dù sao chuyện Duy Bảo tỏ tình vẫn luôn là vương mắc trong lòng Diệu Anh. Duy Bảo thấy Diệu Anh có ý định đi ngang qua cậu liền kéo cánh tay của cô lại.

– Không thấy tôi sao? Cậu đang gấp lắm à, có thể nói chuyện một chút được không?

Đến lúc này rồi Diệu Anh không thể tránh mặt được nữa, cô nán lại trước mặt Duy Bảo, sau đó lặng lẽ gạt tay cậu ra. Sự tiếp xúc này vô tình khiến cho Diệu Anh cảm thấy không thoải mái.

– Haizzz... tôi biết cậu rất khó xử vì tình cảm của tôi, nhưng mục đích của tôi nói ra những điều đó không phải để cậu tránh xa tôi. Diệu Anh, có thể bây giờ cậu không thích tôi, nhưng tôi sẽ cố gắng. Yên tâm, tôi sẽ không để cậu phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Diệu Anh thở dài, tình yêu thật sự rất phức tạp mà!

– Duy Bảo, tôi không thích cậu. Xin lỗi phải nói thẳng như vậy nhưng cậu đừng vì tôi mà cố gắng gì cả.

– Theo đuổi người con gái mình thích còn không làm được tôi còn xứng đáng làm đàn ông sao?

Cạn lời rồi. Diệu Anh không biết phải trả lời như thế nào nữa, cô bước qua người Duy Bảo, đi mất. Ánh mắt Duy Bảo nhìn theo Diệu Anh đa phần sầu não, cậu biết trước lần này theo đuổi Diệu Anh kết quả sẽ không mấy khả quan. Tình cảm của Diệu Anh dành cho Duy Bảo dừng lại ở mức nào cậu hiểu rất rõ, nhưng cậu vẫn hi vọng theo thời gian những cố gắng của cậu sẽ để lại dấu ấn trong lòng Diệu Anh. Có lẽ một ngày nào đó, trong mắt Diệu Anh sẽ có hình bóng của Duy Bảo.

– Nhìn theo cô ấy như vậy sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy.

Không biết từ lúc nào Hải Đăng đã đứng trước mặt Duy Bảo, ánh mắt lộ rõ vẻ không chút thiện ý. Cậu theo Diệu Anh đến đây thì bắt gặp cô cùng Duy Bảo đang nói chuyện, Hải Đăng vừa định xen ngang đã thấy Diệu Anh bỏ đi trước. Xem ra Duy Bảo không thuận lợi trong việc chiếm lấy tình cảm của Diệu Anh rồi.

– Tại sao phải hiểu lầm? Rõ ràng tôi thích Diệu Anh.

Hải Đăng nhúu chặt mày, cậu không nghĩ Duy Bảo có thể đứng trước mặt Hải Đăng thừa nhận thẳng thắn như vậy.

– Chẳng lẽ cậu muốn cả trường này biết cậu thích Diệu Anh?

Xung quanh chỗ Hải Đăng và Duy Bảo đứng có rất nhiều người, không biết lời của Duy Bảo lúc này đã lọt vào tai ai rồi. Có khi tin đồn mới lại xuất hiện nữa thì mệt lắm.

– Có gì không được? Chẳng lẽ cậu muốn cả trường này biết hai chúng ta cùng thích một cô gái?

Một lời của Duy Bảo chọc đúng vào điểm yếu của Hải Đăng. Bởi vì Hải Đăng rất quan tâm đến suy nghĩ của Diệu Anh, chỉ cần Diệu Anh ghét, Hải Đăng cũng sẽ không thích. Diệu Anh không muốn có tin đồn liên quan đến cô, chắc chắn Hải Đăng sẽ không để mọi người biết Duy Bảo và Hải Đăng cùng thích Diệu Anh.

Hai nam sinh nổi bật nhất trường đối mắt nhìn nhau, người ngoài nhìn thoáng qua đã biết giữa hai người có ý đồ địch. Vóc dáng của Hải Đăng và Duy Bảo tương đương bằng nhau nên khi hai người họ đứng chung một chỗ không tránh khỏi bị người khác đem ra so sánh. Có người nói Hải Đăng trông được hơn Duy Bảo rất nhiều, nhưng có người lại nói Duy Bảo thân thiện hơn Hải Đăng, về ngoài của Hải Đăng khó gần quá. Lại có người khác nói Hải Đăng là mẫu soái ca lạnh lùng, như thế mới hấp dẫn.

Những lời bàn tán của mọi người hiển nhiên không thể lọt vào tai của Hải Đăng và Duy Bảo. Trong đầu của họ chỉ nghĩ về Diệu Anh và đối phương, những chuyện khác giây phút này đều trở nên không quan trọng.

– Tôi nghĩ cậu nên bỏ cuộc đi, Diệu Anh sẽ không thích cậu đâu.

Nói ra những lời đó chứng tỏ Hải Đăng đã đánh cược cả niềm tin của cậu vào Diệu Anh. Hải Đăng làm gì nắm bắt được trái tim của Diệu Anh mà chắc chắn cô sẽ không lay động trước Duy Bảo chứ? Nhưng cậu tin, Diệu Anh sẽ không thể đâu, cô sẽ không có tình cảm gì hơn mức bạn bè với Duy Bảo. Nếu có Diệu Anh đã không bỏ mặc Duy Bảo mà chạy đến nhà Hải Đăng giữa cơn mưa tầm tã như vậy.

– Cậu có tư cách gì nói tôi như thế? Nếu người vừa nói câu đó là Diệu Anh tôi sẽ bỏ cuộc, nhưng rất tiếc, cô ấy không nói như vậy.

Hai bàn tay Hải Đăng nắm lại thật chặt, sau đó ” Hừ ” một tiếng rồi bỏ đi. Duy Bảo cũng không nán lại lâu mà về lớp luôn. Hơn ai hết Duy Bảo biết rõ Hải Đăng hoàn toàn có thể nói cậu bỏ cuộc. Bởi vì cậu ta có được thứ quan trọng nhất để giải quyết tất cả vấn đề, Hải Đăng chiếm được trái tim của Diệu Anh. Trong trái tim của Diệu Anh có hình bóng của Hải Đăng, ngay từ khi bắt đầu Duy Bảo đã định sẵn thua Hải Đăng một khoảng cách xa. Cậu phải làm thế nào để đẩy lùi hình bóng của Hải Đăng trong lòng Diệu Anh, và Duy Bảo sẽ thay thế vị trí đó.

Nhưng liệu việc đó có dễ không? Duy Bảo có khả năng làm điều đó chứ?

Chen chúc cả nửa ngày trời Diệu Anh mới mua được chai nước suối, cô cảm thấy càng ngày nữ sinh trong trường càng ghét Diệu Anh ra mặt. Rõ ràng Diệu Anh là người đến trước, vậy mà mấy bạn học nữ đến sau cứ xô qua đẩy lại cuối cùng Diệu Anh bị cho ra rìa luôn. Thật là bất công!

– Diệu Anh, tao với mày nói chuyện chút đi.

Vừa mới uống được ngụm nước Quỳnh Giao đã xuất hiện trước mặt Diệu Anh, vẻ mặt trông rất chi là không vui. Diệu Anh đã lơ mơ đoán được lí do vì sao Quỳnh Giao như vậy nên rất nhanh cô đã gạt đầu, theo sau Quỳnh Giao rời khỏi căn tin.

– Chuyện lúc này ở trong lớp là thế nào? Mày sợ không ai biết đến tin đồn của hai người sao? Mày muốn chứng minh điều gì? Rằng hai người thật sự là một cặp?

Trái với sự kích động của Quỳnh Giao, Diệu Anh rất bình tĩnh, cô uống hết gần nửa chai nước mới trả lời.

– Sao vậy? Mày không thấy lớp chúng ta rất ồn sao? Tao và Hải Đăng làm vậy chỉ muốn đuổi những thành phần tạo tiếng ồn đi thôi.

– Hết cách rồi sao?

Quỳnh Giao trợn ngược mắt nhìn Diệu Anh, sao cô có thể nói ra mấy lời đó không chút ngượng miệng như vậy. Rõ ràng cách đây mấy ngày Diệu Anh còn nói giữa cô và Hải Đăng không có gì, sao bây giờ lại... .

– Biết sao được? Tao thấy ý của Hải Đăng cũng hay nên làm theo thôi.

– Nói đi, mày thích Hải Đăng rồi có phải không?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Diệu Anh vừa định xoay người bỏ đi liền dừng lại, cả người cứng đờ. Câu hỏi bất chợt của Quỳnh Giao như điểm trúng huyết Diệu Anh, cả cơ thể cô bất động, đầu óc cũng ngừng hoạt động. Phải mất một lát sau Diệu Anh mới lấy lại tinh thần, cô rất bình thản đáp lời.

- Nếu đúng như vậy thì sao? Mà không phải vậy thì sao?

- Cái gì?

Quỳnh Giao lùi về sau mấy bước, kinh ngạc nhìn Diệu Anh. Cô thật sự thích Hải Đăng? Không phải Diệu Anh từng nói cô sẽ không bao giờ thích Hải Đăng sao? Không phải Diệu Anh từng hứa sẽ không giành giật người yêu với Quỳnh Giao sao?

- Không cần phản ứng như vậy đâu. Tuy tao thích Hải Đăng nhưng tao sẽ không giành cậu ấy với mày. Tao là người hứa sẽ giữ lời mà! - Diệu Anh mỉm cười nhẹ, đâu ai biết khi nói ra câu này trái tim cô đến cỡ nào đau thương - Món nợ tao cần phải trả cho mày quá lớn, là cả một tính mạng, so với việc không tranh giành Hải Đăng với mày không là gì cả. Xem như lần này tao sẽ trả lại một phần số nợ sinh mạng đó.

Diệu Anh không muốn nán lại lâu nữa, nếu ở đây thêm chút nữa nước mắt cô sẽ rơi mất. Hải Đăng, là người Diệu Anh dành nhiều tình cảm nhất. Là người cho Diệu Anh biết thế nào là rung động, cho cô biết cách quan tâm người khác, cũng khiến cô lo sốt vó khi cậu bị gì đó. Đối với Diệu Anh, Hải Đăng là người đặc biệt nhất chiếm một vị trí vô cùng lớn trong lòng cô.

Đang cảm cúi đi Diệu Anh thấy phía trước xuất hiện một đôi giày nam trông rất quen mắt, vừa ngẩng mặt lên nhìn đã thấy Hải Đăng tươi cười trước mặt cô. Đến lúc này rồi Diệu Anh không thể ép nước mắt trở về tuyến lệ được nữa, Hải Đăng như một chất xúc tác khiến nước mắt Diệu Anh tuôn trào như vỡ đê. Diệu Anh lấy hai tay che mặt, cô thật sự không muốn nhìn mặt Hải Đăng.

- Anh, làm sao vậy? Mau ngẩng mặt lên tôi xem. Ai làm gì cậu rồi? Mau nói tôi nghe, đừng khóc như vậy.

Cứ hể Hải Đăng thấy Diệu Anh khóc là luống cuống cả lên, cậu không biết bây giờ nên dỗ thế nào để Diệu Anh nín khóc. Không còn cách nào khác Hải Đăng ôm Diệu Anh vào lòng, hai tay vỗ nhẹ lưng cô. Trong ti vi người ta hay làm vậy lắm, Hải Đăng nghĩ chỉ có như thế mới có thể xoa dịu tâm tình Diệu Anh. Nhưng cậu không hề biết cách làm này phản tác dụng, Diệu Anh ở trong lòng Hải Đăng khóc ngày một to hơn.

- Nín đi! Làm ơn đừng khóc nữa có được không, tôi sẽ lo lắng đấy!

- Tại sao... tại sao cậu lại tốt với tôi như vậy? Tại sao lại lo lắng cho tôi? Tại sao...

"Tại sao lại khiến tôi thích cậu nhiều đến vậy?" - Về sau chính là như vậy, nhưng Diệu Anh không có can đảm nói ra, cô để mặc nước mắt rơi, để mặc Hải Đăng vỗ về mình. Có lẽ chỉ khi ở bên cạnh Hải Đăng, Diệu Anh mới cảm thấy an toàn, muốn được dựa dẫm vào cậu.

- Ngốc! Chúng ta là bạn tốt mà...

Hai chữ "bạn tốt" biến thành lưỡi dao xuyên thẳng trái tim Diệu Anh. Phải rồi, cô phải tỉnh táo lại để nhìn ra vị trí của mình trong lòng Hải Đăng chứ. Đối với Hải Đăng mà nói Diệu Anh chỉ là lớp trưởng 12 Anh D1, là bạn cùng bàn mà thôi.

Diệu Anh vừa định xoay người bỏ đi liền dừng lại, cả người cứng đờ. Câu hỏi bất chợt của Quỳnh Giao như điểm trúng huyết Diệu Anh, cả cơ thể cô bất động, đầu óc cũng ngừng hoạt động. Phải mất một lát sau Diệu Anh mới lấy lại tinh thần, cô rất bình thản đáp lời.

- Nếu đúng như vậy thì sao? Mà không phải vậy thì sao?

- Cái gì?

Quỳnh Giao lùi về sau mấy bước, kinh ngạc nhìn Diệu Anh. Cô thật sự thích Hải Đăng? Không phải Diệu Anh từng nói cô sẽ không bao giờ thích Hải Đăng sao? Không phải Diệu Anh từng hứa sẽ không giành giật người yêu với Quỳnh Giao sao?

- Không cần phản ứng như vậy đâu. Tuy tao thích Hải Đăng nhưng tao sẽ không giành cậu ấy với mày. Tao là người hứa sẽ giữ lời mà! - Diệu Anh mỉm cười nhẹ, đâu ai biết khi nói ra câu này trái tim cô đến cỡ nào đau thương - Món nợ tao cần phải trả cho mày quá lớn, là cả một tính mạng, so với việc không tranh giành Hải Đăng với mày không là gì cả. Xem như lần này tao sẽ trả lại một phần số nợ sinh mạng đó.

Diệu Anh không muốn nán lại lâu nữa, nếu ở đây thêm chút nữa nước mắt cô sẽ rơi mất. Hải Đăng, là người Diệu Anh dành nhiều tình cảm nhất. Là người cho Diệu Anh biết thế nào là rung động, cho cô biết cách quan tâm người khác, cũng khiến cô lo sốt vó khi cậu bị gì đó. Đối với Diệu Anh, Hải Đăng là người đặc biệt nhất chiếm một vị trí vô cùng lớn trong lòng cô.

Đang cảm cúi đi Diệu Anh thấy phía trước xuất hiện một đôi giày nam trông rất quen mắt, vừa ngẩng mặt lên nhìn đã thấy Hải Đăng tươi cười trước mặt cô. Đến lúc này rồi Diệu Anh không thể ép nước mắt trở về tuyến lệ được nữa, Hải Đăng như một chất xúc tác khiến nước mắt Diệu Anh tuôn trào như vỡ đê. Diệu Anh lấy hai tay che mặt, cô thật sự không muốn nhìn mặt Hải Đăng.

- Anh, làm sao vậy? Mau ngẩng mặt lên tôi xem. Ai làm gì cậu rồi? Mau nói tôi nghe, đừng khóc như vậy.

Cứ hể Hải Đăng thấy Diệu Anh khóc là luống cuống cả lên, cậu không biết bây giờ nên dỗ thế nào để Diệu Anh nín khóc. Không còn cách nào khác Hải

Đặng ôm Diệu Anh vào lòng, hai tay vỗ nhẹ lưng cô. Trong ti vi người ta hay làm vậy lắm, Hải Đăng nghĩ chỉ có như thế mới có thể xoa dịu tâm tình Diệu Anh. Nhưng cậu không hề biết cách làm này phản tác dụng, Diệu Anh ở trong lòng Hải Đăng khóc ngày một to hơn.

- Nín đi! Làm ơn đừng khóc nữa có được không, tôi sẽ lo lắng đấy!

- Tại sao... tại sao cậu lại tốt với tôi như vậy? Tại sao lại lo lắng cho tôi? Tại sao...

"Tại sao lại khiến tôi thích cậu nhiều đến vậy?" - Về sau chính là như vậy, nhưng Diệu Anh không có can đảm nói ra, cô để mặc nước mắt rơi, để mặc Hải Đăng vỗ về mình. Có lẽ chỉ khi ở bên cạnh Hải Đăng, Diệu Anh mới cảm thấy an toàn, muốn được dựa dẫm vào cậu.

- Ngốc! Chúng ta là bạn tốt mà...

Hai chữ "bạn tốt" biến thành lưỡi dao xuyên thẳng trái tim Diệu Anh. Phải rồi, cô phải tỉnh táo lại để nhìn ra vị trí của mình trong lòng Hải Đăng chứ. Đối với Hải Đăng mà nói Diệu Anh chỉ là lớp trưởng 12 Anh D1, là bạn cùng bàn mà thôi.

Bạn cũng sẽ thích Tình yêu Cấp 2 Bởi PoBnGD 843K 51.5K Tôi ghét cô, đồ đáng yêu ! [DROP] Bởi Shibi08 37.4K 2.4K Đây, để ý đến tôi một chút đi chứ!!! Bởi PiscesH 72.2K 4.6K Cô Có Ngại Yêu Đầu Gấu Không? Bởi YuMinh0410 48.9K 3.9K Ê, sao tôi lại thích cậu được nhỉ? Bởi PThus9 28.4K 2.2K BẠN THÂN, TA THÍCH MI Bởi TiểuMiu_WS 54.1K 3.6K Tôi Sống Cùng Với Hot Face!!! Bởi MunBebe 45.7K 3.1K - Cảm ơn.

Một lần nữa Diệu Anh chủ động tránh xa Hải Đăng, cô không đợi cậu mà về lớp trước, tiết sinh hoạt không thể thiếu lớp trưởng được.

Hải Đăng ngơ ngác nhìn theo Diệu Anh, cái quái gì thế? Cảm xúc của Diệu Anh thay đổi nhanh như chong chóng vậy.

Có lẽ cả đời này Hải Đăng cũng không biết khi đó cậu đã chậm một phút, nếu cậu đến sớm hơn một chút thôi, vậy là sẽ nghe được những lời cậu luôn ao ước được nghe thấy từ chính miệng Diệu Anh rồi.

~~~~~

Quỳnh Giao ngồi thờ người ở ghế đá, từ góc độ này có thể nhìn thấy lớp học của cô. Cũng có thể nhìn thấy bàn của Diệu Anh và Hải Đăng ở tổ bốn. Mặc dù không biết họ nói gì nhưng Quỳnh Giao có thể thấy vẻ mặt lo lắng của Hải Đăng, giả như một lần Hải Đăng cũng lo lắng cho Quỳnh Giao như vậy thì tốt biết bao.

Cô không biết Diệu Anh có tình cảm với Hải Đăng từ bao giờ, nhưng Quỳnh Giao không ngạc nhiên về việc đó. Bởi vì một người tốt như Hải Đăng có người con gái nào là không xiêu lòng đây? Người ta thường nói những người đàn ông đào hoa như vậy phụ nữ rất khó để giữ chân, Quỳnh Giao đã từng bật cười trước câu nói đó.

Nhưng giờ nghĩ lại cũng thật đúng. Những ngày Hải Đăng làm bạn trai "hờ" của Quỳnh Giao có biết bao nữ sinh mặt dày vây quanh, nhưng cậu không tỏ vẻ gì xua đuổi họ cả, ngược lại rất thân thiện với họ mặc cho Quỳnh Giao khó chịu đến mức nào. Hành vi đó làm cho Quỳnh Giao cảm thấy bất cứ khi nào cô cũng có thể mất Hải Đăng. Nhưng việc lúc này trên lớp thì sao? Rõ ràng Hải Đăng là người chủ động ôm Diệu Anh, cậu muốn đuổi những nữ sinh kia đi sao? Quỳnh Giao tự cười bản thân mình, thật ra trong mắt Hải Đăng cô không là gì cả, Hải Đăng chưa bao giờ bận tâm đến suy nghĩ của Quỳnh Giao. Chỉ có Diệu Anh là tất cả! Diệu Anh không thích những nữ sinh gây ồn ào, Hải Đăng liền muốn đuổi họ đi. Có một khoảnh khắc Quỳnh Giao đã nghĩ Diệu Anh và Hải Đăng sinh ra là dành cho nhau, có những khi Quỳnh Giao đã nghĩ chỉ Diệu Anh chi phối được hành động và suy nghĩ của Hải Đăng.

Quỳnh Giao luôn thắc mắc tại sao phải là Diệu Anh? Tại sao vừa mới gặp nhau không lâu Hải Đăng đã thích Diệu Anh nhiều đến như vậy? Hai người họ có thật sự mới quen biết nhau năm lớp mười một hay không?

~~~~~

Kiểu như dạo này Diệu Anh cứ sao sao đấy, thỉnh thoảng hồn nó cứ treo ngược cành cây. Hỏi mãi cũng chả có phản ứng gì, giống như lời nói của Hải Đăng là gió thoảng qua tai vậy.

- Đây, làm cái gì ngồi thờ người ra vậy hả?

- Mình thích thì mình ngồi thế thôi!

Diệu Anh chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, băng quơ trả lời. Không để ý phản ứng của người bên cạnh ra sao.

Hải Đăng há hốc mồm nhìn cô, tỉnh vãi chương. Trả lời thế biết nói lại thế nào?

Hôm nay tiết Anh giáo viên bận nên người khác dạy thay, vậy mà này giờ mười lăm phút rồi cũng không thấy ai cả. 12 Anh D1 được dịp nghỉ sung sướng không thể tả, tùm ba tùm bầy lại chơi đủ thứ trò. Còn có cả lũ trẻ trâu lôi banh đưa ra chơi mới gồm chứ, cũng may cái không gian lớp hạn hẹp không đủ để chơi nhảy dây chứ không tụi nó cũng quất luôn trò đó rồi.

Cả lớp ai cũng biết tin đồn của Diệu Anh và Hải Đăng gần đây nhưng chưa bao giờ bàn tán gì cả, học chung lớp với nhau hết nên họ hiểu rõ giữa Diệu Anh và Hải Đăng là quan hệ gì, không cần người ngoài bàn ra lời vào bậy bạ.

- Lớp trưởng, sắp tới 20-11 lớp chúng ta có tiết mục gì tặng cô không?

Nghe lớp phó văn thể mỹ nói vậy mọi người đồng loạt quay sang nhìn, nhưng đợi mãi chẳng thấy Diệu Anh trả lời gì.

- Ê, cũng có nghe bà nói không đấy? Trả lời bà mau.

- Mình thích thì mình không trả lời thôi.

Lần này không chỉ Hải Đăng mà cả lớp cùng há hốc mồm nhìn Diệu Anh, lớp trưởng của bọn họ hâm chắc rồi. Huy " bà tám " hất mặt ám hiệu với Hải Đăng, hai chàng trai đối mắt nhìn nhau, trông rất ấn ý hiểu suy nghĩ của đối phương. Hải Đăng chỉ lắc đầu rồi nhún vai, bảo cậu tát Diệu Anh là không được rồi.

- Cũng không làm để bà làm. - Huy " bà tám " giờ tay tát vào má Diệu Anh, lưu ý là nhẹ thôi nhé. Tát mạnh một chút có khi Diệu Anh nổi điên lên tát lại không chừng khiến cậu sái cả quai hàm thì khổ - Thức tỉnh đi má!

- Cái gì vậy hả?

Diệu Anh quay phắt qua nhìn Huy " bà tám ", liếc xéo một cái mới phát hiện ra ai cũng đều đang nhìn cô. Huy " bà tám " phòng vệ rất kỹ lưỡng, hai tay ôm má tránh xa Diệu Anh một chút. Gi chữ lớp trưởng 12 Anh D1 nổi tiếng tính khí thất thường, mấy giây trước còn vui vẻ ai biết được vài giây sau đã nổi đóa lên mà mắng chửi chửi.

- Ôi Diệu Anh của tôi ơi! Tội tôi đang hỏi cậu văn nghệ 20-11 chúng ta hát hay nhảy cái gì để tặng cô chủ nhiệm đây.

Phúc " cặn " đẩy đẩy gọng kính, chẹp miệng liên tục. Đạo này Diệu Anh cứ sao đấy? Giống như có chuyện gì lo lắng, suy nghĩ vậy.

- Tùy mọi người thôi. Lớp trưởng như tôi rất vinh hạnh đứng sau hậu trường ủng hộ mọi người.

Lúc này Diệu Anh mới lấy lại tinh thần, vỗ ngực tuyên bố xem như vai trò của cô rất lớn. Được lần nữa lớn mặt to gan Huy lớp phó văn thể mỹ cảm quyền sách đánh vào đầu Diệu Anh mấy cái hại cô đau la oai oái.

- Sao bà đánh rồi mà cũng vẫn chưa tỉnh vậy hả? Bà là lớp phó bà có quyền, cũng mau lên sân khấu hát đơn ca cho bà.

- Cái gì? Cũng mơ à? Giọng chuy là giọng hay, dễ gì được nghe chứ.

Diệu Anh hất tóc làm kiêu, cổ tình trêu ngươi bạn lớp phó. Cả lớp được dịp cười sặc sụa, nói chứ ở lớp có hai con người này nói chuyện là vui nhất, cứ gặp mặt nhau mà mồm miệng chỉ chóc suốt.

- Đờ mờ cũng lớp trưởng! Bà nói sao cũng không nghe hả? Ở đây bà là quyền lực nhất nhé!

- Ôi sao nực cười thế! Chuy mới là lớp trưởng đây, 12 Anh D1 chuy đứng đầu nhá!

Bạn Huy " bà tám " hai mắt bốc lửa nhìn Diệu Anh, con nhỏ này nói sao cho chịu nghe lời đây? Lớp phó liếc mắt nhìn Hải Đăng, quyết định đổi đối tượng.

- Bạn Hải Đăng à, bạn lên hát nhé? Con nhỏ này nó không chịu hát đâu.

Tưởng gì, không có Diệu Anh cũng có Hải Đăng. Hai nhân vật này nổi như cồn ở khắp trường mà. Và lại hôm lễ ra trường năm ngoái của khối mười hai Hải Đăng đã lên hát rồi còn gì, hay không thể tả được.

- O sao lại đổi qua tôi thế nhở? Tôi sẽ phụ trách phần âm thanh cho mọi người, phần đấy quan trọng lắm đấy nhé!

Hải Đăng làm bộ ngạc nhiên lắm, hai mắt mở to nhìn lớp phó, diễn rất sâu, rất nhập vai. Cả lớp ai cũng nghĩ Hải Đăng không biết đùa, thường ngày cậu hơi ít nói một tí, soái ca lạnh lùng một tí, cũng hiếm khi thấy Hải Đăng cười. Bây giờ được chứng kiến mới biết Hải Đăng chẳng kém gì Diệu Anh cả, đúng là nòi nào úp vung nấy.

Ngán ngẫm nhìn đôi bạn cứng đầu, lớp phó văn thể mỹ chỉ biết bấm bụng cho qua. Một Diệu Anh đã đành, bây giờ còn thêm Hải Đăng nữa cậu làm sao chống lại cho nổi. Nhưng chắc chắn Huy " bà tám " này sẽ không bỏ qua cho Hải Đăng dễ dàng như vậy được, giọng hát hiếm có của Hải Đăng nhất định phải tận dụng triệt để.

- Này này cái cậu kia, trong cái lớp này cậu là tổ viên thôi nhé! Bà đây chức cao hơn nói gì phải nghe nấy chứ.

Diệu Anh che miệng cười, lại cái màn lạm dụng chức quyền cũ rích. Kiểu này lớp phó sao thắng nổi bạn học Hải Đăng đây?

- O thế tôi cũng phải có quyền tự do công dân, tự do ngôn luận chứ nhỉ? Tôi từ chối đấy, làm sao nào?

- Cũng... cũng... Hãy đợi đấy!

Hết đường nói nữa Huy " bà tám " tức giận về chỗ luôn, kiểu này chắc sau giờ học phải mua ly trà sữa đồ ngọt quá. Nhưng kiểu như lớp phó không biết giận dữ là gì ấy, giờ ra về lại ôm cặp xuống bàn Diệu Anh, ngỏ lời lần nữa.

- Này, bà không hát thật đấy à? Chẳng thương cô gì cả, công việc hậu trường bà nói tôi cũng làm được thôi.

Diệu Anh phì cười.

- Thôi được rồi. Cứ chọn người đi, có gì lựa chỗ tập. Tôi sẽ tham gia.

Vừa nói Diệu Anh vừa để ý Huy "bà tám" cứ nhìn sang Hải Đăng mãi, kiểu này muốn có Diệu Anh còn muốn cả Hải Đăng tham gia đây mà.

- Yên tâm đi, Hải Đăng cũng tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Hải Đăng đang thu dọn sách vở nghe Diệu Anh nói vậy chỉ biết ngẩn tò te nhìn theo cô và lớp phó ra về. Cái quái gì vậy? Cậu có nói sẽ tham gia đâu mà Diệu Anh phản như đúng rồi thế?

- Này, sao tôi lại bị dính vào cái vụ 20-11 chứ? Tôi có nói sẽ tham gia đâu.

Kể từ khi lên lớp mười hai đều đặn mỗi ngày Hải Đăng đều về chung với Diệu Anh và Quỳnh Giao. Thế quái nào lần nào Hải Đăng đều đi giữa, nhìn cứ kì kì sao ấy. Diệu Anh bấm bấm điện thoại nói chuyện với ai đó một lát sau mới ngẩng đầu nhìn Hải Đăng. Cô không giống lớp phó kia, đối với Hải Đăng không thể đem chức quyền ra nói được.

- Sao vậy? Năm cuối rồi ít nhất phải để lại kỉ niệm gì chứ. Nghĩ thử xem, sau khi tốt nghiệp mỗi người chúng ta đều sẽ thi ở một trường khác nhau, có người còn sang nơi khác học, còn có cả ra nước ngoài du học nữa. Nói hợp lớp chứ ai cũng bận rộn cả, làm gì có dịp để cả lớp đầy đủ cùng tụ họp chứ? Hơn nữa tham gia mấy cái này cũng thú vị mà, được gần gũi với mọi người hơn. Chung quy lại thì tôi chẳng thấy có gì không tốt cả, toàn điểm tốt không đấy chứ.

Hải Đăng không nói gì cả, chỉ âm thầm nhìn Diệu Anh, được cái lý luận là giỏi. Nói cả một tràng dài như vậy tóm gọn là muốn Hải Đăng tham gia thôi chứ gì, vậy mà cũng vòng vo.

- Được rồi, được rồi. Tôi tham gia là được chứ gì? Nói nhiều quá đi mất!

Nãy giờ Quỳnh Giao không nói gì cả, chỉ im lặng lắng nghe. Cũng gần cả tháng rồi Diệu Anh và Quỳnh Giao luôn giữ mối quan hệ "xa cách", mang tiếng bạn thân mà còn thua cả bạn bè trong lớp. Kể đứng giữa lại không biết gì cả, vô tư hồn nhiên thế nào quay sang hỏi Quỳnh Giao.

E hèm... một số bạn nói không đọc được chap 60. Sao lại thế nhỉ? Au đã up chap 60 xong mới up mấy lời chấn chỉnh đó nha! Cậu nào cũng đọc không được thì F5 lại xem sao nhé!

~~~~~

Hải Đăng đang thu dọn sách vở nghe Diệu Anh nói vậy chỉ biết ngẩn tò te nhìn theo cô và lớp phó ra về. Cái quái gì vậy? Cậu có nói sẽ tham gia đâu mà Diệu Anh phản như đúng rồi thế?

- Này, sao tôi lại bị dính vào cái vụ 20-11 chứ? Tôi có nói sẽ tham gia đâu.

Kể từ khi lên lớp mười hai đều đặn mỗi ngày Hải Đăng đều về chung với Diệu Anh và Quỳnh Giao. Thế quái nào lần nào Hải Đăng đều đi giữa, nhìn cứ kì kì sao ấy. Diệu Anh bấm bấm điện thoại nói chuyện với ai đó một lát sau mới ngẩng đầu nhìn Hải Đăng. Cô không giống lớp phó kia, đối với Hải Đăng không thể đem chức quyền ra nói được.

- Sao vậy? Năm cuối rồi ít nhất phải để lại kỉ niệm gì chứ. Nghĩ thử xem, sau khi tốt nghiệp mỗi người chúng ta đều sẽ thi ở một trường khác nhau, có người còn sang nơi khác học, còn có cả ra nước ngoài du học nữa. Nói hợp lớp chứ ai cũng bận rộn cả, làm gì có dịp để cả lớp đầy đủ cùng tụ họp chứ? Hơn nữa tham gia mấy cái này cũng thú vị mà, được gần gũi với mọi người hơn. Chung quy lại thì tôi chẳng thấy có gì không tốt cả, toàn điểm tốt không đấy chứ.

Hải Đăng không nói gì cả, chỉ âm thầm nhìn Diệu Anh, được cái lý luận là giỏi. Nói cả một tràng dài như vậy tóm gọn là muốn Hải Đăng tham gia thôi chứ gì, vậy mà cũng vòng vo.

- Được rồi, được rồi. Tôi tham gia là được chứ gì? Nói nhiều quá đi mất!

Nãy giờ Quỳnh Giao không nói gì cả, chỉ im lặng lắng nghe. Cũng gần cả tháng rồi Diệu Anh và Quỳnh Giao luôn giữ mối quan hệ "xa cách", mang tiếng bạn thân mà còn thua cả bạn bè trong lớp. Kề đứng giữa lại không biết gì cả, vô tư hồn nhiên thế nào quay sang hỏi Quỳnh Giao.

- Cậu có tham gia không?

- Hờ... tham gia? Tham gia cái gì cơ?

Hải Đăng nhú mày, dạo này Diệu Anh và Quỳnh Giao như người cối trên mới xuống ấy. Cứ ngơ ngơ ngác ngác thế nào, hỏi gì cũng không nghe, không biết gì cả.

- Tôi không nói lại lần thứ hai đâu. Mối miệng lắm! Hỏi Diệu Anh đi.

Linh cảm mách bảo nhất định Diệu Anh và Quỳnh Giao xảy ra xích mích gì đó, y như rằng Quỳnh Giao không hề mở miệng hỏi Diệu Anh, chỉ im lặng nhớ lại Hải Đăng đã nói gì.

- Chắc tớ sẽ tham gia. Dù sao cũng là hoạt động tập thể.

Vừa về đến nhà Diệu Anh đã mở cửa vào trước, nhưng Hải Đăng sớm đã nhìn ra ý định của cô, cậu nói Quỳnh Giao vào trong trước rồi kéo Diệu Anh lại, nghi hoặc nhú mày.

- Thời gian gần đây cậu sao vậy?

- Hừm? Tôi vẫn thế mà.

Diệu Anh né tránh ánh mắt chất vấn của Hải Đăng, không hiểu sao mỗi lần cô nhìn vào mắt cậu bạn thân lại cảm thấy rất có lỗi.

- Thôi được rồi, phải nhớ có chuyện gì đều có thể chia sẻ cho tôi đấy nhé!

Đương nhiên Hải Đăng có thể nhận ra Diệu Anh có chuyện khó nói, nhưng cậu không thể ép buộc cô nói ra được. Thuận tay theo thói quen Hải Đăng vò đầu Diệu Anh, mỗi lần như thế tóc cô đều rối cả lên. Diệu Anh cảm thấy bản thân thật điên rồi, rõ ràng Hải Đăng xem cô như con nít thế kia mà Diệu Anh vừa thấy tức cũng thấy thích, có gì đó thân thuộc lắm.

- Không lẽ tôi tới tháng trong người khó chịu cũng phải nói cho cậu biết à?

Đừng trách Diệu Anh, cô chỉ buột miệng nói ra không suy nghĩ thôi nhé. Một giây sau Diệu Anh phát hiện ra gương mặt người đối diện đỏ ửng lên, đây là lần đầu tiên cô thấy Hải Đăng đỏ mặt đến thế. Hóa ra cậu cũng trong sáng đến thế cơ à?

- Con nhỏ này... Tôi về đây.

Không cần nghe lời tạm biệt của Diệu Anh người nào đó đã ngượng chín mặt bỏ về mất. Diệu Anh nhìn theo không nhìn được "phì" cười thành tiếng, vô thức đưa tay lên xoa đầu mình. Tóc Diệu Anh có gì hấp dẫn lắm sao, cứ mỗi lần đứng gần một chút Hải Đăng lại xoa đầu cô là thế nào?

Cả đời này Diệu Anh không thể nhớ được đoạn kí ức cô quên đi chính là lí do dẫn đến thói quen kì lạ của Hải Đăng.

Ngày còn học mẫu giáo cuối tuần ai cũng nhận được phiếu bé ngoan cả, hôm đó cũng vậy. Chỉ có điều Diệu Anh thấy cô giáo xoa đầu Hải Đăng, sao cô không xoa đầu Diệu Anh như thế nhỉ? Trên đường về nhà Diệu Anh cứ ủ rũ mãi, hết nhìn phiếu bé ngoan lại nhìn sang Hải Đăng, mãi mới hỏi.

- Tớ không ngoan bằng cậu à?

- Sao Anh hỏi thế?

- Cậu đừng giấu, lúc nãy tớ thấy cô xoa đầu cậu rồi nhé! Hừ...!

Hải Đăng cất phiếu bé ngoan vào túi quần, quay sang xoa đầu Diệu Anh, dỗ ngọt.

- Thế này đúng không? Diệu Anh cũng rất ngoan mà!

- Nhưng cô không xoa đầu tớ...

- Ngốc! Do tớ không ngoan bằng cậu, cô xoa đầu tớ để khuyến khích tớ tiến bộ hơn.

Bị đại một lí do vậy thôi mà hai mắt Diệu Anh đã sáng như đèn pha, tin răm rắp. Cô bừa bãi nhìn Hải Đăng, lắc đầu chép miệng liên tục, sau đó mới chế bai cậu.

- Thế á? Vậy là Đăng không ngoan rồi, trề hừ người lớn sẽ không thương đâu.

Chẳng biết vì lí do gì mà Hải Đăng nghe xong lại lăn ra cười, liên tục xoa đầu Diệu Anh, xoa mạnh như dằn mặt cô vậy, đến mức hai bím tóc xù cả lên.

- Được được, Diệu Anh là ngoan nhất!

Cũng kể từ đó Hải Đăng đã có một thói quen là rất thích xoa đầu Diệu Anh, mặc kệ cô có ngoan hay không, cậu vẫn thích làm vậy.

~~~~~

Mỗi cái vụ hát bài gì hay diễn kịch cái gì 12 Anh D1 cũng không chọn được, có quá nhiều ý kiến bất đồng. Huy "bà tám" tức quá đập bàn rầm rầm, quát mấy lần cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nói thật chứ cái lớp như vậy chỉ có Diệu Anh là quán nôi.

- Im lặng! Mấy cung im hết cho bà nghe chưa!

Diệu Anh bên dưới nhức đầu càng thêm nhức đầu, xung quanh đã có mấy cái miệng nheo nhéo rồi, trên bục giảng còn có lớp phó la hét om sòm nữa. Chịu hết nổi Diệu Anh đứng dậy đập bàn quát.

- Có im hết không? Đã lớp mười hai rồi sao các cậu vô trật tự thế hả?

Ngay lập tức không còn âm thanh nào phát ra nữa, im lặng đến nỗi con muỗi vo ve bay qua cũng nghe thấy. Diệu Anh xoa xoa hai bên thái dương, sau đó mới nhẹ giọng đòi chút.

- Nói nhiều quá. Trên đời này còn có một phương thức lựa chọn là biểu quyết đấy các cậu, không biết hả?

Lớp phó văn thể mỹ đứng trên bục thờ phào nhẹ nhõm, cũng may có "sur từ Hà Đông" ra tay, nếu không để Huy quản lí hết có khi về nhà lại tắt tiếng không chừng. Sau khi Huy lớp phó đã chia đôi bảng ra rồi mọi người lần lượt lên biểu quyết. Kết quả cuối cùng hai bên bằng nhau, dưới sự nghiêm khắc của Diệu Anh mọi người đều thống nhất một ý kiến. Sẽ có hai tiết mục, một là kịch tiếng Anh - phở trương tài hùng biện của chuyên Anh A1 và một tiết mục song ca.

Chẳng hiểu thế nào tiết mục song ca đó lại rơi vào tay lớp trưởng và Hải Đăng. Còn lại tiết mục kịch là do mọi người trong lớp tham gia, tất nhiên ngoại trừ Diệu Anh, Hải Đăng và một số bạn làm công việc sau sân khấu. Mọi người ai cũng đồng tình chỉ có hai con người Diệu Anh và Hải Đăng cất lực lắc đầu từ chối.

- Tôi không hát được.

- Tôi không muốn hát.

Huy "bà tám" hai tay chống hông đến trước mặt hai người ngồi bàn bốn, lớn tiếng chỉ bảo.

- Nè nè cái bà kia, bà là lớp trưởng phải noi gương cho thành viên của lớp chứ. Bà nói mọi người tham gia mà giờ bà không chịu tham gia à?

- Nhưng...

- Còn ông này nữa, hát hay sao mà keo kiệt thế hả? Hát lần nữa cho mọi người thưởng thức âm nhạc cũng không được là thế nào?

- Tôi...

Rốt cuộc trước ánh mắt mong chờ của mọi người và cảnh cáo của bạn lớp phó Diệu Anh và Hải Đăng phải chấp nhận nghe theo sắp xếp.

Chủ nhật, từ sáng sớm mọi người đã tụ tập ở nhà Huy "bà tám" để tập luyện, nhà của lớp phó có cái sân rất lớn, tập luyện cực sướng. Nói tập vậy thôi chứ Diệu Anh và Hải Đăng rất rảnh rỗi, hai người chỉ việc hát một lần cho mọi người nghe rồi xem mọi người đóng kịch thôi.

Khánh Thư - bạn gái của Huy "bà tám" là người đề ra nên diễn kịch "Bà chúa tuyết". Tất nhiên bạn Huy lớp phó sẽ nghe theo sự sắp xếp của bạn gái rồi. Diệu Anh và mọi người không có ý kiến gì nên cũng gật đầu luôn.

Truyện kể về một người đàn bà góa chồng có hai cô con gái: một con đẻ và một con nuôi. Nhân vật chính là hai chị em không cùng huyết thống đó. Hai cô con gái tính cách và ngoại hình hoàn toàn đối lập với nhau. Cô con nuôi tính tình siêng năng, chăm chỉ, lại rất xinh đẹp nhé! Cô con đẻ lại lười biếng còn xấu xí nữa. Nhưng tất nhiên người đàn bà góa chồng phải thương cô con đẻ của mình hơn rồi, cuộc sống của cô con nuôi khi ở với hai người đó thật sự khổ sở.

Mới giới thiệu nhân vật thôi đã biết ai là nhân vật chính rồi, mọi người bốc thăm chọn vai và bạn học Khánh Thư đóng vai cô con nuôi. Khó một nỗi Khánh Thư chưa từng đóng kịch bao giờ vậy mà vẫn muốn lớp diễn kịch. Cứ đến phân đoạn nào Diệu Anh lại phải diễn trước cho Khánh Thư xem, đơn giản vì Diệu Anh rảnh nhất nơi này rồi.

Trong truyện có cảnh cô con nuôi giúp đỡ một cây táo sai trĩu quả bằng cách ôm thân cây và rung cho những quả táo chín rơi xuống hết. Kì lạ thay lúc đầu người đóng cây táo được chọn là Huy "bà tám", cơ mà thế quái nào lúc Diệu Anh đóng thử cho Khánh Thư xem cây táo lại hóa thành bạn học Hải Đăng. Diệu Anh hỏi thì Hải Đăng bảo cậu rảnh rỗi nên đóng thế để lớp phó học hỏi. Cây táo mà cũng không biết đóng à? Diệu Anh hết nhìn "cây táo" Hải Đăng rồi lại nhìn sang lớp phó đứng ở ngoài ngõ vào, Huy "bà tám" tệ đến thế cơ à?

Chẳng hiểu sao cái cảnh nó dễ thế mà bạn Khánh Thư diễn mãi không xong, hai Hải Đăng và Diệu Anh phải đóng thế cả buổi trời. Số lần "cô con nuôi" Diệu Anh ôm "cây táo" Hải Đăng đếm không xuể. Mãi đến lúc hoàng hôn buông xuống Khánh Thư và Huy lớp phó mới diễn xong cảnh đó, vậy là đi

tong cả buổi chiều tập luyện cho một cảnh duy nhất.

Diệu Anh uống ừng ực mấy chai nước suốt cùng một lúc, áo của cô đã ướt đầm mồ hôi. Cả buổi chiều phải chạy đi chạy lại ôm cái cây khổ oi là khổ! Bình thường Diệu Anh thấy Khánh Thư và Huy "bà tám" học tập trí nhớ tốt lắm mà, sao có mỗi một cảnh cũng không nhớ được thế kia. Người khổ nhất cũng chỉ có Diệu Anh mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Bạn học Quỳnh Giao thật xui xẻo khi sắm vai cô con đẻ. Trong truyện cũng có đoạn cô con đẻ gặp cây táo nhưng lại không giúp đỡ, mắng chửi rồi đi mất. Đến cả cơ hội chạm vào "thân cây" Hải Đăng cô cũng không có, chẳng những như thế mà còn mắng chửi cậu nữa chứ. Dù biết là đóng kịch nhưng Quỳnh Giao không thích tí nào.

Cả buổi phải mặc bộ đồ hóa trang cây táo nóng nực đến toát mồ hôi như nước mà Hải Đăng cứ cười tùm tùm suốt. Diệu Anh nhìn sang chỉ muốn đâm vào cái bàn mặt đỏ vài cái, nóng quá hóa điên rồi. Được cái nịnh nọt là tốt, thay xong đồ hóa trang ra Hải Đăng cầm cái quạt đến chỗ Diệu Anh, phe phẩy bên cạnh cô, cái nụ cười rất chi là đáng ghét nhé!

– Mệt không?

– Còn phải hỏi à?

Ôi trời đất ơi, vừa mệt vừa nóng chết đi được! Diệu Anh thề lần sau sẽ chẳng tốt bụng gì sất, lo bản thân mình trước đã. Tự nhiên đi rước cái cục vào thân chỉ cho khổ vậy nè...

Diệu Anh không hề để ý ở đằng xa bạn lớp phó và bạn Khánh Thư đang đứng tùm vào nhau cười khúc khích. Thú thật Khánh Thư không đóng kịch được thật nhưng Huy "bà tám" có tài diễn rất nhập vai nhé. Khổ nỗi bạn Hải Đăng "tốt bụng" quá, muốn giúp đỡ nên bạn Huy cũng tác thành luôn.

Thiệt tình tự nhiên Diệu Anh có thêm người hầu không công à, nhìn cũng trắng trẻo cao ráo đẹp trai lắm. Khổ cái phận ôsin nó thế! Ai bảo khiến Diệu Anh diễn hoài mệt đứt hơi chi rồi giờ phải ngồi quạt cho cô.

Mẹ của bạn Huy lớp phó cũng tốt dữ lắm, nấu cả nồi súp tobury đãi cả lũ đôi ăn 12 Anh D1. Ăn rồi mới biết Huy "bà tám" sướng lắm nhé, có người mẹ vừa chu đáo còn nấu ăn rất ngon nữa. Diệu Anh vừa ăn đã nghĩ ngay đến mẹ cô, ba mẹ đã đi công tác nữa rồi, tuy Quỳnh Giao đã dọn về ở với Diệu Anh nhưng cô vẫn cảm thấy trống vắng. Cô không giống những bé bạn khác, hằng ngày được ăn món do mẹ nấu và ăn cơm cùng với ba mẹ.

– Diệu Anh, cháu và cậu nhóc này là một đôi hả?

Mẹ lớp phó đưa bát súp cho Diệu Anh, đồng thời nháy mắt ẩn ý khẽ liếc sang phía Hải Đăng đang ngồi bên cạnh Diệu Anh. Trông Hải Đăng có vẻ như không hề nghe câu hỏi đó, vẫn từ tốn ăn súp. Nhưng cả lớp ngồi ở đây đều đã ngán mặt ra cả rồi, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ khó xử. Bởi vì mẹ bạn Huy không biết gì về tin đồn cả, hơn nữa không ai biết chuyện riêng giữa hai người họ, tất cả lời nói bên ngoài đều là phỏng đoán thôi.

– Súp do bác nấu rất tuyệt, cháu rất thích. À, hai tụi cháu chỉ là bạn thân thôi.

Một câu nói cứu vãn tình thế, là từ Hải Đăng. Câu trước khen ngợi khiến người khác mát lòng, câu sau lại phủ nhận làm người ta hụt hẫng, cũng chỉ có Hải Đăng hay làm như thế. Mẹ lớp phó gật đầu bảo xin lỗi, cũng không trách mẹ bạn Huy được, bởi vì trong số những người ở đây ngoài những cặp yêu nhau thì Diệu Anh và Hải Đăng là thân thiết nhất.

Mọi người xung quanh im lặng đến lạ thường, bọn họ khác với mẹ lớp phó. Bọn họ đều đã nhận ra tình cảm của Hải Đăng dành cho Diệu Anh rồi, nhưng vì Diệu Anh nên cậu đã phủ nhận điều đó. Một người như Hải Đăng, thật rất đáng để yêu. Học chung với nhau hơn một năm ai cũng nhìn thấy Hải Đăng rất quan tâm tới Diệu Anh, đến con mọt sách của lớp cũng tự nhìn thấy được điều đó. Có câu: "Tôi thích cậu ấy, cả thế giới điều biết, chỉ có cậu ấy là không", chính là áp dụng vào trường hợp của Diệu Anh. Bạn bè trong lớp không biết Diệu Anh có tình cảm đặc biệt với Hải Đăng hay không nhưng họ biết Diệu Anh không hề biết Hải Đăng thích cô.

Cả bọn đồng loạt thở dài, lớp trưởng thật là... Học giỏi lắm mà sao mấy chuyện này ngốc thế không biết. Phải nói là mù tịt luôn mới đúng!

– Làm gì thờ dài cả đám thế? Thời gian diễn văn nghệ còn lâu mà, hôm nay tập chưa xong thì hôm khác tập tiếp.

Diệu Anh không biết mọi người đang nghĩ gì nên vô tư thoải mái nói thế, cô cứ nghĩ bọn họ lo lắng cho vở kịch của lớp.

– Lớp trưởng này, tài hùng biện của cậu giỏi hơn tụi tôi nhiều sao không tham gia thử một vai để làm nở mày nở mặt 12 Anh D1 hả?

– Chẳng phải tôi hát rồi sao?

Cái lớp này mãi rồi bao nhiêu việc đổ hết lên đầu Diệu Anh, một mình cô tham gia hai tiết mục một chết đi được. Chẳng lẽ vừa hát xong Diệu Anh phải thay trang phục để lên sân khấu diễn kịch tiếp à?

– Ôi dòi, giữa hai tiết mục còn có tiết mục hát của 12 Văn D2 rồi mà. Đủ thời gian chuẩn bị đấy.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Diệu Anh mọi người đã biết thừa chắc chắn cô không đồng ý rồi. Nhưng dù sao Hải Đăng cũng là bạn tốt, bọn họ quyết tâm giúp đỡ người bạn này, rút ngắn khoảng cách giữa Diệu Anh và Hải Đăng.

– Thế này đi, cậu lên làm người dẫn chuyện giúp chúng tôi.

– Ồ thế chưa phân ai làm người dẫn chuyện à?

Linh “lé” đứng ở đằng xa nghe vậy định mở miệng nói “Rồi” đã bị Khánh Thu nhanh tay lẹ mắt bịt miệng lại, một âm thanh cũng không phát ra được. Huy “bà tám” cùng người yêu phối hợp rất ăn ý, lập tức nói ngay.

– Ôi dòi, làm gì có ai chứ? Cậu và Hải Đăng làm nốt nhiệm vụ đó đi.

Dù sao dẫn chuyện cũng không có gì khó khăn cả, chỉ cần đứng cạnh sân khấu nói vài câu trước khi mọi người lên diễn ở mỗi cảnh là được. Thế nhưng người dẫn chuyện làm gì cần đến hai người? Chẳng phải một mình Diệu Anh cũng đủ rồi sao?

– Được, việc này cũng không lớn. Chúng tôi sẽ làm.

Hải Đăng trở thành người được quyền phát ngôn của Diệu Anh, nhận lời ngay. Cả bọn thấy thế nháy mắt nhìn nhau rất ảm ý, xong lại quay sang nhìn Hải Đăng mặt lạnh như tiền, rõ sướng rồi còn giả vờ cool boy.

Cũng trễ rồi nên mọi người ăn xong đều ra về hết, Quỳnh Giao không về chung với Diệu Anh vì bận mua gì đó. Do thế mà Hải Đăng phụ trách “hộ tống” Diệu Anh về nhà, dọc đường đi cô cứ liếc Hải Đăng mãi không thôi, liếc đến nỗi nhìn hai mắt như bốc lên hai ngọn lửa nhỏ luôn.

– Bất mãn cái gì thì nói đi. Liếc hoài lé mắt sau này xấu không ai rước thì đừng có trách tôi đấy!

Hai mắt Hải Đăng vẫn nhìn thẳng nhưng cậu biết cô đang bực cậu lắm, về cái chuyện Hải Đăng tự ý đồng ý chuyện làm người dẫn chuyện cho vở kịch. Con nhỏ này, đứng chung với cậu một chỗ nói vài câu tiếng anh có gì khó khăn đâu mà thái độ trông ghê thế, kiểu như muốn tránh Hải Đăng như tránh tà vậy.

– Một mình tôi đủ rồi, cậu dẫn chuyện cùng làm gì chứ? Tôi đâu cần.

– Cậu không cần nhưng cả lớp cần. Tôi rất quan trọng đấy nhé!

Coi cái bản mặt tự kiêu kia, vênh lên nhìn trời thấy mà ghét, Diệu Anh thật muốn có móng tay dài nhọn để nhảy đến cào nát mặt Hải Đăng. Khổ nỗi suy nghĩ vậy thôi chứ sao làm được, trong đầu liên tục trừ Hải Đăng vấp phải cục đá té ra đất đi cho chừa cái tật đi không nhìn đường.

Công nhận cái miệng Diệu Anh nó linh oí là linh, mấy giây sau Hải Đăng trượt vồ chuối té ra đất luôn. Tội nghiệp cái mông hôn đất mạnh oí là mạnh, chắc ê ẩm lắm! Chẳng những Diệu Anh không thông cảm cô còn ngồi xổm trước mặt Hải Đăng cười ha hả, cười như được mùa, cười đến nỗi không thấy gương mặt đen như đất nòi của Hải Đăng.

– Vui lắm hả?

– Vui chứ, lớp mười hai rồi đi còn té là sao? Chắc chắc...

Hải Đăng định trả lời nhưng cậu đã nhìn thấy ở đầu con hẻm có một người đang đứng đó. Là Minh Trang. Từ lúc khai giảng đến giờ Hải Đăng chưa gặp Minh Trang lần nào, không hiểu hôm nay vì sao cô lại đến đây.

Bắt gặp ánh mắt chất vấn của Hải Đăng đang nhìn về phía mình Minh Trang cũng không cần phải lên lút đi sau họ nữa, trực tiếp đến trước mặt Diệu Anh.

– Chị Diệu Anh có thể dành ra ít phút nói chuyện với em không?

Diệu Anh nhú mày, trước giờ cô không có thiện cảm với Minh Trang lắm. Đối với kiểu người như Diệu Anh yêu ghét rất rõ ràng, đã không có thiện cảm một lần tiếp xúc cô cũng không muốn.

– Có chuyện gì nói ở đây luôn đi.

– Không được! Em muốn nói riêng với chị.

Cái kiểu như ta đây là lớn nhất vậy, chẳng lẽ Minh Trang muốn là Diệu Anh phải đáp ứng hay sao?

– Định diễn kịch khi chỉ có hai chúng ta nữa? Trò đó cũ quá rồi.

Trước mặt Minh Trang, Diệu Anh không kiêng nể gì nắm tay Hải Đăng đỡ cậu đứng dậy, cậu cứ tưởng cô tốt bụng. Vậy mà không phải, Diệu Anh chỉ muốn lợi dụng Hải Đăng để chọc tức Minh Trang thôi, ăn miếng trả miếng, trước đây Minh Trang chẳng phải cũng làm vậy còn gì.

– Không phải. Em biết chị không thích em nhưng ngay cả nói chuyện một chút cũng không được sao?

Kiểu như thế này nếu Diệu Anh không nói chuyện Minh Trang sẽ không bỏ đi đâu, cô thờ dài một tiếng rồi nói với Hải Đăng.

– Cậu về trước đi. Dù sao cũng gần tới nhà tôi rồi, mai gặp.

Hải Đăng đánh mắt nhìn Minh Trang rồi cũng gật đầu, dù sao Diệu Anh cũng không phải trẻ con, có những chuyện cô tự biết ứng xử. Sau khi đã không còn thấy bóng dáng Hải Đăng ở cuối con hẻm Minh Trang mới bắt đầu nói.

– Chị Diệu Anh, tin đồn của chị và anh Hải Đăng là thật có phải không?

– Gì chứ?

Theo phản xạ Diệu Anh bật lại câu hỏi ngay, cái quái gì ai cũng quan tâm đến tin đồn vậy. Tin đồn ăn được hả?

– Em thật sự rất mong hai người thành một cặp.

– ...

– Có thể nói như vậy chị không tin, bởi vì trước đây em rất thích anh Hải Đăng mà. Nhưng cái gì nó cũng ở một giai đoạn mà thôi, bây giờ em nhận ra em thật sự không hợp với anh ấy.

Minh Trang cười nhẹ, nhưng Diệu Anh hiểu, nụ cười đó chẳng có tí niềm vui nào. Nó cũng giống với cái cách Diệu Anh từng cười khi thừa nhận với Quỳnh Giao rằng cô thích Hải Đăng, giả tạo đầy đau khổ.

– Chị biết không, nhiều lúc em rất ghen tỵ với chị. Anh Hải Đăng lúc nào cũng quan tâm chị hơn cả, chỉ cần chị có chuyện gì anh ấy đều sẽ chạy đến ngay. Em thật sự rất ngưỡng mộ chị, thật sự là vậy!

Ghen tỵ? Ngưỡng mộ? Tại sao phải cảm thấy như vậy? Diệu Anh có cái gì hơn mọi người đâu, đối với Hải Đăng cô cũng chỉ là một người bạn hết sức bình thường thôi. Là một lớp trưởng, là một cô bạn cùng bàn, là bạn thân của người yêu cũ... giữa hai người cũng chỉ có vậy thôi, không hơn không kém. Việc Hải Đăng quan tâm đến Diệu Anh không phải đó là việc nên làm giữa những người bạn sao, có gì mà phải ngưỡng mộ?

– Đến đây chỉ để nói vậy thôi sao?

Minh Trang ngẩn người, cô nói nhiều như vậy không lọt vào tai Diệu Anh một chút gì sao?

– Em...

– Về đi. Xem như em đã nói xong, tôi không có gì để đáp lời những lời đó của em cả.

Diệu Anh bước qua người Minh Trang, đi thẳng về phía trước. Cô không muốn nói thêm về mấy chuyện tình cảm đau lòng đó nữa. Minh Trang kéo tay Diệu Anh nhưng bất huyệt, Diệu Anh đã nhanh tay hơn né sang một bên, quét mắt nhìn về mặt đầy khó xử của Minh Trang rồi bỏ đi.

– Chị, nhất định chị phải trân trọng anh ấy.

Thứ lỗi cho Minh Trang, cô chỉ có thể nói được như vậy thôi. Câu quan trọng nhất đó là “Hải Đăng thích Diệu Anh” cô không thể nói một cách bình thường được, Minh Trang có sự ích kỷ của riêng mình. Đau lòng biết bao nhiêu khi chính miệng Minh Trang phải nói ra người con trai cô thích đem lòng yêu thích một cô gái khác. Cô làm không được, không thể!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Diệu Anh về tới nhà nhưng cô không mở cửa vào ngay, cô ngồi xỏm xuống đất, gục đầu vào cánh tay, bắt đầu nức nở. Trán trọng sao? Trán trọng cái gì? Trán trọng tình bạn đáng buồn của hai người? Rõ ràng giữa Diệu Anh và Hải Đăng không có quan hệ gì, nhưng không ai lên tiếng phản bác cả, bởi vì cả Diệu Anh và Hải Đăng đều nghĩ phản ứng kịch liệt chỉ khiến mọi chuyện lớn hơn. Điều đó càng khiến suy nghĩ của mọi người về bọn họ mập mờ hơn. Trong mắt mọi người và một số thầy cô trong trường Hải Đăng và Diệu Anh dường như đã trở thành một đôi.

Quỳnh Giao vừa từ nhà bà trở về đã thấy Diệu Anh ngồi trước cổng, có vẻ như cô rất mệt mỏi thì phải. Quỳnh Giao giấu hộp quà vào túi xách, đó là quà sinh nhật của Hải Đăng. Thời gian ở nhà bà Quỳnh Giao đã đem hộp quà theo, lúc trở về nhà Diệu Anh dễ thuận tiện đi học lại quên mất, vì thế Quỳnh Giao mới phải chạy đến nhà bà lấy quà về. Quỳnh Giao không biết Diệu Anh có tìm hiểu thông tin về Hải Đăng hay không nhưng đúng ngày Nhà giáo 20-11 cũng là sinh nhật của Hải Đăng.

Chuyện này Quỳnh Giao đã biết từ lâu rồi, quà cũng đã chuẩn bị từ mấy tháng trước. Từ lúc phải lòng Hải Đăng cô đã tìm mọi cách để hiểu rõ về cậu hơn, từ ngày sinh tháng sinh đến sở thích sở đoản Quỳnh Giao đều nắm rõ. Đây, so ra có phải Quỳnh Giao hơn Diệu Anh rất nhiều không? Chẳng phải Quỳnh Giao rất quan tâm đến Hải Đăng hay sao? Vậy mà không hiểu sao lúc nào cậu cũng Diệu Anh, Diệu Anh. Bực chết đi được!

Có người mặc dù thấy bạn mình như vậy nhưng vẫn thản nhiên mở cửa vào nhà.

Nhưng mới đi qua Diệu Anh vài bước Quỳnh Giao đã phải dừng lại, cô nghe được tiếng nấc từ Diệu Anh. Quỳnh Giao cứ ngỡ tai mình bị sao rồi, nhưng tiếng khóc thút thít đó ngày một chân thực hơn khiến Quỳnh Giao không thể phủ nhận Diệu Anh đang khóc, khóc rất thương tâm.

Nhớ kỹ lại thì dạo này Diệu Anh rất lạ, trên lớp ít nói hơn trước nhiều, có lúc bạn bè đến nói chuyện mới đùa giỡn một chút. Ở nhà lại càng trầm tính hơn, đến bữa ăn Quỳnh Giao mới thấy Diệu Anh xuất hiện. Thời gian còn lại Diệu Anh đều ở mãi trong phòng, không hề bước ra ngoài. Mọi lần Quỳnh Giao rất tự nhiên vào phòng Diệu Anh nhưng gần đây Diệu Anh thường xuyên khóa trái cửa, giống như cách ly với thế giới bên ngoài vậy.

- Mày bị sao thế? Không khỏe chỗ nào sao?

Diệu Anh không hề nhận ra Quỳnh Giao đã về, nghe được tiếng động Diệu Anh mới lau vội nước mắt, ngẩng mặt nhìn Quỳnh Giao.

- Tao không sao.

Đôi mắt đỏ hoe của Diệu Anh khiến Quỳnh Giao sững sờ, từ trước đến giờ Quỳnh Giao chưa từng thấy Diệu Anh khóc lần nào. Ít nhất sẽ không khóc trước mặt người khác, đối với Diệu Anh đó gọi là phá hoại hình tượng, bởi vì Diệu Anh là người rất chú trọng đến vẻ bề ngoài đài hoàng, đứng đắn, tử tế ra sao.

Không hiểu sao lúc này Quỳnh Giao cảm thấy rất chua xót trong lòng, cô sai rồi sao? Sai vì đã hỏi chuyện tình cảm của Diệu Anh? Nếu lúc đó Quỳnh Giao làm ngơ xem như không biết gì về chuyện Diệu Anh thích Hải Đăng thì bây giờ mọi chuyện đã đi về đâu? Quỳnh Giao biết Diệu Anh khóc vì điều gì, ít nhất cô có thể nhận ra dạo này Diệu Anh không còn thân thiết quá mức với Hải Đăng. Hai người chỉ tiếp xúc ở mức độ xã giao bạn bè bình thường thôi, trên lớp Diệu Anh không tán gẫu quá nhiều với Hải Đăng như lúc trước. Diệu Anh luôn là người duy trì bầu không khí im lặng giữa cô và Hải Đăng.

Vào nhà đi, không cảm lạnh bây giờ.

Sức khỏe của Diệu Anh không tốt, thời tiết thay đổi là cô sẽ mệt mỏi trong người ngay. Diệu Anh nhìn sững Quỳnh Giao, đây là người bạn thân của cô. Còn người kia là người cô thích, là người cướp mất trái tim của Diệu Anh. Cả hai người, đối với Diệu Anh đều rất quan trọng.

Nhưng Diệu Anh đã lựa chọn Quỳnh Giao - tình bạn của mình và vứt bỏ tình cảm nam nữ đơn thuần vừa mới nảy sinh đó. Để rồi bây giờ mỗi lần nhớ đến nụ cười của Hải Đăng hay từng hành động quan tâm của cậu đều khiến Diệu Anh rơi nước mắt. Hải Đăng đối với cô quá tốt, sao cô có thể ngăn bản thân mình ngừng thích Hải Đăng được đây?

Diệu Anh không biết cô vừa khóc vì điều gì nữa, là vì tình cảm đơn phương đáng thương của cô hay là vì tình bạn cô đã chọn lựa. Có lẽ là nước mắt tự rơi, là buồn tủi lâu ngày kìm nén, và những lời nói của Minh Trang đã tháo nút thắt những đau khổ của cô, để nước mắt trào khỏi tuyến lệ.

- Quỳnh Giao, tao thật sự rất quý mày. Chúng ta, có thể làm bạn thân suốt đời được không?

Nói Diệu Anh đáng thương cũng được, đáng hận cũng không sao. Nhưng cô đã từ bỏ tình cảm với Hải Đăng rồi, vì vậy cô không thể mất thêm Quỳnh Giao được.

- Có thể.

Quỳnh Giao không suy nghĩ đã trả lời ngay, cô không hề biết lúc khẳng định điều đó trong mắt Quỳnh Giao đã có bao nhiêu kiên định, bao nhiêu chân thành của một người bạn thân thật sự. Chính Quỳnh Giao cũng không biết rằng câu nói hôm nay đã ám ảnh tâm trí cô dẫn đến thay đổi cả suy nghĩ của cô sau này.

~~~~~

Năm nay mùa lạnh đến sớm, nắng mưa cũng thất thường lắm. Cả tuần vừa rồi trời cứ mưa hoài, ra đường lúc nào cũng thấy mây đen, đi đâu đều phải mang ô theo. Ngày mai đã là 20-11 rồi, đồng nghĩa với việc văn nghệ mừng ngày Nhà giáo sẽ được tổ chức. Nếu cứ tiếp tục mưa như vậy e rằng văn nghệ sẽ bị hủy.

Trong lúc Diệu Anh âm thầm cầu mưa thì lũ quỷ 12 Anh D1 rủ nhau làm búp bê cầu nắng treo đầy cửa sổ. Vì Diệu Anh ngồi ở tổ bốn nên chỉ cần ngừng

mặt sang trái sẽ thấy ngay một đàn búp bê vẽ miệng cười đủ màu.

Thật là... văn nghệ năm nào chẳng tổ chức mà thấy tại nó cứ háo hức mãi thế không biết. Ba năm ở trường này bọn họ cũng đã trải qua hai dịp văn nghệ lớn rồi đấy thôi. Gần đây Diệu Anh xui xẻo bị cảm nên giọng nói cũng thay đổi, cô bảo lớp đổi người hát Huy "bà tám" đầu tiên nhất quyết không chịu, bảo giọng như nào hát như thế.

Cất ngang tí. Cmt, cmt đi mọi người oiii. Đạo này không xôm như trước nữa rồi :(((.

PhThao_CHH.

Bởi cái con người lúc xui xẻo làm chuyện gì, cầu việc gì cũng đều không như ý. Y như rằng hôm văn nghệ trời rất tươi xanh, một đám mây đen cũng méo thấy đâu. Hôm nay mọi người diễn kịch đều phải mặc trang phục hóa trang hết, chỉ có Hải Đăng và Diệu Anh ăn mặc thoải mái nhất. Trên người Hải Đăng áo sơ mi trắng cùng với quần tây đen, đúng chuẩn soái ca của các nữ sinh. Nhờ vậy mà mỗi lần có người đi qua lớp 12 Anh D1 đều ngó nghiêng chỉ chỗ về phía Hải Đăng. Vì Diệu Anh không chịu được lạnh nên bên trong cô đã mặc áo sơ mi rồi bên ngoài còn có áo sweatshirt màu xanh, bên dưới là quần jean màu trắng. Nhìn hai người đứng với nhau cũng có chút tương phản, nhưng phần nhiều là hòa hợp.

Tiết mục đầu tiên là của các cựu học sinh về thăm trường, toàn trai xinh gái đẹp thôi. Diệu Anh cũng gặp lại một số anh chị quen biết, nói chuyện rất vui vẻ, tình cảm vẫn như ngày nào.

- Nào, bây giờ đến tiết mục của 12 Anh D1. Đầu tiên chúng ta sẽ đến với tiết mục song ca từ Diệu Anh và Hải Đăng nhé!

Chẳng biết là tiếng hét của thần thánh phương nào mà vọng đến bên trong sân khấu còn nghe rõ, chắc là không thể ngờ được sau bao nhiêu lùm xùm từ tin đồn Diệu Anh và Hải Đăng vẫn có thể đứng chung sân khấu tham gia văn nghệ được. Diệu Anh nhận micro từ MC rồi lên sân khấu trước, Hải Đăng cầm guitar lên sau, trên sân khấu đã chuẩn bị sẵn ghế cho hai người và micro cho Hải Đăng.

- Xin chào mọi người, tôi là Diệu Anh từ 12 Anh D1.

- Chào mọi người, tôi là Hải Đăng.

Bên dưới bắt đầu xôn xao, chào hỏi lại cũng có, mà chất vấn về vấn đề riêng của Diệu Anh và Hải Đăng cũng có. Nhưng Diệu Anh không lấy làm tức giận về việc đó, bản chất của mỗi con người đều có tính tò mò mà, chẳng qua là bạn có kìm chế được nó hay không thôi.

- Được rồi, các bạn im lặng được chưa?

Tổ chức lớp trưởng hiện rõ, ở lớp nói một câu bốn mươi người nghe theo. Thế nào mà ở trên sân khấu nói một câu đồng loạt ở dưới đều im lặng mới sốc chứ. Hải Đăng ngồi bên cạnh khẽ bật cười thành tiếng, sau đó mới tiếp lời Diệu Anh.

- Thành thật mà nói thì chúng tôi không biết hát bài gì cả. Mọi người có thể chọn giúp không?

Sau mấy chục lần hát cả tá bài 12 Anh D1 mới đưa ra quyết định là nghe theo khán giả bên dưới, bởi vì Diệu Anh và Hải Đăng hát bài nào cũng nhập tâm cả, giống như trái tim của hai người hòa vào giai điệu mỗi bài, cũng giống như hai người cảm thấy nhân vật trong lời bài hát là chính mình vậy.

Cả loạt ý kiến từ bên dưới vọng lên, Diệu Anh và Hải Đăng lắng nghe thật kĩ. Sau cùng Hải Đăng mới quay sang thì thầm to nhỏ gì đó bên tai Diệu Anh, thấy cô gật đầu rồi cậu mới bắt đầu gảy đàn.

Là giai điệu rất quen thuộc, cũng là bài mà mọi người hô tên nhiều nhất: Mùa ta đã yêu.

Hải Đăng là người hát trước.

" Đang đi trên con đường quen ngập tràn biết bao âm thanh yêu thương rộn vang

Ngày vui bước đi thênh thang

Mùa yêu đã về ngập tràn... "

Đây không phải lần đầu tiên mọi người được nghe Hải Đăng hát, nhưng đến giờ vẫn còn say mê như trước.

" Em nghe con tim em đập nhanh

Từ khi có anh mong anh trong em phút giây hạnh phúc ghé qua nơi đây

Tình yêu đã về xao xuyến... "

Diệu Anh vừa cất giọng hát lên đã khiến mọi người ngỡ ngàng, giọng hát này, nghe sao êm tai quá. Tuy giọng của Diệu Anh có gì đó nghẹn nghẹn một

chút nhưng không ảnh hưởng gì lớn đến năng khiếu hát của cô. Mọi người không hiểu tại sao Diệu Anh hát hay đến vậy tại sao lần trước cô lại từ chối?

" *Này anh... hát câu yên bình*

Mùa xuân... hoa nở lung linh động xinh "

Cô một câu, cậu một câu, cùng nhau song ca hòa vào giai điệu bài hát. Trong mắt hai người lúc này đã không còn nhìn thấy mọi người xung quanh, họ chỉ có thể nhìn thấy được đối phương thôi. Khoảnh khắc này nếu như có thể ngưng lại thì hay biết mấy, Hải Đăng thật sự rất muốn ôm Diệu Anh vào lòng, để có thể cảm nhận được cơ thể cô, có thể cảm nhận được cô đang ở bên cạnh. Đây là lần đầu tiên trong suốt thời gian qua Diệu Anh có thể thoải mái với Hải Đăng, không phải lúc trên lớp, cũng không phải ở trên con đường về nhà, mà là cùng hát với nhau trên một sân khấu. Nụ cười của cả hai bây giờ chân thật hơn bao giờ hết, họ cười là vì đối phương, vì tình cảm thật lòng đậm sâu của cả hai.

Minh Trang đứng ở một góc dưới sân khấu, cô không hòa vào đám đông cổ vũ kia, chỉ đứng đằng xa nhìn ngắm người con trai cô thích âu yếm nhìn cô gái khác. Nếu Minh Trang không thích Hải Đăng cô chắc chắn sẽ chụp lại thời khắc này, bởi vì cảnh tượng đôi trai gái vừa hát vừa nhìn nhau lúc này thật sự rất đẹp, rất rung động lòng người. Ai tình ý một chút liền có thể nhận ra tình cảm của họ dành cho nhau, Minh Trang biết rồi, Diệu Anh cũng thích Hải Đăng. Minh Trang chưa bao giờ thấy nụ cười đó từ Diệu Anh, cho dù khi đứng trước mặt cô hay đứng trước những bạn nam cùng lớp Diệu Anh đều không cười hạnh phúc như vậy, nụ cười ấy có lẽ chỉ dành cho Hải Đăng mà thôi.

" *Hải Đăng, hai người thật sự rất đẹp đôi. Em thật lòng mong anh được ở bên cạnh chị ấy.* "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Vào sau sân khấu rồi Diệu Anh và Hải Đăng vẫn còn nghe tiếng vỗ tay reo hò của mọi người, chẳng những thế 12 Anh D1 còn khen ngợi "bạo lực" hơn, choáng vai bá cổ ngắt má gì cũng quất hết, đặc biệt cái miệng cứ khen liên tục. Khánh Thư còn ôm lấy Diệu Anh hôn "chụt" thật mạnh vào má cô.

- Lớp trưởng ơi, cậu hát hay quá à!

- Ôi Huy à, đừng đánh ghen tôi nhé!

Diệu Anh làm bộ phui phui mặt, sau đó bật cười thành tiếng. Cô chưa bao giờ quan tâm đến giọng hát của mình, thích bài nào thì ngâm nga vài câu thôi. Nhìn mọi người xung quanh Diệu Anh bỗng hết cảm thấy lạnh, ai cũng mặc đồ hóa trang động vật, cây cối dày cộp, nhìn nóng ời là nóng! Chỉ có Quỳnh Giao, Khánh Thư và một số người khác mặc trang phục con người thoải mái một chút.

Tiết mục của 12 Văn D1 cũng nhanh lắm, thoát cái Diệu Anh và Hải Đăng đã phải lên sân khấu lại rồi.

- Hello everyone.

Hải Đăng và Diệu Anh bây giờ chẳng khác nào những con người thân thiện kì lạ, bởi vì thường ngày hai người chưa bao giờ phải vẩy tay cười nhe răng tỏ ra thật vui vẻ hài hước trước mặt mọi người như vậy.

- Welcome everyone to the 12 English class D1, today we have to play "The Snow Queen". Wish people watching fun.

Dẫn chuyện cũng chẳng có gì to tát lắm, vì đâu cần phải đọc thuộc lời thoại. Diệu Anh và Hải Đăng chỉ việc đứng một bên sân khấu cầm giấy nói là xong. Nói chung là mọi người diễn rất tốt, không uống công luyện tập mấy tuần qua cũng như không uống tiền mua thuốc đau họng của Huy "bà tám". Suốt khoảng thời gian tập kịch bạn lớp phó khổ lắm, la mắng mãi nên giọng cũng khàn đến nơi rồi, may là đóng cái cây cũng chẳng nói gì. Năm nay 12 Anh D1 có hai tiết mục đều rất hay, mọi người phía dưới xem kịch rất vui, toàn nghe tiếng cười ha hả vọng lên sân khấu, nói thẳng thì dàn diễn viên kịch có thêm một số chi tiết gây hài vào rồi.

Văn nghệ trôi qua nhanh chóng, 12 Anh D1 kéo nhau ăn liên hoan bù lại những tháng ngày tập luyện vất vả. Cả bọn rủ nhau vào KFC ăn uống no nê một bữa. Lễ Nhà giáo Việt Nam xong nhanh lắm đã đến thi học kì I rồi. Ngày mai bọn họ phải tập trung vào học tập như trước, chứ đợi nước tới chân mới nhảy làm gì kịp nữa.

Mọi người đều đã ngồi hết vào bàn, chỉ còn thiếu Quỳnh Giao và Hải Đăng. Diệu Anh ngoài mặt nói chuyện rôm rả với mọi người nhưng trong lòng bứt rứt không yên, chốc chốc lại kín đáo ngóng ra cửa. Khánh Thư ngồi bên cạnh khẽ hích tay Diệu Anh, chỉ vào đĩa gà chiên trên bàn.

- Ăn đi chứ. Đừng nói cậu kị dầu mỡ nhé?

- À, đâu có.

Mãi đến lúc mọi người ăn xong hết rồi vẫn chưa thấy Hải Đăng và Quỳnh Giao đến. Ai cũng không biết hai người này đi đâu, chỉ thấy văn nghệ vừa kết thúc Hải Đăng và Quỳnh Giao đã biến mất cùng nhau. Khánh Thư nhìn sang phía Diệu Anh, tuy ngoài mặt cô vẫn uống nước bình thường nhưng hai bàn tay đã nắm chặt vào nhau. Khánh Thư không biết Diệu Anh lo lắng cho Quỳnh Giao hay Hải Đăng, hoặc là lo lắng cho cả hai người họ cũng không chừng. Nhưng nhìn bộ dạng Diệu Anh lúc này bất an lắm.

- Lớp trưởng, cậu đi tìm Hải Đăng và Quỳnh Giao về đây đi. Tụi này nhất định phải xử tội bọn họ mới được!

Khánh Thư giờ giờ nắm đấm trước mặt Diệu Anh, gương mặt rất chi là biểu cảm, đặng đặng sát khí. Diệu Anh còn định nói gì đó Khánh Thư đã đuổi cô đi mất.

Đầu tiên Diệu Anh về trường trước, cô nghĩ Hải Đăng và Quỳnh Giao chắc vẫn còn ở đây. Lúc này ở trường chỉ còn lại một vài người, có vài nữ sinh cùng với nam sinh thấy Diệu Anh liền tùm lại bàn tán. Mặc dù rất phiền nhưng Diệu Anh không tỏ thái độ gì cả, cô chỉ nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Hải Đăng và Quỳnh Giao.

Cùng lúc đó ở một nơi khác, Quỳnh Giao ngượng ngùng tặng quà sinh nhật cho Hải Đăng, cô đã chờ ngày này rất lâu rồi, để được đứng trước mặt Hải Đăng và tặng quà cho cậu.

- Đây là?

Hải Đăng nhướn mày nghi hoặc nhìn hộp quà màu vàng trên tay Quỳnh Giao, mắt khẽ liếc sang nhìn đồng hồ đeo tay, đã trễ như vậy không biết mọi người đã giải tán chưa.

- Tớ biết hôm nay là sinh nhật cậu, tớ không biết nói gì hơn ngoài câu chúc cậu sinh nhật vui vẻ! Và cậu hãy nhớ bên cạnh cậu luôn có tớ.

Vừa nghe xong Hải Đăng liền trừng mắt nhìn Quỳnh Giao, rõ ràng lí lịch của cậu chỉ có giáo viên mới biết được, bạn học trong lớp không ai biết thông tin cá nhân của Hải Đăng ngoại trừ cái tên và địa chỉ nhà. Quỳnh Giao bị ánh mắt của Hải Đăng làm cho hoảng sợ, hai vai co rụt lại, Quỳnh Giao không dám nhìn vào mắt Hải Đăng, cái cách cậu nhìn cô thật đáng sợ.

- Cậu điều tra tôi?

- Kh... không có. Lúc mới nhập học năm ngoái khi tớ lên phòng giáo viên nộp lí lịch tình cờ nhìn thấy sơ yếu lí lịch của cậu, nên...

Tưởng rằng Hải Đăng hiểu lầm mình nên Quỳnh Giao vội vàng giải thích, hai tay xua lia lịa như đuổi ruồi. Ai ngờ càng giải thích càng khiến hai hàng chân mày Hải Đăng nhíu chặt hơn.

- Cậu xem lên? Sao cậu làm thế hả?

- Tớ...

- Thôi đủ rồi, đây là quà cậu tặng tôi phải không? Vậy cảm ơn.

Thật ra Hải Đăng không muốn nhận quà gì cả, nhưng Quỳnh Giao đã cố công mua quà rồi gói vào hộp đẹp như vậy mà cậu từ chối nhất định không phải phép, rất bất lịch sự. Hải Đăng cầm lấy hộp quà định rời đi nhưng Quỳnh Giao đã níu lại.

Một phút can đảm Quỳnh Giao nhón chân lên, hôn phớt lên môi Hải Đăng như làn gió thoảng qua. Môi cậu rất lạnh, tiếp xúc với môi của Quỳnh Giao rất đối lập, cô không tìm thấy một chút độ ấm nào từ Hải Đăng cả. Chỉ như vậy thôi đã khiến Quỳnh Giao tim đập chân run, nhưng Hải Đăng không có biểu hiện gì cả, sắc mặt cậu ngày càng u tối hơn.

- Cậu nghĩ mình đang làm gì vậy hả?

Câu hỏi của Hải Đăng khiến Quỳnh Giao không rét mà run, lạnh lẽo đến kinh người. Có tưởng tượng một nghìn lần Quỳnh Giao cũng không nghĩ đến Hải Đăng sẽ phản ứng như vậy. Biểu hiện của cậu lúc này nằm ngoài tầm kiểm soát của Quỳnh Giao.

- Đừng bao giờ đến gần tôi!

Hải Đăng xoay người bỏ đi, hộp quà trên tay đã bị cậu bóp đến méo mó. Lúc này cậu không nên rề rà ở đây, mọi người đang đợi Hải Đăng đến.

Diệu Anh rời khỏi trường nhưng không trở lại quán KFC đó nữa. Người ngoài nhìn vào đều thấy sắc mặt của cô rất tệ, tái nhợt không chút huyết sắc nào. Đáng lẽ ra Diệu Anh không nên đến sân sau trường làm gì. Đáng lẽ ra cô nên ở lại cùng với mọi người trong lớp đợi Hải Đăng và Quỳnh Giao đến.

Nếu Diệu Anh làm vậy cô đã không nhìn thấy cảnh tượng đó rồi. Cảnh tượng khiến Diệu Anh từ đau mắt bên ngoài đến nhói tận trong tim. Lúc này Diệu Anh không được khóc, có gì mà phải khóc đâu chứ. Trên đời này đâu phải thiếu những cặp đôi "gương vỡ lại lành", có gì đáng buồn đâu, Diệu Anh nên vui cho bản thân mình mới phải. Diệu Anh ngẩng mặt lên nhìn trời, ngăn nước mắt chảy xuống, mùa đông trời tối sớm, nhưng cô cũng không thấy sao đang ở đâu.

- Anh, sao cậu lại ở đây?

Hải Đăng vừa bước đến cổng trường đã thấy Diệu Anh đang đi bộ trên vỉa hè. Nhìn từ xa bóng dáng của cô lúc ấy thật cô độc, cũng có chút gì đó đáng thương. Nhờ đèn đường chiếu rọi gương mặt Diệu Anh cậu mới thấy viền mắt của cô phấp phồng.

- Tôi để quên đồ ở lớp, về lấy thôi.

Diệu Anh kín đáo nhìn hộp quà trên tay Hải Đăng, sau đó liền quay mặt sang hướng khác.

- Cậu khóc sao?

Hải Đăng định sờ mặt cô một chút nhưng Diệu Anh đã tránh sang một bên, cô ghét sự đụng chạm của cậu. Cứ mỗi lần như vậy Diệu Anh lại không thể điều khiển trái tim của mình, nó cứ đập thình thịch thình thịch mỗi khi Hải Đăng chạm vào Diệu Anh. Cô thật sự rất căm ghét bản thân! Con trai trên thế giới này đâu có thiếu, tại sao lại thích tên chết bầm này chứ?

- Không có.

Rõ ràng Diệu Anh đã nói dối, mắt cô như vậy sao có thể không khóc? Rốt cuộc Diệu Anh khóc vì ai, khóc vì chuyện gì? Càng nghĩ càng khiến Hải Đăng bức bối trong lòng, cậu chợt nghĩ đến một khả năng. Nhưng rất nhanh chóng suy nghĩ ấy đã bị Hải Đăng gạt ra khỏi đầu, Diệu Anh nói là lên lớp lấy đồ mà, sao có thể xuất hiện ở sân sau được.

- Giờ này chắc mọi người đã về hết rồi, tôi chưa ăn gì cả. Cậu đi cùng với tôi nhé?

- Khi này tôi đã ăn no rồi.

Diệu Anh lùi về phía sau vài bước, kéo xa khoảng cách giữa hai người. Hải Đăng nhú mồm nhìn cô, Diệu Anh lúc này lạ lẫm, không giống với Diệu Anh khi chiều hát cùng cậu trên sân khấu.

- Hôm nay tôi mệt rồi, tôi về trước đây.

Vừa xoay người định đi Hải Đăng đã nắm lấy cánh tay Diệu Anh, ngăn không cho cô bỏ đi.

- Đừng đi. Anh, đừng đi!

Lời nói vừa giống yêu cầu lại như van nài khiến trái tim Diệu Anh nhũn ra thành nước. Tại sao Hải Đăng có thể độc ác như vậy chứ? Rõ ràng đã quay lại với người yêu rồi tại sao còn liên tục thả thính cô như vậy? Hải Đăng muốn cô đau buồn đến chết hay sao.

Không chút luyến tiếc gạt tay Hải Đăng ra, Diệu Anh bước nhanh hơn, thoát cái đã rề sang hướng khác, biến mất khỏi tầm mắt Hải Đăng.

Quỳnh Giao nói đúng, hôm nay là sinh nhật Hải Đăng. Vào ngày này bên cạnh cậu không có ba mẹ, cũng chẳng có anh chị em gì, Hải Đăng chỉ muốn ở bên cạnh Diệu Anh thôi. Vậy mà cô đã bỏ cậu mà đi, ngay lúc này thôi.

Đến cuối cùng cũng chẳng có ai quan tâm đến Hải Đăng cả, tất cả đều xem cậu là một người mạnh mẽ có thể vượt qua mọi chuyện. Nhưng có ai biết rằng đôi lúc cậu cũng cần có người ở bên cạnh chia sẻ những khó khăn.

Quỳnh Giao đứng ở cổng trường nhìn về phía Hải Đăng đang đứng một mình. Vừa rồi cô đã nhìn thấy Diệu Anh bỏ Hải Đăng mà đi, nhất định lúc này cậu đang buồn lắm. Nếu bây giờ Quỳnh Giao xuất hiện chẳng phải sẽ khiến Hải Đăng cảm động sao? Vì người ở bên cạnh Hải Đăng lúc này không phải Diệu Anh mà là Quỳnh Giao!

- Cậu sao vậy? Tớ cứ tưởng cậu đã về nhà rồi.

Đến một cái liếc mắt Hải Đăng cũng không dành cho Quỳnh Giao, hộp quà còn cầm trên tay thật sự cậu muốn ném đi cho xong. Nhưng vẫn là không làm gì cả, chuyện của Diệu Anh cậu không thể "giận cá chém thớt" đổ hết lên đầu Quỳnh Giao được.

- Ủ, cậu biết uống bia chứ?

- Một chút thôi, từa lượng tớ kém lắm.

Hải Đăng dẫn Quỳnh Giao đến một quán karaoke gần trường, hai người không đến đó để hát, chỉ đến để dùng bia giải sầu thôi. Mặc dù Hải Đăng đã hỏi trước nhưng đến nơi cậu vẫn gọi nước suối cho Quỳnh Giao. Một mình Hải Đăng uống đã gần ba lon bia rồi, học sinh không được uống quá nhiều chất kích thích, Quỳnh Giao muốn cản nhưng không được.

- Mai Quỳnh Giao, tôi biết cậu thích tôi, nhưng, trên đời này có những người cậu nhất định phải phụ lòng họ. Đối với tôi cậu chính là người đó, xin lỗi cậu, tôi không có tình cảm với cậu.

Đây là lần đầu tiên Hải Đăng nói nhiều với Quỳnh Giao như vậy, qua lời nói có thể thấy lúc này đây Hải Đăng không hề giữ khoảng cách với Quỳnh Giao. Nói nhiều là thế nhưng mỗi câu mỗi chữ đều khiến cô đau lòng, cậu quá tuyệt tình, cũng quá vô tâm.

- Đi thôi, chúng ta về.

Quỳnh Giao đứng dậy kéo cánh tay Hải Đăng, một mực không cho cậu uống thêm lon bia nào. Tiếp tục để Hải Đăng ở đây sẽ khiến cậu say càng thêm say thôi, đến lúc say bí tỉ rồi lại nói ra những điều Quỳnh Giao không muốn nghe nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Đêm đó Quỳnh Giao không về nhà. Cả đêm Diệu Anh nằm trong phòng cứ đồng tai lên nghe ngóng xem có tiếng mở cửa hay không, nhưng tuyệt nhiên đến một giờ sáng vẫn không có âm thanh gì cả. Diệu Anh thừa nhận suy nghĩ của cô xấu xa nhưng chắc giờ này Hải Đăng và Quỳnh Giao đang ở cùng một chỗ rồi.

" Không nghĩ nữa, không được nghĩ nữa... ! "

Mãi vẫn không ngủ được, Diệu Anh tìm mấy phim bộ xem tạm. Rõ ràng là phim hài nhưng khóe môi Diệu Anh vẫn không nhếch lên nổi một lần, vang vọng ra ngoài chỉ là tiếng cười đùa của nhân vật trong phim, hiển nhiên không hề có tiếng cười trong trẻo vui vẻ của Diệu Anh. Trên mặt cô chứa đầy vẻ suy tư, Diệu Anh tự thừa nhận mình là kẻ thất bại và đáng thương, cả tình bạn lẫn tình yêu.

Tình bạn không cần níu kéo, cảm thấy hợp thì chơi với nhau, nhưng Diệu Anh lại cần Quỳnh Giao ở bên, cần cô bầu bạn. Rõ ràng Diệu Anh hiểu tình bạn của hai người đã rạn nứt, không thể tự nhiên quan tâm nhau như trước nữa.

Tình yêu đối với Diệu Anh càng thảm bại hơn. Bản thân thích Hải Đăng nhưng ngay cả can đảm để thổ lộ Diệu Anh cũng không có một chút. Mỗi ngày cô chỉ có thể tránh xa Hải Đăng càng xa càng tốt, bởi vì càng ở gần bên cạnh Hải Đăng chỉ khiến trái tim Diệu Anh thêm thổn thức và đau lòng thôi.

Suy cho cùng Diệu Anh chẳng có lấy một tình bạn hay tình yêu thực sự.

~~~~~

Sáng sớm Hải Đăng tỉnh dậy đầu liền cảm thấy ong ong, nhìn khắp xung quanh mới biết đây là phòng ngủ của cậu. Nhưng có một điểm đáng chú ý hơn là Quỳnh Giao đang nằm ngủ trên sofa, ngay trước mặt Hải Đăng.

Theo bản năng tự nhiên cậu cúi xuống vén chăn lên, vẫn là quần áo hôm qua, chỉ có vài cúc áo bị mở bung ra. Đừng trách Hải Đăng suy nghĩ không đúng đắn, nhưng đây là chuyện cần thiết phải làm khi mới sáng sớm thức giấc phát hiện ra trong phòng ngủ của cậu còn có thêm một người con gái. Dù sao đã ở lứa tuổi này giáo dục giới tính Hải Đăng cũng đã được học. Việc giữa nam với nữ phát sinh quan hệ là chuyện bình thường, nhất là khi trong người Hải Đăng có hơi men và Quỳnh Giao có tình cảm với cậu. Chuyện học sinh "ăn cơm trước kẻng" đã không còn hiếm có nữa.

Hải Đăng sờ trong túi quần tìm điện thoại, có một tin nhắn chúc mừng sinh nhật từ mẹ và không có bất cứ cuộc gọi hay tin nhắn nào từ Diệu Anh cả. Hóa ra trong trái tim Diệu Anh cậu chẳng là gì hết, cô không hề cảm thấy có lỗi với cậu dù chỉ một chút. Lại nhìn sang Quỳnh Giao, Hải Đăng thở dài thườn thượt. Quỳnh Giao là một cô gái tốt, cậu rõ điều đó. Nhưng biết làm sao được, đã lỡ dính bùa mê thuốc lú của Diệu Anh rồi có muốn dứt ra cũng không thể.

Đã chín giờ sáng rồi, đêm qua Quỳnh Giao không về chắc Diệu Anh lo lắng lắm, đã đến lúc Quỳnh Giao nên rời khỏi đây.

- Mai Quỳnh Giao, dậy đi.

- Quỳnh Giao, mau dậy cho tôi! Mặt trời mọc lên đỉnh đầu rồi.

Khi Quỳnh Giao vừa mở mắt ra đập vào mắt đầu tiên chính là một thân Hải Đăng quần áo chỉnh tề, khác hoàn toàn với bộ dạng lờ lờ của một con sâu rọu đêm qua. Nhìn Hải Đăng lúc này Quỳnh Giao bỗng cảm thấy không cam lòng, hẳn là cậu đã dậy lâu rồi, nhưng muốn thay đồ đẳng hoàng mới gọi cô dậy. Sự thoải mái, tự nhiên đêm qua đã biến mất hoàn toàn. Chỉ cần Hải Đăng tỉnh táo trở lại, vị trí của Quỳnh Giao vẫn là chỗ cũ, là bạn thân của người cậu yêu, không hơn không kém.

- Cậu về đi, Diệu Anh đang ở nhà đợi cậu đấy. Xin lỗi đã làm phiền và cảm ơn đêm qua đã đưa tôi về.

Hải Đăng nói xong mở cửa ra ngoài, cậu không cần nghe câu trả lời của Quỳnh Giao. Bởi vì đó chỉ là vài lời hỏi thăm thông thường thôi, đêm qua cậu uống khá nhiều.

Đây có thể gọi là đuổi khách đúng chứ? Hải Đăng vẫn là nghĩ đến Diệu Anh đầu tiên, cậu lo Diệu Anh ở nhà một mình thế còn Quỳnh Giao thì sao? Cậu có để tâm đến cảm giác của Quỳnh Giao lúc này không?

Quỳnh Giao nhìn xuống đôi tay của cô, thiếu một chút nữa thôi đêm qua cô đã là người của Hải Đăng rồi. Rõ ràng đêm qua Hải Đăng đã đè cô xuống giường rồi, bởi vì cậu không còn tỉnh táo, cậu không còn nhận ra người đang ở dưới thân mình là ai. Hai bàn tay Quỳnh Giao run rẩy tháo từng cúc áo của cậu, nhưng đến cúc áo thứ ba Hải Đăng đã thốt lên một câu khiến Quỳnh Giao bàng hoàng.

- Cậu không phải Diệu Anh. Diệu Anh của tôi sẽ chẳng bao giờ làm chuyện này với tôi đâu. Cô ấy... sẽ chẳng bao giờ... làm vậy đâu.

Hải Đăng chỉ nói vậy thôi, sau đó nằm vật ra giường, ngủ mất. Quỳnh Giao nằm bên cạnh bắt đầu tức tưởi, trong suy nghĩ của cậu Diệu Anh thanh cao, thuần khiết đến vậy, thế còn Quỳnh Giao, đối với Hải Đăng cô là người dễ dãi, sẵn sàng trao đi cái quý giá của mình cho người khác hay sao? Thậm chí Hải Đăng còn chưa chạm vào người Quỳnh Giao, áo của cô bị nhả do đỡ Hải Đăng vào phòng, còn lại nó vẫn nguyên vẹn. Chẳng lẽ đến lúc say bí tỉ như vậy rồi Hải Đăng vẫn không có hứng thú gì với Quỳnh Giao sao? Trong đầu cậu chỉ có mỗi Diệu Anh là tốt nhất, là đáng trân trọng nhất thôi sao?

Bên ngoài Hải Đăng bật to volume tivi lên, nhưng không hề xem, trên tay cậu nắm chặt điện thoại, chốc chốc lại bật lên xem, không có tin nhắn nào, cuộc gọi cũng không nổi. Cứ lặp đi lặp lại như vậy đến lần thứ ba mươi tám hành động vô thức đó mới ngừng lại, Hải Đăng ném luôn điện thoại ra sofa, đứng dậy cầm áo khoác ra ngoài.

Quỳnh Giao chỉnh sửa quần áo, tóc tai xong xuôi cả ra ngoài đã không thấy Hải Đăng đâu. Cậu đi đâu vào giờ này? Quỳnh Giao để chìa khóa lên bàn rồi đóng cửa đi ngay, đó là chìa khóa dự phòng trường hợp quên mất khóa, cũng may hôm qua Hải Đăng có đem theo chìa khóa, nếu không cả hai đã phải đứng bên ngoài suốt đêm rồi.

Đi được nửa đường thì Quỳnh Giao bắt gặp Hải Đăng ở phía trước, đi đường này... chứng tỏ Hải Đăng muốn đến gặp Diệu Anh? Không ngoài dự đoán của Quỳnh Giao, gấp gấp như vậy muốn đến nói với Diệu Anh chuyện gì đây? Trong đầu nảy lên một suy nghĩ, Quỳnh Giao chạy đến đi cạnh Hải Đăng, miệng cười rất tươi.

- Cậu sang gặp Diệu Anh à? Thế mà không đợi tớ đi chung cho vui.

Hải Đăng không tỏ thái độ gì cả, yên lặng nhìn về phía trước.

Cả đêm Diệu Anh không chợp mắt được chút nào, đến sáng cô xuống bếp uống nước xong lại nằm ra sofa ở ngay phòng khách luôn. Hải Đăng đến nơi cửa nhà đã khóa, cũng nhờ Quỳnh Giao cậu mới vào nhà được. Nhìn thấy Diệu Anh ngủ trên ghế càn khiến Hải Đăng xót xa hơn, mới một đêm thôi sao trông cô sắc mặt tệ quá vậy. Đêm qua Diệu Anh ngủ không ngon giấc hay sao, cô gặp ác mộng hay là lo nghĩ chuyện gì? Khẽ vuốt nhẹ trên gương mặt cô, rất nhẹ nhàng, Hải Đăng sợ hành động của cậu sẽ khiến Diệu Anh thức giấc. Có lẽ Diệu Anh quá mệt, cô không hề có phản ứng gì.

Hết cách rồi, cứ đến lúc Hải Đăng muốn chất vấn cô lại là lúc khiến Hải Đăng không nở mặt. Vài lần như vậy Diệu Anh đều xuất hiện trước mắt Hải Đăng với bộ dạng là một con người yếu đuối, mong manh, chỉ sợ một lời quở trách thôi cũng khiến cô tủi thân.

Trước mặt Quỳnh Giao, Hải Đăng bế Diệu Anh lên, hướng thẳng lầu hai. Diệu Anh nhẹ quá, dạo này cô lại gầy đi rồi. Vốn đã ốm còn sụt cân nữa thì còn mỗi xương với da à? Thật là...

Phòng ngủ không khóa, Hải Đăng vừa đẩy cửa bước vào đã thấy trên sàn rất bừa bộn. Nào là đĩa phim, gối mềm gì đều la liệt cả ra sàn. Đêm qua Diệu Anh có chuyện gì à? Cậu chưa bao giờ thấy Diệu Anh như bây giờ.

Đặt Diệu Anh nằm ngay ngắn trên giường và xem xét kĩ cô sẽ không thức giấc Hải Đăng mới bắt đầu dọn phòng. Dù phòng con gái nó khác phòng con trai nhưng Hải Đăng dựa theo phán đoán của cậu sắp xếp mọi thứ về chỗ cũ. Xong xuôi đâu đó rồi Hải Đăng mới ngồi xuống bên giường, cậu sẽ đợi đến lúc Diệu Anh tỉnh dậy.

Hải Đăng có thể nhìn thấy quần thâm nhạt màu dưới hai mắt Diệu Anh, quần áo trên người cô cũng rất xộc xệch. Cứ như đêm qua đã xảy ra chuyện gì kinh khủng lắm ảnh hưởng đến tinh thần của Diệu Anh vậy.

Một giờ, hai giờ, rồi ba giờ trôi qua... Diệu Anh từ từ mở mắt, ngủ một giấc mấy tiếng đồng hồ bù lại đêm qua bây giờ cô đã đỡ mệt mỏi hơn. Nhưng ngay lập tức Diệu Anh mở to mắt nhìn người trước mặt, cô không nghĩ khi vừa mở mắt người cô nhìn thấy đầu tiên sẽ là Hải Đăng. Để chắc chắn Diệu Anh đưa mắt nhìn xung quanh, rõ ràng là phòng cô mà, sao Hải Đăng có thể ở đây?

- Sao cậu...

- Đói bụng rồi chứ gì. Tôi đã nấu sẵn cơm đợi cậu dậy ăn rồi đây.

Hải Đăng vừa xoay người đã mang khay cơm đến trước mặt Diệu Anh, chỉ có vài món đơn giản thôi, nhưng nhìn rất ngon mắt.

- Cậu...

- Mau ăn đi.

Rất tự nhiên Hải Đăng xúc một thìa cơm đưa đến tận miệng Diệu Anh, cậu nhử mảy một chút thôi cô đã tự động há miệng ra. Bây giờ Hải Đăng không muốn nghe Diệu Anh nói gì cả, cậu chỉ muốn cô ăn thật nhiều, để mập lên một chút, ốm quá gió thổi bay mất thì biết làm sao.

- Ngon không?

Diệu Anh gật đầu đáp lại. Cô không cần bận tâm đến lí do Hải Đăng xuất hiện ở đây nữa, cô chỉ cần biết cậu đang ở trước mặt cô, và lại quan tâm cô thật chu đáo. Hải Đăng nhìn quanh bàn học tìm dây chun, sau đó thuần thục buộc tóc cho Diệu Anh. Ngón tay mát lạnh vài lần chạm vào gáy Diệu Anh khiến cô bồi hồi xao xuyến, người con trai này, sao cứ thế làm cô lún sâu vào vũng bùn mang tên "đơn phương" chứ.

- Ăn nhiều vào, cậu không có thừa mỡ đâu mà sợ mập.

Hải Đăng lại xúc một thìa com dứt Diệu Anh, trong mắt cậu cô lúc nào cũng là bạn gái năm tuổi ngày đó, cần được nhắc nhở, cần được quan tâm, cần được bảo vệ. Diệu Anh kín đáo nhìn xung quanh phòng, rất gọn gàng, không lẽ Hải Đăng đã dọn hết những thứ đó rồi sao? Vậy cậu có đọc được tờ giấy Diệu Anh viết không? Ôi lạy Thánh, cầu mong Hải Đăng không đọc được gì cả.

- Cậu dọn phòng... giúp tôi à?

- Ừ. Con gái con lừa gì để phòng ngủ bừa bộn thế hả? Suýt chút nữa tôi đã giẫm lên đĩa CD té ra sàn rồi.

- Vậy cậu có thấy gì không?

Tỉ mỉ bóc từng vỏ tôm, từng con, từng con một, Hải Đăng không nhìn thấy vẻ mặt khản trương của Diệu Anh lúc này.

- Thấy gì? Ngoài mấy cái đĩa và chăn gối ra còn gì nữa à?

Diệu Anh thờ phào một hơi, may quá, Hải Đăng không thấy.

Có Hải Đăng dứt từng thìa com Diệu Anh rất nhanh đã ăn hết cả bát com đầy, thức ăn với canh đều hết sạch.

- Chiều nay học chuyên tôi sẽ xin nghỉ giúp cậu. Nghỉ ngơi tốt đi, ngày mai gặp lại.

Sau buổi văn nghệ học sinh được nghỉ một ngày thứ bảy, nhưng đội tuyển học chuyên vẫn phải đi học, nhất là khối mười hai bắt buộc phải đi. Vì năm nay học sinh khối mười hai phải thi chuyên cấp Thành phố. Nhìn tình trạng Diệu Anh lúc này đi học không ổn chút nào.

Vừa xuống bếp Hải Đăng đã rót mấy ly nước lọc uống liên tục, từ trong túi quần cậu móc ra một tờ giấy, là nét chữ của Diệu Anh, tuy không đẹp như ngày thường nhưng cậu vẫn nhận ra.

"Tôi thích một người. Nhưng cậu ấy không biết và cũng không thích tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Hóa ra đây chính là lí do tâm trạng Diệu Anh trở nên không ổn như vậy, và đây cũng chính là lí do dù Hải Đăng cố gắng thế nào vẫn chẳng thể lọt vào mắt Diệu Anh. Người Diệu Anh thích bây giờ là ai, cậu cũng chẳng bận tâm nữa. Bởi vì, Diệu Anh có thể vì người đó thành ra thế này dù cậu có cố gắng bao nhiêu có lẽ cũng bằng không. Cho dù Diệu Anh nhận ra Hải Đăng là cậu bé năm xưa cô hay mơ đến nhưng lại không thể nhớ ra vẫn không có ích gì nữa. Bởi lẽ bây giờ trái tim cô đã có hình bóng một người khác rồi, mà người đó, không phải Hải Đăng! Người con trai đó, cũng thật may mắn! Thật sự là một chàng trai khiến Hải Đăng ghen tỵ.

Căn phòng Diệu Anh một lần nữa trở nên bừa bộn, Hải Đăng đã nói không nhìn thấy tờ giấy thì nó vẫn ở đâu đó trong phòng chứ. Sao Diệu Anh tìm hoài này giờ vẫn không thấy gì cả? Tờ giấy đó không chỉ Hải Đăng mà bất cứ ai cũng không được xem, Diệu Anh không thích tâm sự của cô bị người khác nhìn thấy.

"Cốc cốc" - Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Mang vẻ mặt lo lắng từ bên ngoài đi vào, Quỳnh Giao chạy đến chỗ Diệu Anh, khẽ mắng.

- Mà làm gì thế? Sao không nghỉ ngơi đi?

Nghe được giọng Quỳnh Giao khiến tay Diệu Anh tạm ngưng hoạt động. Quỳnh Giao về nhà từ lúc nào? Đây là điều đầu tiên và duy nhất Diệu Anh thắc mắc.

- Mà về khi nào vậy?

- À, về cùng lúc với Hải Đăng.

Một câu trả lời bao hàm hai ý, vừa có thể vừa vặn trả lời câu hỏi của Diệu Anh, vừa có thể nói cho Diệu Anh biết Quỳnh Giao và Hải Đăng đi chung.

Đêm qua Quỳnh Giao không về, cô tin Diệu Anh thông minh như thế sẽ hiểu được những gì nên hiểu.

Sống lưng Diệu Anh cứng đờ, mỗi một lúc sau khóe môi mới mỉm cười được một chút, nụ cười cứng ngắc đầy giả tạo.

- Ủ, mày ra ngoài đi được không? Tao cần phải tìm đồ.

- Thôi được rồi, nghỉ ngơi cho tốt đấy!

Vừa quay lưng trên miệng Quỳnh Giao đã xuất hiện nụ cười tinh quái. Diệu Anh ơi là Diệu Anh, sai lầm lớn nhất của cô chính là quá cả tin cũng như quá ngu ngốc, ai nói gì cũng tin. Cánh cửa phòng vừa khép lại cũng là lúc Diệu Anh ngã quỵ xuống đất, cô quá yếu đuối nhưng phải luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người khác. Diệu Anh không thể bộc lộ cảm xúc chân thật của cô trước mặt bất kì ai, đối với họ Diệu Anh luôn là cô gái mạnh mẽ, hay cười cũng như nhân phẩm rất tốt. Nhưng có ai biết, cô không hề mạnh mẽ đến thế.

Hải Đăng, cô thật sự rất thích cậu, cũng như rất ghét cậu! Trước đây Diệu Anh chưa bao giờ lâm vào tình trạng này, hôm nay cô lại vì Hải Đăng hôn Quỳnh Giao, quay lại với Quỳnh Giao, và ở chung một đêm với Quỳnh Giao mà không thể điều khiển được cảm xúc của mình.

~~

- " Con chắc chứ, con trai? Mẹ không nghĩ quyết định này đúng đắn đâu. "

- " Con đã suy nghĩ kĩ lắm rồi. "

- " Vẫn chưa hết năm học mà, sao con lại.. ? "

- " Con muốn càng nhanh càng tốt nhưng nếu mẹ đã nói vậy thì hết học kì I làm thủ tục cho con đi. "

Một tay Hải Đăng vuốt ve gương mặt trên tấm ảnh, tay còn lại siết chặt điện thoại. Để đi đến quyết định này Hải Đăng đã phải suy nghĩ thật lâu, cũng đã đắn đo thật nhiều. Người đó đã không cần cậu nữa, dù đi hay ở Diệu Anh cũng sẽ không bận tâm.

- " Hải Đăng, có phải con và Diệu Anh...

- " Mẹ! "

Không để mẹ cậu nói hết, Hải Đăng đã ngắt ngang, dù làm vậy là không nên nhưng cậu không muốn nghe thêm nữa. Chỉ cần có người nhắc đến cái tên đó thôi cũng đủ khiến trái tim Hải Đăng nhói đau. Người cậu thầm mến suốt mười một năm trời dang dở không hề có tí tình cảm nào với cậu cả, điều đó thật đáng buồn làm sao!

- " Thôi được rồi, còn khoảng một tháng nữa con sẽ thi học kì rồi. Nhanh như vậy con không hối hận chứ? "

- " Mẹ yên tâm, con sẽ không hối hận. "

Hoàng Thanh Liên thở dài một hơi, cúp máy. Con trai bà quá cứng đầu, giống hệt ba nó ngày xưa. Cái tính này Hoàng Thanh Liên bó tay, bà không thể trị nổi. Tuy Hải Đăng không nói ra sự thật nhưng Hoàng Thanh Liên là mẹ, bà có thể cảm nhận được con trai mình có gì đó không ổn. Rõ ràng cách đây một năm thằng bé đã đến trước mặt ba nó để cầu xin được trở về Hà Nội, được gặp lại cô bé năm xưa, với điều kiện Hải Đăng sẽ không để tình cảm ảnh hưởng đến chuyện học hành. Sao bây giờ lại...

Trịnh Quốc Dũng từ bên ngoài đi vào, vô tình nghe được tiếng thở dài phiền muộn của vợ mình. Một thân áo vest lịch sự uể oải tiến đến chỗ Hoàng Thanh Liên, cúi đầu hỏi han.

- Làm sao vậy?

- Em vừa nói chuyện với con xong, thằng bé muốn đến ở với chúng ta.

Trịnh Quốc Dũng nhíu mày, thằng con này rốt cuộc nó đang nghĩ cái gì trong đầu thế? Chẳng phải rất muốn được học ở Hà Nội hay sao? Chẳng phải rất muốn được ở bên Diệu Anh hay sao? Bây giờ thế nào lại đổi ý muốn sang Mỹ sống với ba mẹ. Từ khi nào Hải Đăng lại là đứa con biết quan tâm đến ba mẹ vậy.

- Nó với con bé Diệu Anh có vấn đề gì à?

Không chỉ Hoàng Thanh Liên mà ngay cả Trịnh Quốc Dũng khi nghe đến quyết định này của Hải Đăng vẫn không tránh khỏi liên tưởng đến Diệu Anh. Bởi vì lí do Hải Đăng trở về Hà Nội là vì Diệu Anh, bây giờ muốn rời đi cũng chỉ có thể liên quan đến Diệu Anh. Trịnh Quốc Dũng và Hoàng Thanh Liên đều rất quý Diệu Anh, việc Hải Đăng thích con bé họ không cảm can, chỉ cần đảm bảo thành tích học tập xuất sắc là được.

- Em không biết. Thằng bé có vẻ không muốn nói đến chuyện đó, em chỉ vừa nhắc đến tên con bé thôi Hải Đăng đã phản ứng rất mạnh. Làm sao bây giờ? Chúng ta có mỗi một đứa con trai thôi, em không muốn nó buồn chút nào.

Trịnh Quốc Dũng nghe vậy cũng có thể lắc đầu mà thôi, tuy hai người đều muốn Hải Đăng lúc nào cũng vui vẻ. Nhưng về chuyện tình cảm họ không nên can thiệp vào, hai vợ chồng họ chỉ còn cách đứng ngoài xem xét mọi chuyện thôi.

- Có những chuyện hãy để Hải Đăng tự quyết định. Anh tin là thằng bé biết mình đang làm gì.

~~~

Thấp thoáng còn hai tuần nữa thôi đã thi học kì I rồi, thời gian luôn trôi qua nhanh như vậy. Gần đây mọi người trong lớp đều nhận ra Diệu Anh và Hải Đăng có gì đó rất kì lạ, hai người cứ như người dưng lướt qua nhau mỗi lần vô tình chạm mặt vậy. Diệu Anh cũng xin giáo viên đổi chỗ luôn, kẻ bàn đầu, người bàn bốn, cả tuần có khi còn không nói chuyện lần nào. Tin đồn từ đó dần lắng xuống, những thành phần thâm mến Hải Đăng và Diệu Anh hoạt động càng lúc càng mạnh mẽ hơn, không hề kiêng dè ai nữa. Thậm chí còn có người mua bó hoa đến tận lớp Diệu Anh đứng trước mặt cô tỏ tình.

- Diệu Anh, có thể cậu không biết tớ là ai nhưng tớ biết rất rõ cậu. Hãy cho tớ một cơ hội, tớ rất quý cậu, nhất định sau này tớ sẽ lái BMW đến rước cậu về dinh!

Mới nghe thôi Diệu Anh đã buồn cười, òn ỉn đáp lại.

- Cậu à, tôi chỉ thích ngồi trên Lamborghini thôi à...

Cậu bạn đó nghe xong nuốt nước bọt "ực" mấy lần, sau đó đành hoảng vội ngực tuyên bố.

- Yên tâm, tớ nhất định sẽ phấn đấu đứng hạng một trong học kì này để chứng minh tớ có năng lực nuôi cậu. Lamborghini chỉ là chuyện nhỏ với tớ thôi!

Nam sinh cúi bó hoa vào tay Diệu Anh, sau đó phóng vèo về lớp. Đùa sao, muốn đứng hạng nhất toàn khối đâu dễ. Quên kể với các cậu năm nay Diệu Anh tụt hạng rồi, tất cả là do Hải Đăng tiến bộ vượt bậc đến mức Diệu Anh không ngờ đến, và chiếm mất vị trí số một của cô luôn, giờ Diệu Anh chỉ đứng hạng hai thôi. Không biết nam sinh vừa rồi đuổi kịp Diệu Anh được chưa mà muốn đứng hạng nhất.

Ở bàn bốn có kẻ nào đó mặt mũi đen xì, quyền sách cầm trên tay đã nhăn nhó đến đáng thương.

Giờ tự học Diệu Anh phát cho mỗi người một tập đề cương môn Anh, ai nấy tự làm để biết sức mình, sau đó mới chia thành nhóm so sánh kết quả chung. Phát hết cho cả lớp rồi, chỉ có bạn nam bàn bốn tổ bốn mãi vẫn không thấy vào lớp. Diệu Anh đành phải về chỗ làm bài nhưng chẳng thể tập trung được, thi thoảng lại ngóng ra cửa. Không chạm mặt thì thôi, không nhớ đến thì thôi chứ đã đề ý rồi thì Diệu Anh không cách nào ngừng quan tâm được. Số cô nó đúng là khổ mà! Cả đám nam sinh ngoài kia Diệu Anh lại không để mắt đến, vậy mà Hải Đăng đáng ghét kia lại khiến cô điều đứng mới chết chứ.

Gần hết tiết rồi Hải Đăng mới quay lại lớp, vẻ mặt nhìn không ổn lắm, cứ nhăn nhó thế nào ý. Cậu ấy đến thẳng bàn Diệu Anh luôn, nhìn thoáng qua tờ đề trắng tinh trên bàn rồi cầm về chỗ. Không một lời nói, cũng không một ánh nhìn, lạnh nhạt hờ hững đến vậy là cùng.

Khánh Thư nhìn Diệu Anh bàn thần càng cảm thấy khó hiểu, cô đề ý câu tám đó Diệu Anh đã đặt bút xuống này giờ rồi mà vẫn không điền đáp án vào, đến nỗi mực loang ra một chấm to trên giấy Diệu Anh còn không biết. Quay xuống nhìn Hải Đăng lại cũng y như vậy, cậu cứ cầm mãi tờ đề mà không làm gì cả, cứ như soi điểm sai trong đề hay sao ý. Hai người này, đúng là khó hiểu hết chỗ nói.

- Ê lớp trưởng, hôm 20-11 cậu có tặng quà gì cho Hải Đăng không?

Một câu nói thức tỉnh tâm trí Diệu Anh, cô mở to hai mắt nhìn Khánh Thư, giống như vừa nghe chuyện gì khó tin lắm.

- Quà gì cơ?

- Trời ơi, cậu cũng không biết giống tui tôi sao! Tôi cứ tưởng hai người thân nhau cậu phải biết 20-11 là sinh nhật của Hải Đăng chứ. Hôm qua cô chủ nhiệm mới hỏi tui tôi 20-11 lớp có tặng gì cho Hải Đăng không, lúc đó tui tôi xấu hổ cực kì, bạn bè chung lớp vậy mà đến cả sinh nhật cũng không biết gì cả.

Diệu Anh sững sốt, 20-11 là sinh nhật của Hải Đăng sao? Diệu Anh thật sự không biết gì cả, nghe Khánh Thư nói vậy cô mới phát hiện ra mình vô tâm đến mức nào. Thích Hải Đăng nhưng Diệu Anh lại không biết gì về cậu cả. Có nghĩa hộp quà hôm đó Quỳnh Giao tặng cho Hải Đăng chính là quà sinh nhật? Suy cho cùng chỉ có Quỳnh Giao mới hiểu Hải Đăng nhất, quan tâm cậu ấy nhất.

"Đừng đi. Anh, đừng đi!"

Câu nói ngày hôm đó, bỗng nhiên vang vọng bên tai Diệu Anh, mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc càng khiến trái tim Diệu Anh đau đớn. Hóa ra hôm đó là sinh nhật Hải Đăng, cậu chỉ cần cô cùng đi ăn một bữa thôi, sao Diệu Anh có thể ích kỉ quan tâm đến cảm xúc của bản thân mà từ chối chứ? Là Diệu Anh đáng trách, là Diệu Anh ích kỉ không hiểu chuyện.

Khánh Thư thấy khóe mắt Diệu Anh ửng đỏ thì gạt mình, cô đã nói gì sai sao? Rõ ràng này giờ Khánh Thư chỉ nói 20-11 là sinh nhật Hải Đăng thôi mà.

- Lớp trưởng, lớp trưởng, có cô tìm.

Huy lớp phó xách mông chạy đến bàn Diệu Anh, nói với cô một câu thôi mà còn tranh thủ nheo má người yêu nữa mới gồm chứ. Diệu Anh gật gật đầu, chẳng thèm quan tâm đến cặp tình nhân kia, thơ thần ra cửa, là cô trực phòng y tế. Cô trực phòng y tế thấy Diệu Anh cũng ngạc nhiên lắm, cứ tưởng có Hải Đăng bệnh thôi, vậy mà trông Diệu Anh cũng chẳng khác gì con thây ma không có sức sống. Cô còn chưa kịp đưa thuốc trên tay cho Diệu Anh đã có một người khác nhanh hơn giật lấy, là Hải Đăng.

- Cậu vào lớp đi, cô ấy đến tìm tôi.

Đây là câu đầu tiên trong những ngày qua Diệu Anh được nghe từ Hải Đăng, nhưng sao hôm nay giọng nói cậu lạ quá vậy? Có chút gì đó lạnh lạnh, cũng có chút gì đó vô tâm. Cảm thấy nơi này không có việc gì liên quan đến cô nữa Diệu Anh xoay người vào lớp, nhưng vừa bước đến cửa lớp Diệu Anh đã nép vào bức tường ngay sau cánh cửa nghe ngóng, đang yên đang lành sao tự dưng cô trực phòng y tế lại đến tìm Hải Đăng chứ.

- Thuốc của em cô cứ đưa cho em, đưa cho Diệu Anh làm gì cho mệt?

- Con bé là lớp trưởng, cô đến lớp không gặp lớp trưởng thì gặp ai.

- Thôi được rồi, em cảm ơn.

Hải Đăng còn chưa kịp vào lớp đã bị cô y tế mắng một tràng.

- Em đấy, sao không biết giữ gìn sức khỏe gì hết vậy? Mới một tuần thôi đã xuống phòng y tế ba lần. Em phải chú ý ăn uống chứ, một ngày đầy đủ ba bữa không được nhịn ăn đấy, hạn chế nghĩ những chuyện khiến bản thân căng thẳng. Nếu không bệnh đau dạ dày của em lại nghiêm trọng hơn thì khổ.

Đối với giáo viên trong trường Hải Đăng khá thân thiết và thoải mái, cậu cười cợt ngoáy ngoáy tai. Tuy hai hàng chân mày vẫn còn nhú lại vì đau nhưng lời nói thốt ra khỏi miệng không hề có chút nghiêm túc nào.

- Người ngoài nhìn vào sẽ tưởng em là phi công lái máy bay bà già đấy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Ông trời nhìn xuống đây mà xem, có đứa học trò nào nói với giáo viên như thế không? Ý Hải Đăng nói cô già chứ gì, xin lỗi chứ cô đây mới hai mươi sáu tuổi thôi, còn trẻ chán. Còn chưa kịp trách mắng học trò vô phép vô tắc Hải Đăng đã bỏ vào lớp, trước khi đi còn không quên nháy mắt "đưa tình".

- Cô Bình ơi cô Bình, cô thương em thì đi đi. Cô mà còn đứng đây thầy Trí thấy được thì học kì này môn Hóa của em sẽ không chế cho xem.

Cô Bình nghe vậy đỏ ửng cả lên, quay người đi mất. Trong trường ai cũng biết thầy Trí theo đuổi cô Bình rất lâu rồi, mà cô Bình cứ liếc mắt làm ngơ thôi. Thật ra cô cũng thích thầy ghê lắm mà giả vờ kiêu thôi, bình thường cứ dẫn với đám học trò bao nhiêu trước mặt thầy Trí lại ỏn ỏn ẻn điệu đà kinh khủng khiếp.

Đi ngang qua cửa lớp Hải Đăng thấy Diệu Anh đứng đó liên nhú mày, cô đứng đây nãy giờ vậy là đã nghe hết rồi sao? Chỉ thoáng một ánh nhìn thờ ơ vậy thôi, Hải Đăng không bận tâm đến tâm trạng Diệu Anh ra sao về chỗ ngồi luôn. Khô nỏi Hải Đăng quên mua nước, lại lười xuống căn tin. Vừa cúi xuống học bàn cất thuốc ngăn mặt lên đã thấy Diệu Anh chạy đi đâu mất, chỗ ngồi trống trơn.

- Cô Bình, cô Bình...

Diệu Anh ba chân bốn cẳng chạy theo cô Bình, không biết sao cô Bình chân ngắn mà đi nhanh thế.

- A, em là Diệu Anh? Có việc gì không em?

- Bệnh của Hải Đăng là thế nào ạ?

Mặc dù hỏi thẳng như vậy dễ khiến cô Bình nghi ngờ nhưng Diệu Anh vẫn muốn biết rõ vấn đề một cách trực tiếp. Cô muốn biết bệnh dạ dày của Hải Đăng ở mức nào, có nặng lắm hay không.

- À, dạo này bệnh dạ dày của Hải Đăng thường xuyên tái phát. Tuy thẳng nhóc cứng đầu đó không nói ra nhưng cô biết nó ăn uống không đúng bữa, hơn nữa có lẽ là học hành quá căng thẳng, có thể thấy quầng thâm dưới mắt thẳng nhóc đó chứng tỏ nó rất hay thức khuya. Cô thấy em cũng thân với Hải Đăng nên hãy cố gắng khuyên thẳng nhóc đi, nếu không bệnh sẽ nặng hơn đấy.

- Vâng, em hiểu rồi.

Diệu Anh cúi người lễ phép cảm ơn, cô không nghĩ thời gian gần đây Hải Đăng lại có nhiều vấn đề đến vậy. Diệu Anh không về lớp ngay mà xuống căn tin mua một ít nước, đến lúc quay lại cô đã thấy Hải Đăng làm được nửa tờ đề. Bộ dạng Hải Đăng trông rất thần nhiên mặc dù hai hàng chân mày vẫn còn đang nhú lại, góm, được cái giả vờ là giỏi, Diệu Anh để ý thấy trên trán Hải Đăng đã toát một lớp mồ hôi mịn rồi. Đau thì nói đau, có gì xấu hổ mà giấu chứ.

- Nước đây, uống thuốc đi.

Hải Đăng ngẩng mặt lên nhìn vừa hay bắt gặp nụ cười vô cùng thân thiện của Diệu Anh, đây là lần đầu tiên trong thời gian qua Diệu Anh chủ động bắt chuyện cũng như cười tươi như thế trước mặt cậu. Ôi dào, chẳng phải có crush rồi hay sao mà giờ còn ở đây lo với chả lắng đến sức khỏe Hải Đăng.

- Không cần, đem nước đi đi.

- Giờ này còn cứng đầu cái gì hả? Mau uống thuốc đi, không lại ốm ra đấy ai lo?

Cái kiểu nói chuyện trách mắng móc họng này nhất định là học từ Hải Đăng đấy. Ghê nhỉ, học cũng nhanh lắm đấy chứ! Có kẻ biết Diệu Anh quan tâm thật lòng rồi mà vẫn kiêu, không thêm cầm chai nước cũng không lấy thuốc ra.

- Lớp trưởng, cậu đang ngăn cản tôi làm bài đây.

Hai từ "lớp trưởng" nghe sao xa lạ quá, mọi người trong lớp thỉnh thoảng đều gọi Diệu Anh là lớp trưởng nhưng cô cảm thấy không sao, điều đó rất bình thường. Nhưng nghe được hai từ này từ miệng Hải Đăng cô lại thấy bức bối trong người.

- Mặc xác cậu!

Có người giận dỗi bỏ về chỗ, nhưng hai chai nước vẫn để nguyên chỗ cũ, cô nghĩ trước sau gì Hải Đăng cũng sẽ uống thôi. Y như rằng Diệu Anh vừa trở về bàn Hải Đăng đã lấy thuốc ra, uống ngay. Giờ Hải Đăng mới nhìn thấy ngoài chai nước suối ra còn có một hộp sữa vị cam nữa. Cô nghĩ cậu giống cô lắm sao, Hải Đăng sao có thể thích uống thứ nước sệt sệt màu trắng này? Nhìn dòng chữ "hương cam" trên hộp sữa làm Hải Đăng nhớ đến một chuyện.

Lúc nhỏ mỗi lần Hải Đăng sang nhà Diệu Anh chơi tủ lạnh của cô khi nào cũng đầy ắp cam, cam bóc vỏ ăn có, cam vắt nước uống cũng có. Trái cây khác Diệu Anh rất ít khi ăn. Cô từng nói trái cam mọng nước lại rất nhiều vitamin, trong tất cả loại trái cây Diệu Anh thích nhất là cam.

Dạo trước có mấy lần Hải Đăng sang nhà Diệu Anh chơi tủ lạnh có rất nhiều trái cây, thức ăn cũng không thiếu, nhưng cam thì lúc có lúc không. Hải Đăng cứ tưởng Diệu Anh đã không còn thích cam nữa. Thì ra, sở thích này đến nay vẫn không thay đổi. Chỉ là cô đã không còn cố chấp thích mãi một thứ như trước.

Vì một lí do nào đó Hải Đăng cầm ống hút vào hộp sữa, mới uống một ngụm đã nhăn mặt dữ dội. Thứ nước này có gì ngon lành đâu mà Diệu Anh lúc nào cũng uống thế nhỉ? Có đưa ở bàn đầu quay xuống nhìn xem Hải Đăng đã uống thuốc chưa vô tình bắt gặp vẻ mặt nhăn nhu khi ăn ớt của Hải Đăng cũng phải bật cười, sữa khó uống đến thế sao? Bí thư Linh "lé" khó hiểu nhìn Diệu Anh, lớp trưởng dạo này tâm tình cứ thất thường thế nhỉ, lúc cười thì vui khi buồn mất lại đỏ. Cứ thay đổi như chong chóng thế chẳng ai biết đâu mà lần.

- Nè lớp trưởng, chúng ta đồng ý chứ?

- Há?

Đấy, hồn Diệu Anh cứ như treo ngược cành cây vậy, hỏi đến thì cứ ngỡ ngàng chẳng hiểu mô tê gì. Khánh Thư ở bên nhún vai bất lực nhìn bạn bí thư, ngồi bên cạnh một thời gian rồi cô còn chưa hiểu hết về Diệu Anh nữa.

- Đây, đọc đi rồi bàn với cả lớp.

Linh "lé" lắc đầu chep miệng nhìn Diệu Anh, sau đó quăng luôn tập giấy vào người Diệu Anh, về chỗ ngồi. Lúc này Diệu Anh mới ý thức được cô đã làm bạn bí thư giận rồi, thôi thì đọc hết cái này xem sao.

Giờ sinh hoạt lớp chủ yếu là do lớp trưởng quản lí và bí thư phổ biến công tác trong tuần tới, giáo viên chủ nhiệm rất nhàn hạ ngồi ở dưới lớp nghe một số việc quan trọng bí thư thông báo. Sau khi Linh bí thư đã nói xong hết rồi Diệu Anh mới đọc tờ giấy khi nãy cho mọi người trong lớp nghe, cuối cùng hỏi ý kiến tất cả.

- Thế nào? Vờ kịch đó các cậu có muốn diễn lại không?

Là lễ hội văn nghệ của thành phố, trường THPT Chuyên A được chọn ba tiết mục, trong đó có tiết mục diễn kịch của 12 Anh D1. Nhưng đây không phải là ép buộc, lớp nào muốn thì tập lại để diễn, không thì thôi. Hai lớp kia đều đã đồng ý rồi, chỉ còn ý kiến của 12 Anh D1.

Dù sao tiết mục kịch đó Hải Đăng không diễn nhưng cậu là người nãy giờ lắng nghe kĩ nhất lời Diệu Anh thông báo. Trùng hợp thay hôm diễn kịch đó cũng là ngày Hải Đăng lên máy bay sang Mỹ, kết thúc học kì I. Nhìn dáng vẻ đầy nghiêm túc cùng với sự nghiêm khắc của một lớp trưởng ở Diệu Anh lúc này khiến khóe môi Hải Đăng cong lên, ai mà biết được cô bé vô tư ngây ngô ngày nào giờ lại trở thành một người như vậy chứ.

Ánh mắt Diệu Anh lướt qua gương mặt của tất cả mọi người ở đây, vô tình nhìn thấy nụ cười của Hải Đăng khiến trái tim cô đập lệch mấy nhịp. Cô chợt nhớ đến sinh nhật của Hải Đăng, trong lòng lại ngập tràn tội lỗi, đến bây giờ Hải Đăng vẫn còn đeo đồng hồ Diệu Anh tặng lúc trước trên tay nhưng cô vẫn chưa nói một lời chúc mừng sinh nhật đáng hoàng.

- Thời gian diễn kịch thì hợp lí nhưng chúng ta không có thời gian tập lại đâu. Gần thi rồi tập tành cái quái gì chứ?

Huy lớp phó xoa cằm cho ý kiến, với những chuyện như vậy cậu luôn nghiêm túc suy nghĩ. Bớt đi về bông đùa nhiều chuyện thường ngày thay vào đó là vài nét đứng đắn, có lẽ đây là điểm khiến bạn học Khánh Thư mê mẩn. Có rất nhiều bạn đồng ý với lớp phó, cô giáo cũng nghe theo ý kiến của học sinh,

gật đầu nói Diệu Anh lên báo lại với phó hiệu trưởng.

Giờ ra về mọi người đã về hết chỉ còn Diệu Anh là ở trong phòng phó hiệu trưởng, cô hiệu phó nghe lời từ chối của 12 Anh D1 cũng biết thở dài thôi. Thật ra tiết mục diễn kịch của 12 Anh D1 rất hay, diễn kịch tương đối đạt, trình độ tiếng Anh miễn bàn, phát âm từng từ rất chuẩn. Nhưng phó hiệu trưởng cũng biết 12 Anh D1 rất trọng thành tích cũng như rất siêng năng ôn tập kiến thức để chuẩn bị cho các kì thi. Nói thẳng ra từ khi phát thông báo về lớp 12 Anh D1 cô phó hiệu trưởng đã biết cơ hội 12 Anh D1 đồng ý không cao, bởi vì mấy chuyện hoạt động này có một số học sinh đều nghĩ tham gia cho có để không bị trừ điểm thi đua, và 12 Anh D1 luôn mang suy nghĩ như vậy trong đầu.

- Thôi được rồi. Mặc dù tiếc nhưng cô cũng không thể làm gì, các em ôn tập thật kĩ bài vở và thi tốt nhé!

- Vâng, em chào cô.

Diệu Anh về lớp lấy cặp đã thấy Hải Đăng ngồi chễm chệ trên bàn của cô, gương mặt nhìn ra phía cửa sổ. Ánh chiều tà buông xuống xuyên qua cửa sổ hắt lên gương mặt cậu càng tôn thêm nét góc cạnh điển trai vốn có. Diệu Anh đau xót đứng ngoài cửa nhìn Hải Đăng, cậu lại ốm rồi.

Mùa đông năm ngoái Diệu Anh lần đầu gặp Hải Đăng, khi đó cô rất ghét cậu, tại sao cậu lúc nào cũng gây sự với cô? Mùa đông năm nay Diệu Anh vẫn học chung với Hải Đăng, nhưng suy nghĩ của cô về cậu đã khác, năm nay cô đã thích cậu đến mức si ngốc. Mặc dù biết rõ nếu Diệu Anh lún sâu vào mối tình đơn phương với Hải Đăng sẽ rất thảm bại nhưng cô vẫn không thể ngăn cản được sự rung động của con tim.

Từng lời nói, hành động của Hải Đăng đều chất chứa bao nhiêu dịu dàng, bao nhiêu ấm áp, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến Diệu Anh mất hết lí trí mà hành động theo con tim, tiếp tục thích cậu, mỗi ngày một nhiều hơn.

- Lâu thế. Cô có nói gì không?

Hải Đăng vừa quay sang nhìn đã thấy Diệu Anh đứng ngẩn ngơ ở cửa, cô cứ đứng ở đó mãi mà không vào. Hải Đăng hỏi cô cũng không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn về phía cậu. Theo phản xạ Hải Đăng đưa tay lên sờ mặt, không lẽ mặt cậu dính gì bẩn lắm sao?

- Sao cậu chưa về?

Đây là câu đầu tiên Diệu Anh nói với Hải Đăng, không phải câu nào đó quan tâm như "Dạ dày cậu đã đau chưa?" hay là "Đợi lâu chưa?", mà chỉ là lạnh nhạt hỏi lí do Hải Đăng ở đây. Diệu Anh nhận lấy cặp từ tay Hải Đăng, không bỏ đi mà đứng lại chờ cậu trả lời.

- Không thấy sao? Là đợi cậu đấy!

Hải Đăng đưa tay vò đầu Diệu Anh thật mạnh, giống như sự trừng phạt vì cô đã để cậu đợi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Đã lâu lắm rồi Hải Đăng mới đứng gần Diệu Anh như vậy, cũng lâu lắm rồi cậu mới được xoa đầu cô. Lần này Diệu Anh không tránh không né, cũng không hề tỏ ra bực bội, dường như cô cũng cảm thấy thiếu vắng. Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, Diệu Anh không biết Hải Đăng đang nghĩ gì mà cứ nhìn cô bằng ánh mắt phờ phạc như thế.

Khi này giờ ra về Hải Đăng thấy Diệu Anh chưa về lớp đã định đợi cô trở về. Vừa hay lúc đó Khánh Thu cùng Huy "bà tám" đến chỗ cậu, trông vẻ mặt rất bực bội.

- Này, hôm 20-11 cậu và Quỳnh Giao đi đâu mà không đến ăn liên hoan cùng với mọi người thế hả?

- Tôi có việc bận.

Huy "bà tám" được lúc phát huy cái miệng của mình, mắng một tràng vào mặt Hải Đăng.

- Tui tôi thừa nhận mình sai khi không biết sinh nhật của cậu, nhưng ít nhất cậu phải giải thích lí do chứ. Chẳng những hôm đó cậu và Quỳnh Giao không đến mà Diệu Anh đi tìm hai người sau đó cũng biến mất luôn, thế là như nào?

Mấy câu đầu Hải Đăng không chú ý lắng nghe lắm, cậu vẫn đang dọn dẹp sách vở, nhưng đến câu cuối cùng Hải Đăng không thể không để ý được. Cậu dừng động tác của mình lại, bắt đầu nhớ đến chuyện Diệu Anh xuất hiện tối hôm đó cùng với hành động kì lạ của cô.

- Cậu nói cái gì? Diệu Anh tìm chúng tôi?

Khánh Thu ở bên cạnh lúc này mới lên tiếng, bấy giờ cô vẫn còn cảm thấy có lỗi với Hải Đăng.

- Phải. Tối hôm đó tại tôi ăn xong rồi nhưng vẫn chưa thấy cậu và Quỳnh Giao đến nên tôi đã nhờ Diệu Anh đi tìm hai người. Sau đó thì... tại tôi đợi gần hai tiếng ba người cũng không ai quay lại.

Cuốn sách Hải Đăng đang cầm trên tay rồi "Bộp" xuống bàn, hóa ra suy đoán của cậu ngày hôm đó hoàn toàn đúng. Là do Hải Đăng quá tin tưởng vào lời nói của Diệu Anh, cô nói cô quên đồ trên lớp nhưng thật ra cô đã xuất hiện ở sân sau và có lẽ... cô đã thấy được tất cả hành vi bạo dạn của Quỳnh Giao tối hôm đó.

Diệu Anh đã thấy tất cả nhưng cậu không hiểu điều đó có ảnh hưởng gì đến Diệu Anh mà cô lại tránh mặt Hải Đăng thời gian qua, thậm chí còn chuyển chỗ lên ngồi với Khánh Thư. Chẳng lẽ Hải Đăng đã làm gì sai khiến cô phật lòng?

- Hôm nay chúng ta về chung nhé?

Ôi phải nói là Diệu Anh rất sốc khi nghe câu này luôn, giọng nói của Hải Đăng cũng không còn nhạt như nước ốc giống trước nữa, ngược lại rất ấm áp dễ nghe nhé. Nhưng mà chuyện này nó cứ khó tin sao sao đấy, tự nhiên Hải Đăng thay đổi một trăm tám mươi, à không, ba trăm sáu mươi độ luôn ý ợ.

- Làm gì?

Không thèm trả lời gì cả, Hải Đăng cầm cặp Diệu Anh sau đó đi trước luôn, sao chẳng có lúc nào cô ngoan ngoãn nghe lời thế nhỉ. Hai người không đi đâu cả, chỉ là cùng nhau đi chung một con đường về nhà thôi. Từ đầu đến cuối Diệu Anh cứ im im suốt, ngược lại cái miệng của Hải Đăng cứ hoạt động không ngừng, giống như đã trăm năm rồi không được nói ý.

- Haizzzz... thời tiết càng ngày càng lạnh rồi đó. Đi học nhớ mặc ấm vào.

Rõ ràng Diệu Anh chịu lạnh không tốt mà đến lớp lúc nào cũng là bộ áo dài mỏng manh, đến một chiếc áo khoác mỏng cũng không có. Khổ nỗi lúc đó hai người đang làm mặt lạnh mà, Hải Đăng giữ thể diện có bao giờ mở miệng nhắc nhở đâu, chỉ là mỗi lần thấy Diệu Anh xoa xoa hai vai cậu lại nhăn mặt dữ lắm.

- Mai chuyển xuống chỗ tôi ngồi lại nhé? Hay là tôi chuyển lên cũng được.

- Đạo này tôi thấy cậu ốm hẳn đi nhỉ? Hay là nhà cậu hết gạo?

- Tôi chợt phát hiện ra bạn cùng bàn là cậu tuyệt nhất, rất hợp tính nhau.

- ...

Diệu Anh im thin thít không mở miệng luôn, thỉnh thoảng cứ quay sang nhìn Hải Đăng. Hôm nay cậu lạ thế nhỉ? Không thể nói rõ cụ thể lạ ở chỗ nào nhưng Diệu Anh chắc chắn Hải Đăng có gì đó khác mọi khi.

Đến nhà rồi Hải Đăng mới quay sang nói với Diệu Anh, ánh mắt cậu toát lên một sự nghiêm túc và chân thành hiếm có, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một Hải Đăng như vậy.

- Phải nhớ giữ gìn sức khỏe, học giỏi thì tốt nhưng không được học quá sức ảnh hưởng đến sức khỏe có biết chưa? À, còn nữa, thiếu áo thì tôi sẽ mua cho, đừng có lười mặc mà để bản thân bị cảm vì lạnh. Còn nữa...

Nói nhiều quá, Diệu Anh tiếp thu không kịp, cô liền gờ tay cắt ngang lời nói đang dở của Hải Đăng. Làm gì mà Hải Đăng nói nhiều thế nhỉ, cứ như phụ huynh dặn dò con em trước khi xa nhà vậy. Diệu Anh lớp mười hai rồi chứ có phải con nít mới lên bảy học lớp một đâu.

- Tóm lại là cậu muốn nói gì thế?

- Cho tôi ôm cậu một lát được không? Chúng ta là bạn tốt mà, ôm một chút chắc không thành vấn đề nhỉ? - Diệu Anh không hề biết hai chữ "bạn tốt" đó Hải Đăng đã khó thốt ra đến mức nào, cô cũng không biết khi nói câu ấy tim cậu đến cỡ nào đau thương.

Èo, liên quan thế nhỉ? Câu trước câu sau nó có quan hệ gì với nhau à? Dù khó hiểu nhưng Diệu Anh vẫn gật đầu. Xã hội giờ phát triển rồi, Tây hóa dần nên bạn bè ôm nhau hay nắm tay cũng bình thường lắm. Hải Đăng vươn tay kéo Diệu Anh vào lòng, tìm kiếm chút cảm giác chân thực, một thời gian ngắn nữa thôi dù cậu có ước ao cũng sẽ không ôm được Diệu Anh như bây giờ. Vuốt nhẹ mái tóc Diệu Anh, cậu mỉm cười chua xót, tóc cô lúc nào cũng vậy, mềm mượt đen như gỗ mun, sờ vào rất thích. Diệu Anh tim đập thình thịch không ngừng, mới ôm thôi mặt cô đã nóng ran rồi, cái con người này sao toàn đem đến cho cô cảm giác gì đâu không à.

Cảm xúc của Hải Đăng lúc này rất phức tạp, vừa phải bù đắp nhưng nhớ vừa phải đối diện với tương lai chia xa, cậu không biết hai người có còn cơ hội tái ngộ nhau lần thứ ba hay không. Bởi Hải Đăng hiểu cậu là người rất nặng tình, nếu đã thích một người nào đó sâu đậm đến mức này cậu không thể để người đó cứ xuất hiện trong tầm mắt được, bởi vì như vậy làm sao Hải Đăng có thể buông tay Diệu Anh? Làm sao cậu có thể xóa hình bóng của cô khỏi tâm trí? Hải Đăng phải đến một nơi nào đó thật xa, để Diệu Anh không thể có mặt ở đó, có như vậy cậu mới có thể từng chút từng chút một gạt bỏ hình bóng của cô.

Ngược lại với Hải Đăng cảm xúc của Diệu Anh chỉ là đơn thuần tim đập chân run khi đứng quá gần người ta thôi. Đã lâu lắm rồi hai người không ở gần nhau như vậy, thật sự khoảng thời gian Diệu Anh lơ đi sự có mặt của Hải Đăng rất khó khăn. Mỗi lần đến lớp Hải Đăng đều đi ngang qua bàn Diệu Anh, nhưng tuyệt nhiên hai người không hề nhìn nhau lấy một lần, thật sự rất khó chịu trong người. Cô rất muốn ngẩng mặt nói chuyện với Hải Đăng như mọi

ngày, để được nghe mấy lời quan tâm hay trách móc của Hải Đăng, để được nghe Hải Đăng lái nhai nhắc nhở suốt ngày, để được thấy Hải Đăng cười, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, thoáng chốc cũng có thể khiến trái tim Diệu Anh đập loạn nhịp.

Hải Đăng buông Diệu Anh ra, sau đó trả cặp cho cô, nặn ra một nụ cười rất tươi.

- Vào nhà đi, ăn uống no nê rồi mới được học bài đấy. Mai gặp lại.

Phải, chính là cảm giác này. Cảm giác nhớ nhung mấy lời thừa thãi mà Hải Đăng nói suốt ngày.

- Được cái nhắc người khác thì hay lắm. Chẳng phải dạ dày của cậu suốt ngày than đau hay sao?

- Nói nhiều quá, mau vào nhà đi.

Diệu Anh bị đuổi ôm cặp vào nhà luôn, trước khi đóng cửa còn làm mặt quỷ trên ngui. Tên Hải Đăng chết bầm, lúc nào cũng tự cho mình là vua, có quyền ra lệnh và sai khiến người khác.

- Khoan đã! Mặc dù trẻ nhưng vẫn chúc cậu sinh nhật vui vẻ. Đồng hồ đó, là quà sinh nhật rồi đấy nhé! Sau này không được đòi quà tôi nữa đấy.

Hải Đăng ngạc nhiên nhìn đồng hồ trên tay, từ bao giờ Diệu Anh đã biết hôm 20-11 là sinh nhật Hải Đăng? Bây giờ Diệu Anh đang cảm thấy có lỗi sao, hay là chỉ muốn thực hiện trọn vẹn nghĩa vụ khi tặng quà sinh nhật, đó là chúc một câu "sinh nhật vui vẻ"?

Sau khi Diệu Anh biến mất nụ cười trên môi Hải Đăng lập tức biến mất. Mặc dù Diệu Anh đã biết 20-11 là sinh nhật Hải Đăng nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa khi sắp tới đây hai người sẽ không thể cùng ở cạnh nhau đón thêm một cái sinh nhật nào nữa. Diệu Anh sẽ chẳng thể biết được một thời gian nữa thôi cô sẽ không còn thấy Hải Đăng nữa, cũng không còn được nói chuyện với cậu nữa. Một thời gian nữa thôi Diệu Anh sẽ một lần nữa rời xa Hải Đăng, và lần này, hẹn không tái ngộ.

~~~~~

Chớp mắt ngày mai đã là ngày cuối cùng của kì thi học kì I, môn Sử và môn Địa chẳng thành vấn đề đối với những học sinh đã học bài đầy đủ. Đối với Diệu Anh những môn học bài không có gì đáng lo, sớm tối ôm vở học thuộc là sẽ có điểm mười trong sổ điểm thôi. Lần này Quỳnh Giao đã học bài rất kĩ, khuya trước ngày thi cuối Quỳnh Giao sang phòng Diệu Anh, cô muốn ngủ cùng Diệu Anh.

Diệu Anh cũng đã học xong tất cả nên lên giường nằm cùng Quỳnh Giao. Đã lâu rồi hai người chưa ngủ chung với nhau, có thể nói gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến tình bạn của Quỳnh Giao và Diệu Anh dần biến chất.

- Diệu Anh này, mày đã từng nói thế giới này không thiếu con trai. Thế nào mà hai chúng ta cùng thích một người con trai vậy?

Điều này ngay cả Diệu Anh cũng không thể tự mình lý giải được, đơn giản là trước mặt người đó trái tim cô rung động thôi. Bây giờ Quỳnh Giao cảm thấy thật sự cả hai đều đã thay đổi giống như lời Diệu Anh từng nói, cô thay đổi mà Diệu Anh cũng không giống trước. Diệu Anh đã không còn là một học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn chưa biết đến yêu đương là gì, hiện tại Hải Đăng là người dạy cho Diệu Anh biết thế nào là tình yêu, biết thế nào là ghen tuông. Thật ra hôm đó Quỳnh Giao đã thấy Diệu Anh, nhưng là sau khi cô hôn Hải Đăng rồi. Cô không muốn Diệu Anh nhìn thấy, đó là sự thật. Bởi vì dù sao Diệu Anh cũng là bạn thân lâu năm của Quỳnh Giao, có thể nào cô cũng không thể khiến Diệu Anh tổn thương sâu sắc quá mức được.

- Hải Đăng là một người tốt. Mày cũng rất hợp với cậu ấy.

Trước khi Diệu Anh tắt đèn ngủ cô đã nói một câu như vậy, sau đó không biết Diệu Anh đã ngủ hay chưa nhưng Quỳnh Giao nghe được tiếng thở đều đều của Diệu Anh. Vậy là thế nào? Diệu Anh đang hiểu lầm chuyện gì? Cô nói vậy có nghĩa là không muốn tranh giành tình cảm gì cả, sẵn sàng nhường Hải Đăng?

- Diệu Anh, mày quá ngốc! Ngốc đến mức tao ghét mày vô cùng. Cái tao muốn chính là chúng ta cạnh tranh công bằng, tao không cần mày nhường nhịn bất cứ điều gì. Bởi vì mày là bạn của tao...

Câu nói này, hình như Diệu Anh không hề nghe được.

~~~~~

Thi học kì xong học sinh các khối như trút được một phần gánh nặng, tha hồ đi quẩy. 12 Anh D1 cũng rủ nhau đi ăn lẩu gì đó mừng kì thi kết thúc, mừng ai cũng thi tốt cả. Tất nhiên đầu tiêu của chuyện này chính là Huy "bà tám" với sự ủng hộ đông đảo của đồng bào 12 Anh D1 tại nó quyết định đến quán lẩu gần trường ăn một bữa no nê, cạn sạch túi tiền cũng không ngần.

- E hèm, trước khi quý vị cầm đũa lên ăn phải phát biểu đôi lời đi chứ! Không phải đến đây để ăn thôi đâu nhé. - Bạn lớp phó nắm tay trái giả vờ làm micro, đề nghị mọi người phát biểu cảm nghĩ.

- Thôi đừng nói nhiều nữa má ôi, ngồi xuống ăn đi.

- Chuẩn com mẹ nấu rồi! Ngồi xuống đi bà Huy ơi.

- Ăn ăn đi mấy đứa!

Chỉ một câu nói thôi Huy "bà tám" đã bị đồng bào 12 Anh D1 phản đối kịch liệt, thậm chí còn cướp mất ghế không cho tên bà tám đó ngồi.

- Mấy cung loạn quá nhé! Tôi đuổi về hết bây giờ.

Diệu Anh giả vờ liếc mắt nhìn từng gương mặt thân quen, cảnh cáo rất nghiêm. Đùa vậy thôi chứ có ma nào sợ đâu, vẫn nhe nhớn cười cười nhìn lớp trưởng, còn rất thương yêu gấp cho bạn học Diệu Anh toàn rau là rau, thịt thà tôm cá đâu chẳng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Ngược lại với đám quý ác độc đó Hải Đăng ngồi bên cạnh rất lộ liễu gấp thức ăn cho Diệu Anh trước bàn dân thiên hạ, tôm được gấp vào chén Diệu Anh đều đã được bóc hết vỏ, cá cũng được róc hết xương từ trước. Đúng là chu đáo hết chỗ chê!

Mọi người trong lớp thấy cảnh này mắt nhắm mắt mở xem như không thấy, nhưng Khánh Thư thì không như vậy, cô quay sang nói với bạn trai.

- Xem người ta kia, cậu cũng gấp gì đó cho tớ ăn đi chứ.

Huy lớp phó trước mặt người yêu rất nghe lời, không có mồm năm miệng mười như trước mặt lũ bạn.

Khánh Thư thật không hiểu Diệu Anh và Hải Đăng có IQ cao làm gì, người này thích kẻ nọ mà chẳng ai trong hai người nhận ra. Đúng là nòi nào úp vung nấy! Ngốc như nhau. Nhưng đây là chuyện của Diệu Anh và Hải Đăng nên người ngoài như Khánh Thư không phải tự dưng nhảy vào nói hết mọi chuyện là ổn, tình cảm của đôi phương nên để tự bản thân hai người đó cảm nhận được.

Không hề bận tâm đến những ánh mắt ẩn ý của mọi người, Diệu Anh rất hưởng thụ ăn những thứ có sẵn trong chén. Có người phục vụ ăn uống như vậy quá sướng chứ lị, Diệu Anh còn chỗ nào để phàn nàn nữa đâu.

Ăn được một nửa Diệu Anh mới phát hiện ra Quỳnh Giao đang nhìn cô, nhưng trên gương mặt Quỳnh Giao cô không tìm thấy một chút nào là khó chịu, ngược lại còn có gì đó thoải mái. Là do Diệu Anh nhìn lầm hay Quỳnh Giao ngày càng quá tốt?

Người mình thích thật nhiều thân thiết bên cạnh người con gái khác liệu được mấy ai giống Quỳnh Giao mà mỉm cười thoải mái? Hay họ sẽ liếc chấy mắt cô gái đó, trong lòng sinh ra ghen ghét? Về thứ hai mới chính là việc mọi người thường làm nhất, nhưng Quỳnh Giao lại thuộc dạng hiếm có ở về thứ nhất.

Ai nấy đều bận ăn uống trò chuyện không hề hay biết Diệu Anh và Quỳnh Giao cứ đối mắt nhìn nhau như vậy. Diệu Anh đầy khó hiểu nhìn Quỳnh Giao, ngược lại trong mắt Quỳnh Giao đó là một sự nhẹ nhõm lạ thường, giống như vừa trút đi một gánh nặng quá sức với bản thân. Hải Đăng ngồi bên cạnh thấy Diệu Anh cứ cầm đũa mà không ăn nữa bèn quay sang nhìn cô, xong cậu lại nhìn về phía Quỳnh Giao. Hai người này bị hâm à? Chẳng lẽ có khả năng siêu phẩm giao tiếp bằng ánh mắt?

Kê bên cạnh khẽ huych người Diệu Anh một cái cô mới sực nhớ ra còn có một tên khó hiểu ngồi ở đây.

- Gì thế?

- Không muốn ăn nữa à? Hay là no rồi?

- Ủ, tôi no rồi.

Hải Đăng buông đũa trên tay xuống sau đó đứng dậy đi đâu Diệu Anh cũng không biết. Lúc này cô mới để ý chén của Hải Đăng chỉ toàn vỏ tôm, xương cá thôi, hình như cậu vẫn chưa ăn gì. Sao cái con người này lúc nào cũng tốt bụng lo cho bạn bè thế nhỉ? Đến cả phần ăn của mình cũng không quan tâm. Lát sau Hải Đăng quay lại với chai nước suối lạnh, hóa ra là cậu đi mua nước.

- Uống đi.

Vì chén của Hải Đăng không ăn được nữa nên cậu dùng luôn chén của Diệu Anh, trông rất là tự nhiên chứ chẳng sợ ăn chung mất vệ sinh gì sất. Diệu Anh ngồi bên trở mắt nhìn, chẳng phải cậu ta là người rất sạch sẽ sao, thế mà cứ năm lần bảy lượt tiết kiệm quá mức ăn chung chén với Diệu Anh là thế nào?

sẽ

- Này này, hay để tôi gọi phục vụ lấy thêm một cái chén nữa?

- Ăn rồi thì im lặng để tôi ăn. Còn nữa, sao cậu lúc nào cũng muốn làm phiền người khác thế hả?

Diệu Anh câm nín luôn. Đồ không biết phải trái, rõ ràng Diệu Anh có ý tốt vậy mà còn bị mắng ngược trở lại mới gớm chứ. Phía bên kia có người kéo ghế rời bàn, là Quỳnh Giao, Diệu Anh thấy vậy cũng đứng dậy theo sau.

WC, Quỳnh Giao đang rửa tay thì thấy thân ảnh Diệu Anh được phản chiếu trong gương. Cô quay người lại cười với Diệu Anh, hình như Diệu Anh có gì đó lo lắng cho Quỳnh Giao thì phải. Nếu không ở bàn ăn đã không nhìn cô như vậy, thậm chí bây giờ còn theo Quỳnh Giao vào cả WC.

- Hôm qua mày về nhà rất trễ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

- Hm? Mày không thấy tao đang rất tốt đó sao? Hơn nữa tinh thần của tao hôm nay còn rất phấn khởi nữa.

Diệu Anh gật đầu, là cô lo lắng thừa rồi. Vừa định xoay người ra ngoài Quỳnh Giao đã lên tiếng ngay.

- Hải Đăng là một người tốt. Mày mới là người hợp với cậu ấy!

Đây là câu nói cách đây không lâu Diệu Anh đã nói với Quỳnh Giao, lúc ấy ý của Diệu Anh chính là không muốn tranh giành tình cảm với Quỳnh Giao. Nhưng bây giờ cả hai người không ai tranh giành cả, Quỳnh Giao chấp nhận buông tay và Diệu Anh nên đón nhận. Diệu Anh không hiểu Quỳnh Giao nói như vậy là có ý nghĩa gì, cô xoay đầu nhìn Quỳnh Giao chỉ bắt gặp nụ cười thường trực, Quỳnh Giao không giải thích gì thêm, sau đó ra ngoài ngay.

Như thế là ý gì? Diệu Anh và Hải Đăng? Hợp nhau sao?

~~~~~

Tối hôm qua Quỳnh Giao đích thị đến nhà Hải Đăng, không hề có lý do nào khiến Quỳnh Giao muốn đến đó, chỉ là vào thời khắc ấy cô muốn gặp Hải Đăng thôi.

- Nhà tôi có sữa và cà phê thôi, cậu uống tạm ly sữa nóng này vậy.

Hải Đăng đặt ly sữa đến trước mặt Quỳnh Giao, đối với cô Hải Đăng luôn tỏ ra thái độ quan tâm nhưng cũng có chút gì đó hờ hững, không thân thiết lắm cũng không xa cách quá. Cậu không biết tại sao Quỳnh Giao lại đến đây vào giờ này, nhưng nhiệm vụ của Hải Đăng chính là chủ nhà, tiếp khách là lẽ tự nhiên.

Nhìn xung quanh căn hộ Quỳnh Giao thăm cảm thán trong lòng, có duy nhất một người ở đây, lại còn là con trai nữa. Thế mà vẫn không thấy một chút bụi nào, chứng tỏ Hải Đăng là người rất sạch sẽ, thường xuyên dọn dẹp nơi ở của mình.

- Cậu muốn nói gì sao?

Quỳnh Giao lắc đầu, thật ra cô có rất nhiều điều muốn nói chứ. Nhưng trước mặt Hải Đăng vẫn không nên mở miệng là hơn. Trong nhà rất ấm, vì thế Hải Đăng ăn mặc rất thoải mái như mùa hè. Điều này làm Quỳnh Giao nhớ đến món quà sinh nhật của cô hôm 20-11, đó là một chiếc khăn choàng cổ màu vàng. Ban đầu Quỳnh Giao định tự tay đan len nhưng khổ nỗi cô không khéo tay được như Diệu Anh, đành phải vứt chiếc khăn chẳng ra hình thù đó vào thùng rác, dùng tiền túi ra shop mua một chiếc khăn đẹp hơn, gói lại thật đẹp và tặng cho Hải Đăng. Tuy cậu không nói là thích món quà đó nhưng việc Hải Đăng không từ chối món quà của cô đã là một niềm vui rồi.

Đúng lúc này điện thoại di động vang lên, hình như là điện thoại của mẹ Hải Đăng từ nước ngoài gọi về. Hải Đăng gật đầu xin lỗi sau đó ra ngoài nghe, đợi lâu quá vẫn chưa thấy Hải Đăng quay lại Quỳnh Giao tò mò vào phòng cậu. Đây không phải lần đầu tiên Quỳnh Giao vào phòng Hải Đăng nhưng cô vẫn cảm thấy có cảm giác khó tả thế nào, bởi vì đây là căn phòng Hải Đăng thường ở, là chiếc bàn cậu hay học, là chiếc giường cậu hay nằm, tất cả những thứ này đều mang hơi thở của Hải Đăng. Là người cho Quỳnh Giao biết thật lòng yêu thích một người là như thế nào, là người đầu tiên để lại dấu ấn đậm nét nhất trong lòng Quỳnh Giao. Và cũng là người đầu tiên khiến Quỳnh Giao đau lòng vô cùng.

Ánh mắt Quỳnh Giao lướt qua bàn uống nước, sau đó dừng hẳn tại đó, trên mặt biểu lộ rõ nét sững sờ. Quỳnh Giao đi nhanh về phía bàn uống nước, cầm hộp quà thân quen trên tay mà khóe mắt cô rung rung. Đây chính là quà sinh nhật Quỳnh Giao tặng Hải Đăng, đêm đó Quỳnh Giao đã đặt nó ở đây, cô nhớ rất rõ ngay tại vị trí này, bên cạnh bình nước. Đến giờ hộp quà này không hề dịch chuyển, thất nơ vẫn còn nguyên vẹn, chưa từng có ai đụng vào.

Quỳnh Giao kéo nhẹ thất nơ bên trên, mở ra. Vẫn là chiếc khăn choàng màu vàng đó, sờ vào vẫn cảm thấy mềm mại như ngày đầu Quỳnh Giao nhìn thấy nó. Bên trên là thiệp chúc mừng sinh nhật, là nét chữ của Quỳnh Giao. Mọi thứ vẫn ở đúng chỗ cũ, chưa từng thay đổi dù chỉ một chút. Chứng tỏ Hải Đăng chưa từng đụng vào hộp quà này, cũng có thể trong mắt cậu chưa từng nhìn thấy hộp quà, Hải Đăng xem nó như chưa từng xuất hiện trong căn phòng này, trên chiếc bàn này.

- Hải Đăng, sao cậu có thể vô tâm đến mức tàn nhẫn như vậy?

Quỳnh Giao ôm hộp quà cô tiếc công chọn lựa, tốn tiền để mua vào lòng, hai hàng nước mắt chảy dài. Món quà này cũng đáng thương như chính chủ nhân của nó vậy, mãi mãi không được Hải Đăng chú ý đến.

Hải Đăng, thật sự khi thích cậu trái tim Quỳnh Giao rung động rất mạnh mẽ, nhưng đồng thời cô cũng rất mệt mỏi. Theo đuổi một người chưa từng để mắt đến mình thật sự không dễ chút nào. Quỳnh Giao vừa phải mỉm cười vừa phải nuốt bi thương vào tim, cô không thể chạy đến trước mặt Hải Đăng

và nói cho cậu nghe cô đã đau khổ thế nào được, bởi vì có làm như vậy Hải Đăng cũng không quan tâm gì đến Quỳnh Giao.

Người duy nhất khiến Hải Đăng bận tâm từ trước đến giờ chỉ có Diệu Anh thôi. Cô không hiểu tại sao Hải Đăng lại dành nhiều tình cảm cho Diệu Anh như vậy, mà loại tình cảm sâu nặng đó không thể xuất phát từ hai người mới quen nhau một năm học được. Nhất định, họ đã quen nhau từ trước rồi. Nhưng với trí nhớ của Diệu Anh có khi cô không nhớ ra cũng nên.

Quỳnh Giao đặt hộp quà về chỗ cũ, tuy nhiên chiếc khăn đã không còn ở trong hộp quà nữa. Sau đó cô ra ngoài ghế ngồi đợi, cùng lúc đó Hải Đăng cũng quay trở lại, cậu không hề phát hiện ra điểm gì bất thường từ Quỳnh Giao.

Hai người nói chuyện phiếm dăm ba câu Quỳnh Giao cũng phải về, Hải Đăng định tiễn cô xuống trước chung cư nhưng Quỳnh Giao nhất quyết không chịu nên đành thôi. Quỳnh Giao lững thững đi dạo trên con đường ra biển, bỗng dưng cô muốn con đường cứ dài mãi đến chân trời, để cô được đến một nơi mới mẻ, có thể quên hết mọi lỗi lầm và tình cảm không đáng có ở nơi đây. Hải Đăng, mối tình đầu của cô, đã đến lúc phải tạm biệt rồi.

Từ trong túi xách Quỳnh Giao lấy chiếc khăn choàng cổ ra, cô cười buồn nhìn nó. Hải Đăng đã không cần thi chiếc khăn này cũng vô dụng, có giữ lại cũng chỉ khiến Quỳnh Giao đau lòng hơn thôi. Cô đã quá thất vọng đến mức tuyệt vọng rồi, Quỳnh Giao không còn nuôi một chút hi vọng nào vào tình cảm với Hải Đăng nữa. Quỳnh Giao tiến đến phía trước vài bước, sau đó ném chiếc khăn về hướng biển. Mặt biển đen ngòm như nuốt chửng chiếc khăn màu vàng đầy mùi vị tình cảm đau thương đó, chớp mắt đã không thấy chiếc khăn đâu nữa.

" *Tạm biệt, Hải Đăng!* "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Tan tiệc Hải Đăng nói muốn đưa Diệu Anh đến một nơi, mặc dù không biết đó là chỗ nào nhưng vẫn còn sớm nên Diệu Anh cũng không từ chối. Hải Đăng đưa Diệu Anh đến một căn nhà cũ, hình như đã lâu không có người ở nhưng không phải là nhà hoang đâu nhé. Xung quanh nơi đây chỉ có tám năm, sáu ngôi nhà thôi, khá vắng vẻ. Mặc dù nhà ít nhưng nhà nào nhà nấy rất lớn, cũng rất đẹp, nhìn bên ngoài thôi đã sướng cả mắt rồi.

Có bác gái thấy Hải Đăng vào nhà liền cúi người chào sau đó rời đi ngay, hình như đây là người giúp việc, thảo nào căn nhà này bên ngoài trông có vẻ khá cũ nhưng bên trong lại sạch sẽ, thoáng mát đến vậy.

- Cậu đưa tôi đến đây làm gì?

Hải Đăng không giải đáp thắc mắc của Diệu Anh, ngược lại còn hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Cậu có biết muốn định hướng trên biển người ta phải nhờ vào cái gì không?

Hai người đi băng qua dãy hành lang, đến căn phòng cuối cùng của lầu hai, Hải Đăng lấy chìa khóa từ trong túi quần ra tra vào ổ khóa.

- Hối thừa, tất nhiên là nhờ vào ngọn hải đăng rồi.

Eo, hỏi cái câu đó con nít lên ba nó còn biết trả lời nữa. Nghĩ sao mà đem ra hỏi người thông minh như Diệu Anh vậy? Hải Đăng đi trước, Diệu Anh theo sau. Hình như đây là phòng ngủ, khá sơ sài. Cậu dừng lại trước một bức tranh treo trên đầu giường, trong tranh là một cô gái rất nhỏ bé đứng trước biển lớn, nhìn về phía có ngọn hải đăng sáng rực rỡ. Biển đen cùng với ngọn hải đăng đối lập với nhau như bóng tối với ánh sáng. Màu sắc của biển và ánh sáng của ngọn hải đăng được vẽ rất đậm, vừa giống cố ý lại như vô tình vẽ nên. Điều đáng chú ý hơn nữa là ánh sáng của ngọn hải đăng không làm sáng mặt biển đen ngòm kia mà chỉ hướng về phía cô gái nhỏ đó, xung quanh cô gái là một quầng sáng bao bọc, giống như bảo vệ, cũng giống như che chắn. Từng con sóng được vẽ trong tranh rất đáng sợ, ở rất gần cô gái như muốn nuốt chửng lấy thân hình bé nhỏ đó, dù vậy cô gái đã được quầng sáng bao vệ, những con sóng dữ tợn kia cũng chẳng làm gì được cô gái.

- Có biết tên tôi có ý nghĩa gì không?

- Ồ tên cậu sao tôi biết được? Hay nhi.

Vừa trả lời xong Diệu Anh đã bị kẻ nào đó búng trán rõ là đau, cô có nói gì sai đâu chứ? Không biết thì nói không biết thôi. Đúng là khó hiểu mà!

- Mẹ tôi bảo ngọn hải đăng soi sáng cho những con người đi trên biển đêm, còn tôi chỉ cần là ánh sáng của một người là đủ. Tôi từng nghĩ tôi đã tìm được người con gái như vậy, một người tôi có thể dùng cả bản thân để soi sáng cô ấy, bởi vì cô ấy sợ bóng tối nên tôi sẽ bảo vệ cô ấy khỏi bóng tối. Nhưng hình như không phải thế. Cô ấy không cần nguồn sáng vô dụng từ tôi.

Diệu Anh có thể cảm thấy Hải Đăng đang có tâm sự, từ lời nói khi nãy của Quỳnh Giao và mấy lời khó hiểu này của Hải Đăng cô có thể suy ra hai người

họ nhất định có vấn đề gì đó. Có phải Quỳnh Giao đã không còn tình cảm với Hải Đăng nữa nên Hải Đăng mới thất vọng như vậy không?

- Đừng buồn! Tôi tin cô gái ấy nhất định sẽ nhìn ra tình cảm của cậu.

Hải Đăng cười nhạt, cậu nằm luôn ra giường, vươn tay kéo theo Diệu Anh ngồi xuống bên cạnh. Chiếc giường này đã lâu không có người nằm tự nhiên sẽ trở nên lạnh lẽo. Hải Đăng gác tay lên mắt, che khuất tầm nhìn, cậu đang suy nghĩ chuyện gì Diệu Anh chẳng thể biết được, cô cứ quay trái quay phải nhìn quanh căn phòng, có vẻ khá thích thú. Ngày kia cậu sẽ lên máy bay, và Hải Đăng đã dự định sẽ không nói cho Diệu Anh biết chuyện này. Cậu nghĩ cô không cần phải biết làm gì.

- Diệu Anh, cậu vẫn muốn trở thành bác sĩ chứ?

- Tất nhiên.

- Vậy hi vọng sau này chúng ta không làm ở cùng bệnh viện.

Tương lai Hải Đăng cũng muốn trở thành bác sĩ, nếu là trước đây cậu sẽ làm mọi cách để được làm chung một bệnh viện với Diệu Anh, bây giờ thì khác, bệnh viện nào cũng được, chỉ cần đừng để hai người gặp nhau. Cậu không muốn gặp lại cô, con nhỏ đáng ghét, dám từ chối tình cảm của cậu.

Diệu Anh bĩu môi, cô cũng không muốn làm chung bệnh viện với Hải Đăng đâu. Mỗi ngày gặp cậu biết đâu tìm Diệu Anh đập ròn rảng quá làm việc sai lên sai xuống bị mắng thì khổ. Nói chung ở cạnh Hải Đăng rất nguy hiểm, chỉ hại Diệu Anh mất tập trung thôi.

- Lắc tay đó, không tìm được sao?

Từ khi gặp lại nhau lắc tay Hải Đăng tặng Diệu Anh là dấu ấn quan trọng nhất, cũng là vật kỉ niệm của hai người, giống như chiếc đồng hồ trên tay Hải Đăng vậy. Lắc tay và đồng hồ đều là vật đem đến niềm vui cho hai người, nếu một ngày nào đó Hải Đăng bỗng nhớ đến Diệu Anh cậu có thể nhìn xuống đồng hồ trên tay liền có thể mỉm cười. Diệu Anh cũng vậy, đó là món quà cô thích nhất từ trước đến giờ, nhưng rất tiếc lắc tay cô đã đánh mất rồi.

- Tôi xin lỗi...

- Không sao, tôi có trách cậu đâu chứ.

Tay Hải Đăng vẫn nắm chặt cổ tay Diệu Anh, so với cậu tay của cô rất nhỏ, đã rất nhiều lần Hải Đăng tự ảo tưởng tương lai sẽ cùng Diệu Anh nắm tay đi hết chặng đường còn lại. Nhưng hiển nhiên đó chỉ là sự ảo tưởng của riêng cậu, Diệu Anh không thể đi chung một con đường với Hải Đăng được.

- Tôi không biết người như cậu có bạn trai được không nhỉ? Nhưng mà, phải nhớ sau này có người yêu cũng phải tự biết lo cho bản thân mình, nhớ không được để bản thân chịu đói hay chịu lạnh đâu đấy. Bản thân mình còn không biết yêu thương thì cậu không có tư cách để yêu người khác đâu!

Ồ Hải Đăng đang nói gì thế nhỉ? Đã lớp mười hai rồi còn chưa biết phương châm quan hệ là gì à, nói lạc đề đi đâu vậy không biết. Không cho Diệu Anh cơ hội phản bác Hải Đăng đã nói tiếp, hình như cậu có rất nhiều chuyện muốn nói với Diệu Anh ngay hôm nay.

- Cậu có bao giờ tự hỏi khi nào thì cậu có thể nhớ lại quá khứ không? Cậu có muốn nhớ lại những chuyện đã quên không?

Một từ thôi, chỉ cần Diệu Anh trả lời " Muốn " Hải Đăng sẽ kể cho cô nghe tất cả, kể về năm năm tuổi vui vẻ của hai người, kể về lí do xuất phát tình cảm của Hải Đăng, kể về những kỉ niệm đẹp tuyệt vời của họ. Nhưng không, cô đã không trả lời thế.

- Tôi không muốn nhớ lại chuyện cũ, nó khiến tôi đau đầu. Những chuyện của quá khứ cứ để nó ở quá khứ, hơn nữa chỉ là quá khứ lúc năm, bảy tuổi, có gì cần thiết để nhớ đâu?

Bàn tay đang nắm cổ tay Diệu Anh chợt buông ra, Hải Đăng đứng dậy đi về phía bức tranh. Nếu Diệu Anh đã không muốn nhớ đến thì cả đời này Hải Đăng nhất định sẽ không hé miệng nói ra một lời về chuyện cũ. Những chuyện Hải Đăng cho là đẹp để đối với Diệu Anh đó chỉ là những chuyện không đáng nhớ đến, thật thất vọng!

Bức tranh này nhìn vào người ta sẽ hiểu được phần nào ý nghĩa của nó, ánh sáng đặc biệt của ngọn hải đăng và sự đặc biệt của cô gái nhỏ đó. Hải Đăng giờ tay vuốt ve bức tranh, đây là bức tranh do chính tay cậu vẽ. Hơi khó tin nhưng lúc đó Hải Đăng cực khổ lắm mới thành công xin mẹ mời thầy dạy vẽ về, cũng vất vả lắm Hải Đăng mới vẽ được một bức tranh nói lên tâm sự của cậu.

- Diệu Anh, những chuyện cậu đã không muốn nhớ thì sau này mãi mãi đừng nghĩ đến!

Hải Đăng lấy bức tranh xuống, úp mặt tranh xuống mặt bàn, khi nói cậu đã mỉm cười, nhưng Diệu Anh lại rùng mình trước nụ cười đó. Cô có cảm giác lời nói của Hải Đăng không đơn thuần như vẻ bề ngoài của nó, nhất định có nội dung ẩn ý ở phía sau.

~~

- Được, nếu con đã chắc chắn vậy rồi thì cứ làm những gì con muốn đi. Thủ tục nhập học mẹ đã hoàn tất rồi, sang đó con có thể bắt đầu ngay.

Hoàng Thanh Liên uống một ngụm cà phê, thầm thở dài trong lòng, trông thấy cô gái sắp bước vào cửa mới nói tạm biệt với con trai.

- Thôi nhé, mẹ có việc bận rồi. Tạm biệt con.

Diệu Anh hơi cúi người chào Hoàng Thanh Liên, sau đó mới ngồi vào ghế, cô gọi một ly sữa nóng rồi nghiêm túc nhìn Hoàng Thanh Liên. Diệu Anh không biết giữa cô và Hoàng Thanh Liên có chuyện quan trọng gì để nói. Sáng nay vừa mới ngủ dậy Diệu Anh nhận được tin nhắn từ Hoàng Thanh Liên với nội dung ngắn gọn : " Chiều nay cháu rảnh chứ Diệu Anh? Cô có chuyện quan trọng muốn nói với cháu, hãy đến quán cà phê XX đường YZ. " Vừa tan học về nhà Diệu Anh đã gấp rút thay quần áo lịch sự mới đến đây, dù sao Hoàng Thanh Liên cũng tầm tuổi như ba mẹ cô, Diệu Anh không thể bất lịch sự ăn mặc không đứng đắn đến trễ được.

Trái với vẻ căng thẳng của Diệu Anh, Hoàng Thanh Liên rất thoải mái uống cà phê, bà biết đột ngột hẹn Diệu Anh đến đây là không phải. Nhưng chuyện của Hải Đăng là chuyện quan trọng, Hoàng Thanh Liên không thể nghe lời chồng đứng ở ngoài xem được.

- Cháu không cần căng như dây đàn vậy đâu. Hãy xem cô như người bạn bình thường tâm sự một số chuyện là được rồi.

- Tâm sự ạ?

Nói nghe thì dễ chứ làm sao Diệu Anh có thể xem Hoàng Thanh Liên giống như lũ bạn trên lớp được, một phần khác vì Hoàng Thanh Liên là mẹ của Hải Đăng nên nghiêm nhiên tạo ra một áp lực không tên đối với Diệu Anh.

- Ủ. Diệu Anh, cô có nghe nói cháu bị mất trí nhớ. Xin lỗi cháu trước nhưng cô phải nói ra những chuyện này.

- Vâng, cô cứ nói. Cháu không sao.

Hai tay Diệu Anh miết nhẹ ly sữa nóng, nhiệt độ từ ly sữa dần sưởi ấm bàn tay cô. Hoàng Thanh Liên thở dài một hơi, bắt đầu kể hết những gì mình biết.

- Cô không biết cháu có từng cảm thấy thân quen khi ở bên cạnh Hải Đăng không nhưng hai đứa từng là bạn rất thân lúc nhỏ. Năm năm tuổi, tình cờ thế nào Hải Đăng chuyển đến học ở trường mẫu giáo mà cháu đang học, hai đứa vì học chung lớp nên đã quen nhau. Hải Đăng rất thích chơi với cháu, hôm nào về nhà cũng kể cô nghe đủ chuyện về cháu. Nhưng niềm vui không kéo dài được lâu, năm bảy tuổi cô và ba của Hải Đăng chuyển công tác vào Đà Nẵng, Hải Đăng phải đi theo vào đó để bắt đầu học tiểu học. Chính vì thế cháu và Hải Đăng đã xa nhau, bây giờ Hải Đăng trở về Hà Nội tìm cháu, trớ trêu làm sao cháu lại mất trí nhớ, mọi kí ức đẹp đẽ của hai đứa cháu đã không còn nhớ được nữa...

Hoàng Thanh Liên chợt dừng lại khi thấy hai vai Diệu Anh run rẩy không ngừng, giống như người bị rét ở núi băng vậy, sắc mặt Diệu Anh dần trở nên tái mét, mấp máy môi định nói gì đó nhưng mãi vẫn không hoàn thành câu được. Những lời muốn nói cứ xoay vòng trong cổ họng chẳng thể thốt ra được câu nào, Diệu Anh mở to mắt nhìn Hoàng Thanh Liên, cố tìm lại một chút thân thuộc nào đó từ người phụ nữ này. Nếu đúng như lời Hoàng Thanh Liên nói chắc hẳn khi nhỏ Diệu Anh đã từng gặp Hoàng Thanh Liên, vậy tại sao cô không hề cảm thấy thân quen? Có phải vì hai người ít khi gặp nhau không, có phải vì quá thân với Hải Đăng nên khi gặp cậu Diệu Anh mới có cảm giác thân thuộc hiện diện?

- Diệu Anh, cháu sao rồi? Hay là thôi nhé? Trông cháu không ổn đâu, để cô đưa cháu về nhà.

Biểu hiện của Diệu Anh hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của Hoàng Thanh Liên, bà cứ tưởng khi nghe được tin này Diệu Anh sẽ kinh ngạc hỏi rõ mọi chuyện rồi thôi. Không nghĩ việc Hoàng Thanh Liên kể mọi chuyện cho Diệu Anh nghe lại khiến tâm trạng cô xuống dốc đến vậy.

- Cô cứ kể tiếp đi. Cháu không sao. Cháu muốn biết tất cả mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Năm Hải Đăng tròn một tuổi đã được ba mẹ đưa sang Mỹ sống vì đa số họ hàng bên nội của cậu đều sống ở Mỹ. Đồng thời việc Hải Đăng ở Mỹ sẽ thuận tiện cho công việc và nuôi dạy con cái của Hoàng Thanh Liên và Trịnh Quốc Dũng. Môi trường bên Mỹ Hải Đăng thích ứng rất nhanh, có điều bạn bè ở Mỹ hình như không hợp tính với Hải Đăng, cậu chỉ chơi với anh em họ trong gia đình thôi. Hoàng Thanh Liên chưa từng thấy Hải Đăng kể về một người bạn nào hoặc là đưa bạn nào đó về nhà chơi.

Sống ở Mỹ gần năm năm trời Hải Đăng không có lấy một người bạn, điều này không hề ổn đối với một đứa trẻ khỏe mạnh. Trịnh Quốc Dũng cảm thấy tình hình Hải Đăng không ổn liền bàn với vợ đưa Hải Đăng về Việt Nam. Một phần vì muốn con trai tiếp nhận nền giáo dục Việt Nam, dù sao Việt Nam cũng là nơi Hải Đăng được sinh ra, phần khác lại muốn kiểm tra xem có thật là Hải Đăng không hoàn toàn thích nghi với môi trường sống ở Mỹ hay không.

Sau khi về nước Hải Đăng phải đối mặt với rất nhiều vấn đề mới. Môi trường xung quanh khác biệt, nhà mới, trường mới, bạn bè mới. Có một thời gian dài Hải Đăng không làm quen được với mùi giờ và thức ăn Việt Nam nên đã sút cân liên tục, cậu bé mập mạp ngày nào giờ đã ốm hơn rất nhiều. Cộng thêm ở trường mới không có ai chơi với Hải Đăng cả vì cậu nói tiếng Việt không chuẩn, cứ khó nghe thế nào. Hoàng Thanh Liên và chồng mặc dù rất thương con trai nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở xem như không biết gì, những chuyện như vậy Hải Đăng bắt buộc phải trải qua.

Đến một ngày Hải Đăng về nhà với bộ quần áo lấm lem đất cát, trông rất bẩn nhưng miệng lúc nào cũng cười toe toét, vừa nhìn đã biết chắc chắn ở

trường có chuyện vui. Đây được xem là chuyện vui nên Hoàng Thanh Liên hỏi ngay.

- Con trai, có phải hôm nay có chuyện vui không?

- Vâng ạ! Con có bạn rồi, là một bạn nữ rất xinh, nhưng mà... bạn ấy không cao.

Tay trái Hải Đăng phụ họa theo lời nói, đưa tay lên đầu ám chỉ chiều cao. Hoàng Thanh Liên thấy tinh thần con trai tốt hơn cũng vui lây, cúi đầu thom lên trán Hải Đăng.

- Ô mẹ ơi, bạn ấy bảo chỉ có những người yêu nhau mới thom trán lẫn nhau. Sau này con sẽ không thom trán ba mẹ nữa đâu.

Hoàng Thanh Liên hỏi nhíu mày, cô bé đó đã nói gì với Hải Đăng rồi? Sao hôm nay suy nghĩ của cậu lạ vậy?

- Tại sao lại thế?

- Khi sáng con thom trán bạn ấy, nhưng bạn ấy mắng con dữ lắm. Mẹ ơi ở Việt Nam lạ nhỉ?

Ôi trời đất ơi, Hoàng Thanh Liên nhớ rõ bà đầu có dạy Hải Đăng gặp người khác là thom trán đầu. Sao thằng bé mới gặp bạn đã thom trán bạn thế kia?

- Bạn con nói đúng đấy, chỉ thom trán những người con yêu thôi. Chẳng hạn như ba mẹ nè, con yêu ba mẹ mà đúng chứ?

- Tất nhiên rồi, Đăng yêu ba mẹ nhiều nhiều lắm luôn. Như vậy sau này con vẫn sẽ thom ba mẹ như trước.

Hải Đăng khoa tay múa chân miêu tả, không biết làm sao cho mẹ hiểu cậu yêu mẹ thật nhiều. Nhưng mà kì lạ ghê, tại sao chỉ những người yêu nhau mới được thom trán? Cả buổi cậu con trai cứ đắm chiêu suy tư, nhăn cả trán lại vẫn không nghĩ ra được gì. Trịnh Quốc Dũng đi làm về thấy con trai ôm vờ ngắm nghĩ gì đó rất nghiêm trọng bèn bật cười, ông ngồi xuống bên cạnh con trai, nhẹ nhàng hỏi.

Bạn cũng sẽ thích Có quá muộn không em? Bởi AutumnWind22 39.8K 2.6K Đó là tình yêu, ngốc ạ!! Bởi nanaphanda 17.6K 968 Định Mệnh Sắp Đặt Bởi KuroCatRin 50.2K 3.6K [Drop] Tao Thích Mây, Thật Đấy! Bởi _MeoDen_ 138K 6.1K Anh Yêu Em! Đồ Ngốc! Bởi NhQuinh570 23.6K 1K Em chọn ai? Người yêu hay cậu bạn thân? Bởi NganDo456 28.4K 2.2K [Short Story] Đơn Phương Cậu , Tớ Chưa Bao... Bởi PhThao_CHH 3.4K 328 - Nghĩ gì đấy con trai?

- Ba đã về.

Rướn người lên một tí Hải Đăng mới thom được trán của ba, ba cậu cao lớn quá, ngồi xuống rồi Hải Đăng vẫn không cao bằng ba được. Mẹ hay nói cha nào con nấy mà, nên nhất định sau này Hải Đăng sẽ thật cao lớn và đẹp trai giống ba.

- Con đang nghĩ gì đấy?

- Dạ sáng nay con lỡ thom trán một bạn gái đó ba. Mẹ với bạn đó bảo chỉ những người yêu nhau mới thom nhau, hình như con làm sai rồi thì phải?

Cậu con trai mặt xị như cái bị, thỉnh thoảng len lén ngược lên nhìn ba, một lúc lâu Trịnh Quốc Dũng vẫn không nói gì, chỉ yên lặng cười cười nhìn Hải Đăng. Trịnh Quốc Dũng xoa đầu con trai, sống ở Mỹ lâu nên suy nghĩ ở Việt Nam Hải Đăng vẫn chưa hiểu hết được, ở Mỹ cách nghĩ thoáng hơn ở Việt Nam nhiều.

- Sau này sang Mỹ con mới được thom trán mấy bạn gái như vậy. Ở Việt Nam không được làm thế nhớ chưa?

- Ở thế à? Nhưng mà lúc ở Mỹ con có thom trán ai bao giờ đâu ba. Bạn ấy là người đầu tiên đấy, thế mà con đã bị mắng rồi.

Hải Đăng buồn lắm, cậu không biết mình sai ở chỗ nào, ba cũng không giải đáp được thắc mắc của cậu. Trẻ con rất dễ dụ, giây trước buồn buồn dỗi hờn giây sau đã cười rộng đến tận mang tai. Trịnh Quốc Dũng đem chiếc xe điều khiển mới mua ra Hải Đăng liền quên mọi thứ, để vờ sang một bên ôm lấy đồ chơi mới ra sân chơi thử.

Sau ngày hôm đó lúc nào về nhà Hải Đăng cũng kể mẹ nghe về bạn gái trong truyền thuyết đó, tâm trạng Hải Đăng dần trở nên vui vẻ hơn, thậm chí lúc ở Mỹ cậu cũng không cười như đến vậy. Khi mới về Việt Nam Hải Đăng cứ lảm li ít nói, đặc biệt là rất ít khi cười. Có lúc hai vợ chồng Trịnh Quốc Dũng còn lo lắng con trai bị tự kỉ, còn mấy lần đưa cậu đi khám bác sĩ. Bây giờ thì tốt rồi! Dù Hoàng Thanh Liên chưa từng gặp cô bé đó nhưng bà rất biết ơn cô bé đó đã giúp đỡ Hải Đăng, thông qua miêu tả của con trai Hoàng Thanh Liên có thể hình dung được phần nào cô bé đó rất đáng yêu.

Có lần Hải Đăng dẫn bạn gái về nhà chơi, vừa gặp Hoàng Thanh Liên đã muồn nựng hai má phúng phính trắng hồng của Diệu Anh rồi. Diệu Anh cũng rất lễ phép, vừa vào tới cửa đã chào mọi người.

- Diệu Anh chào cô chú ạ!

Trịnh Quốc Dũng cũng rất thích Diệu Anh, ông vừa vẫy tay mấy cái Diệu Anh đã tự động chạy đến, đây là cô bé vừa nhìn vào đã lưu lại thiện cảm cho người đối diện.

Có lần đầu thì cũng có lần thứ hai, mỗi lần Diệu Anh sang nhà chơi Hoàng Thanh Liên đều đích thân vào bếp, hiển nhiên ai cũng bất ngờ về chuyện hiếm có này. Đa số mọi người trừ Hải Đăng đều đoán ra được Hoàng Thanh Liên muốn nấu cho Diệu Anh ăn một bữa thật ngon.

Nói tóm lại là cả gia đình Hải Đăng từ bé đến lớn, từ người làm đến chủ đều vô cùng thích cô bé tên Diệu Anh.

Nhưng niềm vui không kéo dài được lâu. Tổng công ty mở thêm chi nhánh ở Đà Nẵng và điều Trịnh Quốc Dũng cùng Hoàng Thanh Liên đến quản lí chi nhánh mới. Ban đầu Hải Đăng nhất quyết không chịu đi, nhưng cậu còn quá nhỏ để có thể sống một mình nên Hoàng Thanh Liên đành ép buộc Hải Đăng lên máy bay cho bằng được. Tính ra Hải Đăng cũng thông minh khi biết trước cậu sẽ không có cơ hội ở lại đây nên đã tạm biệt Diệu Anh và Sarah trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Trên đường đi Diệu Anh luôn miệng hỏi thúc bác tài xế, nếu đến trễ không khéo Hải Đăng lại không có ở nhà, bây giờ đã là bốn giờ ba mươi rồi. Diệu Anh ngã người ra ghế, tay phải đặt lên nơi trái tim đang đập từng nhịp, mặc dù cô đã biết tình cảm của mình hướng về ai nhưng Diệu Anh vẫn muốn cảm nhận nhịp đập của trái tim mình. Hải Đăng, giờ thì cô đã biết vì sao mới vừa gặp thái độ của Hải Đăng đối với Diệu Anh lại gay gắt đến thế. Chính là cô sai vì đã không nhận ra cậu.

Đứng trước căn hộ của Hải Đăng hai tay Diệu Anh càng run rẩy hơn lúc nói chuyện ở quán cà phê. Diệu Anh gõ vài cái lên cửa, không có ai trả lời, động tác gõ cửa của cô mỗi lúc một dồn dập hơn, cuối cùng đó cả tay vẫn không thấy Hải Đăng ra mở cửa. Không lẽ Hải Đăng đã đi rồi sao? Bây giờ còn sớm mà. Diệu Anh thất vọng tựa người lên cửa, lúc này từng hình ảnh ở đầu bỗng xuất hiện trong đầu, mờ nhạt nhưng có dấu ấn. Diệu Anh thấy được một cô bé, cũng có một cậu bé, vừa nhìn thôi đã biết hai đứa trẻ rất thân.

"Chơi bong bóng cậu không được nắm bong bóng quá chặt đâu. Nếu một lúc nào đó cậu mỏi tay bong bóng sẽ bay mất."

"Sau này nếu cậu không còn ở bên cạnh tớ nữa nhất định tớ sẽ đợi cậu về."

"Ôi sao trời cứ mưa hoài ấy nhỉ? Tính tớ hay quên nên chả bao giờ nhớ việc mang ô cả. Sau này nhất định lúc nào cậu cũng phải đem ô che mưa cho tớ đấy. Tớ nhất định sẽ đợi cậu đến che ô cho hai chúng ta dù ngày mưa có tầm tã cỡ nào."

"Tớ mà quên Hải Đăng sau này cậu cứ việc bỏ rơi tớ. Hứa đấy!"

"..."

Rất nhiều thứ Diệu Anh đã từng hứa với Hải Đăng, nhưng chính cô cũng là kẻ thất hứa. Kí ức hiện ra mỗi lúc một nhiều, ngày một rõ hơn, nhưng cũng chính vì điều đó khiến đầu Diệu Anh càng ngày càng đau hơn. Thân thể Diệu Anh vô lực trượt xuống theo cánh cửa, mí mắt nặng trĩu, đã tự nhủ cô nhất định phải mở mắt thật lớn, đợi Hải Đăng trở về. Nhưng không được, cô không thể gắng gượng được nữa.

- Hải Đăng, Hải Đăng...

Trước lúc ngất lịm hoàn toàn Diệu Anh có thấy được bóng dáng áo trắng mờ ảo nhưng cô không biết đó có phải là thật hay không, nếu là thật thì đó là ai Diệu Anh cũng không thể xác định rõ được.

Bệnh viện, sáu giờ tối.

Khi Diệu Anh tỉnh dậy đã thấy Quỳnh Giao có mặt ở bên cạnh rồi, cô nhìn xung quanh mấy vòng sau đó mới thở phào, may quá, không có ai báo cho ba mẹ biết chuyện này. Nhưng ngay sau đó Diệu Anh ngồi bật dậy rồi rên lên đau đớn vì ống dịch ở tay, cô chỉ là hôn mê thôi mà, cần gì truyền dịch chứ. Không quan tâm đến có bị chảy máu hay không Diệu Anh rút luôn ống kim ra, hỏi ngay.

- Người đưa tao vào bệnh viện là ai? Có phải là...

Quỳnh Giao gật đầu, cô biết Diệu Anh muốn hỏi gì. Một lần nữa Diệu Anh nhìn khắp phòng bệnh, chỉ có Diệu Anh và Quỳnh Giao ở đây, không hề có người đó. Tại sao lại bỏ đi? Tại sao lại không đợi Diệu Anh tỉnh dậy?

- Cậu ấy đi đâu rồi?

Mặc dù biết rõ mọi chuyện nhưng Quỳnh Giao không trả lời, cô đến phía bàn uống nước, lấy một lá thư và một ngôi sao đưa cho Diệu Anh, sau cùng từ trong túi áo Quỳnh Giao trả lại chiếc lắc tay vốn là của Diệu Anh.

- Cửa này, xin lỗi vì đã lấy nó. Nghỉ ngơi cho tốt, tao ra ngoài có chút việc.

Sau khi Quỳnh Giao rời đi Diệu Anh mới mở lá thư ra, cô có cảm giác nội dung trong lá thư này sẽ giải đáp toàn bộ khúc mắc còn sót lại của Diệu Anh.

Là nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ rất quen thuộc, là câu văn đậm chất của Hải Đăng.

" Thế nào rồi? Tỉnh lại rồi vậy đã đỡ đau đầu chưa? Bác sĩ nói cậu chỉ bị choáng do nhớ lại chuyện cũ đột ngột thôi, nghỉ ngơi tốt sẽ khỏe lại. Tôi đã nghe mẹ tôi kể lại việc mẹ đã đến gặp cậu, tôi không biết cậu nghe được những gì từ mẹ tôi và lí do tại sao cậu lại đến nhà tôi, nhưng, tôi tin chắc những gì mẹ tôi nói là sự thật. Và điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa, việc cậu nhớ lại hay không tôi không bận tâm. Khi cậu đọc được bức thư này có thể lúc đó tôi đã lên máy bay rồi. Tôi đã từng nói rồi, do cậu không muốn nhớ đến quá khứ lúc trước nên sau này vĩnh viễn đừng nhớ đến, quên luôn tôi cũng được. À, cố gắng trở thành bác sĩ thật giỏi nhé! - Your light "

Hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhợt nhạt của Diệu Anh, tại sao lại trở trêu đến vậy? Lúc Diệu Anh không nhớ gì hết Hải Đăng luôn là người ở bên cạnh cô, tại sao ngay khi cô nhớ ra tất cả mọi chuyện cũng chính Hải Đăng là người rời bỏ Diệu Anh? Tay phải Diệu Anh cầm lá thư, tay trái là một ngôi sao. Nước mắt Diệu Anh nhỏ vào ngôi sao đó, ướt một mảng nhỏ, cô mở ngôi sao ra, không dài dòng lê thê, chỉ vồn vện một câu : " Yêu tôi, sao cậu không làm được? "

Không phải Diệu Anh không làm được mà là cô không có can đảm để thổ lộ, chính vì Diệu Anh quá hèn nhát mà để lỡ tình cảm của mình. Tình cảm của hai người, không ai trong đôi phương có thể nhận ra. Trong tình yêu hai người đều là kẻ ngốc cả, chẳng ai đủ thông minh để tiến lên phía trước. Lần này Hải Đăng bỏ đi, Diệu Anh sẽ sấm vai là kẻ đuổi theo, Diệu Anh nhất định không thể để thứ tình cảm thuần khiết vừa mới chớm nở đó bị hủy hoại dưới tay cô được.

Diệu Anh lao vút ra cổng bệnh viện, vẫy tay bắt taxi, vừa ngồi lên xe cô đã thúc giục bác tài xé chạy thật nhanh đến sân bay. Làm ơn, một chút nữa thôi, làm ơn đừng lên máy bay quá sớm! Tuy đã nhìn thấy thái độ khẩn trương của Diệu Anh nhưng Quỳnh Giao vẫn đứng yên ở cổng bệnh viện, cô không đi theo Diệu Anh vì cô nghĩ Diệu Anh biết bản thân mình nên làm gì mặc dù bây giờ tâm tình Diệu Anh không ổn lắm, ngay thời điểm này Quỳnh Giao chỉ có thể thầm cầu nguyện Diệu Anh sẽ đến kịp. Trong túi áo của Quỳnh Giao cũng có một chiếc lắc tay nữa, đó là kiểu khác hoàn toàn với Diệu Anh, nhưng đều do một người tặng.

Ngay khi được Hải Đăng thông báo Diệu Anh đang ở bệnh viện Quỳnh Giao đã gấp rút đến ngay, cô không biết lí do vì sao Diệu Anh phải vào bệnh viện. Trong phòng bệnh chỉ có Hải Đăng và Diệu Anh, yên ắng đến mức Quỳnh Giao cảm thấy ngột ngạt. Hải Đăng đứng bất động nhìn Diệu Anh trên giường bệnh, tuy cậu không nói gì hết nhưng Quỳnh Giao biết Hải Đăng đang có tâm sự. Một lát sau Hải Đăng mới quay sang đưa cho Quỳnh Giao một hộp quà, cười nhẹ.

- Đây là lắc tay tôi tặng cậu. Tuy nó không giống với cái lắc tay của Diệu Anh nhưng hi vọng cậu thích.

Quỳnh Giao kinh ngạc nhìn Hải Đăng, cậu đã biết gì rồi? Cứ cho là Hải Đăng đã biết toàn bộ những gì Quỳnh Giao làm nhưng sao thái độ của cậu có thể điềm nhiên đến như vậy. Hải Đăng không cần phải giải thích cho Quỳnh Giao lí do cậu biết tất cả, cậu nghĩ nói như thế Quỳnh Giao sẽ tự khắc hiểu ra bản thân nên làm gì mới đúng. Hải Đăng xoay người về phía Diệu Anh, cúi thấp đầu nói bên tai cô điều gì đó Quỳnh Giao không thể nghe được. Sau đó Hải Đăng rời đi ngay, tuy cậu không hề biết nhưng Quỳnh Giao đã nhìn thấy nước mắt của Diệu Anh, đó hẳn là một câu nói tàn nhẫn lắm.

Từ lúc biết Diệu Anh bị mất lắc tay Hải Đăng đã bí mật liên lạc với khách sạn Diệu Anh ở. Cậu đã nhờ họ kiểm tra camera và nghiễm nhiên Hải Đăng biết được người lấy lắc tay là ai, nhưng cậu không muốn chuyện bé xé ra to. Hải Đăng đã đến tiệm trang sức khi trước cậu mua lắc tay cho Diệu Anh và chọn một lắc tay khác cậu cho là đẹp, đến bây giờ Hải Đăng mới có dịp tặng cho Quỳnh Giao. Lắc tay đó có thể xem như quà xin lỗi, cũng có thể là món quà chia tay.

Sân bay rộng lớn đông người, có rất nhiều người vội vã kéo va li lướt qua trước mặt Diệu Anh nhưng tuyệt nhiên không hề có người đó. Mỗi bước đi của Diệu Anh đều chứa đựng sự khẩn trương gấp gáp, rốt cuộc Hải Đăng đang ở đâu? Diệu Anh ngẩng mặt lên nhìn bảng thông báo chuyến bay, đi New York, chuyến bay cất cánh năm phút trước!

Không thể nào... Diệu Anh tuyệt vọng ngồi bệch xuống nền lạnh cứng, bây giờ là mùa đông khí hậu rét buốt nhưng lòng Diệu Anh lúc này còn lạnh hơn gấp vạn lần. Hải Đăng đã đi rồi, cậu sẽ đi bao lâu? Không quay về nữa ư? Khi này trong lúc Diệu Anh đang hôn mê cô đã nghe một giọng nói rất quen ở bên tai : " Quá khứ cậu có thể nhớ bất cứ chuyện gì nhưng, tuyệt đối đừng nhớ đến cậu bé tên Hải Đăng năm đó. Cậu không xứng đáng để nhớ đến! " Hẳn là Hải Đăng rất hận Diệu Anh, vì cô là kẻ thất hứa mà, cậu không muốn thấy mặt Diệu Anh nữa nên không hề đợi cô đến đã đi mất rồi.

Trên máy bay Hải Đăng thất vọng tắt nguồn điện thoại, không biết từ lúc rời bệnh viện đến giờ cậu đã bật lên tắt xuống điện thoại bao nhiêu lần rồi, thậm chí ngay lúc sắp bước vào cửa soát vé cậu cũng ngoái đầu lại nhìn xem Diệu Anh có đến không. Thật đúng là ngu ngốc, cho đến cuối cùng dù cậu có nói mấy lời tàn nhẫn trong bức thư đến đâu thì vẫn không thể không quan tâm đến Diệu Anh. Nếu hai người không có sợi dây liên kết với nhau từ lúc năm tuổi thì bây giờ Hải Đăng đã không phải khổ sở cố gắng gạt bỏ hình ảnh của Diệu Anh rồi. Nếu năm đó cậu không trở về Việt Nam, cậu không nhập học vào lớp cô thì bây giờ hai người cũng chỉ là những người đứng lướt qua mặt nhau thôi. Tấm ảnh trên tay được Hải Đăng nâng niu rất kĩ, mọi thứ về Diệu Anh cậu đều để lại trong chiếc hộp ở căn hộ, chỉ có duy nhất tấm ảnh này cậu đem theo. Cho dù thời gian có quay lại Hải Đăng vẫn không hối hận vì đã gặp Diệu Anh. Được gặp Diệu Anh là niềm hạnh phúc lớn nhất trong đời cậu, có sự xuất hiện của cô kìm ức của Hải Đăng càng trở nên đẹp đẽ, mỗi lần nhớ lại nhất định cậu sẽ mỉm cười mãn nguyện vì từng có khoảng thời gian vui vẻ bên cạnh cô.

" Tạm biệt, sống tốt nhé Anh! Cậu hãy xem tôi như người dưng chưa từng gặp gỡ, như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta. "

~~~

Lớp 12 Anh D1 thiếu đi một thành viên giống như cái bánh ngon lành bị cắn mất một miếng, không thể nào tìm miếng khác ghép vào được. Có một nam sinh được chuyển vào 12 Anh D1 và ngồi vào chỗ của Hải Đăng, tức là bên cạnh Diệu Anh. Nam sinh đó cũng chẳng khác gì những nam sinh khác trong trường, đều rất thích Diệu Anh.

Có điều Diệu Anh của hiện tại không thêm quan tâm đến bạn mới, chẳng hề niềm nở hướng dẫn bất cứ việc gì, toàn bộ đều giao cho Huy lớp phó. Vị trí

số một của khối lần nữa thuộc về tay Diệu Anh, nhưng cô không hề cảm thấy vui vì điều đó. Diệu Anh tình nguyện đứng hạng hai nếu Hải Đăng vẫn còn ở đây và cậu chiếm vị trí hạng một.

Thời gian này Diệu Anh học tập rất điên cuồng, ban ngày học trên lớp rồi ban đêm còn học đến tận hai, ba giờ sáng. Cô nhất định phải trở thành bác sĩ khoa Mắt, đó là ước mơ của Diệu Anh, cũng là thực hiện lời hứa với Hải Đăng. Diệu Anh đã thất hứa nhiều rồi, chuyện cuối cùng này cô cũng không thực hiện được thì biết giấu mặt mũi ở đâu.

Sau khi Hải Đăng đi rồi Diệu Anh lại bị dính tin đồn với một người khác, là Duy Bảo. Cậu ta thường xuyên sang lớp tìm Diệu Anh, mấy lần đầu cô còn nề tình bạn bè quen biết tiếp chuyện rất lịch sự, càng về sau Diệu Anh càng muốn tìm cách lẩn tránh, cô không muốn bị người khác làm phiền trong lúc bản thân đang ra sức học hành. Mục tiêu đã đặt ra trước mắt mà không cố gắng thì bao giờ Diệu Anh mới thành công được.

Hải Đăng sang Mỹ rồi một chút tin tức Diệu Anh cũng không nhận được, có lẽ cậu thật sự muốn cắt đứt liên lạc với Diệu Anh. Không chỉ Hải Đăng mà Hoàng Thanh Liên cũng trở về Mỹ, mấy lần Diệu Anh gọi cho bà muốn biết tình hình của Hải Đăng nhưng đều bị từ chối. Diệu Anh chỉ còn cách cố gắng cho tương lai thật thành công, nếu cậu đã nhất quyết không trở về Diệu Anh sẽ sang Mỹ tìm Hải Đăng, đương nhiên lúc đó cô đã trở thành một bác sĩ giỏi đúng như điều cậu mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

- Duy Bảo, cậu đừng đến tìm Diệu Anh nữa, sẽ chẳng có tác dụng gì đâu.

Quỳnh Giao khoanh hai tay trước ngực ngăn ngấm khuyên nhủ Duy Bảo, thật là, tại sao mọi người cứ thích đâm đầu vào thích một người trong khi đã biết người đó sẽ chẳng bao giờ thích mình như vậy. Vì Quỳnh Giao đã từng trải nên cô hiểu cảm giác đó đau khổ đến mức nào, cô không muốn Duy Bảo lặp lại chuyện đó.

12 Anh D1 đều đã biết chuyện Hải Đăng bỏ đi mà không tạm biệt Diệu Anh, trước đó Hải Đăng có vào chat nhóm trên facebook thông báo cho mọi người biết, cũng cùng mọi người nói chuyện tâm sự rất nhiều. Nhưng tuyệt nhiên Diệu Anh không hề nhận được thông báo vì Hải Đăng đã lập một chat nhóm mới mà không add Diệu Anh vào. Bọn họ bây giờ đều đã nhận ra cả hai người Diệu Anh và Hải Đăng đều thích nhau nhưng không nói ra. Trong đầu họ đều mặc định Diệu Anh là của Hải Đăng, chính vì vậy 12 Anh D1 cực kì không thích việc Duy Bảo cứ tiếp cận Diệu Anh như vậy. Hôm nay Quỳnh Giao chính là người được cả lớp 12 Anh D1 giao trọng trách đến nói rõ mọi chuyện cho Duy Bảo hiểu.

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu?

- Vì sao ư? Vì tôi là người từng trải, tôi biết kết cục của cậu sẽ không tốt đẹp tí nào. Nếu Diệu Anh đã không có tình cảm với cậu thì cậu có tốt đến mức nào trong mắt cậu ấy cũng không là gì cả.

Mặc cho Quỳnh Giao khuyên nhủ hết sức có thể Duy Bảo vẫn không nghe lọt tai, cậu xoay người bỏ đi, không muốn tiếp tục nói chuyện với Quỳnh Giao nữa.

- Chẳng lẽ cậu đợi đến lúc Diệu Anh đích thân nói ra lời từ chối tàn nhẫn mới chịu bỏ cuộc sao?

Duy Bảo khựng lại đôi chút, Diệu Anh sẽ không nói thế đâu. Cô là người hiểu rõ nhất những cố gắng của cậu nên Diệu Anh không thể tuyệt tình từ chối Duy Bảo được. Quỳnh Giao cảm thấy tinh thần Duy Bảo có phần lung lay nên mừng thầm trong lòng, cô không bịa đâu. Tuy Diệu Anh rất tốt và sợ tổn thương người khác nhưng chuyện tình cảm là khác, rạch ròi rõ mọi cảm giác, thích là thích, không có tình cảm thì mãi mãi vẫn là không có tình cảm.

Diệu Anh đang trên đường về nhà thì nghe có tiếng ai đó gọi mình, nhìn Đông ngó Tây một hồi cô vẫn không biết đó là ai. Mãi đến khi Duy Bảo xuất hiện trước mặt cô với một bó hoa hồng tươi Diệu Anh mới giật mình hỏi.

- Cái gì thế?

- Tặng cậu!

Không hề biết đến giữ thể diện cho người khác là gì Diệu Anh đã từ chối ngay, cô lùi về sau một bước, giữ khoảng cách nhất định với Duy Bảo.

- Duy Bảo, tôi nghĩ cậu nên dừng mấy việc này ở đây thôi.

Diệu Anh nhú mày nhăn nhó, cô không hề thích hành động của Duy Bảo gần đây. Nếu Duy Bảo cứ như thế sẽ chỉ khiến khoảng cách giữa Diệu Anh và cậu mỗi ngày một xa hơn thôi. Bây giờ không phải là thời gian yêu đương nhăng nhit, để được gặp lại Hải Đăng cô nhất định phải hoàn thành lời hứa cuối cùng của mình - trở thành một bác sĩ giỏi, muốn được như vậy Diệu Anh phải cố gắng học tập hơn nữa, cô không có thời gian quan tâm những chuyện vô bổ như thế này.

- Ý cậu là thế nào?

Diệu Anh thờ dài phiền não, cô thật sự rất mệt mỏi vì chuyện của Duy Bảo.

- Tôi chỉ xem cậu là bạn thôi, vậy nên đừng khiến tôi khó xử nữa.

- Chẳng lẽ đến một cơ hội cậu cũng không dành cho tôi được sao?

Ngay sau khi Duy Bảo dứt lời Diệu Anh không do dự trả lời ngay.

- Đúng vậy! Vì thế đừng làm gì nữa, tôi mệt mỏi lắm.

Diệu Anh lắc đầu bất lực rồi bỏ đi, cô không muốn đứng đây lâu hơn nữa, phải nhanh chóng về nhà ăn tối rồi học bài. Lúc Diệu Anh biến mất ở ngã rẽ cũng là khi bó hoa trên tay Duy Bảo rơi xuống. Không phải cậu thất vọng vì Diệu Anh từ chối mà là kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của một chàng trai quen thuộc. Người mới vừa xuất hiện từ trên xuống dưới đều là một màu trắng, chỉ có duy nhất chiếc mũ lưỡi trai màu đen che đi nửa khuôn mặt, nhưng vẫn không thể giấu đi nụ cười đắc ý đậm chất Hải Đăng.

- Thế nào rồi? Tôi đã từng nói cậu sẽ không thể có được tình cảm của Diệu Anh không phải sao? Là do cậu quá cố chấp muốn đâm đầu vào thôi.

- Cậu... cậu... sao lại có thể ở đây được?

Biểu cảm trên gương mặt Duy Bảo sừng sốt như vừa mới gặp ma, một người đang ở nửa vòng Trái Đất bên kia sao giờ có thể đứng trước mặt Duy Bảo được? Hơn nữa hình như Diệu Anh không hề biết đến chuyện Hải Đăng đã trở về Việt Nam, hoặc cũng có thể hôm đó Hải Đăng không hề lên máy bay. Nếu Diệu Anh biết hiện tại Hải Đăng đang ở Hà Nội thời gian qua cô đã không bất ổn như thế, Duy Bảo có thể nhận thấy tâm tình Diệu Anh xuống dốc trầm trọng, cô không còn vui vẻ hay cười như trước nữa. Đó có thể gọi là bỏ lỡ tình yêu đầu, chính vì bỏ lỡ nên mới tiếc nuối, hối hận. Duy Bảo từng tin thời gian sẽ khiến Diệu Anh bớt dần vật nhưng nếu bây giờ Hải Đăng trở về há chẳng phải sẽ khiến Diệu Anh không do dự thả lỏng tất cả sao?

- Diệu Anh còn ở đây, tôi sao có thể đành lòng bỏ đi được?

- Nếu đã đi rồi sao cậu còn trở về? Cậu muốn làm tổn thương Diệu Anh nữa sao?

Vì quá kích động nên Duy Bảo giáng ngay vào má Hải Đăng một cú đấm thật mạnh, có thể nói cậu đã dồn toàn bộ lực vào cú đấm đó, phút chốc máu đã rỉ ra từ khóe môi Hải Đăng. Ấy vậy mà Hải Đăng chỉ nhếch môi cười khẩy, lau đi vết máu đó, mặc dù khóe miệng đã rách rất đau đớn nhưng điều đó chẳng thấm vào đâu so với những gì Hải Đăng đã trải qua.

- Nói đi, cậu muốn làm gì?

- Không làm gì cả. Tôi sẽ không nói cho Diệu Anh biết tôi đã về, và tôi nghĩ cậu đủ thông minh để biết cách im lặng. À, còn nữa, tránh xa cô ấy ra một chút. Tôi không nghĩ mình sẽ bỏ qua cho cú đấm này nếu cậu vẫn tiếp tục ôm mộng tưởng với Diệu Anh đâu.

Hải Đăng thần nhiên nhún vai trả lời, cậu nói sẽ không gặp Diệu Anh là thật, bởi vì cậu đã có một dự định khác, sẽ có ngày Hải Đăng gặp lại Diệu Anh nhưng không phải vào thời điểm này. Cậu đi lướt qua Duy Bảo, đó cũng là con đường khi này Diệu Anh đi, Hải Đăng chỉ muốn chắc chắn rằng cô có về nhà an toàn hay không thôi.

~~~

Kì thi học kì II vừa qua học sinh khối mười hai đã phải bù đầu ôn tập để bắt đầu một kì thi lớn hơn, quyết định tương lai mình sẽ đi về đâu. Vào trường đại học tốt hay là trường cao đẳng bình thường đều phụ thuộc vào kì thi phổ thông trung học quốc gia này. Thời gian này Diệu Anh không hề thấy Duy Bảo xuất hiện, cũng thật may mắn vì cậu đã hiểu những gì Diệu Anh nói. Cũng vì Diệu Anh đã cố gắng học tập từ trước đến giờ nên kì thi đại học này có tự tin mình sẽ đậu vào trường đại học mong muốn.

Ngày thi cuối cùng cũng đến, Diệu Anh rất tự tin với bài thi của mình, bình tĩnh, làm bài hết sức là ổn thôi. Chỉ có điều tình cờ thế nào lúc vừa rời khỏi phòng thi Diệu Anh nhìn thấy trong đám đông có một bóng lưng rất quen thuộc, tuy người đó đội mũ lưỡi trai và cô chỉ thấy được phía sau của người ta nhưng Diệu Anh không thể nhận nhầm được. Trong suốt thời gian học chung Diệu Anh nhớ nhất là bóng lưng của Hải Đăng, bóng lưng to lớn mang cho người đối diện cảm giác an toàn đó, nhưng mà... sao cậu có thể xuất hiện ở đây được? Diệu Anh vừa mới tiến về phía trước hai bước đã phải lùi về sau ba bước, không thể là Hải Đăng được, do cô nhớ cậu quá nên nhìn lầm thôi.

- Cô gái đó đi rồi, cậu có thể thư giãn được rồi đó. Mà này, cô gái đó tên là gì thế? Có thể giới thiệu cho tôi được không?

Nam sinh thi chung phòng với Hải Đăng rất hiếu kì về mối quan hệ của Hải Đăng và nữ sinh kia, hình như nữ sinh đó muốn gặp Hải Đăng nhưng Hải Đăng lại muốn lẩn trốn. Rốt cuộc đây là mối quan hệ như thế nào? Và lại nếu nhận xét thật lòng thì cô gái đó cũng rất xinh, có khi hai người này trước kia từng là người yêu của nhau không chừng.

- Đừng mơ tưởng đến cô ấy, đó không phải là người cậu có thể làm quen dễ dàng đâu!

Nam sinh kia vừa nghe nói thế đã rùng mình ớn lạnh vì ánh mắt dọa người của Hải Đăng, cậu chỉ muốn làm quen thôi mà, làm gì cảnh cáo ghê gớm thế. Thậm chí nam sinh xấu số còn cảm nhận được mùi giấm chua nồng nặc đâu đây.

Buổi tối Diệu Anh và Quỳnh Giao rảnh rỗi leo lên sân thượng ngắm sao, thi đại học xong rồi dù kết quả có thế nào cũng là trút được gánh nặng nghìn cân. Quỳnh Giao muốn đậu vào đại học sư phạm, về điểm này Diệu Anh rất nhiệt tình ủng hộ. Ước mơ không tốn tiền nên cứ việc mơ ước, Diệu Anh tin Quỳnh Giao có khả năng đậu vào đại học như mong muốn.

- Mày nhìn xem, trời hôm nay nhiều sao quá!

Quỳnh Giao thích thú chỉ trỏ hết ngôi sao này đến ngôi sao khác, sao đêm nay rất sáng, trăng cũng rất đẹp. Có thể nói đúng như câu "Trăng thanh sao sáng", khung cảnh đẹp đẽ nhưng lòng người không hề vui vẻ. Điển hình là Diệu Anh bên cạnh này giờ ngồi im thin thít, dường như đang nhớ về một người nào đó. Quỳnh Giao quay sang nắm lấy tay Diệu Anh, khẽ hỏi.

- Có phải rất nhớ Hải Đăng không?

Đối với Quỳnh Giao không có lý do gì để Diệu Anh che giấu cảm xúc cả, cô gật đầu thừa nhận.

- Tao nghĩ Hải Đăng cũng rất nhớ mày đấy!

Diệu Anh bật cười tự giễu, nhớ ư? Cô có tư cách để được Hải Đăng nhớ đến ư?

- Cậu ấy ghét tao còn không hết chứ ở đó mà nhớ cái nỗi niềm gì...

Quỳnh Giao lắc đầu phủ nhận, không biết từ đâu cô lấy ra một chiếc chìa khóa, đặt vào lòng bàn tay của Diệu Anh.

- Gì thế?

Diệu Anh thắc mắc sờ soi chiếc chìa khóa, đây không phải chìa khóa nhà của cô. Nhìn rất lạ lẫm, rốt cuộc đây là chìa khóa để mở cái gì?

- Đây là chìa khóa căn hộ Hải Đăng nhờ tao giữ. Tao nghĩ cái này nên đưa cho mày thì hơn.

Tha thứ cho Quỳnh Giao, mặc dù Hải Đăng đã cảm cô đem chìa khóa giao cho người khác và đặc biệt là Diệu Anh lại càng không được nhưng Quỳnh Giao nghĩ đã đến lúc Diệu Anh nên biết tất cả, Diệu Anh nên biết vì cô Hải Đăng đã khổ sở, đau buồn nhiều đến thế nào. Quỳnh Giao không thể nhắm mắt xem như không biết gì, không quan tâm gì đến cảm xúc của Hải Đăng được, hơn nữa nếu để Diệu Anh tìm hiểu tất cả có lẽ Diệu Anh sẽ có quyết định đúng đắn hơn, Diệu Anh sẽ biết cô nên làm gì chứ không mơ hồ lúc rõ lúc không như bây giờ. Cô biết Diệu Anh rất thích Hải Đăng, tuy Diệu Anh không biểu lộ ra quá nhiều nhưng Quỳnh Giao đã hiểu cô cũng thua nốt Diệu Anh về mặt tình cảm.

Trước đây Quỳnh Giao từng khẳng định bản thân thích Hải Đăng nhiều hơn, quan tâm Hải Đăng nhiều hơn nhưng hẳn nhiên không phải vậy. Diệu Anh mới là người thích Hải Đăng nhiều nhất, hiểu rõ và quan tâm Hải Đăng nhất. Quỳnh Giao không hề hối hận vì đã chấp nhận từ bỏ Hải Đăng, cô tin chỉ có Diệu Anh mới có khả năng khiến Hải Đăng trở về, làm Hải Đăng thay đổi.

- Tại sao mày lại đưa cái này cho tao?

- Trong căn hộ của Hải Đăng có một thứ tao nghĩ mày nhất định phải xem.

- Đó là thứ gì?

- Kí ức!

Diệu Anh sững người trước câu trả lời của Quỳnh Giao, kí ức ư? Cô hiểu ý của Quỳnh Giao là gì nhưng Diệu Anh không biết rốt cuộc đó là thứ gì mà chứa cả kí ức của Diệu Anh và Hải Đăng. Trông bộ dạng thất thần của Diệu Anh vừa buồn cười vừa đáng giận, Quỳnh Giao huyênh tay Diệu Anh, thúc giục cô.

- Còn không mau đi? Tao sẽ chờ cửa, mau đến đó đi.

Câu nói của Quỳnh Giao như một hồi chuông thức tỉnh tâm trí Diệu Anh, phải rồi, cô nhất định phải đến đó, cô muốn biết kí ức của hai người còn có những đẹp đẽ gì cô chưa nhớ ra. Diệu Anh vội vội vàng vàng ra khỏi nhà, không hề để ý phía sau còn có một chiếc xe taxi bám theo.

Đứng trước căn hộ quen thuộc đã lâu Diệu Anh chưa đến bất chợt sống mũi cô cay cay, cô thật sự hi vọng nếu mở cánh cửa này ra sẽ thấy một Hải Đăng ung dung nhàn hạ ngồi trên sofa uống cà phê. Nhưng hiển nhiên điều đó không thể xảy ra được, bây giờ Hải Đăng đang ở một vùng trời mới, làm quen với những bạn mới, những cô thầy mới, cả bầu không khí hai người hít thở cũng không giống nhau. Chỉ có một việc tra chìa khóa thôi mà mất gần mười phút Diệu Anh mới làm xong, có kẻ lén lút đứng ở cầu thang bộ mấy lần định bước đến giật lấy chìa khóa nhưng không được, nếu bây giờ cậu xuất hiện sẽ hỏng hết kế hoạch.

Căn hộ tối om khiến Diệu Anh run rẩy đứng không vững, tự nhủ bây giờ không có Hải Đăng ở đây, cậu không thể giúp cô bật đèn được, Diệu Anh phải tự mình giải thoát bản thân khỏi nỗi sợ hãi thôi. Mất nửa ngày trời Diệu Anh mới bật được đèn, ánh sáng như giải thoát cho cô khỏi sự sợ sệt bóng tối, vẫn là không gian quen thuộc nhưng đã bám một chút bụi. Diệu Anh không biết thứ cô cần tìm là gì và nó ở đâu nhưng bây giờ cô phải dọn dẹp lại căn hộ thôi, bản quá đi mất.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua Hải Đăng vẫn chưa thấy Diệu Anh ra ngoài, đã chín giờ ba mươi rồi. Dọn dẹp xong tất cả Diệu Anh mới mở cửa phòng ngủ Hải Đăng bước vào, bàn ghế giường gối vẫn còn nguyên vẹn. Diệu Anh nằm luôn ra giường của Hải Đăng từ lâu đã không có người ngủ, giờ đây chần

nệm gì đã lạnh ngắt không có chút ấm áp của hơi người. Căn hộ này đã không còn vương lại hơi thở của Hải Đăng nữa rồi. Tầm mắt cô khẽ lướt qua bàn uống nước, có một khung hình bị úp xuống ở đó, Diệu Anh tiến đến xem thử, cô mở to hai mắt nhìn bức hình. Là một bé trai và một bé gái, trong hình bé gái rất cau có khi "bị" bé trai đó thơm trán, Diệu Anh có thể nhận ra được đó là Hải Đăng và Diệu Anh khi nhỏ. Bên cạnh bức hình còn có một hộp gỗ cũ kĩ đã được mở sẵn như chờ Diệu Anh khám phá mọi thứ. Thứ đầu tiên đập vào mắt Diệu Anh là một nắp keng của lon bia, mơ hồ Diệu Anh có thể nhớ ra được chuyện gì đó...

" - Sau này cậu nhất định phải làm vợ của tớ đây! "

" - Được, tớ biết rồi. Nhưng mà cậu phải có nhẫn cơ, mẹ tớ bảo muốn cưới nhau con trai phải cầu hôn con gái bằng nhẫn thật đẹp. "

" - Tạm thời là cái nắp keng này đi, sau này khi tớ có tiền rồi nhất định sẽ mua cho cậu một chiếc nhẫn kim cương thật đắt tiền. "

" - Nhớ những gì cậu nói đấy nhé! "

" - Tất nhiên Hải Đăng này sẽ không thất hứa rồi " ...

Diệu Anh ngồi bệch xuống đất, run rẩy đeo chiếc nhẫn đậm chất trẻ con ấy vào ngón tay áp út của bàn tay trái, nơi nối thẳng đến trái tim. Tay của cô giờ đã không vừa với nhẫn tạm thời đấy nữa, nhưng Diệu Anh vẫn cảm nhận được ngày ấy mình thích chiếc nhẫn này đến thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 74

Thứ xuất hiện trước mắt Diệu Anh tiếp theo là những ngôi sao giấy, đủ màu sắc, đủ kích cỡ. Nhưng từ nếp gấp Diệu Anh có thể nhận ra đó là do Hải Đăng gấp ra, cậu luôn vụng về trong những vấn đề thủ công như vậy.

Từng ngôi sao được Diệu Anh mở ra, mỗi ngôi sao là một câu nói ngắn gọn nhưng chứa nhiều cảm xúc. Hạnh phúc có, nghi vấn có, thất vọng có, nhưng trên hết vẫn là đau buồn. Diễn hình như:

" Em quên tôi rồi à? "

" Chúng ta đã từng hứa "Forever" mà? "

" Em ôm quá, ôm rồi cảm thấy rất đau lòng. "

" Cần đến sinh nhật của em rồi, năm ngoái tôi không ở cùng em nhưng nhất định năm nay tôi sẽ không để em một mình. "

" Em từng hứa với tôi sẽ học thật giỏi, và đây là lời hứa duy nhất em thực hiện được. Còn lại em đã quên sạch sẽ không dấu tích. "

" Em nói em rất thích lắc tay tôi tặng, tôi đã rất vui khi nghe câu đó. "

" Em chịu lạnh kém nhưng chẳng bao giờ chịu mặc ấm. Chỉ lớn được cái xác còn tính cách em vẫn khiến tôi lo lắng. "

" Tomboy và con trai em cũng không phân biệt được à? Kém thế! "

" Lúc trước em nói tôi đẹp trai nhất, tôi rất vui đấy. Hôm nay em nói thẳng con trai lớp chuyên Văn đẹp trai hơn tôi, khiếu thẩm mỹ của em kém đi rồi. "

" Em không cần giỏi Toán quá làm gì. Nhà mình sau này có bố nó dạy toán rồi. "

" Em thích Duy Bảo ư? Em vì cậu ta bỏ mặc tôi ư? Cậu ta quan trọng hơn tôi rồi sao? "

" Tôi nói dối đấy, tôi đọc tờ giấy đó rồi. Em thích ai? Người đó không thích em sẽ khiến em đau khổ đấy. Sao em không thích tôi cho sướng cái thân? "

" Tôi nói với bố mẹ muốn đi Mỹ, mẹ hỏi tôi và em có chuyện gì à. Giữa chúng ta có là gì đâu mà xảy ra chuyện em nhỉ? "

" Vài tiếng nữa thôi tôi phải lên máy bay rồi. Em không biết nên sẽ không đến tiễn tôi đâu nhỉ? "

" Không phải tôi không muốn cho em biết, mà là tôi sợ phải nói chia tay em. Giữa chúng ta tôi chỉ thích gặp gỡ rồi tái ngộ, rất ghét chia ly rồi tạm biệt. "

" Chắc em đã từng không ít lần thắc mắc "Your light" là gì, đó là ánh sáng của em. Tôi muốn là ánh sáng rực rỡ nhất bảo vệ em, nhưng em không cần điều đó. Thôi thì để tôi tự ảo tưởng qua dòng chữ trên trang giấy vậy. "

" Tạm biệt em, tôi hi vọng em sẽ dành được trái tim của người đó và có một cuộc sống thật tốt. "

...

Đầu óc Diệu Anh bây giờ tê dại không còn suy nghĩ được gì nữa, kí ức như nổ ầm trong đầu cô, bao nhiêu chuyện vui vẻ, bao nhiêu chuyện có lỗi Diệu Anh đều nhớ không sót một chuyện, từng kí ức đẹp đẽ ngày đó giầy vò Diệu Anh đến phát điên. Mỗi mảnh giấy Origami rơi xuống cũng là lúc nước mắt Diệu Anh tuôn trào như vỡ đê. Quá khứ mỗi lúc một hiện diện nhiều hơn như đánh thức tội lỗi của Diệu Anh, thì ra cô là đứa con gái tồi tệ khiến Hải Đăng chịu nhiều đau khổ như vậy. Đã thế trước mặt Diệu Anh cậu luôn tươi cười ranh ma, chưa bao giờ để lộ tâm sự của mình trước mặt Diệu Anh. Hải Đăng, Diệu Anh là kẻ có lỗi, cô nhất định sẽ chuộc mọi lỗi lầm với cậu, chỉ cần có cơ hội, Diệu Anh sẽ không do dự nói hết tình cảm của mình ra. Nhưng, cơ hội liệu có đến với Diệu Anh không?

Mỗi lúc Diệu Anh khóc một nhiều, nước mắt không biết từ đâu cứ chảy mãi không hết, cô hối hận, cô ăn năn, tim cô thật sự rất đau. Hải Đăng, sao cậu lại tàn nhẫn bỏ đi để lại Diệu Anh với nỗi ân hận giầy vò đau đớn như vậy chứ? Tại sao lại ác độc đến vậy? Chẳng phải cậu đã từng nói dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ mãi ở bên cạnh Diệu Anh sao? Lời hứa đó chính Hải Đăng cũng đã không giữ lời rồi...

Diệu Anh bấm điện thoại nói Quỳnh Giao không cần chờ cửa, đêm nay cô sẽ không về. Bên ngoài căn hộ có người bước vào nhưng Diệu Anh không biết bởi vì cửa phòng ngủ đã được đóng lại khi cô vào đây. Diệu Anh vui đầu vào gối thật sâu, nước mắt phút chốc đã thấm ướt cả gối. Có người từng nói với Diệu Anh nước mắt là món quà Thượng Đế ban tặng cho mỗi người phụ nữ, nhưng không phải lúc nào cũng có thể đem ra dùng được, nên rơi đúng lúc và đúng nơi cần rơi. Giờ khắc này đây Diệu Anh không thể ngăn cản nước mắt được nữa, cô không nghĩ mình đã lãng phí món quà của Ngài, bởi vì đây chính là lúc cô nên khóc, khóc cho tình cảm của mình, khóc cho sự ngu ngốc của mình...

Tiếng khóc của Diệu Anh như xé nát cõi lòng của kẻ đứng bên ngoài, tại sao cô lại khóc? Bất cứ thứ gì ở Diệu Anh cậu đều thích cả chỉ có duy nhất nước mắt của cô Hải Đăng rất ghét. Hải Đăng không thích Diệu Anh khóc, cũng không thích Diệu Anh buồn, cậu muốn cô lúc nào cũng vui vẻ. Hải Đăng đã từng nghĩ sẽ không bao giờ để Diệu Anh rơi nước mắt vì cậu nhưng cậu đã không làm được rồi. Hôm nay chính vì Quỳnh Giao lên cậu đưa chìa khóa cho Diệu Anh nên cô đã xem được thứ không nên xem. Những thứ Hải Đăng để trong phòng ngủ cậu không định cho Diệu Anh xem, đó là của riêng cậu, để Diệu Anh xem được ích gì chứ? Chỉ khiến Diệu Anh buồn bã rồi tự dần vật bản thân hơn thôi. Cậu không cần sự hối hận của cô, Diệu Anh ân hận một nhưng lại khiến Hải Đăng đau lòng mười.

~~~~~

Có kết quả thi Đại học Diệu Anh và Quỳnh Giao liền mở mạng ra xem, Quỳnh Giao đậu vào với số điểm tương đối cao. Lần này đến lượt Diệu Anh thấp thỏm xem điểm, cô không biết điểm mình có cao hay không. Thế quái nào Diệu Anh lại thua bạn thù khoa 0,25 điểm, cái số nó nhỏ đến thế là cùng! Chẳng biết sai câu nào nữa...

Tầm mắt Diệu Anh dừng lại ở cái tên đồ thủ khoa bỗng nhiên mở to mắt kinh ngạc. Cái tên này cô cứ ngỡ nhìn lầm? Sao có thể... là Trịnh Vũ Hải Đăng? Trên đời này có lắm chuyện trùng hợp như vậy sao, đến cả họ tên cũng giống nhau nữa. Diệu Anh thở dài ảo não, chắc chỉ là trùng tên thôi, không phải là người cô đang nghĩ đến.

Tuy Quỳnh Giao có ngạc nhiên nhưng ít nhất cô còn giữ lại một chút bình tĩnh lướt qua cột kẻ bên, ngày sinh là... hai mươi... tháng... mười một! Lần này đến lượt Quỳnh Giao thở ra, nhưng không phải là thở dài phien muộn mà là thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy là tên Hải Đăng đó đã trở về.

- Mà nói cái gì? - Diệu Anh quay phắt sang nhìn Quỳnh Giao, cô cứ ngỡ tai mình đã nghe nhầm.

- Bình tĩnh lại và nhìn vào ngày sinh đi.

Quỳnh Giao chỉ vào ngày sinh của thủ khoa, làm gì có ai trùng hợp đến mức họ tên và ngày sinh đều giống nhau. Có một khả năng duy nhất đó là Hải Đăng đã bí mật trở về Hà Nội mà không báo cho bạn bè biết, có lẽ cậu muốn tạo nên sự bất ngờ chẳng?

Đầu Diệu Anh bỗng chốc nổ "Ầm", giống như có một quả bom hẹn giờ đã được đặt sẵn trong đầu cô, đến lúc sẽ tự phát nổ. Cái tên đó, ngày sinh đó, đúng là Hải Đăng mà cô từng quen biết rồi, đúng là người mà Diệu Anh cảm thấy có lỗi nhất, là người Diệu Anh dành nhiều tình cảm nhất. Hải Đăng trở về từ khi nào, cậu đang ở đâu, tại sao lại không nói cho cô biết gì cả?

Diệu Anh chợt nhớ lại ngày cô đến ngủ một đêm ở căn hộ của Hải Đăng, sáng hôm sau khi cô ngủ dậy ra ngoài đã thấy gối trên sofa đã được xếp gọn gàng, tách cà phê uống dở cũng đã được rửa sạch đặt về chỗ cũ. Ban đầu Diệu Anh cảm thấy rất bất ngờ nhưng nghĩ lại chắc là cô đã làm những việc đó mà không nhớ chứ trong nhà làm gì có ai.

Đến bây giờ Diệu Anh mới biết thật ra tối hôm đó Hải Đăng đã có mặt ở phòng khách, chính cậu là người dọn dẹp vết tích cô để lại. Nhưng Hải Đăng lại biến mất trước khi để Diệu Anh nhìn thấy, cậu muốn tránh mặt cô ư? Không dễ thế đâu! Từ lúc Hải Đăng bỏ đi Diệu Anh đã tự nhủ với bản thân nhất định khi tìm thấy cậu sẽ không để cậu biến mất một lần nữa.

Diệu Anh vớ lấy điện thoại gọi vào số đã lâu cô không dám gọi đến, có tín hiệu nhưng không có người nghe máy. Kiên nhẫn của Diệu Anh dần biến mất theo từng tiếng "Tít... tít" trong điện thoại, cô vớ lấy áo khoác cùng chìa khóa căn hộ của Hải Đăng rồi ra ngoài ngay.

Đây là lần thứ ba Diệu Anh đến đây trong thời gian gần đây, nhưng lần này cảm xúc của cô hoàn toàn khác hai lần trước. Hôm nay Diệu Anh đến đây với cảm xúc hừng khởi, hi vọng, cũng có chút lo âu. Liệu Hải Đăng có muốn gặp lại Diệu Anh không? Chìa khóa không tra vào ổ khóa được nữa, Hải Đăng đã đổi ổ khóa mới rồi, không còn cách nào khác Diệu Anh đành đập cửa rầm rầm, vì là ban ngày nên hàng xóm đa số đều ra ngoài đi làm, nếu

không nãy giờ Diệu Anh đã bị mọi người mắng chửi xối xả vì tội làm ồn rồi.

Kẻ ngồi bên trong vẫn ung dung tự tại uống cà phê, không rời mắt nhìn về phía màn hình quan sát.

- Hải Đăng, cậu mau mở cửa cho tôi! Tôi biết cậu ở trong đó, mau mở cửa ra cho tôi!

Đập cửa đau cả tay rồi vậy mà vẫn chẳng thấy Hải Đăng đâu Diệu Anh chuyển sang dùng chân, cô đá bịch bịch vào cửa, cứ liên tục như vậy khiến Hải Đăng phải nhét bông vào tai giảm bớt tiếng ồn.

- Chết tiệt! Tên này, cậu mau mở cửa ra cho tôi! Tôi mà gặp được cậu thì cậu chết với tôi.

Tay đồ chân cũng đau nốt, Diệu Anh thất vọng ngồi sụp xuống trước cửa, Hải Đăng nhất quyết không chịu mở cửa sao? Cậu ghét cô đến thế ư?

- Cậu mau mở cửa ra đi. Tôi muốn gặp cậu.

Kẻ xấu xa bên trong cũng xót xa lắm nhưng không hề mở cửa cho Diệu Anh, từ bên trong Hải Đăng nói vọng ra bên ngoài.

- Về đi, bây giờ tôi không muốn gặp cậu.

Diệu Anh sững người nhìn chằm chằm cánh cửa, đúng là cậu ở trong đó, đúng là cậu không muốn gặp cô. Vẫn là chất giọng trầm ấm truyền cảm đó, nhưng sao bây giờ nghe được Diệu Anh lại cảm thấy chua xót trong lòng. Hình như có mỗi Diệu Anh nhớ cậu, muốn gặp cậu thôi, còn Hải Đăng không hề như thế, thậm chí gặp mặt cô Hải Đăng cũng không muốn nữa.

- Tên đáng chết nhà cậu! Thế còn về đây làm gì, sao không chết quách bên Mỹ luôn đi?

Diệu Anh không hề nghe thấy tiếng cười thích thú của người bên trong, nếu Hải Đăng chết rồi liệu Diệu Anh còn có hội ở đây mắng chửi cậu hay không? Diệu Anh bực bội đá thật mạnh vào cánh cửa sau đó ngâm người ôm thương tích đầy mình về nhà. Đừng tưởng mình có giá trị nhé, Diệu Anh này cóc cần gặp Hải Đăng. Không gặp thì không gặp, Diệu Anh cũng không vì thế mà sống không được. Trước sau gì ngày nhập học hai người không gặp nhau, Hải Đăng, tranh thủ mấy ngày cuối cùng này hưởng thụ cuộc sống thật tốt vào! Nhất định khi gặp lại Diệu Anh này sẽ không tha cho hành vi của cậu ngày hôm nay.

~~

Hôm nay là ngày nhập học, Diệu Anh quyết định đến trường bằng xe buýt. Cô ngồi ở chuyến xe buýt đầu tiên nên giờ này chỉ có vài người đi. Vô tình thế nào Diệu Anh bắt gặp một đôi tình nhân trẻ, ước chừng cũng đang học đại học năm hai, năm ba gì đó. Dáng dấp hai người đều rất bình thường, không phải dạng trai xinh gái đẹp khiến người khác giới si mê. Hai người họ tay cầm tay ngồi bên cạnh nhau, chàng trai cầm túi xách cho bạn gái, nhường cô gái ngồi vào ghế bên trong, còn mình ngồi ở bên ngoài để phòng trường hợp nào đó bất chợt xảy ra. Diệu Anh nhìn không chớp mắt cặp tình nhân đó, trong lòng thầm ngưỡng mộ tình cảm của họ, tuy cô không biết họ yêu nhau bao lâu, có bền chặt hay không nhưng ánh mắt họ nhìn nhau Diệu Anh cảm nhận được sự chân thật trong đó, là một tình cảm thật sự không tính toán vụ lợi. Thật lòng Diệu Anh rất ngưỡng mộ những người may mắn gặp được một người có thể đem toàn bộ trái tim yêu thương chân thành như vậy, cô cũng từng gặp được một người như thế. Một người cũng thích cô bằng cả trái tim, nhưng giờ đây người đó đã không còn muốn gặp cô nữa.

Ở hàng ghế cuối cùng, có chàng trai đội mũ lưỡi trai màu đen gục đầu xuống như đang ngủ, nhưng mọi việc xảy ra nãy giờ cậu đều biết cả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Trường Đại học mới Diệu Anh gặp lại một số gương mặt thân quen, bạn bè tiểu học có, bạn cũ trung học cơ sở có, thậm chí bạn bè khác lớp của trường THPT Chuyên A hay 12 Anh D1 cũng có. Đa phần 12 Anh D1 đều lựa chọn ngành sư phạm như Quỳnh Giao hoặc một số ngành khác bởi vì đã học chuyên Anh mà còn thi Đại học Y thì chả liên quan gì. 12 Anh D1 có Khánh Thu và Diệu Anh thi vào Đại học Y, ngoài ra còn có nam sinh đáng chết đó nữa.

Nhìn Đông ngó Tây một hồi Diệu Anh mới thấy nam sinh tên Hải Đăng xuất hiện, cô bủn rủn dài thượt. Gớm nhỉ, mới vào trường thôi đã có cả tá gái xinh bám theo, nổi ghê nhỉ... Biểu hiện của Khánh Thu khi nhìn thấy Hải Đăng chả khác gì Duy Bảo cả, cứ lấp ba lấp bấp nói mãi không thành câu.

- C... cậ... cậu... Sao cậu có thể ở đây được hả?

Thái độ như gặp ma của Khánh Thu khiến Hải Đăng bật cười giòn tan, cậu giơ tay chào động tác giống hệt mấy anh bộ đội trong quân khu, nhìn mặt rất nghiêm mà cũng rất buồn cười.

- Chào nhé bạn Khánh Thu!

Khánh Thư xúc động đến nỗi nhảy vào ôm chầm lấy Hải Đăng, còn rất bạo lực nhéo tay Hải Đăng mấy cái khiến cậu la oai oái, thật ra Hải Đăng chỉ là diễn sâu thôi. Sức con gái so với sức con trai thì đâu được bao nhiêu chứ. Cũng nhờ hành động quá khích đó mà Khánh Thư “được” làm con gái xưng quanh nhìn chăm chăm với ánh mắt hình viên đạn. Khiếp, nếu ánh mắt có thể giết người thì này giờ Khánh Thư đã chết bỏ mịa nó rồi.

Mà bạn học Khánh Thư không phải hiền lành, dễ ăn hiếp như Diệu Anh đâu, cô rất bạo dạn kiễng chân vòng tay qua cổ Hải Đăng, nói nhỏ vào tai cậu: “Lo mà đến xin lỗi người ta đi kìa. Lớp trưởng ngóng cậu này giờ. “Kẻ nào đó cứ gọi là vui đến quên trời quên đất, cười như được mùa. Nhưng mà để ý tư thế đứng của hai người lúc này chả khác gì tình nhân cả, cũng may bạn Huy lớp phó chanh chua đó không có ở đây, nếu không này giờ Hải Đăng đã bị xử đẹp rồi.

Quay sang nhìn Diệu Anh đã thấy cô ngai ngai ngừng ngừng nói chuyện với bạn mới, giọng ồm ồm ghê gớm lắm. Hải Đăng đứng nhìn vài giây thôi mặt đã đen xì như đất nôi, Khánh Thư thấy thế liền che miệng cười. Cái cặp này nó cũng thú vị phết, Hải Đăng thì gái bu quanh đêm không hết, Diệu Anh cũng không vừa, nhẹ nhàng nữ tính nói chuyện với bạn mới trông thân thiết vãi chương.

- Này, chúng ta đi uống chút nước đi. Cậu có rảnh không?

- Tôi r...

- Cô ấy bận rồi!

Chưa kịp để Diệu Anh nói xong Hải Đăng đã ngắt lời ngay, muốn đi hả? Đâu dễ thế! Trừ khi Hải Đăng biến khỏi đây thì Diệu Anh mới được đi với kẻ khác. Bạn học Diệu Anh rõ ràng đã hiểu ý của Hải Đăng rồi, vậy mà vẫn làm ngơ, gạt tay cậu ra trả lời ngon lành cảnh đào.

- Tổ rảnh chứ! Rảnh lắm, chúng ta đi thôi.

Để lại cho Hải Đăng bóng lưng đáng ghét Diệu Anh bỏ đi ngay, tưởng có mỗi cậu được gái bám theo sao? Diệu Anh này cũng không thiếu trai theo nhé! Hai mắt Hải Đăng bốc lửa nhìn theo Diệu Anh, cô dám làm cậu mất mặt như vậy sao? Rõ ràng hôm nào đó còn đến tận nhà nói muốn gặp cậu vậy mà bây giờ thái độ đã thay đổi nhanh đến không ngờ. Bạn học tên Khánh Thư bên cạnh nhìn Hải Đăng mà cứ tưởng tượng có khối bốc lên từ đỉnh đầu của Hải Đăng, mới nghĩ vậy thôi cô đã không nhịn cười được rồi.

- Cười cái gì?

- Còn ở đây trách tôi được sao, lo chạy theo giữ người ta lại đi kìa. Cậu ta cũng trong top năm đó, nhìn cũng xứng đôi vừa lứa với Diệu Anh đấy chứ!

Hải Đăng bĩu môi khinh thường, top năm mà to à? Cậu đây thủ khoa còn chưa đem ra khoe này. Hợp với Diệu Anh chỉ có duy nhất Hải Đăng này thôi nhé. Nhìn tới ngó lui Hải Đăng mới bữa một bạn nữ đi uống nước, khối phải nói bạn nữ đó sung sướng như thế nào, sung sướng rụng tim luôn chứ đùa. Diệu Anh có trai học giỏi Hải Đăng cũng có gái xinh nhé. Để xem ai sợ ai...

Vừa bước vào cửa quán nước Hải Đăng đã thấy ngứa mắt rồi, trai lạ mà cười thân thiện ghê nhỉ? Có ngày bị kẻ xấu dụ dỗ cũng không biết thì ở đó mà khóc nhé.

- Ngồi đi. Chị uống gì?

Nữ sinh đi cùng với Hải Đăng đã là sinh viên năm hai rồi, vậy mà thấy Hải Đăng vẫn say như điều đồ. Thật xui xẻo cho chị ta, Hải Đăng đã có người trong lòng rồi, hơn nữa cậu cũng không muốn là phi công lái máy bay.

- Chị uống cam vắt thôi.

Gớm, cái giọng điệu đã kinh khủng khiếp! Nhìn xuống hai tay mình Hải Đăng đã thấy nổi cả da gà da vịt lên rồi. Ấy thế mà sao con nhỏ đánh đá kìa nói cái giọng ồm ồm cậu lại thấy thích tai mới sốc chứ.

- Tại sao cậu lại muốn làm bác sĩ vậy?

Đây là câu hỏi dễ nhất mà Hải Đăng nghĩ Diệu Anh sẽ trả lời nhanh chóng, nhưng cô cứ im lặng mãi một lúc lâu, không trả lời mà uống hết phân nửa ly sữa. Thế là thế nào? Không phải Diệu Anh từng nói đó là ước mơ của cô sao, trả lời cho cậu ta biết cô mơ ước được mặc áo blouse trắng có gì khó đâu.

- Vì tôi muốn được làm chung bệnh viện với một người.

Đúng vào lúc Hải Đăng nghĩ Diệu Anh sẽ không trả lời câu hỏi này thì cô lại đưa ra đáp án cậu không ngờ nhất.

”- Vậy hi vọng sau này chúng ta không làm ở cùng một bệnh viện. “

Câu nói này trước kia Hải Đăng từng nói với Diệu Anh, khi đó cô không trả lời, nhưng cậu đã nhìn thấy được nét mặt cô một thoáng phức tạp sau đó lại bình thường. Hôm nay Diệu Anh lại nói muốn làm chung bệnh viện với một người. Đó là ai? Là người Diệu Anh thích? Hay là Hải Đăng?

Suy nghĩ của Hải Đăng bị đứt đoạn ngay khi thấy nam sinh đó dí sát mặt lại gần Diệu Anh, cô cũng không né không tránh, mở to mắt nhìn cậu bạn mới quen. Rốt cuộc Diệu Anh muốn làm gì đây? Nếu cô muốn chọc tức Hải Đăng thì cô đã thành công rồi đấy.

Diệu Anh nghe thấy bàn gần đó có người đập bàn rất mạnh đứng dậy, một giây sau cánh tay cô đã bị kẻ thô lỗ nào đó kéo ra khỏi bàn.

- Ngưng ngay việc lố bịch đó lại! Cô ấy là hoa đã có chủ, không lẽ cậu định đập chậu cướp hoa?

Một tay Hải Đăng nắm tay Diệu Anh, tay còn lại xoa xoa cảm ra chiều nghi vấn, cậu không tin nói đến vậy rồi nam sinh trong top năm kia còn không hiểu vấn đề. Nếu thật sự không hiểu thì Hải Đăng rất nghi ngại về IQ của cậu ta đấy.

- Diệu Anh, không phải khi này cậu nói cậu vẫn chưa có người yêu sao? Bây giờ lại xuất hiện một chậu hoa di động là thế nào?- Tôi..

Một lần nữa Hải Đăng không để Diệu Anh mở miệng nói trọn vẹn một câu, cậu ngắt ngang ngay.

- Cô ấy đang giận tôi nên nói thế thôi. Tin người vờ cờ lờ ra!

Quen Hải Đăng bao lâu nay đây là lần đầu tiên Diệu Anh nghe được cậu nói mấy từ thô thiển như vậy, tuy không nói thẳng ra nhưng cô vẫn nhú mào cảm thấy không thoải mái. Hẳn là Hải Đăng đang tức giận lắm.

Không thèm để ý đến thái độ sừng sờ đến bề mặt của nam sinh xui xẻo kia, Hải Đăng kéo Diệu Anh đi một mạch, không quên để lại tiền nước của cậu và Diệu Anh trên bàn. Bạn học Hải Đăng giận dữ suốt đoạn đường đi không hề nói với Diệu Anh câu nào, ngược lại Diệu Anh đang hã hê lắm, ai bảo nói là không muốn gặp cô. Đáng đời!

- Nếu lúc này tôi không ngăn kịp hai người dự định sẽ làm gì hả?

Bàn tay đang nắm tay Diệu Anh bỗng siết chặt hơn, nghe thấy cô nhăn mặt than đau Hải Đăng mới giảm lực lại một chút. Tức thì tức chứ sao lại trút giận lên cái tay đáng thương của Diệu Anh thế kia. Đùng là giận cá chém thớt mà!

- Sẽ không làm gì cả.

- Còn nói không? Nếu tôi...

- Vì tôi biết cậu sẽ ngăn lại nên sẽ chẳng có gì xảy ra đâu!

Một câu nói khiến Hải Đăng cứng đờ người, cậu quay sang nhìn Diệu Anh, tuy cô không cười nhưng ánh mắt thấp thoáng ý cười chắc chắn. Hải Đăng bật cười ha ha, sau đó nhéo má cô một cái thật đau như trừng phạt.

- Cậu không cần hiểu tôi quá như vậy.

Theo đó Diệu Anh cũng cười, rất lâu rồi cô chưa vui như vậy. Có lẽ sự trở lại của Hải Đăng đã khiến Diệu Anh trở về như ngày nào. Tuy cảm giác day dứt dần vụt vẫn còn hiện diện trong lòng nhưng Diệu Anh biết Hải Đăng không trách móc cô nhiều như cô tưởng tượng, nếu không Hải Đăng đã không đứng đây nói chuyện vui vẻ với Diệu Anh rồi.

- Có phải rất ghét tôi không?

Diệu Anh ngẩng mặt lên nhìn trời, cô sợ Hải Đăng sẽ nói ra câu nào đó khiến cô đau lòng rồi lại không tự chủ được rơi nước mắt thì mất mặt lắm. Nụ cười trên môi Hải Đăng cũng tắt ngấm ngay sau câu hỏi của Diệu Anh, cậu chủ động buông tay cô ra, nhàn nhạt trả lời.

- Phải, tôi rất ghét cậu.

Đúng là vậy rồi, Diệu Anh nói đó có sai, Hải Đăng vẫn còn giận cô lắm lắm.

- Hôm đó sao cậu về nhà rồi lại bỏ đi? Có phải là vì không muốn gặp tôi? Cậu về Việt Nam khi nào? Thời gian qua cậu ở đâu? Sống có tốt không?

Có quá nhiều câu hỏi được Diệu Anh đặt ra, ngược lại Hải Đăng trả lời rất qua loa.

- Tôi về Hà Nội hơn một tháng rồi. Tôi sống ở nhà cô chú, một ngày ăn đủ ba bữa sống rất tốt.

Câu trả lời ngắn gọn của Hải Đăng không đủ thỏa mãn những thắc mắc của Diệu Anh. Nhưng Diệu Anh không hỏi nữa, Hải Đăng đã nghe rõ mà không trả lời thì cô có hỏi thêm một trăm lần cũng sẽ chỉ nhận được sự im lặng thôi.

- Tại sao hôm đó lại khóc?

Cứ nhớ đến tiếng khóc tức tưởi của Diệu Anh hôm đó lại khiến lồng ngực Hải Đăng nhói đau. Nhưng cậu không đi đến mức tự ảo tưởng rằng Diệu Anh khóc vì cậu, từ nhỏ đến giờ Hải Đăng đã ảo tưởng quá nhiều nhưng cậu đã nhận lại được gì? Không có gì cả.

- Không biết nữa. Là nước mắt tự rơi thôi.

Rõ ràng Hải Đăng không mấy hài lòng về câu trả lời lắt lết của Diệu Anh, có lý do gì mà không thể nói cho Hải Đăng biết.

- Đến nhà rồi, cậu vào đi.

Hải Đăng lùi về sau mấy bước, vẫy tay chào tạm biệt, ngay khoảnh khắc cậu quay người đi Diệu Anh đã hỏi ngay.

- Đăng, liệu chúng ta có thể giống như lúc trước không?

- Không thể. - Hải Đăng quay lưng về phía Diệu Anh nên cô không biết nụ cười trên môi cậu nó buồn đến cỡ nào. Trả lời xong câu đó cậu đi ngay, không nán lại thêm một giây nào nữa.

Diệu Anh vừa vào phòng khách đã kéo rèm cửa lại ngay, cô ngồi bệt ra sàn, nước mắt đọng ở khóe mắt mãi vẫn không rơi xuống. Không thể ư? Vậy là Hải Đăng không muốn làm bạn với cô, rốt cuộc cậu ghét cô đến mức nào? Diệu Anh phải làm gì Hải Đăng mới bỏ qua mọi chuyện?

Hải Đăng chậm rãi tản bộ trong công viên, bộ dạng cậu nhìn bên ngoài có vẻ rất nhàn nhã nhưng bên trong lại ngổn ngang bao nhiêu tâm sự. Lời Diệu Anh nói khi này thật nực cười, cô và cậu đã đi quá giới hạn của hai người bạn rồi. Diệu Anh đã nhớ lại quá khứ, đã biết tình cảm của Hải Đăng rồi mà vẫn muốn làm bạn với cậu ư? Hai người đã hết đường lui rồi, một là tiến đến một mối quan hệ mới, hai là trở thành người đứng lướt qua nhau. Đối với Diệu Anh cậu chưa bao giờ xem cô là một người bạn bình thường.

Thật ra Hải Đăng không hề ghét Diệu Anh như lời cậu đã nói. Cứ ngỡ rất ghét cũng chẳng bằng tình cảm bao nhiêu năm nay. Cậu đã hạ quyết tâm sang Mỹ quên đi hình bóng con nhỏ đáng ghét vô tư ngốc nghếch kia nhưng vẫn là không làm được. Diệu Anh, cô đã quá quan trọng đối với Hải Đăng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Khi vừa kết thúc năm học mười hai ở trường mới bên Mi Hoàng Thanh Liên đã kể Hải Đăng nghe một chuyện. Đó là thời điểm quan trọng nhất của Hải Đăng, là khoảng khắc Hải Đăng xem lại sự lựa chọn của mình một lần nữa, là cơ hội cuối cùng. Một là Hải Đăng sẽ học Đại học bên Mỹ và không bao giờ được trở về Việt Nam nữa, hai là Hải Đăng được phép đáp chuyến bay về Việt Nam và thi vào trường Đại học trong nước cậu muốn, như vậy Hải Đăng mới có thể gặp lại Diệu Anh.

Hoàng Thanh Liên đã kể toàn bộ câu chuyện giữa bà và Diệu Anh cho Hải Đăng nghe, hơn nữa bà còn nói cho Hải Đăng biết hôm đó cậu đi Diệu Anh đã đến sân bay nhưng không kịp. Chỉ cần nghe như vậy thôi Hải Đăng liền xin mẹ cho cậu được về Hà Nội, cậu muốn học Đại học trong nước, muốn gặp lại Diệu Anh. Chính vì quyết định thay đổi chóng mặt của Hải Đăng khiến cho Trịnh Quốc Dũng nổi trận lôi đình. Ông nhất quyết không cho Hải Đăng về Hà Nội, đã đi rồi còn muốn về đâu dễ như vậy. Mà thằng con trai nó cũng kiên quyết không kém, cha nào con nấy, Hải Đăng ngồi lì trước cửa phòng Trịnh Quốc Dũng nửa ngày không đứng lên, chân đã tê rần rôi nhưng cậu nhất quyết vẫn không rời khỏi chỗ nửa bước. Nhà của họ lắm người ra vào nên khắp nơi đều có lắp camera cả, Trịnh Quốc Dũng ngồi trong phòng xem camera ghi hình mà chỉ biết thở dài, rốt cuộc nó yêu con bé Diệu Anh đến mức độ nào? Những việc Hải Đăng làm hiện tại Diệu Anh có biết được đâu, tại sao nó phải cố chấp muốn quay về đó? Chẳng lẽ lại muốn một lần nữa tổn thương ôm thương tích đầy mình bỏ chạy?

- Chồng à, con ngồi lâu như vậy anh phải thấy thương nó chứ. Hãy đồng ý cho nó về Hà Nội đi.

- Ai dạy nó cái thói vô phép vô tắc như vậy? Muốn đi là đi, muốn về là về sao?

- Chẳng lẽ mình không thấy con nó rất thương Diệu Anh sao? Mình nhẫn tâm để hai đứa xa cách nửa vòng Trái Đất à?

Trịnh Quốc Dũng liếc mắt nhìn vợ, được cái dẻo miệng thì giỏi. Bởi cái số hai cha con nó giống nhau, suốt đời chết vì gái.

- Đặt vé máy bay sớm nhất cho nó để thằng nhóc đó còn có thời gian ôn tập nữa.

Khỏi phải nói Hoàng Thanh Liên vui đến mức nào, ngay lập tức nghe lời chồng đặt vé máy bay cho con trai. Tiễn Hải Đăng ra sân bay mà Hoàng Thanh Liên cứ rom róm nước mắt, ở chung nhà với nó được mấy tháng giờ nó lại đi theo tiếng gọi của con tim bỏ ba mẹ ở chốn này.

Vừa về Hà Nội Hải Đăng đã lao đầu vào học như điên, cậu của bây giờ chẳng có gì tốt hơn lúc rời đi để đến gặp Diệu Anh cả. Khi Hải Đăng gặp được Diệu Anh rồi cậu phải khoe một thành tích gì đó với cô, phải thể hiện cho Diệu Anh thấy cậu đã khác lúc ra đi như thế nào. Bây giờ Hải Đăng đã gặp lại Diệu Anh rồi nhưng cậu cảm thấy giữa hai người hình như có một bức tường vô hình mà trong hai người chẳng ai đủ can đảm để đi qua bức tường đó cả. Bởi vì không có gì chắc chắn nếu phá vỡ bức tường đó mối quan hệ của hai người sẽ tốt đẹp hơn. Hải Đăng không muốn một ngày nào đó phải xem Diệu Anh là người đứng qua đường.

Hải Đăng không hiểu tại sao chỉ cần một câu nói của mẹ rằng: “Mẹ tin Diệu Anh cũng có tình cảm với con” cậu liền không do dự muốn trở về. Rõ ràng Diệu Anh không hề nói cô thích cậu, cô chỉ là nhớ lại mọi chuyện thôi, chỉ là đến sân bay để gặp cậu thôi, vậy mà Hải Đăng lại chấp nhận từ bỏ nước Mỹ với giáo dục tiên tiến để trở về học cùng một trường Đại học với Diệu Anh. ~~~~~

Vài hôm sau Khánh Thư gọi điện hẹn Diệu Anh ra công viên, bảy giờ tối Diệu Anh đến chỗ hẹn nhưng không thấy ai cả. Đợi ba mươi phút rồi Diệu Anh

mới thấy có người đi tới, nhưng kì lạ thay đó không phải là Khánh Thu... mà là Hải Đăng. Người vừa đến cũng lâm vào tình trạng tương tự giống Diệu Anh, rõ ràng là Huy “bà tám” gọi cậu ra đây nói có chuyện cần tâm sự giữa những người đàn ông với nhau, thế mà bây giờ lớp phó đầu không thấy chỉ thấy mỗi lớp trưởng Diệu Anh.

Hai người ngồi ở ghế đá đợi gần nửa tiếng đồng hồ nữa không thấy ai đến là xác định được mọi chuyện luôn. Vậy là Diệu Anh và Hải Đăng bị cho leo cây rồi. Khánh Thu đáng ghét, Bảo Huy đáng chết, để Diệu Anh gặp được hai người thì đừng mơ được toàn vẹn trở về. Hải Đăng mất hết kiên nhẫn bỏ về luôn, đúng lúc này Diệu Anh nhận được tin nhắn của Khánh Thu.

” Chẳng phải thời gian qua cậu luôn nhớ Hải Đăng sao? Đây là cơ hội hiếm có đấy, hãy mau nói những điều cậu muốn nói đi. “

Ra là Khánh Thu muốn tạo cơ hội cho Diệu Anh và Hải Đăng, nếu vậy cô không thể phụ lại sự kì vọng của cặp đôi trẻ kia được. Cùng lúc đó Hải Đăng cũng nhận được một tin nhắn, đọc xong nội dung tức bỏ xừ ra: “ Ngưng làm kiểu đi anh bạn! Diệu Anh có thể ngu ngơ không biết chứ tui tôi biết rõ cậu bỏ Mỹ về Việt Nam là vì ai nhé. Cơ hội không có lần hai đâu, tận dụng thật tốt vào - Huy thật đẹp trai! “.

Ở phía sau Diệu Anh í ới gọi tên Hải Đăng mà hình như cậu không nghe thấy, cứ đi mãi không chịu dừng lại. Vì hấp tấp quá nên Diệu Anh vừa chạy được mấy bước đã ngã lăn quay ra đất.

- Đi đứng kiểu gì vậy?

Thoáng chốc đã thấy Hải Đăng ngồi xổm xuống trước mặt Diệu Anh, kì nhỉ. Rõ ràng khi này đi được một đoạn xa lắm mà, sao thoát cái đã chạy đến đây rồi. Chạy với tốc độ ánh sáng à? Hải Đăng vừa mới ấn nhẹ vào chân Diệu Anh cô đã mặt nhăn mày nhíu lại cậu lo sốt vó. Hải Đăng buông Diệu Anh ra, đến trước mặt cô, xoay lưng về phía cô, chỉ vào chân đang bị đau của Diệu Anh.

- Lên đi. Tôi công cậu về.

- Kh... không cần đâu. Tôi...

- Sao cậu chẳng bao giờ chịu nghe lời thế hả? Chân đã thế còn muốn tự về bằng cách nào?

Mới nghe Hải Đăng quát thôi Diệu Anh đã run như cây sậy, đi bao lâu quay về vẫn dữ như ngày nào, có thay đổi cái gì đâu chứ. Chân chừ mãi Diệu Anh mới dám nằm bò lên lưng cậu, giây phút Hải Đăng đứng lên cô cảm giác như mình đang chơi tàu lượn vậy, cách thật xa mặt đất, đến giờ Diệu Anh mới biết rõ chiều cao của Hải Đăng. Mấy người chân dài sướng thật, chả bù cho chân ngắn tí tẹo của Diệu Anh.

Bước chân của Hải Đăng chậm chậm, vững vàng, tựa hồ công Diệu Anh trên lưng không hề tốn chút sức lực nào. Dọc đường đi hai người không nói gì, con đường về nhà dường như cũng dài hơn. Vì chán quá Diệu Anh bèn nghịch ngợm về chữ gì đó, Hải Đăng không nói gì nhưng lại rất tập trung đoán xem cô đang về câu gì. Câu đầu tiên là “ Tôi xin lỗi “, Diệu Anh viết xong câu đó ngập ngừng một chút, sau đó ghé sát tai thì thầm to nhỏ với Hải Đăng - Có phải đã đoán được rồi không?

Hải Đăng hơi xốc Diệu Anh lên, giúp cô điều chỉnh lại tư thế, sau đó mới gạt đầu. Bất giác Diệu Anh siết chặt vòng tay hơn, đùa chứ cô cũng sợ té lắm, từ độ cao này té xuống thì toi luôn cái mông của cô.

- Haizzz... nói sao bây giờ nhỉ?

Tiếng thở dài của Diệu Anh khiến Hải Đăng bật cười, muốn nói thì nói thôi, cần gì suy nghĩ cầu kì.

- Tôi từng nói với cậu tôi... rất thích cậu chưa nhỉ?

Trái tim Hải Đăng bị câu nói này làm lỡ một nhịp, cậu không nghĩ Diệu Anh lại nói thế, ngay lúc này và ngay ở đây cô lại tỏ tình với cậu ư? Nói xong câu đó Diệu Anh mới thấy da mặt mình đúng là đây mà, cô úp mặt xuống tấm lưng của Hải Đăng, ngại ngại ngừng ngừng mặt nóng quá trời quá đất luôn.

- Chưa từng nói. Nhưng biết sao được, tôi lỡ ghét cậu mất rồi.

Mới một câu vậy thôi đã khiến tâm trạng Diệu Anh tụt dốc không phanh, vòng tay đang ôm cổ Hải Đăng dần nói lỏng.

- Đừng buông, được không?

Ngữ khí của Hải Đăng không có sự ép buộc, phần nhiều là tha thiết nài nỉ. Diệu Anh siết chặt vòng tay hơn, cô cá chắc chỉ cần buông lỏng một chút nữa thôi Hải Đăng sẽ nổi cáu ngay. Nhưng Diệu Anh cảm nhận được trong câu nói đó hình như còn một ý nghĩa nào khác. Đừng buông ư? Đừng buông cái gì?

- Tôi phải làm sao cậu mới hết ghét tôi vậy?

Hải Đăng không trả lời ngay mà cười nhẹ, Diệu Anh nghiêng đầu sang nhìn liền bắt gặp nụ cười ẩn hiện nơi khóe môi cậu. Ôi dồi ôi, cái con người gì đâu cười cũng đẹp trai quá chừng luôn! Giờ Diệu Anh mới phát hiện ra cô cũng mê trai không kém mấy nữ sinh thích Hải Đăng đâu nha. Mà cũng phải thôi, muốn trách thì trách Hải Đăng kìa, ai bảo cậu đẹp trai quá làm gì?

- Còn nhớ điều kiện thứ ba không?

Kẻ trên lưng hình như không nhớ thì phải, ngực ngoắc cái đầu mấy cái mới nghĩ ra. Ra là cái lần Diệu Anh cùng Hải Đăng cá cược.

- Ừ mà sao?

Không nói không rằng Hải Đăng buông Diệu Anh ra, cũng may cậu còn một chút tốt bụng giữ eo cô lại nếu không Diệu Anh đã mất đà té ra đất rồi. Nơi Diệu Anh và Hải Đăng đang đứng phải đi qua mấy con phố nữa mới đến nhà cô. Hai người đứng đối diện nhau, ánh mắt Hải Đăng nhìn cô chăm chú như vậy khiến Diệu Anh không biết cậu đang nghĩ gì, hơi thở hai người đan cài vào nhau tạo nên không khí ám muội vô cùng.

- Điều kiện thứ ba, hôn tôi đi!

Diệu Anh cứ đứng bất động như vậy, đầu óc dường như đã ngừng hoạt động rồi. Trái với Diệu Anh, Hải Đăng vẫn rất ung dung thản nhiên nhìn cô, hai tay biết điều rất an phận ở eo. Chờ mãi rồi Diệu Anh vẫn chẳng làm gì Hải Đăng đành chủ động luôn. Giây phút gương mặt Hải Đăng gần sát Diệu Anh cô cứ nghĩ tim mình đã ngừng đập mất rồi, Diệu Anh nhắm chặt mắt lại, chờ đợi sự tiếp xúc lạ lẫm đó. Cô nghe được tiếng cười của Hải Đăng, là tiếng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng, nhẹ nhàng mà quyến rũ. Bờ môi cậu phủ lên môi cô, từ cơn trốn nhẹ nhàng đến cuồng nhiệt như muốn nuốt trọn môi cô. Hai chân Diệu Anh mềm oặt, cũng thật may mắn vì Hải Đăng đã dự đoán trước mà siết chặt eo cô. Đầu óc Diệu Anh trống rỗng, cô không nghĩ được gì nữa, chỉ biết lúc này đây hai người đang làm chuyện mà chỉ có những cặp tình nhân mới làm.

Mỗi giây trôi qua Diệu Anh càng tha thiết được Hải Đăng buông tha cho đôi môi của cô. Lâu thật lâu sau Hải Đăng mới lưu luyến rời môi, tí trán mình lên trán Diệu Anh, cậu mỉm cười nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô. E thẹn mà hấp dẫn, trong sáng mà quyến rũ. Đôi môi Diệu Anh như dòng nước mát chảy qua sa mạc khô cằn mang tên Hải Đăng.

Hải Đăng giờ tay vén mấy sợi tóc con của Diệu Anh ra sau tai, nhân lúc ấy còn để lại một câu bên tai cô.

- Thật ra cậu không cần phải làm gì cả, bởi vì tôi sớm đã rất yêu cậu rồi.

Vừa nghe xong Diệu Anh đã tức giận đẩy người Hải Đăng ra xa, nhưng khổ nỗi chẳng có tác dụng là bao. Ôi nói sớm ghê nhỉ? Sao ngay từ đầu không nói thế đi, hại Diệu Anh phải lo lắng này nọ.

Đang lúc Diệu Anh bức bối cô lại thấy Hải Đăng cười, chẳng những thế mà còn cười rất vui vẻ sáng khoái nữa. Hình như bị đứt dây thần kinh số bảy rồi ý?

- Anh, tôi thật sự rất rất yêu cậu. Tình cảm của tôi không phải cậu không biết, vậy nói xem, suy nghĩ của cậu thế nào?

Gớm, màu mè vãi chương! Chẳng phải mới nãy vừa nghe Diệu Anh tỏ tình rồi sao, bây giờ còn vờ vịt hỏi lại. Ấy thế mà cái mặt cũng nai tơ lắm, ngây thơ như không biết tình cảm của Diệu Anh là gì vậy. Hai tay kẻ nào đó vẫn còn lì lợm đặt trên eo Diệu Anh, dùng sức một chút liền có thể đem cô gần sát trước mặt cậu.

- Tôi cũng rất thích cậu!

Hai tay Diệu Anh vòng qua cổ Hải Đăng, tủm tỉm cười. Cô biết da mặt của mình dày lắm, nên nói bao nhiêu câu tỏ tình cũng không ngán nữa.

- Chỉ thích thôi à?

Phải nói Hải Đăng diễn rất sâu, nghe người ta tỏ tình sướng điên người rồi còn bừa bãi chê bai.

- Đừng tham lam như vậy chứ! - Diệu Anh thẹn quá bèn nhéo vào tay Hải Đăng mấy cái cho bỏ tức.

Hải Đăng bật cười, sau đó thòm lên trán Diệu Anh thật lâu, rồi đến thòm má, cuối cùng là hôn môi. Cô từng nói chỉ những người yêu nhau mới được thòm trán, thòm má... hôm nay cậu đã có thể đường đường chính chính làm những việc đó.

“Có người từng nói mối tình đầu là dở dang, khó thành, nhưng hôm nay các cậu đã được chứng kiến tình cảm của chúng tôi rồi đấy. Mười ba năm trời nuôi nấng một tình cảm, từ những rung động đầu đời đến một tình yêu to lớn. Hôm nay chúng tôi đã thuộc về nhau!” - Hải Đăng.

“Dù quá khứ tôi không nhớ rõ từng chuyện bằng cậu ấy, dù tình cảm của tôi không đậm sâu như cậu ấy, dù tôi không phải là một cô gái tốt nhất trên đời có thể đem lại hạnh phúc cho cậu ấy. Nhưng tôi tình nguyện dùng cả quãng đời còn lại của mình để ở bên cạnh cậu ấy, cùng nhau xây dựng một hạnh phúc mang tên hai người, cùng nhau sống chung dưới một mái nhà do chính cậu ấy thiết kế...” - Diệu Anh.

~~~~~ The End ~~~~~

“Vậy là chúng ta đã cùng nhau đi hết cuối chặng đường của “Yêu tôi, sao cậu không làm được?” Có thể một số cậu không thích cái kết này lắm vì nó khá là lãng nhách nhỉ? Nhưng đối với tôi chỉ cần hai nhân vật của mình tình nguyện đến với nhau thật hạnh phúc đã là một happy ending rồi.

Nếu thích thì cùng theo dõi truyện mới của tôi

Lời cuối, xin vô cùng cảm ơn những độc giả đã ở cạnh tôi suốt hơn một năm qua. Người đến người đi tôi đều biết ơn cả, ít nhất đã có một thời gian tôi khiến các cậu vui vẻ. “PhThao_CHH.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Ngoại Truyện #1

Ở trường Đại học có nam sinh tên Hoàng Quân thầm mến Diệu Anh, mặc dù đã nghe dân tình đồn Diệu Anh có người yêu rồi nhưng cậu không tin. Tiếp xúc với Diệu Anh mấy lần thấy cô giữ khoảng cách với bạn khác giới lắm, người như vậy sao có thể có người yêu sớm thế được. Hoàng Quân đã từng gặp qua Hải Đăng rồi, nhưng chắc chắn Diệu Anh không thể có tình cảm với Hải Đăng được. Tên Hải Đăng đó có gì tốt đâu ngoại trừ cái vẻ ngoài ưa nhìn một tí với số điểm cao một chút. Hoàng Quân cũng đứng thứ ba trong top chứ đùa, chỉ thua Hải Đăng và Diệu Anh thôi, cậu tin chắc cậu ăn đứt tên Hải Đăng đó về những mặt khác.

- Đợi đã Diệu Anh, chúng ta nói chuyện một chút đi.

Diệu Anh đang định đến căn tin gặp người yêu lại bị Hoàng Quân gọi giật lại, trong lòng có chút khó chịu nhưng Diệu Anh vẫn cố nặn ra nụ cười xã giao.

- Cậu có việc gì sao?

- Đúng lúc tôi và cậu đều đang rảnh, chúng ta có thể ăn trưa cùng nhau một bữa không?

Ồ cái gì thế nhỉ? Diệu Anh nói cô rảnh bao giờ, cô đang rất bận đấy chứ! Mà khổ nỗi Diệu Anh không thích làm mất lòng người khác vì những việc không đáng. Chẳng hạn như tình huống hiện tại, Diệu Anh không thể vì một bữa ăn mà lên giọng khó chịu với Hoàng Quân được. Trông ánh mắt mong chờ của Hoàng Quân càng khiến Diệu Anh khó xử thêm, đúng lúc đó tên bạn trai khó tính từ đâu xuất hiện, mặt đen như đất nôi.

- Cô ấy bận rồi! Không thể đi với cậu được.

Cứ ngỡ cứ tình xuất hiện, ai ngờ vừa nhìn sang đã thấy Hải Đăng mặt lạnh nhìn mình Diệu Anh liền cúi đầu hối lỗi, này giờ chắc cậu đã ở căn tin trường đợi Diệu Anh lâu lắm rồi.

- Hải Đăng này, tôi thấy cậu đúng là lo chuyện bao đồng. Diệu Anh còn chưa trả lời cậu đã xen vào rồi, cô ấy có nói bận đâu. Hơn nữa cậu nên biết vị trí của mình ở đâu, chỉ là bạn thân thôi làm gì có quyền quản lý Diệu Anh. Người bạn trai tương lai như tôi không hề thích việc đó đâu.

Hoàng Quân phỉ nước bọt nói nhiều như vậy chỉ đổi lại một cái nhếch môi từ Hải Đăng. Gương mặt Hải Đăng nhìn rất gọi đòn, rõ ràng Hải Đăng đang khinh bỉ Hoàng Quân, nhưng Diệu Anh đang đứng đây nên Hoàng Quân không thể tự thể hiện bản thân là người bạo lực được.

- Bạn trai tương lai? Chuyện nực cười gì đây? Còn nữa, cậu đang rảnh sao?

Ngữ khí Hải Đăng nhẹ nhàng như gió, nhưng đến tai Diệu Anh lại khiến cô sồn cả gai ốc. Vừa dứt câu Hải Đăng đã quay sang nhìn Diệu Anh, cái nhìn giống như chất vấn cô lại giống như muốn đẩy cô vào tình thế khó xử. Trước cái nhìn từ hai người đàn ông Diệu Anh không biết làm thế nào cả, suy nghĩ một hồi rút ra kết luận bạn trai vẫn quan trọng hơn. Nói gì thì nói Hải Đăng vẫn là nhất nhất trong lòng Diệu Anh nhé!

- Bạn Hoàng Quân này, tôi thật sự không rảnh đâu. À, với cả tôi chỉ có một bạn trai hiện tại thôi, đâu đâu ra bạn trai tương lai thế?

- Cậu... không lẽ là... hai người thực sự...?

Bạn học Hải Đăng quyết tâm đánh dấu chủ quyền trước mặt tình địch, vòng tay qua ôm lấy eo Diệu Anh, kéo cô lại gần khẽ thom lên trán rất âu yếm tình tứ.

- Tôi cứ tưởng cậu cập nhật tin tức nhạy lắm. Hóa ra là chậm thua rùa bò, giờ thì tận mắt thấy rồi đấy. Chúng tôi là MỘT CẶP!

Hai chữ cuối Hải Đăng cố tình nhấn mạnh đề phòng tai bạn học Hoàng Quân nghe ngễng không nghe rõ. Người ta hay nói què quạ hóa khùng, chính là dùng để miêu tả tình trạng của Hoàng Quân bây giờ, cậu rất tự tin nói với Diệu Anh.

- Có thể bây giờ cậu vẫn còn yêu cậu ta nên mới nói vậy, tương lai không ai biết trước được. Chỉ mới là người yêu thôi, đã là chồng đâu. Tôi nhất định sẽ không để cậu rơi vào tay người như Hải Đăng.

Hoàng Quân bỏ đi một mạch luôn, bởi cậu biết trước chỉ cần đứng đây dây dưa trước sau cũng bị Hải Đăng chọc tức. Tình địch đi rồi Hải Đăng liền buông Diệu Anh ra ngay, lạnh nhạt bỏ đi trước.

Thôi xong, vậy là xác định rồi nhé! Người yêu giận rồi, số Diệu Anh khổ quá! Sao trai nó cứ tự tìm đến vậy nhỉ? Kể đi đằng trước diễn vai giận hờn rất đạt, đợi một lát liền có kẻ đằng sau lẻo đẻo bám theo, ôm lấy cánh tay Hải Đăng đang đưa vài cái.

- Giận đấy à?

- ...

- Ồ sao tự dưng lại giận thế nhỉ?

Gớm! Đã biết tông lý do rồi còn giả vờ hỏi này hỏi nọ, ngây thơ với chả không biết làm gì cho mệt.

- ... - So deep, cậu bạn trai quyết tâm không hé miệng nói nửa lời.

- Đây, nói chuyện với tớ xem. Cứ để tớ nói một mình như độc thoại ấy.

Hai người khoác tay nhau đi hết một đoạn đường dài mà Hải Đăng cứ im im suốt, có Diệu Anh không biết thôi chứ người ngoài tình ý nhìn vào đều thấy Hải Đăng chốc chốc lại ngo sang xem Diệu Anh thế nào, chỉ là nhìn thôi nhé, ứ thêm mở miệng đâu.

- Đàn ông con trai gì giận dai thế, tớ có làm gì sai đâu nhỉ?

- Cô hay nhì, cô bảo tôi ở căn tin đợi cô còn cô thì ở đâu hả? Có phải thấy trai rồi nên quên mất thằng này rồi không?

Nghe Hải Đăng mắng lại mà Diệu Anh miệng cười hết cỡ, dù gì thì chịu mở miệng mắng là vui rồi, còn hơn cứ im lặng mà giận dỗi.

- Ồ làm sao dám quên được? Nhớ còn không hết quên bao giờ?

Cái miệng nó ngọt như mía lùi các cậu ạ, Hải Đăng nghe thế mà tim như nhũn ra thành nước rồi ý. Nhưng mà không được, tôn nghiêm đàn ông không thể để mất giá vì gái được, phải giận một lần thật dai cho Diệu Anh biết mặt, lần sau không dám trón cậu đi với trai.

- Cô được cái nịnh là giỏi! Tôi đây không rảnh để ở đây nghe cô nói ba lời đường mật đó đâu nhé!

- Nói thế rồi vẫn giận à? Người gì đâu... tánh kì! Giận thì giận đi, bõn cô nương không thêm dỗi nguoi nữa.

Người Việt Nam nói là làm, Diệu Anh buông cánh tay Hải Đăng ra ngúng nguẩy bỏ đi trước luôn. Hại kẻ nào đó ở phía sau phải chạy theo xin làm hòa, miệng cười toe toét chẳng biết ai vừa lúc này làm mặt giận mặt hờn.

~~~

Chẳng hiểu sao lại viết ra cái này nữa? ... Thật ra au có định viết ngoại truyện kiểu này đâu, mà tự dưng muốn thấy bạn Hải Đăng giận dỗi trẻ con một tí nên up cho mọi người nhận xét :v =))) .

PhThao_CHH.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Một Phút Pr :v =)))

E hèm... tôi biết là up cái này lên sẽ khiến mọi người nghĩ là chap mới >< Nhưng mà không phải đâu nhé! Đừng vội đọc đến đây rồi tắt nha, đọc tiếp đi! Có vài bạn hỏi facebook của au để addfriend và nói chuyện gì đó, ok thôi, au không ngại việc đó. Nhưng mà au chỉ có một tài khoản face thôi à, dành cho bạn bè nữa. Nên là au quyết định tạo một page để nói chuyện với những bạn trên wattpad, chỉ là trên wattpad thôi. Ai cảm thấy hứng thú thì bấm vào link dưới đây like trang, theo dõi hoạt động của au trên đó, và... nếu muốn cứ nhắn tin qua trang đó để au rep nhé! s://.facebook.com/phthao.chh.1408/ À còn nữa, au mới viết truyện mới khác tên là "Trần trọng" nhưng thực sự rất cần nhận xét T^T Hãy rủ lòng thương con au này mà đọc cho nó với, cmt nhận xét thật nhiều vào đi T^T . s://.wattpad.com/story/83602770-tr%C3%A2n-tr%E1%BB%8Dng Nếu các bạn không nhắn vào link ở trên được thì lướt xuống phần bình luận au có để lại link cho các bạn tiện bấm vào nhé! Vậy thôi. Sahara lời muốn nói rồi :v . Thông báo là ngày mai sẽ có một ngoại truyện nhé. Thân ái! PhThao_CHH.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ngoại Truyện #2

Tại một nơi khác trong thành phố, tại trường đại học Sư phạm - nơi Quỳnh Giao đang học. Ở đây Quỳnh Giao cũng được xem là một cô sinh viên xinh đẹp, cô cũng có nhiều chàng trai theo đuổi. Đến giờ Quỳnh Giao mới nhận ra hóa ra những năm tháng cấp ba tươi đẹp nhiều kỉ niệm ấy cô lại dành quá

nhieu cho sự ghen ghét, đố kỵ và chỉ thấy mỗi Hải Đăng trong mắt dù biết rõ cậu sẽ chẳng bao giờ là của Quỳnh Giao. Chính vì bỏ ba năm trung học đó mà bây giờ Quỳnh Giao cảm thấy rất hối hận. Quỳnh Giao cũng hiểu ra một điều chính vì Hải Đăng đã thích Diệu Anh từ lâu nên trong mắt cậu không hề có cô chứ không phải Quỳnh Giao thua kém Diệu Anh. Đối với những chàng trai khác, Quỳnh Giao vẫn là một cô gái tốt. Quỳnh Giao hai tay ôm một chồng sách lão đảo từ thư viện bước ra, dạo này cô rất có hứng thú đọc sách, đặc biệt việc làm này có thể tiêu tốn thời gian rất nhanh. Vốn Quỳnh Giao đã đi không vững rồi vậy mà còn đâm sầm vào một người nào đó nữa. Ôi, cái mông của cô! Sao lại nhớ đất Mẹ mà hôn thắm thiết thế này? - Có sao không? Đề tôi đỡ cậu dậy. Vì cú va chạm vừa rồi mà sách của Quỳnh Giao rơi cả ra đất rồi, cô đang cúi đầu nhặt lại thì chạm phải bàn tay của ai đó, trên đỉnh đầu cũng vang lên giọng nói có đôi chút quen quen thì phải. - Là cậu! Sao dạo này cậu cứ đến làm phiền tôi thế hả? Học Luật như cậu rảnh rồi lắm sao? Người đang xuất hiện trước mặt Quỳnh Giao chính là Mạnh Hoàng - tân sinh viên học Luật Hà Nội. Quỳnh Giao không hiểu kiếp trước mình mắc nợ gì mà cậu ta cứ liên tục đến tìm cô như vậy. - Cậu còn nhớ tôi học Luật là tốt lắm rồi! Mạnh Hoàng giúp Quỳnh Giao thu dọn mấy quyển sách tranh thủ nhìn tên tựa đề, ra là mấy quyển truyện tiểu thuyết, đặc biệt những loại này toàn là truyện trinh thám, cậu không ngờ Quỳnh Giao lại có sở thích như vậy đây. - Do cậu đã giới thiệu còn gì. Nghe được giọng điệu bất mãn của Quỳnh Giao người đối diện vẫn không nói gì, chỉ cười cười. Sách đều đã gom đủ cả rồi, còn một cuốn nữa thôi. Tại khoảnh khắc cả Mạnh Hoàng và Quỳnh Giao đều muốn lấy quyển sách đó vô tình thế nào tay chạm tay, giữa hai người như có dòng điện xẹt qua, tim thì cứ đập thình thịch không ngừng. Mặt nhìn mặt, mắt đối mắt, cứ như vậy từng giây trôi qua hai người cứ ngấm nhau không biết chán. Mãi đến khi điện thoại trong túi vang lên Quỳnh Giao mới giật mình nhặt lại cuốn sách rồi nghe máy. - Tao nghe đây Diệu Anh. Mạnh Hoàng nghe thấy cái tên đấy chỉ biết lắc đầu, Diệu Anh ơi là Diệu Anh, không sớm không muộn lại gọi ngay vào lúc này. - Được tao biết rồi, hẹn hò vui vẻ! Trước khi ngắt máy Quỳnh Giao còn có ý cười thật lớn vào điện thoại với mục đích trêu chọc Diệu Anh, cô biết rõ Diệu Anh là người rất dễ xấu hổ, chắc giờ này Diệu Anh đang ôm cái điện thoại ngượng ngượng ngừng ngừng mắng chửi Quỳnh Giao đây. Y như rằng ở đầu dây bên kia Diệu Anh hắt xì mấy cái liên, mặt mũi cứ hồng hồng lên, miệng thảm rửa xả con nhỏ bạn thân. Quỳnh Giao định ôm chồng sách đi về nhà thì bị Mạnh Hoàng chặn trước mặt, cô bước sang phải cậu cũng di chuyển sang phải, đi sang trái cậu cũng theo sang trái. - Rốt cuộc cậu muốn cái gì đây? - Chúng ta về chung đi. Gần tới rồi đi một mình không an toàn. Cái quái gì vậy? Giờ còn muốn về chung nữa sao? Hình như kiếp trước Quỳnh Giao mắc nợ tên này thật rồi, kiếp này trả chừng nào mới đủ đây. - Tôi không cần vệ sĩ. - Tôi không có nói muốn làm vệ sĩ của cậu. Sahara lời! Quỳnh Giao không thêm quan tâm đến tên đó hơi đó nữa, ôm chồng sách cao dày cộp bỏ đi một mạch. Trên đường đi Mạnh Hoàng cứ luôn miệng nói mãi, kiểu như trăm năm rồi mới được phép mở miệng vậy. Trước đây Quỳnh Giao cứ nghĩ Mạnh Hoàng thuộc tuýp người ít nói, trầm tính như Hải Đăng, nhưng hóa ra cô đã sai hoàn toàn rồi. - Này, có cần tôi giúp không đây? - ... - Không cần thật à? - ... - Haizzz... chồng sách đó cao lắm đây! Nhất quyết ôm như vậy không thấy đường đi ngã rồi đừng nói tôi nhé... - Nè, ôm hết luôn đi! Bực mình hết sức Quỳnh Giao quăng luôn cả chồng sách vào người Mạnh Hoàng rồi chạy đi mất, để lại cậu lắc đầu bất đắc dĩ thu dọn sách lại một lần nữa. Đến khi Mạnh Hoàng ôm chồng sách đến nhà đã thấy Quỳnh Giao đứng trước cửa đợi rồi, trên môi cô còn có nụ cười đắc ý. Nhìn từ trên xuống dưới cả người Mạnh Hoàng thực khiến Quỳnh Giao ghen tỵ nha, người gì đầu cao quá trời. Nghĩ đi ngẫm lại sao con trai xung quanh Quỳnh Giao toàn là lũ thừa chiều cao vậy nhì. Bất giác Quỳnh Giao nhìn xuống chân mình... ôi thôi khỏi bàn về chiều cao của cô đi. - Một không? Quỳnh Giao ra hiệu cho Mạnh Hoàng để chồng sách xuống đất rồi ném chai nước trên tay về phía cậu. Không cần trả lời Quỳnh Giao cũng đủ biết Mạnh Hoàng một rồi, trong một lần cậu đã uống hết sạch chai nước suối. Cửa đã được mở sẵn, Quỳnh Giao định ôm chồng sách vào nhà thì bị Mạnh Hoàng ngăn lại. - Quỳnh Giao, cho tôi một cơ hội được không? Phải suy nghĩ đắn đo rất nhiều Mạnh Hoàng mới nói ra được câu đó, từ nét mặt của cậu Quỳnh Giao không tìm ra một chút gì là đùa cợt. Cô biết Mạnh Hoàng đang nói về chuyện gì, nhưng cô không biết phải trả lời thế nào. Trước khi thi Đại học Diệu Anh đã kể cho Quỳnh Giao nghe mọi chuyện về Mạnh Hoàng bao gồm tình cảm của cậu. Diệu Anh đã nói Mạnh Hoàng và Diệu Anh không có bất cứ quan hệ tình cảm gì cả, lần hẹn hò đó chỉ là giả vờ và tung tin đồn thôi. Mạnh Hoàng là một người tốt, Quỳnh Giao biết điều đó, nhưng cô lại do dự, bởi vì cô không phải một cô gái tốt. Ngay vào thời khắc Quỳnh Giao nói ra suy nghĩ của mình cho Diệu Anh nghe xem chút nữa cô đã bị Diệu Anh tát một cái rồi. " - Mày hãy tỉnh táo một chút đi. Những việc mày làm ai nói là không tốt chứ? Vì mày yêu Hải Đăng thôi. Hơn nữa những chuyện đó đã là quá khứ rồi, mày nghĩ Mạnh Hoàng là người nhỏ nhen chấp nhặt những chuyện cũ ư? " Với thái độ giận dữ Diệu Anh đã nói như vậy, Quỳnh Giao trước giờ rất sợ lúc Diệu Anh nổi giận, bởi vì khi đó chuyện khiến Diệu Anh nổi giận hẳn là rất lớn, rất quan trọng. Thời gian qua Mạnh Hoàng lúc nào cũng ở bên cạnh Quỳnh Giao, thú thật tim cô có chút rung động, vì tình cảm của cậu, vì sự quan tâm thật sự của cậu, nhưng... - Hãy cho tôi thời gian, có điều tôi không chắc tôi sẽ cho cậu một đáp án như cậu mong muốn. - Được, tôi đợi! - Mạnh Hoàng gật đầu mỉm cười, chỉ cần một câu như vậy thôi đã là có hi vọng rồi. Cậu tình nguyện đợi, đợi đến khi nào Quỳnh Giao chịu mở lòng một lần nữa. Trên đường về nhà Mạnh Hoàng nghĩ về một người, không phải Quỳnh Giao, mà là Diệu Anh. Chính Diệu Anh là người tiếp thêm động lực để Mạnh Hoàng có thể đứng trước mặt Quỳnh Giao thổ lộ lòng mình. Vào buổi tiệc tốt nghiệp cuối cấp năm mười hai Diệu Anh và Mạnh Hoàng là một cặp đi chung với nhau. Tại thời điểm đó tâm trạng Diệu Anh thật sự rất tệ, tệ đến mức khiến Mạnh Hoàng xót xa vì không thể làm gì giúp cô. Đêm đó bầu trời có sao sáng, gió cũng thổi mát rượi. Diệu Anh đứng ở sân trường rộng lớn trông rất cô độc, ánh trăng phản chiếu bóng của cô dưới mặt đất, mỏng manh gầy yếu. Cô đã ngẩng đầu lên nhìn trời đêm và nói với Mạnh Hoàng rằng. " - Nếu cậu thích Quỳnh Giao thì hãy tỏ tình đi, đời người không có nhiều cơ hội để cậu do dự, lựa chọn đâu. Đừng để như tôi, đã bỏ lỡ rồi sẽ phải tiếc nuối cả đời đây! " Khoảnh khắc ấy Mạnh Hoàng đã nhìn thấy giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt Diệu Anh. Cũng chính khoảnh khắc ấy Mạnh Hoàng biết cậu nên làm gì, và cậu cũng hi vọng Hải Đăng hãy trở về. Giờ đây điều đó đã thành sự thật, Mạnh Hoàng đã nói ra tình cảm của mình và... Hải Đăng cũng đã quay về. - Diệu Anh, cảm ơn cậu rất nhiều! Câu cảm ơn đó Mạnh Hoàng chưa từng nói với Diệu Anh, nhưng sẽ có một lúc nào đấy cậu đến trước mặt cô và nói cảm ơn một cách trọn vẹn, chứ không phải chỉ độc thoại như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Ngoại Truyện #3

Hải Đăng & Diệu Anh.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cậu cùng cô tản bộ trên con đường dài. Tự dưng cô thắc mắc hỏi khi nhỏ hai người như thế nào, cậu giả vờ lạnh mặt, bảo cô còn muốn biết cái gì à, chính miệng cô đã nói không muốn nhớ về chuyện cũ mà. Cô cười trừ, lay lay cánh tay người yêu. Kể nào đó tìm đã mềm nhũn ra rồi, bắt đầu kể lể :

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cô trong chiếc đầm hồng công chúa đến buổi lễ khai giảng trường mẫu giáo, cậu là người thấy cô trước, nhưng chỉ ngỡ

ngang trước cách ăn mặc của cô thôi. Đi đến trường mà cứ như đi dự tiệc không bằng.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cô thấy cậu ngồi một mình ở sân chơi, thế là cô chạy đến. Cô hỏi sao cậu chơi một mình, cô hỏi sao chưa thấy cậu nói chuyện với ai bao giờ. Cậu rất thành thật, kể cho cô biết mình không thể nói tiếng Việt lưu loát.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cứ tưởng cô biết chuyện cậu là người Việt nhưng không thể nói tiếng Việt sẽ lăn ra cười bò như những bạn khác. Hóa ra không phải, cô ngồi bệt xuống đất trước mặt Hải Đăng, mặc kệ chiếc váy trắng sẽ bị bẩn ra sao. Cô kể khi nhỏ cô mắc chứng nói ngọng, ai mới nghe vài lần đều khó hiểu, nhưng cô đã tập nói tốt hơn theo hướng dẫn của mẹ, thế là giờ cô phát âm rất chuẩn, cô giáo cũng nói giọng cô rất hay.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cô nói cậu đừng buồn, chăm chỉ tập nói với cả thường xuyên nói chuyện với bạn bè và người lớn sẽ khiến cậu nói tiếng Việt chuẩn hơn. Cô của lúc đó chính là người đầu tiên muốn chơi cùng cậu, cô không chê cậu bất cứ điều gì.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cô sang nhà cậu chơi. Cô hỏi sao nhà cậu to thế, sao nhà cậu có hồ cá đẹp thế, cô hỏi sao ba cậu cao thế, cô hỏi sao da dẻ mẹ cậu trắng thế... cô hỏi rất nhiều, cậu cũng trả lời nhiều không kém, nhưng chẳng hiểu sao chả thấy mệt gì cả.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cô rất giỏi giao tiếp với bạn bè, còn cậu thì quá nhút nhát, cậu rất sợ mọi người cười cái kiểu nói tiếng Việt "nửa mùa" của cậu. Hôm ấy cô dẫn Sarah đến trước mặt cậu, cô giới thiệu đây là bạn mới. Sarah cũng sống ở nước ngoài từ lâu nhưng Sarah lại nói tiếng Việt rất tốt. Cậu ganh tỵ, cô bảo không sao, cô bảo Sarah cũng phải tập luyện mà. Thế là cậu có động lực.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cậu quyết tâm phải khắc phục khuyết điểm của mình, cả mấy ngày trời bắt đi giúp việc nói chuyện với mình đến mỗi miệng. Mẹ cậu thấy vậy vui lắm, cậu rất chăm chỉ luyện nói, cuối cùng cũng thành công.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cậu chạy đến nhà cô khoe chuyện vui. Cậu muốn thông báo cho cô biết cậu đã có thể nói tiếng Việt chuẩn xác đến từng chữ, từng thanh điệu rồi. Xui xẻo thế nào hôm đó cô đang ngủ trưa, cậu không biết điều gì cả, liên tục gọi cô dậy. Vừa mở mắt ra nhìn thấy cậu đã khiến cô phát bực, cô không thèm nghe cậu nói, đuổi cậu về ngay lập tức.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., mẹ bảo cậu sai, trách cậu tự dưng lại chạy vào phòng con gái phá hỏng giấc ngủ ngon của cô. Thế là cậu hối hận, sáng hôm sau đến trường liền xin lỗi cô, đây là lần đầu tiên cậu mở miệng xin lỗi người khác ngoại trừ ba mẹ. Tính cô cũng không chấp nhặt đâu, cậu vừa xin lỗi xong cô đã cười toe toét bỏ qua.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., trường tổ chức trò chơi, cô giáo phát mỗi bạn một quả bong bóng đủ màu sắc. Cô thích màu hồng lắm, cứ nghịch bong bóng mãi, nhưng càng nghịch lại càng sợ nó vỡ mất thì thôi. Cậu không thích mấy thứ con gái này, cứ cầm mãi trên tay chứ chẳng làm gì. Thấy thế cô quay sang trách cậu, nói cho cậu biết bong bóng không được nắm quá chặt, nếu không sẽ có lúc cậu mỏi tay rồi bong bóng bay đi mất. Cô còn kể trên phim truyền hình diễn viên nói chúng ta không nên nắm tay ai đó thật chặt, nếu không có một ngày họ bất chợt bỏ đi sẽ khiến ta hụt hẫng, đau đớn.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cậu sống ở nước ngoài từ nhỏ nên tiếng Anh học rất tốt, nghe hay nói gì cũng rất giỏi. Có lần cô cùng cậu đi ngang qua cửa hàng bán đĩa CD thì trời mưa, tình cờ thế nào cậu nghe được một vài câu trong bài hát "Forever" ba từng mở cho cậu nghe thử. Hai người dừng lại trước cửa hàng bán đĩa, hăm dờ thế nào cậu quay sang hỏi cô rất nghiêm túc, cậu đã hỏi cô rằng nếu sau này cậu đi rồi cô sẽ đợi cậu quay về chứ. Lúc đó cô đang vuốt vuốt lại mái tóc, không do dự liền đồng ý, nhưng cô nói cậu đừng để cô đợi lâu quá, nếu không cô sẽ mệt rồi quên mất cậu.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cậu nhận được tin mình phải vào Đà Nẵng cũng ba mẹ, điều đó khiến cậu thật sự rất bất ngờ. Điều không ngờ hơn đó chính là Sarah cũng phải chuyển đi, thế là cậu cùng Sarah tạm biệt cô, ba người đã có chung một lời hứa, và cô đã hứa rất chắc chắn sẽ không quên hai người. Cậu của khi đó đã không do dự đặt niềm tin tuyệt đối vào cô.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cấp tốc làm thủ tục nhập học với hi vọng được gặp lại cô bé năm xưa, cậu đã nôn nóng biết bao. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt xa lạ của cô dành cho cậu lại khiến cậu hụt hẫng vô cùng. Tâm trạng từ trời cao đã rơi vọt xuống lòng đất, cô đã không còn nhớ cậu nữa! Cậu chợt nhớ về những gì cô từng nói, cô nói cậu đừng đi lâu quá, nếu không cô sẽ mệt và quên mất cậu. Mười năm hình như đối với cô là quá lâu rồi, cũng phải thôi, đời người có được mấy cái mười năm. Thế là cậu không tính toán chuyện cũ với cô, quyết định cùng cô tạo dựng một mối quan hệ mới sau nhiều năm xa cách.

...

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., nghe cậu kể những chuyện đó cô bật cười thành tiếng. Cô bảo hóa ra chúng ta có nhiều chuyện đến vậy, những chuyện đó phải thừa nhận cô không nhớ rõ bằng cậu. Việc nhớ chuyện cũ hay không cậu không trách cô, khẽ xoa đầu người yêu, thom nhẹ lên tóc cô cậu bảo, đừng nhớ về quá khứ làm gì, chúng ta tiến đến tương lai nhé!

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., lần thứ hai cậu đưa cô đến căn nhà cũ kỹ nhưng tuyệt đẹp kia, là ngôi nhà có bức tranh cô gái đặc biệt cùng với ngọn hải đăng. Trong phòng ngủ, đứng trước bức tranh cậu đã vẽ bằng tất cả cảm xúc của mình, cậu quỳ một chân xuống trước mặt cô, trên bàn tay to lớn áp lên là chiếc hộp đựng nhẫn kim cương ba carat, đây là lời hứa cậu từng nói với cô. Hôm nay cậu quỳ trước mặt cô thực hiện lời hứa đó cùng với tất cả sự chân thành của mình cầu hôn cô, muốn cô và cậu được danh chính ngôn thuận ở bên cạnh nhau, muốn cô và cậu có thể về cùng một nhà.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy..., cô kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn trước mắt, tuy không rành rỏi về trang sức nhưng từ nét cắt, màu sắc và một số điểm khác thì cô có thể đoán giá trị của nó rất lớn. Trong một phần ký ức mờ nhạt ít ỏi của cô rõ ràng có lời hứa đó, nhưng cô không nghĩ là cậu còn nhớ, cô cũng không nghĩ cậu sẽ làm như vậy thật. Bởi vì khi đó hai người chỉ là những đứa trẻ. Cô ngáp ngừng, cô đoán, cô suy nghĩ thật lâu hại cậu sốt ruột kinh khủng. Cuối cùng cô gật đầu, cậu không thể diễn tả được tâm trạng của mình vui sướng đến mức nào. Có lẽ là vui sướng tột cùng, mà cũng không phải, còn hơn thế nữa! Nói chung không có từ ngữ nào có thể diễn tả được sự hạnh phúc này của cậu.

Ngày ấy... tháng ấy... năm ấy... cô trong bộ váy cưới trắng tinh khôi, xinh đẹp thuần khiết sánh vai cùng chú rể với bộ vest lịch sự phong nhã bước vào lễ

đường. Cô là Vũ Hoàng Diệu Anh, chủ rể là Trịnh Vũ Hải Đăng. Thời khắc này hai người chính thức là vợ chồng của nhau, hai người đã thề trước mặt trời đất sống cùng nhau đến đầu bạc răng long, mãi mãi là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Ngoại Truyện #4

Có anh chồng cảm thấy mình giống như bị hắt hủi rồi vậy. Có anh chồng cảm thấy vợ hết quan tâm đến mình rồi. Vợ đang mang thai nên ở nhà dưỡng thai, chồng cảm không được đến bệnh viện. Cô vợ cũng muốn đến khám cho bệnh nhân lắm, nhưng khổ nỗi anh chồng làm Trưởng khoa, đến đó làm sao mà không bị phát hiện được chứ.

Mấy ngày đầu thấy chồng về cô vợ còn ra cửa đón, hỏi chồng có mệt không, chồng đói bụng chưa này nọ đủ thứ kiểu. Bây giờ thì hết rồi nhé, có khi chồng về lúc nào cũng không biết nữa chứ. Cũng như lúc này nè, anh chồng mở cửa vào nhà thấy phòng khách chẳng có ai, biết chắc vợ đang nằm trong phòng đọc sách hay xem phim gì rồi. Y như rằng vừa mở cửa ra thấy cô vợ đang nằm trên giường cầm sách đọc cho con nghe, thì thoảng lại vuốt vuốt bụng, nghĩ đến chuyện gì đó cô vợ liền mỉm cười hạnh phúc.

Thấy cảnh này tự dưng Hải Đăng vui lây, một mối suốt cả ngày nay bỗng bay biến đâu hết.

– Anh về rồi.

Phía Diệu Anh không hề biết gì cả, cô vẫn tiếp tục đọc sách, hình như không nghe thấy tiếng chồng nói, cũng không biết chồng đã đứng ở cửa này giờ. Tự dưng lại thấy khó chịu trong người, chồng không thềm vào phòng thay quần áo, ra ngoài phòng khách ngồi luôn. Diệu Anh đọc hết cuốn sách quay sang nhìn đồng hồ đã là bảy rưỡi tối, kì lạ sao giờ này chồng còn chưa về? Mọi hôm Hải Đăng đều về nhà sớm ăn cơm với cô mà.

Diệu Anh xỏ đôi dép bông Doraemon đi trong nhà ra ngoài phòng khách xem sao, vừa đóng cửa phòng lại cô đã thấy chồng mình nằm ngủ trên sofa. Rón rén lại gần xem thử, chỉ sợ một tiếng động nhỏ cũng đủ khiến Hải Đăng thức giấc. Áo vest, điện thoại, đồng hồ, chìa khóa xe hay cặp tài liệu đều để hết trên bàn, không thiếu một thứ nào. Nhìn sang anh chồng đang nằm ngủ Diệu Anh phì cười. Khổ nỗi, ai bảo cao lớn to xác quá làm gì, giờ nằm trên cái sofa trông chật quá, cả người cứ co ro lại chẳng biết có phải vì lạnh không.

– Anh à, mau dậy đi. Anh mệt thì vào phòng ngủ đi, sao lại nằm ngoài này thế?

Hải Đăng ngủ rất tỉnh, nghe tiếng vợ liền mở mắt ra, nhưng không nói gì cả. Thấy chồng cứ nhìn mình chằm chằm Diệu Anh đâm ra ngượng, sờ sờ hai má.

– Anh nhìn gì thế?

– Thôi không có gì, chúng ta ăn cơm thôi.

Từ lúc Diệu Anh có thai lập tức được mẹ chồng và chồng yêu cung như trứng, không dám cho làm bất cứ chuyện gì, việc nhà từ giặt giũ, lau sàn hay nấu ăn đều có người giúp việc làm hết. Mặc dù Diệu Anh không thích có người lạ trong nhà nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp của mẹ chồng, cô biết mẹ chỉ muốn tốt cho cô và em bé thôi. Mỗi ngày đến tầm ba giờ chiều Diệu Anh đều bảo người giúp việc về, thế là cơm tối luôn do chính tay cô nấu, cô muốn nấu những bữa cơm thật thơm ngon đợi chồng về.

Anh chồng vào phòng thay quần áo trở ra vợ đã dọn sẵn thức ăn trên bàn, trong bữa cơm Hải Đăng đặc biệt ít nói hơn thường ngày, nhưng vẫn theo thói quen gấp thức ăn cho Diệu Anh. Chốc chốc thấy vợ ăn hết thức ăn trong chén Hải Đăng lại gấp thứ khác, lúc thì gấp đậu, lúc thì gấp thịt, có khi lại gấp cá, nói chung có món gì trên bàn đều gấp cho vợ ăn cả. Diệu Anh thấy chồng kiệm lời cứ nghĩ Hải Đăng còn mệt, nên cũng không dám nói nhiều sợ chồng nhưc đầu.

Tối đến vợ nằm trên giường xem ti vi, chồng làm xong hết việc cũng leo lên giường nằm với vợ, nhưng kì lạ ở chỗ Hải Đăng nằm xoay lưng về phía Diệu Anh nha. Vợ nhìn sang cả nửa ngày trời mà chồng vẫn giữ tư thế đó, thôi xong, hình như Hải Đăng có chuyện gì rồi. Diệu Anh cảm điều khiển tắt ti vi, quay sang vỗ vỗ vai chồng.

– Anh mệt hả? Đau chỗ nào để em lấy thuốc cho.

– Anh khỏe.

– Thế ở bệnh viện có việc gì à? Cần em đi làm lại giúp anh một tay không?

Nghe đến đây Hải Đăng liền xoay sang phía Diệu Anh, nhú mồm nhìn cô nhưng tay lại xoa xoa bụng thật nhẹ nhàng.

– Em nghĩ vợ vẫn gì thế? Cứ yên tâm ở nhà ăn uống thật nhiều để con anh mau lớn đi.

Khó hiểu quá, cả hai chuyện đó đều không phải thế chồng buồn chuyện gì. Diệu Anh nắm tay chồng, dịu dàng hỏi han.

– Anh có chuyện buồn có phải không? Kể em nghe với, em sẽ chia sẻ với anh.

– Vợ này...

Hai vợ chồng nắm tay nhau xoa xoa rất là tình cảm, có điều nửa về sau Hải Đăng nói mãi cũng không nên lời.

– Sao thế anh?

– Vợ hết thương anh rồi phải không?

Ặc, anh chồng đang nghĩ gì thế? Tự dưng hôm nay dờ hơi hỏi toàn gì đâu không à, có phải bị ám trăn rồi không? Diệu Anh sờ trán chồng, rồi sờ trán mình, cứ liên tục như vậy vài lần khiến Hải Đăng nháu mày nhìn cô.

– Em nghĩ anh bệnh đấy à?

– Đâu có, nhưng sao tự dưng anh hỏi thế làm gì?

Chồng không nằm nữa, ngồi thẳng dậy nghiêm túc nhìn vợ, giọng điệu cũng thay đổi nữa.

– Cô nói anh nghe, có phải trong mắt cô anh chẳng còn kí lô nữa không? Cô giờ chỉ xem con cô là nhất rồi, con ông chồng này chẳng còn xứng đáng xếp thứ hạng nào cả rồi phải không?

– ...

– Mà thôi, anh nói thế thôi, cô đừng để bụng làm gì. Chắc tại mấy hôm nay anh mệt. – Đợi cả nửa buổi Diệu Anh vẫn chẳng trả lời gì cả. Anh chồng buồn tui lắc đầu, thi thoảng lén quan sát nét mặt của vợ.

Mặt Diệu Anh đơ ra vài giây, cả người như hóa đá trước mặt anh chồng. Mấy giây sau mới mở miệng, mà y như rằng cái giọng vừa nói ra nó ngọt như mía lùi. Nói sao cái chiều này Diệu Anh xài nhiều lần rồi mà vẫn có tác dụng với anh chồng Hải Đăng chứ lì.

– Chồng nói gì thế? Em là em thương chồng nhất nhất luôn đấy. Em phải lo cho con sau này con lớn lên nó mới khỏe mạnh giống chồng được chứ!

Gớm, cái miệng thế ai chịu cho nổi. Diệu Anh nói thêm vài câu nữa thôi anh chồng đã bỏ giáp đầu hàng, gì chứ Hải Đăng muốn đòi vẫn thua trước người phụ nữ này.

Khuya khuya chồng ôm vợ ngủ, vợ khẽ cựa quậy một chút chồng liền mở mắt ra xem. Hải Đăng thấy Diệu Anh vẫn còn ngủ ngon giấc thì thở phào, cô không thức giấc là tốt rồi. Lại để ý đến cái bụng hơi nhô lên của vợ, Hải Đăng xoa xoa nhẹ giọng thì thầm.

– Con ngoan, yên tĩnh để mẹ ngủ nhé! Mau mau lớn lên ra ngoài để ba được ẵm con nhé, đừng độc chiếm mẹ mãi như vậy, thế là không ngoan.

Anh chồng dịu dàng ôm vợ vào lòng, vuốt nhẹ tóc cô sau đó dần chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Lời tác giả : Hạnh phúc đôi khi thật đơn giản, như hai nhân vật của chúng ta. Họ cũng đã rất hạnh phúc với mái ấm của mình, cặp vợ chồng trẻ cùng đưa con sắp chào đời. Đối với họ, hạnh phúc là khi mỗi ngày trở về nhà có người hỏi làm việc thế nào, tâm trạng ra sao, có mệt không, tối tối cùng nhau ăn cơm hàn huyên tâm sự, khuya khuya cùng nhau ôm ngủ, ấm áp mà vui vẻ. Mỗi ngày đều bình dị trôi qua như thế, cùng nhau già đi...

~~~~~

Có bạn hỏi au truyện này có cảnh H không, lúc đó au đã trả lời là có. Nhưng bây giờ xin đính chính là sẽ không có nhé! Au vẫn chưa thể viết ổn ở phần cảnh H được nên bộ truyện này au quyết định sẽ giữ lại cái trong sáng, thuần khiết nhất, sẽ không viết bất cứ cảnh H nào. Au sẽ chỉ viết về cuộc sống của một gia đình hạnh phúc thôi! – PhThao_CHH.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ngoại Truyện #5

Thời gian dài trôi qua đưa con trai đầu lòng của cặp vợ chồng trẻ Hải Đăng và Diệu Anh cũng đã được bốn tuổi. Thăng bé đáng yêu, lanh lợi lắm, mốp

múp trắng trắng nhìn chỉ muốn nựng cho vài cái. Người lớn ai gặp thằng bé cũng khen không ngớt lời. Đặc biệt là ông bà nội cưng nó như cưng trứng, hôm nào bà cũng đến nhà trẻ đón cháu về, mua đủ món bổ dưỡng cho cháu ăn no nê thỏa thích. Chẳng biết có phải giống ba nhiều hơn hay không mà thỉnh thoảng Hải Minh toàn hỏi mấy câu sặc sụa.

Có hôm từ nhà trẻ trở về Hải Minh sà vào lòng mẹ hỏi chuyện.

– Mẹ ơi, con được sinh ra như thế nào vậy?

Diệu Anh đang xoa đầu con thì ngừng lại, đờ người hồi lâu không trả lời được, cuối cùng quay sang nhìn chồng. Hải Đăng đang đọc báo cũng phải dừng lại, phán câu xanh rờn.

– Con được ba nhặt về dưới gốc cây đào.

Thằng bé mở to mắt nhìn ba nó, sau đó bù lu bù loa khóc, mặc cho mẹ nó dỗ dành thế nào vẫn không chịu nín. Diệu Anh hần học nhìn chồng, sau đó bế con về phòng mà không nói một lời với Hải Đăng.

Tối hôm đó mẹ đỡ Hải Minh cả buổi trời mới chịu nín, nào là mẹ mang bầu Hải Minh chín tháng mười ngày thật dài, nào là mẹ ăn đủ thứ chất dinh dưỡng để con trai khỏe mạnh... Hải Minh cũng là một đứa con trai thông minh, ngoan ngoãn nên nghe Diệu Anh giải thích liền gật đầu lia lịa.

Khuya cô vợ về phòng thấy anh chồng chưa ngủ đâm ra kì lạ, từ ngày cưới nhau Diệu Anh đã nhận thấy vấn đề sinh hoạt của Hải Đăng rất điều độ, đúng giờ, cũng rất khoa học. Cứ năm giờ sáng Hải Đăng dậy đi chạy bộ, tối đến chín giờ ba mươi đã lên giường ngủ rồi... Còn có rất nhiều thói quen khác đã trở thành nếp khuôn của Hải Đăng. Nhưng sao hôm nay mười rưỡi rồi chồng chưa ngủ?

– Sao anh chưa ngủ?

– Con ngủ rồi?

Hải Đăng buông tờ báo xuống, tháo hẳn mắt kính nói chuyện với vợ.

– Vâng. Sao khi chiều anh lại nói với con thế?

– Thế em định nói với nó thế nào? Anh chỉ muốn đùa chút thôi, hai mẹ con em ghê gớm thật.

Anh chồng nói xong câu đó liền nằm xuống giường đắp chăn đi ngủ. Diệu Anh nhìn theo mà cắn rứt lương tâm ghê gớm, khi chiều Hải Đăng chỉ muốn nói giúp cô thôi, tại vì khi đó Diệu Anh không biết trả lời với con thế nào.

Cô vợ làm vệ sinh cá nhân sạch sẽ xong cũng lên giường, khẽ khàng chui vào chăn ôm lấy hông chồng. Thật ra anh chồng chưa ngủ đâu, biết vợ làm gì đấy nhưng cứ mặc cô. Diệu Anh áp mặt vào ngực chồng, cô có thể cảm nhận rõ ràng tiếng tim đập thình thịch và tiếng thở đều đều của chồng ở trên đỉnh đầu.

– Anh chưa chúc em ngủ ngon đấy!

– ...

– Em biết anh chưa ngủ mà.

– ...

– Sao cứ giận dỗi thế nhỉ?

– ...

– Anh biết em không có ý muốn trách móc anh mà.

– ...

Anh chồng không trả lời gì cả, chỉ vòng tay qua ôm thật chặt vợ vào lòng, xem như đây đã là lời chúc ngủ ngon rồi. Mà thật như vậy, được chồng ôm Diệu Anh ngủ rất ngon lành, trên môi còn mỉm cười nhẹ nhàng nữa.

~~~~~

Có vài cậu nói muốn đọc truyện về con trai của Hải Đăng & Diệu Anh. Au cũng đã suy nghĩ và định viết nhưng thời gian ra chap có khi một tuần, cũng có khi hai ba tuần, bận bịu với bí ý tưởng quá có khi một tháng lặn. Không biết các cậu có muốn đọc không? Nói luôn là chủ đề vẫn là học đường nhé!

PhThao_CHH.

~~~~~

Một ngày đẹp trời nọ Hải Minh đi học về chào ba rất lễ phép, xong thằng bé chạy thẳng lên phòng. Hôm nay mẹ Hải Minh có ca trực ở bệnh viện nên tối đến chỉ có hai ba con ăn cơm thôi, mà Hải Đăng gọi mãi vẫn không thấy con xuống. Quái lạ, hôm nay thằng bé có gì đó không bình thường.

Hải Đăng mở cửa phòng ra thì thấy Hải Minh đang giấu gì đó nhưng lại không tìm ra chỗ, thấy ba bước vào thằng bé liền giấu dưới gối, nhưng vẫn không thể thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Hải Đăng.

– Sao không xuống ăn cơm?

– Dạ dạ... con xuống ngay đây.

Hơn ai hết Hải Minh biết ba rất nghiêm, thỉnh thoảng rất cưng chiều cậu nhưng khi gặp chuyện thì còn đáng sợ hơn cả ông nội nữa. Gương mặt Hải Đăng biểu hiện rõ sự nghi ngờ, tiến đến phía gối nằm, tìm ra được chiếc lắc tay. Biểu cảm trên mặt ba thật sự khiến Hải Minh hoảng sợ một phen, cậu chưa bao giờ thấy ba giận dữ đến như vậy.

– Con lấy cái này ở đâu ra?

Mặc dù Hải Đăng rất bức nhưng vẫn không lớn tiếng quát con, Diệu Anh từng nói con nít nên dạy dỗ từ từ, la mắng đánh đập chỉ càng khiến con trẻ hư thêm mà thôi. Hơn nữa Hải Đăng không muốn la mắng con, như vậy trong lòng người ba như cậu rất khó chịu.

– Mấy hôm trước mẹ sang ngủ làm rơi, con nhặt được.

Trên tay Hải Đăng là lắc tay trước đây cậu từng tặng Diệu Anh làm quà sinh nhật, cậu còn nhớ rất rõ về mặt vui sướng của cô lúc đó cùng với câu nói: "Tôi rất thích." Chính vì biểu hiện tích cực của Diệu Anh mà chiếc lắc tay này không chỉ quan trọng với cô mà còn rất đặc biệt đối với Hải Đăng. Giờ thì sao đây, chiếc lắc tay đã bị Hải Minh làm đứt thành mấy đoạn.

– Ba đã dạy con thế nào hả? Có dạy con tự tiện chạm vào đồ của người khác không?

Hải Minh rất thông minh liền hiểu ra ý ba muốn nói, cúi đầu lí nhí đáp.

– Ba dạy con không được chạm vào đồ của người ta, như vậy là không tôn trọng quyền riêng tư.

– Vậy tại sao con lại làm hư lắc tay của mẹ?

– Nhưng đồ của mẹ là đồ của con mà. Chính mẹ đã nói của mẹ là của con.

Khỏi phải nói về mặt của Hải Đăng lúc này trông đáng sợ như thế nào, cứ như cuồng phong bão táp chuẩn bị đến cuốn trôi Hải Minh vậy. Ba đáng sợ quá, mẹ ơi, mẹ đang ở đâu? Hải Minh thầm cầu nguyện ba sẽ không đánh cậu, mặc dù chưa bao giờ bị ba đánh nhưng mà một khi đã bị đánh rồi nhất định sẽ rất đau.

– Mau xuống nhà ăn cơm!

Tối hôm đó Hải Đăng không hề nói chuyện với con trai, rửa chén, dọn dẹp nhà cửa xong xuôi mới bảo Hải Minh một câu duy nhất là đi ngủ đúng giờ rồi về phòng.

Sáng hôm sau Diệu Anh mới vừa mở cửa vào nhà đã thấy con trai ngồi trên ghế thút thít nhìn mẹ trông đến thương. Phía đối diện là ba nó không hề nói gì cả, tập trung xem tài liệu của bệnh nhân. Ba vừa ngẩng mặt lên nhìn con trai đã cười khẩy một cái, đúng là cha nào con nấy! Mới bé tí tuổi đã biết đóng phim giỏi như vậy. Vừa nãy còn ngồi ủ dột lấm lét nhìn Hải Đăng vậy mà nghe tiếng xe mẹ về không biết nước mắt từ đâu nó chảy xuống như vậy nữa.

Tối hôm qua Diệu Anh có gọi điện về nhà hỏi con ăn uống thế nào thì chồng bảo con ngủ rồi, xong chuyển qua chủ đề khác nói cả buổi mới tắt máy. Nói nhiều vậy chứ Diệu Anh đã được nói chuyện với con đâu, đâm ra hôm nay thấy con như vậy cô chả hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

– Sao thế con?

– Ba mắng con, ba đáng sợ quá mẹ ơi! Mẹ mau nói ba đi.

Có mẹ là có người bảo vệ. Hải Minh nhào vào người mẹ kể lể, cả đêm qua lần đầu tiên cậu sợ ba kinh khủng khiếp. Chẳng biết chiếc lắc tay xấu xí đó có gì mà ba quý thế nữa. Đúng là...

Diệu Anh nhìn chồng. Hải Đăng không quan tâm đến lời nói của hai mẹ con, tập trung xem tài liệu. Hơn ai hết cô hiểu chồng mình nhất, nếu không có chuyện gì nhất định sẽ không la mắng con một câu nào, chắc chắn trong chuyện này Hải Minh làm sai gì đó rồi. Cô vợ bế con vào phòng, sau đó hỏi tường tận mọi chuyện. Nghe kể xong Diệu Anh cũng tối đen mặt mày, khề mắng con.

– Nhặt được lắc tay sao còn không đem trả cho mẹ? Lại còn phá hư nó rồi nói chuyện không phải phép với ba nữa chứ. Hải Minh, có phải mẹ đã quá nuông chiều con hay không?

Ôi thôi xong, đến cả mẹ cũng giận rồi mắng Hải Minh. Thế là Hải Minh sai thật rồi... Diệu Anh giải thích vài câu thôi con trai đã hiểu rõ mọi chuyện, xin lỗi mẹ rất ngoan. Nhưng vấn đề là làm sao để xin lỗi ba? Ba khó tính lắm, ba nhất định sẽ mắng Hải Minh nữa cho mà xem.

Trái với sự lo lắng của con trai Diệu Anh biết chồng mình chỉ giỏi mạnh miệng thôi, cô bày mưu nói với Hải Minh, nhất định sẽ thành công.

Không biết hai mẹ con kia nói gì trong đó mà hai mươi phút sau đã thấy Hải Minh lon ton chạy ra, ngồi vào bên cạnh ba rất ngay ngắn.

– Ba ơi...

– ...

– Ba có nghe Hải Minh nói không?

– ...

Kì nhỉ, rõ ràng ba có hai tai rõ ràng mà, sao mẹ lại bảo Hải Minh hỏi thế nhỉ? Mà thôi, mẹ thông minh lắm, nhất định phải nghe lời mẹ mới xin lỗi ba thành công được.

– Ba ơi, Hải Minh xin lỗi ba nhiều nhiều nhiều!

– ...

– Con biết không nên nói như thế với ba. Ba đừng giận nữa.

– ...

– Ba ơi, con thương ba nhất nhất nhất luôn đấy! Ba đừng giận con tội con trai mà.

– ...

Gớm nhỉ, cái chiêu này chắc chắn là cô vợ hiền dạy cho con trai rồi. Cái kiểu nịnh nọt cũng giống y hệt chứ đồ có sai đi đâu được.

– Ai dạy con ra đây nói với ba thế đấy?

– Là mẹ ạ! Mẹ bảo cứ nói với ba như thế ba sẽ tha lỗi ngay.

Hải Minh ngây thơ có biết gì đâu, trả lời rất thành thật. Hải Đăng xoa đầu con trai, nói rằng :

– Ừ, ba tha lỗi cho con, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời đấy! Giờ thì con vào nhún nhủ với mẹ thế này, bảo là ba nói chiều của mẹ xưa rồi.

Hải Minh thấy ba bỏ qua cho mình thì vui hết cỡ, lon ta lon ton chạy vào phòng mẹ, nhún nhủ với mẹ “y hệt” như vậy.

– Mẹ ơi, ba bảo chiều của mẹ xưa rồi Diễm ơi!

Cô vợ nghe xong đen mặt chẳng khác nhọt nổi là mấy, anh chồng này cũng hay thật. Hải Minh đứng trước mặt mẹ che miệng cười rúc rích như chuột, cậu xem trên ti vì người ta hay nói câu đó đấy. Thôi thì thêm tí chữ vào cũng không sao đâu.

~~~~~

Ngoại truyện cuối cùng sẽ được up vào ngày đặc biệt của tháng 11 ^^ Không biết có ai còn nhớ mà đoán ra ngày đặc biệt gì không? =)))

À, chúc mọi người Halloween vui vẻ nhé! ^^ .

Thân ái – PhThao_CHH.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Ngoại Truyện #6

Hôm nay kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ, thằng anh lân la rủ rê nhỏ em.

– Ê Linh, hôm nay anh với em sang nhà nội chơi nhé!

Con em nó đang chơi búp bê tự xưng nghe thằng anh nói vậy liền thất sắc.

– Hôm nay đâu phải chủ nhật, sang nội làm gì hở anh?

Thằng anh nó hơn con em bốn tuổi, thế là Hải Minh thông minh hơn Diệu Linh. Cậu để ý trong phòng ba mẹ có khung ảnh cực to treo trên tường nhé, trong ảnh mẹ mặc áo cưới trắng tinh đẹp ơi là đẹp, trên người ba là áo sơ mi trông cũng đẹp trai lắm luôn. Có lần Hải Minh hỏi bà nội ngày ghi ở góc dưới ảnh là gì, bà đáp đó là ngày ba mẹ cậu cưới nhau, ngày ba mẹ chính thức sống chung với nhau. Bà còn bảo mỗi năm ba đều tặng mẹ quà kỉ niệm ngày cưới.

Năm nay Hải Minh ngoan, vì thương ba yêu mẹ sẽ dẫn em Linh sang nội chơi, để ba mẹ ở nhà tặng quà kỉ niệm.

– Mai chủ nhật rồi, giờ sang sớm tí.

– Không được đâu anh. Tối mẹ về còn phải tắm tóc cho búp bê nữa.

Diệu Linh nằng nặc không chịu đi chỉ vì quá yêu thích trò búp bê trẻ con. Thằng anh thấy thế bĩu môi, đúng là cái trò đó chỉ có con gái mới chơi. Ba cậu nói quá đúng, con trai không được chơi búp bê... phải chơi robot siêu nhân mới ngầu.

Dễ mãi con em cũng không chịu đi, thằng anh tức quá dọa.

– Giờ mày có đi với anh không thì bảo? Không đi thì khỏi kẹo với chả bánh nhé, anh ăn hết một mình.

Cứ nói đến đồ ăn là hai mắt Diệu Linh sáng rực, rầm rập nghe lời anh ôm búp bê sang nhà nội.

Trước khi đi thằng anh còn lấy giấy bút ra viết thư để lại hân hoi. Bằng nét chữ to tròn, rồng bay phượng múa sẵn có thằng anh mới viết vài chữ đã gần hết tờ giấy, nội dung là: "Con với em sang nhà nội chơi. Ba mẹ ở lại vui vẻ."

Hai anh em chưa bao giờ ra khỏi nhà một mình, hôm nay mới thấy sao đường nhiều ngã rẽ thế này, xe lớn xe nhỏ gì cũng nhiều cả. Thằng anh quên mất đường sang nội, trên tay cầm siêu nhân lóng ngóng.

– Anh ơi, mình đi đường nào nữa anh?

– Từ từ. Để anh tập trung tinh thần tăng cường trí tuệ.

Ở câu này Diệu Linh thấy quen quen nhỉ? Hình như trong quảng cáo kẹo ấy, anh hai giỏi cốp-pi của người ta thôi.

Loanh quanh một chập hai anh em đến trạm xe buýt, ở đó có mấy người lớn thấy Hải Minh và Diệu Linh cứ tằm tắc khen.

– Hai đứa nhỏ đáng yêu quá!

– Không biết ba mẹ là ai mà khéo sinh hai đứa con đẹp đều thế này.

– Ba mẹ các cháu đâu? Sao lại đi một mình vậy?

Từ nhỏ Hải Minh đã được dạy không được nói chuyện với người lạ nên cậu không trả lời gì cả, tập trung nhìn đường nhỏ ngo đường lớn tìm đường đúng để đi. Thế mà con em Diệu Linh không biết đề phòng nguy hiểm, vô tư thành thật đáp.

– Ba mẹ cháu đang ở bệnh viện. Còn chúng cháu đang trên đường sang nội.

Thằng anh tức xì khói, lập tức dắt tay con em đi, cái miệng sao lanh chanh thế không biết.

Truyện được đăng đọc quyền trên wattpad, những trang khác là tự tiện sao chép vi phạm bản quyền.

Bên này vợ chồng Hải Đăng về nhà không thấy con đâu thì phát hoảng. Cô vợ lên lầu kiểm tra, anh chồng kiểm quanh phòng khách, nhà bếp đều không có. Cuối cùng Hải Đăng mới nhìn thấy tờ giấy trên bàn. Đọc nội dung xong thì phát bực, anh chồng gọi vợ xuống, hai vợ chồng lái xe sang nhà mẹ.

Dọc đường đi Diệu Anh tập trung nhìn hai bên đường tìm con, trong lòng cặp vợ chồng cứ lo lắng không thôi. Bình thường sang nội hay ngoại đều là Hải Đăng lái xe đưa đi, có bao giờ hai đứa tự đi đâu mà biết đường.

Ai ngờ lo lắng quá đến khi gặp được con thì bực hết nói nổi, Hải Đăng và Diệu Anh vừa vào tới nhà đã thấy hai đứa con yêu quý đang ngồi gặm gà chiên ngon lành.

Thì ra là Hải Minh và Diệu Linh may mắn tìm được đến đầu đường đúng lúc gặp ông nội mới chạy bộ buổi chiều về. Cũng nhờ có ông nội mà hai đứa được ăn gà no nê thoải mái.

– Ai cho hai đứa tự tiện sang đây hả?

Hải Đăng lên giọng quát, cậu thật sự rất lo lắng hai đứa con của mình lạc đường gặp nguy hiểm.

– Con xin lỗi. Nhưng con có thể giải thích.

– Thôi cháu nó biết lỗi rồi, con đừng la nữa. Lần sau hai đứa không được như thế đấy!

Ông bà nội thấy cháu đích tôn sắp bị rầy la thì lên tiếng can ngăn, cũng nhờ có vậy mà Hải Đăng mới nguôi giận.

Tối đến hai vợ chồng chờ con về nhà. Vào phòng khách Hải Minh nín áo mẹ, Diệu Linh cũng rất phối hợp kéo áo ba.

– Không phải con hư đâu. Do con muốn ba có thể tặng quà cho mẹ mà.

Hải Minh rất thật thà khai báo, chăm chú trông chờ nụ cười của ba, cái nhéo mũi của mẹ.

– Quà gì?

Anh chồng nhìn sang vợ rồi hỏi con trai.

– Hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ mà. Lúc trước bà bảo mỗi lần ngày này đến ba đều tặng quà cho mẹ. Nên con mới rủ em sang nội chơi để ba dễ tặng hơn.

Hải Minh ừ rừ nhìn về mặt nghiêm khắc của ba, không biết khi nào ba mới cười lên mà bỏ qua lỗi của cậu.

Hai vợ chồng nhìn nhau rồi phì cười, con của họ đáng yêu quá. Diệu Anh vuốt nhẹ mũi con trai, sau đó thom “chụt” vào má Hải Minh. Hải Đăng bế con gái lên, khẽ xoa đầu con, xong mới nói câu đầy ын ý mà tình cảm.

– Thật ra ba đã tặng mẹ hai món quà cực lớn và cực ý nghĩa rồi.

Thằng anh nghe mà cứ ngẩn tò te suy nghĩ, quay sang con em cũng đang ngu ngơ nhìn mình. Không hiểu gì cả, quà gì lớn thế?

– Quà gì vậy ba?

Câu hỏi này không ai trả lời cả. Quay sang nhìn vợ thì thấy mặt vợ đỏ như cà chua chín, xong lại cười tít mắt hạnh phúc.

Phải, hai món quà đó rất lớn, rất ý nghĩa, cũng rất quan trọng!

~~~~~

Không hiểu sao muộn ư giờ này ngày này nữa. Không biết có ai còn thức không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đôi Lời Tâm Tình Của Cặp Vợ Chồng Trẻ

Chà là hôm kỉ niệm ngày cưới cặp vợ chồng này còn bày vẽ viết thư cho nhau thôi. Viết rồi mới thấy cả anh chồng hay cô vợ đều rất có khiếu văn chương nhé!

Hải Đăng :”Từ ngày cưới em về anh thật sự hạnh phúc ngỡ như trên mây. Mỗi sáng thức dậy vừa mở mắt ra đã thấy em thật sự là rất vui, đây là mong ước của anh từ rất lâu rồi. Hôm nào em cũng dậy trễ hơn anh nên không biết anh đã giờ trò gì trong lúc em đang ngủ. Vui vui thì anh nghịch tóc em, buồn buồn lại nhéo má vài cái cho bỏ ghét. Nói chung thì có làm gì cũng sợ em thức giấc, nên chỉ trêu em một chút thôi, xong lại lẩn ra ôm em vào lòng, nhắm mắt giả vờ như mình chưa thức dậy, thế là ngày nào em cũng nghĩ anh dậy trễ hơn em. Ăn sáng xong xuôi anh cùng em ngồi trên một chiếc xe ô tô, cùng em đến bệnh viện, tan làm anh đón em, rồi chúng ta về nhà ăn tối với nhau, em làm việc, anh cũng xem tài liệu bệnh nhân, mệt mỏi quá thì hai đứa lẩn ra ngủ, còn sức thì ôm nhau kể lể đủ thứ chuyện. Việc làm như vậy thật sự rất bình thường, nhưng đối với anh là niềm hạnh phúc không gì có thể miêu tả được. Cùng em trải qua những ngày bình dị nhất trong cuộc đời, cùng em chăm sóc con, cùng em dõi theo từng bước chân trưởng thành của con, rồi cùng em già đi. Đó là ước mơ cả đời của anh, cũng là hạnh phúc lớn lao nhất kiếp này của anh. Cảm ơn em, thật sự cảm ơn em ngày ấy đã đến bắt chuyện làm quen với anh.”

Diệu Anh :”Em không biết dùng từ gì để diễn ra cảm xúc của mình cả. Còn từ gì ý nghĩa lớn hơn cả từ “hạnh phúc” không anh? Thật sự mà nói thì em nghĩ từ “hạnh phúc” không đủ để diễn tả hết cảm xúc của em khi ở bên cạnh anh đâu. Ngày anh ngỏ lời cầu hôn em đã rất ngỡ ngàng, đến nỗi không thể thốt lên lời nào, chỉ biết thẹn thùng gập đầu đồng ý mà thôi. Ngày đầu tiên sau kết hôn em vừa mở tủ quần áo ra đã đỏ mặt sung sướng rồi, đúng là em dờ người anh nhỉ? Tại em thấy quần áo của hai chúng ta treo cùng một tủ đồ, điều đó chứng tỏ em và anh đã chính thức sống chung. Em thích anh mặc những chiếc áo do em ủi phẳng, vì khi đó em cảm thấy anh chính là người đàn ông duy nhất của em. Em cũng thích nấu cho anh thật nhiều món ngon, vì khi đó em cảm thấy mình là một người vợ đúng nghĩa của anh, có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho chồng của mình là niềm hạnh phúc của mỗi người vợ

đó anh à! Em cũng thích sinh con cho anh, vì hai đứa là giọt máu của chúng ta, là kết tinh tình yêu của chúng ta. Cảm ơn anh, rất cảm ơn anh đã chờ em lâu như vậy.”

~~~~~

Đừng quan tâm đến cái này ㄟ Vì đây không phải là ngoại truyện mà tôi hay nói với các cậu ^^ Ngoại truyện #7 vẫn sẽ được up vào cuối tuần này thôi. Chả là hôm nay con au rồi hơi viết thật nhiều truyện, chap 10 của “Trần trọng” viết rồi, chương 15 của “Anh là cảnh đẹp phương xa” cũng up nốt. Thế là cuối cùng lặn vào đây viết mấy lời tâm sự tình yêu này up lên cho các cậu đọc xả stress ^^ .

<https://www.facebook.com/phthao.chh.1408/> – Đây là nơi trên facebook các cậu có thể liên lạc với tôi.

Thân ái và một ngày ảm áp – PhThao_CHH.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ngoại Truyện #7

Có bà mẹ chồng thích cô con dâu lắm, cứ đến ngày hai vợ chồng được nghỉ Hoàng Thanh Liên lại đến nhà con trai, cướp mất Diệu Anh đi cả ngày trời. Tội nghiệp Hải Đăng, làm bác sĩ thì được mấy ngày nghỉ chứ, thời gian ở bên vợ mới hiếm hoi làm sao.

Hôm nay cũng vậy, mới sáng sớm Hoàng Thanh Liên đã ngồi chễm chệ trên ghế sofa nhà Hải Đăng, luôn miệng hỏi Diệu Anh đâu. Hải Đăng đến phát bực với mẹ cậu, sáng sớm cậu vẫn còn muốn trên giường ngủ với vợ, thế mà đã bị lôi đầu dậy rồi.

– Mẹ à, vợ con ngủ chưa dậy.

– Đêm qua nó ngủ mấy giờ mà sáng nay dậy trễ thế hả?

Hoàng Thanh Liên càng sốt ruột hơn khi nhìn thấy nụ cười quỷ quái của con trai mình. Bạn bè Hoàng Thanh Liên vừa giới thiệu một chỗ mát-xa mới mở chất lượng cũng tốt lắm, tranh thủ có con dâu bầu bạn Hoàng Thanh Liên muốn đưa Diệu Anh đến thử xem sao.

– Thế mẹ nghĩ một người tinh lực tràn đầy như con đêm qua sẽ làm gì với vợ hả? Cô ấy còn mệt lắm, hôm khác đi mẹ.

Cái thằng con trai này, đúng là... giống hệt ba nó. Có vợ rồi chẳng xem mẹ ra gì cả, Hoàng Thanh Liên muốn gặp Diệu Anh thôi cũng khó.

Đang lúc Hoàng Thanh Liên định mắng con trai vài câu Diệu Anh đã từ trong phòng đi ra, đầu tóc bù xù như tổ quạ, váy ngủ vẫn còn chưa thay, vô tình thế nào ở cổ lộ ra vết hôn đỏ hồng mờ ám. Liếc mắt thôi Hoàng Thanh Liên đã biết rõ đêm qua con trai bà làm gì rồi.

– Anh à, ai đến vậy?

– Hay quá! Con dậy rồi thì mau đi thay đồ rồi đến chỗ này với mẹ.

Hoàng Thanh Liên thấy Diệu Anh rồi không thèm để ý đến Hải Đăng nữa, trực tiếp nói chuyện với cô luôn. Mà Diệu Anh là cô con dâu rất biết nghe lời, mẹ chồng bảo gì nghe nấy làm Hoàng Thanh Liên rất hài lòng.

– Vâng, thế mẹ đợi con mười phút. Xong ngay thôi!

Đến lúc Diệu Anh thay quần áo xong xuôi hết rồi Hải Đăng mang bộ mặt đen xì đến trước mặt cô, một tay siết chặt eo Diệu Anh không cho cô đi, cái miệng lại khó chịu với mẹ.

– Mẹ à, tụi con chỉ có một ngày nghỉ thôi. Sao mẹ lại mang cô ấy đi chứ? Con ở nhà với ai đây?

– Tụi con sống chung một nhà thời gian ở bên nhau đếm không xuể, chia sẻ vợ cho mẹ một tí mà con cũng tính toán à? Và lại còn hai đứa nhỏ trong phòng nữa kia, đợi chúng nó dậy rồi ba bố con đi chơi.

Hoàng Thanh Liên kéo tay Diệu Anh đi mất, còn không kịp để cô tạm biệt chồng nữa.

Đến nơi mới biết còn có mẹ Diệu Anh nữa, gặp được mẹ Diệu Anh cười tươi rói, cô cứ tưởng mẹ vẫn còn ở nước ngoài công tác với ba như trước chứ. Không ngờ mẹ lại về Hà Nội mà không thông báo gì cho Diệu Anh biết cả.

– Ôi chao, con làm vợ Hải Đăng rồi sao lại béo lên thế hả? Có phải ở nhà ăn không ngồi rồi để con rể mẹ phục vụ không?

Đây, mẹ chồng cung con dâu thì mẹ vợ lại thương con rể. Đến khổ với hai bà mẹ này, Diệu Anh vội vàng thanh minh cho bản thân, cô nào có như thế bao giờ.

– Sao mẹ lại nghi oan cho con chứ? Anh ấy tự làm mà, con có ép đâu. . .

– Á à... thế là sự thật rồi chứ gì. – Vĩ Hạ lắc đầu thăm trách con gái, sau đó quay sang nói với Hoàng Thanh Liên – Tôi xin lỗi nhé, con bé nó cứ. . .

Mẹ Diệu Anh cứ sợ Hoàng Thanh Liên trách con dâu không làm tròn bổn phận chăm sóc chồng, ai ngờ Hoàng Thanh Liên nghe vậy bật cười ha hả.

– Có gì xin lỗi chứ. Thằng con trai tôi nó yêu Diệu Anh nhiều lắm mới làm thế, cứ để hai đứa nó làm gì nó muốn. Tôi không trách gì đâu.

Cả ba người mát-xa chung một phòng tắm chuyện xuyên lục địa, từ chuyện ông Bảy nhà hàng xóm mới mất con chó quý đến bà Hai nhà kế bên mới nuôi con mèo hiếm cũng đem ra kể tuốt. Diệu Anh phận làm con với cả có biết gì đâu mà nói, cứ im lặng nghe thì thoáng phụ họa vài câu vui nhộn thôi.

Có cô nhân viên mặt mày đỏ hồng đến chỗ Diệu Anh, sau đó cúi đầu thì thăm gì đó vào tai cô. Diệu Anh nghe vậy ngượng ngịu quay sang nói với hai bà mẹ.

– Mẹ à, con ra ngoài một tí nhé. Con sẽ quay lại nghe.

Được một lần Vĩ Hạ ở Hà Nội, Hoàng Thanh Liên có người bầu bạn tâm đầu ý hợp nên cũng không níu kéo Diệu Anh làm gì, gật đầu nhìn cô con dâu.

– Con đi đâu thì quay lại nhanh nhé. Lát ba người chúng ta đi ăn trưa luôn.

– Vâng.

Vừa đóng cửa lại Diệu Anh đã bị cánh tay rắn chắc của ai đó kéo giật về phía sau, gương mặt đáng thương của cô vừa vịn đập ngay vào khuôn ngực của người đàn ông. Đang lúc Diệu Anh định la lên “Có bắt cóc” lại ngửi thấy mùi hương nam tính quen thuộc, mùi hương này sao giống chồng cô quá. Y như rằng vừa ngẩng mặt lên đã nhìn thấy khuôn mặt xám xịt u tối của Hải Đăng, cậu cúi đầu hôn thật mạnh lên má cô, còn ác độc cắn một cái nữa chứ, cứ như đang thưởng thức món ăn vậy.

– Đi thôi.

– Đi đâu cơ?

Khi này cô nhân viên nói bên ngoài có người tìm Diệu Anh, không lẽ là Hải Đăng sao? Tại sao Hải Đăng biết Diệu Anh ở đây mà đến? Hơn nữa mẹ chồng và mẹ ruột của Diệu Anh còn ở trong đó, sao cô có thể bỏ về được?

– Về nhà thôi, anh ở nhà chán lắm rồi! Con cũng đang đợi em về đấy.

Hải Đăng gục đầu lên vai Diệu Anh, thấp giọng làm nũng, chiều này lúc nào cũng có hiệu quả. Thế nào Diệu Anh cũng mỉm lòng theo Hải Đăng về nhà cho xem.

– Nhưng mẹ còn. . .

– Có mẹ vợ trong đó rồi mẹ anh sẽ không thêm đề ý đến em đâu. Nghe anh, có anh mới quan tâm đến em thôi, chúng ta về nhà nào!

Sao chuyện gì Hải Đăng cũng biết thế nhỉ? Hoàng Thanh Liên và Diệu Anh đến đây chồng biết, mẹ Diệu Anh về Hà Nội chồng cũng biết nốt. Ôi, chồng siêu thế! Chưa kịp để Diệu Anh suy nghĩ đắn đo Hải Đăng đã kéo tay cô đi mất. Hôm nay cậu sẽ không để ai giành mất vợ mình nữa đâu.

Có cô nhân viên đứng ở góc cuối hành lang nhìn theo tiếc nuối, người gì đâu đẹp trai quá trời, trẻ như vậy đã có vợ mất rồi, thật là tiếc quá! Ban nãy cô ra ngoài lấy đồ thì gặp được anh chàng rất đẹp trai đội mũ lưỡi trai màu đen cứ nhìn xung quanh như tìm ai đó. Trang phục trên người nhìn thoáng qua thì có vẻ bình thường nhưng đề ý kỹ thì toàn hàng hiệu đắt tiền.

– Cho hỏi anh tìm ai vậy ạ?

Tuy bị mũ che khuất nửa khuôn mặt nhưng cô nhân viên vừa nhìn thấy Hải Đăng đã e thẹn đỏ mặt, đẹp trai kinh khủng khiếp. Lúc đầu Hải Đăng định làm ngơ nhưng nhìn thấy bộ đồng phục nhân viên từ người đối diện cậu mới lấy ví ra đưa hình Diệu Anh cho cô ta xem.

– Có thấy cô gái này không?

Ờo, người đẹp trai mà giọng lạnh quá à! Thôi không sao, vậy mới chuẩn soái ca lạnh lùng. Cô nhân viên cầm lấy tấm hình mới nhận ra đây là khách ở phòng VIP cô đang phục vụ mà. Sao người đàn ông này lại đến đây để tìm một cô gái nhỉ?

– Em có thấy, cô ấy là khách ở phòng VIP 1 em đang phục vụ.

– Vậy dẫn tôi đến đó.

Trên đường đi Hải Đăng không nói một lời, cậu chỉ nhìn thẳng về phía trước không hề để ý đến mấy lời ba hoa của cô nhân viên.

– Anh ơi, có thể nói cho em biết anh và cô gái trong ảnh là gì của nhau không ạ?

Đây đích thực là kiểu con gái mạnh dạn, hỏi như vậy rõ ràng là có ý đồ với Hải Đăng. Cậu chẳng thèm liếc nhìn cô nhân viên lấy một cái, phán câu xanh rờn.

– Cô ấy là vợ tôi!

Một câu trả lời làm sụp đổ bao hi vọng vừa mới chớm nở của cô gái, cô cứ tưởng với thân hình quyến rũ và tính cách hiền dịu của mình sẽ hấp dẫn được người đàn ông này, ai ngờ Hải Đăng đã có vợ rồi.

Kể cũng lạ, trước giờ cô chưa từng thấy có người chồng nào lại đến chỗ mát-xa để tìm vợ. Cặp vợ chồng này cũng quái thật.

Có bà mẹ chồng vừa mở cửa ra tìm con dâu ngoan đã tức nổ đom đóm mắt, thằng con trai mất nết! Dám cướp người đi ngay trước mắt bà như thế à. Không được, về nhà phải dạy lại, dạy lại con trai, dạy luôn cả đứa con dâu gốc gác kia!

~~~~~

Thật ra au có nhiều lời muốn nói với các độc giả lắm, nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu. Hơn một năm qua các cậu đã chứng kiến khả năng viết lách của au dần hoàn thiện hơn, tất nhiên vẫn không thể dùng từ “hay” được. Au cũng đã chứng kiến từng độc giả các cậu đến với au, có người ở lại đến tận bây giờ, cũng có người đã rời đi. Nhưng không sao, có thể cách viết của au không hợp với các cậu nữa ^^ Nói chung thì au không biết phải bày tỏ tình cảm của mình như thế nào nữa, nói “Cảm ơn” thôi thực sự không đủ. Up ngoại truyện cuối cùng này xong au cũng sẽ up luôn truyện mới về con trai của Hải Đăng và Diệu Anh – Hải Minh, mong mọi người tiếp tục ở bên cạnh au và đón đọc những tác phẩm của au ^^.

Yêu thương rất nhiều <3 – PhThao_CHH.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Ngoại Truyện #8

HÃY ĐỌC CÁI NÀY TRƯỚC KHI VÀO TRUYỆN NHÉ CÁC TÌNH YÊU!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Sao Cậu Không Làm Được?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).